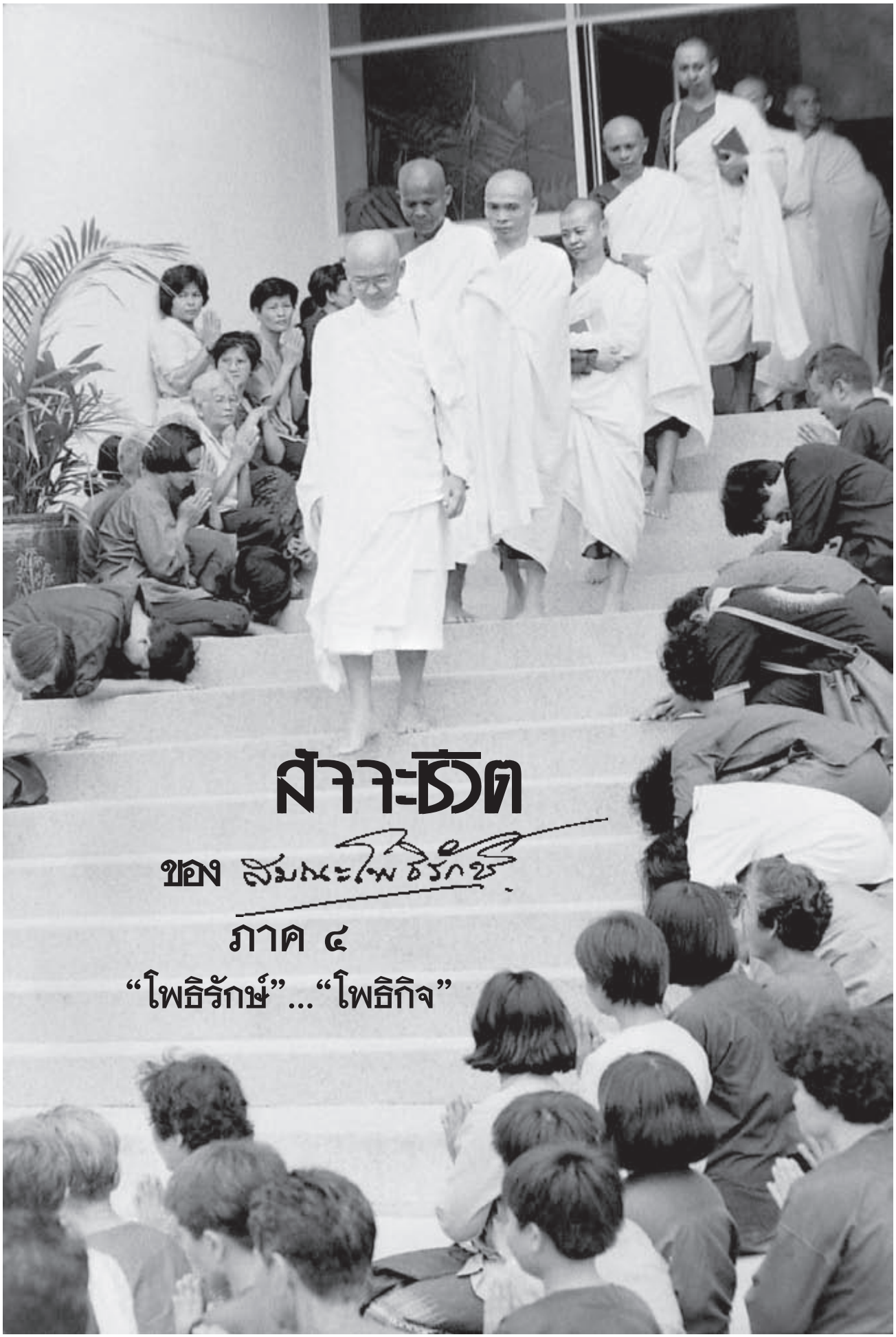

สัจจะชีวิต

ของ สมณะโพธิรักษ์

ภาค ๔

“โพธิรักษ์”...“โพธิกิจ”

สัจจะชีวิต ของ สมณะโพธิรักษ์

ครั้งที่ ๑-๓ มิถุนายน ๒๕๒๕, ๒๕๒๖, ๒๕๓๑ ครั้งละ ๑๐,๐๐๐ เล่ม รวม ๓๐,๐๐๐ เล่ม

ฉบับปรับปรุงใหม่ *(แบ่งเป็น ๔ ภาค)*

ภาค ๑ ครั้งที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘ = ๒,๕๔๙ เล่ม
ครั้งที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๙ = ๒,๐๐๐ เล่ม

ภาค ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ = ๒,๐๐๐ เล่ม

ภาค ๓ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖ = ๓,๐๐๐ เล่ม

ภาค ๔ "โพธิรักษ์"..."โพธิกิจ"

ISBN

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑
(ฉลองงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๔๒)

จำนวนพิมพ์ ๓,๐๐๐ เล่ม

บรรณาธิการ ลูกดินฟ้า *(คนหาเรื่อง)*

แบบปก แสงศิลป์ เดือนหงาย, ฟ้านวล นาวาบุญนิยม

ผู้เผยแพร่ **ธรรมทัศน์สมาคม**
๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทร. ๐๒ ๓๗๕ ๔๕๐๖ โทรสาร ๐๒ ๗๓๓ ๔๐๒๗

พิมพ์ที่ **อุษาการพิมพ์**
๑๗๘/๒๕-๒๖ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ
แขวงพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทร. ๐๒ ๒๕๑-๕๘๑๕, ๐๒ ๒๕๒-๐๔๔๘

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ธีระ อุษณกรกุล

สัจจะชีวิต ของ สมณะโพธิรักษ์

ฉบับปรับปรุงใหม่

แบ่งออกเป็น ๔ ภาค

ภาค ๑ ชีวิตโลกียะ

บทที่ ๑ - ๓ และ ภาคผนวก

ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

บทที่ ๔ - ๖ และ ภาคผนวก

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๗ - ๘ และ ภาคผนวก

ภาค ๔ “โพธิรักษ์”...“โพธิกิจ”

บทที่ ๙ - ๑๐ และ ภาคผนวก

คำนำ
(ฉบับปรับปรุงใหม่)

หนังสือ "สัจจะแห่งชีวิตของพระโพธิรักษ์" จัดพิมพ์ **ครั้งที่ ๑** เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ **ครั้งที่ ๒** พ.ศ. ๒๕๒๖ และ **ครั้งที่ ๓** พ.ศ. ๒๕๓๑ รวม ๓๐,๐๐๐ เล่ม บัดนี้ได้จำหน่ายจ่ายแจกหมดแล้ว

จึงได้ขออนุญาตจาก **"พ่อท่าน" เพื่อจะจัดการพิมพ์ขึ้นใหม่อีกเป็น ครั้งที่ ๔ เนื่องในโอกาส "พ่อท่าน" ขึ้นอายุ ๗๒ ปี** *(๖ รอบ)* วันที่ ๕ มิ.ย. ๒๕๔๘ และเต็ม ๗๒ ปี วันที่ ๔ มิ.ย. ๒๕๔๙

แต่การพิมพ์ทั้ง ๓ ครั้ง หัวข้อเนื้อหาคำความยังคงเดิมทุกประการ *(ครั้งที่ ๓ ปรับรูปเล่มให้เล็กลงเท่าขนาด pocketbook)* คณะทำงานต่างเห็นว่า *ระยะเวลาในการพิมพ์ครั้งที่ ๑ (พ่อท่าน ๔ รอบ) และที่จะพิมพ์ใหม่อีกครั้งนี้ (พ่อท่าน ๖ รอบ) นานถึง ๒๔ ปี (๒๕๒๕-๒๕๔๙) เนื้อหา* ***"สัจจะชีวิตของพ่อท่าน"*** *มีมากขึ้น บวกกับเนื้อหาในอดีตที่ตกหล่นไป ล้วนมีคุณค่าควรแก่การเก็บรวบรวมไว้ทั้งสิ้น*

ฉะนั้น **การจัดพิมพ์ครั้งใหม่นี้** *(ครั้งที่ ๔)* จึงได้ปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหา-รูปภาพ...รวมตลอดถึงปรับหัวข้อคำความสำนวนใหม่ ให้อ่านง่าย และได้อรรถรสในทางธรรมมากยิ่งขึ้น

การรวบรวมเรียบเรียง "สัจจะชีวิตของพ่อท่าน" จากเท็ปคำบรรยาย และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ นั้น **"พ่อท่าน"** ได้กรุณาตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องแล้ว เมื่อรวบรวมเสร็จ ปรากฏว่า *"หนังสือเล่มนี้แน่นด้วยเนื้อหา ขนาดของรูปเล่มก็หนาขึ้นมาก ต้องแบ่งออกเป็น ๔ ภาค ทยอยออกรวม ๔ เล่ม"*

อนึ่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เมื่อเกิดเหตุการณ์ **"คดีกรณีสันติอโศก"** ขึ้น ได้มีการเจรจาตกลงกันกับคณะบริหารของรัฐ และมหาเถรสมาคม ให้เรียก **"นักบวชชาวอโศก"** ว่า **"สมณะ"**

จึงขอปรับเปลี่ยนชื่อหนังสือใหม่เป็น **"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"**

ส่วนคำความในหนังสือที่ใด *ที่ยังคงใช้คำว่า* ***"พระ"*** *อยู่*

ขอให้ท่านผู้อ่านเข้าใจด้วยว่า *"เป็นช่วงเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดคดีกรณีสันติอโศก"*

การพิมพ์ "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" ครั้งนี้ รูปเล่มใหญ่ และหนามาก *(แบ่งเป็น ๔ เล่ม)* เห็นแล้วท่านอาจท้อใจที่จะอ่าน จึงขอให้กำลังใจทุกๆ ท่าน ได้โปรดพยายามอ่านกันเถิด !

ท่านจะพบว่า ***"ได้มีความพยายามเรียบเรียงให้อ่านง่าย ได้บรรยากาศเหมือนพ่อท่านกำลังพูดคุยเล่าเรื่องราวต่างๆ ของท่านให้เราฟังอย่างสนุกสนาน และน่าติดตามอย่างต่อเนื่องจริงๆ"***

ประการสำคัญ ก็คือ ท่านจะได้รับรู้เรื่องราว "สัจจะของชีวิตจริงๆ" ที่เป็นแบบอย่างที่ดี ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพราะได้สอดแทรกหลักปรัชญาพุทธธรรม และเป้าหมายของชีวิตไว้ ทั้งแนวกว้างและลึกทุกบททุกตอน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างสำคัญยิ่งแก่ชีวิตทุกชีวิต ที่เกิดมาได้ร่างเป็นมนุษย์ ท่านจะได้รับทั้งความรู้ *(วิชชา)* ความเพลิดเพลินในธรรม และสาระสัจจะของชีวิต

เราเชื่อมั่นว่า ***"หากท่านอ่านด้วยใจที่ปราศจากอคติแล้ว"*** *ท่านจะ* ***"เข้าถึงธรรมตามสมควรแก่ธรรม"*** *จากการอ่าน (ศึกษา)* ***"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"*** *เล่มนี้*

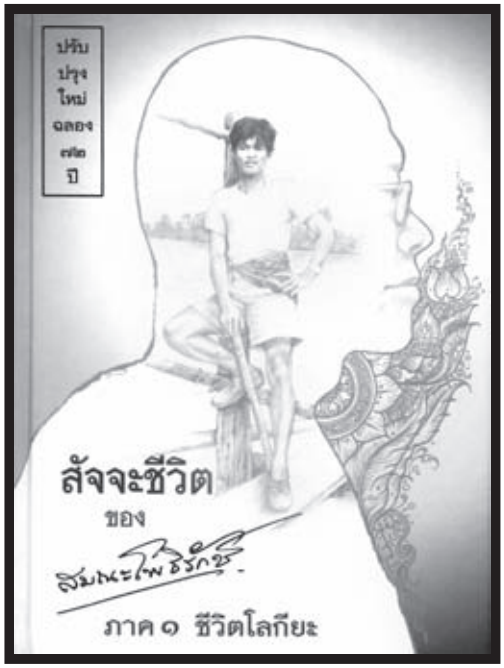
หนังสือเล่มนี้ จัดทำขึ้นโดยการดำริของคณะทำงาน ซึ่งเห็นคุณค่าและความจำเป็นที่จะต้องรวบรวมเรียบเรียงไว้เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง จึงเป็นอีกหนึ่งในความพากเพียรพยายามของ **"ชาวอโศก" ทุกๆ ฐานะ** ที่ช่วยกันกระทำให้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม **เพื่อประโยชน์แด่มวลมนุษยชาติ.**

จริงใจ ไมตรี จาก "ชาวอโศก"

ขออนุโมทนาและขอบคุณยิ่งกับคณะทำงานรวบรวม
เรียบเรียงประวัติอาตมา ด้วยความอุตสาหะ
ตราบก่อนนี้ เมื่อปี ๒๕๒๔ ก็ได้พยายามรวบรวมเรียบเรียง
กันออกมาได้เป็นเล่ม "สัจจะแห่งชีวิตของพระโพธิรักษ์"
ก็เห็นว่าได้ขวนขวายและตั้งใจกันยิ่งแล้ว ยิ่งมาเป็น
"สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์" เล่มนี้ ก็ยิ่งได้เห็น
ความขวนขวายอุตสาหะพยายามกันอีกหลายเท่าพันทวี
ถึงกระนั้น มันก็ไม่สามารถจะเก็บเอาความครบถ้วนใน
ความเป็นความมีของคนคนหนึ่งได้หมดสิ้นออก
แต่คณะทำงานคณะนี้ ก็อุตสาหะพยายามเหลือเกิน
และทำออกมาจนปรากฏว่า นี่มันอะไรกันนักกันหนา!
อาตมายังไม่เคยพบเห็นหนังสือ ประวัติของใครมากมาย
ยืดยาวเยอะแยะปานนี้ ผู้คนเห็นเข้า มันจะมิเป็น
ที่น่าหมั่นไส้กันไปดอกหรือ?!
ก็ขออภัยต่อผู้ที่รู้สึกดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง
ความเห็นที่ต่างกันเป็นสัจจะหนึ่งที่อาตมาให้ความเคารพ

สมณะโพธิรักษ์
๒๙ มี.ค. ๒๕๔๓

ภาค ๑ ชีวิตโลกียะ

บทที่ ๑ (พ.ศ. ๒๔๗๗-๒๔๙๒) ๐๐๙-๐๙๖
วัยเด็ก วัยเรียน วัยวุ่น

บทที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๒-๒๕๐๐) ๐๙๗-๑๗๒
โรงเรียนชีวิตและชะตากรรมในกรุงฯ

บทที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๓) ๑๗๓-๒๘๔
ชีวิตการงานในเพศคฤหัสถ์

ภาคผนวก ๒๘๕-๓๖๐

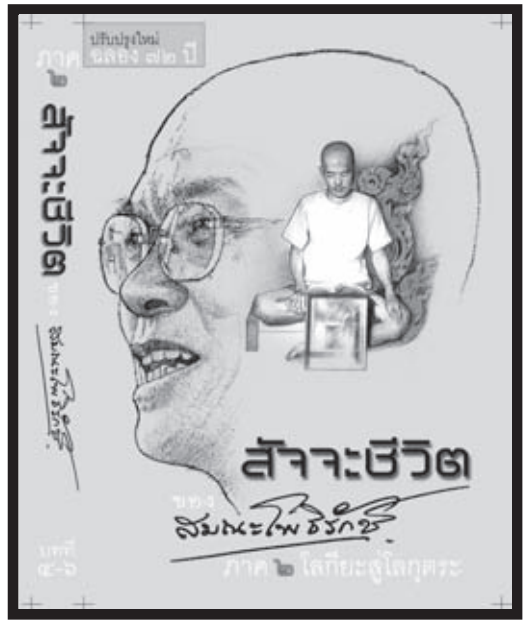
ภาค ๒ “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ”

บทที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๑๐) ๐๐๙-๑๐๔
“อำนาจจิต” กับ วิถีชีวิตใหม่

บทที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๓) ๑๐๕-๒๕๔
“พุทธศาสตร์” กับ การแสวงหา

บทที่ ๖ (๗ พ.ย. ๒๕๑๓) ๒๕๕-๔๕๖
“ออกบวช” สู่ทางสว่างสงบ

ภาคผนวก ๔๕๗-๔๘๔

ภาค ๓ “ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๗ (๔ ก.ค. ๒๕๑๔-ปัจจุบัน) ๐๐๙-๓๓๐
“ชาวอโศก” เพื่อมวลมนุษยชาติ

บทที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน) ๓๓๑-๕๔๐
ชีวิตอุทิศเพื่อศาสนาแด่มวลมนุษยชาติ

ภาคผนวก ๕๔๑-๖๐๐

ภาค ๔ “โพธิรักษ์”...“โพธิกิจ”

บทที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน)
โพธิรักษ์...โพธิกิจ ๐๐๙-๒๔๐

บทที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๓๒)
จำเลยศาสนา ๒๔๑-๕๖๔

ภาคผนวก ๕๖๕-๖๐๐

๙.

โพธิรักษ์...โพธิกิจ

○

“คนสร้างอำนาจ” ก็ชอบใจที่ได้อำนาจ
จึงมักจะ “เอาใจคน” เป็นสำคัญ
“คนได้รับการเอาใจ” ก็สุขใจไม่หยุดหย่อน
...ต่างบำเรอกัน...
ทั้ง “คนผู้สร้างอำนาจ” ใส่ตน ทั้ง “คนผู้ถูกเอาใจ”

เมื่อไม่กล้าขัดใจ ไม่กล้าขัดเกลา ไม่กล้าทวนกระแสใจ
“สังคม” จึงล้มเหลว และเลวลงๆๆ ร้ายขึ้นๆๆ
สังคมเดือดร้อน เพราะ “กิเลส” ไม่เคยหยุดอ้วนขึ้น

“พระพุทธเจ้า” ตรัสชัดว่า
“ศาสนาพุทธ” มีคุณลักษณะพิเศษ
คือ “ทวนกระแสใจคน” (ปฏิโสตัง)
ผู้ขัดใจคน ไม่เอาใจคน ด้วย “ศิลปศาสตร์”
...จึงช่วยโลกแท้จริง...

○

๙.

โพธิรักษ์...โพธิกิจ

๑. **รู้แจ้งโลกนี้ และโลกนอก** ๑๕

๒. โพธิรักษ์เพ้อ ๑๗

๓. ดวงดาว ดวงคน ดวงธรรม ๑๙

๔. โลกอื่น จักรวาลอื่น ๒๒

๕. พลังวิญญาณ ๒๓

๖. เมื่อ $E = MC^2 + A$ ๒๕

๗. SPACE & TIME (อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ) ๒๗

๘. สมมุติสัจจะ ๓๕

๙. จงฝึกสลายพลังงานโทษฯ ๓๘

๑๐. อนิจจัง อนัตตา ๔๐

๑๑. ศาสนาสากล ๔๓

๑๒. สักวันหนึ่งโลกจะแตกดับ ๔๖

๑๓. เวไนยสัตว์ อเวไนยสัตว์ ๔๗

๑๔. เกิดมาแสวงหาอะไร ๔๙

๑๕. เกิดมาศึกษาชีวิตและสังคม ๕๒

๑๖. รากเหง้าที่พาเกิด ๕๔

๑๗. อันตา มัชฌิมา กาม อัตตา ๕๖

๑๘. **ศรัทธา ๔** ๕๘

๑๙. **"บุญบารมี"** ที่สั่งสม ๕๙

๒๐. สมณพราหมณา ๖๐

๒๑. เบื้องหลังสมณพราหมณ์ผู้นั้น ๖๒

๒๒. รู้เอง เห็นเอง แจ้งเอง ๖๔

๒๓. รู้พระไตรปิฎก รู้พระบาลี ๖๕

๒๔. ใครไม่จริงใจในศาสนา ๖๘

๒๕. ประกาศสัจจะด้วยญาณ ๗๐

๒๖. ประกาศศาสนธรรม ๗๑

๒๗. ตนพึ่งตนได้ ๗๓

๒๘. ไม่ล่อ ไม่หลอก ไม่หาบริวาร ๗๕

๒๙. บริสุทธิ์ใจไม่แอบแฝง ๗๖

๓๐. ไม่มีแผนลึกล้ำ ไม่วาดฝันโครงการหรู ๗๘

๓๑. จริงใจชี้สัจจะจริงๆ ๗๙

๓๒. ศิลปะในการชี้สัจจะ ๘๑

๓๓. พระปริยัติ พระปฏิบัติ ๘๓

๓๔. **"พุทธแท้"** ไม่ปลีกเดี่ยว ๘๕

๓๕. **"พระอาริยะ"** มีสัปปายะ ๔ ๘๗

๓๖. อสังสัคคะ เอโก เอกี ๘๙

๓๗. ปฏินิสสัคคะ ๙๐

๓๘. มหายาน ๙๑

๓๙. เถรวาท ๙๓

๔๐. สังฆเภท ๙๕

๔๑. **"พุทธแท้" ไม่แยกนิกาย** ๙๙

๔๒. สัทธรรมปฏิรูป ๙๙

๔๓. อย่าหลงยึด (เที่ยง) ๑๐๑

๔๔. การฟังธรรมต้องไตร่ตรองฯ ๑๐๓

๔๕. โมฆบุรุษ ๑๐๕

๔๖. พุทธะพาพ้น **"โมฆบุรุษ"** ๑๐๖

๔๗. **ทาน** ปฏิบัติอย่างไร ? ๑๐๘

๔๘. **ศีล** ปฏิบัติอย่างไร ? ๑๑๐

๔๙. **ภาวนา** ปฏิบัติอย่างไร ? ๑๑๑

๕๐. ศาสนาแห่ง **"กรรม"** ๑๑๒

๕๑. **"ความดี"** กับ **"ความชั่ว"** ๑๑๓

๕๒. ตายสูญ ตายเกิด (อุจเฉททิฏฐิ-สัสสตทิฏฐิ) ๑๑๕

๕๓. อวิชชา... ไม่มีทางที่จะจบ ๑๑๖

๕๔. ละแล้วละอีก ในแต่ละขั้นฯ ๑๑๙

๕๕. สูญก็ได้ สืบต่อก็มี ๑๒๑

๕๖. เชื่ออย่างไรพาให้ประมาทฯ ๑๒๒

๕๗. **พระวิหารพันปี สันติอโศก** ๑๒๕

๕๘. เจดีย์เพียงหนึ่งเดียว ๑๓๑

๕๙. พระบรมสารีริกธาตุ ๑๓๓

๖๐. รหัสธรรมใน **พระวิหารพันปี** ๑๓๔

๖๑. ความเสื่อมของศาสนา ๑๓๙

๖๒. พระพุทธรูป ๑๔๐

๖๓. พระพุทธรูป องค์ใหญ่ ๑๔๗

๖๔. อายุกาลศาสนาพุทธ ๑๕๐

๖๕. สังคมใกล้กลียุค ๑๕๓

๖๖. โลกร้อนแรงเลวร้าย ๑๕๗

๖๗. ถ่วงดุลสังคมโลกีย์ ๑๕๘

๖๘. กู้ศักดิ์ศรีศาสนา ๑๖๒

๖๙. ผู้ทำลายพุทธศาสนาที่แท้จริง ๑๖๓

๗๐. สืบสานศาสนานานเท่านาน ๑๖๕

๗๑. **งานศาสนาไม่สั้น** ๑๖๘

๗๒. **พระพุทธเจ้า** ผ่องใสที่สุด... ๑๖๙

๗๓. อายุขัยก็แค่ ๗๒ ปี ๑๗๑

๗๔. ขออายุยืน ๑๕๑ ปี สืบสานงานศาสนา ๑๗๒

๗๕. อายุขัยยุคนี้น้อยนัก ๑๗๔

๗๖. หยาดน้ำใจโพธิสัตว์ ๑๗๗

๗๗. **โพธิรักษ์ โพธิสัตว์ โพธิกิจ** ๑๘๐

๗๘. อภิบรมมหาวิทยาลัยฯ ๑๘๓

๗๙. งานโพฌังคาริยสัจจายุ ๑๘๕

๘๐. ไม่ประมาทในโพธิกิจ ๑๘๘

๘๑. ชีวิตประเสริฐวิเศษสุด ๑๘๙

๘๒. **"โพธิสัตว์"** มุ่งสะสม **"โพธิญาณ"** ๑๙๑

๘๓. พระอวโลกิเตศวร ๑๙๓

๘๔. อนุตรอรหันตสัมมา-สัมพุทธเจ้า ๑๙๕

๘๕. การตรัสรู้เป็น **พระพุทธเจ้า** ๑๙๘

๘๖. **"พระพุทธเจ้า"** มีจริงหรือ ? ๒๐๐

๘๗. พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒๐๒

๘๘. ปรมาตมันพลังงานที่ยิ่งใหญ่ ๒๐๓

๘๙. **พุทธ** เป็น **"อเทวนิยม"** ๒๐๖

๙๐. **พระเจ้า** เป็น **"เทวนิยม"** ๒๐๙

๙๑. จิตวิญญาณ **"พระเจ้า"** ๒๑๑

๙๒. ชีวิตต้องบำเพ็ญบุญ ๒๑๓

๙๓. มัชฌิมาปฏิปทา ๒๑๔

๙๔. สืบทอดงานศาสนา ๒๑๖

๙๕. อย่าก่ออกุศลวิบาก ๒๑๗

๙๖. สงฆ์สาวก ๒๑๙

๙๗. สัมมาสัมพุทธสาวก ๒๒๑

๙๘. พระโพธิสัตว์มีภูมิเป็นอาริยะ ๒๒๓

๙๙. **วิบากโพธิสัตว์** ๒๒๕

๑๐๐. เนื้อทุกชิ้น กระดูกทุกสัดส่วน เลือดทุกหยดหยาด ฯ ๒๒๙

♠

เปิดโลกเทวดา
โดย...สมณะโพธิรักษ์

๙

“โพธิรักษ์” ...“โพธิกิจ”

♠ รู้แจ้งโลกนี้ และโลกนอก

ในช่วงขณะหนึ่งของชีวิต เมื่อปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงสภาวะ“รู้แจ้ง”ในตนแล้ว อาตมาก็รู้โลกอื่นๆ ออกนอกโลกไปอีก...เลยสนุกไปใหญ่! แล้วก็หลง “เพ้อ” ไปอยู่ช่วงหนึ่ง เหมือนกำลังเมาแบบลิงลมอมข้าวพอง แต่มาเมาทางด้าน “ภูมิธรรม”

อาการที่รู้ “รู้จริงๆ” อะไรๆ ก็ดูเหมือนรู้ไปหมด รู้ชัดแจ้ง!

รู้อย่าง “พันวิจิกิจฉา” สูงสุด หมดสงสัย รู้แจ้งแทงทะลุไปหมด เหมือนรู้ทะลุโลกออกไปไหนๆ อะไรที่จะไม่รู้...ไม่มี !!!

บางทีจิตก็เถลไถลไปถึงขนาด *“โอ้โฮ! รู้จริงๆ เลย เรารู้รอบหมดทุกสิ่งอย่าง ยังจะมีอะไรให้รู้อีกเล่า สงสัยในโลกนี้ไม่มีอะไรให้เรารู้”*

รู้สึกถึงขนาดนั้นเลยนะ จนไม่กลัวอะไรในโลกนี้เลย แล้วจิตก็ผยอง!

ที่ไหนได้ ยังมีอีกตั้งแยะ...ที่เราไม่รู้ ตอนหลังๆ ก็รู้สึกว่า *“โธ่เอ๋ย! คิดจรวดก็ยังไม่เป็นเลย แล้วจะไปรู้หมดได้อย่างไร อีกหลายๆ อย่างก็ยังไม่รู้เลย”*

แต่ตอนนั้นอารมณ์ความรู้สึก...มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ

เรารู้ว่า ***“เรารู้ในสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งจริงๆ รู้รอบ รู้อะไรต่อมิอะไร”***

อาตมาบรรยายไม่ถูก ไม่รู้จะบอกอย่างไร ?!?

รู้โลกนอก หรือไปรู้อะไรต่ออะไร อาตมาก็พอรู้บ้างตาม "ภูมิ" *ก็ไม่ต้องไปอยากรู้หรอก แล้วจะรู้เองเหมือน **"พระพุทธเจ้า"** รู้ว่า "โลกนี้กลมมาตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้วนะ รู้ก่อนนักวิทยาศาสตร์รู้ !"*

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ในพรหมชาลสูตรว่า *"โลกนี้กลมเหมือนผลมะขามป้อม"* แสดงว่า ***"พระพุทธเจ้า...รู้โลกนี้ รู้ไม่เหมือนที่เขารู้ว่า...โลกแบน"***

พอ **"โคลัมบัส"** ค้นพบว่า **"โลกกลม"** เท่านั้นแหละ ชาวโลกตื่นเต้น !

แต่ **"พระพุทธเจ้า"** รู้มาก่อนนานแล้วตั้งสองพันกว่าปี ถึงได้เทียบเคียงว่า *"โลกกลมเหมือนผลมะขามป้อม"* ดั่งมีหลักฐานคำตรัสดังกล่าว

อาตมาจึงรู้อะไรๆ แม้แต่ในเรื่องดาราศาสตร์ ในเรื่องโลกต่างๆ จริงๆ

*อาตมาเคย ****เพ้อ*** เคยเขียนเล่น แต่ฉีกทิ้งหมดแล้ว*
และอาตมาไม่มีเวลามากพอ ที่จะมาวุ่นวายในเรื่องเหล่านั้น
*พอรู้สึกตัวว่า ***"ชักเพ้อ"*** เลยต้องหยุด ถ้าขืนบ้าโลกนอกไปอีก ก็บ้ากันอีก*
และอาตมามี **"ภูมิรู้"** นั้นเอง ไม่มีใครมาเตือนหรอก
อาตมาเตือนตน พอรู้ตัว อาตมาก็หยุด !

อาตมารู้หน้าที่-รู้งาน ซึ่งเป็นหน้าที่กิจการงาน ที่อาตมาจะต้องพากเพียรพยายามกระทำอยู่มากในขณะนี้ ก็เพื่อเปิดเผย "สัจธรรม"

อาตมาไม่มีเวลามากพอที่จะหลง **"เล่น"** อะไรอื่นอีก จนตลอดตาย

ถ้าจะเล่น ก็มีเรื่องให้เล่นอีกเยอะ เป็นเรื่องสนุกที่จะแวะออกไป แต่ไม่ใช่แกน ไม่ใช่แก่น *(ศาสนา)* เพราะอาตมาต้องรับภาระทำงานนี้ *(ศาสนา)*

โดยเฉพาะเรื่องของ...โลกก่อนนี้-โลกนอก-โลกนี้-โลกหน้า

อาตมาต้องยก **"เอหิปัสสิโก"** คือ *ยกตัวเอง...เห็นเอง-รู้เอง เป็นตัวอย่างท้าทายให้มาพิสูจน์ว่า ***"อาตมาเป็น...สมณพราหมณ์...ผู้นั้น"***

คือ ***"เป็นผู้เห็นเอง-รู้เอง"*** *(ตามฐานะแห่ง **สยัง อภิญญา** ที่เป็น **สาวกภูมิ**)*
*เข้าใจสิ่งนี้ รู้แจ้งสิ่งนี้ รู้จริงสิ่งนี้ และยืนยันว่า ***"สิ่งนี้เป็น...สัจธรรม"***

---

*[*เพ้อ คือ รู้ในเรื่องนอกตัว เช่น รู้เรื่องของจักรวาล รู้วิถีการเดินทางของแสง รู้ภายนอก-ภายในสัมพัทธภาพของดวงดาว ฯลฯ พ่อท่านเคยเขียนบทความลงคอลัมน์ ***"โพธิรักษ์เพ้อ"*** ในหนังสือวารสาร ***"อโศก"*** เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งสมัยนั้นพ่อท่านเพิ่งบวชใหม่ๆ ยังไม่มีงานอะไรมาก]*

"สัจธรรม" ที่เปิดเผยอยู่นี้ เป็นเพียงเล็กน้อย ยังมีอีกมากที่ยังไม่ได้เปิดเผย อาตมาจึงถ่อมตนอยู่ ยังไม่ได้อวดเก่ง ไม่ได้อวดใหญ่โตข่มใครๆ ไปทีเดียวเลย

แต่คนอีกมากหลายยังเข้าใจอาตมาไม่ได้ง่ายๆ หรอก ! อาตมาเห็นใจเขา !

♠ โพธิรักษ์เพ้อ

[เรียบเรียงเก็บความจากหนังสือ "อโศก ๑" ๑ พ.ย. ๑๔ ฉบับที่ ๑๒ ปีที่ ๑๕]

ในโลกนี้มีเลขอยู่ตัวเดียวจริงๆ นั่นคือ มีแต่เลข ๐ เท่านั้น เลขอื่นใดจะไม่มีเป็นอันขาด ถ้าไม่สมมุติขึ้นมา

*เหมือนคนย่อมไม่มี **"เงิน"** เป็นผู้ว่างเปล่า ไม่มีค่าแห่ง **"เงิน"***
*ถ้าโลกนี้ไม่สมมุติสร้าง **"เงิน"** ขึ้นมา โลกนี้ก็จะไม่มี **"เงิน"** เลย*
*...และทุกคนในโลก ก็จะไม่รู้จัก คำว่า **"เงิน"**...*
*ดังนั้น **"เงิน"** ก็จะไม่มีตัวตน-ไม่มีบทบาท คำว่า **"เงิน"** ก็คือ **"สูญ"***

ถ้าข้าพเจ้าบอกว่า โลกนี้มีหินชนิดหนึ่งชื่อว่า "สุญญาณู"

*มีลักษณะกลมแข็ง และใสบริสุทธิ์ยิ่งกว่า **"เพชร"***
*มีพลังแห่งการสะท้อนแสงและเลื่อมพรายยิ่งกว่า **"เพชร"** ร้อยเท่าพันทวี*
มีพลังผลักและดูดมากมายมหาศาลเป็นวัตถุที่มีค่าสูงที่สุดในมหาพิภพจักรวาล
โดยเฉพาะยิ่งเม็ดเล็กเท่าใด ก็ยิ่งกลมแกร่งบริสุทธิ์ใสยิ่งเท่านั้น
*ยิ่งเม็ดเล็กยิ่งกว่า **"ปรมาณู"** (สิ่งที่เล็กยิ่งกว่าเล็กใดๆ) ลงไปอีก ก็ยิ่งสูงค่าเสียจนไม่รู้จะเอาเงินทองที่ไหนในโลก...มากองลงไปเป็นราคาของมันได้*

และยิ่งกว่านั้น ใครได้ **"สุญญาณู"** เม็ดเล็กสุดเล็กจนเท่ากับ **"สูญ"** คือ **"ไม่มีอะไรเลย"** ใน **"สุญญาณู"** นั้น ผู้นั้นแหละคือ *"ผู้มีวัตถุสมบัติอันมีค่าถ้วนทั่วสูงสุดยิ่งกว่าความสูงใดๆ อันจะพึงเรียกได้ในโลกนี้ และแม้เหนือโลกนี้ออกไปจนสุดมหาพิภพจบสากลจักรวาล ก็ตาม"*

หลายคนฟังแล้ว คงอยากได้ และอยากมี "สุญญาณู" บ้างเป็นแน่

แต่อย่าหวังว่าจะได้เลย เพราะ **"สุญญาณู"** ดังกล่าวนั้น **ไม่มีในโลก** ไม่ว่าโลกไหนๆ เพราะเป็นหินที่ข้าพเจ้าสมมุติขึ้นมาแท้ๆ

ดังนั้น **ในโลกนี้ จึงไม่มี "สุญญาณู" จริงๆ** เป็นเพียงชื่อ-เพียงนามที่ข้าพเจ้าคิดขึ้นมา รูปจริงๆ ตัวจริงๆ ของ **"สุญญาณู"** ไม่มี !!!

แต่ **"รูป"** ที่เรียกว่า **"อรูป"** เกิดมีแล้วในความคิด ตามที่ข้าพเจ้าสมมุติขึ้นมา พร้อมทั้งอธิบายถึงลักษณะรูปร่าง และคุณภาพของมัน

จึงได้ชื่อว่า **"ชีวิต"** หรือ **"ชาติ"** อันข้าพเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดขึ้นมา

ขณะนี้ชีวิตของ **"สุญญาณู"** อาศัยกายทิพย์

และเกิดอยู่ใน **"อรูปภูมิ"** เป็นตัวตนที่ไร้รูป มีแต่นามเท่านั้น

ถ้าข้าพเจ้าจะสร้าง "สุญญาณู" ให้มีขึ้นมาในโลก ก็ย่อมจะสามารถ สร้างขึ้นมาได้จริงๆ ให้มีคุณลักษณะดังกำหนดไว้ ทว่าจะต้องใช้เวลาสร้างหลายแสน หลายล้านชาติ เกิดมาแล้วๆ เล่าๆ เพื่อสร้าง **"สุญญาณู"** นี้ ซึ่งจะสำเร็จลงในชาติหนึ่งชาติใดแน่นอน และที่จริงข้าพเจ้าได้พยายามสร้างอยู่...

และถ้าข้าพเจ้าจะแจ้งให้ทราบว่า แม้ในขณะนี้ ก็มีของที่มีคุณลักษณะเช่น "สุญญาณู" สิ่งนั้นคือ "จิตที่มีค่าเป็นสูญ" ไงล่ะ !

คือ *"จิตเฉยๆ จิตว่างๆ จิตเปล่าๆ จิตไม่สมมุติค่าอะไรขึ้น จิตไม่ยึดถือ ไม่เห็นของอะไรมีค่ามีราคา เห็นก็เพียงเห็น รู้ก็เพียงรู้ ไม่ตีราคา ไม่วัดค่าสูง-ต่ำ, ดี-เลว ไม่จดจำนำมายึดคิดถึง"*

ผู้มี "จิต" ที่มีคุณลักษณะดั่ง "สุญญาณู" หินล้ำค่าที่ข้าพเจ้า สมมุติขึ้นมานั้น นั่นแหละคือ *"ผู้มีของที่มีราคาสูงสุดยิ่งกว่าความสูงค่าใดๆ อันจะพึงเรียกได้ในโลก หรือจนสุดมหาพิภพจบสากลจักรวาล"*

จึงเรียกว่า *"ประมาณค่ามิได้ หรือหาค่ามิได้"*

ซึ่งก็คือ ***"สุญญาณู = สูงที่สุด มากที่สุด ล้ำค่าที่สุด"***

จนไม่รู้ว่า...*"จะเรียกกันว่าอย่างไรนั่นเอง"*

ดังนั้น "ความสูญเปล่า" หรือ **ความว่างเปล่า** หรือ **ความไม่มีอะไรเลย นั่นแหละคือ "ความมีอะไรอยู่แล้วอย่างบริบูรณ์"** คือ **"ความเต็ม-ความอิ่ม-ความพอ-ความพร้อม-ความครบถ้วนทั่วถึงอย่างถ่องแท้"** คือ **"ความมีค่าสูงสุด"**

ขณะนี้ทุกคน คงจะนึกออกแล้วว่า "ปรมาณู" *(ซึ่งมีคุณลักษณะใกล้ๆ "สุญญาณู" ดังที่ได้พูดถึงแล้วทีเดียว)* **นั้น มีพลังอำนาจสูงส่ง-ร้ายกาจ และแพงเพียงใด**

"ปรมาณู" เป็นสิ่งที่มนุษย์ได้สมมุติขึ้นไว้แล้วในโลกชนิดหนึ่ง และมี **"ตัวตน"** สมบูรณ์แล้ว ตามความเข้าใจของมนุษย์ เป็น **"ตัวตน"** ที่ **"สุดเล็กละเอียดยิ่ง"** แล้ว แต่ทว่ามันกลับเป็น **"ตัวตน"** ที่มีพลังอำนาจเหลือหลาย

และมนุษย์ที่จะเกิดมาสร้างสิ่งที่เขาต้องการนี้ต่อ ก็คือ **"ไอน์สไตน์"** นั่นเอง

เมื่อใด **"ไอน์สไตน์"** เกิดมาคิดค้นทำ หรือสร้าง หรือสมมุติ **"ปรมาณู"** นี้ ต่อไปอีก จนได้คุณลักษณะตรงแท้เท่ากับ **"สุญญาณู"**

*เมื่อนั้น **"ไอน์สไตน์"** ก็คือ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** องค์หนึ่ง และเขาจะได้เป็นแน่นอน !!!

สำหรับชาตินี้ ที่เกิดมาเป็น **"ไอน์สไตน์"** เขาก็คือ **"พระโพธิสัตว์"** นั่นเอง เป็นแต่เพียงในชาตินี้ เขาเกิดมาบำเพ็ญ **"ปัญญาปรมัตถบารมี"** เท่านั้น

จงเข้าใจ **คุณลักษณะของ "พระโพธิสัตว์"** ให้ถูกต้อง-ให้ตรง-ให้ดี จงรู้จัก **"พระโพธิสัตว์"** แท้ๆ จริงๆ องค์หนึ่ง ไว้เถิด !

---

*จากหนังสือ..."**อวดอุตริมนุสธรรมที่มีในตน**" *โดย "ศุภวรรณ พ.พรรณวงศ์ กรีน" ...หน้า ๔๓๘*

..."**สภาวะนิ่ง**" **อันคือ "นิพพาน" นั้น คงที่ ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นนิจจัง เป็นอมตะ** eternity เป็น **อสังขตธรรม** จึงถือเป็น "**สัจธรรมอันสูงสุด**" ของธรรมชาติที่พึงพาได้ **"จุดนิ่ง"** นี้แหละคือจุดที่ **ไอน์สไตน์** พยายามค้นหาอยู่ เพื่อเอามาเป็นที่พึ่งเป็นเกณฑ์หลักของการวัดทุกอย่าง เพื่อหาผลที่คงที่ The absolute ruling point in nature จึงเห็นว่า การคิดของ **ไอนสไตน์** ได้เข้าใกล้จุดที่จะพบ **"พระนิพพาน"** แล้ว แต่ไม่พบ...ฯ

♠ ดวงดาว ดวงคน ดวงธรรม

ทั้ง "ดวงดาว ดวงคน ดวงธรรม" ต้องมีเหตุ-มีปัจจัย พาให้เกิด จะเกิดมา...โดยไม่มีเหตุ-ไม่มีปัจจัย ไม่ได้ !

✪ **"ดวงดาว" คือ สภาพของสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นด้วยเหตุ-ปัจจัย อันประกอบไปด้วย "มวล" กับ "พลังงาน"** ซึ่งมีฤทธิ์แรง กระทั่งมีเส้นทางโคจรครบดวง ๓ จังหวะ เรียกว่า **"ไตรลักษณ์"** *(เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป)*

"ดาว" เกิดได้ ๒ สภาพ คือ ๑. เกิดจากตัวเอง ๒. เกิดจากการแตกตัว

๑. เกิดจากตัวเอง ดิ้นรนเกิด มีเหตุชักจูงให้เกิด ด้วยการก่อตัวจากสภาพที่ "ไม่มีอะไรเลย" คือ "ความว่างเปล่า" *(SPACE)*

"ความว่างเปล่า" ทางวิทยาศาสตร์ ถือเป็น **"เทหวัตถุแท่งทึบ"** ที่เต็มไปด้วยมวลที่บางเบาเหลือเกิน เป็นอณูเหมือนลม เป็นแก๊สต่างๆ ที่กระจายอยู่ในห้วงอวกาศ ธาตุที่ก่อตัวรวมกันเข้าจากแก๊สต่างๆ นี้ เรียกว่า **"ธาตุลม"**

เมื่อ **"ธาตุลม"** ทำปฏิกิริยารวมตัวกัน เกิดเป็น **"ธาตุแห่งอุณหภูมิ"** ก็เรียกว่า **"เตโชธาตุ"** อาจจะเย็นจัด หรือร้อนจัด ก็ตาม

"ปฏิกิริยาในห้วงอวกาศ" จะรวมตัวกันใหญ่โตมหาศาลมาก ไม่ใช่หมู่เมฆเล็กๆ แต่ใหญ่ยิ่งกว่า **"สุริยจักรวาล"** ใหญ่กว่า Galaxy บาง Galaxy อีก

ในห้วงอวกาศก็ทำปฏิกิริยาแบบเดียวกับ **"หมู่เมฆในท้องฟ้า"** ในโลกของเรา โครงสร้างเดียวกัน แต่มหึมากว่ากันมาก แล้วก็เกิดปฏิกิริยา ไฟฟ้า ฟ้าร้อง ฟ้าผ่า พอทำปฏิกิริยากันแล้วเสร็จ จะเหลือเศษของ **"พลังงาน"** ตกตะกอนขึ้นมาเป็น **"ดวงดาว"** แตกกระจายออกไปอีกมากมาย กลายเป็นสภาพของ **"หมู่ดวงดาว"** ที่มีอุณหภูมิร้อนจี๋ แล้วจะมีสภาพเป็น **"ดวงดาว"** ต่อไป

นี้เป็น **"ดาว"** ที่เกิดจาก Nebula หรือหมู่เมฆ อันมหึมามหาศาลในห้วงอวกาศ จะเกิด **"ดาว"** คราวละหมู่ใหญ่มากมายมหาศาลเลย รวมกันเป็นหมู่จักรวาล เป็น **"สุริยจักรวาล"** บ้าง ถ้าเป็นหมู่ใหญ่จริงๆ ก็เป็นหมู่ Galaxy

๒. <u>เกิดจากการแตกตัวออกมาจาก "ดาวแม่"</u> ที่มีพลังงานมหาศาลเหลือเกิน กระทั่งที่สุด **"ดาวแม่"** ดวงนี้ จะผ่าตัวเอง หรือเกิดการแบ่งส่วน หมุนกระจาย แตกตัว-แตกเสี่ยงออกมาจากตัวเอง เกิดเป็น **"ดวงดาว"** อีกดวงหนึ่ง แล้วก็เกิด**"วงโคจร"** ของ **"ดาวดวงใหม่"** ขึ้นในห้วงอวกาศ

"ดวงดาว" มีการแตกดับไปตามอายุกาล แตกไป ดับไป สลายไปแล้ว จน กระทั่งแสงริบหรี่เป็น **"ดาวแดง"** ที่เรามองเห็นแสงริบหรี่ๆ ไกลๆ เราเห็นแต่แสงเฉยๆ แต่ตัวของ **"ดวงดาว"** จริงๆ ไม่มีแล้ว แตกสลายไปแล้ว

"ดาว" บางดวงในห้วงอวกาศ อยู่ไกลจากโลกของเรามาก ไม่รู้กี่ล้านปีแสง เราเห็นพลังงานของแสงที่เดินทางมาไกลมาก กว่าแสงของมันจะเดินทางมาให้ตาเราเห็นได้ **"ดาว"** ดวงนั้น อาจแตกสลายไปแล้ว แต่ **"แสง"** ยังเดินทางอยู่

ตามให้ดีนะ อาตมากำลังชี้ **"วิญญาณของดวงดาว"** ให้เห็น

"แสง" นี่แหละคือ **"วิญญาณ"** หรือ **"พลังงาน"** ของ **"ดวงดาว"** ที่ไม่มีปัญญาที่จะดับ **"วิญญาณ"** หรือ **"พลังงาน"** ต้องเดินไปตามเส้นทางโคจรของมัน

✸ **"<u>ดวงคน</u>" ไม่ต่างจาก "ดวงดาว" คนก็เกิดได้ ๒ สภาพ เหมือนกัน**

คือ ***๑. เกิดจากการสืบพันธุ์ ๒. เกิดจากการผลิหน่อ***

"การผลิหน่อ" ของ **"คน"** ยาก !!! *(เช่น เขากำลังพากเพียรทำการโคลนนิ่งคน)*
แต่คนก็มี **"การผลิหน่อ"** ออกไปได้ เป็น **"เชื้อวิญญาณ"** *(ทายาททางธรรม)*
จึงเป็นสภาพที่หมุนกลับอีกรูปหนึ่ง

"ดวง" คือ *"วงจร หรือวัฏจักร หรือเส้นทาง ของคนๆ หนึ่ง ที่เดินทางวนไปเรื่อยๆ ตั้งแต่ **'เกิด'** จนกระทั่ง **'ตาย'** จบภพ-จบชาติในช่วงชีวิตหนึ่งของคน"*

"ดวงคน" จึงคือ **"ทางโคจรของคน"** ที่เรียกว่า **"พรหมลิขิต"**

"ดวงคน" กับ "ดวงดาว" เป็นโครงสร้างที่ล้อเลียนกัน มีลักษณะ
คล้ายกับ **"ดวงดาว"** จันทร์-อังคาร-พุธ-พฤหัส-ศุกร์-เสาร์-อาทิตย์ ที่มีความร้อน-ความเย็น มีลักษณะอะไรๆ คล้ายๆ กับ **"ดวงดาว"** นั้นๆ เหมือนกัน

แล้ว "ดวง" *(วงโคจร)* ใด ที่เราควรรู้ และควรจะพูดถึงให้มากที่สุด
เราเป็น **"คน"** ไม่ใช่ **"ดาว"** เราจึงต้องรู้ และควรเน้นหนักที่ **"ดวงคน"** นั่นคือ *ต้องรู้จักความเป็น **"คน"** ให้ดี และ **"ทำดี"** ให้ได้ จนเป็น **"ธรรม"***

"ดวงคน" ถ้าไม่สร้าง "ดวงธรรม" ก็จะไปสืบพันธุ์สร้างลูกตาม "ปัญญาคน"
เป็น **"ดวงคน"** สืบต่อไว้ในภพนี้ อีกภพหนึ่งต่อไปอีก
เกิดเป็น **"ดวงคน"** ดวงใหม่ ที่มีเส้นทางโคจรของตนเอง

ถ้า "ดวงคน" เดินไปตาม "พรหมลิขิต" หรือเดินไปตามทางของ "ดวงคน"
โดยไม่พยายามที่จะ "ฝืนดวง" ให้ดีขึ้นเลย ! วิถีชีวิตของ "คน" ก็จะเดินวนเวียนไปเรื่อยๆ ตามทิศทางของ "ดวงคน"

❍ "<u>ดวงธรรม</u>" เกิดได้ ๒ สภาพ เหมือนกัน

คือ ***๑. เกิดด้วย "ดวงปัญญา" ๒. เกิดด้วย "ดวงวิมุติ"***
ดังนั้น ถ้าเราต้องการให้เกิด **"<u>ดวงธรรม</u>"** เราก็สามารถสร้างได้-ทำได้ด้วย **"ดวงปัญญา"** กับ **"ดวงวิมุติ"** เท่านั้น

"ดวงปัญญา" นี้ ไม่ใช่ปัญญาทางโลก ที่ปรุง "โลกธรรม" ให้แก่ตน แต่เป็น "ปัญญา" อันฝืนทวนกระแสโลก ที่ไม่หลงเสพกาม-ภพ-โลกธรรม

"ดวงวิมุติ" คือ หลุดพ้นออกไป เกิดเป็น "ดวงวิญญาณ" ที่สะอาดขึ้น

"พระพุทธเจ้า" อุบัติเกิดมา เพื่อสอน "คน" ให้ออกจากโลกของ "คน"

เพื่อให้เกิดเป็น **"ดวงธรรม"** แท้ๆ ที่สามารถอยู่เหนือ **"โลกธรรม ๘"**
คือ ***ไม่หวัง-ไม่เสพ...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข-กามคุณ-ภพ-อัตภาพ ได้มา...ก็เฉยๆ เสื่อมไป...ก็เฉยๆ ไม่เดือดร้อน-ไม่เสียใจเลย***

นี้คือ **"ดวงธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่มีเส้นทางโคจรอย่างนี้
*แล้วเส้นทางชีวิตของ **"คน"** ทุกวันนี้ ได้สั่งสม **"ดวงธรรม"** แบบนี้หรือเปล่า ?*

♠ โลกอื่น จักรวาลอื่น

นักวิทยาศาสตร์ค้นพบว่า *"ในมหาเอกภพนี้ มีจักรวาลอื่นเหมือนกันกับโลกเราอีกเป็นพันล้านจักรวาล"*

ทำให้สงสัยว่า "เมื่อตายไป วิญญาณจะหลุดลอยไปจักรวาลอื่นได้หรือไม่"

"วิญญาณ" ของคน "ทุรังคมัง" ไปได้ไกล จะออกนอก "จักรวาล" นี้ไป ก็ได้
และ **"ความจริง"** ...ก็ไปอยู่...!!!

ใน "มหาเอกภพ" ใน "มหาจักรวาล" นี้ มีไม่รู้กี่ Galaxy มีจักรวาลน้อย จักรวาลใหญ่ ซับซ้อนอยู่เป็นพันๆ หมื่นๆ แสนๆ ล้านๆ อยู่ในนี้

ซึ่งนับไม่ถ้วน นับไม่ได้ นับไม่ไหว มนุษย์เรายังตามไปค้นไม่พบอีกตั้งมากมาย !!! และไม่สามารถจะไปตามค้นพบได้ทั้งหมด

ในสิ่งเหล่านี้ มีโลกหลายๆใบ ที่มีสภาพเดียวกันเหมือนโลกอย่างเรานี้ มี **"คน"** เหมือนกับในโลกลูกนี้ ซึ่งมีความซ้อนเชิงอย่างนี้อยู่มาก มีจริงๆ

ดังนั้น ในจักรวาลอื่น มีโลกอย่างเรานี้ **มี !** อาตมารู้จริงๆ รู้ยิ่งกว่ารู้ว่า **มี !** แต่ไม่ได้ไปค้น ก็ไม่รู้ว่า มีอยู่ใน Galaxy ไหนบ้าง ?

"คน" เปรียบเหมือนจักรวาลดวงหนึ่ง เหมือนดาวดวงหนึ่ง ดาวบางดวงก็ มีธาตุดิน-ธาตุโลหะ มีทั้งดาวร้าย-ดาวดี บางคนก็เหมือนดาวหาง วิ่งจังเลยไม่รู้ที่ลง แล้วละลายเก่ง เพราะดาวหางเกิดจากก้อนน้ำแข็งโสโครกก้อนหนึ่ง ไม่ได้แข็งแรง

ในจักรวาลน้อยนี้ ในกลุ่มสุริยจักรวาลของเรา ที่นักดาราศาสตร์ค้นพบ มีดาวเคราะห์ ๙ ดวง *(ปัจจุบันนี้เหลือ ๘ ดวง ตามความเห็นของนักดาราศาสตร์)*

ดวงที่มีมนุษย์อาศัยอยู่อย่างแข็งแรง มีอยู่ในโลกมนุษย์นี้ ดวงเดียว ดวงอื่นไม่มีหรอก ยังไม่เจริญเท่าโลกเรานี้ บางดวงอาจจะมีน้ำ มีความชื้น

แต่ชีวะก็ยังชั้นต่ำมาก ปล่อยให้นักวิทยาศาสตร์เขาค้นคว้ากันไปเถิด !

หรือ **สุริยจักรวาลอื่น** อย่าไปคิดถึงเลย คิดถึงก็ไปไม่ถึง ! ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ยังไม่เก่งพอที่จะไปได้ถึง แม้เราจะออกจากแรงดึงดูดของโลกลูกนี้ได้ ออกจากกระแสแรงดึงดูดของสุริยจักรวาลนี้ได้ แต่จะออกนอกทางช้างเผือก ที่จักรวาลน้อยดวงนี้ อยู่กับ Galaxy ทางช้างเผือกนี้ ยังออกไม่ได้ !!!

ความคิดเรื่องโลกนี้ เป็น ๑ ใน ๔ *อจินไตย อย่าไปคิดให้วุ่นวาย คิดมากไปจะเป็นบ้านะ ! อย่าไปอยากรู้ ! "พระพุทธเจ้า" ก็ยังไม่ตอบเลย

*(*อจินไตย ๔ คือ ๑.พุทธวิสัย ๒.ฌานวิสัย ๓.กัมมวิปาโก ๔.โลกจินตา)*

จงหันมาสนใจ "โลก" ตัวเรา อันคือ "กาย...ยาววา-หนาคืบ-กว้างศอก พร้อมทั้งสัญญา และใจนี้ ให้กระจ่างแจ้งเถิด"

เพราะ "โลก" อันคือ ตัวเรานี้ สามารถรู้ได้กระจ่างแจ้ง และมีประโยชน์

♠ พลังวิญญาณ

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "วิญญาณ อสรีรัง เอกจรัง คูหาสยัง ทูรังคมัง"

คือ ***"วิญญาณ ไม่มีรูปร่างตัวตนให้รู้ให้เห็น ไปโดดๆ ไม่มีที่อยู่ ไปได้ไกล"*** *...ไม่ใช่...ไม่ไป-ไม่มา...*

และ "วิญญาณัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโต ปภัง"

"วิญญาณัง อนิทัสสนัง" *คือ* ***"เห็นไม่ได้ บอกชัดๆ ไม่ได้ว่า เป็นอย่างไร"***

"อนันตัง" *คือ* ***"ไม่มีกรอบขอบเขต"***

"สัพพโต ปภัง" *คือ* ***"กระจายไปพรึบทั่วทิศทาง"*** เช่น...

...เสียง *เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง ไม่ได้วิจิตรลึกซึ้งเท่าพลังงาน* ***"จิตวิญญาณ"*** *แต่พลังงานเสียงก็ไปไม่มีขอบเขตเหมือนกัน มีพละกำลังเท่าที่มีกระแสเป็นไปได้ มีเหตุปัจจัยที่ไปต้าน...ก็เบี่ยงเบนหยุดแรงได้เหมือนกัน เปลี่ยนแปลงไปไม่เที่ยง*

...พลังไฟฟ้า-แสง *จัดระบบเป็นคลื่น...ก็อย่างหนึ่ง เป็นกระแส...ก็อย่างหนึ่ง กระจายไปทั่วไม่มีขอบเขตอะไรขีดกั้นเหมือนกัน หรือบางทีมีอะไรบางอย่างกั้น...ก็ไม่ไป แสงก็ยังมีพลังที่สุดตรงไหนของมัน บางอย่างก็ทะลุไปได้*

...พลัง "วิญญาณ" *มีพลังยิ่งกว่าพลังงานเสียง-แสง วิจิตรลึกซึ้งแตกต่างยิ่งกว่า มีอำนาจยิ่งกว่านั้น ไม่มีขอบเขต ไม่เป็นตัวตน ไม่ใช่กระแส ไม่ใช่คลื่น ที่เรารู้จักกันในรูปพลังงานต่างๆ* ***พลังงานของ "จิตวิญญาณ"*** *เก่งกว่า-ยาก*

*กว่า-วิจิตรลึกซึ้งกว่านั้น จึงไปได้ไกล เป็น **"อนันตัง สัพพโต ปภัง"** ไม่มีอะไรกั้นได้ อะไรก็กั้นไม่อยู่ ทะลุไปหมด จนกว่าจะหมดพลังฤทธิ์แรงของ **"วิญญาณ"** นั้น ของใครของมัน...มากหรือน้อย...ก็แล้วแต่ !!*

พูดอย่างเทวนิยมนะ **"วิญญาณ"** ออกจากร่าง ก็เป็น **"วิญญาณ"** ที่ไม่ใช่มีลักษณะเป็นก้อนล่องลอยออกจากร่าง แล้วก็ลอยตุบป่องๆๆ

แต่กระจายไปพรึบทั่วทิศทาง...ข้างหน้า-ข้างหลัง เหมือนเสียง เหมือนแสง

"วิญญาณ" ก็นัยเดียวกัน ไม่ได้เป็นตัวตน ไม่ได้เป็นก้อน ไม่ใช่นะ !

"วิญญาณ" ไม่มีตัวตน ไม่มีขอบเขต แต่มีขนาดที่ไปได้ไกลเท่าที่ไปได้ ไกลจนเราวัดไม่ได้ เสียงเรามีคลื่นที่สามารถวัดได้ แต่พลังงานของ **"จิตวิญญาณ"** ยิ่งกว่านั้นมากมาย วัดไม่ได้ พลังงานทาง **"วิญญาณ"** จะเป็นพลังอย่างวัตถุ ก็เป็นได้บ้าง แต่เป็น **"นามธรรม"** ที่วิจิตรลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น จึง **"อนิทัสสนัง"**

เมื่อ "พระอรหันต์" ตาย "วิญญาณ" ที่ตายนั้น ไม่มีรูปร่าง ไม่มีมหาภูตรูป ไม่มีดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่จริงมี **"รูป"** แต่เป็น **"อรูป"** ที่ **"อสรีรัง-อนัตตา"** ที่ไม่รู้จะเรียกอย่างไร ไม่มีรูปร่างตัวตนให้รู้ให้เห็น เป็น **"วิญญาณัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโต ปภัง"** ไม่มีกรอบขอบเขต เป็นแต่ **"ธาตุ ๔" เวทนา-สัญญา-สังขาร -วิญญาณ"** มีความรับรู้อยู่ในตัว ไม่ปรุงแต่งอะไร *(หยุดการสังขารไม่ได้ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้)* เมื่อไม่มีอุปกรณ์ในองค์ประกอบทั้งหมดที่เป็นอาการ ๓๒ *(ทำอาการ ๓๒ ไม่ได้)* ท่านก็จะอยู่ของท่านไปนิ่งๆ เฉยๆ ได้ ยุติอาการกรรมกิริยาของจิต

แต่ถ้า **"ปรินิพพาน" แล้ว ไม่มีอะไรอีกเลย แม้ "อัตภาพ" ของผู้นั้น ก็ไม่มี** พลังงานที่จะเกาะกุมเป็นอะไรที่จะต้องดำเนินไป...เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปอีก

"ปรินิพพาน" เป็นสิ่งที่ไม่มีสุดยอดแล้ว สิ้นสุดความสัมพันธ์ใดๆ เด็ดขาด หมดสิ้น relativity สัมบูรณ์

หากใครสามารถพัฒนาชีวิตของตนให้ถึงจุดสูงสุด คือ "นิพพาน" ทำ ความไม่มี *(สุญญาวะ)* ชนิดจบสุดเด็ดขาดให้แก่ตน โดยไม่ต่อภพ-ต่อชาติใดๆ อีก อันได้แก่ **"ปรินิพพาน"** ปลายสุดของความเป็น **"วัฏสงสาร"** แห่งชีวิตเสร็จลง

ชีวิตของผู้นั้น ก็เป็นอัน...สิ้นความเป็น-สิ้นความอยู่-สิ้นสูญจาก **"มหาเอกภพ"** ไปแล้วทุกสัดส่วน จึงสิ้นสัมพัทธใดๆ ใน **"มหาเอกภพ"** ไปเลย ไม่เหลืออะไรเกี่ยวข้องใดๆ อยู่ใน **"มหาเอกภพ"** อีก แม้แต่เศษแห่งเศษของธุลีละอองขนาดไหน จบทุกสิ่งทุกอย่างลงไปหมด

เมื่อตายลง จึงสูญสิ้นไปเลย สำหรับท่านที่ "ปรินิพพาน"
อาตมาพยายามใช้บัญญัติภาษาอธิบายสภาวะให้ฟังนี้ ก็สุดที่จะเก่งที่สุดแล้ว แต่อธิบายอย่างไรๆ ก็ยัง **"อนิทัสสนัง"** อยู่อย่างเดิม ไม่ใช่รู้ได้ง่ายๆ

♠ เมื่อ $E = MC^2 + A$

(อบรมนักบวช...ทำวัตรเช้าช่วงจาริก เมื่อ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘ อ.เมืองฯ จ.นครราชสีมา)

โดยหลักการ "สมมุติสัจจะ" ใครๆ ก็รู้ว่า ๒+๒=๔ เป็น ๕ ไม่ได้ แต่ผู้ที่เข้าใจ "ปรมัตถ์" แล้ว จะรู้ว่า ๒+๒=๕ ก็ได้ !!!

เพราะผู้นั้นรู้ **"อรูป"** รู้สิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง-รู้สิ่งที่มีอยู่ในโลก แต่ยังไม่เป็นที่เปิดเผยเพราะเป็น **"อรูป"** เป็นสิ่งที่สุขุม-ประณีต-ลึกซึ้ง-รู้ได้ยาก เท่านั้นเอง

สูตรที่ผมให้ไว้ $E = MC^2 + A$ ก็มีความหมายว่า A ตัวนี้เป็นค่า absolute เป็น "อรูป" ถ้าใครหยั่งรู้ได้ ผู้นั้นก็จะรังสรรค์สร้างสูตร $E = MC^2 + A$

แต่ถ้าผู้ใดไม่รู้ไม่เข้าใจ ก็ขอให้จบอยู่แค่ A มีค่าเป็น ๐ ก็ใช้ประโยชน์แค่นั้นเท่านั้น ตามสูตรของ***ไอน์สไตน์** $E = MC^2$ โดยโลกเขาค้นพบ และใช้กันอยู่แล้ว

สูตร $E = MC^2 + A$ ถ้า A กลายเป็น ether *(ธาตุที่เป็นตัวสลายลดคุณค่า)* **ก็จะ** ลดค่าของ MC^2 ลง ผลก็ยิ่งเสียหายใหญ่ เพราะจะกลายเป็น $E = MC^2 - A$ เราจะไม่ได้ค่าของพลังงานที่ออกมาเต็มที่ เพราะถูกทำลาย และถูกบั่นทอนลดคุณค่าในตัวของมันเอง กินเนื้อ-กินตัวของมันเอง *(ค่าของ A จึงเป็นไปได้ทั้งบวกและลบ)*

เช่น *คนมีพลังทำงานตามแรงที่ลงไปเป็น **E** ที่มี **M** คือ มีมวล-มีกำลัง-มีแรง*

[* **จากหนังสือ..."ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา" โดย "ธนู แก้วโอภาส" พิมพ์ครั้งที่ ๑ ก.ค. ๔๗**

"อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์" เกิดที่เมืองอุล์ม ประเทศเยอรมัน

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๕ ขณะอายุได้ ๒๖ ปี แนวคิดทางวิทยาศาสตร์ที่มีอยู่ในสมองเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว เขาเขียนเป็นเอกสารสั้นๆ ๓ ฉบับ **ได้เปลี่ยนแนวทางอย่างเด็ดขาดของฟิสิกส์ และอารยธรรมสมัยใหม่ของมนุษย์**...*หน้า ๒๑* จนได้รับการยกย่องว่า **"เป็นผู้พลิกจักรวาล"** และได้รับการคัดเลือกให้เป็น **"บุรุษหมายเลข ๑ ของศตวรรษที่ ๒๐"** จากนิตยสาร Time ฉบับสุดท้ายของปี ค.ศ. ๑๙๙๙ ฯ ...*หน้า ๓๕*

เอกสารฉบับที่ ๓ คือ **"ทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษ"** ซึ่งนักฟิสิกส์มีความเห็นว่า **"เป็นทฤษฎียิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลของโลกวิทยาศาสตร์"** ...*หน้า ๒๒ (เป็นครั้งแรกที่นักวิทยาศาสตร์รู้ว่า **"สสารกับพลังงานของเอกภพ** คือ **สองรูปแบบของสิ่งเดียวกัน"** ...หน้า ๑๙*]

1879 อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เกิดเมื่อวันที่ 14 มีนาคม ค.ศ.1879 ที่เมืองอูล์ม (Ulm) ประเทศเยอรมนี บิดาชื่อ Hermann Einstein และมารดาชื่อ Pauline

บิดาของไอน์สไตน์

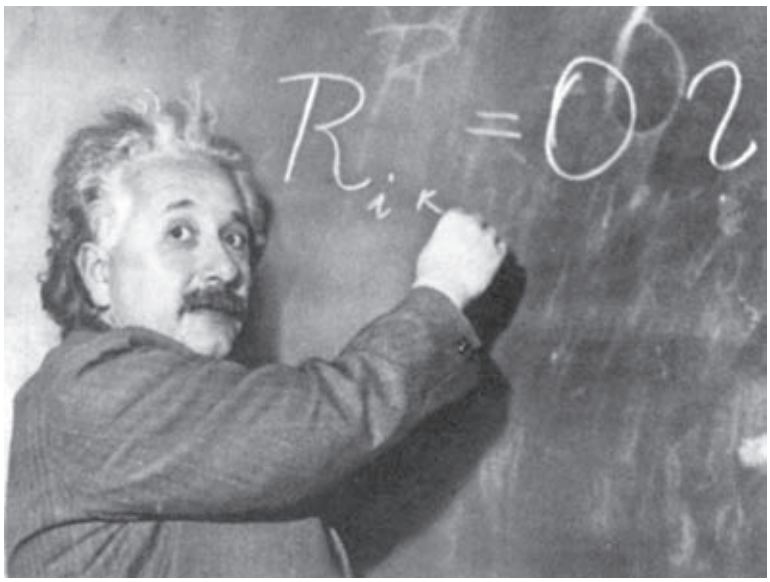
มารดาของไอน์สไตน์

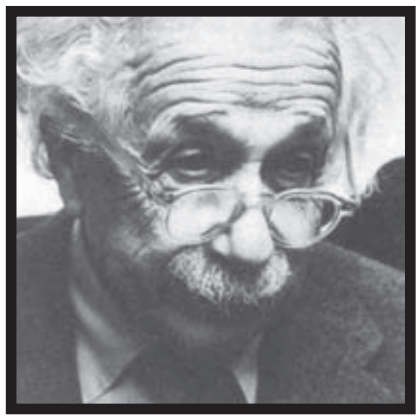

ไอน์สไตน์อายุประมาณ ๔ ขวบ

ไอน์สไตน์กับน้องสาวชื่อ มาจา

[* **จากหนังสือ...“ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา” *โดย “ธนู แก้วโอภาส” พิมพ์ครั้งที่ ๑ ก.ค. ๔๗*** จากสมการของ **ไอน์สไตน์** $E=MC^2$ นักฟิสิกส์จึงรู้ว่า **“พลังงานคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า สามารถเปลี่ยนเป็นอนุภาค”** *(“อนุภาคของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า” เรียกว่า **“โฟตอน”**) ...หน้า ๔๗*

การค้นพบ **“อนุภาคนิวตรอน”**กลายเป็นเรื่องเศร้าโศกเรื่องหนึ่งในประวัติศาสตร์อารยธรรมของมนุษย์ เมื่อนักฟิสิกส์ในโครงการแมนฮัตตันของสหรัฐ เอา **“อนุภาคนิวตรอน”** เป็น **“กระสุน”** ยิงอะตอมของยูเรเนียม และพลูโตเนียม ให้แตกสลายกลายเป็น **“พลังงานมหาศาล”** ใช้เป็นลูกระเบิดมหาประลัยทำลายเมืองกับชีวิตของผู้คนจำนวนมากมาย ที่ **“ฮิโรชิมา”** และ **“นางาซากิ”** ประเทศญี่ปุ่น ในช่วงท้ายๆ ของสงครามโลกครั้งที่ ๒ *...หน้า ๑๓๐*]

*พลังงานที่ออกมาจากตัวเอง ที่มีพลังเร่ง **C** ของตัวเองเต็มเหยียด แล้วก็ได้ผลออกมาตามที่ตีค่าไว้แล้วเป็น **E** หรือตีค่าเป็นเงิน เมื่อได้มาแล้วแทนที่จะได้เงินเต็มที่เป็น **$E=MC^2$** ก็เอาไปสูบฝิ่นสูญเสียกับเรื่องไร้สาระ เอาไปเสพอารมณ์เป็น **"กิเลสตัณหา"** อันเสพติดทำลายทุกอย่าง นั่นคือ แทนที่จะใช้ **E** (พลังงาน) ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตที่แท้จริง หรือให้เป็นประโยชน์แก่โลก กลับเอาไปสูญเสียทำลายไม่เกิดประโยชน์*

นี้คือ **ค่าของ A ที่ลบ MC^2** ชีวิตของคนในโลกจะเป็นอย่างนี้โดยจริง **A** จะกลายเป็นตัวบั่นทอน ทั้งๆที่ตัวเองสามารถทำ **$E=MC^2$** ได้เต็มที่ แต่แล้วตัวเองก็ลดค่า **MC^2** ของตัวเอง แล้วลดค่า **E** ของตัวเอง ทิ้งไปเอง ! *(ด้วยเรื่องที่โมหะอวิชชา คือ A)*

ถ้าใครรู้ค่าของ A ซึ่งเป็น "อรูป" อันเป็นคุณค่าถูกต้องดีจริงๆ ของตัวเอง แม้คนอื่นจะไม่รู้-ไม่ยอมรับ...ก็ช่าง ! ผู้ที่เข้าใจกัน หรือ **"ปราชญ์"** ย่อมรู้กัน

ขอยืนยันว่า *"พวกเรานี่ คือ ผู้ที่จะได้พากเพียรเรียนรู้ ได้เข้าใจเพิ่มขึ้น ได้รู้ค่าของ **A** ได้รู้สิ่งที่ลึกซึ้ง-ซับซ้อน-ประณีต-สุขุม ที่มนุษย์ธรรมดาๆ รู้ตามได้ยาก"*

และเขาจะนึกว่า *"พวกเราบ้า ! พวกเรานี้โง่ !"* เพราะเขาไม่รู้ ***"อรูป"*** *ที่ซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งเป็นสภาพของการ **"สังวร-สำรวม-ระวัง"** อย่างไรๆ พวกเขาไม่รู้ !*

ขอให้คุณพิจารณาให้ดี อย่าให้เป็น **"เนวสัญญานาสัญญา"** อย่าให้เพี้ยน อย่าให้ผิด แน่ใจให้ได้ว่า *"สิ่งนี้ถูกต้องดีงามจริงๆ แล้วคุณก็ทำ ผมบังคับใครไม่ได้นะ !"*

คุณต้องพิสูจน์เรียนรู้คุณค่าของคุณ ให้แจ่มแจ้งแน่ใจชัดเจนว่า ***"ดีจริงๆ"*** แล้วพวกคุณก็จงดำเนินชีวิตไปตามสูตรที่ผมให้ไว้ **$E = MC^2 + A$** คือ **บวกค่าของ A ซึ่งเป็นคุณค่าอันลึกซึ้ง** ที่เขายังเข้าใจไม่ได้นี้ไปเถิด !

♠ SPACE & TIME อุตุ-พีชะ-ชีวะ จิต-กรรม-ธรรมะ

<u>วัน-เวลา-กาล</u> เดินไปชั่วนาตาปี นิรันดร ไม่มีใครสามารถที่จะหยุดยั้ง มหาเอกภพ หรือจักรวาล นี้ได้ ทุกอย่างหมุนเวียนอย่างนี้ไปตลอดนานนับกัปกาล

วันเวลาผ่านแล้วก็ผ่านไป และก็มีทุกสิ่งอย่างอุบัติขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ผ่านไป

[จากหนังสือ ...**"ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา"** *โดย "ธนู แก้วโอภาส" พิมพ์ครั้งที่ ๑ ก.ค. ๔๗*
ทฤษฎีของไอน์สไตน์ **"ภาวะเอกฐาน"** คือ จุดกำเนิดของ **"เวลา-อวกาศ-สสาร"** *...หน้า ๔๔*
การค้นพบ **"ภาวะเอกฐาน"** ของ **สตีเฟ่น ฮอร์คิง** ทำให้ปัญหาเรื่องการเกิด **"เวลา-อวกาศ-เอกภพ"** ได้หลักฐานแน่นอน ขณะเดียวกันเป็นการยืนยันความถูกต้อง ในสัมพัทธภาพทฤษฎีของ **ไอน์สไตน์** และทำให้ **ทฤษฎีเอกภพ** มีจุดกำเนิดจาก **ระเบิดมหากัมปนาท "บิ๊กแบง"** มีหลักฐานสนับสนุนมากยิ่งขึ้น*...หน้า ๔๖*]

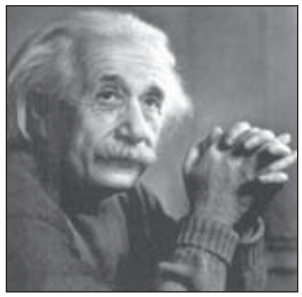

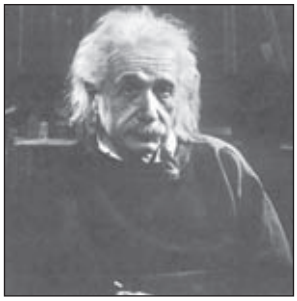
การประชุมโซลเวย์ ครั้งที่ 5 *(The Fifth Solvay Conference)*

ไอน์สไตน์ ในปี 1933

จากหนังสือ... "รู้รอบตอบได้" ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๔๑ หน้า ๑๗๖-๑๗๗

ไอน์ไสตน์ มิได้มีส่วนในการสร้างระเบิดอะตอม...ฯ เมื่อเขารู้ข่าวการระเบิด และผู้คนที่ต้องตายไปมหาศาล เขาถึงกับเอามือกุมศีรษะ และอุทานอย่างปวดร้าวว่า ***"โธ่ ! ไม่น่าเลย"***

$E = MC^2$ แสดงให้เห็นว่า *"มวลขนาดเล็กสามารถเปลี่ยนเป็นพลังงานมหาศาลได้"* สมการนี้นำไปสู่การสร้าง **"ระเบิดอะตอม"** ซึ่งเป็นเรื่องที่ทิ่มแทงจิตสำนึกของ **ไอน์สไตน์** มาตลอด ๒๐ ปี สุดท้ายของชีวิต ฯ

ไอน์สไตน์ ถึงแก่กรรมที่พริ้นซ์ตัน นิวเจอร์ซีย์ ในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๕๕ *(อายุ ๗๖ ปี)*

จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต เขายังคงชิงชังวิธีการทำลายล้างอันน่าสะพรึงกลัวของ **"ระเบิดนิวเคลียร์"** ที่นักฟิสิกส์มีส่วนสร้างให้กับโลก เขาเคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า *"หากข้าพเจ้ารู้ล่วงหน้าว่าทฤษฎีของข้าพเจ้าจะนำไปสู่การทำลายล้างอย่างมหันต์เช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเป็นช่างทำนาผิกาเสียดีกว่า"*

เสื่อมไป เป็นธรรมดาธรรมชาติของ...สิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่เป็นไป

สิ่งสำคัญ ก็คือ **"จิตวิญญาณ" ของมนุษย์ สำคัญมาก** เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เกิดการสั่งสมเป็นตัวที่จะมี **"กรรม"** คือ **"การกระทำ"** ที่เป็นประโยชน์ หรือเป็นโทษ, เป็นคุณ หรือไม่เป็นคุณ, เป็นสิ่งที่ดี หรือไม่ดี ซึ่งเกิดขึ้นได้ทั้ง ๒ นัย

แล้วทุกอย่างก็ประกอบกันอยู่ในสภาพของ **"อุตุ พีชะ ชีวะ จิต กรรม ธรรมะ"**

ในเรื่องของ **"อุตุ"** อุณหภูมิ เย็น ร้อน อ่อน แข็ง ต่างๆ นานา ก็มีสภาพหมุนเวียนเปลี่ยนไป มีพลังงานในตัว ตั้งแต่วัตถุ ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ

"อวกาศ" คือ ความว่าง (SPACE) **นอกโลกเราก็เป็น "ความว่าง" ที่ใหญ่มาก** *(ไม่มีที่สิ้นสุด)* จนไม่รู้จะเอามาตราอะไรไปวัดได้ และก็ไม่มีใครวัดได้

"ความว่าง" มีอุตุ มีวัตถุ มีรูปธรรม อยู่ในอวกาศมากมาย ตั้งแต่ใหญ่ๆ ขนาดเนบิวล่าใหญ่-เป็นกาแล็กซี่ใหญ่ แล้วก็เคลื่อนตัวหมุนเวียนไปอยู่กับ **"กาล"**

จนกระทั่งสะสมตัว แตกตัว เกิดพลังงาน เกิดการหมุนเวียน เกิดการเคลื่อนขึ้นมา เป็นอะไรๆ ซับซ้อน จนมีพลังงานในตัว เป็นแสง เสียง ความร้อน แม่เหล็กไฟฟ้า อยู่ในนั้นทั้งหมด ล้วนเป็นพลังงานในระดับ **"อุตุ"** ทั้งสิ้น

"อุตุ" เป็นสภาพพลังงานที่อัตโนมัติ ไม่มีสภาพเป็นความรับรู้ ต่อให้เป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหน จนเราประเมินไม่ถูกก็ตาม **"อุตุ"** ก็ยังคือลักษณะพลังงานที่ไม่เป็น **"ชีวะ"** จัดแบ่งนิยามเอาไว้ต่างหาก

อาตมาศึกษามาทาง **"จิตวิญญาณ"** ก็ยิ่งเห็น **"จิตวิญญาณ"** เป็นสิ่งที่ **"ยิ่งใหญ่ที่สุด"** ในพลังงานของ **"มหาจักรวาล"**

มหาจักรวาลนี้ มีพลังงานสะสมสังเคราะห์อยู่มากมายนานาสารพัด พลังงาน ของวัตถุรูปที่รวมอยู่ในระดับเนบิวล่า จนกระทั่งระเบิดเป็น **"บิ๊กแบง"** *(Big Bang)* เป็นพลังงานที่เกิดระเบิดใหญ่ที่สุดในมหาจักรวาล ระเบิดแล้วก็แตกสภาพออกไปเป็นกาแล็กซี่ เป็นดาว เป็นกลุ่มสุริยจักรวาลต่างๆ แต่ละสุริยจักรวาล ก็มีทั้งดวงดาว ดวงอาทิตย์ ที่มีพลังงานซ้อนอยู่ในตัวเอง บางสุริยจักรวาลก็มีดวงอาทิตย์หลายดวง แต่สุริยจักรวาลของโลกเรา มีดวงอาทิตย์ดวงเดียว มีดวงดาวที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาลของเรา ๙ ดวง *(ปัจจุบันเหลือ ๘ ดวง)* สุริยจักรวาลอื่นมโหฬารมหาศาลกว่าเรามาก พลังงานที่รวมตัวกันอยู่ในสุริยจักรวาลนี้ ก็ไม่ใช่น้อย แม้แตกออก

ไอน์สไตน์
ขณะอยู่ที่เมือง Aarau

เอลซากับไอน์สไตน์ ในปี 1922

ไอน์สไตน์ในช่วงที่ทำงานเป็น
พนักงานตรวจสอบสิทธิบัตร

[จากหนังสือ...**"ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา"** *โดย ธนู แก้วโอภาส*

ปริศนาเร้นลับ ที่มนุษย์พยายามค้นหาคำตอบตลอดเวลา คือ ***"เรื่องเอกภพของเรา หรือจักรวาลที่มนุษย์กำลังใช้ชีวิตอยู่เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ?"*** *ฯลฯ ...หน้า ๓๑*

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ การค้นพบคลื่นไมโครเวฟอุณหภูมิ 3k โดยบังเอิญของ **เพนไซอัส** กับ **วิลสัน** *(นักฟิสิกส์ของบริษัทเบลล์)* เป็นการค้นพบหลักฐานสำคัญของ **ระเบิดมหากัมปนาท "บิ๊กแบง"** (Big Bang) เมื่อ ๑๐-๒๐ พันล้านปีมาแล้ว วินาทีแรกของการระเบิด **"เอกภพ"** ของเรามีอุณหภูมิสูงมากมหาศาล เมื่อกาลเวลาผ่านมานานหลายพันล้านปี อุณหภูมิจึงเย็นลงเหลือเพียง 3k ในปัจจุบัน ฯลฯ *...หน้า ๓๒*

ในปี ค.ศ. ๑๙๙๒ ดาวเทียม COBE ตรวจพบคลื่นไมโครเวฟอุณหภูมิ 3k ปกคลุมอยู่ทั่วเขตแดนของเอกภพ ฯ *(คือ คลื่นความร้อนที่ยังเหลือมาจาก **การระเบิดมหากัมปนาท "บิ๊กแบง"**)*

การค้นพบเรื่องนี้ คือ ชัยชนะเด็ดขาดของทฤษฎี **"บิ๊กแบง"** ฯลฯ *...หน้า ๑๙๑*

เมื่อนักวิทยาศาสตร์สรุปได้ว่า ***"เอกภพ"*** *เกิดจาก **ระเบิดมหากัมปนาท "บิ๊กแบง"***

ปัญหาเรื่อง **"เอกภพ"** ก่อนเกิด **"บิ๊กแบง"** มีสภาพอย่างไร และทำไมจึงระเบิด ? กลายเป็นเรื่องได้รับการวิจัยอย่างทุ่มเทของห้องปฏิบัติการทางฟิสิกส์ชั้นนำทั่วโลกในปัจจุบัน และเรื่องนี้นำไปสู่การเกิดของวิทยาศาสตร์แขนงใหม่ เรียกว่า **"จักรวาลวิทยาควอนตัม"** *(Quantum Cosmology)* ฯลฯ *...หน้า ๑๙๒*

สตีฟ ไวน์เบิร์ก นักฟิสิกส์รางวัลโนเบล

มีความเห็นเรื่องการเกิด **"บิ๊กแบง"** นับล้านๆ ครั้งจาก **"ความว่าง"** ว่า *"เป็นภาพน่าสนใจ และเป็นเรื่องมีคุณค่าที่ต้องพิจารณาอย่างจริงจัง"* ความหมายสำคัญอยู่ที่เรื่อง ***"การไม่มีจุดเริ่มต้น"*** *ฯลฯ*

การเกิดของ **"เอกภพ"** จากทะเลของ **"ความว่าง"** *(Multiverse)*
เป็นการเกิดที่ **"ไม่มีจุดเริ่มต้น** ของ **กาลเวลา** หรือ **อวกาศ"**
สภาพก่อนเกิด **"เอกภพ"** เช่นนี้ จึงมีสภาพเหมือน **"ความว่าง"**
หรือ **"สุญญตา"** หรือ **"นิพพาน"** ใน **"พุทธปรัชญา"** *...หน้า ๑๙๗*]

มาจากเนบิวล่าแล้วก็ตาม แค่ **"ดวงอาทิตย์"** ดวงเดียว ก็มีพลังงานมากมายมหาศาล

"โลก" ลูกนี้ ไม่ได้เป็น **"ดวงอาทิตย์"** ไม่ได้เป็น **"ดาวฤกษ์"** เป็นแค่ดาวที่อาศัยพลังงาน-ความร้อน-แสง-สี จาก **"ดวงอาทิตย์"** จาก **"ดาวดวง"** อื่นๆ

แต่ก็ยังมีพลังงานอะไรๆ อยู่ใน **"โลก"** ใบนี้อีกตั้งมากมาย !

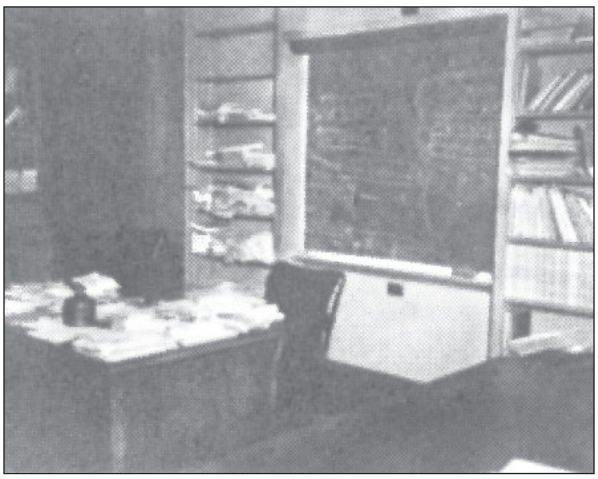
ระบบสุริยจักรวาลของ "โลก" เรานี้ มีพลังงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ก็คือ พลังงานระดับ "ดวงอาทิตย์" เป็นพลังงานที่ร้อนแรงยิ่งใหญ่วิจิตรมหาศาลมาก เปรียบกับอะไรไม่ได้ วัดกันไม่ไหว เป็นพลังงานที่มากที่สุดในระดับ **"อุตุ"**

แม้จะยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็แค่พลังงาน **"อุตุ"** ไม่มีพลังงาน **"ชีวะ"**

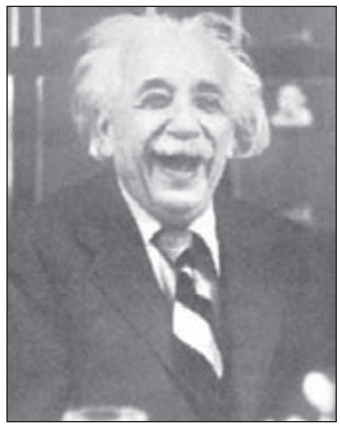
พลังงานระดับ **"อุตุ" จึงไม่รู้จัก "กรรม ธรรมะ" คืออะไร ?**

คนทุกวันนี้ พยายามนำพลังงานทาง "อุตุ" แล้วใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ มาสังเคราะห์ให้เกิด **พลังงานอัตโนมัติ** ที่มีความซับซ้อนลึกซึ้ง เป็น **สมองกลอัจฉริยะ** สามารถกำหนดรู้เป็นวงจรที่จะทำงานกันเอง ให้มีความสามารถในตัวเอง ที่เป็นพลังรู้-เลือก-สั่ง เป็นพลังดูด-ผลัก-ขับ-ดัน-ยึดไว้ ให้แรงมาก-แรงน้อย หรือเป็นพลังงานทางฟิสิกส์...ความร้อน-แสง-เสียง-แม่เหล็กไฟฟ้า พยายามสร้างกำหนดให้เกิดกลไก เป็นพลังงานในทาง **"อุตุ"** ก็สร้างได้แล้ว เป็นหุ่นยนต์ เป็นมนุษย์เหล็ก

ใน **"จิต"** ของมนุษย์ มีทั้งหมดในพลังงาน **"อุตุ"** นั้น มีมาก มีน้อย ก็แล้วแต่

กระดานดำสุดท้ายของไอน์สไตน์

เมื่อใด **"ไอน์สไตน์"** เกิดมาคิดค้นทำ หรือสร้าง หรือสมมุติ **"ปรมาณู"** นี้ ต่อไปอีก จนได้คุณลักษณะตรงแท้เท่ากับ **"สุญญาณู"** ซึ่งเขาจะคิดได้อย่างแน่นอน !!! เมื่อนั้น **"ไอน์สไตน์"** ก็คือ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** องค์หนึ่ง

เจ้าตัวจะสามารถสะสมทำให้เกิดในตน เป็นพลังงานทางฟิสิกส์...ความร้อน-แสง-เสียง-แม่เหล็กไฟฟ้า ที่สั่งสมไว้แล้วอยู่ในตัวของแต่ละคน นอกจากมีคุณสมบัติทางฟิสิกส์แล้ว ยังมีพลังงานที่กำหนดยึดในตัวเอง เป็นอัตตา ที่มีตัวรู้ เลือกรู้เอง กำหนดเอง ทำเอง ผลักเอง ดูดเอง เป็น**"อัตโนมัติ"** ก็ใช้พลังงานทางฟิสิกส์ในตัวของมนุษย์เองนั่นแหละ ทำตามที่ตนเองเห็นเองว่า...*ควรได้ ควรทำ ควรเอา ฯลฯ*

หุ่นยนต์ตัวหนึ่งก็มีพลังของมันตามอัตภาพแล้วคนก็พยายามจะทำให้เหมือนคนให้หุ่นยนต์มีความรู้สึก-มีเวทนา ต่อให้คนคิดได้เก่งกาจขนาดไหนก็ตาม...!

*แค่จะข้ามพลังงานจาก **"อุตุ"** มาเป็น **"พืชะ"** ก็ยังเป็นไปไม่ได้! แล้วจะข้ามไปเป็น **"ชีวะ"** ไปเป็น **"จิตวิญญาณ"** ยังอีกหลายขั้น ยิ่งเป็นไปไม่ได้!*

"<u>พืชะ</u>" เป็นพลังงานในระดับหนึ่ง มีรูป มีสัญญา มีสังขาร ไม่มีเวทนา

พลังงาน**"พืชะ"**ในโลกนี้ ก็มากมาย เป็นประโยชน์ต่อโลกอยู่ มีธาตุพลังงานที่เป็นสัญญากำหนดรู้ในตัวเองว่า นี่คือแสง นี่คือธาตุ แล้วก็มีการสังเคราะห์กันตามสัญญากำหนดรู้ของมัน หรือเกิดการกำหนดตัวเอง รู้จักผลัก-ดูด-สังเคราะห์ได้ด้วยตัวเอง มีสังขารปรุงแต่งตัวเองโดย **"อัตโนมัติ"** เริ่มต้นมี **"อัตโนมัติ"** ก็เป็นเซลล์ชนิดหนึ่ง...ที่มีพลังงานทางฟิสิกส์-ทางเคมีในตัวเอง

ในความเป็น **"อัตโนมัติ"** และในความเป็น **"ตัวรู้"** จะวิจิตรพิสดารขึ้นยึดเป็นตัวของตัวขึ้นมาเรื่อยๆ จนมาเป็น **"พืชนิยาม"** ก็จะมีตัวกำหนดรู้ เลือกเอาอย่างนั้น ไม่เอาอย่างนี้ มันเลือกอยู่ เป็นพลังงานในระดับ **"พืชะ"**

ชีวะระดับพืช ก็มีความเป็น**"อัตโนมัติ"**ในระดับหนึ่ง ที่จะเลือกเฟ้นปรุงแต่งสังขารให้กับตัวเองไปเรื่อยๆ และมีขอบเขตเท่านั้นเท่านี้อยู่ในตัวของมัน ยังไม่ถึงขั้นที่เรียกว่า **"วิญญาณ"** ยังไม่ถึงขั้นที่เรียกว่า **"มีกรรม มีวิบาก"** ทำตามปัจจุบัน แล้วก็สั่งสมเป็นปัจจุบันเท่านั้น ที่สำคัญก็คือ *"ยังไม่มีอารมณ์-ความรู้สึก ไม่รู้สึกสุข-ทุกข์-ชอบ-ชัง แต่พลังดูด-ผลัก...มีแล้ว เป็นพลังทางฟิสิกส์"*

พลังงานในระดับนี้ **ยังไม่มีการสั่งสมพลังงาน** *ชอบ-ดูด-ดึง-ยึดไว้...แรง-เบา-มาก-น้อย-ละเอียดขึ้นไป...หลากหลายขึ้น จนเป็นตัวตน-เป็นอารมณ์-เป็นเวทนา-เป็นความรู้สึก...อย่างนั้น-อย่างนี้* **จึงไม่มีการสั่งสมอารมณ์** *อาฆาต-จองเวร-พยาบาท-รัก-ชอบ-ชัง ไม่มีการผูกติด-ผูกพันมาก ไม่มีตัวกรรมกิริยา...จองเวร-จองกรรม เป็นแค่ **"สัญญา สังขาร"** ในระดับสังขารปรุงแต่งตัวเอง ที่เป็นชีวะจริง มีพันธุจริง*

แต่ **“สังขาร”** ความรับรู้นั้น ยังไม่ถึงขั้นมี **“เวทนา”** เป็นแค่พลังงานในระดับ **“ชีวะที่ยังไม่มีวิญญาณครอง”** ยังไม่ถึงขั้นสั่งสมวิบาก จึงเรียกว่า **“ไม่มีกรรมครอง”** คือ **“ไม่มีวิบาก”** ยังไม่มีผลจองเวร-จองกรรม...ผูกพันกันไปอีกกี่ชาติๆ

ดังนั้น **“พืชนิยาม”**ไม่สั่งสม **“กรรมนิยาม”** เรื่อง **“ธรรมนิยาม”** ก็ยิ่งไม่รู้

“พืช” แต่ละชนิดก็ปรุงแต่งตาม **สัญญา** ของตัวเอง ไม่ถึงขั้น **“สัญชาตญาณ”** เพราะเป็นเพียง **“สัญญา”** ไม่มีระดับความเฉลียวฉลาดรู้ในตัวของมันเอง

“พืชะ” มีแต่ **“สัญญา-สังขาร”** เรียกว่า **“สังขารที่ไม่มีวิญญาณครอง”** *(อนุปาทินกสังขาร)* เป็น **“ชีวะ”** ประมาณอย่างนั้น ยังไม่ถึงขั้นระดับขนาด **“วิญญาณ”**

“มนุษย์พืช” จึงไม่มี “วิญญาณ” รับรู้แล้ว มีแค่พลังงานสังเคราะห์ให้เกิดการรักษาเซลล์ไว้เท่านั้น *ต้องอาศัยเครื่องช่วยหล่อเลี้ยงชีวิต ท่ออาหารอากาศที่ต่อไว้ คือ “รากของมนุษย์พืช เป็นรากเทียม ถอดท่อออกเมื่อไร ก็ตายเร็วยิ่งกว่าพืชอีก”*

พลังงานระดับ **“พืชะ” ก็ไม่รู้จัก “กรรม ธรรมะ” คืออะไร ?**

“ชีวะ” ที่มีพลังงานระดับ เรียกว่า “วิญญาณ” ได้นั้น ต้องเป็นพลังงานในระดับที่...มีความรู้สึก-มีเวทนา-มีอารมณ์ ซึ่งต่างกันกับ “พืชะ”

“ชีวะ” ในระดับที่มี **“วิญญาณ”** นั้น จึงมีทั้ง **“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”** เป็น **“สังขารที่มีวิญญาณครอง”** *(อุปาทินกสังขาร)*

เริ่มต้นเกิดพลังงานสังเคราะห์กัน ถึงขั้น “จิตนิยาม” นี้ เซลล์ชั้นต่ำก็ยังไม่มี อะไรมาก เป็นธาตุพลังงาน **จิตนิยาม** ใน **ระดับต่ำ** พอๆกันกับ **พืชะ** ยังไม่มีอารมณ์ *...รัก-ชอบ-ชัง-ดูด-ดึง-พยาบาทสูง* แต่มันเป็นตัวของมันเอง เป็นอัตภาพมากขึ้น

ดังนั้น **“สัตว์ชั้นต่ำที่สุด”** เช่น *จุลินทรีย์ แบคทีเรีย มีอารมณ์ที่ยังไม่มีความพยาบาท-ไม่มีความโลภ-ไม่มีความโกรธ* เหมือนจิตวิญญาณ **“พระอรหันต์”** แต่โง่ที่สุด กลับกันกับ **“พระอรหันต์”** ที่ฉลาดที่สุด ในเรื่องของ **“ทุกข์-สุข”**

ฉะนั้น **“สัตว์ชั้นต่ำที่สุด”**ไม่ทุกข์ มีแต่อารมณ์หิว อารมณ์ที่จะแตกตัว-ขยายพันธุ์ อารมณ์ที่จะรับสิ่งที่เข้ามาสังเคราะห์ตัวเอง ยังไม่รู้จัก **“กรรม ธรรมะ”**

...“จิตนิยาม”...

จนกว่าจะสั่งสมพลังงานมากขึ้น วิจิตรเพิ่มขึ้น เป็นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เล็ก สัตว์น้อย ที่มีระดับสูงขึ้นมากกว่าพวกสัตว์เซลล์เดียว มีรูปร่างตัวตนทั้งสัตว์น้ำ-

สัตว์บก-สัตว์ปีก เริ่มเป็นชีวะที่มี **"จิตวิญญาณ"** จะมีอารมณ์-มีความรู้สึก-มีเวทนาเพิ่มขึ้น มีแรงดูด-แรงผลัก หรือมีราคะ-โทสะ เป็นกรรม พยาบาท โกรธ รัก ผูกพัน สะสมเป็น**วิบาก** ก็เริ่มมีเป็นลำดับๆ จนถึงขั้นระดับ...**จองเวร-จองกรรม** ...เป็นชั่วโมง เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี เป็นกัป

"ชีวะ" ที่พัฒนาสูงขึ้นๆ ถึงขั้น "จิตนิยาม" นี้ จะเกิดความรู้สึก "เวทนา สัญญา สังขาร" เรียกพลังงานระดับนี้ว่า **"วิญญาณ"** ครบเป็น **"ขันธ์ ๔ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ"** ก็จะสั่งสมพลังดูด-พลังผลัก ที่มีประสิทธิภาพความหลากหลายในเชิงนั้นเชิงนี้ วิจิตรพิสดารมากขึ้นไปเรื่อยๆ ด้วย **"อวิชชา"** ความไม่รู้ดี-ไม่รู้ชั่ว ก็ดูด-ผลัก...สั่งสมพลังงานเหล่านี้ไปตามเรื่องตามราว ชอบ-ไม่ชอบ ...ก็เลือกไปตามอัตโนมัติของมัน ยังอยู่ในภาค **"อวิชชา"** ความไม่รู้เต็มๆ

แรกๆ ไม่รู้ดี-ไม่รู้ชั่ว ก็ได้แต่สั่งสมพลังงานให้วิจิตรซับซ้อนขึ้นไปเรื่อยๆ
ดังนั้น เกิดมาเป็นมนุษยโลก-เป็นสัตวโลก
ก็เกิดมาด้วย **"อวิชชา"** ความไม่รู้นำพามา

...<u>"กรรมนิยาม"</u>...

จนกระทั่งถึงขีดหนึ่ง...ของการรู้สึก-รู้ธรรม *(สิ่งที่ทรงไว้)* **ก็จะรู้จักเลือก-รู้จักจัดสรร**...เป็นประโยชน์-ไม่เป็นประโยชน์ เป็นโทษ-ไม่เป็นโทษ เป็นคุณ-ไม่เป็นคุณ รู้อะไรควร-ไม่ควร รู้จักแยกแยะอะไรดี-ไม่ดี อะไรเป็นกุศล-อกุศล

แล้วก็จะรู้ต่อไปอีกถึงขั้น ถ้าต้องการอย่างนี้ จะต้องทำอย่างไร ก็จะเกิดการเลือกเฟ้น ทำเป็นขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างนี้ไม่เอา-ผลักออก...ก็จะรู้-ก็จะทำ เกิดดูด-ผลัก...เร็ว-แรง หรือไม่ให้อยู่นาน ก็จะรู้ แล้วก็จะหัดฝึกทำไปๆ ค่อยๆ วิจิตรลึกซึ้งซับซ้อนขึ้น รู้จักทำในสิ่งที่ต้องการมากยิ่งๆ ขึ้น จึงเรียกว่า **รู้จัก "กรรมนิยาม"**

"จิตนิยาม" เริ่มสั่งสมเป็น "กรรมนิยาม" แล้วนะ !
แต่พลังงานระดับ **"จิตนิยาม" มีหลายระดับ-หลายขั้น มากมาย**
"จิตวิญญาณ" ระดับ **"เดรัจฉานขั้นต่ำ"** ไม่รู้จัก **"กรรม ธรรมะ"**
ยกเว้น **"เดรัจฉาน" ที่มีพลังงานพิเศษชั้นสูงสุดระดับ "โพธิสัตว์"**
ก็เป็น **"เดรัจฉาน"** ที่สามารถรู้จัก **"กรรม ธรรมะ"** ได้เหมือนกัน
นี้เป็นเรื่องพิเศษ *(ปฏินิสสัคคะ)* ไม่พูดกันในระดับสามัญ !
ระดับ **"ภูมิโพธิสัตว์"** จึงจะพูดกันรู้เรื่อง !

...“ธรรมนิยาม”...

จนกระทั่งยึดมากขึ้น หลากหลายนัยเพิ่มขึ้น มีประสิทธิภาพขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างนี้...**ชอบ**...ต้องการยึดเอาไว้นานๆ **เกิดเป็นกาลเวลา เกิดเป็นการสั่งสม เกิดเป็นการยึดมั่นถือมั่นขึ้นเรื่อยๆ** เรียกว่า **“ธรรมะ”** หรือ **ทรงไว้** มีเป็นอยู่อย่างนั้น กลายเป็นพลังงานอัตโนมัติ เป็น**“ธรรมชาติ”** เป็น**“สัญชาตญาณ”** ที่ทำไปเอง

“สัญชาตญาณ” เป็นตัวที่กำหนดจาก**“ความจำ”**ที่ **“ทรงไว้-ผนึกไว้”**ของตนเอง *(ธรรมะ)* **“สัญชาตญาณ”** หลายๆ อย่าง สั่งการให้เราทำไป ก่อนที่เราจะรู้สึกทัน เป็นพลังงานที่เร็ว แม้ตัวเราเองก็ยังไม่รู้เลยว่า *“ทำไมเราทำอย่างนี้”* มันเป็นตัวมันเอง ก่อนจะมีอีกธาตุหนึ่งที่จะรู้ทัน-รู้ตาม...สิ่งที่เป็นเราเป็นของเราที่ออกบทบาท

นั่นคือ พลังงาน**“รู้ทัน”** รู้ได้ช้ากว่า พลังงาน**“ตัวปฏิกิริยา”** เกิดบทบาทลีลาได้เร็วกว่า แล้วก็จะทำงานตามฤทธิ์-ตามความเป็น-ตามลักษณะของมัน ก็แล้วแต่มันเป็น จนมากขึ้น-แรงขึ้น-มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น *เมื่อรู้ว่า อะไรเป็นโทษ...ก็พยายาม**“ผลัก”** (ปล่อย) ในสิ่งที่เห็นว่า **“เป็นโทษ”** อะไรเป็นคุณ...ก็พยายาม**“ดูด”** (ยึด) ในสิ่งที่เห็นว่า **“เป็นคุณ”** ตามความฉลาด หรืออาจ**“ดูด”** (ชอบ) สิ่งไม่ดี-ไม่เป็นคุณ-เป็นโทษ-เป็นภัย-เป็นพิษ ก็ได้ ตามความโง่ของตนเอง*

พลังงานระดับ “ชีวะ” ขั้นสูง
จึงเป็นพลังงาน “จิตวิญญาณ” ในระดับที่รู้จัก “กรรม ธรรมะ”

♠ สมมุติสัจจะ

กลุ่มหมู่ชุมชน ที่อยู่ร่วมกัน กินร่วมกัน ใช้ร่วมกัน สัญญาตรงกัน กำหนดตรงกัน ประพฤติร่วม**ผลัก-ดูด**...อยู่ในกันและกัน รู้ร่วมกันว่า...*อย่างนี้ดี-ไม่ดี, สวย-ไม่สวย* ก็แล้วแต่จะรู้เห็นร่วมกันว่า *“อะไรเป็นประโยชน์คุณค่า”*

ก็เป็นการ**“สมมุติ”**กันขึ้น ในกลุ่มคนกลุ่มนั้น จึงเรียกว่า **“สมมุติสัจจะ”** คือ **“สัจจะที่รู้ร่วมกัน”** จากเหตุปัจจัยกลุ่มหมู่ ไม่ได้เป็นสัจจะแท้ สมมุติกันเองเท่านั้น กลุ่มหมู่อื่นอาจ**“สมมุติ”**ไม่ตรงกันก็ได้ **“สัจจะ” จึงคนละอย่าง !**

“สมมุติสัจจะ” จึงเกิดจากสิ่งที่เป็นเหตุ-เป็นปัจจัย...**ดูด-ผลัก, รับ-ไม่รับ, ดี-ไม่ดี, ควร-ไม่ควร, เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย** ก็เป็นเรื่องของแต่ละหมู่ เป็นไปตามกำหนดของมวลหมู่ จนกระทั่งเห็นสอดคล้องต้องกันในหมู่นั้นหมู่นี้ ยอมรับตรง

กัน หมู่นี้ว่า...*ดี-ถูก* หมู่ ๒, ๓, ๔, ๕ ก็ยอมรับตรงกัน หมู่ ๖ ว่า...*ไม่ดี-ผิด* สิ่งที่ ๕ หมู่ ยอมรับว่า...*ดี-ถูก* ก็ชนะ เป็นสากลที่ยอมรับตรงกัน หมู่นั้นหมู่นี้รับรองมาก ก็ถือว่า **"เป็น 'สมมุติสัจจะ' ที่ถูกต้อง"** ใช้เปรียบเทียบวัดด้วยปริมาณที่ยอมรับกัน

จนกระทั่ง "สัจจะสมมุติ"...วิจิตร-ซับซ้อน-มากมาย-หลากหลายเข้า... ความแตกต่างก็มากยิ่งขึ้น สิ่งที่เกิดเป็น **"สัจจะ"** หลักอยู่ ก็คือ *"สิ่งที่เป็นคุณค่าประโยชน์ที่แท้จริงในการอยู่ร่วมกันอย่าง...เรียบร้อย-สันติ-ราบรื่น-ง่าย-งาม-สุภาพ"*

*(**"สุภาพ"** เป็นภาษาบาลี แปลว่า **"ภาพที่ดี หรือภาวะที่ดี"***
"ภาพ"** หรือ **"ภาวะ"** คือ **"สิ่งที่ปรากฏ สิ่งที่มีอยู่ สิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่ทรงไว้อยู่"
*ถ้าปรากฏไว้ได้นาน หรือทรงไว้ได้นาน (อกาลิโก) ก็เรียกว่า **"ธรรมะ"***
*แต่ถ้าปรากฏขึ้นเร็ว หายไปเร็ว ไม่ทรงไว้ ก็ยังไม่ใช่ **"ธรรมะ"** เท่าไรนัก)*

โลกมนุษย์พัฒนาขึ้นมา เป็นแสน เป็นล้านๆๆ ปี จนกระทั่งมาถึงทุกวันนี้ แตกองค์ประกอบ แตกเหตุปัจจัย แตกเผ่า แตกพันธุ์ แตกถิ่น แตกที่ ต่างสมมุติ ต่างกำหนด ต่างยึดถือ *อะไรควร-ไม่ควร, อะไรดี-ไม่ดี, อะไรถูก-ไม่ถูก*

"สมมุติ" เหล่านี้หลากหลายมากมายซับซ้อน เปลี่ยนไป-เปลี่ยนมา...ไม่เที่ยง ยุคนี้-กาลนี้ว่า...*นี้ดี-นี้ถูก-นี้ควร* ยุคนั้น-กาละนั้นว่า...*นี้ไม่ดี-นี้ผิด-นี้ไม่ควร* ไม่เที่ยงสักอย่าง เปลี่ยนไป เปลี่ยนมา เรียกว่า **"อนิจจัง"**

ไม่ว่าจะเป็น *วัตถุแห่งก้อน ลีลา พฤติกรรม กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม* ก็แยกกันได้หมด ว่า *"ดี-ไม่ดี, ควรมี-ไม่ควรมี, ควรทำลาย-ไม่ควรทำลาย ควรทรงไว้-ไม่ควรทรงไว้"* เรียกว่า **"ธรรมะ** และ **อธรรม"**

"ดี" ก็ถือว่า **"ถูก"** ควรทรงไว้ เรียกว่า **"ธรรมะ"** ก็คือ *"เป็นสิ่งที่ควรทรงไว้ เป็นสิ่งที่ตั้งอยู่ได้อย่างดี อย่างพอใจ อย่างเป็นประโยชน์คุณค่า"*

"ไม่ดี" ก็ถือว่า **"ผิด"** ไม่ควรทรงไว้ ควรทำลาย เรียกว่า **"อธรรม"** ก็คือ *"เป็นสิ่งที่ตั้งอยู่ไม่ได้ ไม่ควรตั้งอยู่ ควรช่วยกันจัดการขจัดออก อย่าให้มี อย่าให้ทรงไว้ อย่าให้เกิดอยู่ อย่าให้เป็นไปอยู่"*

เพราะ **สิ่งที่ไม่ดี**...ก็ไม่ควรจะมี ไม่ควรจะเป็น ไม่ควรทรงไว้ ควรขจัดออก
สิ่งที่ดีกว่า...ก็ควรจะมี ควรจะเป็น ควรทรงไว้ ไม่ควรขจัดออก

ยิ่งคนมาก ยิ่งสัตวโลกมาก ยิ่งต่างกันมาก "สมมุติสัจจะ" ก็ยิ่งมาก *มีดี-มีชั่ว, มีถูก-มีผิด มากมายสลับซับซ้อน รู้กันหลากหลายมากขึ้น แต่ก็ยึดถือ ...ไม่เหมือนกัน-ไม่ตรงกัน จึงต้องมีอยู่ทั้งคู่..."ในสิ่งที่ควรมี และไม่ควรมี"*

ก็เลยมีอยู่ทั้ง ๒ สิ่ง ไม่มีวันหมดไปได้ ที่เรียกว่า **"ธรรม"** และ **"อธรรม"**

*(เพราะ **"ธาตุจิต"** มีลักษณะที่ **"รู้"** คือ **"ตัวปัญญา"** เป็นตัวจินจฉัย มีความวิจิตพิสดารมากสามารถรู้ถูกต้อง รู้ตรงกันกับสากลคนส่วนใหญ่ และ **"ยึดรู้"** เป็นแท่งก้อน-เป็นตัวตน **"ยึด"** ก็คือ **"ตัวเจโต"**)*

ที่สุดก็ต้องเกิด "การขัดแย้งกัน" มาถึงวันนี้ ความขัดแย้ง จึงมากเหลือเกิน และ "ความขัดแย้ง" ก็คือ "ความทุกข์" !!!

ผู้ใดมีธาตุจิต ***"ยึดมั่น-ถือมั่นน้อย"*** *จะเกิดขัดแย้งน้อย ไม่ขัดแย้งมาก*

ถ้ามีธาตุจิต ***"ยึดมั่น-ถือมั่นมากๆ"*** *มีอยู่ในผู้ใดมาก ความขัดแย้งก็มาก*

จะเกิดอย่างนั้น แบ่งเป็น ๒ เท่านั้น *..."อันหนึ่งขัดแย้ง กับ อีกอันหนึ่ง"...*

ตัวธาตุรู้ จะต้องมีเชิงปัญญาที่รู้ว่า ***"อะไรดีกว่า อะไรไม่ดีกว่า"*** *เป็นความรอบรู้ในสิ่งที่รู้ อะไรที่ขัดแย้งกัน...จะมีสิ่งหนึ่งแหละควรกว่า-อีกสิ่งหนึ่งไม่ควร*

"อันที่ดีกว่า-ควรกว่า" กับ "อันที่ไม่ดีกว่า-ไม่ควรกว่า" ขัดแย้งกัน !

ความหลากหลายในสิ่งเหล่านี้ ซับซ้อนเข้าไปอีก แม้ไม่ใช่ส่วนใหญ่ แค่ส่วนน้อย แต่ดีมาก เป็นประโยชน์มาก เป็นคุณค่ามาก ในสภาพอย่างนี้ ***ก็ยังต้องขัดแย้ง***

ลึกซึ้งเข้าไปกว่านั้น มีคนที่รู้ว่า "ทรงไว้ หรือ ไม่ทรงไว้ ก็เป็นความยึด"

จึงเห็นว่า *"ถ้าจะมีอยู่-จะทรงไว้...สิ่งดีก็ควรทรงไว้ สิ่งไม่ดีก็ควรปล่อย"*

"ธาตุรู้" ที่รู้อย่างชัดเจน รู้อย่างถูกต้อง จะชัดเจน จะเป็นตัวรู้ เป็นตัวยึด และเป็นตัวปล่อย-ตัวไม่เอา-ตัววาง ไม่ถึงขั้นทำลาย **วางเฉยๆ**...ก็ไม่มีเรา-ไม่เป็นเรา-ไม่อยู่ในเราแล้ว ธาตุรู้อย่างนี้ เรียกว่า **"ปัญญา"**

"ธาตุรู้" หรือ **"ธาตุปัญญา"** เป็นคุณสมบัติของผู้ที่ศึกษา จนเชี่ยวชาญมากขึ้น มีประสิทธิภาพดีขึ้นเรื่อยๆ เร็วขึ้นด้วย จะรู้จัก...อะไรควร-ไม่ควร อะไรดี-ไม่ดี ได้ชัดขึ้น-จริงขึ้น-มากขึ้น สามารถดูดไว้-ยึดไว้-ทรงไว้-ได้มากขึ้น สูงขึ้นไปกว่านั้น คือ *"รู้จักปล่อย-วาง-สลายยางเหนียว-สลายพลังดูด หรือตัณหา ก็ทำได้เร็วด้วย"*

ความซับซ้อนระหว่าง "ดูด" ก็ได้เร็ว-ได้แรง-ได้นาน, "สลาย" ก็ได้เร็ว-ไว

นั่นคือ *แม้* ***"ดูด-ยึดไว้"****...ก็ได้เร็ว-แรง-นาน ...ก็ทำได้ !*

และ *สิ่งที่* ***"ดูด-ยึดไว้"****...เร็ว-แรง-นาน ...ก็* ***"สลาย"*** *ได้เร็ว-ปล่อยได้ไว !*

เป็นความสามารถของแต่ละคนที่จะฝึกทำให้มีประสิทธิภาพซับซ้อนสูงขึ้นไปอีก *ยึดก็ได้-ปล่อยก็เร็ว หรือยึด-ปล่อยเมื่อไรก็ได้ จะเร็วเท่าไร-แรงเท่าไร-นานเท่าไร ให้มากๆ ให้เร็วๆ ให้นานๆ อย่างไร ก็ฝึกทำของตนเองได้ ด้วยพลังงาน* ***"ปัญญา-ธาตุรู้"*** *ในตนเองให้แก่ตนเอง จนกระทั่งชำชองเชี่ยวชาญ*

♠ จงฝึกสลายพลังงานโทษในตน

อาตมาได้พยายามขยายความวิจิตรซับซ้อนของ "พลังงาน" ที่พัฒนาตัวเอง จนเป็นตัว-เป็นตน-เป็นแท่ง-เป็นก้อน กระทั่งมีชีวะ-มีลีลา-มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ยิ่งพัฒนา **"ชีวะ"** สูงขึ้นๆ จนเป็นคน **"คน"** ก็จะทำความเร็วได้ใกล้เคียงกับพลังงานเข้าไปเรื่อยๆ ทั้ง...กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม และคนก็ฝึกได้ทั้ง...มโนกรรม-วจีกรรม-กายกรรม ให้ "**เร็ว-แรง**" ทั้ง **"ดูด-ผลัก"**

พลังงานวิเศษที่มีประสิทธิภาพ หรือพลังงานปาฏิหาริย์ ของแต่ละบุคคล ก็สามารถฝึกฝนได้เกินธรรมชาติ ทั้ง **"ดูด"** ทั้ง **"ผลัก"** ทั้งเป็น **"คุณ"** เป็น **"โทษ"**

ผู้ที่รู้จัก "โทษ" อันวิจิตรมากมายหลากหลาย ตาม "สมมุติสัจจะ" ได้มากขึ้น แล้วมีปัญญาเลือกสรร ก็จะฝึกฝนสลาย "พลังงาน" ที่มีเชื้อความเป็น "โทษ" ของตน-ในตนเอง ล้างโทษ-เอาโทษออกก่อน ล้างได้หมดเกลี้ยงก็เป็น "อรหันต์"

ผู้ที่เป็น **"อรหันต์"** แล้ว จะไม่ทำ-ไม่สร้างพลังงานโทษ ก็มาอนุโลม-ปฏิโลม ทำงานกับคนในโลก รับพลังจากผู้อื่นอย่างลำลอง เป็น **"สัจจานุโลมิกญาณ"** ใช้พลังงานประสาน ทำทีทรงไว้ในตนเอง *(ดูด)* เหมือนตัวเองเป็นไปด้วย แต่มันฉาบฉวย-ไม่แรง-ไม่มาก-ไม่เก่ง-ไม่เชี่ยวชาญ...อย่างโลกีย์เขา แต่ก็เอาออกได้เร็ว *(ผลัก)* เมื่อรู้ตัวอย่างสมบูรณ์ ก็วางได้เลย เพราะมีพลังสลายได้เร็ว ซึ่งมีของตนเองแล้ว

จงเรียนรู้ "สัจจะ" ให้ชัดจริง ! แล้วจะรู้...อะไรควร-ไม่ควร, อะไรดี-ไม่ดี, รู้คุณ-รู้โทษ...ได้ชัดขึ้น-จริงขึ้น-มากขึ้น ตามปัญญาความฉลาดของเราอย่างซื่อสัตย์

คนที่จะรู้ธรรมะ และบรรลุขั้น **"โลกุตรธรรม"** ได้ จะต้องรู้จัก **"โลกีย์"** โดยเฉพาะ **"ความติดยึด"** *(ดูด)* ใน **"โลกธรรม-กาม-อัตตา"** ของตนเอง

แล้วก็ **"เลิกชั่ว-สลายโทษ"** ของตนเอง **ฝึกพลังสลายให้ชำนาญเถอะ ! จนทำชั่วไม่เป็นเลย !** เด๋อ-เอ๋อ...ในเรื่องชั่ว-ในเรื่องพลังงานโทษ ไม่ดูด-ไม่ปฏิพัทธ์-เฉยๆ

เมื่อเรา **ละชั่วได้แล้ว จะมาสร้างชั่วอีก ก็สร้างไม่ขึ้น เป็นสัจจะ** ไม่ใช่แกล้ง

อาตมาสงสารมากเลย คนที่กลับกลอกไปมาจนชำนาญ อย่าเป็นคนกลับกลอกไปมา ! จะกลายเป็นคนตรรกะ-วิตรุก เป็นพวกเหลาะแหละ ฟังให้ดีนะ มันเป็นคุณ หรือโทษ อย่างท่านนายกฯ *(อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)* อาตมาสงสารที่สร้างความกลับกลอกไปเรื่อยๆ จนชำนาญ กลายเป็นคนตรรกะ-วิตรุก-เหลาะแหละไปนิพพานก็จะยาก จะนานช้า ๘๐ อสงขัยมหาแสนกัป แต่มีประสิทธิภาพรู้เยอะ

รู้อะไรดี-อะไรชั่วพอสมควร แต่รู้สึกท่านหลง ! อาตมาก็เห็นว่า...*น่าช่วยอยู่*

ถ้ามีความสุจริต ก็ขออนุโมทนา *แต่อาตมากลัวว่า "จะมีทุจริตแฝง" !*

เพราะ **"จิต" ที่หลงยึด "โลกธรรม"** จะทำให้ตัวเองต้องยึด-ต้องดึงดัน เอาความเหลาะแหละกลับกลอกไว้ และมีความซับซ้อนที่มากกว่านั้น

ความเห็นแก่ตัวของคนเรา ในสิ่งที่*โลภเห็นแก่ได้ มีร้อยล้านก็น่าจะ พอแล้ว ก็ยังอยากจะได้มากกว่าร้อยล้านมากๆ ไปหลงพันล้าน-หมื่นล้าน-แสนล้าน-ล้านๆ เป็น **"ความเห็นผิด"** *(มิจฉาทิฏฐิ)* มันคือ *"ความบ้าที่บ้าหนักหนากว่าเก่า"* มันคือ *"ความชั่วที่ชั่วหนัก"* อย่าหลงนะ ! อย่าทำเป็นเล่นนะขอปราม ! หรือคุณไม่เอา-คุณไม่ทำ แต่ให้ลิ่วล้อเอา-โกง...ก็เหมือนกันนะ !

ในหลวงก็ทรงเตือนเรื่อง "เศรษฐกิจพอเพียง" คนเราต้องรู้จักเขตความพอการได้น้อยลงมา *(สลายพลังโลภ)* **ทำให้สังคมไม่เดือดร้อน และคนเราก็ดีด้วย**

นี่คือ "สัจจะในโลก" แต่คนเข้าใจตรงนี้ไม่ได้ !

*[***พระผู้มีพระภาคเจ้า** ตรัสไว้แล้วว่า ความโลภอยากได้ให้ความฉิบหายเกิดขึ้น (อะนัตถะชะนะโน โลโภ) ความโลภอยากได้ทำใจให้กำเริบ (โลโภ จิตตัปปะโกปะโน) ภัยน่ากลัวเกิดขึ้นแล้ว ณ ภายในจิตสันดาน (ภะยะมันตะระโต ชาตัง) **สัตว์บุคคลหารู้จักซึ่งภัยนั้นไม่** (ตัง ชะโน นานุพุชฌะติ) สัตว์บุคคลอันความโลภอยากได้ ย้อแย่งจิตใจอยู่แล้ว ไม่รู้จักประโยชน์สิ่งต้องการส่วนของตัวและของผู้อื่น (ลุทโธ อัตถัง นะ ชานาติ) สัตว์บุคคลอันความโลภอยากได้ ย้อแย่งจิตใจอยู่แล้ว ไม่เห็นธรรมความดีความชอบ มี สัทธา-สติ-หิริ-โอตตัปปะ เป็นต้น (ลุทโธ ธัมมัง นะ ปัสสะติ) **มืดไม่มีปัญญาจักษุ ย่อมมีในกาลนั้น** (อันธะตะมัง ตะทา โหติ) ฯลฯ ...จาก คู่มือการปฏิบัติธรรม สถานปฏิบัติธรรม เขาสวนหลวง ราชบุรี]*

คนที่เข้าใจแล้ว จะรู้จัก "เศรษฐกิจสันโดษ" จะสั่งสมความพอ *(สันตุฏฐี)* **ทรงไว้ซึ่งความพอ เท่านี้ก็พอจริงๆ จึงสบาย ! สุดท้ายไม่ต้องมีสมบัติอะไร แล้วก็พึ่งพิงอาศัยกัน อยู่กันอย่างเกื้อกูลช่วยเหลือกัน ไม่เอาพลังงานไปสร้างสิ่งที่เป็นพิษภัย ควรทำอะไร-ก็ทำ ขยันดีกว่า-ก็ขยัน เอาพลังงานมาสร้างสรรเป็น "อนวัชชะ"** *(งานอันไม่มีโทษ)* เป็นสิ่งดี-ที่อาศัย-ใช้สอย-กินอยู่-อุปโภค-บริโภค หรือช่วยกันทำสิ่งที่เป็นคุณค่าอยู่ในสังคม แล้วก็ทรงไว้ซึ่งความบำเรอน้อย-ติดยึดน้อย-ไม่หลงเฟ้อ-ไม่หลงสะสม-ไม่หลงเสวยเสพติด-ไม่หลงอร่อยเป็น **"อัสสาทะ"** จึงพอกิน-พอใช้ มีส่วนเกินเหลือสะพัดเผื่อแผ่แจกจ่ายเกื้อกูลให้คนอื่น ที่ทำได้น้อย ทำได้ไม่พอ หรือขาดแคลนกว่า เช่น *เด็ก คนแก่ คนป่วย คนพิการ คนโง่ คนช่วยตัวเองไม่ได้*

รวย-สวย-สุข ที่โลกหลอกล่อกัน **"จิต" ที่รู้แล้ว ก็พอแล้ว-ไม่เอาแล้ว คือ *"ตัวจริงของจิต...ของคนที่ฝึก-ที่เรียนรู้แล้ว...ในสิ่งที่ควรวาง-ควรปล่อย-ควรสลาย"***

♠ อนิจจัง อนัตตา

กาลเวลาวันวานผ่านไปๆ ไม่มีอะไรที่จะหยุดยั้งเวลาได้
จักรวาล มหาเอกภพ ทุกอย่างจะหมุนตัว-เคลื่อนตัวไป
ไม่มีอะไรในมหาจักรวาลนี้ ที่จะไม่เคลื่อนตัว !

*[**ไอน์สไตน์** กล่าวว่า ไม่มีมาตรฐานที่แน่นอนใดๆ ในเอกภพ (ที่เคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา) ที่มนุษย์สามารถกำหนด และตัดสิน "ความเคลื่อนไหวสัมบูรณ์" ของ "ระบบที่กำลังเคลื่อนไหว"]*

แม้แต่สภาพในตัวเราเอง ก็มีความเคลื่อนอยู่ภายในตัวเรา ตลอดเวลา นั่นคือ มีการเคลื่อนของธาตุต่างๆ ภายในร่างกาย

ต่อให้เรานั่งนิ่งที่สุด อย่างน้อยโลกก็พาเราเคลื่อนไปหมุนรอบดวงอาทิตย์ แล้วมหาจักรวาล ก็พาเคลื่อนตัวซ้อนๆ กันอยู่ ในมหาจักรวาล นั่นคือ **"การเคลื่อนข้างนอก"**

สรุปแล้ว **ทุกสรรพสิ่งเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา** ไม่ได้หยุด มีการเปลี่ยนแปลง-ปรับตัว-สังเคราะห์ มีเสื่อม-มีเจริญอยู่ในนั้น

จากหนังสือ **"ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา"** *โดย "ธนู แก้วโอภาส" พิมพ์ครั้งที่ ๑ ก.ค. ๔๗*

มนุษย์พยายามเจาะลึกเข้าไปในโลกของ **"สสาร"** เพื่อค้นหา **"สภาพความจริง"** ของโลกทางกายภาพ และสรรพสิ่งทั้งปวงของ **"เอกภพ"** ฯลฯ

*พบ **"ความจริงลึกที่สุด"** อยู่เป็นชั้นๆ ลึกลงไปเรื่อยๆ*

นักฟิสิกส์ชั้นนำของโลก จึงเริ่มใช้ **"ความจริงลึกที่สุด"** ที่มีอยู่ขณะนี้ เปรียบเทียบให้เห็นว่า **"การค้นหาความจริงท้ายสุด"** เหมือนกับการลอกผิวของ **"หัวหอมจักรวาล"** *(Cosmic Onion)*

เมื่อลอกผิวแต่ละชั้นๆ ต่อไปเรื่อยๆ ที่สุดจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ถึงจุดนี้นักฟิสิกส์จะบอกเราว่า ***"สภาพความจริงท้ายสุด" ของสรรพสิ่งทั้งปวงใน "เอกภพ" คือ "ไม่มีอะไรมีอยู่ นอกจากความว่างเปล่า"*** *ฯลฯ (อเนกอนันตภาพมาจาก **ความว่าง** ตรงกับ **พุทธปรัชญา** สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา สรรพสิ่งทั้งปวงเป็นอนัตตา) ...หน้า ๑๘๗-๑๘๙*

"ความว่าง"** ที่ไม่มีที่สิ้นสุดนี้ **"จักรวาลวิทยาควันตัม"

*เรียกว่า **"มัลติเวิร์ส"** (Multiverse) ...หน้า ๑๙๖*

การปฏิเสธความเป็น **"อัตตา"** ของสรรพสิ่งทั้งปวง ที่มนุษย์รับรู้ได้ของ **"พุทธศาสนา"** เริ่มมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์สนับสนุน *...หน้า ๒๐*

ก็มี **"เสื่อม"** กับ **"เจริญ"** เท่านั้นเอง *สิ่งที่...คงที่-เที่ยง-หยุด -นิ่ง-ไม่เปลี่ยนแปลงอะไรเลย...ไม่มี ! เพียงแต่ดูเหมือนมีเท่านั้น*

ทางวิทยาศาสตร์ *"ควันตัม" ก็ค้นพบเจอแล้วว่า *"ทุกอย่าง...อนิจจัง-อนัตตา ทุกอย่าง...เปลี่ยนแปลงไปทั้งสิ้น-ไม่เที่ยง -ไม่ใช่ตัวตน-ไม่มีอะไรทรงสภาพตัวตน"*

แล้วก็สรุปผลทางวิทยาศาสตร์ของโลก ประกาศว่า *"ทฤษฎีของ **'พระพุทธเจ้า'** จริง ถูกต้อง เพราะได้พิสูจน์แล้ว"* ก็ถูก

แต่ยังไม่ถูกทั้งหมด ! เพราะ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้ **"นามธรรม"** ไม่ได้ตรัสรู้แค่ **"รูป"** แค่ **"มหาภูตรูป"** เท่านั้น

จากหนังสือ ...**"ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา"** *โดย "ธนู แก้วโอภาส"*

"ทฤษฎีแปลกประหลาดที่สุด" แต่ **"ทรงพลังที่สุด"** ที่โลกของฟิสิกส์ได้พัฒนาขึ้นมา คือ **"ทฤษฎีควันตัมฟิสิกส์"** ฯลฯ *...หน้า ๖๕*

***"ควันตัมฟิสิกส์"** เข้าไปสำรวจโลกขนาดเล็กกว่า **"อะตอม"**
ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของ **"อิเล็กตรอน โปรตรอน นิวตรอน"**
และส่วนประกอบอื่นๆ ของ **"อะตอม"** อีกมากมาย ฯลฯ *...หน้า ๑๙๒*

ในช่วงท้ายๆ ศตวรรษที่ ๒๐ นักฟิสิกส์มี **"ทฤษฎีใหม่"** ในการรวม **"ทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไป"** กับ **"ทฤษฎีควันตัม"** ให้เป็นทฤษฎีเดียวกัน และให้เป็นทฤษฎีปะติดปะต่อกันได้โดยสมบูรณ์ ทฤษฎีใหม่เรื่องนี้ของนักฟิสิกส์เรียกว่า **"ทฤษฎีซูเปอร์สตริง"** *(Superstring Theory) ฯลฯ ...หน้า ๑๙๔*

ทฤษฎีซูเปอร์สตริง ในจักรวาลวิทยา **ควันตัม** ทำให้เรารู้ว่า *"ก่อนเกิด **'บิ๊กแบง'** ไม่มีอะไรมีอยู่ นอกจากทะเลของ **ความว่างนิรันดร์"*** เอกภพของเราเกิดจากความว่างเช่นนั้น หรือเกิดจาก **ความว่างเลยความว่างนิรันดร์**

เพราะเมื่อวิจัยเรื่อง **"ความว่างนิรันดร์"** ต่อไป จนเลยสภาพของ **"ความว่าง"** ไปอีก

นักฟิสิกส์พบว่า *"มีสภาพ **'ความว่าง'** ที่จิตของมนุษย์ไม่สามารถรับรู้ได้"*
เราจึงสรุปได้ว่า *"ขณะนี้นักฟิสิกส์เดินทางเลย **'ความว่างนิรันดร์'** ไปจนถึง **'ความว่าง'** ที่จิตมนุษย์รับรู้ไม่ได้"*

เมื่อจิตมนุษย์รับรู้ไม่ได้ ถึงแม้ว่า จะผ่านกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ **"ความว่าง"** เช่นนั้น จึงเป็น **"ความว่างสัมบูรณ์"** *(Absolute Nothingness) ฯลฯ หน้า ๒๐๑*

***ทางวิทยาศาสตร์ แม้จะรอบรู้-ค้นพบ-พิสูจน์ได้ถึงที่สุด ดังกล่าวนั้นก็ตาม**

สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบนั้น ก็พิสูจน์พบได้แค่ **"อนิจจัง-อนัตตา"** แต่ยังไม่ได้พิสูจน์พบ **"ทุกขัง"** ไม่ได้พิสูจน์ **"เหตุแห่งทุกข์"** ไม่ได้พิสูจน์ถึง **"ความดับทุกข์"** ที่มีสภาพจริงของ **"อนัตตา"** ของ **"เหตุพาทุกข์"** เขาจึงยังไม่สิ้น **"ทุกข์"** ไม่รู้จัก **"เหตุแห่งทุกข์"** และไม่รู้ความจริงของ **"สุญญตา-อนัตตา"** ของ **"ทุกข์"** ไม่ใช่แค่ **"อนัตตา"** ของ **"วัตถุรูป"** ของสิ่งต่างๆ ที่สัมผัสได้เป็น **"รูปธรรม"**

แม้ที่สุดลักษณะของ "อรูป" ที่เสมือนไม่มีตัวตน-เบา-บาง-จาง-เล็ก-ละเอียด

นักวิทยาศาสตร์ ก็ยังไม่ได้ก้าวล่วงมาพิสูจน์รู้ถึง สภาพของ **"นามธรรม"** สิ่งเหล่านี้ ที่มี **"เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ"** เป็นต้น

และแม้ที่สุด **"อนัตตา"** ของสภาวะ **"วิญญาณ"** วิทยาศาสตร์ ก็ยังไม่เข้าถึง

ในสภาพของ "วิญญาณ" พระพุทธเจ้า ก็ตรัสรู้แล้วว่า *"อนิจจัง อนัตตา เหมือนกัน"* แล้วพระองค์ก็หยุด จนไม่เหลือสภาพที่จะมาเกาะกุม เริ่มต้น ตั้งอยู่ แล้วจะดับไปในอนาคตอีก ซึ่งจะวนเวียนอยู่อย่างไม่รู้สูญสิ้นได้ง่ายๆ

สุดท้ายพระองค์ก็ **"ปรินิพพาน" สูญสิ้นไม่มีตัวตน ได้เด็ดขาดสมบูรณ์แน่นอน**

จากหนังสือ ...**"ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา"** *โดย "ธนู แก้วโอภาส"*

การที่ **"พระพุทธเจ้า"** ปฏิเสธความเป็น **"อัตตา"** ของสรรพสิ่งทั้งปวงในเอกภพ จึงตรงกับหลักฐานการค้นพบของวิทยาศาสตร์ ปัจจุบันนักฟิสิกส์ นักดาราศาสตร์ และนักจักรวาลวิทยา รู้ดีว่า **"การค้นหาความจริงของธรรมชาติ"** ที่พวกตนพยายามทุ่มเทใหญ่โตตลอดเวลายาวนานนับศตวรรษ ได้บทสรุปสำคัญยิ่ง คือ **ความจริงที่สุดแล้ว "ไม่มีอะไรมีอยู่"** นอกจาก **"ความว่างนิรันดร์"** และ **"ความว่างสัมบูรณ์"** *ฯลฯ ...หน้า ๒๐๒*

นักปราชญ์ทางศาสนาพุทธบางท่าน อาจมีความเห็นว่า ***"ความว่าง** ของวิทยาศาสตร์ ไม่ตรงกับความหมายของ **ความว่าง** ในพุทธศาสนา"* ทั้งนี้เป็นเพราะมีความเห็นว่า *การค้นพบของวิทยาศาสตร์ เป็นการค้นพบ **"ความจริงของโลกทางกายภาพ"*** ในขณะที่การค้นพบในศาสนาพุทธ เป็นการค้นพบทาง **"จิตวิญญาณ"** และมีความเห็นต่อไปว่า *การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมด เป็นการค้นพบ **"เงา"** ของ **"ความจริง"** เท่านั้น ฯลฯ*

*หากเป็นเช่นนั้น เราต้องยอมรับว่า "มนุษย์มีขีดจำกัดอยู่ในตัวของมนุษย์เอง" **"มนุษย์"** จึงต้องอยู่กับ **"เงา"** ของ **"ความจริง"** ตลอดกาล !!!*

*เพราะ **"มนุษย์"** ไม่มีทางเข้าถึง **"ความจริงสมบูรณ์"** (Absolute Reality) ฯลฯ ...หน้า ๒๐๖*

แต่การค้นพบ **"เงา"** ของ **"ความว่าง"** ที่นักฟิสิกส์ค้นพบ แสดงให้เห็นว่า มี **"ความจริง"** ที่ทำให้เกิด **"เงา"** เช่นนั้น มีอยู่ และตรงกับ **"ความจริง"** เรื่อง **"ความว่าง"** ในพุทธปรัชญา ฯ *...หน้า ๒๐๗*

จุดที่จะสูญสิ้น ก็คือ "อรหัตตผล" หรือ "อรหันต์"

สูญสิ้นได้ ในความหมายทาง **"นามธรรม"** เรียนรู้ **"นามธรรม"** ทุกสิ่งอย่าง -ทุกส่วน-ทุกด้าน ที่อยู่ในภาวะของ **"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"** ที่พาเกิด-พาเป็น -พาทุกข์ จนกระทั่ง **"สิ้นทุกข์-สิ้นตัวตน-สิ้นอัตตา"** ไม่เหลือตัวตนใดๆ ทำให้เกิดอีก จึง **"นิพพาน"** ได้ ในตนอย่างแท้จริง *(Absolute Nothingness)*

อาตมาพูดซ้ำซากหลายครั้งว่า *"พระพุทธเจ้า คือ 'คน' ไม่ใช่ 'เทพอวตาร' ไม่ใช่ส่วนหนึ่งส่วนใดของพระเจ้า"*

"ศาสนาพุทธ" เป็น **"อเทวนิยม"** ที่มีความกระจ่างชัด ไม่มีพลังลึกลับ เป็นศาสนาที่เป็นวิทยาศาสตร์ยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ที่มีกันอยู่ในโลกทุกวันนี้ ที่รู้แต่เพียง **"รูปธรรม"** เท่านั้น ยังไม่เข้าเขต **"นามธรรม"** ที่เป็น **"วิญญาณจิต"** ที่แท้

♠ ศาสนาสากล

"ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาแห่ง "ภูมิปัญญา" ที่ผู้รู้-ผู้มีปัญญาต่างยอมรับได้ แม้จะไม่ได้เกิดมาเป็นชาวพุทธ

*เช่น **"คานธี"** ซึ่งเป็นชาวฮินดู ก็ดี หรือแม้แต่...*
*คนในระดับที่มีมันสมองอย่าง **"ไอน์สไตน์"** ซึ่งเป็นชาวยิว ก็ดี*
เคยมีผู้ถาม **"ไอน์สไตน์"** ว่า *"ท่านนับถือศาสนาอะไร ?"*
ได้คำตอบว่า *"ท่านเป็นคนไม่มีศาสนา" !!!*
แต่ถ้าถูกบังคับให้ต้องนับถือ *"ก็จะนับถือพุทธศาสนา"*

"ไอน์สไตน์" อยู่คนละซีกโลกกับเมืองไทยที่เป็นเมืองพุทธ คนในอเมริกาส่วนมากคงไม่รู้จัก **"ศาสนาพุทธ"** เท่าไหร่ จะรู้บ้างก็เฉพาะผู้เป็นนักศึกษา หรือผู้ที่ใส่ใจ นอกนั้นคงไม่รู้จัก แต่ **"ไอน์สไตน์"** ก็ตอบอย่างนั้น

แล้วมีหลักฐานอีกว่า ประธานองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก *(มร.ฮาร์โร)* กล่าวว่า ***ศ.อัลเบริต์ไอน์สไตน์*** *ได้เคยกล่าวกับท่านว่า "ศาสนาในอนาคต จะต้องเป็นศาสนาแห่งสากล ซึ่งล่วงพ้นจากความเชื่อในเรื่อง **พระผู้เป็นเจ้า** หรือ **สิ่งศักดิ์สิทธิ์** ทั้งหลาย โดยมีหลักการที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธา ที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้าน **'ธรรมชาติ'** และด้าน **'จิตวิญญาณ'** อย่างมีเหตุผล **'พุทธศาสนา'** เป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้"*

นี่คือ คำตอบของ **“ไอน์สไตน์”**

คำพูด-คำตอบ ของ **“ไอน์สไตน์”** นี้ สื่อส่ออะไร ก็สื่อส่อให้เห็นว่า *“ไอน์สไตน์ มีความเข้าใจศาสนาพุทธอย่างไร มีความเชื่อมั่นในศาสนาพุทธอย่างไร”*

จึงเห็นได้ว่า *“ในอนาคตต่อไปข้างหน้า ผู้ใดที่สนใจศาสนาจะนับถือศาสนาที่เป็นสากล และศาสนาสากลนั้น จะเป็นศาสนาอย่างไร”*

นั่นก็คือ *“ต้องล่วงพ้นจากความเชื่อในเรื่อง **พระผู้เป็นเจ้า** หรือ **สิ่งศักดิ์สิทธิ์** ทั้งหลาย”* นี่คือ **“ศาสนาสากล”** ที่เป็น **“อเทวนิยม”**

แล้วหลักการที่จะเกิดความเชื่อและศรัทธานั้น *“จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจาก **‘การสะสมประสบการณ์’** ในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติ และด้านจิตวิญญาณ อย่างมีเหตุผล”* ฉะนั้นการเชื่อนี้ ไม่ใช่เชื่อง่ายๆ งมๆ งายๆ เท่ากับ **ไอน์สไตน์** ได้พยากรณ์อนาคตว่า **“ศาสนาพุทธจะเป็นศาสนาสากล”**

คนไม่มีปัญญาในโลก มีจำนวนมาก แล้วก็ไม่เอาใจใส่ในเรื่องศาสนา

พลโลกหกพันล้าน ใส่ใจในเรื่องศาสนาจริงๆ ไม่ถึงสามพันล้าน สักแต่ว่า *“มีศาสนาโดยทะเบียน หรือไม่มีศาสนาอะไรเลย”* จะบอกว่า *“คนเหล่านั้น...นับถือศาสนาอะไรก็ไม่ได้ มีแต่ชื่อว่า...นับถือไปอย่างนั้นเอง”*

คนผู้มีปัญญา ที่นับถือศาสนาจริงๆ แม้ไม่ได้นับถืออยู่ก็ตาม จะต้องตรวจสอบศึกษาศาสนา ว่า *“เป็นศาสนาที่พาไปไหน มีความหมายอย่างไร จะได้รับประโยชน์อะไร”* ผู้ที่ใส่ใจติดตามศึกษา จึงจะรู้ว่า *“โอ้ ศาสนานี้ มีทฤษฎีอย่างนี้ มีหลักการอย่างนี้ มีแนวประพฤติอย่างนี้ แล้วจะได้ผลเป็นอย่างนี้”*

ถ้ายิ่งผู้ใดสนใจในศาสนาจริงๆ เมื่อได้ฟังทฤษฎีที่ถูกต้องเป็น **“สัมมาทิฏฐิ”** ก็จะต้องเอาไปพิสูจน์-ปฏิบัติ-ประพฤติตาม จนเกิดผลตามนั้นจริง

ก็จะได้รับผลอย่างที่ **“ไอน์สไตน์”** ว่า ***“จะต้องเกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติ และด้านจิตวิญญาณ”***

“ประสบการณ์” หมายความว่า ***“สิ่งที่เกิดผล ที่เป็นนั้น จะต้องมีการกระทำจนได้พบประสบกับสิ่งที่เกิดจริง”*** ไม่ใช่ศึกษาแต่เฉพาะ **ทฤษฎี** หรือ **ปริยัติ** เท่านั้น

คำพยากรณ์นี้ อาตมาเห็นด้วย และก็เข้าใจความนึกคิดของ “ไอน์สไตน์” ว่า *“โอ คำพูดของ **‘ไอน์สไตน์’** เท่านี้ ก็ทำให้อาตมารู้ว่า **‘ไอน์สไตน์’** นั้น มีความลึกในศาสนาเท่าใด จึงกล้าพูดออกมาอย่างนี้อย่างมั่นใจเพราะอะไร ทั้งๆ ที่มีชีวิตอยู่ใน*

อเมริกา ไม่ได้อยู่ในฐานะต้องประจบประแจงอะไรในศาสนาพุทธ"

"ไอน์สไตน์" พูดออกมาด้วยความจริงใจ เข้าใจ !

แม้แต่ "คานธี" ก็เข้าใจ "ศาสนาพุทธ" นำหลักการศาสนาพุทธไปใช้ แต่ทำตนเองให้ปลีกออกมาจากศาสนาฮินดูไม่ได้ ส่วนภาคประพฤติ ที่มีพฤติกรรมและความเชื่อที่เข้าใจอยู่ในจิตใจนั้น เป็น **"เนื้อแท้ของพุทธอย่างลึก"**

อาตมาว่า *"ลึกมากยิ่งกว่าคนไทย ที่เป็นพุทธศาสนิกชน"*

***"ศาสนาพุทธ" ที่จะดำเนินต่อไป อย่างที่ "ไอน์สไตน์" กล่าวนี้ ผู้ที่สนใจเอา** ประโยชน์จากศาสนา จะเห็นดี-เห็นชอบ ก็เพราะ **"มีเนื้อหาสาระที่แท้"**

"เนื้อหาสาระที่แท้ของพุทธ" นั้น *"อาตมาเข้าใจ และนำมาเผยแพร่ ประกาศให้ได้ยินได้ฟังกัน จนพวกเรามีความเข้าใจ-เชื่อถือ-เห็นด้วย ก็เข้ามาหาประสบการณ์ด้วยการประพฤติปฏิบัติร่วมกัน จนกระทั่งเกิดผลอย่างทุกวันนี้"*

"คานธี" และ "ไอน์สไตน์" ก็คือ เพื่อนที่อาตมารู้จัก แต่ไม่ได้พบกัน
ทั้ง ๒ คน ได้ตายจากอาตมาไปแล้ว เขาก็เป็น "โพธิสัตว์" ที่ออกมาทำงานตามวิบากของเขา ซึ่งเป็นเรื่องลึกซึ้งเกินกว่าที่อาตมาจะสาธยาย

โดยเฉพาะ**"ไอน์สไตน์"** เป็นโพธิสัตว์ได้อย่างไร ? เพราะคิดทฤษฎีปรมาณูมาทำลายโลก มันเห็นชัดเจนในความร้ายแรง แต่จริงๆ แล้ว **"ไอน์สไตน์"** ไม่ได้สร้างระเบิดปรมาณูนะ ! ผู้ที่เอาความรู้นี้ ไปใช้ทำร้ายทำลายทำบาป มันเรื่องของเขา !

"ไอน์สไตน์" เกิดมาค้นพบสิ่งหนึ่งทางวิทยาศาตร์ แล้วให้ประโยชน์แก่โลกมากมาย ซึ่งนำมาใช้งานในทางสันติมากกว่ามาก วิทยาการสมัยใหม่เดี๋ยวนี้ ก็ยังต้องพึ่งพิงอาศัยใช้ความรู้ของ **"ไอน์สไตน์"** อยู่มาก

---

*จากหนังสือเรื่อง **ตุลกู ผู้กลับชาติมาเกิด** โดย Vicki Mackenzie แปลโดย วรุณอุษา หน้า ๒๐๔

ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของโลก ได้กล่าวต่อหน้าที่ประชุม เนื่องในโอกาสของการสัมมนา ที่สมาคมเทววิทยา แห่งมหาวิทยาลัยปรินส์ตัน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ มีใจความว่า *"ศาสนาในอนาคต **'ควรมีความเป็นสากล'** ไม่ใช่ศาสนาที่กล่าวถึง **'พระเจ้า'** ที่เป็นตัวตน และควรจะหลีกเลี่ยง ที่จะกล่าวถึงหลักเกณฑ์อันปราศจากเหตุผล รวมทั้งความเชื่อทาง **'เทวนิยม'** แต่ควรจะมีเนื้อหาที่ครอบคลุมไปถึง **'ธรรมชาติ** และ **จิตวิญญาณ'** และมีพื้นฐานความเชื่อที่ได้รับมาจากประสบการณ์ตรงจากสรรพสิ่ง ทั้งทาง **'ธรรมชาติ'** และทาง **'จิตวิญญาณ'** ซึ่งเป็น **'สัจธรรม'** ที่มีหนึ่งเดียว และ **'พุทธศาสนา'** เป็นศาสนาที่ตรงตามคำจำกัดความนี้"*

♠ สักวันหนึ่ง โลกจะแตกดับ

ทุกสิ่งทุกอย่าง มีความเกิด-ความเป็น-และดำเนินไป
เมื่อถึงที่สุดในอนาคต ก็คือ ดับหมด !!!
แล้ว "โลก" ลูกนี้ล่ะ ต่อไปจะแตกดับไหม ?
โดย "รูป" ต่อไปก็...แตกดับหมด !!!

แต่มีสิ่งที่ไม่แตกดับหมดอยู่ สิ่งนั้น คือ อะไร ? *(สิ่งที่นิรันดร์)*

สิ่งที่ไม่หมดในรูป คือ ***"มหาจักรภพ มหาจักรวาล และกาล"*** นี่ไม่หมด

สิ่งที่ไม่หมดในนามธรรม คือ **"กรรมวิบาก"** จะบอกว่า ***"สังสารวัฏไม่หมดก็ได้ หมุนวนเวียนอยู่อย่างนั้น เป็นนามธรรม ไม่รู้จักจบ"*** ผู้ที่ไม่รู้ ก็ไม่เข้าใจสิ่งที่ไม่หมดนั้น ก็เป็นทุกข์-เป็นสุข...หมุนวนเป็น **"สังสารวัฏ"**

จนกระทั่งมีปราชญ์เอก คือ *"พระพุทธเจ้า มาตรวจทางด้านรูป ก็ตรวจหาที่ต้นของเอกภพ ที่เริ่มต้นของกาล ก็รู้ไม่ได้ ไม่รู้ที่ต้น ไม่รู้ที่ปลาย"*

แต่ **พระพุทธองค์ ค้นพบที่จบ** แล้วไปทำที่จบให้ **"มหาเอกภพ"** ที่รูป...ก็ไม่ได้อีก จะทำให้ **"มหาเอกภพ"** นี้ แตกสลายไปหมดเลย...ก็ทำไม่ได้ !

พระพุทธองค์ **เห็นที่จบ-รู้ที่จบ...ทางนามธรรม ในสิ่งที่เป็น "กรรมวิบาก" มีวิธีทำสิ่งนี้ให้จบได้ ทำให้จบได้จริงๆ** คือ **"นิพพาน" ดับสนิท-หมดสิ้น-หยุด-ขาด ไม่เวียนวนมาเป็น "สังสารวัฏ" ในตัวเราอีก** แล้วเราก็มาดำเนินรอยตาม

เช่น กรรมชั่ว...สิ่งที่เสพที่ติดหลายๆ อย่าง ที่ไปหลงว่า...น่าได้-น่ามี-น่าเป็น แล้วเราก็ตัดสังสารวัฏนั้น...ไม่ต้องน่าได้-น่ามี-น่าเป็น เป็นเรื่องทำได้

ดังนั้น **สิ่งชั่ว-สิ่งบาป-สิ่งทุจริต-สิ่งอกุศล-สิ่งไม่ดีใดๆ ต้องเอาให้ตายสิ้น-ดับสนิท-หมด-จบ อย่าเกิดอีกเลยให้ได้เด็ดขาด**

คนดีมีญาณปัญญา รู้ดี-รู้ชั่ว รู้ถูก-รู้ผิด รู้บุญ-รู้บาป รู้กุศล-รู้อกุศล จึงเลิกทำชั่ว-ไม่ทำสิ่งที่เป็นบาป สิ่งทุจริต-อกุศล...ละเว้นไม่กระทำหมด ดับสิ้นสิ่งที่ไม่ดีภายใน **"จิต"** ทั้งรู้-ทั้งดับได้สนิท-ไม่ฟื้น

"นิพพาน" แปลว่า "ดับสนิท ถอนอนุสัยอาสวะสิ้นแล้ว"
และแม้ได้ **"นิพพาน"** แล้วจริงๆ ก็ยังอยู่ใน **"สังสารวัฏ"** ได้ คือ *"ตายจากทางร่างกายแล้ว ก็ยังไม่จบ-ไม่สิ้น ในส่วนที่ยังไม่จบ*

*ส่วนที่จบแล้วจริงเป็น **"อรหัตตผล"** ก็สุดสิ้นจบแล้ว ได้แล้วได้เลย จิตไม่เหลาะแหละ ไม่ทำบาปอีก **สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง** (ไม่ทำบาปทั้งปวง)"*

ส่วนที่ยังไม่จบ ก็คือ "กุสะลัสสูปะสัมปทา" กุศลสิ่งดีงามที่ดียิ่งๆ ขึ้นไปอีก ที่เราสามารถสร้างได้ต่อเนื่อง ก็ทำไปเถิด

เพราะโดยตัว **"คุณความดี"** เอง ก็เป็น **"ไตรลักษณ์"** เป็น **"สมมุติสัจจะ"** ดังนั้น แม้ **"คุณความดี"** ก็เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-แล้วก็เสื่อมไปได้เหมือนกัน จึงต้องพยายามสั่งสมกระทำ **"คุณงามความดี"** ให้แข็งแรง-แน่นหนา-ถาวร-คงทน-ยืนนาน-ต่อเนื่อง-เป็นนิรันด์ให้ได้

มีแต่ "นิพพาน" เท่านั้น ที่ไม่อยู่ในอำนาจของ "กฎไตรลักษณ์"

"นิพพาน" เป็นของเที่ยงแท้ *(นิยตะ, นิจจัง)* **ไม่เวียนวน ไม่ต้องทำอีก ไม่ต้องศึกษาอีก ไม่ต้องรื้อฟื้นใหม่**

ผู้ใดยังไม่จบกิจถึงขั้น **"อรหันต์"** จะยังมียึดหยุ่น ถูกโลกครอบงำให้สร้างบาปก่อวิบากเวียนวนให้ตกต่ำได้อีก !

ผู้ใดถ้าจบกิจถึงขั้น **"อรหันต์"** ได้ **"นิพพาน"** แล้ว **"จิตบริสุทธิ์"** แล้วจริง ผู้นั้นจะไม่ทำบาปให้ต้องเวียนวนตกต่ำอีก มีแต่ยังกุศลให้ถึงพร้อม

เรามี "จิตบริสุทธิ์" เท่าไร ก็มุ่งมาดปรารถนาทำดีให้ยิ่งๆขึ้น ยัง "กุศล" ทำแต่สิ่งดีงามให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท ให้มีดีอยู่ตลอดต่อเนื่องให้ได้

มนุษย์ต้องมี **"คุณความดี"** ไว้เป็นคุณค่าสิ่งอาศัยเสมอ ต้องเข้าใจให้ชัด

♠ เวไนยสัตว์ อเวไนยสัตว์

"คน" เป็นสัตว์ชั้นสูง ประเสริฐกว่าสัตว์ใดๆ

"คน" จึงมีทั้ง "อุตุ พีชะ ชีวะ จิต กรรม ธรรมะ"

พลังงานของ **"จิตวิญญาณ"** ก็ยังแบ่งระดับเป็น **"เวไนยสัตว์-อเวไนยสัตว์"** แม้ได้ร่างเป็น **"คน"** ก็ยังถูกแบ่งระดับของ **"จิตวิญญาณ"** เป็น **"คนระดับต่ำ-นรก-อบายภูมิ"** ประเภท **"อเวไนยสัตว์" ที่ไม่รู้จัก "กรรม-ธรรมะ"**

"คน" ที่เกิดมามีศักดิ์ฐานะ ที่ชาวโลกีย์ยกย่องเชิดชูว่า "ร่ำรวยมียศชั้นชาติตระกูลสูง" คือ *ได้เกิดมาในตระกูล-ในตำแหน่ง ที่ยกไว้-ตั้งไว้-สมมุติไว้ แม้จะโง่*

*ดักดานเลวทรามอยู่ในอบายภูมิอย่างไรก็ถือกันว่า **"สูง"** อย่างนี้เรียกว่า **"ศักดินา"***

*เช่น ลูกคนรวย (ทุนนิยมศักดินา) คือ **"คนสูง"** ลูกคนจน ลูกกรรมกร ลูกขอทาน คือ **"คนต่ำ"** โดยใช้ลาภทรัพย์สินศฤงคารหน้าที่การงานเป็นเครื่องกำหนดวัด*

ผู้ใด **"ไม่รู้กรรม ไม่รู้ธรรมะ"** ก็จะยึดถือตามโลกอย่างนี้

ยังมี "คน" ที่สามารถทำให้สังคมยอมรับว่า เป็น "คนสูง" แม้เกิดมาจากตระกูลต่ำต้อยยากจน ก็สามารถทำให้ตนเอง "สูง" ได้ ถ้า "ฉลาดมีความรู้"

*เช่น **นักพูดดังๆ ทั้งหลาย ที่รู้จักกรรม** มีความรู้-มีมโนกรรม ก็ใช้**มโนกรรม** เชิงคิดวิเคราะห์ ฝึกฝนตนเองให้เกิด **"วจีกรรม"** จนพูดเก่ง ก็ใช้เพียงเสียงภาษา ใช้กรรมกิริยาทางกายมีฝีปากคมวาทะเท่านั้น ก็ทำให้ตนเองเป็นที่ยอมรับในสังคม หรือทำให้ตนเองร่ำรวยเป็นที่ยอมรับได้ จนมี **"ศักดิ์สูง"** ขึ้นมาเป็นศักดินา*

หรือ บางคนมีความรู้ดี-ละเอียด-ซับซ้อน ทาง "ธรรมะ" *(แบบโลกีย์)* **จน** สามารถพูดบรรยายเรื่อง **"กรรม-ธรรมะ"** ได้ แต่ **"สัญชาตญาณ"** สันดานดิบอยู่ในระดับต่ำ-เลวร้าย-โลภจัด-พยาบาทจัด-เห็นแก่ตัวจัด-อาฆาตจัด-มีอัตตามานะสูงแรง แล้ว **"ฉลาด"** ใช้กลเชิงต่างๆ ปกปิด-ซ่อนเร้น-ลับลวง-อำพราง-แอบแฝง ไม่ให้คนจับได้ กระทั่งตายไปแล้ว ก็ยังเป็นที่ยอมรับนับถือกันทั่วประเทศ ในหมู่ผู้มีการศึกษา เพราะมีมารยาทสังคมดีมาก ภายนอกก็ดูสูงศักดิ์ยิ่งใหญ่ จนไม่มีใครรู้เท่าทัน นอกจากคนสนิทอยู่ใกล้ชิดเบื้องหลังเท่านั้น ที่จะรู้ความหยาบต่ำ

ก็เป็นธรรมชาติธรรมดาของ **"คน"** ที่รู้จัก **"กรรม"** แต่ไม่รู้จัก **"ธรรมะ"** โดยเฉพาะ **"ธรรมะ"** ที่เป็น **"สัจธรรมลึกๆ"** ไม่รู้ !

รู้แต่ **"ธรรมะ"** กลายๆ แค่กิริยาอาการอย่างนี้ **"ดี"** เป็นมารยาทเท่านั้น

หรือ คนรวย-คนมีศักดินา แต่ "ไม่รู้กรรม-ธรรมะ" ก็ใช้อิทธิพลเบ่งข่ม เบียดเบียนคนอื่น บำเรอตนให้ **"กิเลสหนา"** ด้วยราคะ-สมเสพในกาม-สมเสพในอัตตามานะ **ทำให้ "จิตวิญญาณ" ตนเองตกต่ำเสียหาย** เป็น **"บาป"** ซับซ้อนไปในตัว

หรือในสภาพของ "นักบวช" ก็เอาความรู้ใน "กรรม-ธรรมะ" ที่ตัวเองรู้ว่า

"ทำสมณสารูปอย่างนี้ แสดงธรรมอย่างนี้ คนจะยอมรับนับถือ คนจะเชื่อถือว่า...ดี-เก่ง-เป็นผู้รู้-น่าเคารพ-น่ายกย่อง-น่าศรัทธา-น่าบูชา"

แต่ก็ลวงโลก-เบียดเบียนคนอย่างสุภาพ-เลวลึก-โลภ-บำเรอตนไม่ให้ใครรู้ ทั้งขี้โกง-ทั้งราคะ-ทั้งสำแดงอวด **"อุตริมนุสสธรรม"** ที่ไม่มีในตน สอนวิมุติ-สอนสมาธิ

-สอนฌาน ให้คนอื่นเข้าใจว่า *"ตนเองมีคุณธรรมวิเศษ ทั้งๆ ที่ตนนั้น...มิจฉา"*

และก็รู้ตัวเองด้วยว่า *"ตนเองไม่มีคุณธรรมวิเศษจริง" !*
จนตัวเอง ***"ปาราชิก"*** *ไม่รู้กี่ครั้งๆ แล้ว ก็ยังไม่ยอมรับรู้ !*

พฤติกรรมทั้งหมดนี้ คือ "สภาพความซับซ้อนของจิตมนุษย์" ซึ่งไม่มีทางรู้จัก "กรรม-ธรรมะ" ขั้น "โลกุตระ" ได้

♠ เกิดมาแสวงหาอะไร ?

คนเราเกิดมาแสวงหาอะไร ? ก็แสวงหา "ความสุข" ทุกคนมักเข้าใจอย่างนี้

"ความสุข" ที่แสวงหากัน คือ ***"ความอุดมสมบูรณ์พรั่งพร้อมด้วย โลกธรรม ...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามสุขทุกทวาร"*** ในสังคมคนเมืองจะมีสิ่งเหล่านี้ ปรุงแต่งแย่งชิงเป็นสุขเป็นทุกข์ตามที่เห็นๆ กันอยู่ **"โลกียสุข"** อย่างนี้ ทุกคนต่างไขว่คว้า-แสวงหา-แย่งชิงกัน...ด้วยวิธีการต่างๆ กัน แทบไม่ต้องบอก-ไม่ต้องสอน

เมื่อได้สมใจปรารถนา...ก็สุข ! ไม่ได้สมใจ-หรือเสื่อมไป...ก็ทุกข์ !

และโดยสำนึกทั่วไปก็พอจะรู้ว่า ***"ไม่ควรเอาเปรียบในการแสวงหาโลกธรรม"***
ยิ่งไปข่มเหง-เบียดเบียน-ทำร้าย-แย่งชิงเอามา ยิ่งเป็นพฤติกรรมไม่ดี !

คนฉลาดเฉโกก็เลยหลบเลี่ยง ไม่ข่มเหงเบียดเบียนกันตรงๆ ไม่ทำร้ายให้เห็นๆ ไม่แย่งชิงเอามาดื้อๆ *แต่ใช้...ชั้นเชิง-ฉลาด-หลอกล่อ-กลลวง-อำพราง...หาทางเอามาให้ได้มากๆ โดยไม่ให้ใครรู้เท่าทันได้ว่า "ถูกเอาเปรียบ-ถูกทำร้าย-ถูกแย่งชิง !"*

แล้ว "ความสุข" ที่ได้จาก "โลกธรรม" นี้ ดีวิเศษจริงแท้แน่หรือ ?

นักปราชญ์หลายท่าน ศาสดาหลายพระองค์ ต่างก็ค้นพบว่า *"ไม่ใช่สุขถาวร ไม่จีรัง-ไม่ยั่งยืน ยิ่งไปหลงติด-ยิ่งเป็นทุกข์"* ก็ไม่ไปแย่งชิง-ไม่ล่า-ไม่เอา พยายามหาทางออกในการไม่ยอมตกเป็นทาส **"โลกธรรม-โลกียสุข"** จึงมีศาสนาหลายนัยหลายแบบเกิดขึ้นมา เพื่อค้นหาวิธีที่จะลดละ-ไม่ไปติด-ไม่ไปเป็นทาสสิ่งเหล่านี้

ศาสนาที่กลางๆ แบบโลกีย์ทั่วๆ ไป ***ก็จะสอนให้แสวงหาสะสม...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข โดยสุจริต-ยุติธรรม-ไม่เบียดเบียน-ไม่แย่งชิง-ไม่เอาเปรียบ***

ศาสนาที่ลึกไปกว่านั้น ***ก็พยายามหาวิธีลดละ "โลกธรรม-โลกียสุข"***

วิธีที่ค้นพบอย่างแพร่หลายที่สุด คือ *นิยมใช้วิธี...**หนีห่างจาก "โลกธรรม"** ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามารมณ์-กามสุข ออกไปสู่สถานที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้ปรุงแต่งกันอยู่*

*แล้ว **"นั่งสมาธิสะกดจิต"** จดจ่อนิ่งอยู่กับสิ่งเดียว เพ่งกสิณ ดิน น้ำ ลม ไฟ ลมหายใจ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ต้องการ อารมณ์จะจดจ่ออยู่ในสิ่งที่ต้องการเท่านั้น*

*ทำมากๆ เข้า **"จิต"** ก็แข็งแรง สามารถกดข่มอารมณ์ **"โลกียสุข"** ที่ไม่ต้องการ จนอารมณ์เป็นหนึ่งได้อย่างแข็งแรง เรียกว่า **"เอกัคตา"***

สิ่งที่เคยติด-เคยยึด ก็จะถูกทิ้ง-ถูกลืมไปได้ ตามที่ต้องการ !

เป็น**"ศาสนา"หนีไปให้ไกลสุด "โลกโลกีย์"** เรียกว่า **"โลกันตะ"** แล้วก็เห็นว่า *"นี้เป็นทางออกไปสู่สิ่งที่สูงกว่า"* นี่ก็เป็นแนวคิดของอาจารย์ศาสดาในรุ่นโน้น

*(ลัทธิวิธีการอย่างนี้ จะสะกดจิตตัวเองจากขั้น **"รูปฌาน"** ไปจนถึงขั้น **"อรูปฌาน"** ซึ่งละเอียดจนไม่มีรูป เป็นอากาศว่างอยู่กับวิญญาณสะอาด มีธาตุรู้ที่รู้อยู่กับความว่าง มีมาก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติ)*

"พระพุทธเจ้า" เป็นมนุษย์อีกคนหนึ่งในโลกนี้ ที่ค้นคว้าแสวงหาทางออกไปสู่สิ่งที่สูงกว่าในการเกิดมาเป็นมนุษย์ จนกระทั่งบรรลุ "สัมมาสัมโพธิญาณ" ตรัสรู้เป็น "พระพุทธเจ้า" เมื่อได้ประมวลโลกทั้งโลกแล้ว จึงรู้ว่า *การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สิ่งที่ดีที่สุด-สุขที่สุด-สูงที่สุด-วิเศษที่สุด-เลิศยอดที่สุด-ประเสริฐที่สุด คือ **"อรหัตตผล"** หรือ **"อรหันต์"*** มนุษย์เป็นได้อย่างนี้ ก็ประเสริฐสุดขั้นตอนหนึ่ง **"แค่ใบไม้กำมือเดียว"** ที่สูงกว่าในความเป็นมนุษย์ทั่วๆ ไป

ส่วน **"ใบไม้ทั้งป่า"** คือ *"อะไรอีกมากมายในมหาเอกภพนี้" อยากรู้-อยากสูง...ยิ่งกว่านั้นอีก ก็เป็น **"โพธิสัตว์"** สั่งสมบำเพ็ญเพียรต่อจนเป็น **"พระพุทธเจ้า"***

ก็สุดยอดประเสริฐที่สุด สูงสุดๆ แล้ว !!! *(นั่นคือ จะไม่มี **"พระพุทธเจ้า"** องค์ไหน เกิดเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ๒ สมัย ไม่มี ! เพราะไม่จำเป็น)*

"พระโพธิสัตว์" ที่ผ่านความเป็น**"อรหันต์"** แล้ว ย่อมรู้แจ้งว่า *"มนุษย์มีแง่ของความทุกข์ร้อนอย่างไร ? และปัญญาสูงสุดยอดที่จะดับทุกข์พ้นทุกข์คืออะไร ?"*

"พระโพธิสัตว์" จะศึกษานัยต่างๆ ของคนที่ไปติดยึด *(ทุกข์)* เพราะคนก็มีนานาจิตติดยึดไม่รู้กี่ล้านนัย ที่เปรียบเหมือน **ใบไม้ทั้งป่า** ถ้าไม่รู้จริง-ไม่เป็นจริง ก็ไม่ใช่ผู้รู้แจ้งจริงทุกสิ่งอย่างในมนุษยโลก ซึ่งจะรู้ได้ก็ต้องไปผ่าน-ไปพบ-ไปประสบ

จึงนานเหลือเกินกว่า **"พระโพธิสัตว์"** จะรู้อะไรๆ ของมนุษย์ที่พึงเป็น-พึงมี เป็นการรู้เพื่อช่วยผู้อื่น จะได้เปิดเผยสัจจะความจริง ที่มนุษย์ไปหลงติดยึดกันมา

เพื่อจะรื้อขนสัตว์ช่วยเหลือเขาให้ได้ กระทั่งพบความจริงจากมนุษยชาติสารพัดสารพันหลากหลายเพียงพอ จนมี**"ภูมิธรรม"**ในระดับตรัสรู้เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็จะสร้างศาสนาถ่ายทอด **"ความจริง"** ที่ได้รู้มาทั้งหมด ให้มนุษย์ได้ศึกษาเรียนรู้

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้สัจจธรรมว่า *"เกิดมาเป็นคน ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ไปกว่ากรรมกิริยาของคน"* ซึ่งเป็นต้นรากของสรรพสิ่ง ตั้งแต่ **"มโนกรรม"** จาก **"จิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง" เพราะใจแท้ๆ ติดยึด แล้วก็แย่งชิงกัน จึงได้วนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร** ฉะนั้นแทนที่จะเกิดเป็นคนแย่งชิง ก็ให้เขาดีกว่า

จงหาทางทำอย่างไร จึงจะเป็นคนที่มีแต่ให้ๆๆ อย่างหมดหัวใจ ไม่เอาเปรียบ

แม้สิทธิที่จะพึงมีพึงเป็นของเรา ก็สามารถให้ได้ โดยจิตใจไม่หวงแหน ไม่ขี้เหนียว ไม่ขี้โลภ และให้เขาได้โดยไม่หวังอะไรกลับมาเป็นของเราเลย

ถ้าเข้าใจแล้ว เกิดเป็นคนอีกกี่ชาติก็ตาม ก็จะเกิดมาให้ ให้เขาเป็นสุขกว่าเอาของเขามาไม่เป็นสุข และการให้-บริจาค-แจกจ่าย-เอื้อเฟื้อ-เผื่อแผ่-เกื้อกูล-แบ่งปัน ก่อให้เกิดหลักเศรษฐศาสตร์ของสังคมที่ดี เป็นคุณงามความดีของมนุษย์ คนฉลาดธรรมดาๆ ก็รู้ได้ นี่เป็น **"ความจริง"** ที่เถียงไม่ได้

แต่ที่ "ไม่ให้" เพราะอะไร ? เพราะ "ใจ" ไปติด-ไปยึด "จิตวิญญาณ" คนมีกิเลส-มีความโลภ จะไม่ยอมให้-ไม่ยอมพอง่ายๆ จิตมันตะกละตะกราม

จึงต้องมี **หลักสันโดษ หลักความพอ หลักมัชฌิมา** กินใช้ขนาดนี้ ไม่มากไป-ไม่น้อยไป พอดีพอเหมาะแค่นี้ก็พอ ซึ่งเรื่องนี้ต้องศึกษา

ต้องเรียนรู้ทั้งเรื่องของกินของใช้ค่อยละเลิกออกไป จะเห็นความเฟ้อเกินไม่ต้องเอาสิ่งเหล่านั้น มายังชีวิตก็ได้ **กินใช้แค่นี้...พอ !** บางสิ่งที่เราไม่รู้...ยังรับอยู่-ใช้อยู่-กินอยู่...เป็นโทษ-เป็นภัยแก่ตน ก็ต้องเรียนรู้ลดละลงมา

แล้วมีสมรรถนะ มีความสามารถอย่างไร ก็ทำงานรับผิดชอบตามความถนัดเป็นการงานอยู่ในโลก เป็นหน้าที่ของมนุษย์ แบ่งหน้าที่กันไปทำให้ดี ให้เป็นคุณค่าอาศัยแก่กันและกัน ไม่ต้องลบหลู่ดูถูกข่มเบ่งกัน...เป็นงานสูง-งานต่ำ

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้ "พฤติกรรมของมนุษย์ ที่สามารถพัฒนาตนเองให้มีคุณค่าได้ ด้วยหลักธรรม "กถาวัตถุ ๑๐"

หลักการของ **"กถาวัตถุ ๑๐"** สอนให้เรารู้ได้ว่า อย่างไร คือ...

๑.มักน้อย ๒.สันโดษ ๓.สงบกิเลส ๔.ไม่หลงสวรรค์ ๕.เพียรอยู่เสมอ ๖.ศีล ๗.สมาธิ ๘.ปัญญา ๙.วิมุติ ๑๐.วิมุติญาณทัสนะ

เราต้องศึกษาหลักธรรมนี้ เป็นไปได้อย่างไร มีความหมายอย่างไร ปฏิบัติอย่างไร ต้องเรียนรู้แล้วเอา **"กถาวัตถุ ๕"** มาประพฤติ จนเกิดผลอีก **๕** ประการ

ผู้ใดมีความรู้ แล้วประพฤติปฏิบัติเป็นไปได้
ผู้นั้น คือ "มนุษย์พัฒนา ที่มีคุณค่าสมบูรณ์สูงสุด"
"พระพุทธเจ้า" ทุกพระองค์ตรัสรู้สิ่งเหล่านี้

เกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าไม่ใช้ชีวิตตามหลัก "สัจธรรม"
ชีวิตก็เป็นโลกีย์คนโลกๆ แย่ง...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข
แล้วก็สร้างหนี้เวรใส่ตนนับชาติไม่ถ้วน *ต้องวนเวียนเหน็ดเหนื่อย ทนทรมานทรกรรมใช้หนี้เวร* **เป็นนิยายชีวิตพิสดารของโลกไม่รู้จบ !!!**

แม้ **"พระพุทธเจ้า"** ปรินิพพานไปนานแล้ว
โลกนี้ จักรวาลนี้ ก็ยังมีอยู่ ยังวนเวียนอยู่อย่างนี้เท่านี้

ถ้าชีวิตยังต้องวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏฏ์นี้ เราก็ต้องสร้างหลักประกัน ด้วยการเป็น "พระอรหันต์" ให้ได้ จิตสะอาดบริสุทธิ์แล้ว จะไม่ทุกข์ทรมาน และจะไม่ทำบาปให้เป็นวิบากบาป สัมภารวิบากที่จะได้ไปจะเป็นของวิเศษทั้งนั้น จนกว่าจะได้เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ยังไม่หมดง่ายๆ เลยนะ **"อกุศลวิบาก"** แต่ก็เบาบาง

♠ เกิดมาศึกษาชีวิตและสังคม

"พระพุทธเจ้า" เกิดมาเพื่อศึกษา...เรื่องของ "ชีวิตคน" เรื่องของ "สังคมมนุษยชาติ" ชาติแล้วชาติเล่าๆๆ

ทำไมอาตมายืนยันว่า **"พระพุทธองค์ศึกษาอย่างนั้น"**

เพราะ **อาตมาเดินตามรอย "พระพุทธเจ้า"** และอาตมาก็ทำอย่างนั้น อาตมาจึงทำงานนี้ เพราะศึกษามาอย่างนั้น ทุกวันนี้พวกคุณ คือ ***"อุปกรณ์ในการศึกษาของอาตมา"*** *ยินดีเป็นอุปกรณ์ให้แก่อาตมาศึกษาหรือเปล่า ?*

ก่อนนี้อาตมาก็เคยรู้สึกว่า *"เราอยากได้ปริญญาเหมือนกับคนอื่นเขาบ้าง"* แต่ก็ไม่ได้ดิ้นรนมากเท่าไรนัก ศาสตร์ที่อาตมาคิดว่า ควรจะได้มา คือ

๑. เศรษฐศาสตร์ เคยไปสมัครเป็นนักศึกษา **เศรษฐศาสตร์ ธรรมศาสตร์** ได้แต่เสียเงินค่าบำรุง อาตมาไม่เคยเสียค่าสมัครสอบวิชาละ ๑๐ บาท เลยสักครั้ง !

ใครที่เข้าสอบจะมีโอเลี้ยงให้ ๑ แก้ว ตอนนั้นแก้วละ ๕๐ สตางค์ เท่านั้น

ใครที่สอบวิชานี้ไม่ผ่าน ก็จะบ่นกันเล่นๆ ว่า *โอเลี้ยงแพงฉิบหายเลย !*

๒. ศึกษาศาสตร์ แผนกครุศาสตร์ อาตมาไม่ได้จบสายครู แต่ทำงานครู จนมีสิทธิ์ที่จะไปสมัครเรียนได้ ก็ไปสมัคร **ครุศาสตร์** ที่ **จุฬาฯ** นำหลักฐานไปให้ตรวจสอบ สุดท้ายก็แจ้งมาให้ทราบว่า *แผนกนี้ยังไม่เปิด !*

๓. นิเทศศาสตร์ จุฬาฯ เป็นคณะที่น่าจะได้เรียนอีก ตอนนั้นใช้ชื่อว่า **"แผนกสื่อสารมวลชน"** จบแล้ว จะได้ปริญญารุ่นแรกเลย

สมัครได้ แต่ไม่มีเวลาไปเรียน ก็ไม่ได้เรียนอีก จึงไม่ได้ปริญญาสักใบ !

คนเราเกิดมาต้องศึกษาเรียนรู้ แต่ละชาติๆ คนผ่านการศึกษามาแล้วหลายภพชาติ ชาตินั้นศึกษาเรื่องนั้นเด่น ชาตินี้ศึกษาแขนงนี้ อาตมาจึงไม่งง-ไม่สงสัย-ไม่ประหลาดใจ ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ไปเรียนที่ตักศิลา มีกี่วิชาๆ จบหมด สอบได้เกียรตินิยมหมด เพราะพระองค์สั่งสมความรู้ความสามารถเหล่านั้นมาแล้วหลายชาติ

การศึกษาของโลก ก็แค่ศึกษาวิชาความรู้ ที่จะเอาไปประกอบอาชีพการงาน ที่ต้องใช้-ต้องเป็น-ต้องเข้าใจ-ต้องรู้ และต้องทำได้

ยิ่งเรารู้หลายๆ งาน หลายๆ ศาสตร์ ก็ยิ่งดี ไม่เสียหาย

การเรียน ก็มี **"ทางโลก"** กับ **"ทางธรรม"** เท่านั้น

แต่เรียน **"ทางธรรม"** จะได้ประโยชน์ทั้งสอง *(ทั้งโลกและธรรม)* เป็น **"อุภยัตถะ"**

อาตมาเรียนมาทางศิลปศาสตร์ แต่อาตมาว่า *"อาตมาทำได้คุณค่าแม้ในเชิงรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ อาตมาได้ใช้ประโยชน์อยู่"*

เกษตรศาสตร์ ก็พยายามเน้นให้พวกเราเป็นกสิกร โดยไม่เลี้ยงสัตว์ใดๆ ไม่แม้แต่อาศัยแรงของมัน ก็ไม่ต้องใช้สัตว์ เครื่องยนต์กลไกทุ่นแรงสมัยนี้พึ่งได้

สรุปแล้ว อาตมาไม่ต้องมีปริญญาจากสารพัดศาสตร์ของโลกก็ได้ แต่อาตมาก็มีความรู้ทางโลกได้ โดยไม่จำเป็นต้องไปเข้ามหาวิทยาลัย

อาตมาก็สามารถที่จะเข้าใจสร้างสรรงานในสังคมแขนงต่างๆ ในศาสตร์นั้นๆ ได้ด้วยบ้าง ก็ทำได้ ! โดยไม่ต้องมีปริญญาบัตรรับรองทางด้านวิชาการทางโลก

แม้เขาจะมองว่า *"อาตมาไม่มีความรู้ ก็ไม่เป็นไร"*

ปางนี้ เรื่องวิศวกรรม-ช่างกล อาตมาไม่เอาถ่านมากกว่าเพื่อน อย่างอื่นๆจะไปศึกษาไปเอาดีทางด้านนั้นๆ อาตมาพอได้ สิ่งเหล่านี้มีในตัวเราที่ได้สั่งสมศึกษามา

♠ รากเหง้าที่พาเกิด... (กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน)

"โลก" ที่น่าศึกษาอย่างสำคัญที่สุด ก็คือ "กาย...ยาววา-หนาคืบ-กว้างศอก พร้อมสัญญา และใจ ของคนเรา"

ตัวเริ่มต้นก่อเกิดก่อนที่สุด จะเกิดที่ "จิต" ก่อน รู้ได้ที่ "จิต"

"จิต" เป็นตัวแรกเริ่มต้นเค้า อะไรๆที่เกิดตามมาเป็น..วจีกรรม-กายกรรม จะเกิดโดยไม่มี **"จิต"** เป็นประธาน เป็นตัวแรกเริ่มก่อนนั้น ไม่มีในโลก

"อากาศธาตุ" *(ธาตุที่ ๕)* **นับว่า...เล็กละเอียดอย่างยิ่งแล้ว**

แต่ "จิต" เป็นสภาวธรรม ไม่มีตัวตน เล็ก ละเอียด สุขุม ประณีต มีฤทธิ์แรงยิ่งกว่า เรียกว่า "วิญญาณธาตุ" *(ธาตุที่ ๖) รู้ได้ด้วย **"อาการ"** และรู้ความแตกต่างของอาการด้วยเครื่องหมายของมัน เรียกว่า **"ลิงค"***

*เช่น **โลภะ โทสะ โมหะ** มีลักษณะแตกต่างกัน และที่ละเอียดอ่อนเล็กบางเบาสุขุมประณีตกว่านั้น ก็มีชื่อเป็นบัญญัติภาษาต่างๆนานาอีก เป็นเรื่องลึกซึ้ง แต่ไม่ลึกลับ สามารถเรียนรู้หยั่งถึงได้ รู้ **"อาการ-ลิงคะ-นิมิต"** ได้ ผู้มี **"ปฏิภาณ-นิรุติ-ภาษา"** เอามาพูดแจกแจงสาธยายถ่ายทอดสู่กันฟังได้ เรียกว่า **"อุเทส"***

"จิต" เป็นองค์ประกอบของ "รูปนามขันธ์ ๕" คือ "รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ" แล้วเราก็ควบคุมขันธ์ ๕ รู้ **"เวทนา"** นั้นเป็นอย่างหนึ่ง รู้ใน **"เจตสิก ๓ สัญญา สังขาร วิญญาณ"** หรือรู้ใน **"วิญญาณ"** ที่เป็นตัวรวม

ซึ่ง **"อภิธรรม"** แยกออกไปอีกหลายชื่อ ถ้าสามารถเรียนรู้ จนมี **"ภูมิปัญญา"** รู้ภาษาด้วย-รู้สภาวธรรมด้วย ก็รู้ได้ละเอียดดี

"จิต" มีเจตสิก-มีตัวสั่งสม-มีตัวกรรม-มีตัวจำ

"จิต" มีอะไรๆ อยู่ใน "จิต" ที่มี "กิเลส" เป็นตัวผูก

ผู้ใดที่ได้เรียนรู้เรื่อง "จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" เหล่านี้จริงๆ สามารถ **"รู้จิต ตามจิต...ทุกอารมณ์"** ตั้งแต่ข้างนอก-ไปถึงข้างใน **"อรูปจิต-อรูปภพ"** จนกระทั่งถึงตะกอนนอนเนื่องอยู่ ที่

เรียกว่า **"อนุสัย"** หรือหลบหมักดองรอการแตกตัวอยู่ เพื่อจะเป็น **"กิเลส"** ใหญ่โตออกไปคราวหน้า ที่เรียกว่า **"อาสวะ"**

ก็ต้อง **"ตามรู้-ตามจับ"** ให้ได้ !

แล้วก็ต้อง "รู้กรรม" ที่ก่อเกิดออกมานั้น

มี **"จิต"** ตัวใดเป็น **"สสังขาริกัง"** ที่อยู่ต้นราก เป็นตัวบันดาลให้เกิด-เป็นตัวเชื้อให้เกิด **"กรรม"** อะไรออกมา ก็ต้องตามรู้ให้ลึก-ให้ถึง

ผู้ที่ "จับจิตได้-เรียนรู้จิตได้-หยั่งรู้จิตได้" ตัวไหนที่อาการไม่ดี ก็สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขมันได้จริงๆ

ก็จะเห็นอยู่-รู้อยู่ว่า **"จิตนี้เกิด แล้วก็ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป"** จนกระทั่งเป็น **"นิโรธจิต"** มีแต่ **"จิตสะอาด" เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป**

"จิตวิทยา" ของ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" นี้
มีเป้าหมายให้เรียนรู้ว่า *"จิตนี้แหละ...เป็นเหตุแห่งทุกข์"*

เพราะ **"จิต"** มันโง่-มันไม่รู้ ! *(อวิชชา)* จึงมี **"เหตุแห่งทุกข์"** เกิดร่วมด้วย เรียกว่า ***"อาคันตุเก คือ แขกจร"***

ตัว **"ทุกข์"** นั้น ก็มี **"เหตุแห่งทุกข์"** ***(แขกจร)*** คือ ***"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน ตัวจิตที่ยังไม่สะอาดบริสุทธิ์ ยังไม่ประภัสสร"***

จริงๆ "จิต" นั้น ก็อย่างหนึ่ง "เป็นธาตุรู้"
"กิเลส" ก็อย่างหนึ่ง "เป็นธาตุเทียม เป็นธาตุปรุง" *(สังขาร)*
แต่แล้วก็ไปยึดติดหลง ว่า "กิเลส" เป็น "จิต"

เรื่องของสภาพ "จิตแท้ๆ จิตจริงๆ" นั้น สะอาด ! ไม่มี "กิเลส" อะไรผสม เรียกว่า *"จิตประภัสสร เป็นจิตที่ไม่ใช่กิเลส"*

อย่าไปใส่คำว่า **"เดิม"** เพราะ **"จิตเดิมแท้"** เป็นจิตเก่าก่อน เป็นจิตโบราณ ที่เริ่มต้นเกิด ตั้งแต่โลกเกิดนั่นแหละ **"จิตเดิม"** ที่เริ่มมาเกิดเป็นคนทุกคน หรือแม้แต่สัตว์ เป็น **"จิตไม่ประภัสสร"** อยู่แล้ว โดยกำเนิด !

มีคนเข้าใจผิดว่า *"จิตทารกแรกเกิดนั้น สะอาดบริสุทธิ์ ถือเป็นการเดาเอา"*

อย่าไปคิดว่า *"จิตพาเกิดนั้น เป็นจิตสะอาด จะค้านแย้งคำสอนของ **'พระพุทธเจ้า'**...**ชาติ ปิ ทุกขา**...การเกิดใดๆ เป็นทุกข์ทุกตัว"*

ถ้ายังเกิดมาอยู่เมื่อใด แม้ที่สุดเกิดเป็น "พระมหาโพธิสัตว์เจ้า" ที่จะมาบำเพ็ญเป็น "พระพุทธเจ้า" ก็ยังเป็น "จิตไม่สะอาด" อยู่นั่นเอง

ยังมี **"กิเลส-ตัณหา-วิภวตัณหา"** หรือเป็น **"สสังขาริกัง"**
ฉะนั้น **"จิต" ตัวนำเกิด ไม่ใช่ "จิตประภัสสร"**
แต่เป็น **"กิเลส" ตัวผูก...ที่พาเป็น-พาไป-พาเกิด เป็นตัว "ไม่สูญ"**

"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" เป็นตัวที่พาเกิดอยู่เรื่อย แม้เป็น "มหาโพธิสัตว์" ก็ยังพาเกิด ! เป็นตัวรากเหง้า ที่ก่อให้เกิด...โลภะ-โทสะ-โมหะ ที่แตกตัวออกไปเป็นร้อยเป็นพัน เป็นตัวไม่สะอาดที่ยังเหลืออยู่ ไม่ "สุญญตา"

ก็ต้องมาเรียนรู้วิธีการชำระล้าง "จิต" ให้สะอาดบริสุทธิ์
*เป็น **"จิต" ประภัสสร** เป็น **"ปรินิพพาน"** หรือ **"สอุปาทิเสสนิพพาน"***
*เป็น **"จิตจริงๆ"** ที่ไม่เกิด จนพ้นเกิด พ้นกำเนิด พ้น **"โยนิ"** อย่างสูงสุด*
ซึ่งเป็น **"จิต"** ของผู้มี **"รูปนามขันธ์ ๕"** เท่านั้น ที่ทำได้

♠ อันตา มัชฌิมา กาม อัตตา

คำว่า "สุดโต่ง" นั้น ภาษาบาลีว่า "อันตา"
แค่ "สุดโต่ง" โผล่ออกมาปลายนิดเดียวก็เป็น "อันตา"

"มัชฌิมา" คือ **"ความเป็นกลาง"** ต้องศึกษาให้เกิดให้ได้ใน **"จิตวิญญาณ"** ต้องเรียนรู้ **"จิตวิญญาณ"** ที่เป็นกลาง ไม่มีปลายโผล่เป็น **"อันตา"** ออกไปทางด้าน **"กาม"** และ **"อัตตา"** แม้เท่าธุลีละอองปรมาณู หรือเล็กว่าปรมาณูก็ตาม จึงเรียกว่า **"มัชฌิมา"** *(ความเป็นกลางฐานแรกเรียกว่า **อุเบกขา** ฐานสมบูรณ์เรียกว่า **มัชฌิมา**)*

ถ้ายัง "หลงสุข" ด้วย "กาม" เป็น "กามสุขัลลิกะ"
คุณก็ **"สุข"** อย่างหลงเพ้อพกอยู่ในโลก มี **"สุข"** หลอกๆ ซึ่งความจริง มีแต่ **"ทุกข์"** เท่านั้น...เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป

ต้องเรียนรู้ "สุข" หลอกๆ ของโลกให้หมด จน "หมดสุข" แล้ว เราก็จะมีชีวิตอยู่กับ "อัตตา" อันเป็น "ทุกข์"
*ถ้ายังหลงเหลือสิ่งเล็กสิ่งน้อย หรือมีเศษธุลีละอองของ **"อัตตา"** อยู่เท่าไร ก็คือ **"กิลมถะ"** คือ **"ความลำบาก ความทุกข์ เศษธุลีของความทุกข์"***

"พระอนาคามี" หมด "กาม" แล้ว เหลือแต่ "อัตตา" ก็มาเรียนรู้ "อัตตา" ที่เหลือ...*รูปราคะ-อรูปราคะ-มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา ก็ต้องเรียนรู้ให้แจ้ง จบไม่ให้เหลือ นี่คือ "จบสุดยอดของกิลมถะ หมดความลำบาก หมดความทุกข์"*

ต้องรู้แจ้งแทงตลอดหมดจบ *(อัตตา)* **จึงจะถือว่า "จบกิจ-สิ้นทุกข์"**
แล้วจะไม่ลึกลับกับความเป็น **"อัตตา"** อีก เรียกว่า **"อรหันต์** หรือ **อรหัตตะ** หรือ **อัตตา**...**อันไม่ลึกลับแล้ว"**

"อรหันต์" จึงคือ **"อันตา"** หรือ **"อันตะ"** ที่แปลว่า **"ปลายสุดที่สุดแล้ว ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว จบแล้ว ไม่มีอีกแล้ว"**

ธรรมเทศนากัณฑ์แรกที่ "พระพุทธเจ้า" เทศน์ คือ "ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร"
เขาก็แปล **"อัตตกิลมถะ"** คือ *"การไปทรมานร่างกายหยาบๆ ตื้นๆ"*
"กามสุขัลลิกะ" ก็คือ *"หยาดเยิ้มอยู่แค่กามหยาบๆ"*

จริงๆ แล้ว "กาม" เป็นความเสพรส เป็น "อัสสาทะ" ที่ลึกซึ้งละเอียดมาก
ฉะนั้น ยังมีปลายส่วนเหลือเศษธุลีละอองเท่าไร ก็ยัง **"อันตา"** *(สุดโต่ง-กาม)* เป็น **อนาคามี "กาม"** จะหมดก่อน แล้วจะหมด **"อัตตา"** ทีหลัง

อาตมาว่า อาตมารู้แจ้งจริงสิ่งที่ในพระบาลีบอกว่า...
"อัตตกิลมถะ" หรือ **"กามสุขัลลิกะ"**

ภาษาบาลีว่าอย่างนี้ เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ก็นำไปสู่ "สภาวะ"
...อาตมาตามจับตัว **"สภาวะ"** เข้าไป...
...ก็จะรู้ตัว **"สภาวะ"** ตั้งแต่...*ต้น-หยาบ-กลาง-ละเอียด*

อาตมาจึงรู้จัก "ธรรมะ" พวกนี้ ด้วย "สภาวะ" !
ไม่ได้รู้ตาม "พยัญชนะ" ที่เขาแปลกันมาเท่านั้น !

♠ ศรัทธา ๔

คนเราแต่ละคนๆ ได้เวียนวนเกิดกันมาแล้ว ไม่ใช่น้อย ไม่รู้กี่หมื่น-กี่แสนชาติ...นับไม่ถ้วน เกิดมาชาติหนึ่งๆ ก็มี<u>กรรม</u><u>เป็นชุด</u>ๆ ไม่ได้ติดตามมาทั้งหมด "<u>วิบากของกรรม</u>" มากมาย หลากหลาย เป็นเรื่อง "ลึกซึ้ง" เป็นเรื่อง "อจินไตย" !!!

"กรรมชั่ว" เป็นกรรมอาฆาต จะตามแก้แค้น ติดตามส่งผลเหมือนหมาไล่เนื้อ ตามเร็ว ตามก่อน ออกผลเร็ว ทำให้ทุกข์ร้อนลำบาก

"กรรมดี" ไม่ใช่กรรมอาฆาต จะไม่ค่อยออกผลเร็วนัก

ขอให้ศึกษาจริงๆ แล้วจะเข้าใจ *(กรรม)* จนกระทั่งเกิด "<u>ศรัทธา ๔</u>" คือ

๑. **<u>กัมมสัทธา</u>** เข้าใจกรรม เชื่อกรรม

๒. **<u>วิปากสัทธา</u>** เชื่อผลของวิบากกรรม

๓. **<u>กัมมัสสกตาสัทธา</u>** เชื่อกรรมเป็นของตน กรรมสั่งสมแล้วไม่หายไปไหน

๔. **<u>ตถาคตโพธิสัทธา</u>** เชื่อในคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** เชื่อว่า *"การตรัสรู้ของพระองค์เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องที่เยี่ยมยอดสุดวิเศษ และเป็นไปได้จริง"*

อาตมาเชื่อ "พระพุทธเจ้า" เชื่อสนิทใจจริงๆ จะว่า "หลงใหล ก็ยอมรับ"

"พระพุทธเจ้า" สะสมบุญกุศลบารมีทาง "โลกียะ-โลกุตระ" ไว้หมด เกิดมา ก็ครบพร้อมทุกอย่าง มีผิวพรรณดี มีชาติตระกูลสูงสุดในยุคนั้น บริวารทรัพย์ศฤงคารมั่งมีพรั่งพร้อม ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยแสวงหา เกิดมาก็เสวย **"วิบากบุญ"**

สุดท้ายที่สุด **ก็ทิ้ง ! ทุกอย่างที่มี แล้วไม่เอาอะไรเลย !!!**

จนกระทั่ง **"ปรินิพพาน" ก็เลิกไปเลย ตัดวัฏสงสาร ไม่มีพระองค์อีกต่อไป ดับสูญ ไม่มีอะไรเหลือ !**

♠ "บุญบารมี" ที่สั่งสม

"ศาสนาพุทธ" นั้น ทุกอย่างมาแต่เหตุ อยู่ดีๆ มีเอง-รู้เอง-เป็นเอง ไม่ได้ !

เหตุเพราะได้ **"สั่งสมบุญบารมี"** มา ได้ร่ำเรียนศึกษาเคยอบรมบำเพ็ญมาแล้ว ก็นำความรู้นี้มาสืบต่อ ยังกุศลให้ถึงพร้อม นำมาถ่ายทอดเป็นธรรมทายาท

แม้ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"สยัมภู"** ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ไม่เคยได้ยิน ได้ฟังความรู้นี้มาก่อน แล้วนำความรู้นี้มาสอนแก่ใครๆ **"พระพุทธเจ้า"** ก็รู้มาจาก **"พระพุทธเจ้า"** องค์ก่อนๆ นั่นเอง พระองค์รู้มาแล้วหลายชาติมากมายนับไม่ถ้วน

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **ก็เรียนรู้มา-สั่งสมมา-รับรู้มาจาก "พระพุทธเจ้า" หลายองค์ ทุกอย่างมีเหตุ อยู่ๆ ผมมีเอง-รู้เอง-เห็นเอง-เป็นเอง...ไม่ได้ !**

ผมเป็น **"สาวกสังโฆ"** เป็น **"สัมมาสัมพุทธสาวก"** รับต่อทอดมา

ผมก็มาแนะพวกคุณให้เกิด **"ปัญญินทรีย์"** ให้เกิด **"ปัญญาผล"** ให้เกิด **"ธรรมวิจัย"** ในเหลี่ยมมุมต่างๆ ผมพูดในสิ่งที่พวกคุณไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

ผมแน่ใจว่า ***"ทิฏฐิที่ผมมีอยู่ขณะนี้ เป็น 'สัมมาทิฏฐิ' ที่มีปัญญินทรีย์ มีปัญญาผล มีธรรมวิจัย มี 'สัมมาทิฏฐิ' อยู่ในองค์มรรคทั้ง ๘"***

ในเรื่องของ "บุญบารมี" ที่สั่งสมนั้น เราต้อง "ลดกิเลส" ให้ได้ "ลดกิเลส" ไปเถิด แล้วอยากจะไปเชี่ยวชาญ-ชำนาญ-สามารถ-เก่งกาจในเรื่องใดๆ ก็เชิญ !

แล้วความเก่งนั้นๆ **จะไม่เป็นดาบสองคม** ย้อนมาเป็นพิษ-เป็นภัยแก่เราเอง จะไม่ยอกย้อนทำร้ายเราในภายหลัง เพราะเรามีหลักประกันที่ **"ลดกิเลส"** ได้

ถ้า **ไม่ "ลดกิเลส"** แล้วไปเก่งกาจสามารถจะกลายเป็น **"บาป"** ยอกย้อนกลับมาทิ่มแทงทำร้ายตัวเอง หรือทำให้ตัวเองเกิดพิษภัย-เกิดโทษ-เกิดทุกข์

ถ้า **"ลดกิเลส" ได้แล้วจริง** จะมีปัญญารู้จักเลือกว่า *"เราควรจะศึกษาอะไรให้เก่งกาจสามารถ เพื่อเป็นประโยชน์คุณค่า...ต่อโลกมนุษย์-ต่อสังคม"*

คนเราจะฝึกฝน-จะศึกษาอะไรก็ฝึกไป จะไปเก่ง...ดาราศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ หรือศาสตร์แขนงใดๆ ก็ตาม ใครอยากจะเก่งอย่างไหน ก็เก่งไป ก็ไปศึกษาค้นคว้า ให้เชี่ยวชาญชำนาญในทางนั้น สั่งสมกันไปเป็นชาติๆ

แต่ก็ต้องพิจารณาถึงสาระเนื้อแท้ความสำคัญด้วยว่า *"ศาสตร์วิชาความรู้นั้นๆ มีความสำคัญสักแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไรกับชีวิตอย่างลึกซึ้งสุดยอดหรือไม่"*

"พระพุทธเจ้า" เกิดไม่รู้กี่ชาติ ถ้าเชื่อว่า พระองค์ระลึกชาติได้ แต่ละชาติๆ ก็ได้ตั้งจิตมุ่งทิศทางที่จะศึกษาความเป็นคนประเสริฐ และสิ่งที่ก่อเกิดวัฏสงสาร

พระพุทธเจ้า สนใจเรื่องอื่นๆมาบ้าง ชาติสุดท้ายจึงเรียนจบหมดทุก ๑๘ วิชา เรียกว่า *"จบ ดร. ทุกแขนง"* ก็ยอดเยี่ยมมนุษย์แล้ว เพราะได้ฝึกฝนสั่งสมมาทุกชาติ มาชาตินี้เรียนรู้แป๊บเดียวก็จบ ซึ่งคนทุกวันนี้ จบ ดร. ๔-๕ ใบ ก็ยังมี

♠ สมณพราหมณา (สัมมาทิฏฐิข้อ ๑๐)

สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ผู้ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้ และโลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเองในโลก มีอยู่ *(อัตถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง สยัง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตีติ)*

"สมณพราหมณ์" ที่เป็นผู้รู้โลกนี้-โลกหน้า ก็ยืนยันพิสูจน์ด้วยการอธิบายด้วยการประกาศแจ้ง ให้พวกคุณ "รู้โลกนี้ตามบ้าง-รู้โลกหน้าตามบ้าง"

และพวกคุณ **"โชคดี"** แล้ว ที่ได้มาพบ **"สมณพราหมณา"** ผู้นั้น

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **นี้แหละ คือ** ***"สมณพราหมณ์ผู้นั้น ผู้ดำเนินชอบ ผู้ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้ และโลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเองในโลก"***

ที่พูดบอกกล่าวออกไปนี่ ผมไม่ได้อวดตัวใหญ่โตนะ !

เป็น ***"ยถาภูตัง อัตตานัง อาวิกัตตา"*** *เป็น* ***"ความจริงตามความเป็นจริง"***

และ ***"อสโฐ โหติ อมายาวี"*** *ไม่ได้เป็นเรื่องอวดเรื่องโอ่ ไม่ได้เป็นเรื่องมายา*

ผมเปิดเผยตนเอง ด้วยตนเอง ในจิตผมขณะนี้ ไม่ได้คิดอยาก "อวดโอ่" ไม่ได้มีจิตใจ "ฟูฟอง" ถึงกาลควรบอกกล่าว ก็บอก

ผมไม่ได้พูดเล่นๆ อวดโอ่เหมือนคนโชว์เพชร ร้านเล็กร้านน้อยก็โชว์ สลัมก็โชว์ ในวังก็โชว์ นั่นน่ะเรียกว่า ***"โอ่อวด"*** *โชว์เขาไปหมดไม่รู้ประมาณ*

ผมไม่ได้เป็นคนบ้าๆ บอๆ อย่างนี้ และไม่ได้ทำอย่างนั้น

ผมรู้หมู่กลุ่ม-รู้กาละ-รู้เทศะ-รู้เวลา ในการที่จะพูดถึง และก็พูดด้วยจริงใจ

ผมขอยืนยันว่า ***"ผมเป็นสาวกที่ถูกต้อง-ที่เป็นสัมมา ผมทำงานศาสนาที่ถูกต้อง สิ่งที่รู้...ผมรู้แจ้ง-เห็นจริง เป็นสัจธรรมที่ชัดเจนพิสูจน์ได้ และกำลังนำพาพิสูจน์อยู่เดี๋ยวนี้"*** **ขอตอบตรงๆ ว่า** ***"ไม่ได้ยกตนสูงหรอกนะ"***

เป็น **"ความสูง"** เองจริงๆ สูงจริงโดยธรรม ที่ได้ทำตนให้ **"สูง"** แล้ว

แต่ว่า **"คน"** กำลัง **"ข่ม"** ผมลงต่างหาก ไม่ใช่ผมยกตน !

ผมเองก็เป็นได้แค่ "สาวกของพระพุทธเจ้า" อย่างเก่งก็เรียกผมได้ว่า "สัมมาสัมพุทธสาวก" ซึ่งบางคนได้ยินก็สะดุ้ง ! สะเทือน !

ทั้งๆ ที่ใน **"พระไตรปิฎก"** ก็มีคำว่า **"สัมมาสัมพุทธสาวก"** ที่ใช้เรียกสาวกของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่ **"ปฏิบัติถูก-ปฏิบัติตรง"** ตาม **"สัมมาสัมพุทธะ"**

แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีใครสามารถ **"ปฏิญาณตน"** ได้อย่างแน่ใจตนเอง และไม่เป็นสิ่งที่ทำให้รู้แจ้ง-เห็นจริงกันได้ คือ ไม่เป็น **"สัจฉิกรณะ"** *(การทำให้แจ้ง เป็นกิจในนิโรธ)*

"สติปัญญา" จึงเบลอไปหมด ! ช่วยเหลือสังคมไม่ได้ !

นี่คือ **"ศาสนากำลังจะไม่มีเนื้อหาสาระ ไม่มีแก่นแกนกันอย่างมั่นคง"**

ผมขอขยาย "ทิฏฐิข้อ ๑๐" นี้ ให้ฟัง "พระพุทธเจ้า" ตรัสเป็นทฤษฎีหลักของคนทั่วไป ไม่ได้เป็นทิฏฐิของพระองค์ คำว่า **สยัง อภิญญา** ไม่ใช่ **"สยัมภู"** จึงหมายถึงทิฏฐิของสาวกสมณพราหมณาทั่วไป ผู้ที่เข้าใจถูกต้อง *(ก็เป็น "อัตถิ") คือ รู้เห็นเข้าใจใน **"สมณพราหมณา"** ผู้ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ (สัมมัคคตา สัมมา ปฏิปันนา) ที่มีลักษณะของปัจเจกส่วนตัว มีความรู้ยิ่งของตนด้วยตนเอง (สยัง อภิญญา) สามารถที่จะอธิบายประกาศโลกนี้-โลกหน้า (เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง) ให้รู้แจ้ง-เห็นจริง คนอื่นๆ ก็รู้แจ้ง-เห็นจริงตามได้ (สัจฉิกัตวา ปเวเทนตีติ) นั้น มีอยู่ !*

ในโลกนี้ใครเห็น "สมณะ" ที่เป็น "สยัง อภิญญา" ที่มาประกาศโลกนี้-โลกหน้า ให้เรารู้แจ้ง-เห็นจริงตามได้ ใครเห็นแล้วบ้าง ?

*ผู้ที่เห็นว่า **มี...ใช่แล้ว !** องค์นี้ เป็นสมณะองค์นั้นแหละ ผู้นั้น **"สัมมาทิฏฐิ"***

*ผู้ใดเห็นว่า ผม **"มิจฉาทิฏฐิ"** ผู้นั้นแหละ **"มิจฉาทิฏฐิ"** แล้ว !*

"ทิฏฐิข้อ ๑๐" นี้ สำคัญมาก ผมกล่าวถึงก่อน ก็เพื่อให้รู้จักผู้ที่เป็น "สัตบุรุษ" ที่จะเทศนาใน **"หลักธรรม"** เมื่อได้พบ **"สมณพราหมณ์"** ผู้มี **"สยังอภิญญา"** พวกเราก็ได้เรียนรู้ **"สัมมาทิฏฐิ"** ข้ออื่นๆ *(รู้จัก สัตตา โอปปาติกา)* ได้ฟัง **"สัทธรรม"** ที่บริบูรณ์ ก็จะเกิด **"ศรัทธา"** บริบูรณ์ เกิด ***"โยนิโสมนสิการ"** บริบูรณ์ **"สติสัมปชัญญะ"** ก็เกิด เป็น **"สติสัมโพชฌงค์"** เป็น **"สัมมาสติ"**

*[**"โยนิโสมนสิการ"** คือ การปฏิบัติทำที่ใจเรานี้ให้เกิดผล เรียนรู้ให้ถ่องแท้เข้าใจ จับต้นเหตุที่พาเกิดกิเลส-ตัณหา-อุปทาน แล้วดับตัวที่พาเกิด (สมุทัย) ตามหลัก **"อริยสัจ ๔"**]*

ถ้า ไม่รู้-ไม่เห็น-ไม่พบ-ไม่มี "ผู้รู้" ที่ถูกต้อง เป็น "สัมมา" เป็น "สัตบุรุษ"

มีแต่ รู้-เห็น-พบ "ผู้รู้" ที่ผิด เป็น "มิจฉา" เป็น "อสัตบุรุษ" ก็ไปฟัง "อสัตบุรุษ" ได้ฟัง "อสัทธรรม" ก็จะศรัทธา "อสัทธรรม"

*ความเป็น **"สัทธรรม"** ที่บริบูรณ์ ก็เกิดไม่ได้ !*

*คำว่า **"มนสิการ"** จะต้องทำใจในใจอย่างไร ก็ไม่รู้เรื่อง !*

***"สัมมาสติ"** ก็ไม่เกิด ! อย่างดีก็เป็น **"สติกัลยาณชน"** อย่างไม่ดีก็เป็น **"สติปุถุชน"** จะถึงขั้นเป็น **"สติอาริยชน"** ไม่ได้ !*

เพราะฟัง **"สัทธรรม"** ไม่บริบูรณ์ **"การสำรวมอินทรีย์"** ก็ไม่บริบูรณ์ **"กรรม ๓"** ก็ไม่สุจริตบริบูรณ์ **"นิวรณ์ ๕"** ก็ลดไม่ได้แน่นอน **"สติปัฏฐาน ๔, โพชฌงค์ ๗"** ก็ไม่ถูกต้อง **"อวิชชา"** ก็ไม่ได้ลดละล้างเลย เพราะผิดพลาดมาตั้งแต่ต้น

นั่นคือ **"ไม่มี...มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี"**

ก็เท่ากับ **"เห็นกงจักรเป็นดอกบัว"** ก็น่าสงสาร ! น่าสมเพท !

ผมขอกล่าว ณ ที่นี้ วันนี้ *(๒๓ ก.พ. ๔๘)* ว่า ผมเป็น "สมณพราหมณา" ผู้นั้นเป็นจนกระทั่งเกิดเป็นจริงๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เขาให้เป็น "สมณพราหมณ์" โดยทางการ โอ้โฮ ! ได้เป็นทั้งรูป-ทั้งนามจริงๆ ผมไม่ได้เจตนาตั้งใจเลยนะ !!!

อยู่ดีๆ เขายกให้เราเป็น ก็ไม่ได้คิดอะไรมากนัก ต้องเป็นเพราะจำนน วันที่ตกลงกันให้พวกเราเป็น **"สมณพราหมณ์"** ผมไม่ได้คิดถึง **"ทิฏฐิข้อ ๑๐"** นี้เลย

ทุกวันนี้ไปที่ไหนๆ เขาก็เรียกเราว่า **"สมณะ"** เราก็เรียกตัวเราว่า **"สมณะ"**

♠ เบื้องหลังสมณพราหมณ์ผู้นั้น

ชาตินี้อาตมาเกิดมา ก็ต้องมีเหตุปัจจัยครบ !

ทำไมอาตมาไม่มีอาจารย์ ? ทำไมอาตมาจึงไม่มีพื้นเบื้องหลังทางธรรม ?

ในชีวิตอาตมา ไม่ได้เรียน-ไม่ได้ใส่ใจ-ไม่เคยสนใจศาสนามาก่อนเลย ไม่มีเบื้องหลังแอบซ่อนไปศึกษาศาสนามาจากที่ลึก-ที่ลับไหนๆ

ชาตินี้ ใครก็ได้ บอกสิ ! ยืนยันสิ ! ว่า *"อาตมาไปแอบเรียนรู้ธรรมะเมื่อไหร่ ใครเป็นอาจารย์ ถ้าใครรู้ประวัติเบื้องหลังอาตมา ก็ลองตามสิ"*

อาตมาไม่เคยไปเรียนธรรมะจากสำนักไหนๆ ไม่เคยไปเรียนรู้อะไรๆ เกี่ยวกับศาสนา เกี่ยวกับพระ เกี่ยวกับธรรมะ จนรู้แจ้งเจนจบรู้จริงมาจากใคร

ไม่เหมือนหลายๆ คน ที่พยายามสนใจธรรมะ ศึกษาธรรมะจากอาจารย์โน้น-

อาจารย์นี้ ศึกษาจากตำราโน้น-ตำรานี้อะไรๆ มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย

อาตมามีแต่มุมานะใส่ใจทำมาหากินแบบโลกๆ เลอะเทอะไป ไม่ได้ใส่ใจเลยในศาสนา กลับไปสนใจ **"ไสยศาสตร์"** ด้วยซ้ำ ไปเล่น **"เดรัจฉานวิชา"**

แต่อาตมาก็ไม่ได้รังเกียจศาสนา เพียงแต่ไม่ได้ใส่ใจ

แล้วอาตมาก็ไม่ได้มีเจตนาจงใจ คิดอ่านว่า *"จะต้องมาเป็นอย่างทุกวันนี้ มาทำงานอย่างนี้ มาพูดอย่างนี้ ไม่มีเลย ไม่เคยคิดฝันเลยจริงๆ"*

มีแต่พากเพียรหัดเป็นนักโฆษก เสแสร้งทำทีพูดไพเราะเพราะพริ้ง เพื่อที่จะอยู่ในโลกให้ได้ดี ให้มีชีวิตวิเศษในทางแบบโลกๆ เป็นคนโลกๆ ด้วยซ้ำ

มีวิมานวาดฝันว่า *"จะต้องเป็นคนเก่ง-คนดังทางโลก ในงานอาชีพที่หลงไปแล้ว ที่ **รัก รักพงษ์** เขาอยากจะเป็นยิ่ง-เป็นใหญ่ทางโลก มุ่งหมายอุตสาหะวิริยะด้วยซ้ำ ที่จะขอโด่ง-ขอดังไปอย่างนั้น ใช้เวลาเพียรพยายามก็มากมายหลายปี"*

แต่อาตมาต้องมาเป็นอย่างทุกวันนี้ ก็เพราะ...มีโลกก่อน-มีโลกนี้-มีโลกหน้า เป็น **"บารมีเก่า"** อาตมาถึงกล่าวว่า *"ใครก็ตามอธิบายให้อาตมาทีว่า...อาตมาเอาความรู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ (ภูมิธรรม) มาจากไหน ?"*

อาตมาไม่เคยคิดว่า *"อาตมาจะมีความสามารถฉลาดรู้ในทางธรรมอย่างนี้"*

เป็นนักอ่านก็แสนเลว พระไตรปิฎก ส่วนมากที่รู้ๆ อยู่นี่ คนอื่นอ่านแล้วก็นำมาช่วยป้อน-ช่วยบอก-นำมาเสนอให้ดูบ้าง ก็ได้รู้ได้เห็นความสำคัญขึ้นมา

แต่ก่อนอาตมาก็หลงๆ เลอะๆ ถูกโลกโลกียะเขาเขย่าให้เมา อาตมาก็เมาๆ มึนๆ งงๆ งมๆ คลำๆ โลกหลอกให้เมา ก็เมาไปตามเขาบ้าง พอพ้นช่วงนั้นแล้วถึงเวลาก็รู้ ก็เป็นเอง ก็หายเมาเอง เพราะอาตมา **"มีเชื้อเก่า มีบารมีเก่า"**

พอหันมาใส่ใจในศาสนา อาตมาจึงปฏิบัติธรรมไว ไม่ช้าไม่นานเลย

เพราะอาตมามีฤทธิ์ในทางธรรมของอาตมาเอง *พอรู้ตัวขึ้นมา มีอินทรีย์พละขึ้นมา ก็หยุดเมา ค่อยๆ ฟื้นมารู้ตัว อาตมาถึงได้หันเหชีวิตมาทางนี้*

เมื่อมาทางนี้แล้ว ถึงได้รู้ตัว ค่อยๆ หายเมาจากลิงลมอมข้าวพอง *(หลงโลก)*

ใหม่ๆ ก็ยังเซ่อๆ อยู่ จนได้ **"ภูมิธรรม"** ขึ้นมาเรื่อยๆ ก็รู้ว่า *"เราไม่ใช่คนที่จะต้องถูกสิง-ถูกทรงอะไรนี่ เราไม่ได้เป็นคนของโลกโลกีย์"*

และการเป็นอยู่ทุกวันนี้ อาตมาก็ไม่ได้แกล้งเป็น ไม่ได้แกล้งรู้ ไม่ได้แกล้งฉลาด ไม่ได้แกล้งสบาย ใครแกล้งฉลาด แกล้งสบายอย่างอาตมาได้ ก็จงแกล้ง

เถิดให้ตลอดชีวิต ถ้าอาตมาไม่รู้โลกก่อนของตน อาตมาจะต้องทึ่ง-ต้องงง !!!

เวลามีคนถามว่า ***"ทำไมจึงต้องบวช ?"*** **อาตมาก็ตอบไม่ได้ว่า *"ทำไม ?"***

ถ้าตอบแล้ว...จะเหมือนกับคุยโม้มาก เพราะเมื่ออาตมาสลัดอาการถูกสิง-ถูกทรง สลัดคราบโลกียะที่มาฉาบพอก จนสะอาดหมดจดออกมาแล้ว อาตมาถึงได้รู้ว่า *"อาตมาเป็นใคร ? อย่างไร ? ต้องมาทำอะไร ?"*

ขอให้ติดตามฟังอาตมาให้ดีๆ แล้วคุณก็จะรู้ !

ซึ่งอาตมาก็ยังไม่ได้พูดอะไรมาก แต่ **"สารัตถะ"** ก็แสดงอยู่ พูดอยู่ ทำอยู่ **อาตมาจึงต้องทำงาน-ทำหน้าที่ ตามสิ่งจริงของอาตมา ทำจนกระทั่งทุกวันนี้**

♠ รู้เอง เห็นเอง แจ้งเอง

ชาตินี้อาตมา "ไม่มีอาจารย์" ที่ได้ไปเรียนรู้ ได้ไปศึกษาธรรมะ-นำพาธรรมะจากสำนักนั้น-สำนักนี้ ที่นำพาอาตมาให้ได้บรรลุธรรมตามอาจารย์นั้นๆ หรือได้ความรู้...อันนั้น-อันนี้ พาได้มรรค-ได้ผล...อย่างนั้น-อย่างนี้ ก็ไม่มี ไม่เคยมี !

และ **"ความรู้"** ทาง **"ศาสนา"** ของอาตมา โดยเฉพาะธรรมะขั้นลึกๆ ซึ้งๆ ก็ไม่เหมือนอาจารย์สำนักไหน-องค์ไหน

จึงเป็นเครื่องยืนยันว่า **"บารมีเก่า" มีจริง !**

อาตมาปฏิบัติเอง-เรียนรู้เอง จนรู้แจ้ง-เข้าใจอะไรต่างๆ นานา

กระทั่งสละชีวิตออกจาก **"โลกีย์"** มุ่งหน้ามาทำงาน **"ศาสนา"** จนป่านนี้ ก็มีคนเข้าใจผิดหาว่า *"อาตมาอวดดี ที่กล่าวว่า ตนไม่มีอาจารย์"* เขาแย้งว่า *"ก็อ่านหนังสือของใครๆ นั่นไง ก็ต้องถือว่า นั่นก็เป็นอาจารย์"*

อาตมาอยากจะให้เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ที่อาตมาทำ-อาตมาได้นั้น ไม่ได้ทำตามหนังสือของใคร ทำได้ ก็ไม่ได้เหมือนคณะไหน-อาจารย์ไหนอย่างตรงกันไปทีเดียว พื้นฐานทั่วๆ ไป ตื้นๆ ก็เหมือนกันบ้างแน่นอน เพราะของง่ายๆ ขั้นพื้นฐานสามัญ ใครๆ ก็ย่อมพอรู้

ฉะนั้น อย่าเพิ่งตีขลุม ตีความกันง่ายๆ !!!

โดยเฉพาะความเห็นขั้นลึก "ถึงมรรค-ถึงผล" นั้น ไม่เหมือนกัน ยิ่งต่างกันด้วยในความละเอียดลึกซึ้ง แล้วจะเรียกว่า *"คือครู คืออาจารย์ ได้อย่างไร"*

ก็เช่นกันกับ **"พระพุทธเจ้า"** ไปลองศึกษาเรียนรู้จากคนอื่นเยอะแยะ

แม้แต่ไปเรียนกับ อาฬารดาบส อุทกดาบส พระองค์กลับเห็นว่า *“อย่างนั้น... ไม่ใช่มรรคผล ไม่ใช่ทางปฏิบัติ เพื่อความพ้นทุกข์”* **สิ่งที่ “พระพุทธเจ้า” ตรัสรู้ จึงเป็นความรู้ของพระองค์เองจริงๆ** มรรคผลที่ได้ก็ต่างจากฤาษี-เดียรถีย์อื่นๆ ซึ่งมีมรรคไม่เหมือนกัน มีผลไม่เหมือนกันจริงๆ และมี **“คุณค่า”** ผิดกันมาก !

อาตมามี “ภูมิรู้” ที่ไม่คับแคบ ไม่ใช่คนเซ่อๆ ไม่รู้โลกเหมือนคนอยู่หลังภูเขา

อาตมาเปรียบเหมือนอยู่บนยอดภูเขาสูง ที่มองเห็นภาพกว้างไกล มีวิสัยทัศน์มากกว่าคนธรรมดาสามัญ ได้รับสัมผัสเรื่องอะไรก็แล้วแต่ แตะนิด สัมผัสหน่อย อาตมาก็รู้วาบ-รู้ลึก-รู้ซึ้ง เหมือนลายแทงกระจายออกไปรู้ในที่ลึกๆ ลับๆ ซับซ้อน ก็ไม่จำเป็นจะต้องตามไปดู-ไปรู้-ไปเห็น-ไปเป็น ให้ละเอียดรู้ไปทั้งหมดทุกเรื่อง

เมื่ออาตมารู้อะไร-เข้าใจอะไร ก็จะหยิบยกมาสื่อพูดให้พวกเราฟัง พยายามเทศน์บอกกล่าวไม่ให้ตกหล่น ก็จงฟังอาตมาว่ากล่าวอย่างไรบ้าง อย่าห่างอาตมานัก

จะบอกว่า *“อาตมามี ‘ปัญญา’ แต่ ‘ปัญญา’ ก็ยังไม่เชี่ยวชาญเท่าไรนัก อาตมายังต้องฝึกฝนศึกษาไปเรื่อยๆ”*

สมัยก่อนอาตมาไม่ต้องเรียบเรียงอะไรมาก ผสมโลกีย์ลงไปเท่านั้นเอง ก็ไม่ยาก ทำง่ายๆ มีพิมพ์ดีดยกขึ้นมาพิมพ์เดี๋ยวเดียว ๗ หน้า ส่งต้นฉบับได้แล้ว

แต่เดี๋ยวนี้ ไม่เหมือนกัน ทำยาก ช้า ยังไม่เก่ง แทงลึกไปก็ยังต้องมาทวนละเอียด เรียบเรียงก็ไม่เก่ง ยาก ! ต้องใช้เวลาเรียบเรียงเขียนหนังสือวันหนึ่งบางทีได้ ๕ บรรทัด เรียบเรียงแล้ว-แก้แล้ว-แก้อีก เขียนบทความแค่ ๒-๓ คอลัมน์ อาตมาใช้เวลาทั้งเดือน !

เพราะอาตมาไม่ค่อยเก่งจริงๆ *(ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง...อาตมาไม่อายที่ไม่เก่ง)* และการทำงานประมาทไม่ได้ ต้องใช้เวลาเรียบเรียง ต้องใช้ความพยายาม

อาตมายอมรับในส่วนนี้จริงๆ *(ไม่เก่ง)* แต่ก็จะพากเพียรฝึกฝนไป

♠ รู้พระไตรปิฎก รู้พระบาลี (แปลกพิเศษ)

ผู้ที่จะอ่าน “พระไตรปิฎก” ได้อย่างซาบซึ้ง ต้องใจเย็นพอ ต้องเป็นคนมีจิตวิญญาณ มีภูมิธรรมขนาดหนึ่ง จึงจะอ่านพระไตรปิฎกได้ โดยที่เรียกว่าไม่รวบรัด

พระไตรปิฎก ในหน้ากระดาษหนึ่งบางทีทั้งหน้า ตรัสไว้เหมือนกันหมด...มีคำคำเดียวที่ต่างกัน อีกหน้ากระดาษหนึ่งก็เหมือนกันหมด...มีต่างกันอยู่คำเดียว

คนที่จิตใจร้อนเร็วในยุคสมัยนี้ อ่าน**พระไตรปิฎก**ไม่ไหวหรอก เพราะใจเย็นไม่พอ บางคนที่รวกๆ อ่านแล้วก็รู้สึกว่า...*เหมือนๆ กัน* ผ่านเถอะเราอย่าไปอ่านเลย คนนั้นก็จะไม่ได้รู้นัยละเอียดที่ต่างกันอยู่นิดเดียว ที่ซ่อนที่ซุกไว้อยู่คำเดียวเท่านั้น

ผู้ใดที่หยาบๆทนไม่ได้ จะไม่รู้ธรรมะของ**พระพุทธเจ้า**ละเอียดลออเพียงพอ

ศาสนาพุทธ อายุยืนยาวกว่า ๒,๕๐๐ ปี ความคิด ความเห็น ก็ต่างกันออกไป แยกออกไป คำว่า **"มรรค, สัมมาทิฏฐิ"** ก็อธิบายต่างกัน ไม่ค่อยเข้าหลักเข้ารอย และจะปฏิบัติอย่างไร จึงจะเข้าหลัก **"สัมมาทิฏฐิ ๑๐"** ก็ไม่ค่อยมีใครพูดกันจริงๆ

พวกเรายังโชคดีอยู่ที่ **"ตำราของพระพุทธเจ้า"** หรือ **"พระไตรปิฎก"** ยังอยู่ครบครันละเอียดลออ หลากหลายหัวข้อมุมเหลี่ยม มากพอที่จะเอามายืนยันได้

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* พยายามนำมาแจกแจงทดสอบ ใน**หลักการปฏิบัติ** ที่พวกเราได้พยายามค่อยๆ ทำความเข้าใจกันขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ไม่ได้เร่งรัดบังคับเกินการ

ผมพบหลักฐานต่างๆ ใน "พระไตรปิฎก" แล้วพยายามนำเอามาอธิบายและตรวจสอบตนเองดูว่า ***"ผมนำพาพวกคุณไปถูกหรือเปล่า ?"***

ก็เห็นว่า ***"เออ...ผมนี่ยังดีนะ ยังมีภูมิรู้จริง ตั้งแต่ยังไม่เห็นตำรา"***

ผมได้นำพา *(ปฏิบัติ)* กันมา ก็พอสมควร ยิ่งมาเห็น **"ตำรา"** แล้ว ยิ่งเห็นจริง ยิ่งมั่นใจ-แน่ใจ-มั่นคง ยิ่งอธิบายได้ ยิ่งขยายความทำให้ง่ายได้

ผมพาพวกคุณมาเป็น "บุคคลทินนัง" เป็น "บุคคลผู้ให้" จริงหรือเปล่า ?

ผมว่า *"จริงนะ ผมสอนพวกคุณให้เป็น **'ผู้ให้'** การทานต้องให้ถึงขนาดไหน บริสุทธิ์อย่างไร เข้าถึงการให้ได้จริงหรือ ? (การให้ต้องละลดปลดปล่อยไปจริง ตั้งแต่วัตถุทาน-อภัยทาน จนถึงธรรมทาน) แล้ว **'ยิฏฐัง พิธีกรรม'** มีวิธีการอย่างไร ?" ก็ได้พยายามอธิบายกันมา ก่อนจะเจอสูตร **"สัมมาทิฏฐิ ๑๐"** ...ฯลฯ...*

เมื่อ**ฝึกฝนธรรมะ**ของ **"พระพุทธเจ้า"** แล้ว เราจะ**รู้สัจธรรม**พวกนี้ไว้ปฏิบัติของตนจริงๆ ถ้าไม่ฝึกฝนจะไม่รู้จัก จะไม่เกิดคุณธรรมพวกนี้ และจะอ่าน**สภาวะสัจธรรม**ของตนเองไม่ออก โดยเฉพาะสภาวะขั้นปรมัตถ์ **จิต เจตสิก** ...ฯลฯ

อาตมาเคยบอกกับพวกเราว่า *ภาษาของพระพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎก ไม่ว่าเล่มไหน หยิบขึ้นมา จะเป็นสูตรไหนก็ตาม เปิดสูตรมา อาตมาสามารถอธิบายได้ทันที เพราะอาตมามีสภาวะ มีของจริง*

จนมีคนเพ่งโทษอาตมาด้วยซ้ำไปว่า *"ทำไมไม่เตรียมตัวก่อน ?"*

แล้วเขาก็ว่า *"แบบนี้ก็เอาความเห็นของตัวเองใส่เข้าไปหมดน่ะสิ !"*

ก็ใช่อีกแหละ ! ก็ความเห็นของตัวเองนี่แหละ ตามที่อาตมาเข้าใจ

อาตมาอ่าน "พระไตรปิฎก" เข้าใจ แล้วซาบซึ้งด้วย ส่วนไหนที่ลึกซึ้ง-ก็ลึกซึ้งเลย สัมผัสแล้ว-ก็รู้ทันที-เข้าใจทันที มากมายอธิบายไม่หมด แม้พวกคุณจะยังไม่รู้ละเอียดลออเอามาอธิบายได้ **ขอให้ลงมือปฏิบัติ จะเกิดธรรมะ จะเกิดศรัทธา-ศรัทธินทรีย์** แล้วจึงค่อยมารู้บัญญัติภาษาความหมายต่างๆ ประกอบทีหลัง คือ *"เราต้องมีตัวยาก่อน มีของจริงก่อน แล้วจึงค่อยมาเรียนรู้ยี่ห้อเอาป้ายมาแปะบอก"*

อาตมาระลึกถึง "พระพุทธเจ้า" เป็นบรมครู อ่าน "พระไตรปิฎก" ไม่เคยดูถูกก่อน พยายามไตร่ตรอง-ทบทวน-พิจารณา-แทรกซอนเข้าไป แม้เขาอาจจะแปลผิด แต่ก็ไม่ดูถูก พยายามพิจารณาจนเห็นแท้จริงว่า *"อันนี้ไม่ถูกนะ"*

ถ้าไม่มี **"ภูมิรู้"** มาก่อนนะ *แม้อ่านพระไตรปิฎกจบ...ก็ไม่รู้-อธิบายก็ไม่ออก*

อย่าง ***มหาจัตตารีสกสูตร** นี้ อาตมาก็ต้องค่อยๆ อธิบาย ต้องพยายามใช้สำนวนชาวบ้านๆ ของเราออกมาเอง เพื่ออธิบายสภาวะนี้ให้ได้รู้กัน

*[****มหาจัตตารีสกสูตร** คือ **"ทฤษฎีอันเอก"** ที่ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ทรงค้นพบ เป็นวิธีการสร้าง **"สัมมาสมาธิ"** ของ **"พุทธศาสนา"** โดยตรง ด้วย **"มรรค"** อันเป็น **"โลกุตตระ"** เป็นพระสูตรแห่ง **"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"** อย่างพิสดาร ที่มีความสำคัญมากใน **"พุทธศาสนา"**]*

อาตมารู้อยู่ในตัวเองนี่แหละ ก็ยังขยายให้คนอื่นรู้ตามได้ยากมาก

จึงต้องพยายามอย่างที่สุด ที่จะใช้ภาษา-สำนวน-โวหาร-คารม-ปฏิภาณ

ซึ่งก็ใช้ภาษาธรรมดาๆ นี่แหละ ที่จะพยายามสอดร้อย-ขึ้นบน-ลงล่าง ให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้คนฟังเข้าใจในความหมาย หรือนัยที่ลึกซึ้ง

อาตมาพยายามแปล "บาลี" จนพวกเปรียญเก้าประโยคมาฟังแล้ว ก็หาว่า *"อาตมาแปลเอาเอง"* เพราะเขาไม่เคยเรียนอย่างนี้ **ก็อาตมามีญาณรู้เองอย่างนี้นี่ !**

อาตมาไม่เคยเรียนบาลี แม้เปรียญหนึ่งประโยค...ก็ไม่เคยเรียน นักธรรมตรีก็ยังไม่เคยเรียน **แต่อาตมาปฏิบัติธรรมแล้ว ก็เข้าใจเอง-รู้เอง-แจ้งเอง** ไม่รู้จะบอกอย่างไร อาตมาเกิดมาหลายชาติแล้ว ก็รู้มาจากกรรมเก่า-รู้มาจากของเดิม ที่อาตมาบำเพ็ญเพียรสร้างความรู้อย่างนี้มาก่อน ชาตินี้อาตมาจึงมีสิ่งนี้...มาบอก-มาสอนพวกเราได้ นำมาบรรยายอยู่ทุกวันนี้ **อาตมารู้ของอาตมาจริงๆ**

แปลบาลี ก็แปลไปถึงรากอักขระดั้งเดิมของบาลี กะ, ขะ คืออะไร หมายถึงอะไร อาตมาแปลสู่พวกเราฟังอยู่เสมอ พวกเราก็ได้รับประโยชน์จากที่อาตมาแปล

จนพวกเปรียญธรรมก็ยังตกใจ *ไปเรียนมาจากไหน รู้แปลกพิสดารกว่าเขา !*

เขาถึงได้กล่าวหาว่า *"อาตมานอกรีตนอกรอย พูดเอาเอง"*

ก่อนที่จะว่า *"พูดเอาเองนี่" มาฟังเหตุผลกันหน่อยได้ไหม ?*

อย่าเพิ่งรีบผลักไสเร็วไปเลย มาฟังกันบ้างซิ ! *ไม่เคยได้ยิน ได้ฟังแบบนี้มาก่อน ก็มาฟังบ้างเป็นไรไป...ฯลฯ* อาตมาว่า *"อาตมาอธิบายธรรมะของ **'พระพุทธเจ้า'** ได้สอดคล้องเหมือนร้อยมาลัย อธิบายได้อย่างละเอียด-ลึกซึ้ง-หลากหลาย-มีแก่นสาร-มีสาระประโยชน์ ต่อมวลมนุษยชาติ"*

หลักธรรมต่างๆ อาตมาก็หยิบยกขึ้นมาจากหลักฐานใน "พระไตรปิฎก" ที่เป็นวัตถุตำราชิ้นสุดท้าย ที่ไม่มีอื่นอีก ฝ่าย **"เถรวาท"** ก็มีแค่ ๔๕ เล่ม ฝ่าย **"มหายาน"** บ้างก็ว่ามี ๓๐๐ กว่าเล่ม บ้างก็ว่ามี ๖๐๐ กว่าเล่ม *(ภาษาบาลี ก็เป็นภาษาที่ตายแล้ว ไม่มีการพัฒนาอีกแล้ว เหลืออยู่ก็แต่ใน **"พระไตรปิฎก"** เท่านั้น)*

ทั้งหมดนี้ ก็เป็น **"ตำราศาสนาของศาสนาพุทธ"** ที่เราจะต้องเอามาเรียนรู้กัน โดยไม่แยก **"มหายาน"** ไม่แยก **"เถรวาท"** ไม่ทะเลาะกัน !

เพราะการทะเลาะกัน เป็นเหตุให้เกิด **"สังฆเภท"**

ผู้ใดยังแยก **"มหายาน"** แยก **"เถรวาท"** จะเป็น **"สังฆเภท"**

♠ ใครไม่จริงใจในศาสนา

อาตมาเห็นเนื้อหา "สัจธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" ตามที่อาตมาเข้าใจ เป็นอย่างนี้ แล้วก็นำมาเผยแพร่ ขยายความ อธิบายเนื้อหา นำมาเปรียบเทียบกับความเป็นจริง เราจะทำใจในใจ...**มี "โยนิโสมนสิการ" อย่างไร** จะได้ไม่ทุกข์มาก-ไม่ติดยึดมาก-ปลดปล่อย-ปลงวางได้-ไม่ปฏิบัติตนให้มี **"กิเลส"** เพิ่ม

อาตมาพูดจากใจของตัวเอง และเชื่อมั่นในสิ่งที่อาตมาทำ

อาตมาขอยืนยันว่า ***"ทฤษฎีหลักการอย่างนี้แหละ...เลิก-ละ-ขยัน-กล้าจน-ทนเสียดสี-หนีสะสม-นิยมสร้างสรร-สวรรค์-นิพพาน หรือทฤษฎี วรรณะ ๙ เป็นคนเลี้ยงง่าย-บำรุงง่าย-มักน้อย-สันโดษ-ขัดเกลา-มีศีลเคร่ง-มีอาการที่น่าเลื่อมใส-ไม่สะสม-ขยันหมั่นเพียร"*** **เป็นทฤษฎีที่อาตมาจะพิสูจน์ทำตลอดไปอย่างนี้**

ให้อาตมาขบถจาก **"ทฤษฎีความรู้"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** อาตมาขบถไม่ได้ !

ให้รู้ไปสิว่า **"ถ้าใช้ชีวิตตามทฤษฎีนี้แล้ว ชีวิตนี้จะตายไปไม่รอด"**

ก็พิสูจน์แล้ว **มีชีวิตอยู่ได้แน่ๆ** ถ้าเราไม่ไร้สมรรถภาพทางความคิด ไม่หมดความสามารถ ไม่ขี้เกียจ แม้แก่เฒ่าก็หอบกันไปได้ อยู่กันได้ ดูแลเอื้อเฟื้อกันได้

อาตมาพูดด้วยความจริงใจ คนไม่รู้ใจก็หาว่า "อาตมาไม่จริงใจต่อศาสนา"

พระผู้ใหญ่บางท่านเข้าใจผิด มอง "จิตลึกๆ" ของอาตมาไม่ออก

ก็พยายามจะขับไล่ เอาอาตมาออกจาก **"ศาสนาพุทธ"** ให้ได้ !

อาตมาก็เห็นจิตใจของท่านแน่แท้แล้วว่า ***"โอ้โฮ ! จะเอาเราออกนอกขอบเขตศาสนาพุทธ 'พระโพธิรักษ์' อยู่ร่วมศาสนาพุทธด้วยไม่ได้แล้ว"***

อาตมาเห็นว่า *"ท่านจริงใจ"* แต่ท่านมีความรู้-มีภูมิรู้เท่านั้น ที่ใช้คาดคะเนเอา

ยิ่งฟังคำวิเคราะห์วิจารณ์ของท่านมากขึ้น อาตมาก็ยิ่งเห็นว่า *"ท่านมีน้ำหนักเชื่อไปมากจริงๆ" ว่า "อาตมาไม่จริงใจต่อพระศาสนา เชื่อว่าอาตมาคงจะมีเลศเล่ห์ลึกๆ คิดที่จะมาล้มล้างศาสนา"* จริงๆ แล้วท่านควรมี **"เจตนาดี"** ให้มากกว่านี้

แต่ท่านกลับไปหาข้อมูลเพิ่มขึ้นให้แก่ *"เจตนาร้าย หรือเจตนาตัวโง่-ตัวผิด"*

ยิ่งทำให้อาตมาเห็นว่า *"อ้อ ! ท่านเองเป็นผู้ที่เข้าใจไม่ลึก"*

ถ้าอาตมา "จริงใจ" ต่อศาสนาจริง ท่านก็ยิ่งเข้าใจผิดออกไปมากว่า *"อาตมาไม่จริงใจต่อศาสนา"* เพราะความฉลาดของท่าน ก็เลยยิ่งวิเคราะห์ ยิ่งหาเหตุผลของท่านไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งพาให้ท่านผิดเพี้ยนจาก **"ความจริง"** ออกไปมาก ใช่ไหม ?

ท่านก็ยิ่งเห็นว่า *"อาตมามีใจไม่ซื่อสัตย์ มีเจตนาไม่ดีต่อศาสนา"*

ยิ่งท่านเข้าใจออกไปอย่างนี้มาก ! *"แล้วท่านเข้าใจผิด หรือถูก ?"*

ท่านก็ *"ยิ่งเข้าใจผิดมากขึ้นๆๆ...ใช่ไหม ?"*

อาตมาก็ยิ่งรู้สึกว่า *"ท่านยิ่งไม่เข้าเป้า ท่านยิ่งไม่ฉลาดในเนื้อหา แล้วกลายเป็นคนที่ยิ่งไม่หนักแน่น ไม่แหลมคม ไม่ชัดเจน มีภาษาบัญญัติ และตรรกศาสตร์เป็นพิษ !"* เพราะท่านไม่เข้าหา **"ความจริง"** ให้มากนั่นเอง !!!

ทุกวันนี้ มนุษยชาติทั้งหมด รวมทั้งต่างประเทศด้วย ก็เป็นแบบนี้ คือ *หลงใหลแต่ "ความรู้" แล้วห่างเหิน "ความจริง"*

เพราะ "ความรู้" มีค่าสูง มีราคาสูง เอามาค้าขายได้ราคาแพง โลก จึงนิยม **"ความรู้"** กันมาก ประเทศด้อยพัฒนาหลายประเทศ ก็กำลังพยายามให้การศึกษา ให้ **"ความรู้"** แล้วก็รับรองให้ได้ **"ปริญญา"** ออกมาเป็นใบเบิกทางหางานทำ

คนมีฝีมือจริงๆ มี "ความจริง" จึงโดนกีดกัน โดนกดราคา !

♠ ประกาศสัจจะด้วย "ญาณ"

อาตมาเห็นชัดเจนว่า *"อาตมาไม่ยากในเรื่องการสอน"*

เพราะว่า ***"อาตมามีของจริง-มีเนื้อใน-มีญาณ คือ มีตัวธาตุรู้ที่อ่านของจริง"***

อาตมาเคยบอกกล่าวกับพวกเราว่า ***"อาตมาไม่ได้บรรยายขยายความธรรมะด้วยตรรกะ หรือด้วยการสันนิษฐาน หรือด้วยการตีความ แต่อาตมาบรรยายขยายความธรรมะ หรือพูดภาษาธรรมะ ด้วย 'ญาณ' เรื่องนี้ยากนะ !"***

คนไม่มี **"ญาณ"** ก็ไม่มีจริงๆ เขาก็ใช้แต่ตรรกะ การตีความ การสันนิษฐาน ใช้แต่ความคิดผกผัน ใช้แต่เหตุผล เท่าที่เขามีภูมิรู้-มีประสบการณ์

"ญาณ" เป็นความรู้ ที่รู้โดยมี "ของจริง" ที่เป็น "สัจธรรม" ไม่ใช่ภาษา ไม่ใช่การตีความ ไม่ใช่การสันนิษฐานออกมา

แม้อาตมามี **"ญาณ"** หยั่งรู้เอง ของจริงยิ่งลึกละเอียด บางทีก็พูดกันไม่รู้เรื่อง พูดกันไม่ได้ พูดกันไม่ออก แต่ก็พยายามจะอธิบายเป็นภาษาคนอย่างไรให้รู้ เท่าที่อาตมาเข้าใจว่า *"ภาษาอันนั้น...สื่ออันนี้...ใช้แทนสภาวะนี้ได้"* จะใช้ภาษาอะไรเป็นคำแทน เป็นไวพจน์ เป็นคำขยาย เป็นคำคล้าย เป็นคำที่จะชี้สิ่งนี้ สื่อสิ่งนั้นออกมา แม้แต่คำภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่เก่งเลย อาตมาก็พยายามใช้ให้ได้ทุกแง่ทุกมุม

จะเห็นได้ว่า *"อาตมาไม่ต้องคิดมากหรอก ตอบเร็ว พูดเร็ว"*

บางคนไม่เข้าใจ ก็นึกว่า *"อาตมาตีความสันนิษฐานคิดๆ ค้นๆ ออกมา"*

ถ้าจะคิด ก็คิดหาคำ ที่จะเอาคำอะไรมาเรียก...สภาวะนี้-ความจริงนี้ออกมาให้ตรงชัดที่สุด ซึ่งอาตมาก็ต้องมี **เนื้อหา** มี **แก่นสาร** มี **ธรรมะ** มี **ปฏิภาณ** มี **นิรุตติภาษา** มี **อัตถะปฏิสัมภิทาญาณ** มี **ธรรมะปฏิสัมภิทาญาณ** ให้เก่งมากขึ้นทุกวันๆ เพื่อให้พวกคุณรู้ธรรมะลึกๆ ได้ เท่านั้นเอง

"นวโกวาท" แปล "ธรรมะปฏิสัมภิทาญาณ" ว่า "เหตุ ผู้รู้แจ้งเหตุ"
"อัตถะปฏิสัมภิทาญาณ" ว่า "ผล ผู้รู้แจ้งผล"

อาตมาเห็นว่า *"แปลไม่ผิด แต่ไม่ครบรอบ แปลไม่หมด"*

เขาก็แปลตามภูมิของเขาใน **"นวโกวาท"** หรือใน **"พระไตรปิฎก"** ก็ตาม **"ธรรมะ"** ไม่ได้แปลว่า *"เหตุเท่านั้น"* ต้องแปลว่า ***"เหตุผลชั้นเชิงทั้งหมด"***

คำว่า **"ธรรมะ"** นี่ รวมทั้ง **"อัตถะ"** ด้วย คือ ***"รวมเหตุ และผลไว้ทั้งหมด แล้วอยู่อย่างมีชั้นเชิง อยู่อย่างสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน ยากจนไม่รู้จะพูดอย่างไร"***

แต่ **“อัตถะ”** หมายถึง **“ผล”** หมายถึง **“แก่น”** เท่านั้น

ส่วน **“ธรรมะ”** หมายถึง **“เปลือกกระพี้นอกในจนถึงแก่น”**

ตั้งแต่อาตมา **“รู้แจ้ง”** ในขณะที่จะไปทำธุระเบาตอนตี ๒ นั้น ***“โอ้โฮ ธรรมะนี่เป็นอย่างนี้”*** จากวันนั้นจนถึงวันนี้ อาตมายังไม่มีภาษา ที่จะเรียกสิ่งนี้ออกมาได้ทั้งหมด เดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มี อาตมาพูดเป็นภาษาได้ว่า *“เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”*

คิดได้คำนี้...คำเดียว ! ตั้งแต่บัดโน้น...จนบัดนี้ ยังไม่มีคำใดดีกว่านี้

“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” ถ้าเป็นวงกลมก็ซ้อนกัน ทั้งข้างล่าง-ข้างบน สานไปมาซับซ้อน จนไม่รู้จะสานอย่างไร ? จึงเรียกว่า *“สภาพเหตุ และผลที่ซับซ้อนลึกซึ้ง...ไม่รู้กี่ชั้น-กี่เชิง ธรรมะเป็นปานนั้น”*

“นิรุตติปฏิสัมภิทาญาณ” คือ “ผู้รู้แจ้งภาษา-คารม-ตัวหนังสือ-อักษร-พยัญชนะ รู้จักภาษา ที่จะเอามาใช้พูดอธิบายขยายความ”

“ปฏิสัมภิทาญาณ” ก็เป็นผู้รู้ ผู้มีความเฉลียวฉลาด-มีปฏิภาณ รู้แล้วก็เอาสิ่งเหล่านั้น ออกมาใช้ได้ด้วย

“ปฏิ-ภาณะ” ก็คือ “ทวนรอบเอาออกมาใช้ได้”

“ความรู้” ที่อาตมารู้อยู่ในจิตนี้ รู้มากยิ่งกว่า “ปฏิภาณ” ที่เอาออกมาใช้ได้

แต่อาตมาก็มี **“ปฏิภาณ”** เอาออกมาใช้ได้เพิ่มขึ้น มี **“นิรุตติภาษา”** เพิ่มขึ้น จาก **“อัตถะ”** และ **“ธรรมะ”** ที่มีอยู่เก่านี้ ยังใช้ไม่หมด

อาตมาขอยืนยันว่า *“อัตถะ ธรรมะ ปฏิภาณ ที่อาตมามีอยู่ นำออกมาใช้ยังไม่หมด ยังนำออกมาให้คุณรับรู้ได้เรื่อยๆ ไม่หมด”*

♠ ประกาศศาสนธรรม (เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย)

อาตมาแน่ใจว่า *“อาตมาพยายามประกาศธรรม ให้งามในเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย พยายามอธิบายธรรมให้ ‘สูง’ ขึ้น อยู่ตลอดเวลา พยายามจริงๆ”*

เน้นแกนใหญ่ คือ **“ศีล”** อาตมาสอน **“ศีล”** อยู่ตลอดเวลา ๑๐ กว่าปี มาแล้ว

อาตมาประกาศศาสนธรรมมา ๑๒ ปีแล้ว *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๒๕)* ตอนนี้อาตมาจะเริ่มขึ้นสู่รอบประกาศ **“สมาธิ”** และต่อไปจะขึ้นรอบ **“ปัญญา”** ในอนาคต

อาตมาจะประกาศ “สมาธิ” แข่งกับ “สมาธิ” *(นั่งหลับตา)* **ที่เขาหลงใหลกัน**

อาตมาพูดอย่างนี้ เป็นเชิงให้รู้ว่า *"ความรู้ความเข้าใจเรื่องนี้ จะขึ้นมาขัดกัน แล้วจะข่มกัน ไม่ใช่เจตนาร้าย แต่เป็นเจตนาดีด้วยเมตตาที่สุด"*

และถึงเวลาแล้วที่จะต้องข่มกันจริงๆ เพราะ **"สมาธิ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"สมาธิ"** พิเศษ เป็น **"สมาธิ"** ของ **"พระอาริยะ"** ท่านเรียกว่า **"สัมมาสมาธิ"** หรือเรียกว่า **"อริโย สัมมาสมาธิ"** คือ **"สัมมาสมาธิของพระอาริยะ"**

ซึ่งไม่ใช่ **"สมาธิ"** เกลื่อนกลาด-ดื่นดาษ-เยอะแยะทั่วไป ที่ใครๆ ก็เรียนอย่างนั้น มานาน **"สมาธิ"** สาธารณะแบบนั้น มีมาก่อน **"พระพุทธเจ้า"** เกิด

"สมาธิ" ของ **"พระพุทธเจ้า"** นั้น ต้องใช้ **"ปัญญา"** และปฏิบัติตนจนมี **"สัมมาในมรรค"** องค์ประกอบ *(บริขาร)* ในการปฏิบัติ **"สมาธิ"** ก็คือ *องค์ทั้ง ๗ ของ **"สัมมามรรค"** ต้องปฏิบัติตั้งแต่ **"สัมมาทิฐิ"** จนถึง **"สัมมาสติ"** แล้วจะสร้าง **"อาริยะสมาธิ"** ที่เป็น **"สัมมาสมาธิ"***

เรื่องของ "ปัญญา" อาตมาจะไปเน้นตอนปลายภายหลัง จะพูดกันถึง เรื่องการวิเคราะห์ทาง **"ปัญญา"** ไปอีก ถึงวาระเมื่อไหร่ อาตมาจะเปิด-จะสอน

การที่เรามี **"ศีล"** ขัดเกลาเป็น **"สมาธิ"** ก็เกิด **"ปัญญา"** ได้ตลอดเวลา เกิดอยู่เสมอ ก็ได้สอนอยู่เสมอๆ ได้พูดประกอบกันมาอยู่เรื่อยๆ

แต่ตอนนี้ **"ภูมิปัญญา"** ยังไม่ถึงกับเฟื่อง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ก็จะไปเน้นในโวหารของ **"ปัญญา"** อย่างแน่น และมากอีกในอนาคต

ทีนี้จะสนุกตรงที่ว่า *"ต่างคนต่างเฟื่องภูมิปัญญาทั้งนั้นเลย"*

"เฟื่องจนเฟ้อ" คือ *"สติเฟื่อง หลงกันแต่...เหตุผล-นึกคิด"*

ที่สุดก็กลายเป็น ***"เหตุผล คือ ความบ้า, อัตตา คือ ความจริง"***

เพราะฉะนั้น ต้องทำให้ดียิ่งขึ้น ให้งามในเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย คือ รู้จักก่อน รู้จักหลัง เช่น *ต้องสอนให้ ละ **"สักกายะ"** ก่อนละ **"อัตตา"***

ซึ่งบาลี ๒ คำนี้ ไทยเราแปลว่า **"ตัวตน, ตัวของตน"** เหมือนๆ กัน ซ้ำๆ กัน ผู้ไม่รู้ความลึกซึ้ง จึงเรียน **"ตัวตน"** กันเผินๆ แล้วก็เรียนกันผิดๆ สอนกันผิดๆ

ที่จริงแล้ว "สักกายะ" กับ "อัตตา" นั้น มีสภาวะหยาบ ละเอียดคนละระดับ

เมื่อจับลักษณะธรรมที่ผิด ความผิดเพี้ยน จึงเกิดขึ้นได้ จนกลายเป็นผิดฝาผิดตัว ลากผิด-จูงกันผิดๆ ไปถึงเรื่องอื่นๆ อีก ก็เลยผิดกันไปใหญ่ !

ทุกวันนี้เขาเรียน "อนัตตา" กันเลย ไม่มีตัว-ไม่มีตนเลย

"สักกายะ" ไม่พูดถึง หลักการปฏิบัติประพฤติ ที่จะต้องหัดสำรวมอย่างนั้น สังวรอย่างนี้ ไม่มี ! องค์ธรรมเป็นอย่างไร ไม่พูดถึง !

มีแต่อะไรๆ ก็ **"ไม่ใช่ตัว-ไม่ใช่ตน"** แล้วก็ทำอะไรๆ ตามใจตัว สบายๆ !

เดี๋ยวนี้ศาสนา **"จิตว่าง"** ที่เพี้ยนๆ หลงผิดๆ เต็มบ้านเต็มเมือง เฟ้อ **"ปัญญา"** กันหมด ! **"ศีล"** ไม่เรียน ! **"สมาธิ"** ไม่มีจริง ! และไม่มี **"ภาคปฏิบัติ"** ที่ถูกต้อง !

เรียนแต่ "ปริยัติ" เรียนแต่คิด มีแต่ "จินตามยปัญญา"
อย่างนี้ ไม่งามใน "เบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย" เลย !!!

♠ ตนพึ่งตนได้ (อัตตา หิ อัตตโน นาโถ)

อาตมาทำงาน ไม่ได้ทำเพื่อที่จะได้อะไรมาเสนอสนองให้แก่ตัวเอง
ไม่ได้ทำงานศาสนา เพื่อที่จะได้ "ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"

เขาก็ได้แต่กล่าวหาว่า *"อาตมาอยากดังยังโง้น-ยังงี้ อยากได้ฤทธิ์แรงอันโน้น-อันนี้ มาอุ้มชูบัลลังก์ อยากได้บริวารมาช่วยเหลือเฟือฟาย"*

อาตมา "อัตตา หิ อัตตโน นาโถ" เป็นผู้มีตนอันพึ่งตนได้พอเพียงจริงๆ

หยิ่งพอที่จะให้ **"ธรรมเท่านั้น รักษาธรรม"** อำนาจสถาบัน อำนาจเศรษฐี อำนาจอาณาจักร อำนาจอันโน้นอันนี้ อย่ามาแทรกแซง ไม่ต้องมาช่วยหนุนเลย

อาตมาว่า *"ความกตัญญูกตเวทีของใครของมัน ใครเห็นดีอยากกตัญญูกตเวทีก็ส่งเสริม-สนับสนุน-ช่วยเหลือ อยากช่วย...ก็ช่วย ไม่อยากช่วย...ก็ไม่ต้องช่วย"*

แล้วพวกคุณมีอะไรล่ะ ในตัวที่คุณได้ คุณได้ดี ก็ดีของคุณ

มีสาระสัจจะอะไร ที่คุณได้ติดตัวไป อันใดที่เป็นสัจจะ ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่หวั่นไหวแล้ว มีฤทธิ์-มีแรง คุณก็จะยืนหยัดยืนยัน แม้คนเดียวก็ทำ ! *(ดี)*

ถ้าคุณไม่มีฤทธิ์แรงพอ ก็ต้องถูกสังคมครอบงำ แปรปรวนไป

แต่ถ้ายืนหยัดได้ มีอำนาจของสิ่งที่ตั้งมั่นถาวร **"สัจธรรม"** ที่ได้ ก็ไม่เปลี่ยนแปลง คุณฉลาดเฉลียวมีบารมีเท่าไหร่ คุณก็จะปลูกฝังหยั่งลงที่นั่น

มีมาก...ก็ปลูกฝังมาก มีน้อย...ก็ปลูกฝังน้อย

อาตมาขอย้ำอีกว่า *"อาตมาไม่ได้ทำงานศาสนาเพื่อที่จะตั้งหมู่คณะ ไม่ได้ทำเพื่อที่จะมาหาบริวารมีลูกศิษย์ลูกหา ไม่ได้ทำเพื่อลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข"*

อาตมารู้สึกอย่างนี้จริงๆ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ไม่มีปัญหา !

จงมาพิสูจน์ “สัจธรรม” อย่าหลงงมงาย
“ศาสนาพุทธ” ไม่ต้องการคนงมงาย ต้องการผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้มีเหตุผล

อาตมาทำงานศาสนา ก็เพื่อที่จะช่วยรื้อขนสัตว์เท่านั้น เป็นเป้าหมายหลัก มีเมตตาเกื้อกูลในสรรพสัตว์ ตามฐานะโพธิสัตว์ ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร

ถ้า **"ได้"** ก็จะเกิดการรวมหมู่-รวมกลุ่ม-เป็นคณะสามัคคี ก็เป็นไปตามธรรม เป็นธรรมดาธรรมชาติ น้ำไปหาน้ำ น้ำมันไปหาน้ำมัน

ทุกวันนี้ "สังคมอโศก" เกิดแล้ว ไม่ใช่คุยโก้ !

อาตมาเห็นว่า *"พวกเรามีความจริงใจ แล้วมีสิ่งที่เป็นเนื้อหาสาระสัจจะอยู่พอสมควร"* ถึงแม้ว่า *"เราจะถูกตีแตกแหลกลาญอะไรไป ก็ต้องมารวมกันอยู่ดี ได้เท่าไหร่ ก็เท่านั้น"*

♠ ไม่ล่อ ไม่หลอก ไม่หาบริวาร

อาตมาเข้าใจที่ "พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า *"เราไม่ได้มาหาบริวาร ไม่ได้มาหาลูกศิษย์ ไม่ได้มาสะสมพรรคพวก ไม่ได้ทำเพื่อเอาลาภ-เอายศ-เอาสรรเสริญยกยอปอปั้น เราทำงานเพื่อให้คนพ้นทุกข์ เป็นไปเพื่อความละหน่ายคลายเท่านั้น"*

อาตมาซาบซึ้ง และแน่ใจว่า *"อาตมาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ ไม่เคยไปล่อหลอก"*

ในใจจริงๆ อาตมาไม่ต้องการพรรคพวก ไม่ได้เป็นเชิงเรียกร้องคุณเอาไว้ *"อย่าหนีอาตมาไปไหน อย่าปล่อยอาตมาคนเดียว"* ไม่เคยเลยนะ !

มีแต่สมมุติว่า *"แม้พวกคุณจะทิ้งไปทั้งหมด **เหลืออาตมาคนเดียว อาตมาก็ยังคงมั่นใจ และยืนยันในสัจจะที่มี** อาตมาจะมีชีวิตอยู่อย่างระบบที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ บิณฑบาตเลี้ยงตนด้วยปลีแข้ง ไม่มีผ้า ก็หาผ้าบังสุกุลนุ่งห่มไป"*

จงมาพิสูจน์ "สัจธรรม" อย่าหลงงมงาย

"ศาสนาพุทธ" ไม่ต้องการคนงมงาย ต้องการผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้มีเหตุผล

อาตมาแสดงสัจจะเท่านั้น คนที่ฉลาดเฉลียวรู้เท่าทัน ก็มาปฏิบัติ ประพฤติอย่างเต็มใจ-สมัครใจ-เข้าใจด้วยตัวเอง-เต็มใจมาให้ขัดเกลา

ขนาดไม่หลอก เลือกเฟ้นเอาด้วย ยังมีมากขนาดนี้เลย ยังเหนื่อยสอนกันไม่หวาดไม่ไหว แล้วอาตมาจะต้องไปหลอกมาทำไม อาตมาไม่ต้องการหลอกใครมาเพื่อจะได้ลาภ-ยศ-เงิน-ทอง-วัตถุสมบัติ และไม่ต้องการคณะใหญ่ๆ เอาน้ำหนักของความใหญ่-ความมากมาย เป็นเครื่องอลังการ ไปเบ่งข่ม-อวดอ้างคนอื่น

มีอยู่คราวหนึ่ง ฝรั่งเขาให้ประเมินประมาณ อาตมาบอก *"ไม่รู้ ไม่เคยคำนวณ*

ไม่เคยประมาณ" เขาประเมินเองว่า *"สักล้านคนได้ไหม ?"* แล้วเขาไปเขียนเองนะว่า *"มีสมาชิกมีคนที่ใส่ใจศึกษาประมาณล้านคน"* เขาก็เก็บเอาสถิติไป

อาตมาขอยืนยันอีกว่า *"อาตมาไม่ได้ต้องการหมู่มวล ไม่ได้ต้องการจริงๆ"*

อาตมามีความจบในตัว สอนให้-แนะนำให้ คุณเอาไปทำ คุณได้ดี-ก็ได้ดีของคุณไป คุณจะ **"กตัญญูกตเวที"** หรือไม่ อาตมาไม่มีปัญหา !

ถ้าได้สิ่งที่ดีจริงๆ แล้วคุณไม่ **กตัญญูกตเวที** เป็นยังไงล่ะ ก็ไม่ดีของคุณเอง **"กตัญญูกตเวที"** ไม่ใช่ธรรมะที่สูงส่งลึกซึ้งอะไรนักหนา ใครๆ ก็เข้าใจกันได้ทั้งนั้น **"คุณธรรม"** แค่นั้น รู้กันทั่วบ้านทั่วเมือง

และในจำนวนคนที่อาตมาช่วยเหลือ-แนะนำ-บอกกล่าว หรือสอนไปแล้วนี่ ก็ต้องมีคนดี-มีกตัญญูกตเวที-มีญาณปัญญา ที่จะมาช่วยเหลือ-อุปัฏฐาก-อุปถัมภ์-สนับสนุน-ส่งเสริม-เผยแพร่สิ่งที่ดีนี้ ให้ยั่งยืนนานต่อไป

จะไม่ **"กตัญญูกตเวที"** บ้าง ก็คงไม่กี่คน คงน้อยคนมั้ง ! ถึงไม่น้อยคน เราก็ยังพอ ! เพราะเรากินน้อย-ใช้น้อยอยู่แล้ว

แต่ทุกวันนี้ หมู่เราก็ไม่เห็นกระจอก ถึงขนาดไม่มีใครอุปัฏฐาก-อุปถัมภ์ ก็พอมีคนอุปัฏฐาก-อุปถัมภ์กันได้ ไม่ได้เดือดร้อนอะไรเกินไปนะ

♠ บริสุทธิ์ใจ ไม่แอบแฝง

ผมแสดงธรรมกับพวกคุณ *(กล่าวกับนักบวช ๒๘ ก.พ. ๒๕๒๕)* **กว่า ๑๐ ปี มาแล้ว คุณจับผิดได้ไหมว่า... *"ผมแอบแฝง ผมไม่บริสุทธิ์ ผมแสดงธรรมไม่อยู่กับร่องกับรอย ผมพาคุณสูงขึ้นไปไม่ได้"***

หรือคุณยืนยันได้ว่า ***"คุณได้ดีขึ้น-สูงขึ้น คุณรู้ชัด-รู้คม-รู้ลึกยิ่งๆ ขึ้น"***

คุณยังเหลือเศษ *(กิเลส)* เท่าไร **พากเพียรทำสิ ! เอาให้เปรี้ยงไปเลย ! ทำให้สะอาดบริสุทธิ์บริบูรณ์เลย !** คุณก็จะแข็งแรง-มั่นคง-ยืนหยัด-ยืนยัน

แล้วชีวิตนี้ *ก็ไม่ต้องหน้านิ่วคิ้วขมวด วู่วามเป็นยักษ์มารอยู่ในโลก*

ให้ชีวิตนี้ *มีแต่...เบิกบาน-สบายใจ-แจ่มใส-ร่าเริง-ยินดี (ปมุทิตะ)*

แม้ผมจะแสดงหน้ายักษ์บ้าง ก็เป็นเพียงบทแสดง เป็นดาราตุ๊กตาทองเท่านั้นเอง *(ปฏินิสัคคะ)* **ใจผมไม่ได้โกรธเคืองอะไร ผมไม่ได้แก้ตัวนะ !**

เมื่อถึงภาวะนั้น แล้วคุณแสดงสิ่งนี้ คุณก็จะต้องรู้ใจของคุณ...*จริง-ไม่จริง (คือ แสดงความโกรธ แล้วใจโกรธจริง หรือไม่จริง ?)* คุณโกหกใจของคุณไม่ได้ นอกจากคุณหยาบไม่ละเอียดพอที่จะรู้ใจของคุณ ***ต้องรู้ใจตัวเองให้จริง อย่าขี้โกง-อย่าประมาท-อย่าโกหก-อย่าซ่อนแฝง-อย่าอำพรางตัวเอง เราต้องยอมรับความจริง แล้วแก้ไขปรับปรุงตัวเองเสมอๆ เราจะเบิกบาน-ร่าเริง-แจ่มใสได้จริง***

"พระพุทธเจ้า" สอนอาตมาให้พิสูจน์สิ่งที่เป็น "สุข" เป็น "ทุกข์"
อาตมาเข้าใจ ***"สุขอย่างโลก สุขอย่างเสพสม"***
และแน่ใจว่า ***"อาตมาเลิกร้างได้แล้ว อาตมาไม่เอาอีกแล้ว"***
โดยเฉพาะ **"สุขสงบอย่างธรรม"** อาตมาก็เข้าใจ
สุขสงบของอาตมา ไม่จำเป็นต้องไปนั่งนิ่งๆ ที่เขาหิมพานต์ *หลีกลี้หนีผู้คนไปอยู่กับความสงบเงียบ ต้องไม่มีเสียงอะไรเข้ามารบกวน ต้องดับหู-หลับตา-จมูกไม่ให้ได้กลิ่น-ลิ้นก็ไม่ให้รับรส-ตัดเซลล์ประสาทสัมผัสกายทุกอย่าง ไม่รับรู้รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสใดๆ ในโลก*

"ธรรมะที่สงบ" ของ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"ความสงบของจิต"** *(สจิตตปริโยทปนัง)* ที่ไม่ปรารถนาร้าย **มีแต่ปรารถนาดี "รู้กุศล-อกุศล" เป็น "อภิธรรม" ที่ถูกต้อง** แล้ว **"ยังกุศลให้ถึงพร้อม"** *(กุสลัสสูปสัมปทา)* **"ไม่ทำบาปทั้งปวง"** *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)*

ตามที่บอกกันว่า *"ศาสนาพุทธเน้นเรื่องของจิต ต้องนั่งหลับตาทำสมาธิ"*
แล้วการไปนั่งหลับตา "สะกดจิต" อยู่อย่างนั้น *ได้ลดละอะไร ? หมดหวงแหนอะไร ? วันหนึ่งๆ ได้สร้างสรรอะไร ? ได้เกื้อกูลอะไร ?*
*แล้วเป็น **"โลกานุกัมปายะ"** เป็น **"หิตประโยชน์"** แก่ผู้อื่นแบบไหน ?*
"ความสุขสงบ" แบบนั่งนิ่งๆ หลีกลี้หนีผู้คนไปอยู่กับความสงบเงียบนั้น เป็นเรื่องของลัทธิ **"ฤาษี เดียรถีย์"** ไม่ใช่ **"วิชชา"** เป็น **"อวิชชา"**

การที่อาตมาสอนคนให้...*ลดความโลภ-โกรธ-หลง ลดความเห็นแก่ตัว ลดความขี้เหนียว ลดความขี้หวง สอนคนให้...เผื่อแผ่-เอื้อเฟื้อ-เจือจาน-แบ่งปัน ให้เป็น "โลกานุกัมปายะ"* **อย่างนี้ไม่ใช่เรื่องของ "จิต" หรือ ?**

อาตมาขอยืนยันว่า ***"ไม่ได้พูดผิด"*** แน่ใจว่า ***"พูดถูก"***

ขอย้ำยืนยันว่า ***"อาตมามีความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีอะไรแฝง"***

อาตมากล่าวสิ่งที่ **"พระพุทธเจ้า"** มีพุทธประสงค์ จะให้มนุษย์ประเสริฐอย่างนี้ ให้อยู่ด้วยความเป็นอยู่สุข เป็นประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน จงพิสูจน์ทำให้ได้

ถ้ามนุษย์ทำอย่างที่อาตมาสอนไม่ได้ จะไม่มีสิ่งใดในโลกทำได้หรอก

ตราบที่อาตมายังไม่ตาย จะนำพาทำไปอย่างนี้ แล้วเราจะก้าวหน้าไปเรื่อยๆ

♠ ไม่มีแผนลึกล้ำ ไม่วาดฝันโครงการหรู

ตั้งแต่วันที่อาตมาบวช *(๗ พ.ย. ๑๓)* **แล้วได้ทำงานศาสนามาจนถึงวันนี้**

อาตมาไม่มีสมบัติอื่นใดให้กับคนในสังคม ! มีแต่การเทศน์สั่งสอน สิ่งที่เป็น **"สัจธรรม"** นี่แหละ เป็นหลัก !

อาตมาไม่มีโครงการคิดฝัน ! ไม่มีเจตนาวาดหวัง ! ไม่มีการวางแผน ! ไม่มีการวางผังอะไรๆ ไว้ก่อนเลย !!!

อาตมาไม่ใช่คนประเภทที่นั่งพูดแต่ ***โครงร่าง-โครงสร้าง-โครงการ มีแผนงานจะต้องเป็นอย่างโน้น-อย่างนี้ อาตมาไม่วาดหวานฝันอะไรไว้ไกลเกินไป***

งานทุกอย่างค่อยๆ เป็นไป ค่อยๆ เกิดตามที่เป็นที่มีขึ้นมา จนกระทั่งกลายมาเป็น **"กลุ่มสังคมชุมชนบุญนิยม"** หรือ **"มนุษยชาติกลุ่มหนึ่ง"** อย่างที่เป็นอยู่นี้

อาตมาพูดเสมอว่า ***"อาตมาทำงานไม่มีแผน ไม่มีโครงการ"***

อาตมาเพียงแต่ *"พูดนำ พูดแนะ คร่าวๆ นิดๆ หน่อยๆ"*

แล้วทุกอย่างก็ทำไป ตามเหตุปัจจัยที่มีจริงขึ้นมา ไม่ไปหลงละเมอเพ้อฝันกับ...*ความนึกคิด-โครงการ-โครงสร้างอะไรๆ ล่วงหน้าไปไกลๆ* ไม่เอา !

อาตมาเคยพูดว่า *"อาตมาไม่ได้มักมาก อาตมาพยายามประมาณพยายามจะมีความหรี่ ไม่ได้ปรารถนาจะให้คนมาเฮละโล"*

อาตมาอาศัยความเหมาะสมในการประมาณ ใช้ "สัปปุริสธรรม ๗" ดู "อัตถะธรรมะ" ดูตัวเราก็เท่านี้ คือ *"กาลเวลา สิ่งที่สร้างสรร กระแสการยอมรับของสังคม*

ความจริงที่สะสมขึ้นมา เพื่อยืนยันกับสังคมให้เขาจำนน มีขนาดไหน แค่ใด"

อาตมานำสิ่งเหล่านี้ มาเป็นเหตุปัจจัยประมวลดู...*"ตัวเราก็เท่านี้ !"*

♠ จริงใจชี้สัจจะจริงๆ

อาตมาทำงานด้วย "ความจริงใจ" ที่ได้จริง-มีจริงตามรอย "พระพุทธเจ้า"

อาตมา ไม่ใช่นักคิด ไม่ใช่นักค้นคว้า ไม่ใช่นักอ่าน โดยเฉพาะไม่ใช่นักวิชาการ หรือบัณฑิตชน ตามที่สังคมไทยเขานับถือกัน

อาตมา ไม่ได้ศึกษาสำเร็จจากสำนักธรรม หรือจากมหาวิทยาลัยใดๆ ยิ่งเรื่อง **"ธรรมะ"** แล้ว ยิ่งเห็นไม่เหมือนอาจารย์ใด หรือสำนักใดทีเดียว

อาตมา เป็นผู้เรียนมาน้อยจริงๆ ทั้งทางโลก และทางธรรม

<u>อาตมาเป็นเพียงคน "จริงใจ" กับ "ความจริง" ที่ตนมีจริงเท่านั้น</u>

ดังนั้น สิ่งที่พูด-ที่บอก-ที่อธิบาย-ที่ขยายความอะไรออกไป จึงเป็นการอ่าน **"ความจริง"** ที่ตนมีจริงๆ มีแท้ๆ สู่ผู้อื่นฟัง

*ไม่ใช่ข้อคิดแค่ **"สันนิษฐาน"** เรื่องนั้น สิ่งนี้ แล้วนำมาพูด*
*ไม่ใช่เพียงนำ **"ความคิด"** หรือ **"ผลของความคิด"** ของตน ออกมายืนยัน*
*ไม่ใช่การ **"คาดคะเน"** ที่ยังชัดส่าย ไม่แน่ใจอยู่ แล้วนำมาอวด*
*ไม่ใช่แค่นำ **"หลักฐาน"** จากตำรามายืนยันเท่านั้น ถ้าสิ่งนั้นจะนำมาจากตำรา*
*ไม่ใช่มา **"ยืนยัน"** ร่วมกับผู้อื่น แค่เพราะเห็นสอดคล้องตรงกันเฉยๆ*

แต่เป็น "ญาณรู้" จาก "ความจริง" ที่มีจริงของตนประกอบด้วยเสมอ สิ่งที่แสดงออกตลอดมา จึงไม่ใช่แค่ **"ความรู้"** ที่เกิดจากการเก็งหา **"ความจริง"**

การระบุชี้ชัดยืนยันออกไปว่า "นั้นผิด-นี่ถูก" เพื่อเปิดเผย "ความจริง" แก่กันและกันนั้นแหละ คือ "ความชัดเจน-แม่นมั่นในความจริง" คือ การยืนยัน "ความจริง" นั้นๆ ของอาตมา อย่าง "จริงใจ" เพื่อผู้อื่น

จึงคือ *"ความกล้าของคนกล้า-ความจริงของคนจริง-ความตรงของคนตรง"*

มิใช่ "ความลังเล-คลางแคลง-สงสัย-ไม่มั่นใจใดๆ ของอาตมาเลย"

และมิใช่ "ความกลัวใดๆ อีกด้วย" ไม่ว่ากลัวจะยืนยันผิด หรือกลัวคนนั้น-คนนี้ กลัวคนหนึ่งคนใด...ในโลก-ในสวรรค์-ในนรก

ทั้งมิใช่ "ความอยากอวดดี-อวดตัว-ข่มผู้นั้น-ผู้นี้"

แต่ **"ความถูกต้อง"** ย่อม **"ข่มความผิดพลาด"** โดยสัจจะ เป็นธรรมดาสังคมที่มี **"คนโง่"** อยู่มากเท่านั้น ที่ปล่อยให้ **"ความผิดข่มความถูก"** ได้

ในโลก-ในสังคมทุกสังคม มีคน "ผิดพลาด" ที่ถือสา-ถือตัว เมื่อถูกตำหนิ "ผู้รู้จริง" จะเห็น **"ความผิดของคนผิด"** เป็น **"ความถูก"** แล้ว **"ผู้ไม่รู้จริง"** เท่านั้น ที่จะเห็น **"ความถูกของคนถูก"** เป็น **"ความผิด"** อยู่

ดังนั้น **"ผู้รู้จริง"** *(คนถูก)* **ก็ต้องอยู่กับ "คนผิด" อย่างดีที่สุด** คือ **"อยู่กับคนที่ผิดน้อยที่สุด"** และต้องพยายามอยู่ด้วยกัน ให้เจริญก้าวหน้าขึ้นให้ได้ ทั้งเขา และเรา **ความเจริญก้าวหน้าพัฒนา ของคน ของสังคม จึงจะเกิดขึ้นได้** พร้อมๆไปกับ **"ความสงบ"** จะเกิดภาวะ **"สงบสุข-สันติ"** ได้ ในสังคมคน

คนในสังคมก็จะ **"มีคุณค่า-มีคุณภาพ"** ขึ้น ทั้งทางโลก และทางธรรม และจะมี **"ธรรมปัญญา"** เกิดขึ้นในสังคมนั้นๆ ได้

♠ ศิลปะในการชี้สัจจะ

ในโลกนี้ก็มีแต่ "พลังดูด-พลังผลัก" กับ "พลังรู้" ว่า...*อะไรควรทรงไว้-ควรขจัดออก* *หรือ* ***ควรทำลาย แม้ในตัวเรา-ในผู้อื่น-ในสัตว์อื่น*** *หรือ* ***ในสิ่งต่างๆ***

ผู้ที่รู้ว่า ***"สิ่งนี้ไม่ดีจริงๆ"*** โดยสัจจะ ***"สิ่งที่ไม่ดี"...ก็ควรทำลายไปเสีย-สลายไปเสีย*** ผู้ที่จะช่วยคนอื่นให้...*ปล่อยออก-สลายออก...ความไม่ดีของเขา อยากให้เขาเปลี่ยนแปลง* **ต้องใช้ "ศิลปวิธี" มาก** พยายามอย่าให้เขามาจองเวร-จองกรรม

ถ้าไปจับมาถากออก หรือช่วยกันสลายออกอย่างรุนแรง ก็ยื้อแย่ง เจ็บปวด เพราะเขา **"อวิชชา"** หลงผิดนึกว่า *"สิ่งไม่ดี สิ่งทุจริต โกหก หลอกลวง ที่เขายึดไว้นั้น...ดี คือ* ***'เห็นกงจักรเป็นดอกบัว'*** *เพราะมันมีประโยชน์ที่ทำให้เขาได้อะไรมาซับซ้อน เขาก็ยึดเอาไว้-ไม่ปล่อย-ไม่อยากเอาออก ใครมาเอาออก...ก็ไม่ชอบ-โกรธ"*

ยิ่งมีธาตุพยาบาท *ยึดถือ ดูด ผลัก เป็นของตัวเอง* เรียกว่า *"แรงรัก-ซัง-พยาบาท-ผูกพันมาก"* **ก็ต้องโกรธมาก-พยาบาทแรง** เกิดมีปฏิกิริยาที่จะทำการ **"จองเวร-จองกรรม"** กันไปอีก...ไม่รู้กี่ชาติๆ **ก็ไม่ดี !**

จึง **ต้องมี "ศิลปวิธี" ในการแทรกยาทิพย์เข้าขุมขน เพื่อสลายตัวไม่ดีของเขา** นี่เป็นภาษาพูดนะ ซึ่งเป็นรูปธรรม-นามธรรม ที่ลึกซึ้งมาก

ในโลกนี้...ผู้รู้แล้ว-ผู้เจริญแล้ว...จะช่วยเหลือผู้ที่ไม่รู้ตัว-ยังหลงทำไม่ดีอยู่ และเพื่อไม่ให้เขาพยาบาทมาก ไม่ให้เขาโกรธตอบรุนแรง **ก็ต้องค่อยๆ สลายตัวไม่ดีของเขา** ให้เขาไม่รู้ตัวบ้าง ต้องใช้ปัญญา-ใช้ความเมตตา ในการช่วยเหลือเกื้อกูล ก็จะเกิด **"ความสุภาพ"** และนี้คือ **"สุดยอดแห่งศิลปะ"** กรรมกิริยาของมนุษย์ระดับ **"ผู้บริหาร"** นี้ **ทำชั่วนิดหนึ่งก็กระจาย...มีผลบาปเยอะ-มีผลกระทบมาก-มีผลจริงตามสัจจะ !** อยากให้เขาเอาบาปออกเร็วๆ ก็ถากบ้าง ! ไม่ให้เจ็บมาก แต่เราฝีมือไม่ดีก็อาจบาดเจ็บ ต้องยอม...สุดวิสัยทำได้แค่นี้ !

เราทำงานกันอยู่ทุกวันนี้อยู่ในฐานะต้องช่วยตัวเองให้ได้เลิกบาป-ได้บำเพ็ญบุญ แล้วก็ช่วยผู้อื่นด้วย...ให้เขาได้ลดบาป-ลดสิ่งไม่ดี-ลดสิ่งไม่งาม-ลดสิ่งไม่ควร ใครคนไหน...**ทำสิ่งที่ดีงาม**...ก็ช่วยกันสนับสนุนสร้างสรรขึ้นไป

ลัทธิที่ไม่ช่วยใคร ไม่ไปเกี่ยวข้อง ไม่รับรู้ เอาตัวเองหลีกออก ปลีกออก ไม่กระทบ ไม่เจ็บ ไม่ปวด เป็น **"ลัทธิฤาษี"** จะไม่รู้จักพลังงาน **"ดูด-ผลัก"** ที่ซับซ้อน จะไม่รู้อะไร **"ควร-ไม่ควร, ดี-ไม่ดี"** ที่ลึกซึ้ง และจะไม่รู้ว่า *"ในตัวเขาเองสะสมในสิ่ง*

ที่ยึดดี-ไม่ดีเอาไว้" ยิ่ง หมัก-หมก-กลบ-เก็บ-กด-กัก ไว้นานมาก ยิ่งยาก ไม่รู้ง่าย สลายไม่ออก แล้วมันก็ออกฤทธิ์เดชใหม่ วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารนี้ อีกนานเท่านาน

ในวัฏสงสารของคน ที่เป็นสายศรัทธา-สายเจโต คือ *"สายที่หมัก-หมก-กลบ-เก็บ-กด-กัก-ยึด-ผนึกแน่น จะมีลักษณะไม่รู้ง่าย"* ยิ่งอยู่ในวัฏสงสารของมหาจักรวาลนี้ กว่าจะปรับได้-แก้ตัวได้-สลายได้ เป็น **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ต้องใช้เวลานานมาก

ผู้ใดตั้งใจศึกษา "โลกียะ" ไม่หนี ! คนนั้นจะได้ "ปัญญา" มาก !

ศาสนาพุทธ ต้องมีผัสสะเป็นปัจจัย เป็นทฤษฎี-เป็นสูตรของ **พระพุทธเจ้า**

คนไหนหนี ! ยิ่งหลบเลี่ยงเข้าป่า ไม่รับรู้ ยิ่งไม่ชอบปัญญาเลย จะกลายเป็นสาย **"ศรัทธา"** ถ้ากลับศรัทธามารับ **"ปัญญา"** ก็ระวังจะกลายเป็น **"ตรรกะ"** สาย **"ตรรกะ"** เป็นสายที่ไม่เอาถ่าน สายเหลาะแหละ อะไรก็ไม่เอา อะไรก็ไม่แน่-ไม่ชัด

พวก **"ตรรกะ"** นี่ ไม่มีในศาสนาไหน ไม่เป็นศาสนา เป็นพวกเร่ร่อน ไม่เอาอะไรสักอย่าง จึงไม่มีหลักที่จะเป็นศาสนาได้ เป็นพวกอุกาบาต ไม่เป็นตัวของตัวเอง ระเหเร่ร่อน กลับกลอก วนเวียนไปมา เสียเวลานาน ไม่เป็นหลักให้คนพึ่งพิงได้

ก็มีแค่ ๓ อย่าง นี่แหละ สาย "ศรัทธา-ปัญญา-ตรรกะ"

"ศรัทธา" ก็ยังเป็นหลักให้คนพึ่งได้ ! **"ปัญญา"** ก็พึ่งได้แน่นอน !

ระวังเถิด ! ตรวจสอบให้ดี เรื่องนี้เป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้ง เป็น **"อจินไตย"** เมื่อศึกษาตรวจสอบให้ดีๆ แล้ว จะเหลือ **"ศรัทธา" กับ "ปัญญา"** **"ตรรกะ" จะน้อยลง** จะชัดขึ้นว่า...*เราหลงหนี หรือเผชิญสู้แบบสายปัญญา*

ไม่หนี "ปัญหา" ! "ปัญญา" จะสูงขึ้น ! รู้จัก "ดูด-ผลัก" จนดูดได้ไว

-ได้นาน-ได้แน่น แต่ปล่อยได้เร็ว-ได้สะอาด-ได้เกลี้ยง จะมีประสิทธิภาพสูงสุดซ้อนอยู่อย่างนั้น ทั้งในความเป็นพลังสภาพทรงไว้แน่น และเป็นสภาพระยะเวลานาน อยู่ที่การฝึกของตนเอง ไม่มีใครทำให้ใครได้

"พระพุทธเจ้า" เก่งเท่าไร ก็ไม่สามารถทำปัจจัตตัง ให้แก่ใครได้ ท่านได้แต่ชี้ทาง ทำแทนใคร-ทำให้ใคร...ไม่ได้ ทุกคนรู้แล้ว...ต้องฝึก-ต้องทำเอาเอง

ทุกอย่างมาจากพลังงาน คือ **"จิตวิญญาณ"** ซึ่งเป็นพลังงานอยู่ในตัวเราที่สุดยอดในความเป็นสัตวโลก ที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้แล้ว

อาตมาเรียนตาม-รู้ตาม-ฝึกพิสูจน์ "ความจริง" ตาม ก็เห็นจริง !

แล้วเอา "ความจริง" นี้ มาบอกสู่กัน ใครฟังแล้ว "รู้" ก็เอาไปทำเอง !

♠ พระปริยัติ พระปฏิบัติ

ทุกวันนี้ในประเทศไทย มีแต่ "พระปริยัติ" ท่องตำรา *(มีปริญญา)* **พระนักคิด พระนักวิชาการ พระนักสร้างวัง สร้างเวียง มาเป็น "พระผู้ปกครอง" ทั้งหมด**

"พระปฏิบัติ" อยู่ใต้อาณัติหมด ! นี่เป็นความจริงที่ผิดพลาดใช่ไหม ?

"พระปริยัติ" ได้หัวข้อตำรา แต่ไม่รู้แนวทางปฏิบัติที่ถูกแท้ แม้ปฏิบัติก็ไม่ถึงมรรคถึงผลอะไร แถมเอาความคิดของตัวเอง อธิบายทางปฏิบัติที่ผิดๆ เพี้ยนๆ หรือแปลไปตามความเห็น ที่ตัวเองชอบ เท่าที่ตัวเองมีภูมิ-มีบารมีเก่า !! แล้วก็เอามาสาธยายสอน จึงได้เท่าภูมิเก่า !!!

"พระปริยัติ" ปลอมๆ คือ *"มีแต่ปริยัติ ไม่ได้ปฏิบัติอะไร ไม่ได้รู้สภาวะจริงอะไร"* เพราะเอาแต่ท่องตำรา แล้วก็นำมาตีความไป-วิเคราะห์ไป-วิจัยไป

แต่มีหมู่คณะใหญ่ มีการให้รางวัลกัน ให้ประกาศนียบัตรกัน นี่ได้ชั้นตรี-โท-เอก นี่ได้ตำแหน่งบัณฑิตนะ ! ปริญญานะ ! แต่จริงๆ ไม่ได้อะไรจริงๆ นัก ได้แต่ **"มานะกิเลส"** หลงใหลเพิ่มความใหญ่ ชี้ชวนกันชอบ ชี้ชวนกันชม เท่านั้น

เมื่อมี **"กิเลสมานะ"** หลงดี ย้อมใจ เสริมด้วย...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ ก็เลยนิยมชมชอบกัน สะสมเอาอย่างนี้กันมาก และมีกองหนุนเสริมจากคนส่วนมากที่มีค่านิยมใน **"โลกธรรม"** เป็นแกน เป็นสามัญอยู่แล้ว เป็นฤทธิ์-เป็นแรง เสริมช่วย-หนุนช่วย-ยกย่องกันเข้าไปอีก ก็เลยได้อำนาจปกครอง...

"พระปฏิบัติ" จริงๆ มีจำนวนน้อย ก็เลยตกอยู่ภายใต้ฐานอำนาจการปกครองของ "พระปริยัติ" ผู้ไม่ปฏิบัติ ดังที่ว่ามา

แล้ว **"พระปฏิบัติ"** ก็ไม่ขยันค้นคว้า-ท่องทวน-สอบทานตำรา จึงเป็นกันไปอย่างนี้ คือ *"พระปฏิบัติขาดปริยัติ พระปริยัติขาดปฏิบัติ"*

ยิ่งพวก **"นักปฏิบัติ"** ซึ่งไม่ค่อยมี **"ปฏิภาณ"** อยู่แล้ว เพราะ **"ปฏิบัติ"** เอียงโต่งไปข้าง **"เถรวาท"** หรือระบบฤาษี **"หนีโลก"** อาศัยฟัง **"ปริยัติ"** จากพวกที่ท่องบ่นอธิบายตีความตามความเห็นของตนบอกว่า *"นี่ตำราของพระพุทธเจ้านะ"*

ก็เลยเป๋ตาม **"พระปริยัติ"** ปลอมๆ เชื่อตามพวกนักวิชาการ นักวิจัยวิเคราะห์ที่ช่วยกันเพี้ยน ช่วยกันส่งเสริมกันและกัน ให้ผิดเพี้ยนยิ่งๆ ขึ้น

ทั้ง **"พระนักปริยัติ"** และ **"พระนักปฏิบัติ"** ก็เลยเป๋ตามกันไปเรื่อยๆ พากันผิด พากันลงเหว ค่อยๆ ลาก ค่อยๆ จูง พากันเพี้ยนผิดไกลออกไปๆๆ *(จากพุทธ)*

ครั้นปฏิบัติเข้าจริง กลายเป็น "พูด" ก็ไม่ได้ "ทำการงาน" ก็ไม่ได้ แถม อธิบายโมเมเสียอีกว่า *"การนั่งหลับตาปฏิบัติ นั่นแหละคือ **ทำการงาน**...แล้วล่ะ !"*

ข้อสำคัญ คือ แน่ใจกันเหลือเกินว่า *"ต้องหนักไปข้างให้จำเจอยู่ในป่า จึงจะเป็น **'พระนักปฏิบัติ'** แท้ๆ"* และปักใจกันเหลือเกินว่า *"การปฏิบัติ หรือทางปฏิบัติตัวแท้นั้น จะต้องเป็น **'การนั่งหลับตา'** เป็นเรื่องใหญ่-เรื่องหลัก"*

จึงไปปฏิบัติ **"แบบฤาษี"** กันหมด **"ปัญญา"** ก็ไม่ค่อยมีด้วย เพราะสายฤาษีดาบส ที่เอาแต่นั่ง **สะกดจิต-ดับจิต-หลับตา "ปัญญา"** ก็ยิ่งซึมเซา-ยิ่งงึมๆ งำๆ มีแต่นั่งซึมไป-เซื่องไป แล้วก็หลงกันว่า *"ปัญญา...จะเกิดเอง-มีเอง !?!"*

"พระผู้มีอำนาจปกครอง" ก็ไม่มีเนื้อหา เข้าใจผิดๆ เพี้ยนๆ ไม่มีเชื้อถึงมรรค-ถึงผลอะไร โดยสามัญสำนึกก็รู้อยู่ว่า *"ตนนั้น หย่อนปฏิบัติ"* จึงจำต้องยอมบอกว่า ***"พระปฏิบัติ...ดี-ท่านทำถูก"*** และทำทีว่า *"เคารพกราบไหว้"*

แต่...ก็ไล่ **"พระปฏิบัติ"** ต้องไปอยู่โน้น ให้ไปอยู่ป่า อยู่เขาโน่น ! อย่ามาอยู่เทียบ อยู่เคียงใกล้ๆ ไปอยู่ไกลๆ นี่เป็นเล่ห์ของ **"จอมโจรบัณฑิต"** ที่ซ่อนใน

เพราะตัวเองก็รู้ด้วยสามัญสำนึกว่า ***"พระปฏิบัติ"*** *ย่อมดีกว่า* ***"พระปริยัติ"***

ถ้ามาอยู่เคียงคู่กัน *คนจะนิยม* ***"พระปฏิบัติ"*** *มากกว่า* ***"พระปริยัติ"***

ฉะนั้น **"พระปฏิบัติ"** จงไปอยู่ไกลๆ เถิด อย่ามาอยู่คู่กันเลย

แล้วก็ไล่ให้ **"พระปฏิบัติ"** ไปอยู่ในป่า-ในเขา เพื่อตนจะได้รับความเคารพนับถือแต่ฝ่ายเดียว นี่คือ ความมีปัญญาอย่าง **"จอมโจรบัณฑิต" !**

ทุกวันนี้ คนที่เข้ามา "บวช" ใน "ศาสนาพุทธ" เป็นคนที่ไม่มีอะไรจากทางโลก แล้วก็เข้ามาอาศัย **"ศาสนา"** ตักตวงเอา **"ความได้"** คือ *"ได้เงิน-ทอง-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข-ได้อำนาจปกครอง จนมีอะไรๆ อย่างชาวโลกๆ อันเป็น **'เศษกากขยะ'** ของศาสนาแท้ๆ แล้วก็ลาสึกออกไปใช้หากินทางโลก ไปเป็นคู่แข่งของชาวโลก แล้วแฝงเอาเศษกาก (โลกธรรม) ไปถล่มโลกอีก !"*

แท้จริงแล้ว "ศาสนาพุทธ" นั้น นำผู้มีความรู้ทางโลก-มีทรัพย์สินเงินทอง มี อะไรๆ ทางโลกเหล่านั้น **มารับใช้ "งานศาสนา" มาช่วยงาน "กองทัพธรรม"** เพื่อนำพามนุษย์สู่ **"สันติสุข"** ในประวัติหลักฐานของ **"ศาสนาพุทธ"** เป็นอย่างนั้น...ใช่ไหม

ทุกวันนี้ **"ศาสนา" ถูกตักตวงเอาประโยชน์อย่างโลกๆ** จริงๆ ใช่ไหม ?

ขณะนี้อาตมากำลังพาพิสูจน์ กลับไปสู่เนื้อหาที่แท้จริงของ "ศาสนาพุทธ"

ความจริงอันสำคัญว่า *"ผู้เข้ามาเป็นทหารหาญของ **'กองทัพธรรม'** จะต้องคือ ผู้มีอะไรๆมาให้แก่**'ศาสนา'** ไม่ใช่ผู้เข้ามาตักตวงเอาเศษกาก หรือเอาสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อหาของศาสนาออกไปใช้ ไปเป็นคู่แข่งแย่งยื้อ **'โลกธรรม'** กับชาวโลกๆ"*

♠ พุทธแท้ ไม่ปลีกเดี่ยว

"ทางปฏิบัติอันเอก" คือ "สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"

พวกที่แปลความหมาย **"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"** ด้วยบัญญัติ ด้วยภาษา ด้วยตำรา แปลกันไปตามความเห็น จนกลายเป็น **"โลกียธรรม"** ไปหมดแล้ว

สุดท้าย **"ศีล"** ก็ไม่มี การปฏิบัติก็ไม่สัมพันธ์กัน **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"** ไม่สมังคีกันเลย **"สัมมาทิฏฐิ"** ไม่สัมพันธ์กับ **"สัมมาสังกัปปะ"** ไม่สัมพันธ์กับ **"สัมมาวาจา"** ข้ออื่นๆ ก็ไม่สัมพันธ์กับ **"สัมมา"** ข้อต่อๆไป !!

ที่สุด **"สัมมาทั้ง ๗" ไม่สัมพันธ์กับ "สมาธิ" จึงไม่เกิด "สัมมาสมาธิ"** ตามองค์มรรค มีแต่ **"สมาธิ"** ที่เกิดได้ เพราะนั่งหลับตา-ไม่พูด-ไม่ทำงาน

จนสุดโต่งไปว่า *"การปฏิบัติธรรม จะต้องไปอยู่ป่า แถมไม่ให้มีอาชีพเสียอีก"* ทั้งๆที่ใน **"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘" มี "อาชีพ" มี "การทำงาน" มี "การพูดจา"**

"ศาสนาพุทธ" ไม่ใช่ศาสนาปลีกเดี่ยว ออกป่าสู่เขาถ้ำแต่ผู้เดียว หลบลี้ เอา แต่สะกดจิตตัวเองให้หลุดพ้น หาแต่วิธีการหยุดไม่เกี่ยวข้อง แล้วก็หลุดพ้นออกไปจากสังคม ไม่สัมพันธ์-ไม่เชื่อมโยง-ไม่เข้าใจโลก พวกฤาษีพาทำมานานแล้ว

ดูสงบไม่วุ่นวาย ก็จริง แต่ไม่เป็นประโยชน์สร้างสรร ได้แต่...*กิน-นอน-นั่ง-เดิน-ขับถ่าย...ไปวันๆ จนตาย* มีชีวิตระนาบเดียวตื้นๆ เป็นวิธีที่ง่ายๆ ไม่ต้องใช้ศาสดาชั้นสูงค้นพบ วิธีการอย่างนี้ นอกเรื่องนอกทางของ **"พระพุทธเจ้า"**

"มนุษยชาติ" ต้องมีความสัมพันธ์กัน ก็ต้องเก่งทนให้ได้กับคนที่มีอารมณ์ร้าย หรือมีความคิด ที่แตกต่างจากเรา ดูถูก-ดูแคลน-ย่ำยี-ด่าเรา ทั้งๆ ที่เขาร้าย *แต่เราก็ยังสามารถทำงานด้วยกันได้ รับความคิดนั้นได้*

ส่วนดีของเขาก็เอามาใช้ *จนเปลี่ยนความร้ายของเขาให้เป็นดีได้...อย่างนี้เก่งบรรลุผลสำเร็จ นี่คือ "ยอดฝีมือ-ยอดมนุษย์" อาตมาว่า "พระพุทธเจ้า...เก่งตรงนี้"*

แล้วอาตมาก็นำพาฝึกฝนอบรมตามความเข้าใจอย่างนี้

ไม่ใช่เอาแต่หนีๆ-ไม่คบค้า-ไม่เกี่ยวข้อง-ตัดทิ้ง เป็นวิธีฤาษี *อาตมาว่า ง่ายนะ*

การยินดีในเสนาสนะอันสงัด ก็คือ "ใจเราสงบสงัดยินดีจริงๆ"

ไม่มีอะไรเลย อยู่คนเดียวว่างๆ เงียบๆ ก็สบายใจดี เพราะใจสงบ-ไม่โหยหา-ไม่แสวงหา-ไม่อยาก-ไม่ต้องการอะไรมาบำเรอตนอีก

แต่ลักษณะ **"จิตสงบสงัด"** ของพุทธ เป็นสัจจะย้อนสภาพ *(ปฏินิสสัคคะ)*

ฉะนั้น ยินดีในเสนาสนะอันสงัด หรือมีใจยินดีในป่า คือ ***"จิตวิญญาณเท่านั้น ที่ยินดี"*** แต่ต้อง **"ปฏินิสสัคคะ"** จึงอยู่ในเสนาสนะอันไม่สงัดก็ได้ เพื่อทำประโยชน์เป็นคุณค่าต่อสังคม ไม่ได้มีความหมายว่า *"ต้องไปจมอยู่ป่าเขาถ้ำ"*

"ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาที่ "อนุเคราะห์โลก" ทำให้มวลมนุษยชาติเป็นสุข *(พหุชนหิตายะ โลกานุกัมปายะ)* **"พุทธศาสนา" ไม่ใช่ศาสนาป่าเขาเข้าถ้ำอย่างฤาษี**

ธรรมะของ **"พระพุทธเจ้า"** ถ้าเข้าใจจริงแล้ว จะไม่ค้านแย้งกันเลย ทุกวันนี้เข้าใจผิด ปฏิบัติผิด ก็ไปผิดๆกันใหญ่ **"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"** ก็หายไปๆๆ !!!

เมื่อ **ปริยัติ**...อาพาธ, **ปฏิบัติ**...ก็อาเพศ, **ปฏิเวธ**...ก็อาภัพ

นี่คือ "จุดเพี้ยน ที่จะต้องมาศึกษากันให้แจ่มกระจ่าง"

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "เราไม่พัก-เราไม่เพียร เราจึงข้ามโอฆสงสารได้" ก็ต้องรู้ให้ได้ว่า *"ทำไมเราไม่พัก เมื่อไม่พัก-ก็ต้องเพียร"*

"ไม่พัก" คือ **"เพียร"** คนที่ประเสริฐจะต้องมีความเพียรนำหน้า

"ไม่เพียร" คือ **"พัก"** คนที่ฉลาดจะต้องรู้จักพัก ไม่มีใครโง่ที่ไม่รู้จักพัก เพียรไม่รู้พักก็ตายกันพอดี เพียรเกินพอดีก็ทรมานตัวเอง เป็น **อัตตกิลมถานุโยค** *(อานุโยค=เพียร, กิลมถ=ความลำบาก, อัตต=ตนเอง เพียรจนทรมานตนเอง คือ ความสุดโต่ง)*

คนมีความเพียร คือ **"คนเจริญ"** คนที่เพียรได้มาก คือ **"คุณลักษณะของคนที่มีสมรรถนะสูง"** ตามฐานะของแต่ละบุคคลที่ไม่เท่ากัน

ผู้ที่รู้จัก **"พัก"** และรู้จัก **"เพียร"** คือ *"ผู้ที่เข้าถึง **'นิพพาน'** ผู้ที่ก้าวข้าม **'โอฆสงสาร'** คุณลักษณะประเสริฐอย่างนี้ ทำให้สังคมบ้านเมืองเจริญ-ไม่ล่มจม"*

คนที่เอาแต่หยุดอยู่เฉยๆ หลบๆ เลี่ยงๆ ไม่เอาถ่าน ดูดาย คนพวกนี้ไม่ประเสริฐ ตัวเองก็อยู่ไม่รอด สังคมก็ไปไม่รอด

"ศาสนาพุทธ" จึงไม่สอนให้คนดูดายเฉยๆ เนือยๆ ไม่ขนขวาย ไม่ขมีขมัน

"อบายมุข" ก็คือ "ขี้เกียจ" เป็นข้อสำคัญ เราจะต้องพากเพียรพัฒนาให้ตนเองเป็นคนขยัน แต่ต้องรู้ว่า *"เพียรอย่าให้ทรมานตน ขยันเกินการจนสุขภาพร่างกายเสีย หรือเพียรอยู่ในหมู่กลุ่ม จนทำให้หมู่กลุ่มกระทบกระเทือน*

ไปหมด เพียรเกินหน้า ดีเกินไป จนคนริษยา" ก็ต้องดูใจเขาบ้าง

คนเรามีขีดจำกัดใน **"ความเพียร"** ถ้าไม่เสีย **"สุขภาพ"** หมู่กลุ่มก็อนุโมทนา ก็จงเพียรไปเถิด เป็นตัวอย่างที่ดี...สาธุ

♠ พระอาริยะ มีสัปปายะ ๔

"พระอาริยะ" ของพุทธ ต้องทนทาน ไม่ติดป่า รู้จัก "เสนาสนะสัปปายะ" ที่ถูกส่วน อยู่ "เหนือโลก" ได้ คือ *"อยู่ในสังคมนี่แหละ แล้วช่วยพัฒนามนุษย์"*

"พระปฏิบัติ" ที่มี **"วิมุติ"** ก็จะสอน **"วิมุติ"** *(ความหลุดพ้น)* อยู่ในดงของศัตรูปฏิปักษ์ *(คนชั่ว)* เรียกว่า **"พระมาลัย" โปรดสัตว์** ท่านจะเป็นนักร้อยมาลัย เรียงตามขั้นตอน-ตามลำดับ สอนธรรมงามใน...เบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย

"เสนาสนะ" ของ "พระอาริยะ" จึง "สัปปายะ" อยู่ที่ใดก็ได้ ไม่หวั่นไหวแปรปรวนไปกับสิ่งแวดล้อม มี "สัปปายะ" ที่ใจ ทำกิจการงานเป็น **"ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน"** ทั้ง ๒ ส่วน ไปในตัว เป็น **"ธรรมสัปปายะ"**

"พระอาริยะ" อยู่กับมนุษย์ ก็จะเป็น **"บัณฑิต"** เป็น **"สัตบุรุษ"** เป็น **"บุคคลสัปปายะ"** ที่มนุษย์ผู้ฉลาดจะพยายามเข้าใกล้

เมื่อเป็น **"บัณฑิต"** จะมีคนอ่อนวิชากว่าคอยห้อมล้อม ยิ่งมีฤทธิ์มากก็ยิ่งต้องสอนคนให้มี **"ปัญญา"** ได้มาก และสามารถสร้าง **"อาหารสัปปายะ"** ให้คนได้บริโภคมากขึ้นๆ ก็จะเกิดมี **"บุคคลสัปปายะ"** มากขึ้นๆ

อาตมากำลังบรรยายธรรมอยู่นี้ ก็เป็นการปรุง "อาหาร" ทางธรรม

ภาษาบาลี คำว่า "สัปปายะ" แปลว่า *"ความเจริญ เกิดคุณค่า ประโยชน์ หรือประกอบด้วยประโยชน์คุณค่า ได้กำไรอาริยะที่แท้จริง"*

แต่คำว่า **"สัปปายะ"** หรือ **"สบาย"** ทุกวันนี้ กลายเป็นเรื่องของกิเลสสบายๆ ตามใจชอบ สบายใจตามใจกิเลสบงการ ใจที่มีกิเลสเป็นเจ้าเรือน กิเลสอยากเป็น-อยากได้-อยากมีอย่างไร ก็เอาตามความอยากให้สมใจ นี่คือ **"ความสบาย"** ที่เขาหมาย ภาษาไทยก็เลยเสียตรงนี้ คำว่า **"สบาย"** ไม่ใช่หมายอย่างนั้น

"เสนาสนะสัปปายะ" คือ สถานที่สิ่งแวดล้อม ที่เกิดประโยชน์คุณค่าได้มาก

เช่น ***"พุทธสถานสันติอโศก"*** *มีองค์ประกอบที่เป็นมิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่ง*

แวดล้อมดี ประกอบประโยชน์คุณค่าได้มาก มีสิ่งแวดล้อมทั้ง...ที่อยู่-ที่พัก-ที่กิน-ที่นอน-ที่ทำงาน...อยู่ในนี้เสร็จ เป็นเสนาสนะที่ประกอบไปด้วยบุคคลที่เป็นสัตบุรุษ-เป็นบัณฑิต ใครได้อยู่อาศัย-ได้เข้าใกล้คบคุ้นกับบัณฑิต ย่อมเป็นมงคลอันอุดม เพราะมิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์

"พุทธสถานสันติอโศก" จึงเป็น **"เสนาสนะสัปปายะ"** อย่างนี้

เราควรอยู่ปฏิบัติธรรมในสถานที่เป็น **"เสนาสนะสัปปายะ"** คือ ที่มี **"บุคคลสัปปายะ"** มี **"อาหารสัปปายะ"** มี **"ธรรมสัปปายะ"** เป็น **"สัปปายะ ๔"** ก็ปฏิบัติธรรมที่นั่นแหละให้มาก เป็นที่ที่ควรปฏิบัติธรรมได้อย่างเจริญ

ถ้าโอกาสเราไม่มีมากขนาดนั้น **อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติธรรมอยู่ที่นั่นได้**

แม้เพื่อนรอบตัวจะเป็นคนร้าย **ก็ต้องปฏิบัติให้ได้ตามบุญบารมีของเรา**

"บุคคล" ที่เราจะคลุกคลีเกี่ยวข้องด้วย เราต้องรู้จัก "บุคคลสัปปายะ"

"บุคคล" จะเป็น **"สัปปายะ"** ได้ ต้องมีสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี

"บุคคลสัปปายะ" คือ *"คนดี ตั้งแต่...กัลยาณชน-บัณฑิต-สัตบุรุษ ไปจนถึงอาริยชน"* มีคนอย่างนี้ในโลก *จงคบหา-คบคุ้น-นั่งใกล้-เงี่ยโสตสดับ-ศึกษาอบรม-อยู่รับใช้* อย่าห่างครูอาจารย์ คลุกคลีเกี่ยวข้องกับคนอย่างนี้ ไม่มีทางเสียหาย

เราต้องคบคุ้น-คลุกคลี กับ **"บุคคล"** ที่จะนำพาชีวิตให้มีคุณค่า มีประโยชน์ เป็นบุคคลที่เป็น **"สัตบุรุษ"** เป็น **"บัณฑิต"** เป็น **"อาริยะ"** เป็น **"คนดี"** หรืออย่างน้อยเป็น **กัลยาณชน** คลุกคลีเกี่ยวข้องด้วยแล้ว จะนำพาเราไปดี-ไม่เสีย-ไม่ตกต่ำ

"บุคคลสัปปายะ" จึงต้องมีด้วย ไม่ใช่เอาแต่สถานที่เงียบสงบอย่างเดียว หยุดพูด หยุดทำ นั่งนิ่ง สงบเงียบ จนไม่ได้ยินอะไร ถ้าเราไม่รู้ว่า *"ความสงบ หรือความนิ่ง-ความหยุดขนาดไหน จึงจะพอดี-พอเหมาะ ก็จะกลายเป็นสภาพที่เลยเถิดไป"*

เราต้องสงบจาก **"กิเลส"** ต้องรู้องค์ประกอบของความสงบ

"พระอาริยะเจ้า" จะกำหนดรู้ "สัปปายะ ๔" ***๑. เสนาสนะสัปปายะ ๒. บุคคลสัปปายะ ๓. อาหารสัปปายะ ๔. ธรรมสัปปายะ อย่างชัดเจน***

"ธรรมะของพุทธศาสนา" ไม่ค้านแย้งกัน ทั้งใน **"เสนาสนะ"** ใน **"บุคคล"** ใน **"ธรรม"** ที่จะแสดง หรือใน **"อาหาร"** ที่จะปรุงสร้าง

♠ อสังสัคคะ เอโก เอกี

"ธรรมะ" ของ "ศาสนาพุทธ" สร้างสรร เสียสละ สามัคคี อบอุ่น ไม่อ้างว้าง-ไม่ว้าเหว่-ไม่โดดเดี่ยว-ไม่เดียวดาย

คำว่า "อสังสัคคะ" อย่าคลุกคลีเกี่ยวข้อง ถ้าแปลแค่ว่า *"อยู่ผู้เดียว-กินผู้เดียว-ไปผู้เดียว-เดี่ยวๆ ไม่คบกับใคร"* จะเลยเถิดสุดโต่งเป็นคนอ้างว้างว้าเหว่

แปลอย่างนี้ ค้านแย้งกับหลักคำสอนที่ว่า *"มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์"* เพราะนั่นคือ *"หลักการ...ให้คบหาสัตบุรุษ ให้ฟังสัทธรรม ให้อยู่ในสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี (ปฏิรูปเทสวาโส)"*

เมื่ออยู่ในสังคม แล้วจะไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องกับใครเลยได้อย่างไร ? *จึงต้องรู้ให้ชัดเจนจริงๆ ว่า "อย่าคลุกคลีเกี่ยวข้องกับใคร ? อะไร ? แค่ไหน ? อย่างไร ?"*

เช่น *คนพาล คนชั่ว คนโง่ คนอวิชชา คนขี้เกียจ คนขี้คร้าน คนทุจริต คนอกุศล เป็นกลุ่มคนที่คลุกคลียาก อย่าเข้าใกล้ ต้องถอยห่าง อย่าคลุกคลีเกี่ยวข้อง*

ถ้าอินทรีย์พละไม่มีเพียงพอ จิตเราจะอ่อนแอ เพราะเราจะรู้เท่าทันเขาไม่ได้

คำว่า "<u>เอโก-เอกี</u>" ที่เขาแปลกันว่า *"<u>แต่ผู้เดียว</u>" กินคนเดียว บิณฑบาตคนเดียว เอี้ยวแขน-ไกวขาคนเดียว* อาตมาก็ขอแย้ง *จะไปแปลแต่ความหมาย **<u>ผู้เดียว</u>** ไปหมด...ก็เจ๊งพอดี !* ...นิยามของคำว่า **"เอกะ"** ไม่ได้แปลเท่านั้น...

แปลว่า *"ผู้เดียวก็ได้ เป็นเลิศก็ได้ เป็นเอกหนึ่งเด็ดเดี่ยวก็ได้"*

"เอโก เอกี" ต้องแปลใหม่ว่า ***"กระทำอิริยาบถทุกอย่างให้สำเร็จ เป็นเลิศ ได้มรรค ได้ผล เป็นเอก เป็นหนึ่ง เป็นยอด"***

เช่น ***กินอย่างเป็นเลิศ*** *คือ "กินอย่างสังวรสำรวม-ไม่เป็นทาสกิเลส-ประณีต -ประหยัด-เรียบร้อย-ถูกต้องตามเสขิยวัตรต่างๆ นานา อย่างนี้ก็เป็นเลิศ-เป็นเอก"*

♠ ปฏินิสสัคคะ (การสลัดคืน)

"นิโรธ" ของศาสนาพุทธต้องดับ "อัตตา" *(กิเลส)* **ให้สนิทหมดเกลี้ยง**

ต้องรู้-ต้องเห็น **"สภาวะจริง"** ของเราให้ชัดๆ แล้วละล้างดับสิ่งที่เป็น **"อัตตา"** ให้ละเอียดลออ **"จิต"** จะอยู่เหนือ **"อัตตา"** จริงๆ จะพ้น **"อวิชชา"** เป็น **"วิชชา"** เหลือแต่ **"ฐานจิตอาศัย"** เรียกว่า **"วิหารธรรม"**

เมื่อละล้าง "อัตตา" ได้ถึงขั้น "นิโรธานุปัสสี" แล้ว

ต้อง **"สลัดคืน"** หรือ **"ปฏินิสสัคคะ"** ก็จะเป็นอุปการะทั้งตนและท่าน จะสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้อีกมาก ซึ่งเป็นประโยชน์ตนและท่านได้อย่างสมบูรณ์

แม้ขั้น **"โสดาภูมิ"** ก็จะอยู่กับ **"โลกอบาย"** ได้ ไม่อึดอัดขัดเคือง

เป็นพระมาลัยรื้อขนสัตว์ เพราะแม่นแน่นอน **"รู้สภาวะจริง"** ของตนและผู้อื่น เป็น **"เจโตปริยญาณ"** ที่สามารถ **รู้บุคคลอื่น-สัตว์อื่น** *(ปรสัตตานัง)* นอกตัวตนบุคคลเราเขา หรือเป็นสัตว์อื่นในตัวเอง เช่น *มีสัตว์ที่เป็นอบายอยู่ในตัวเรา...เราพ้นแล้วหรือยัง ? แล้วเราพ้นสัตว์อื่นที่เป็นพรหมสัตว์หรือยัง ?*

ถ้า "เจโตปริยญาณ" ไม่มี หรือไม่บริบูรณ์
ก็ไม่สามารถตรวจสอบ "จิต" ตน ได้ละเอียดลออลึกซึ้ง

ต้องมี "เจโตปริยญาณ" ตรวจดู "วิมุติ" ยังมี "อวิมุติ" หรือเปล่า ?

"วิมุติ" นอกในสมบูรณ์เที่ยงแท้ จึงเรียกว่า "นิยตะ" ***เป็นผู้เบิกบานแจ่มใส*** *(พุทธะ)* ***แม้กระทบสัมผัสอย่างไร ก็ไม่มีการสะดุ้งสะเทือน มีแต่เบิกบาน*** *(ปมุททะ... เป็นอุปการะ)* ***ความไม่ยินดีในใจ*** *(อรติ...เป็นอันตราย)* ***ไม่มีอีกเลย***

หรือเรา "วิมุติ" หลุดพ้นเป็น "อนุตรจิต" มีจิตอยู่เหนือ "อัตตา" จริงๆ แล้วเป็น "สมาหิตจิต" หรือเปล่า ?

คือ *"เป็นจิตที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลคนอื่นได้หรือยัง ? ถึงขั้นที่จะไปกระทบสัมผัสเกี่ยวข้องกับคนอื่น แล้วมีประโยชน์เกื้อกูลได้หรือเปล่า ?"*

ถ้าเกื้อกูลตนได้ แต่เกื้อกูลคนอื่นยังไม่ได้ ก็ยังไม่เป็น **"โพธิสัตว์-โพธิกิจ"**

ประโยชน์สูงสุดของตัวเอง...ก็เป็น **"อรหัตผล"** ช่วยผู้อื่น...ก็เป็น **"โพธิสัตว์"**

เช่น ***เราอยู่เหนือโลกอบาย*** *(วิมุติ) แม้ต้องลงไปช่วยคนที่ยังจมอยู่ใน* ***อบายมุข*** *เราก็ไม่มีความอึดอัดขัดเคืองผลักไส ไม่อ่อนยุ่ยปวกเปียกเปื่อยละลายเน่าไปกับเขา*

เพราะ ***ถอน "อนุสัยอาสวะ" แล้ว*** *(อรหัตผล) จิตใจก็สบาย-สะอาด-เบิกบาน-แจ่มใส เหมือนน้ำใสในกลุ่มโคลนเน่า ไม่อึดอัดอดทน* ***จึงจะกู้ชีวิตเขา-ช่วยเขา*** *ออกมาจากกลางเตาหลอมเหล็ก หรือนรก หรือกองบาปกรรมนั้นได้ ก็จะเป็นประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน อันสัมพันธ์สร้างสรรศาสนาไปได้สูง ไปได้มากมาย แล้วก็มีฤทธิ์ที่จะทำน้ำโคลนเน่า ให้ใสสะอาดขึ้น จึงจะเกิดการ* ***"กู้ศาสนา"*** *ได้*

ดังนั้น "ปฏินิสสัคคะ" *(สลัดคืน)* **ก็คือ *การเป็น "โพธิสัตว์" นั่นเอง***
หรือ "โพธิสัตว์" ก็คือ *"การปฏินิสสัคคะของอรหันต์" นั่นเอง*
"โพธิสัตว์" กับ "อรหันต์" ไม่แยกกัน จึงสูงส่งปานฉะนี้
(การเป็น ***"พระอรหันต์"*** *ก็คือ การเป็น* ***"พระโพธิสัตว์"*** *ในตัว จึงเป็น* ***"อุภยัตถะ"****)*

♠ มหายาน

สาย "มหายาน" มีความรู้เรื่อง "โพธิสัตว์-โพธิญาณ"
ตำรา "โพธิสัตว์" ของ "มหายาน" มีมากมาย

เช่น ***"พระโพธิสัตว์"*** *จะต้องมีจิตเมตตามาก ถึงขั้น* ***"ศีลของพระโพธิสัตว์"*** *ถ้าไม่สอนธรรมะคน ถือว่า "อาบัติปาราชิก" เป็นต้น*

คำว่า "โพธิสัตว์" นี้ ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **มีภูมิรู้ "โพธิสัตว์" ตามภูมิ** ของผม ไม่ได้รู้...ตามแบบมหายาน ตามแบบเถรวาท หรือตามตำราต่างๆ ที่กล่าวกัน-อธิบายกัน-ศึกษากันอยู่...ในสังคมระดับ **"ตรรกะ"**

ผมมีภูมิรู้ความเป็น **"โพธิสัตว์"** ในระดับ **"สัจจะ"** ไม่ใช่ในระดับ **"ตรรกะ"**

จริงๆแล้ว **"โพธิสัตว์"** มีอยู่ทั้งในมหายาน และในเถรวาท

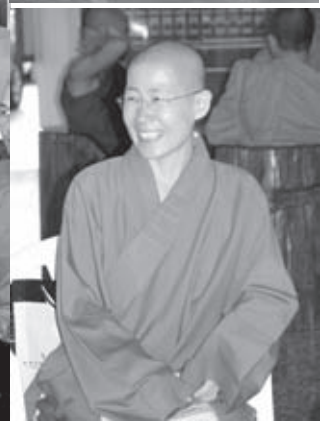
ผมไม่ได้เรียนรู้ "โพธิสัตว์" จาก "มหายาน" และไม่มีตำราของ "มหายาน"

แต่ผมก็มีภูมิของตนอยู่ ซึ่งผมก็นึกรู้อยู่-เข้าใจอยู่ นี้คือ **"ความจริงที่ผมรู้"**

แล้วผมก็ได้ทำงาน **"โพธิสัตว์"** มาโดยตลอด ทฤษฎีเหล่านี้ เป็นประโยชน์ตน และเป็นประโยชน์โลก อย่างสมบูรณ์จริงๆ ผมก็ได้ทำอยู่ เห็นผลอยู่ และมีผลงานอยู่อย่างแท้จริง เป็นความจริงที่ยืนยันได้ ตรวจสอบได้

เรื่องนี้ผมไม่อยากเอามาอธิบายด้วยภูมิของตน เพราะไม่มีหลักฐานอ้างอิง จะกลายเป็นเรื่องตัวเองพูดเอง ผมรู้อยู่-ทำอยู่ **เกิดมาก็เพื่อทำงานเกื้อกูล** ทำมากไป สอนมากไป จนกระทั่งไม่มีเรี่ยวแรง ผลอยลงไปขาดใจตายตรงนี้ ก็ไม่เป็นไร

พวกคุณต้องหามเอาไปฝังไปเผาเอง **ชีวิตก็แค่นี้ ไม่เห็นยากอะไร**

ถ้าเราเห็นแก่ตัว เสพติดจิตขี้เกียจ จะขยันขึ้นหน่อยก็ไม่ ไม่ยินดีช่วยเหลือ เฟือฟายคนอื่น ไม่ช่วยกู้รื้อขนสัตว์ทำประโยชน์เกื้อกูลท่าน อย่างนี้...เป็นอกุศล เป็นอันตราย เป็นสัตว์ไม่มีโพธินะ *(เพราะไม่รู้กิจ-ไม่รู้งาน...อันเป็นกุศล)*

แม้เหน็ดเหนื่อยลำบากยากเข็ญ ก็จงขยันพากเพียรบำเพ็ญในกิจน้อยใหญ่เถิด แล้วคุณจะรู้ว่า ***"การบำเพ็ญกุศลเป็นอุปการะ มีประโยชน์มาก"*** คุณก็จะเป็น **"โพธิสัตว์"** ที่ช่วยรื้อขนสัตว์ด้วยความอุตสาหวิริยะ

ส่วน "โพธิสัตว์" ฝ่ายมหายาน ที่ออกนอกขอบเขตของ "โพธิสัตว์" ไปไกล ก็จะวิ่งเข้าสู้ทุกข์ ช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยรื้อขนคนอื่น มีแต่จะสอนเขา สอนคนเก่ง แต่ไม่ช่วยตน-ไม่สอนตัวเอง-ไม่ประพฤติ-ไม่ปฏิบัติ-ไม่ทำกิจตน ยิ่งตนเองอินทรีย์พละอ่อนไม่มีกำลัง **ภูมิธรรม "เจโตวิมุติ" ก็น้อย ก็เลยไม่มี "วิมุติ"**

เพราะช่วยแต่คนอื่น แล้วช่วยเขาได้ ก็แค่ผิวเผิน **"มหายาน"** จึงอ่อนแรง **นั่นก็เป็น "มหายาน" โตงเตงไปแล้ว !**

ทุกวันนี้ในเมืองไทย ไม่ใช่ว่าไม่มี "มหายาน" แต่เขาไม่รู้ว่า *"มหายาน" คือ *อะไร ? มีคุณค่าลักษณะอย่างไร ? ก็นึกว่า **"มหายาน"** มีอยู่แต่ในต่างประเทศโน่น*

เปล่า ! สภาพพระที่ปกครองศาสนาในเมืองไทย นี่ล่ะเป็นสภาพ "มหายาน"

มีแต่เรียนๆ มีวิชาความรู้โน่นนี่ต่างๆ นานา มีปริญญาดีกรีทางศาสนาหลายใบ เป็นพระนักพัฒนา-ช่วยคนอื่นเพื่อสร้างบัลลังก์-สร้างวัง-สร้างเวียง-สร้างวัตถุเก่ง-ร่ำรวย คนก็ให้ค่า-ให้ยศ-ให้ตำแหน่ง แล้วก็ได้เป็น **"พระบริหารปกครอง"** เป็น **"พระสังฆาธิการ"** แต่ตัวเอง **ไม่มี "วิมุติ"** ก็กลายเป็นสิ่งหลอก

ระบบอย่างนี้ กลายมาเป็นระบบโลก เป็นระบบ **"มหายาน" โตงเตง !** และเป็น **"มหายาน" ตกกระป๋อง** ด้วย **ไม่ใช่ "มหายาน" ที่มีคุณค่าอะไร !?!**

♠ เถรวาท

อาตมาเกิดอยู่ในแดน "เถรวาท" ตามสัจจะบุญบารมีของอาตมา

แต่อาตมาก็มาทำงาน **"โพธิสัตว์"** ซึ่งถือกันว่า...เป็นของ **"มหายาน"** อาตมาทำงาน **"โพธิสัตว์"** ไปตามความเป็นจริงซื่อตรงตามที่เข้าใจในสัจจะนั้น

๔๐ ปี ผ่านมาจนถึงวันนี้ *(พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๕๓)* **อาตมาได้เห็นในสิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่มีมรรค-มีผล ที่แท้จริง ตามปัญญาเข้าใจของอาตมา**

ในเชิง "เถรวาท" นั้น ไม่รู้จักความเป็น "โพธิสัตว์" ดี และไม่เข้าใจความ เป็น **"โพธิสัตว์"** ครบถ้วนถูกต้อง อาตมาเข้าใจความเป็น **มรรคผล** ของ **"เถรวาท"** ที่เขาเข้าใจกัน-ยึดถือกันอยู่ และอาตมาก็มีความเห็นแย้งในความเข้าใจที่เขารู้สึก

"มหายาน" เป็นสาย "ปัญญา" การปฏิบัติหนักไปทาง "ธัมมานุสารี"

จะเจริญไปเป็น **"ทิฏฐิปัตตะ"** จากนั้นก็จะเจริญไปเป็น **"ปัญญาวิมุติ"**

โดยไม่จำเป็นจะต้องไปจดจำหลัก **"วิโมกข์ ๘"** *(สภาวะจิตหลุดพ้นจากกิเลส ๘ ขั้นตอน)* สาย **"ปัญญา"** หรือ **"ธัมมานุสารี"** นี้ ปฏิบัติลืมตาจะเดินไปตามหลัก **"วิโมกข์ ๘"** จะมี **"วิโมกข์ ๘"** เป็นอัตโนมัติ จึงไม่ต้องเข้าออกใน **"วิโมกข์ ๘"**

"เถรวาท" เป็นสาย "ศรัทธา" การปฏิบัติหนักไปทาง "สัทธานุสารี"

ส่วนมากก็ไปตื้อที่ **"สัทธาวิมุติ"** คือ *ยังไม่หลุดพ้นทีเดียว และจะก้าวขึ้นไปถึงขั้น **"สัทธาวิมุติ"** ก็ยังไม่ได้ หรือจะเกินขึ้นไปกลายเป็น **"กายสักขี"** ก็ยังยาก ไปไม่ถึง จะต้อง **เรียนรู้วิโมกข์ ๘, รู้รูป-นาม, รู้อรูป, รู้ทิศทาง**...ที่จะโน้มจิตเจริญไปสู่ **"สุภันเตวะ อธิมุตโต โหติ"** แล้วจึงจะละเอียดในทางปัญญาเป็น **"อุภโตภาควิมุติ"***

สาย "เถรวาท" จึงเอาแต่ตัวเองรอด เอาแต่ประโยชน์ตนสุดโต่ง

พระพุทธองค์ ตรัสเตือนว่า *"ถ้าไม่มีจิตตั้งมั่นอย่างสมบูรณ์ ออกป่าเธอจะจม (ถีนมิทธะ) หรือลอย (อุทธัจจะ) เหมือนอย่างกระต่ายป่า และเสือปลา" (อุบาลีสูตร)*

ระบบ **"พระปฏิบัติ"** ในเมืองไทย คือ ***ระบบ "เถรวาท" เอียงสุดโต่ง***

และเป็น **"เถรวาท"** ที่เอียงเทไปหาเดียรถีย์-ฤาษี คือ *"เข้าป่า เข้าเขา เข้าถ้ำไป แม้ (หลงว่าตน) บรรลุแล้ว ก็ยังจมอยู่-ติดอยู่...ในป่านั่นแหละ"*

จนกลายเป็นฤาษีหลงป่า-ไม่สร้างสรร ติดภพ-ติดสงบ ทั้ง **"เสนาสนะ"** ทั้ง **"ภพของจิต"** ที่ตนหัดสะกดเอาไว้ได้ ไม่เป็นประโยชน์แก่คนอื่น ไร้คุณค่า

เป็นผู้ไม่รู้จบ เป็นผู้ไม่รู้แล้ว เป็น **"ปลิโพธ"** ปล่อยไม่ได้ **"ปฏินิสสัคคะ"** *(สลัดคืน)* ไม่ได้สักที ซ้ำมิหนำยังแถมไปเลอะป่า คือ *เอาความคิดแบบเชิงชาวโลกเข้าไปใส่ในป่าอีก สร้างสิ่งก่อสร้างแบบโลกๆ อยู่บนยอดเขา สร้างอะไรต่ออะไรที่เฟ้อๆ ใส่ป่า ใส่เขา ใส่ถ้ำ เข้าไปอีก ทั้งๆ ที่สร้างก็ยากแสนยาก...!!!*

ลักษณะของธรรมะ "เถรวาท" เป็นลักษณธรรมที่เป็นแกนของประเทศไทยมานาน สังคมไทยจึงเชื่อถือ และเข้าใจตามลักษณะธรรมของ "เถรวาท"

เดี๋ยวนี้ **"เถรวาท" ก็จมไปด้วยเทวนิยม** กลายเป็นสายที่อยู่ในเรื่องลึกในเรื่องไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชา ในเรื่องของความลึกลับงมงาย สายเจโต **"เถรวาท"** ซื่อๆ ทึมๆ อึด ตีไม่ค่อยแตก แต่เล่ห์ไม่มาก เพราะไม่มีปัญญา

สาย **ปัญญา** ลึกลับงมงายน้อย แต่เล่ห์มากแตะหน่อยกระจายฟุ้งคว้าทันยาก

อาตมาต้องหนักมาทาง **เจโต** เป็นแกน แล้วก็สะสม **ปัญญา** จากข้างนอก แต่ก็มีฐานปัญญาจากข้างในเป็นของตัวเองพอใช้ทำงานไป ฉะนั้นอาตมาไม่จำเป็นต้องอาศัยปัญญาจากข้างนอกเท่าไร สายปัญญาข้างนอกอาตมาจึงประสานน้อย อาตมาจะประสานสัมพันธ์กับพวกเจโตไว้ เห็นได้ชาวโศกนี่เจโตมาก ปัญญาไม่ค่อยอยู่จะกระดอนกระเด็นออกไปไวกว่า **สายเจโตจะอยู่ยั่งยืนกว่า** สัจจะต้องเป็นแบบนั้น

อาตมามีปัญญา ก็ต้องเลี้ยงลูกเจโตให้มากๆ ใช้ปัญญาของตัวเองเจือผสมไว้ได้ ปัญญาข้างนอกก็รับมาผสมด้วย นั่นคือ *"อาตมาจะไม่ง้อปัญญาสักเท่าไร แต่*

จะง้อเจโต ปัญญาจึงหลุดออกไปง่าย เจโตจะหลุดยาก"

สำหรับเนื้อหาสัจจะความรู้ ที่แท้ถูกต้องจริงๆ ของ "พระพุทธเจ้า" นั้น ใน "พระไตรปิฎก" ของ "มหายาน" มีมากกว่าของ "เถรวาท" มี แต่เนื้อไม่แท้ฟุ้งเฟ้อเกินเลยเอาของใครๆ มาใส่ปลอมปน ก็มีมากกว่า จึงร่อนออกยาก เชื่อถือได้ยาก

ส่วน **"พระไตรปิฎก"** ของ **"เถรวาท"** นั้น ดีตรงที่ว่า เก็บเอาหลักฐานเนื้อหาแท้จริงดั้งเดิมไว้ได้ครบครัน มีแปลกปลอมน้อย

เมื่อผู้ใดปฏิบัติตาม "มรรคองค์ ๘" ถูกทางจริง มีจิตตั้งมั่นแท้ แข็งแรงจริง มี "วิมุติ" จริง "ปฏินิสสัคคะ" *(สลัดคืน)* **ได้ ก็จะต้องออกมาช่วยคนที่เขาวุ่นๆ**

อาตมาจะไม่หลงฤาษีว่า *"เออ...มาอยู่ป่านี่สิ...สบาย ! อยู่ในกรุงมันวุ่นวาย !"* ก็เมืองกรุงวุ่นน่ะซิ ! จึงต้องสงสารกันมั่ง ต้องมาช่วยเขาให้หายวุ่นกันจริงๆ นี้เป็นความรู้ของ **"โพธิสัตว์"** สาย **"เถรวาท"** ไม่มีความรู้อย่างนี้ !

♠ สังฆเภท

"ศาสนาพุทธ" มีหมู่-มีสงฆ์ ไม่ใช่ศาสนานั่งนิ่ง-หยุดอยู่-ปลีกเดี่ยว

ก็ขอพูดไว้ตั้งแต่ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **ยังไม่ตาย** ***"ขอทุกๆ คนอย่าได้ทำ 'สังฆเภท' อย่าแตก-อย่าแยกหมู่เลยเป็นอันขาด"***

ถ้าแตกแยกแล้วไปไม่รอด พังจริงๆ ศาสนาจะอยู่ได้ต้องเป็น **"หนึ่งเดียว"** *(เอกีภาวะ)* ต้องยอมกัน-ประสานกัน-อยู่รวมกันให้ได้

"สมณะ" ทุกองค์ ต้องตั้งใจพยายามอยู่รวมกันเป็น "เอกภาพ-เอกธรรม" ให้ได้มากที่สุด แม้ต่างจริตกันก็ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน อย่างน้อยก็มี **สมณะสารูป** ที่สอดคล้องกัน มีความเป็นไปในทางเดียวกันให้ได้ ส่วนเรื่องภายใน **"จิต"** นั้น ย่อมไม่เท่ากันแน่ แต่จุดหมายต้องมี **"สัมมาทิฏฐิ"** ตรงกัน

ผมเคยบอกแล้วว่า **"ความสามัคคี คือ ความขัดแย้งอันพอเหมาะ"**

ส่วน "ฆราวาส" ยังไม่เข้าใจในสัจจะความจริงพอ ก็แน่นอนว่า *"เขาจะยิ่งมีส่วนแยกแบ่งมากกว่า **'สมณะ'** ที่มีคุณธรรมยิ่งกว่า"* เขาจะเพ่งไปอย่างนั้น-อย่างนี้ ชอบอย่างนั้น-ไม่ชอบอย่างนี้ **ใจเขาจะแยกจะแบ่งของเขาเอง**

"สมณะ" ก็ต้องเรียนรู้ ! และต้องสมานญาติโยมให้ได้ !

เพราะถึงอย่างไรๆ **ก็ต้องมีความขัดแย้งกันอยู่ตลอดกาลนาน !!** มากหรือน้อยเท่านั้น ไม่จบสิ้นหรอก มันเป็นธรรมดาธรรมชาติ

ผมขอย้ำเตือนให้สังวรระวังเรื่องการทำ "สังฆเภท" ถ้าทำ "สังฆเภท" แล้ว พลังลดลงแน่นอน ขณะนี้ *(๔ พ.ย. ๔๗)* เราไม่ใช่สงฆ์หมู่ใหญ่ เราเป็นหมู่เล็ก ยิ่งทำ **"สังฆเภท"** ก็ยิ่งไปกันใหญ่ เกิดการแบ่งส่วนไป แล้วก็ไปต้านกัน-ไปแข่งขันกัน

ขอเตือนไว้จริงๆ มันเป็น "อนันตริยกรรม" ทำให้ศาสนาต้องเสื่อมถอยไป ถูกตัดรอน ไปไม่รอด เพราะเหตุแห่ง **"สังฆเภท"** ฉะนั้นต้องพยายามให้ได้ อย่าให้เกิด **"สังฆเภท"** จงถ้อยที-ถ้อยอาศัยช่วยๆ กันทำไปเถิด !

เหตุแห่ง "สังฆเภท" ที่เป็นไปได้ง่ายที่สุด คือ "ความอวดดี" ของคนดัง คนที่มีความรู้ความสามารถ เป็นที่รู้จักกว้างขวาง มีชื่อเสียง-มีกิจการ-มีความนิยม-มีหมู่-มีพวก-มีคณะ-มีบริวาร ก็จะทำ **"สังฆเภท"** ได้ง่าย !

ถ้าคนไม่ดัง-ไม่มีหมู่-ไม่มีคณะ-ไม่มีบริวาร แยก **"สังฆเภท"** ไม่ได้ !

เป็นได้แค่แตกออกจากหมู่ไปเฉยๆ เขาไม่เรียก **"สังฆเภท"** หรอก !

ขอฝากฝังไว้อีก เมื่อผมตายไปแล้ว "ความศรัทธา" ของญาติโยมในสมณะองค์อื่นๆ จะแบ่งกระจายออกไปกว้างยิ่งขึ้น ก็ยิ่งต้องระวัง

"อโศก" จะยั่งยืนต่อไป ต้องสมานสามัคคีกันให้ได้ !!!

"อโศก" อย่าได้ทำ 'สังฆเภท' เป็นอันขาด !!!

ต้องพยายามจริงๆ อย่าให้เกิดเป็นอันขาดในเรื่องของ **"สังฆเภท"** แตกหมู่-แตกกลุ่ม แยกเป็นนิกาย จะพังไปเรื่อยๆ ! แม้ **"พระพุทธเจ้า"** ก็ห้ามไม่อยู่ จึงเป็น **"อนันตริยกรรม"** จริงๆ เป็นหลักเกณฑ์ที่เป็น **"สัจธรรม"**

แตกแยกกันอย่างหยาบที่สุดแล้ว ก็คือ "นานาสังวาส"

หลักเกณฑ์ **"นานาสังวาส"** ผมก็พยายามพาทำ

*ถ้าผมพยายามปรับจาก **"นานาสังวาส"** มาเป็น **"สมานสังวาส"** ให้ได้ ก็จบ*

ถ้ายังทำไม่ได้ ! ...ก็ต้องฝืนอม-ขมกลืนไป...

ทุกวันนี้บางคนสงสัยว่า *"ทำไมคณะสงฆ์ชาวอโศก ไม่อยู่กับสงฆ์หมู่ใหญ่ ?"*

จริงๆ แล้ว ผมเองก็เหมือนไปดูถูกหมู่ใหญ่ว่า *"ไปไม่รอดแล้วจริงๆ เน่าเฟะจนแก้ไม่ได้ ผมรวมอยู่ในนั้นแล้ว ผมทำอะไรไม่ได้จริงๆ"*

การประชุมพระสังฆาธิการและภิกษุสามเณร ในเขตกรุงเทพมหานคร
เพื่อปกาสนียกรรม ตามมติมหาเถรสมาคม
วันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ ณ พุทธมณฑล จ.นครปฐม

มีเหตุการณ์ที่เราไม่ได้เจตนา ไม่ได้เป็นคนสร้างเรื่อง ให้เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ ที่จะแยกออกมา ทุกอย่างเกิดตามเหตุปัจจัยจริงๆ เป็นไปเองตามเหตุสุดวิสัย ถึงขีดที่จะต้องเป็นไป ก็เป็นไปโดยธรรม-โดยสัจจะ

ถ้าผมเจตนาจะสร้างเรื่อง ให้เป็นไปเพื่อที่จะแยก ผมก็เลวแล้ว-ผิดแล้ว !

ผมต้องการทำงานที่เป็นกุศล เป็นไปเพื่อการจรรโลงศาสนา *"ผมอยู่ในอาณัติ เขาก็มาต้านกั้นไม่ให้ทำ แล้วเขาจะบาปขนาดไหน ?"*

ฉะนั้น อย่าดีกว่า ผมลาออกมาอย่างทุกวันนี้ เขามาต้านกั้นไม่ได้

อย่างนี้ผมช่วยเขาลดบาปลง ไม่ให้เขาบาปเพิ่มขึ้นต่างหาก เรื่องนี้เป็นเรื่องซับซ้อนลึกซึ้ง หลายๆ อย่างเป็นเรื่อง **"อจินไตย"** บางสิ่งบางอย่างพูดไป ผู้ที่ไม่ได้ศึกษา-ไม่มีประสบการณ์-ไม่มีข้อมูลชัดเจน พูดไปก็ไม่รู้เรื่อง-ไม่เข้าใจ ผมก็ไม่พูด

มาถึงวันนี้แล้ว พวกคุณก็คงเข้าใจได้ว่า ผมไม่ได้ทำ "สังฆเภท" *(แม้จะขอแยกออกมาจากมหาเถรสมาคม)* **ผมต้องการจะรวมต่างหาก** พยายามอ่านผมให้ออกเถิด เห็นให้เป็นเถิด มีทั้งหลักฐานแห่งความเป็นจริงปรากฏอยู่

ผู้ใดทำตนให้ออกนอก “ธรรมวินัย” ของ “พระพุทธเจ้า”
ตั้งแต่มีความเห็น-มีความเข้าใจ...เป็น“มิจฉาทิฏฐิ” *ไม่เป็นไปตาม**“สภาวะสัจธรรม”** ไม่เป็นไปตาม**“สุปฏิปันโน”** กลายเป็น**“สัทธรรมปฏิรูป”** กลายเป็น**“ธรรมะนอกรีตนอกรอย”***

ผู้นั้นแหละ “สังฆเภท” ออกจาก “ศาสนาพุทธ” ออกจาก “พุทธธรรม” ออกจาก “สวากขาตธรรม” ไปแล้ว โดยธรรม !!!

ไม่มี “สันทิฏฐิโก” คือ *“ไม่เอาตนเองเข้าปฏิบัติพิสูจน์ ให้เห็นดำ-เห็นแดง ให้เห็นมรรค-เห็นผล”*

ไม่มี “อกาลิโก” คือ *“หลงเห็นผิดไปว่า ยุคนี้-กาลนี้ มีมรรค-มีผลไม่ได้ เป็นพระอาริยะไม่ได้ ดังนี้ เป็นต้น”*

ไม่มี “เอหิปัสสิโก” คือ *“ตัวเองไม่มีมรรค-ไม่มีผล ท้าทายผู้อื่นให้มาพิสูจน์ หรือเรียกร้องให้มาดู ก็ไม่ได้ เพราะไม่มีจริง”*

จงพึงรู้ตัวดีๆ ไว้เถิดว่า ***“ตนออกนอกขอบเขตพุทธไปแล้วหรือเปล่า ?”***

ผู้ใด... อยู่ใน “คำสอน” ที่เป็น “สัมมาทิฏฐิ”
อยู่ใน “ภาคปฏิบัติ” ที่มีคุณค่าเป็น “สุปฏิปันโน”
มี “มรรคผล” เป็นไปตาม “สวากขาตธรรม”
“ปฏิบัติตน” จนได้ “อาริยคุณ” ขึ้นมาแล้ว
เป็นผู้ที่ไม่เป็น “สังฆเภท”
โลกนี้ ก็จะไม่ว่างจาก “พระอรหันต์” !!!

♠ "พุทธแท้" ไม่แยกนิกาย

อาตมาจะรวมทั้ง "เถรวาท" และ "มหายาน"
อาตมาจะรวมทั้ง "ธรรมยุต" และ "มหานิกาย"

อาตมาถือว่า *"ต่างเป็นลูกพระพุทธเจ้าด้วยกัน ต้องดูแลกันทั้งนั้นแหละ อันไหนดี-ไม่ดี งาม-ไม่งาม เข้าท่า-ไม่เข้าท่า ก็ว่ากันไป"*

จุดไหนดี-ถูกต้อง-เข้าท่า ก็เอา ! เอาส่วนที่ถูกต้องของทุกฝ่าย

อย่างอาตมาไม่กิน **"เนื้อสัตว์"** นี่ ก็เป็นวิถีปฏิบัติของ **"มหายาน"** แต่อาตมาก็ไม่ได้หลงยึดว่า ***ตนเป็น "มหายาน"***

ในชีวิตการทำงานศาสนาของอาตมา จะพยายามทำ "มหายาน กับ เถรวาท" ให้คืนเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ให้เป็น "สังฆเภท" !

ไม่ได้หมายความว่า *"อาตมาจะไปนำคน ที่นับถือ **'ศาสนาพุทธ'** ต่างนิกาย ที่มีอยู่ทั่วโลก บ้างเป็น **'มหายาน'** บ้างเป็น **'เถรวาท'** มาเลิกล้มความเป็น **'มหายาน'** เลิกล้มความเป็น **'เถรวาท'** ได้หมดนะ"*

แต่อาตมาจะประกาศ "สัจธรรม" ความไม่ใช่ "นิกาย" ความไม่ต้องแตกแยก "สัมมาทิฏฐิ" กัน ให้ชัดแจ้ง ให้ได้ !

อาตมาแก้กลับแค่ "ธรรมยุต" กับ "มหานิกาย" ยังเรื่องเล็กไป !

อาตมาจะทำให้เห็น-ให้แจ้งถึง "เถรวาท" และ "มหายาน" มาโน่นเลย ทีเดียว ต้องเป็นอันหนึ่ง-อันเดียวเท่านั้น แล้วผนึกกันให้ถูกต้อง ทำให้ถูกธรรม

ถ้าธรรมะยัง **"สังฆเภท"** อยู่อย่างนี้ **"ศาสนาพุทธ"** ไม่งอกเงย-ไม่ฟื้นเด็ดขาด เพราะฉะนั้น เราต้องเข้าใจ **"หลักธรรม"** ให้ถูกต้อง-ถูกเหลี่ยม...ทุกแง่-ทุกมุม

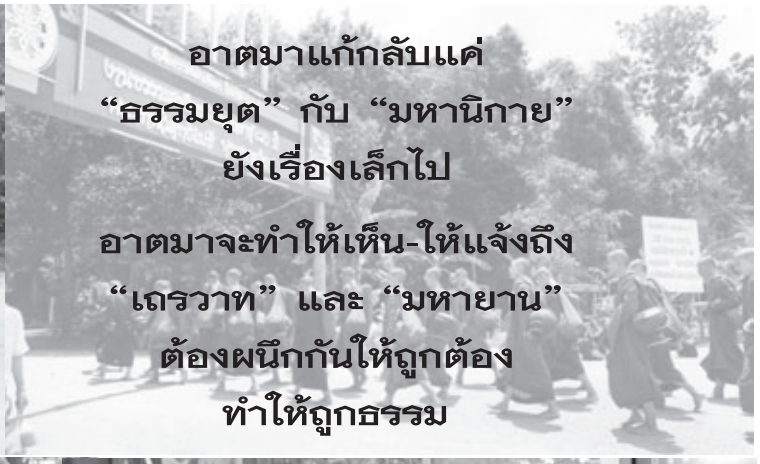
♠ สัทธรรมปฏิรูป

อาตมาขอยืนยันว่า *"ศาสนาพุทธ" เดี๋ยวนี้ ได้ถูก "ปฏิรูป" ไปแล้ว*

กลายเป็น **"สัทธรรมปฏิรูป"** ออกนอกความแท้แห่ง **"พุทธธรรม"** ไปไกล เหมือน **"กลองอานกะ"** ที่แตกปริออก ก็เอาไม้อื่นมาแซม จนกระทั่งกลายเป็น **"กลองอานกะ"** ที่ไม้เก่าแทบไม่เหลือ เป็นกลองไม้ใหม่เกือบหมดที่เอามาเสริม แต่ก็ยังใช้ชื่อว่า **"กลองอานกะ"** อยู่อย่างเก่า !!!

อาตมาแก้กลับแค่
“ธรรมยุต” กับ “มหานิกาย”
ยังเรื่องเล็กไป

อาตมาจะทำให้เห็น-ให้แจ้งถึง
“เถรวาท” และ “มหายาน”
ต้องผนึกกันให้ถูกต้อง
ทำให้ถูกธรรม

ฉันเดียวกับ **"ศาสนาพุทธ"** เดี๋ยวนี้ยังใช้ชื่อว่า **"พุทธ"** แต่เนื้อหาสาระที่เขาสาธยายกันอยู่ทุกวันนี้ หาใช่เนื้อหาของ **"พุทธ"** ที่ถูกต้องไม่ !!!

นี่เรียกว่า **"สัทธรรม" ได้ "ปฏิรูป" ไปแล้ว !!!**

เมื่อผู้ได้รับการยกย่องว่า ***"เป็น 'ปราชญ์' เป็น 'ผู้รู้' เป็น 'ผู้มีชื่อเสียง' เป็น 'ผู้มียศตำแหน่ง'*** *อยู่ในวงการ* ***'ศาสนาพุทธ'*** *มีทั้งพระภิกษุและฆราวาส* ***ได้กล่าวผิด 'ธรรมวินัย' ของ 'พระพุทธเจ้า'*** *โดยกล่าวต่อสื่อมวลชน เผยแพร่ออกไปทางวิทยุ ทางโทรทัศน์ ทางหนังสือพิมพ์ คำกล่าวนั้นก็แพร่หลาย* ***เมื่อได้กล่าวผิดเพี้ยน 'ธรรมวินัย' ก็ถูก 'ปฏิรูป' ไปเรื่อยๆ"*** ผู้ที่ไม่ใช่ผู้รู้ได้ยินได้ฟัง...ก็เชื่อถือตาม !!!

นานวันเข้าๆ **"พุทธศาสนิกชน"** พากันหลงเชื่อถือตามมากขึ้นๆ **หลงยึดถือสิ่งที่ "ผิด" ว่า "ถูก"** นั่นก็คือ **"กงจักรกลายเป็นดอกบัว"** ด้วยประการฉะนี้

เขากล่าวตู่อาตมาว่า ***"อาตมานั่นแหละ ทำสัทธรรมปฏิรูป"*** **อาตมาไม่ถือสาที่เขาว่า** แต่ถ้าถูกอาตมาว่าเอาบ้าง...ยังถือโกรธ แล้วไม่ฝึกตัว-ฝึกตน ก็ขาดทุนนะ !

ผู้ใดอดทนต่อถ้อยคำติติงได้ ย่อมได้รับความรู้ ได้รับความเจริญ

ผู้ใดรับคำติติงไม่ได้ เพราะไม่อดทนต่อถ้อยคำ-ถ้อยความ ก็เจริญไม่ได้ หรือเป็นครูไม่เก่ง ไม่เป็น **"วจนักขโม"**

ผู้ที่รับคำติติงได้ ผู้นั้นแหละคือ **"ครูธรรมะชั้นหนึ่ง"** คือ **"วจนักขโม"**

♠ อย่าหลงยึด (เที่ยง)

ใครผู้ใดหลงยึด-หลงผูก-หลงตรึง...เอาสิ่งนั้น-สิ่งนี้ไว้กับ...ศัพท์ภาษา นั้นๆ ก็เท่ากับผู้นั้น **"ยึดถือ"** หรือเป็นผู้เห็น *(ทิฏฐิ)* ว่า *"สิ่งนั้นเที่ยง สิ่งนั้นเป็นอย่างนั้น สิ่งนั้นมั่นคง"* นั่นคือ *"ผู้นั้นยังไม่ทะลุ-ยังไม่แจ้ง-ยังไม่เข้าใจ-ยังไม่สว่างไสวในธรรม ผู้นั้นยังคงเข้าใจผิดอยู่ (มิจฉาทิฏฐิ)"* เพราะกลายเป็นผู้เห็นว่า ***"เที่ยง"*** *เป็นผู้ยึด-ผู้ผูก-ผู้ปักใจ หลงมัดภาษาชื่อเรียกนั้นๆ ใส่กับ* ***"สภาวะ"*** *นั้นๆ ไว้*

จึงขัดกับ **"สามัญลักษณ์"** หรือ **"ไตรลักษณ์"** ยังไม่ใช่การรู้ที่แท้-ที่ถูก-ที่ตรง-ที่ควรที่สุด ยังรู้เพียงเปลาะหนึ่ง-ช่วงหนึ่ง-ชั้นหนึ่งเท่านั้น ยังไม่ทะลุ-ยังไม่แทงตลอด ยังห่างไกลกับคำว่า **"รู้รอบ"** *(โพธิญาณ หรือพุทธะ)* อยู่อีกมากนัก

และ **"การปฏิบัติธรรม"** ก็ไม่ใช่การยึดอยู่กับ **"ศัพท์ภาษา"** หรือวนเวียนอยู่แต่กับ **"ศัพท์แสงคำใดๆ"** เท่านั้นไม่ !

“การรู้ธรรมะ” ที่เรียกว่า “รู้แจ้ง-เห็นจริง” อันเป็น “รู้” ขั้น “วิชชา” นั้น เป็นการ “รู้แจ้ง” ตัว “นามธรรม” ต่างๆ อย่างแท้จริง ให้ถึงใจขั้นลึกสุดของใจ อันเรียกขานกันว่า “อาสวะ” หรือ “อนุสัย” นั้น ให้ได้

ซึ่ง **“นามธรรม”** เหล่านั้น ก็ตั้งชื่อมาเรียกกัน เพื่อให้คนเข้าใจได้ถูกฝาถูกตัว

โดยแท้จริงแล้ว “นามธรรม” ที่มีชื่อเรียกต่างๆ นานาหลายหลาก นั้น ก็มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ที่เรียกว่า **“นาม”** นั่นแหละ ที่อยู่ในสภาวะแปรเปลี่ยนสภาพไปเท่านั้นเอง ไม่ใช่มีมากตัวอะไรเลย เปลี่ยนสภาพ...จากใหญ่-ไปสู่เล็ก จากเล็ก-ไปสู่ใหญ่ จากช้า-ไปสู่เร็ว จากเร็ว-ไปสู่ช้า จากหนึ่ง-ไปเป็นสอง จากสอง-ไปเป็นสาม ฯลฯ อยู่ไม่หยุดหย่อน และให้ฤทธิ์-ให้รส...จากน้อย-เป็นมาก จากมาก-เป็นน้อย ผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพเท่านั้น

และในสภาวะช่วงต่างๆ นั้น เราก็แบ่งออกเป็นช่วงๆ แล้วก็ตั้งคำเรียกกำหนดเพื่อแจ้งในสภาวะของแต่ละช่วง-แต่ละตอนไว้ เช่น *สภาวะอย่างหนึ่งเรียก **“จิต”** บ้าง **“มานะ”** บ้าง **“ปฏิฆะ”** บ้าง **“อุทธัจจะ”** บ้าง **“เวทนา”** บ้าง **“สัญญา”** บ้าง*

แม้สภาวะหนึ่งที่เรียกว่า “อาสวะ” หรือ “อนุสัย” นั้น ก็ล้วนแล้วแต่ “จิต” ซึ่งแท้ที่จริง ก็คือ “นามธรรม” ตัวเดียวนั่นเอง

“ผู้ปฏิบัติธรรม” ของ **“พระพุทธเจ้า”** ต้องเห็นให้ได้ ต้องทำให้รู้แจ้งแทงทะลุสิ้น เข้าใจให้ได้ครบทุกนัยทุกลักษณะ

แม้ **“ศัพท์ภาษา”** ใดๆ หรือที่เรียกกันในหมู่นักธรรมว่า **“บัญญัติ”** หรือ **“สมมุติบัญญัติ”** นั่นแหละ ก็ไม่ให้ติดขัด-ติดอยู่-ข้องอยู่-ผูกยึด-ตรึงติด-มัดแน่นเอาไว้อยู่ ณ สิ่งนั้น เขตนั้น ต้องเข้าใจให้ได้ทุกลักษณะ ให้ถ้วนทั่ว ให้เป็นไปรอบ

ไม่หลงยึดว่า **“เที่ยง”** อยู่กับที่ไม่แปรเปลี่ยน !!!
ไม่หลงยึดว่า **“ถูกตรง”** อยู่กับสิ่งเดียวตายตัว !!!

เพราะ **“สภาวะธรรม”** ย่อมเกิดขึ้นด้วยเหตุ-ปัจจัย-เวลา *(ยุค)* อันแตกต่างกันได้ ไม่ตายตัวเหมือนกันทีเดียวเสมอไป ใครได้พบลักษณะอาการใดกับตน ก่อให้เกิดผลกับตนได้ แม้นัยหนึ่งนัยใดนัยเดียว ก็เรียกว่า *“ผู้นั้นถึง **‘นิพพาน’** ได้ทั้งสิ้น แต่ทว่ายังไม่ใช่เป็นผู้รู้รอบ-เข้าใจได้สิ้นรอบ หรือเป็นไปรอบ”*

โดยความแท้จริง ผู้ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ จะได้ประสบพบกับ “นิพพาน” ไป ทีละขั้นๆ ไปเรื่อยๆ ตั้งแต่อาการแรกที่ **“ก่อสุข”** หรืออาการ **“พ้นทุกข์”** ขั้นประถม

แล้วก็จะรู้จัก **"นิพพาน"** ขั้นสูงขึ้นๆ จึงจะแจ้งว่า *"ตนถึงแล้วซึ่ง **'นิพพาน'** ทุกนัย และเข้าใจ **'นิพพาน'** ได้รอบถ้วนทั่ว"* ก็จะไม่หลงยึด-หลงผูก **"นิพพาน"** ไว้แต่เพียงนัยหนึ่งนัยใด ก็จะเป็นผู้รู้รอบเข้าใจได้สิ้น

ด้วยเหตุดังนี้เอง ที่เถียงๆ กันอยู่นั้น ก็เพราะผู้เห็นยังเห็นกันไม่รอบถ้วน เห็นแต่เพียงคนละอย่าง-คนละนัย เหมือนคนตาบอด ๑๐ คน คลำช้าง ทุกคนคลำด้วยมือของตน รับรู้จากประสาทของตน ไม่ได้เลอะเทอะ หรือหลงใหลฟั่นเฟือนแต่อย่างใด ใครคลำถูกส่วนไหน ก็มั่นใจ-ปักใจอย่างแน่วแน่ว่า **ตนถูก !**

จึงกลายเป็นเถียงกันไปจนตาย ก็ไม่รู้เรื่อง !

แท้จริงนั้น ทุกคนถูก ทุกคนจริง ทว่าถูกยังไม่หมด จริงยังไม่ถ้วนรอบ

ฉะนั้น อย่าเพิ่งไปหัก-ไปโค่นใคร ไปโต้-ไปเถียงใคร

จงรับฟัง-รับรู้-รับคิด-รับพิจารณาก่อนเถิด อย่ามี **"มานะทิฏฐิ"** เลย

ถ้าเราเป็น **"พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า"** แล้วนั่นแหละ

จึงควรตัดสินลงมติว่า *"ผู้นั้นผิดจริง ! ไม่ผิดจริง !"*

ตราบใดเรายังไม่ถึงขั้นรู้รอบเป็น "อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ" ก็อย่าเพิ่งไปหักล้างกันรุนแรง หรือลงมติเอาด้วยพลการ เป็น **"มานะ"** ถือดีเข้าข้างตน เป็น **"กิเลส"** ตัวสำคัญ อันศาสดาเจ้าแห่งลัทธิทั้งหลาย ได้พากันหลงติดมาแล้วมากมาย

เพราะ **"กิเลสแห่งสังโยชน์ข้อที่ ๘"** คือ **"มานะ"** นี่เอง ที่ทำให้ **"ปัญญา"** แม้ **"ดีแล้ว-เก่งแล้ว"** ทีเดียวในตัวศาสดานั้นๆ ก็พาตนสู่ **"ดี"** ทะลุตลอดไปไม่ได้ !!!

♠ การฟังธรรม ต้องไตร่ตรองกรองให้ดี

เมื่อปฏิบัติธรรมไม่เข้าถึงธรรม ไม่มีสภาวะลึกซึ้งจริง การขยายความ การแปลความตามความเห็น-ความเข้าใจของตนประกอบเข้าไป ก็ดึงกันให้ต่ำ

อาตมาพูด-บรรยายความ-สาธยายธรรมให้ฟังนี่ ก็อย่าเชื่อตามแบบโง่ๆ เง่าๆ อาตมาไม่ต้องการคนงมงาย ใครพูดอะไรๆ ก็เชื่อตามๆ ไป อย่างนี้ไม่เอา **พระพุทธเจ้า** จึงไม่ให้เชื่อตำรา-ไม่ให้เชื่อคำเล่าลือ-ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์

อย่าเชื่ออะไรดายๆ ง่ายๆ ฟังธรรมต้องฟังให้เป็น "สุตมยปัญญา" ต้องมี องค์ธรรม ๔ องค์ ของ **"ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-ธัมมวิจัย"** จึงจะมารวมกันเป็น **"สัมมาทิฏฐิ"**

อาตมาพูด-บรรยายความ-สาธยายธรรมให้ฟังนี่ ก็อย่าเชื่อตามแบบโง่ๆ เง่าๆ
อาตมาไม่ต้องการคนงมงาย ใครพูดอะไรๆ ก็เชื่อตามๆไป อย่างนี้ไม่เอา

ฟังแล้วต้องเอาไปพิจารณา-ไตร่ตรอง-ใคร่ครวญ-ทบทวนให้ดี เรื่องไหนน่าเชื่อ -น่าลองทำตาม ก็เอาไปลองปฏิบัติพิสูจน์ตาม **ไม่ไตร่ตรองกรองก่อนไม่ได้หรอก**

หรือทดลองทำตามไปทุกเรื่องจะทำไหวเหรอ ? **ต้องเอาที่แน่ๆชัดๆ ตามฐานะ** แล้วเราก็จะมี **"ปัญญา"** สูงขึ้น เพื่อจะไปกรองเอาสิ่งที่ **"ลึกซึ้ง"** ยิ่งขึ้นๆ

เมื่อเกิด "สัมมาทิฏฐิ" มี "ธัมมวิจัย" สามารถแยกแยะเหตุผลในส่วนสัมพันธ์ มีการเปรียบเทียบให้รู้ว่า *"อะไรดีกว่า-เหนือกว่า-ถูกกว่า-สมควรกว่า"* แม้ขนาดนั้น ยังต้องตรวจสอบให้รอบ ให้สอดคล้องเทียบเคียงกับองค์ต่างๆ ของ **"มรรค ๘"**

ถ้า **"สัมมาทิฏฐิ"** ตัวแรกเป็น **"ความเห็นถูกต้อง"** ก็ให้เทียบกับ **"มรรคอีก ๗ องค์"** ด้วย ต้อง **"สัมมา"** จึงจะครบครันว่า ***ไม่เป็น "มิจฉา"***

แล้ว **"สัมมาวายามะ"** กับ **"สัมมาสติ"** จะเป็นแรงหนุนนำ **"สัมมาทิฏฐิ"** ให้มี **"ความเห็นที่ถูกต้อง"** ยิ่งๆ ขึ้นเสมอ

"ทิฏฐิ" จึงเป็นประธานเอก ต้องนำทุกอย่าง จึงสำคัญมากที่จะต้องใช้ปัญญาไตร่ตรอง "สุตมยปัญญา จินตามยปัญญา" ให้สำคัญ

♠ โมฆบุรุษ

คนเราเกิดมาแล้ว ไม่มีความคิดนึก ที่จะศึกษา-ฝึกฝน-สั่งสม-อบรมตน ให้ เกิดการเปลี่ยนแปลง "ชีวิต" และ "จิตใจ" ไม่รู้จัก "ตั้งศีล-ตั้งกฎ" *(หลักกฎเกณฑ์อันพอเหมาะ)* **ให้แก่ตนเอง เพื่อลดละ...ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ -ความเห็นแก่ตัว-ความหลงผิด ให้ลดน้อยลงไป นี่แหละ...โมฆบุรุษ**

คือ ***"บุคคลที่เกิดมาสูญเปล่าจากคุณความดี ไม่ได้ทำดี ไม่ได้ดี"***

ดังนั้น ใครก็ตามที่...ได้ร่างเกิดมาเป็น "คน" ได้พบ "พุทธศาสนา" เป็น **"พุทธศาสนิกชน" แต่พลาด "ประโยชน์อันพึงได้พึงถึง"** คือ *"ไม่ได้เนื้อแท้ของความเป็น **'พุทธ'** ไม่ได้บรรลุ **'โลกุตรธรรม'** อันเป็น **'อาริยทรัพย์'** ใส่ตนไว้บ้างเลย คนผู้นั้นเกิดมาเสียชาติเกิดจริงๆ"* คนเช่นนี้ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสซ้ำย้ำมาตลอดว่า *"เป็น **'โมฆบุรุษ'** ที่มีชีวิตได้ร่างเกิดมาเป็น **'คน'** เสียเปล่า แต่ไม่ได้ **'ประโยชน์อันพึงได้พึงถึง'** สมกับที่ได้ร่างเกิดมาเป็น **'คน'** กับเขาแท้ๆ และได้ตายไปอย่าง **'สูญเปล่า'** เสียชาติ **'คน'** ไปเปล่าๆ ทั้งชาติ อย่างน่าเสียดายจริงๆ"*

แล้วหลายคนแถม **"ทำชั่ว-ทำบาป-ทำกรรม"** ให้แก่ตนเองอีก โดยที่รู้บ้าง-

ไม่รู้บ้างว่า **"ชั่ว"** เช่น *ไปแย่งชิงเบียดเบียนเป็น **"มิจฉาชีพ"** เป็น **"มิจฉาวาจา"** เป็น **"มิจฉาสังกัปปะ"** ก็ไม่รู้-ไม่เข้าใจจริงๆ เป็นไปเพื่อ**กาม-**ก็ไม่รู้ว่า...**บาป,** เป็นไปเพื่อ **พยาบาท-**ก็ไม่รู้ว่า...**บาป,** เป็นไปเพื่อ**ความเบียดเบียนเอาเปรียบ-**ก็ไม่รู้ว่า...**บาป***

คือ ภายในจิตใจเป็น **"พิษ"** ทั้งสิ้น แต่ภายนอกอาจดูดีราว **"เทพบุตร"** อย่างนี้ก็ **"โมฆบุรุษ"** ระดับต่ำๆ หยาบๆ รู้เห็นกันได้ทั่วไป

ทฤษฎีของพุทธ ๑. **สัพพปาปัสสะ อกรณัง** *ไม่ทำชั่ว ไม่ทำบาปทั้งปวง*
๒. **กุสลัสสูปสัมปทา** *ทำดี ทำกุศล ให้ถึงพร้อม*
๓. **สจิตตปริโยทปนัง** *ชำระจิตให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว*

ดังนั้น **"โมฆบุรุษ"** จึงไม่ได้หมายแค่ **"ไม่ทำชั่ว"** เท่านั้น !

แม้ **"ไม่ทำดี" ก็ "โมฆบุรุษ" !!!** *คนประเภท **"ไม่ทำชั่ว" และ "ไม่ทำดี"** นี่แหละ ที่ **"พระพุทธเจ้า"** กล่าวประนามไว้มากว่า **"โมฆบุรุษ" !!!***

ผู้ที่จะพ้นความเป็น "โมฆบุรุษ" ได้ "ต้องไม่ทำชั่ว และต้องทำดี"

โดยเฉพาะ **"ศาสนาพุทธ"** มีเนื้อหาที่เป็น **"โลกุตระ"** เรียนรู้ **"ภพ"** เรียนรู้ **"ชาติ"** และปฏิบัติตนจนสามารถ **"ดับภพ-จบชาติ"** ลงได้ สุดท้ายถึงขั้นไม่สำคัญมั่นหมาย *(น มัญญติ)* ในความเป็นตน *(อัตตา)* ไม่มีตัวตน *(อนัตตา)* สำเร็จเด็ดขาด เรียกว่า **"นิพพาน"** นี่คือ **"บุญ"** ที่เข้าสู่ **"ภูมิโลกุตระ"** ซึ่งพิเศษมีเฉพาะ **"พุทธ"**

♠ "พุทธะ" พาพ้น "โมฆบุรุษ"

"ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาที่แก้ไขความบกพร่องของศาสนาเก่าๆ ที่มีศาสดาเจ้าลัทธิอื่นๆ ที่เป็นฤาษี เดียรถีย์ ซึ่งแก้ไขความเป็น "โมฆบุรุษ" ไม่ออก

"พระพุทธเจ้า" มาแก้ไขความเป็น **"โมฆบุรุษ"**

"โมฆบุรุษ" มีความหมายนัยลึกซึ้ง เป็นคำที่...ว่า-ติง-บอก-เตือน ฤาษี เดียรถีย์ ที่ปฏิบัติมาจนได้ "ภูมิธรรมสูงสุด" จุดหนึ่ง

คือ *"เป็นผู้มักน้อย-สันโดษ-ไม่แย่งชิง-สงบ-วิเวก-สันติ"*

ชีวิตผู้คนในโลกต้องใช้ **"สังขาร"** อาศัยพักพิง ก็ต้องรู้เท่าทัน **"สังขาร"** ทั้งหลายใน...หู-ตา-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ***พวกฤาษี...****บางทีก็มักน้อย-สันโดษ-สงบ-วิเวก-สันติ...ยิ่งกว่าพุทธอีก กิน-อยู่-หลับ-นอน-ทรงชีวิตตัวตนน้อยเกินไป จนเลยเถิดเป็น **"อัตตกิลมถานุโยค"** เบียดเบียนตนเอง*

*แล้วก็สงบ-วิเวก จนขาด **"วิริยารัมภะ"** ไม่มี **กถาวัตถุ ครบ ๑๐** มีแค่ **กถาวัตถุ ๓** แม้สงบ-วิเวก (อย่างฤาษี) แต่ก็ยังไม่ใช่ความดีสุดนะ ! เพราะกลายเป็นคนเฉื่อยชา-ขี้เกียจ-ไม่ทำงาน และเห็นกันผิดๆ ว่า "คนทำงานเป็นคนฟุ้งซ่าน" นั่นคือ "ตัวเองมีภพแล้ว...**ภพถีนมิทธะ-ภพอุทธัจจะ** เป็น **'ภวตัณหา'** ก็ไม่รู้ว่า ตัวเองมี"*

*ดังนั้น **ฤาษี เดียรถีย์ ไม่ทำชั่ว แต่ก็ไม่ได้ทำดีอะไร** ไม่มีหลักการ **"ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุติญาณทัสสนะ"** อันแจ้งชัด **จึงเป็นโมฆบุรุษ ๑๐๐ %***

"ศีล" ปฏิบัติดีแล้ว จะเป็นสมาธิ-เป็นปัญญา-เป็นวิมุติ เป็น "พระอรหันต์"

นั่นคือ **ปฏิบัติ "ศีล" ที่เป็นกุศล นี่แหละ ย่อมยังความเป็น "พระอรหันต์" ให้บริบูรณ์ โดยลำดับ** *(กุศล=ความเจริญ, ได้ดี)*

*คนทั่วๆ ไป มีความเห็นว่า **"ศีล"** ขัดเกลาแค่ **"กาย-วาจา"** ?!? ถ้าจะขัดเกลา **"ใจ"** ต้อง **"นั่งสมาธิ"** ?!?*

ความจริงแล้ว **"สมาธิ"** *(จิตที่สงบจากกิเลส)* เกิดจากการปฏิบัติ **"ศีล"** และ **"ปัญญา"** รู้ดี-รู้ชั่ว รู้กุศล-รู้อกุศล ก็เกิดจากการปฏิบัติ **"ศีล"**

ธรรมะที่อาตมาสอนให้พวกคุณ ถ้าพวกคุณจะเป็นฤาษีออกไปทางป่าเขาบ้าง

พวกคุณจะเป็นฤาษี ได้งามกว่าที่เขาเป็นกัน !!!

หรือจะไปก่อ-ไปสร้างอะไร ก็จะไม่ถึงขั้นเป็น **"เรือนไฟใหญ่ มีมุข ๔ ด้าน ในทาง ๔ แพร่ง"** เพราะอาตมาสอนลึกละเอียดในเรื่อง **"กาม"**

"ศาสนาพุทธ" อธิบายความเป็น "ภิกษุสูงสุดยอด" ไว้มากมายละเอียดลึกซึ้ง มีหลักการไม่ให้ "ทำชั่ว" แล้วยังต้อง "ทำดี" อย่างปราศจาก "ตัวตน" ด้วย

จิตต้องสะอาดบริสุทธิ์ ไม่เหลืออัตภาพ แม้ใน **"ภวภพ"** ติดภพ ติดอัสสาทะ ในขั้น **"ภวตัณหา"** ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ !

"พระพุทธเจ้า" ได้เห็นแบบอย่างศาสนาเก่าๆ ที่ทำมาก่อนแล้ว ที่พากันปฏิบัติ "นั่งหลับตา" ไม่มี "มรรคองค์ ๘" ที่แท้

ก็เห็นว่า *"ไม่สิ้นสุดในเรื่องของจิตวิญญาณ ยังมีภพ ยังมีภวตัณหา"*

พระพุทธเจ้า จึงละเอียดเด็ดขาด คิดค้นทฤษฎีออกมาเป็น **"มรรคองค์ ๘"** มีการงานทางกาย-วจี-มโน มี **"สัมมาอาชีพ"** เป็นการงานที่ทำเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะงานสืบสานศาสนา มี **"สัมมาสมาธิ"** รู้จริงตามความเป็นจริงกับสิ่งที่ทำนั้น แล้วก็กระทำการงานนั้น ด้วยจิตที่ไม่มีกิเลส พ้นบาป พ้นกรรม พ้นมิจฉาทั้งหลาย

"ทฤษฎีมรรคองค์ ๘" ของ "พระพุทธเจ้า" จึงมีการงาน เมื่อเราทำงาน อย่างพอเหมาะพอสม เรียกว่า **"สัมมา"** ก็ไม่มีกิเลส การทำงานก็มีประสิทธิภาพ

คนที่นั่งนิ่งๆ เฉยๆ อย่างพวก **"ฤาษี"** นี้ **จะฟุ้งซ่านไปกับภพ อย่านึกว่า "คนทำงานฟุ้งซ่านนะ" ! คนนั่งเฉยๆ ไม่ทำงานนั่นแหละ "ฟุ้งซ่านเก่งที่สุด" !**

การปฏิบัติธรรมตาม "มรรค ๘" จึงคือ การสัมผัสเกี่ยวข้องกับบุคคล-วัตถุ แต่ไม่ให้เกิด "กิเลส" การงานสุจริตก็ต้องทำเหมือนกับชาวโลก แต่เหนือชั้นตรงที่ต้องมี **"สติ-ธัมมวิจัย-วิริยะ"** *(โพชฌงค์ ๓)* มีการวิจัยธรรมอันใดเป็น **"มิจฉา-สัมมา"**

จับ "กิเลส" จิต-เจตสิกให้ได้ แล้วระงับละเว้น *ไม่ให้เป็นไปเพื่อ...มิจฉา-โลภ-โกรธ-หลง-พยาบาท หรือแม้อยากสนองบำเรออารมณ์ ก็ต้องไม่ทำ !*

ระงับละเว้นได้เมื่อใด ก็ได้ปฏิบัติธรรมเมื่อนั้น *จะยืน-เดิน-นั่ง-นอน-ทำงาน-ทำการอยู่ที่ไหนๆ ปฏิบัติอย่างนี้ ก็ได้ปฏิบัติธรรมตลอดเวลา !*

จะเกิดผลได้ดีเป็น "ปีติ-ปัสสัทธิ" ก็คือ *"ได้ลดละกิเลส เป็นความเจริญทางปรมัตถ์ เมื่อละกิเลสได้ จิตก็จะสงบระงับสนิท กิเลสไม่เกิดอีก"*

จนเกิดผลสุดท้ายของ "โพชฌงค์ ๗" จิตเป็น "สมาธิ-อุเบกขา" คือ *"ยิ่งละ 'กิเลส'* ***ได้มากเท่าไร 'จิต'* *ยิ่งเชื่อมั่น-ปักแน่น-แน่วแน่-มั่นคง-แข็งแรง และยิ่งสว่างโพลง-สะอาด-ปลอดโปร่ง-เฉลียวฉลาด เห็น* ***'สัจจะ'*** *ได้ดีขึ้น-สูงขึ้น...เป็นระดับๆ"**

แม้จะ **คิดนึกปรุงแต่ง "สังขาร" ใช้ "สังกัปปะ" เร็วขนาดไหน** *ความแน่นก็แน่นลึกลงไปอีก เป็นความชำนาญเชี่ยวชาญในการปฏิบัติ*

"การปฏิบัติธรรมตามทฤษฎีของพุทธ" นี่แหละ จะพ้นความเป็น "โมฆบุรุษ"

♠ ทาน ปฏิบัติอย่างไร

คนเราทุกข์ร้อนกันมา ไม่รู้กี่กัปกัลป์แล้ว วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารนี้

ใคร **"ทำกรรมดี"** เป็นบุญ-เป็นกุศลไว้บ้าง ได้ขวนขวายเสียสละช่วยเหลือเฟือฟายคนอื่นไว้บ้าง พอให้ได้ขึ้นสวรรค์ลวงๆ ก็ยังดี

อะไรที่ได้มาอย่าง **"สุจริต"** *ก็ได้เสพอย่างสุจริตบ้าง ก็พอเป็น-พอไป*

คือ *"ได้ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ได้เสพกาม-รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส หรือได้สัมผัสทางใจบำเรอความต้องการ ตามที่* ***'อุปาทาน'*** *หลงยึด-หลงติด แล้วก็หลง*

*พอใจเป็นชีวิตชีวา เป็น **'รสสุขโลกีย์'** ที่ทุกคนเคยผ่านมาแล้วทั้งนั้น"*

สิ่งเหล่านี้เป็น **"อุปาทาน"** แล้วก็เกิดเป็น **"ตัณหา"** นำพาวนเวียนไปเรื่อยๆ **ยิ่งไม่รู้บาป-ไม่รู้บุญที่แท้จริง** ก็ยิ่งวนเวียนไปแล้วๆ เล่าๆ สุขๆ ทุกข์ๆ ไม่รู้จักจบ

แม้จะเป็นผู้มีบุญ-มีทาน-มีการให้-มีการเสียสละบ้าง ก็ทำอย่างไม่เข้าใจ !

หรือ **"ทำทาน-ถือศีล-บำเพ็ญภาวนา"** อย่าง **"โลกียะ"** ที่เขาพากันทำมาเรื่อย **"แบบเทวนิยม"** ก็ได้ **"โลกียกุศล"** อยู่บ้าง แต่ยังไม่เป็น **"โลกุตรกุศล"**

*แล้ว **"ทาน-ศีล-ภาวนา"** อย่างไรเป็น **"โลกุตระ"** อย่างไรเป็น **"โลกียะ"** ?*

*หรือ **"ทาน-ศีล-ภาวนา"** อย่างไรเป็น **"เทวนิยม"** อย่างไรเป็น **"อเทวนิยม"** ?*

การบำเพ็ญ "ทาน-ศีล-ภาวนา" อย่างอ้อนวอนร้องขอ ให้พลังอะไรก็ แล้วแต่ ช่วยบันดลบันดาลให้ได้อย่างนั้นอย่างนี้ เป็นการขอให้พลังพิเศษช่วยตอบแทน **"การกระทำดี"** ของตนเอง ยังพึ่งอะไรๆ อยู่ ยังไม่เชื่อกรรม

เป็นการบำเพ็ญ "ทาน-ศีล-ภาวนา" อย่างไม่เข้าใจ "จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" ยังไม่เข้าใจ **"ปรมัตถ์" ยังอ่าน "จิตใจ" ตัวเองไม่เป็น "ญาณ"** ของตัวเองยังไม่ถึง **"สัมมาทิฏฐิ"** ยังไม่เห็นความจริงว่า *"กาย-วาจา-ใจ...ของเรา ยังมีกิเลส"*

การทำดี ที่แม้จะเสียสละแรงงาน-วัตถุ-สิ่งของ ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยกาย-วาจาที่ชัดๆ ใครๆ ก็เห็น **แต่ใจยังอ้อนวอนร้องขอ** ยังต้องการสิ่งตอบแทนแลกเปลี่ยน ใจยังเหนียวอยู่-ยังไม่ปล่อยออก อย่างนี้ยังเป็น **"เทวนิยม"** เป็นแค่ **"โลกียกุศล"**

ผู้ที่เข้าใจหลัก "ศาสนาพุทธ" ก็จะเป็นผู้ที่ปฏิบัติ "ทาน-ศีล-ภาวนา" ด้วยกาย-วาจา-ใจ อย่างถูกต้อง มีกรรมกิริยา...โดยเฉพาะ "ใจ" เป็นประธาน

ถ้าเราให้ทานวัตถุ-แรงงานแก่ผู้อื่นไป ได้เสียสละสิ่งที่เรามี ให้ไปแล้วก็เป็นการได้ให้ ให้คือให้ ทานคือให้ ให้ไม่ใช่เอา ให้ไม่ใช่ยังติ่งยึดเอาไว้อยู่ ให้ไม่ใช่ต้องได้คืนแลกเปลี่ยนกลับมาหาตัวเองมากกว่าเก่า **"ให้" แท้ๆ** คือ *"ปล่อยออก-เอาออก เป็นกรรมที่สำเร็จในตัวเอง สำเร็จเป็นกุศล-ก็เป็นกุศลแล้วจริงๆ ของเรา"*

นั่นคือ **สำคัญที่ "ใจ" จะต้อง "ให้" ด้วย ต้องอ่าน "จิต" เป็น วิจัย "จิต" ออก** ผู้ที่ได้อ่านใจตน **จนรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง อย่างนี้ "ทำทาน" เป็น "อเทวนิยม"**

ถ้า "จิต" ของเราสู้ไม่ได้-ไม่ชนะ เกิดจิตขี้โลภหวงแหนขี้เหนียวเอาคืน "เกิดก็คือเกิด" อย่างนี้เป็น "อกุศลเจตสิก" ต้องอ่านอาการที่เกิดจริงๆ ใน "จิต" ให้จริง

ไม่เกิดกิเลสแล้ว ก็คือ **"ชนะ"** จะ **"ชนะ"** มากน้อยอย่างไร ก็อ่านให้รู้จริงๆ

หรือเสียสละแรงงานช่วยเหลือ แต่ก็ยังยึดเป็นเจ้าของแรงงาน ยังสร้างคุณค่าสำคัญให้แก่ตัวเอง ถือตัวเป็นผู้มีประโยชน์ ยึดดี-เบ่งข่ม-เอาชนะคะคาน-มีเชิงชั้นไปต่างๆ นานา ก็เป็นความละเอียดลออของ **"นามธรรม"**

ใครจะให้เราใหญ่-เขาให้เอง ไม่ใช่ถือตัวเราใหญ่-เห็นตัวเองใหญ่อย่างนั้นเป็นการไปข่มคนอื่น หรือถือเอาเอง อย่าไปยึดถือเอาอะไรๆ ทั้งนั้น

ไม่ยึด-ไม่ถือเอาอะไรนั้นแหละ คือ *"การปล่อยวาง-ไม่สร้างอัตตาใส่ตัวใส่ตน"*

อย่าไปตั้งค่าว่า *"เราต้องเป็นคนได้ หรือคนเอาเลย"*

ให้แล้ว-ก็ให้ไป *"จงเป็นคนให้เถิด จงเป็นคนมักน้อยสันโดษเถิด จงเป็นคนเล็กเถิด จงเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนเถิด"*

♠ ศีล ปฏิบัติอย่างไร

แม้การถือ "ศีล" ในขอบเขตที่เราสมาทาน กำหนด "ศีล" ข้อนั้น-ข้อนี้ขึ้นมา เพื่อยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดนั้น

แต่ไม่อ่านจิตตน หรืออ่านจิต-เจตสิกไม่ออก เมื่อกระทบสัมผัส แล้ว **"เกิดกิเลสจิตอ่อนแอ"** ไม่มีอัปปนา ไม่แข็งแรง หรือ **"เกิดจิตอวดดี-ถือตัวว่า-ตนมีศีล"** ก็เกิดการเบียดเบียนไม่สงบก่อเวร เบ่งข่มอาละวาดคนอื่น แล้วก็ตรรก-วิตรรกฟุ้งไป เป็นการปรุงให้ **"กิเลส"** เป็นเจ้าเรือน เป็น **"อปุญญาภิสังขาร"**

ถือศีล-โดยไม่อ่านจิต ถือศีล-โดยไม่รู้จักสังกัปปะ *(คิด)* **ไม่รู้จักวาจา ไม่รู้จักกัมมันตะ ไม่รู้จักอาชีวะ** มี **"กิเลส" สังขาร**ไปแค่ไหนแล้ว มากน้อยแค่ใด ไม่รู้ ไม่รู้จักตรรก-วิตรรก **"สังกัปปะ ๗ หลัก"** ก็ไม่รู้ ! อย่างนี้ **"ถือศีล-ไม่ได้กุศล"**

(สัมมาสังกัปปะ ๗ ของพระอาริยะ *๑.ความตรึก-ตักโก ๒.ความวิตก-วิตักโก ๓.ความดำริ-สังกัปโป ๔.ความแน่ว-อัปปนา ๕.ความแน่น-พยัปปนา ๖.ความปักใจ-เจตโสอภินิโรปนา ๗.วจีสังขาร-วจีสังขาโร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๒๖๓)*

เราจะต้องเห็น "จิต" ตน, อ่าน "จิต" ตน, ตรวจ "จิต" ตนจริงๆ

เห็นจิตอยู่-อ่านจิตเป็น มีปัญญา-มีญาณหยั่งรู้-มีวิชชา แล้วพยายามอ่านจิตให้เกิดการเพ่งรู้ ที่จะปฏิบัติตนให้เกิด "ฌาน" มีวิธีการเพ่งเผา

เพ่งรู้-รู้แล้ว แต่เผาไม่ได้-เผาไม่ไหม้ ยังแพ้ต่อราคะ-โลภะ-โทสะ เห็นชัดๆ อยู่ว่า *"กิเลสเล่นงานเราเข้าแล้วตอนนี้ ลดกิเลสไม่ได้ ยังหวงแหนอาลัยอาวรณ์ไม่ลดละ ยังปรารถนามากกว่าให้"* นั่นคือ *"เห็นความไม่เที่ยงของจิตแล้ว (อนิจานุปัสสี)*

พ้นมิจฉาทิฏฐิแล้ว แต่ก็ยังเป็นปุถุชน เพราะกิเลส (ไม่เที่ยง) อ้วนใหญ่โตหนาขึ้น"

ต้องเป็นผู้ที่รู้ตัว-รู้ตนอย่างชัดเจนว่า *"จิตเราเจริญขึ้น หรือไม่เจริญขึ้น"*

ปฏิบัติถูก หรือผิดอย่างไร ฟังอาตมาแล้วเอาไปแก้ไขปรับปรุงตนเอง

แล้วปฏิบัติตามหลักธรรมต่างๆที่อาตมาหยิบยกขึ้นมาอธิบายไว้มากมาย ขยายความไปก็มากแล้ว เอามาร้อยเรียงทบทวนให้พวกเราได้ฟัง-ได้ใช้ประโยชน์ก็มาก **ขอให้นำไปปฏิบัติจริงๆ**

♠ "ภาวนา" ปฏิบัติอย่างไร

"การภาวนา" ที่เป็น "เทวนิยม" ออกนอกรีตนอกทาง "สัมมาทิฏฐิ" ไปมาก

ก็คือ *"มาสวดท่องธรรมะของพระพุทธเจ้า อย่างนี้เขาก็เชื่อว่า เขาภาวนาแล้ว"*

เริ่มต้นท่องบทธรรมะของ **พระพุทธเจ้า** ก็คือ *"เรียนรู้ปริยัตินั่นเอง ที่จริงแค่เกิดผลปริยัติ เพื่อเอาไปปฏิบัติเท่านั้น จะได้เกิดปฏิเวธ ยังไม่ได้ไปถึงไหนเลย"*

ยิ่งไปปฏิบัติ **"ภาวนา"** นอกรีต ก็จะไปนั่งหลับตาทำสมาธิสะกดจิตเอาเท่านั้น

"การนั่งสมาธิหลับตา" เป็น "เจโตสมถะ" ก็ใช้ได้ ก็ควรฝึกฝน

เมื่อถึงเวลาครั้งคราว สมควรสำรวมจิต-พักจิตบ้าง เราก็ฝึกหัดทำจิตให้สงบแล้วใช้ประโยชน์ตามที่เราจะใช้ เราฝึกทำ **"เจโตสมถะ"** เพื่อเป็นการพักผ่อน หรือเพื่อศึกษา **"สภาวจิต"** ที่ละเอียด *อย่างนี้เป็น **"ปัญญา"** อย่างนี้เป็น **"การสังขารปรุงแต่งคิดนึก"** อย่างนี้เป็น **"สัญญา"** อย่างนี้เป็น **"อารมณ์...เวทนา-สัญญา-สังขาร"***

หรือจะมีอะไรๆให้ศึกษาละเอียดลออ เราก็ **"อ่านจิต-ดูจิต"** ของเราในขณะนี้ ที่นั่งนิ่งๆ ไม่กระทบสัมผัสอะไรมากมาย อยู่ในภพของจิตเท่านั้น ก็กำหนดให้รู้รายละเอียด ก็ยังเป็นไปได้หลายๆ อย่าง

ดังนั้น เรานั่ง "เจโตสมถะ" ก็เพื่อศึกษา "จิต" เพื่อพักผ่อน หรือเพื่อทำ "เตวิชโช"...*ระลึกย้อนทบทวนอดีตที่ได้ผ่านไป ได้พากเพียรอย่างไร ? มีอะไรเกิด-มีอะไรดับ ? มีเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัยอย่างไร ? มีมรรค-มีผล...แพ้-ชนะ **"กิเลส"** แค่ไหน ? มีอาการอย่างไร ?* **นั่งทบทวนตนเองเหมือนตรวจสอบลงบัญชี**

แล้วตรวจสอบความจริง ได้ปฏิบัติผ่านมาจริงอย่างไร ระลึกย้อนไปได้นานไกลจำได้แม่นตราตรึงใจอยู่ ก็ได้ดูอดีตมาตลอดเรื่อยๆ ผ่านมาหลายร้อยพันครั้งก็สามารถ **"อนัตตา"** ได้ **"สูญ"** ได้ ทำได้ ยืนยันมี **"อาสวักขยญาณ"** อยู่ตลอด เรา

ก็จะเห็นของจริงตามจริง เป็นการฝึกฝนจิตอย่างนักวิทยาศาสตร์ทางจิต ที่รู้แจ้ง-เห็นจริง-ไม่เอียงเอน-ไม่ผิดเพี้ยน ตัวเราเองก็เป็นเครื่องวัดที่ซื่อสัตย์สุจริตชัดเจน

ฝึกฝนไปจริงๆ แล้วจะเกิดสภาพรู้แจ้ง-เห็นจริง-ไม่งมงาย จะรู้ได้แม้สิ่งที่เป็น "นามธรรม" ที่ละเอียดลึกซึ้งปานฉะนี้

บอกว่า *"จิตคืออย่างนี้ อารมณ์ของจิตเป็นอย่างนี้ จิตดีไม่ดีเป็นอย่างนี้"*

ก็จะสามารถรู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง เห็นได้ด้วยตนของตน เป็นของตนเอง เป็น **"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"**

การทำให้เกิดผลเป็น "ภาวนา" จึงไม่ใช่แค่ไปท่องภาษา *(สวดมนต์)*

ต้องปฏิบัติตาม **"มรรคองค์ ๘"** หรือ **"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"** นั่นเอง

เป็นการปฏิบัติ **"ภาวนา"** ลืมตาโพลงๆ นี่แหละ *มีการสำรวมสังวรระมัดระวัง **"อินทรีย์ ๖"** ไม่ว่าทำงานอะไรอยู่...มี **"โลกธรรม"** อย่างไร แม้ **"จิต"** จะระเริงสุขในโลกธรรม-โภคทรัพย์ ไม่ว่าจะกิน-จะอยู่-จะใช้ เราก็ตรวจสอบ **"จิต"** ตนได้*

โดยเฉพาะในทวารที่เรารับมาเป็น **"อาหาร"** ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ไม่ว่าจะเป็น **กวฬิงการาหาร ผัสสาหาร** แล้วเป็น **"โลกียสุข" ก็ต้องอ่าน "จิต" ให้เป็นจริงๆ**

สัมผัสอะไรๆ *แล้วเกิด **"อารมณ์"** อย่างนั้น-อย่างนี้ เกิดอาการ **"กิเลส"** ไหม ?*

ถ้า **สังวรสำรวมอินทรีย์** อยู่ มี **โภชเนมัตตัญญุตา** อยู่ มี **ปหานปริญญา** อยู่ เราก็เป็นผู้ตื่น-ผู้กระจ่างอยู่ ไม่หลับไหล-ไม่เมามาย-ไม่มั่ว !!!

♠ ศาสนาแห่ง "กรรม"

"พระพุทธเจ้า" ได้แสวงหาติดตามศึกษาชีวิตมาไม่รู้กี่ชาติ

เพื่อให้รู้ว่า *"ชีวิตคืออะไร ? เกิดมาทำไม ? เกิดมาแล้วจะแสวงหาเอาอะไร ? สิ่งที่ดีที่สุดของการเป็นคนคืออะไร ?"*

จนได้ **"ตรัสรู้"** เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็เพราะเห็นชัดแจ้งในเรื่องของ **"กรรม"**

จะเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ด้วย **"กรรม"**

"ศาสนาพุทธ" จึงเป็นศาสนาแห่ง **"กรรม"** เป็นกรรมนิยม เป็นกรรมสัจจะ มีกรรมเป็นทรัพย์ มี **"กรรม"** เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต

สั่งสม **"กรรม"** เป็น **"กุศล"** นั่นแหละ คือ **"ทรัพย์แท้ของชีวิต"** จะร่ำรวย-จน-โง่-ฉลาด-สวย-ขี้เหร่...ฯลฯ ล้วนทำมาเองเป็น **"กรรม"** ของเราทั้งสิ้น **"กรรม"**

พาเกิดเป็นอย่างนั้น **“กรรม”** จึงเป็นเรื่องวิเศษสุดสำคัญมากใน **“ศาสนาพุทธ”**

“กรรม” เป็นกำเนิด-เป็นที่พึ่งอาศัย-เป็นเผ่าพันธุ์-เป็นทายาท -เป็นของของตน เราเป็นผู้รับมรดก “กรรม” ของเราเอง

“ทำชั่ว” ก็ต้องรับ ! **“ทำดี”** ก็ต้องรับ ! แบ่งปันให้ใครๆ ก็ไม่ได้

การแบ่งบุญ-แบ่งส่วนกุศล เป็นเรื่องที่ทำกันผิดๆ อยู่ใน **“ศาสนาพุทธ”** เหลวไหล ไม่จริง ขัดแย้งกับคำสอนของ **“พระพุทธเจ้า”**

ผู้ใดประมาททำ “กรรมชั่ว” แม้แต่ “คิดชั่ว” เพราะเห็นว่า...นิดหน่อย ก็ต้องรับผล เพราะ **“กรรม”** ไม่สูญหาย-ไม่ว่าจะกี่ชาติๆ **“กรรม”** ก็จะออกฤทธิ์เดช

ขนาด **“พระพุทธเจ้า”** บำเพ็ญกุศลมามากมาย **“วิบากกรรม”** ที่ทำเลวร้าย แต่ปางก่อนๆ ก็ยังติดตามมาส่งผล เป็นเรื่องของ **“วิบากกรรม”** นานาสารพัดที่สั่งสม แต่ก็มี **“กรรมดี”** ตามมาหนุนช่วย

ฉะนั้น อย่าคิดมากเลย คนเราจะต้องเจอ **“วิบาก-อุปสรรค”** ต่างๆ นานา ก็เป็นเรื่องธรรมดาของ **“ผลกรรม”**

ยิ่งเจอ **“วิบาก”** หนักๆ ก็ยิ่งต้องไม่ประมาท ต้องรีบเร่งสร้าง **“กุศลกรรม”** ให้แก่ตนเอง ต้องควบคุมสังวรระวัง...*กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม*

คนไทยมีธรรมเนียมเอาเหรียญใส่ปากผี พอเผาเสร็จก็คุ้ยหาเหรียญกัน ก็ เพื่อแสดงสัจจะให้เห็นว่า *“ตายไปแล้ว บาทหนึ่งก็เอาไปไม่ได้ โกงมา ปล้นมา หรือโลภมากเอาเปรียบมาจนร่ำรวย ทรัพย์สมบัติทั้งหมดก็ไม่ติดตามไป” (ภาค ๑ มีรูปถ่ายพ่อท่านในงานเผาศพคุณตา ซึ่งยังเด็กมากไม่รู้เรื่องอะไร...ก็ไปคุ้ยหาเหรียญกับเขาในกองฟอน)*

แต่ **“กรรมดี-กรรมชั่ว”** ที่ทำ เป็นของจริง ไปกับเราแน่ๆ อีกนานเท่านาน...

♠ “ความดี” กับ “ความชั่ว” *(“พระเจ้า” กับ “ซาตาน”)*

“ความดี” กับ “ความชั่ว” *(“พระเจ้า” กับ “ซาตาน”)* **ไม่ใช่เรื่องตื้นเขิน เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ลึกซึ้งในศาสนา ทั้ง “ความดี” และ “ความชั่ว” ต่างก็เป็น “ความจริง”**

“พระโพธิสัตว์” เป็นผู้ **“รู้ดี-รู้ชั่ว”** แล้ว **“เลิกชั่ว-ทำดี”** ได้สมบูรณ์ ด้วยใจที่สะอาด-ปล่อยวาง-ไม่ติดยึด-ไม่ติดดี เพราะ **“ชั่ว”** กับ **“ดี”** จะไม่แยกจากกัน

จริงๆ แล้ว ก็คือ *“อะไรๆ ก็แล้วแต่ในโลกนี้ ไม่ได้แยกขาดจากกัน”*

ถ้ายัง **“แยกชั่ว-แยกดี, เอ็งชั่ว-ข้าดี”** ก็จะไม่ประสาน-ไม่สมาน-ไม่เอื้อเฟื้อ-

ไม่ช่วยเหลือ-ไม่เกื้อกูลกัน **“คนดี” ไม่ช่วยเหลือ “คนชั่ว”** อย่างนี้ก็บรรลัยกันหมด

ถ้า “พระพุทธเจ้า” ไม่อยากสอนคน โลกก็ฉิบหายใหญ่ !!!

พระสหัมบดีพรหม จึงต้องมาอาราธนา โดยธรรมาธิษฐาน ก็คือ *“ความรู้สึกสำนึกของพระองค์เอง”* เร็วแค่ชั่วแวบเดียว เหมือนเหยียดแขนออก-คู้แขนเข้า

พระพุทธองค์ ก็ทรงรู้แล้วว่า ***“การไม่สอนคน ผิดวิสัยของพุทธะ”*** แต่เลือดฤาษีเก่ามาได้แวบหนึ่งเหมือนกัน แล้วพระองค์ก็ทรงระลึกว่า *“จะสอนใครก่อน ?”*

อาตมาก็มีเลือดฤาษีเก่า แต่ความรู้สึกสำนึกตัวช้ากว่า “พระพุทธเจ้า”

ไปอยู่วัดอโศการาม ตั้งหลายเดือน กว่าพระพรหมเป็นตัวตนจะไปอาราธนาออกมา ก็ยังงงๆ งมๆ งายๆ กว่าจะรู้ตัว อะไรกัน ! *“อ้อ พระพรหมมาอาราธนาแล้ว ต้องมารับหน้าที่รับงาน เป็นลูกพุทธะต้องทำงาน”* ลักษณะคล้ายกัน

ฉะนั้น **“พระโพธิสัตว์”** ไม่ช่วยเหลือ-ไม่เห็นใจ-ไม่ช่วยแก้ไข **“คนชั่ว”** ไม่ได้ เพราะสิ่งที่ไม่ขาดจากกันยังต้องอยู่ร่วมกัน ก็จะต้องทำให้เกิด **“ความสัมพันธ์ที่ดี”**

“สัมพันธ์กันได้ดี” มากเท่าไหร่ ก็คือ **“ผู้ประสบความสำเร็จ”** ได้มากเท่านั้น

“พระโพธิสัตว์” จึงเข้าใจ และพยายามสอน-พยายามค้นหาวิธีการทำอย่างไร จะช่วย “คนชั่ว” ให้ “ดี” ขึ้น *(รื้อขนสัตว์)* นั่นคือ *“ต้องรู้ประมาณ และรู้จักขณะ-เวลา -โอกาสว่า จะช่วยเหลือใคร-เมื่อไร-อย่างไร-แค่ไหน จึงจะพอเหมาะพอดี”*

ดังนั้น **ก็เป็นเรื่องจำเป็น ที่ “พระโพธิสัตว์” ต้องเรียนรู้-ศึกษา-ฝึกฝน ให้มีทั้ง “ศาสตร์” และ “ศิลป์” ในการกล้าแสดงออก-บอกสอน-ท้วงติง-ติเตียน**

เขาทำอะไร **“ไม่ดี”** ก็ค่อยๆ ศึกษา **แล้วสัมพันธ์กันให้ได้** บอกสอน-ว่ากล่าว-ตักเตือนกันได้ ให้เขาลด-ละ-เลิก...สิ่งที่ผิด-ชั่ว-ต่ำ เพื่อช่วยเขาให้พัฒนาตนเองขึ้น โดยใช้ทั้ง **“ศาสตร์”** และ **“ศิลป์”** ที่เหมาะสมเท่าที่จะสามารถทำได้

นั่นเป็นความสามารถของ **“พระโพธิสัตว์”** ที่สูงขึ้น และสำคัญมาก !

ขออนุโมทนากับทุกคน ที่ใส่ใจในการฟังธรรม แม้เป็นการแสดงธรรมของผู้ไม่เก่ง-ไม่สามารถสักเท่าไร ก็เป็นการแสดงน้ำใจแล้ว ด้วยการตั้งใจฟัง

เพราะการแสดงธรรมเทศนานั้น เป็นกิจสำคัญ สิ่งใดที่รู้แล้ว ไม่เผื่อแผ่-ไม่แบ่งแจก-ไม่เผยแพร่ให้ผู้อื่นได้รับรู้บ้างก็เป็นความหวงแหน-ตระหนี่-ใจดำ-ไม่เอื้อเฟื้อ

โดยเฉพาะ **“ธรรมะ”** เป็นทรัพย์อันประเสริฐ เป็นสุดยอดแห่งสิ่งวิเศษของมนุษย์ ผู้ที่มี-ที่ได้แม้น้อยก็ดี ก็ควรแบ่งแจก-เผยแพร่-บอกกล่าว ให้ผู้อื่นได้รับรู้

รับทราบ *(ในศาสนาคริตส์ผู้เข้าถึงพระเจ้าแล้ว ก็จะต้องทำหน้าที่เป็นธรรมทูตบอกข่าวประเสริฐ)*

ใครมี**"ศิลปวิธี"**ในการแบ่งแจก-เผยแพร่-เทศนา โดยจะใช้**"กุศโลบาย"** อย่างไรก็แล้วแต่ ที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ เพื่อปรับปรุงตนเอง ถึงขั้นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งทางกาย-วาจา-ใจ จากสิ่งที่ไม่เจริญ-ให้เจริญขึ้น จากสิ่งที่ไม่ประเสริฐ-ให้ประเสริฐขึ้น ผู้นั้นก็ยิ่งเป็นผู้มี **"ศิลปะ"** สามารถในการสื่อแสดงธรรม

หลักการที่จะพัฒนาตนเองของมนุษย์ ก็คือ "ปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธ" เท่านั้น

ทุกคนพึงสังวรสำนึกตัวเองเสมอๆ ว่า *"เรามี **'ปริยัติ'** เพิ่มเติมขึ้นไหม ?"* และพึงขวนขวายหาทาง *เพิ่ม **"ปริยัติ"** แล้ว **"ปฏิบัติ"** จน **"ปฏิเวธ"** (บรรลุ)*

ผู้ใดมี **"สติระลึกรู้ตัว"** ได้ **"สังวรสำนึก"** แล้วเพียรอุตสาหะ **"กระทำตน"** อย่างนี้ไปเรื่อยๆ *ไม่ปล่อยปละละเลยให้ **"กิเลส"** เป็นเจ้าเรือน ไม่ระเริงชีวิตไปกับสัมผัสทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ในเรื่องที่เคยชินอย่าง **"โลกีย์"***

ผู้นั้นก็จะเข้าใจ **"โลกุตระ"** จะเข้าใจ **"ความดี-ความชั่ว"** ได้อย่างละเอียดลออลึกซึ้ง และจะรู้จักชีวิตที่เจริญขึ้นๆ เรื่อยๆ

♠ ตายสูญ ตายเกิด (อุจเฉททิฏฐิ - สัสสตทิฏฐิ)

เรื่องของ "วิญญาณ และอัตตา" นั้น เกี่ยวพันกันอยู่

ถ้าใครมีความเห็นว่า *"คนตายแล้วสูญ ตายแล้วไม่มีอะไรสืบต่อ จบสิ้นเลย" หรือ "สภาพ **'วัฏสงสาร'** ที่สืบเนื่องด้วย อดีตกรรม-ปัจจุบันกรรม-อนาคตกรรม ที่จะสั่งสมสืบทอดต่อไป ก็ไม่เชื่อว่า...มี !"*

*ทำบาป-ทำกรรม...ก็แค่ชาตินี้ ! อย่างมาก ๑๐๐ ปี...ตาย ! ก็จบกัน ! คนเหล่านี้ จะไม่กลัว **"บาปกรรม"** จะเอาตัวรอดยอดเดี่ยวไปสบายมาก*

คนที่เข้าใจอย่างนี้ เป็น **"มิจฉาทิฏฐิ"** ประเภท **"อุจเฉททิฏฐิ"** เป็น **"ทิฏฐิ"** ที่ร้ายแรงมาก ! ผู้นั้นจะทำลายสังคม-ชาติ-มนุษย์ !

ทุกวันนี้คนเข้าใจอย่างนี้มากขึ้น พวกปัญญาชนที่ได้แต่คิดเอาเท่าที่ตัวเองคิดได้ ยิ่งไม่ปฏิบัติทางจิต ก็ยิ่งจะไม่มีทางรู้ได้ไกลไปถึงชาติหน้าอย่างละเอียดลออ

ยิ่งไม่รู้ **"ชาติก่อน-ชาติหน้า"** ก็ยิ่งคิดเผินๆ ว่า *"ต้องพิสูจน์ได้"*

ถ้า **"ชาติหน้า"** ไม่รู้-ไม่เห็น-พิสูจน์ไม่ได้ ก็เข้าใจไปว่า *"มีแค่ชาตินี้"*

เมื่อมี **"ภาวะความเข้าใจ" อย่างนี้ ก็จะรู้สึกไม่มี "บาป-บุญ-คุณ**

-โทษ" สืบต่อยาวไกล จะมีก็สั้นๆ แค่ชาตินี้ ชาติเดียว !

เพราะไม่เชื่อว่า *"จะมีอะไรสืบต่อ เป็นบาป-บุญ ไม่มีบาป-มีเวรไล่ทัน"*

อย่างนี้ก็สบายเลย **ใครทำบาป-ทำกรรมชั่วอะไรไว้** แล้วมีปัญญา-มีเหลี่ยมคูอันลึกลับซับซ้อนสูงส่ง-มีช่องทางที่แยบยล สามารถหลบหนี-หลีกเลี่ยงเอาตัวรอดไม่ให้ใครรู้ได้ หรือไม่ให้ใครจับผิดได้ตลอดชีวิตนี้ *ก็จะดีใจว่า "พ้นแล้ว ! ไม่ต้องไปรับกรรม-รับเวรอะไร...?" ก็จะโกงกิน-คอร์รัปชั่น ทำทุจริตชั่วบาปกันอยู่ ทั้งๆ ที่รู้เหมือนกันว่า "สิ่งนี้เป็นทุจริต-บาป-เวร-เบียดเบียน-เอาเปรียบ"...ก็รู้ !*

สังคมใดมีความเชื่อเป็น **"อุจเฉททิฏฐิ"** อย่างนี้ บรรลัยเดือดร้อน !

แต่ที่เชื่อกันว่า "ตายแล้วเกิดนิรันดร์" มีมาก่อน "ศาสนาพุทธ"

มีความเห็นว่า **"สูญไม่ได้"** แม้ประพฤติปฏิบัติตนจนประเสริฐสุดยอด ให้เก่งเยี่ยมอย่างไร ตายแล้วก็ไปอยู่กับ **"พระเจ้า"** ไปอยู่กับ **"พระพรหม"** เป็น GOD นิรันดร์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ **"พระเจ้า"** เป็น **"วิญญาณใหญ่"** ผนึกรวมกันกับ **"วิญญาณปรมาตมัน"** ความเชื่ออย่างนี้เป็น **"สัสสตทิฏฐิ"**

ถ้าเข้าใจ **"จิตวิญญาณ"** อันดีนี้ไม่ได้อย่างละเอียดลออ ทั้งรูปร่างสภาวะของ **"วิญญาณ"** ยังติดเป็นมานะ-เป็นตัวตน มีวิมานะ-มีตัวตนเหลือเชื้ออยู่ ผู้นั้น...ก็ยังไม่สูญ-ไม่สลาย !!!

จะเป็น **"พระเจ้า"** หรือเป็น **"วิญญาณใหญ่"** อะไร ก็จะเป็นอยู่จริง

♠ "อวิชชา"... ไม่มีทางที่จะจบ

คนเราเกิดมาตั้งแต่เมื่อไร ? แม้ "พระพุทธเจ้า" ก็ยังไม่รู้ที่ต้น !

พระองค์ได้พยายามค้นหาที่ต้นที่สุดอยู่ตรงไหน ระลึกชาติไปไม่รู้กี่ล้านๆๆชาติ วุ่นวายเสียเวลาค้นหาที่ต้นอยู่ตั้งนาน **ตรวจหาที่เกิดต้นกำเนิดของชีวิตมาจากอะไร -ตรงไหน-อย่างไร ?** ก็ไม่ได้เรื่องอะไร หาไม่เจอ ไม่รู้ว่า *"มีมาแต่เมื่อไร"*

รู้แต่ว่า *"เกิดเป็นคน มีอัตภาพ มีตัวตน ล้วนเกิดมาจาก **'อวิชชา'** (ความไม่รู้) มัน **'อวิชชา' จนไม่มีทางที่จะจบ** เพราะไม่หมด **'ตัวตน'** ยังเห็นแก่ตัวอยู่ไม่มากก็น้อย ชีวิตก็ดำเนินไปอย่างผิดๆ โง่ๆ หลงๆ ยึดดี-ยึดชั่ว ถูกโลกหลอกมาเรื่อย ก็เชื่อไปเรื่อย แล้วก็ไม่จริง ชีวิตก็หมุนเวียนไปอยู่แต่ในสวรรค์และนรก"*

แล้วมีที่จบไหม ? มีที่จบจากเหตุ **"จิตวิญญาณ"** นี่แหละ ต้องวิเคราะห์ให้ได้

ว่า *"มี **'กิเลส'** เป็น...ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ จับได้มั่นคั้นตาย ต้องตรวจสอบ มีหยาบ-กลาง-ละเอียด แล้วต้องล้าง **'กิเลส'** พวกนี้ออกจนหมดเกลี้ยง"*

"กิเลสหยาบ" ขนาดไหน ต้องรู้ของเราเอง มีญาณทัสนะ มีอธิปัญญา อ่านจิตในขณะที่เกิดจริงๆ *ไม่ใช่ในขณะนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ใน **"ฌาน"** เฉยๆ*

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้ว่า "ตายแล้วสูญก็ได้ ตายแล้วยังต่อก็มี"
"ตายแล้วสูญ-ต้องสูญจริง" จึงต้องรู้ว่า ***"อะไรเป็นรากเหง้าแห่งการก่อเกิด"***

"วิญญาณ" คือ **"อายตนะ"** คือ **"ธาตุรู้"** เป็นแค่ธาตุผสมเท่านั้น ไม่ใช่ตัวตนอันแน่แท้ และไม่มีรูปร่างสรีระ

แต่เมื่อเราไปยึดเข้า...มี "ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ" วิญญาณก็จะผนึกขึ้นมาเป็นตัวตน เป็นตัวผูกมัดรัดรึง เป็นตัวพาก่อเกิด เป็นรากเหง้าแห่งการก่อเกิด

ผู้ใดไม่มีปัญญาหยั่งรู้ "ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ" อย่างหยาบ-กลาง-ละเอียด-ลึกซึ้ง...ถึงขั้น <u>อนุสัย-อาสวะ</u> ก็จะยังไม่มีความสามารถ "รู้แจ้ง" ถึงสภาพที่สลายจริงของ "กิเลส" ที่ "ถอนอาสวะ" ได้สนิทสิ้นเกลี้ยง !

เมื่อยังสลายไม่ได้ ยังไม่หมด **<u>อัตตา</u>** จริง เพราะยังล้าง **"กิเลส"** ได้ไม่สิ้นเกลี้ยง ยัง **"มีตัวตน-มีอัตตา"** ก็ยัง **"ไม่สูญ" !**

ฉะนั้น ผู้ใดถ้าไม่มี **"ปัญญา"** หยั่งรู้จริงๆ ชัดๆ ว่า *"เรามี หรือไม่มี" (กิเลส)* แล้วจะบอกว่า *"เราไม่มี"* ก็เพียงปากพูดพล่อยๆ ไปเท่านั้นเอง !

"พระอนาคามี" กิเลส "ราคะ" อาจจะสูญหมดเลยได้ เหลือแต่ "อรูปราคะ" คือ *"ยังเหลือเชื้อ...ที่ยังล้างไม่เกลี้ยง-ยังสลายไม่หมด-ยังไม่สะอาด"* ยังเหลือ ***"อรูปพรหม อรูปอัตตา"*** ก็ยังมี **อัตตา** ไม่ได้ **ตายสูญ** !
"พระอนาคามี" <u>ตาย</u> จึงยัง "ไม่สูญ" *แต่ไม่เวียนกลับมาเกิดในโลกนี้ !*

"ศาสนาพุทธ" มี "สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘" คบหาคลุกคลีอยู่ด้วยกัน แล้วจะวัดภูมิได้ว่า *"พระอนาคามี จะไม่มีปฏิฆะ จะไม่มีพฤติกรรมที่จะไปเสพกามเลย กามราคะกิริยาภายนอก-ไม่มี สามารถอยู่เหนือโลก...ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย"*

แม้ละเอียดลออจนกระทั่งถึงขนาดว่า *"มีผัสสะอะไรมายั่วเย้า หลอกล่อกระทบกระแทกสัมผัสอยู่ตามธรรมชาติ จะยังเหลือกิเลสกบดานอยู่หรือเปล่า ?"*

ผู้ที่เป็น **"พระอนาคามี"** จะอยู่เหนือโลกได้อย่างสบายๆ แล้วรู้เท่าทัน แม้อาการ **"กาม-ปฏิฆะ"** ก็ไม่มี-ไม่เกิดจริงๆ เห็นได้-รู้ได้...ทางกาย-ทางวจี เพราะ **มโน** หรือ

ใจ นั้น ยิ่งยอดหลุดพ้นแล้ว ก็พิสูจน์ได้ว่า เป็น **"พระอนาคามี"**

"พระอนาคามี" จึงหมดทุกข์ได้แล้ว แต่ยังไม่ได้ล้าง "อาสวะ" เท่านั้นเอง

แม้อาการ **"ปฏิฆะ"** ลักษณะอาการขนาดหนึ่งของสายโทสะ **"พระอนาคามี"** ไม่มีแล้ว **แต่ยังมี "อรติ" คือ "ยังมีความไม่ชอบใจ-ไม่ยินดีขนาดหนึ่งได้"**

"อรติ" เป็นนิวรณ์ข้อที่ ๗ เป็นอันตรายแก่ตัว **"พระอนาคามี"** และโลก เพราะอาการไม่ชอบใจนี้ ไม่ก่อให้เกิดการสร้างสรรอุปการะเกื้อกูล จึงเป็นอันตราย

ถ้า **"ปมุชะ"** หรือ **"ปราโมทย์"** ยินดีเป็น **"ธรรมกาโม"** มีจิตปรารถนาใคร่อยากในธรรม ยังเป็นอุปการะ แม้จะมีโลภะ-มีการอยากได้ **"นิพพาน"** หรืออยากได้สิ่งที่เป็น **"กุศล"** ก็ทรงไว้ก่อนได้ แล้วค่อยมาถอนความอยากกันทีหลัง *(แต่ธรรมโทโส-ธรรมพยาปาโท-ธรรมอาฆาโต ให้มีโทสะ-พยาบาท-อาฆาตในธรรม ไม่มี)*

ต้องรู้ "อาการของใจตน" ด้วยตน ต้องจับสภาวะของ "จิต" ให้มั่นแม่น ตั้งแต่หยาบจนละเอียด แม้เหลือ "กิเลส" น้อยนิด เป็น "โอปปาติกะ" ผีหลอกอยู่ข้างในคนอื่นรู้กับเราไม่ได้ ก็ตาม

ดังนั้น ภายนอกอาจดูยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ภายในยังมีกรุ่นๆ ไม่ชอบใจอยู่นิดๆ อาการอย่างนี้ ใครๆ ก็คงเคยเป็น จึงต้องรู้อาการของ **"จิต"** เป็นสำคัญที่สุด

แม้เหลือเศษ **"วิญญาณ"** ไม่ชอบใจนิดๆ ก็เป็นตัว **"วิญญาณ"** ที่จะต้องรู้ว่า *"นี้ก็ยังเป็นอัตตา"* แม้อ่อนแรงมากไม่พาเกิดได้ แต่ก็ **"ไม่สูญ"**

แค่ **"อรติ"** ก็ยังเป็น **"อัตตา"** ยังเป็นเชื้อที่ **"อกุศล"** อยู่ ยัง **"ไม่สูญ"** แม้แค่นี้

ต้องเรียนรู้ "อารมณ์" ตั้งแต่...พยาบาท-อาฆาต-ไม่ชอบใจ ให้ละเอียดลออ

แล้วจงประมาณ **ลดละจางคลายออกไป** ให้สนิทเนียนเป็น **"พระอรหันต์"** ที่ไม่มีแล้วแม้แต่ **"อรติ"** คือ *"อาการไม่ชอบใจ-ไม่ยินดี ก็ไม่มีเลย เกลี้ยงสนิท"*

*ความรู้สึกที่...ไม่สูญ-ไม่สลายตัว ยังมีตัวตน-ยังมีอัตตาของ **"วิญญาณ"***
*ก็เพราะ **"มีเยื่อ-มีกาว"** ของ **"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"** เป็นตัวผนึก*

"พระอรหันต์" มีเครื่องสลายกาว ที่เป็นใยยึดให้ "วิญญาณ" รวมตัวกันอยู่

ถ้าล้าง **"กาวใจ"** นี้ออกไปหมด แม้แต่ **"มีนิด-มีน้อยหนึ่ง"** ก็ล้างได้หมดสิ้นเกลี้ยง ไม่เหลือเลย แล้วก็เห็นแจ้งด้วยตนเองรู้ชัดว่า **"หมดสิ้นที่ตัวเรา"**

"วิญญาณ"ในตัวเรา ก็จะมีสภาพเป็นเพียง **"วิภวตัณหา"** หรือ **"อุดมการณ์"** แล้วก็ใช้ **"วิญญาณ"** นี้ *(ยังมีชีวิตอยู่)* ให้เกิดคุณค่า โดยไม่จำเป็นต้องทำลาย

ผู้ใดที่สามารถ **"ล้างอัตตา"** ได้สิ้นเกลี้ยงจริง เมื่อ **"ตาย"** ก็จะรู้ว่า *"เราไม่มีเยื่อใยผูกพัน-ไม่มีราคะ-ไม่มีโลภะ-ไม่มีโทสะ-ไม่มีโมหะเข้าไปเกี่ยวเกาะ"* แล้วแหนงหน่ายจริงๆ **"วิญญาณ"** นั้น จะสลายตัวไปเอง ไม่มีตัวตน หมดอัตตาได้ แล้วไม่มีอะไรอื่นต่ออีก **ก็ "สูญจริง-ไม่มาเกิดจริง"** *(จึงต้องเป็น **"พระอรหันต์"** เท่านั้น)*

"พระพุทธเจ้า" จึงค้นพบที่ปลาย ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก

หมดทุกข์-โศกเศร้า หมดกุศล-อกุศล ไม่ต้องลำบากลำบนใจ หมดสิ้นทุกอย่าง ตายแล้วก็ดับรอบ ดับทุกอย่าง เลิก ! ไม่เหลืออะไรอีก นี่คือ **"ปรินิพพาน"**

นี่เป็น **"ความเด่น"** จุดที่วิเศษสำคัญที่สุดของ **"ศาสนาพุทธ"**

แต่การที่จะ "พ้นโลก" นี้ หรือการที่จะ "ดับสูญ" นั้น ยากมาก !!!
จึงต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ รู้เห็นให้ชัดๆ แจ้งๆ

♠ ละแล้วละอีก ในแต่ละขั้น...ต้น-กลาง-ปลาย

เหตุปัจจัยอื่นๆ ใดๆ อีก ที่ยังเป็น "อัตตา-ตัวตน" เกิดหมุนเวียนเป็นทาสมันอยู่ ก็ต้องละอีก ยิ่งละก็ยิ่งเก่ง จนเป็น "พระอาริยเจ้า" ชั้นสูง ก็ยิ่งมีวันหมดสิ้น "อัตตา" ทุกชนิดได้ !!!

แต่ **ยิ่งละเอียด...ก็ยิ่งยากที่จะรู้อาการ "รูปราคะ-อรูปราคะ" ซึ่งต้องทำลาย "อัตตา" พวกนี้ ให้สิ้นเกลี้ยง !** แล้วยังอาจมี **"มานะ"** เกิดซ้อนได้อีก จึงต้องออกมารับรู้โลก ถึงจะไม่เกิด **"อุทธัจจะ"** *(คือ เก้อเขิน ไม่ราบรื่น สัมพันธ์กับโลกไม่สนิทเนียน)*

เช่น *ฐาน **"สกิทาคามี"** ผู้ที่หมด **"อัตตา"** เรื่องการแต่งตัวสวยงามแล้ว แต่งเรียบๆ ง่ายๆ เชยๆ ไม่ตามสมัยนิยม ก็จะไม่เก้อเขินเลย จะประสานเข้ากับเขาได้สนิท แม้กิริยาภายนอกก็ไม่เห็นความเก้อเขิน อย่างนี้หมด **"อุทธัจจะ"***

เพราะใจไม่มี *(กิเลส)* จึงไม่พาเก้อเขิน ถ้ามีปัญญาพร้อม ก็สามารถอธิบายตอบใครๆ ได้ ไม่กลัวเกรงหวั่นไหว เพราะไม่ได้ทำชั่วอะไร **"อุทธัจจะสังโยชน์"** นี้ ภูมิสูงกว่า **"มานะ"** ถ้ามี **"มานะ"** ไปข่มเขาอีก ก็ไม่ใช่แล้วนะ คนละฐานแล้วนะ !

ผู้ปฏิบัติที่อยู่ฐานปรับ "อุทธัจจะ" จะไม่มี "มานะ" ไปข่มเบ่งใคร
กาย ไม่มี "อุทธัจจะ" ใจ ก็ต้องเรียบเกลี้ยงไม่มีสนิทเลย ซ้อนแล้ว-ซ้อนเล่า

สภาพหมุนรอบเชิงซ้อนนี้ เป็นภาวะซับซ้อนละเอียดลึกซึ้ง !!!

อาตมาก็บอกสภาวะลึกซ้อนลงไปของ ***"สังโยชน์ ๑๐"** เราต้องเรียนรู้สภาวะธรรม ในแต่ละขั้นของ **"โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์"** ให้ชัดเจน

"สกิทาคามี" ก็มีโพธิกิจที่จะต้องทำตามฐาน เป็นประโยชน์ต่อศาสนา-สังคมมนุษยชาติ เป็น "พหุชนะ หิตายะ" ต้องสัมพันธ์กับสังคม ก็ต้องทำแบบไม่เก้อเขิน

จะมีภูมิปัญญาสามารถอธิบายยืนยัน แม้ไม่พูดแต่กิริยาไม่เก้อเขิน ก็ได้แล้วขั้นหนึ่ง ถ้าพูดได้กลมกลืน ไม่ก่อให้เกิดแตกร้าวบาดหมาง ให้เขาเกิดศรัทธา เชื่อถือ เกิดปัญญา-เข้าใจ และให้เขาเข้ามาปฏิบัติธรรมตามได้ ก็นี่แหละ **"โพธิสัตว์"**

ต้องเรียนรู้หลักพื้นฐาน...ต้น-กลาง-ปลาย ให้เป็นขั้นตอน แล้วจงทำให้งามพร้อม คือ *"ต้องสอบปริญญาตรี-โท-เอก ให้ได้ก่อน"*

ส่วนหลักการเบื้องปลายต่อไปอีกนั้น จะเรียนรู้เพิ่มเติมอีก ก็ไม่มีปัญหา

สำหรับผู้ที่ยังไม่ถึงขั้นตอน ไม่รู้หลักต้นขั้นพื้นฐานจริง ไม่พิสูจน์ให้เห็นแจ้งมีจริงแล้ว ก็อย่าไปคิด อย่าเพิ่งทำเป็น *(แอ๊ค)* จะไปสอบปริญญาเอก ไม่เอา !

โดยเฉพาะ "ฆราวาสปุถุชน" ต้องมาเรียนรู้ "โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์" ขึ้นไปเรื่อยๆ เพื่อทำความสูญสิ้น **"สังโยชน์"** ให้เกลี้ยงสนิท

ไล่ไปตั้งแต่ ***"โอรัมภาคิยะสังโยชน์"** *(เบื้องต้น)* ***"อุทธัมภาคิยะสังโยชน์"** *(เบื้องสูง)* ก็ต้องรู้ให้ได้ละเอียดแทรกซอนลงไปอีก ก็จะกล้าหาญชาญชัยที่จะ **"ถอนตัว-ถอนตน"** ทุกอย่าง ล้างให้ละเอียด ก็จะละล้างละเอียดได้จริงๆ

"โสดาบัน" ก็พิสูจน์ผลของ **"โสดาบัน"**
"สกิทาคามี" ก็พิสูจน์ผลของ **"สกิทาคามี"**
"อนาคามี" ก็พิสูจน์ผลของ **"อนาคามี"**
"อรหันต์" ก็พิสูจน์ผลของ **"อรหันต์"**

"กิเลส" หมดสิ้นเกลี้ยง แล้วจะขอเปลี่ยนจิตใจ "อยู่กับโลก" อีก ไม่ยาก !!!

***"โอรัมภาคิยะสังโยชน์"** *(เบื้องต้น)* ***๑.สักกายทิฏฐิ** ความเห็นเป็นเหตุถือตัวถือตน ความเห็นว่ากิเลสเป็นตัวเรา **๒.วิจิกิจฉา** ความลังเลสงสัย **๓.สีลัพพตปรามาส** ความถือมั่นในศีลพรตอย่างงมงาย **๔.กามฉันทะ** ความพอใจในกาม **๕.พยาบาท** ความคิดแค้นผู้อื่น*

***"อุทธัมภาคิยะสังโยชน์"** *(เบื้องสูง)* ***๑.รูปราคะ** ความติดใจอยู่ในอารมณ์ที่เป็นรูป **๒.อรูปราคะ** ความติดใจอยู่ในอารมณ์ที่ไม่เป็นรูป **๓.มานะ** ความถือตัว **๔.อุทธัจจะ** ความฟุ้งซ่าน **๕.อวิชชา** ความไม่รู้แจ้งในอริยสัจ ๔*

♠ สูญก็ได้ สืบต่อก็มี

"พระโพธิสัตว์" ที่บรรลุ "อรหันต์" จริง สามารถ "ดับสูญสิ้น" แล้ว ท่านจะเวียนวนกลับมาเกิดอีก ก็ไม่ยาก ! เป็นเรื่องของท่านตามใจท่าน ไม่ต้องพูดถึงเลยว่า *"จะมีอัตตา หรือไม่มี"*

นี้ก็เป็นเรื่องเกินเลย ที่อาตมาพูดเกินกว่า **"เถรวาท"** เรียนรู้ หรือเกินกว่าหลักต้นขั้นพื้นฐาน

"ศาสนาพุทธ" จึงมี "ตายเกิด" และมี "ตายสูญ" อย่างแท้จริงอย่างนี้ เพราะปฏิบัติตน จนถึงหลัก-ถึงสภาวะของ "ความจริง" ฉะนั้น...

*เห็นว่า **"ตายแล้วสูญ"** โดยที่ไม่มีอะไรสืบต่อ (อุจเฉททิฏฐิ) ก็อย่าคิดอย่างนั้น*
*เห็นว่า **"ตายแล้วเกิด"** เป็นนิรันดร์ (สัสสตทิฏฐิ) เป็นปรมาตมัน ก็ไม่ใช่ !*

... ต้องเข้าใจว่า **"สืบต่อก็มี และสูญก็ได้"** ...

ถ้าเป็น **"อรหันต์"** แล้ว จะตัดสินจบเป็น **"ปรินิพพาน"** ของตน **ก็สูญ !** และต้องทำได้ถึงจริงๆ คิดเอาเองว่า *"จะสูญไม่ได้"* ต้องมีเหตุ-มีปัจจัย รู้อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ต้องรู้ทุกข์...แล้วหมดทุกข์จริง **แต่การหมดทุกข์...ก็ยังไม่สิ้นอาสวะนะ !**

ถ้า "ญาณปัญญาหลงผิด" คิดว่า *"นิพพานแล้ว-หมดกิเลสสิ้นอาสวะแล้ว"* แท้จริง ตัวเองไม่มี "ญาณปัญญา" หยั่งรู้ "จิตวิญญาณที่มีกิเลส" ของตัวเอง

แต่ก็ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ยังกุศลให้ถึงพร้อม สร้างกุศลวิบากเพื่อผู้อื่น ขยันหมั่นเพียรทำจริงๆ อุตสาหะวิริยะไปตลอดชีวิต **แม้ตายลงด้วยความหลงนั้น ก็ยังไม่สูญจริงๆ ไม่ปรินิพพานจริงๆ ต้องเวียนกลับมาเกิดอีก** ก็ไม่แปลก เพราะได้สร้างกุศลไว้แล้ว มีวิบากที่ดี ไม่เสียหายอะไร ก็อาศัยเป็น **"กัมมปฏิสรโณ"**

แม้ไม่หลงผิด การสร้างสรรคุณงามความดี ให้แก่โลกมนุษยชาติ เพื่อผู้อื่นไม่ใช่เพื่อตัวเอง **ก็เป็นบุญ-เป็นกุศล** แล้วจะ **"ปรินิพพาน"** สูญไปเหมือน **"พระพุทธเจ้า"** ก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร แม้จะไม่เวียนวนกลับมาเกิดอีก

"การทำใจในใจให้แยบคาย" นั้น จะล้าง "กิเลส" ออกได้หมด หรือไม่หมด จะมี **"ญาณปัญญา"** รู้แน่แท้จริง ขนาดไหน-แค่ใด ก็เป็นเรื่องของเรา ที่จะฉลาดเฉลียว มีญาณรู้ได้-เห็นได้ ในสภาพญาณที่ตรัสรู้...กิเลส-อนุสัย-อาสวะ

แต่อย่างน้อยที่สุดหลักประกันที่ต้องได้ ก็คือ **"การสร้างกุศล"** อยู่ตลอดเวลา

แม้ศาสนาอื่นที่ไม่ได้ล้าง **อัตตา** ไม่มี **นิพพาน** ไม่รู้รอบในเรื่องเหล่านี้ ไม่ได้เรียน

รู้เหมือนพุทธ แต่มีความเชื่อว่า *"กรรมพาเกิด"* ก็มีเหมือนกัน เขาก็วนเวียนมาเกิดอีก ตามกาลเวลาวิบากของเขา สร้างบุญกุศลไว้ ก็เป็นคุณความดีของเขา

เกิดใหม่-ได้ร่างใหม่ แปรเปลี่ยนไปตามวิบาก เป็นเดรัจฉานก็ยังได้ต่างๆ นานา หรือเป็นมนุษย์ที่ดีตามวิบากบุญของตนก็ได้ **"ศาสนาพุทธ"** ชัดเจนรอบถ้วน

"อาสวักขยญาณ" ของพุทธ อยู่จบพรหมจรรย์ คือ "หมดทุกข์ และสิ้นอาสวะ" ไม่ใช่มี **"ทุกข์"** แล้วก็พ้น **ทุกข์สมุทัย** พ้น **ทุกข์นิโรธคามินีปฏิปทา** เท่านั้น

ต้องหมดสิ้น**อาสวะสมุทัย** หมดสิ้น**อาสวะนิโรธคามินีปฏิปทา** บริสุทธิ์บริบูรณ์ จึงเรียกว่า **"อยู่จบพรหมจรรย์"** เห็นอยู่-รู้อยู่เป็นปัจจุบัน

อย่าง **"พระอรหันต์" หมดทุกข์ หมดอาสวะ** ก็เห็นอยู่-รู้อยู่-แจ้งอยู่เดี๋ยวนี้ ไม่ต้องให้ใครบอก หรือไม่ต้องไปรู้เอาเมื่อตายแล้ว

แม้เดี๋ยวนี้ ในโลกหยาบ ก็พิสูจน์ได้ ลัทธิอื่นพิสูจน์ไม่ได้ชัด !

การรู้ความไม่เกิด*(อกุศล)*-**ไม่ดับ***(กุศล)* **จึงพิสูจน์ได้เดี๋ยวนี้ รู้ได้ในกายยาววา-หนาคืบ-กว้างศอก พร้อมสัญญาและใจ** ในแท่งทดลองร่างนี้ ของใคร-ของมัน มี **"วิญญาณจิต"** ให้พิสูจน์อยู่แล้ว จงพิสูจน์เข้าไป ถ้าทฤษฎีนี้ไม่โกหก คุณก็จะรู้เอง

ส่วนอาตมาแน่วแน่จริงชัดเหลือเกิน *ในทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"*** ก็เพราะอาตมาได้พิสูจน์แล้ว *จึงเอาสิ่งที่อาตมาชัดจริงมาพูดกับพวกคุณ*

♠ เชื่ออย่างไรพาให้ประมาทใน "กรรม"

คนเราจะประมาททำ "กรรมชั่ว" ได้ง่าย ก็เพราะ...

๑. ไม่เชื่อ "กรรม"

๒. เชื่อว่า "ตายแล้วสูญ"

๑. คนที่ไม่เชื่อ "กรรม" นั่นแหละ คือ คนที่ทำ "กรรมชั่ว" ได้ง่าย !

คิดว่า **"กรรม"** ไม่มีผล-ไม่มีฤทธิ์เดชเล่นงานได้ เลี่ยงหลบได้-ก็เลี่ยงหลบไป **"ทำกรรมชั่ว-ทุจริต-บาป-อกุศล"** แล้วก็หนีลอยนวลไปเสพสุขอยู่ที่อื่น ชาตินี้ก็อาจจะหลบหลีกเลี่ยงหนีไปได้เหมือนกัน *(กรรมชั่วยังไม่ให้ผล คนชั่วก็ยังอยู่เป็นสุข)*

นี้เป็นเพียงเรื่องพลาง เป็นเรื่องที่เข้าใจผิดมาก เพราะไม่รู้จัก **"กรรม"** อย่างลึกซึ้ง ไม่เชื่อ **"กรรม"** ไม่เชื่อฤทธิ์ของ **"กรรม"** แต่โดย **"สัจธรรม"** แล้ว **"กรรม"** เป็นของของตน หลบเลี่ยงไม่ได้-หลอกไม่ได้-ซุกซ่อนที่ไหนก็ไม่ได้

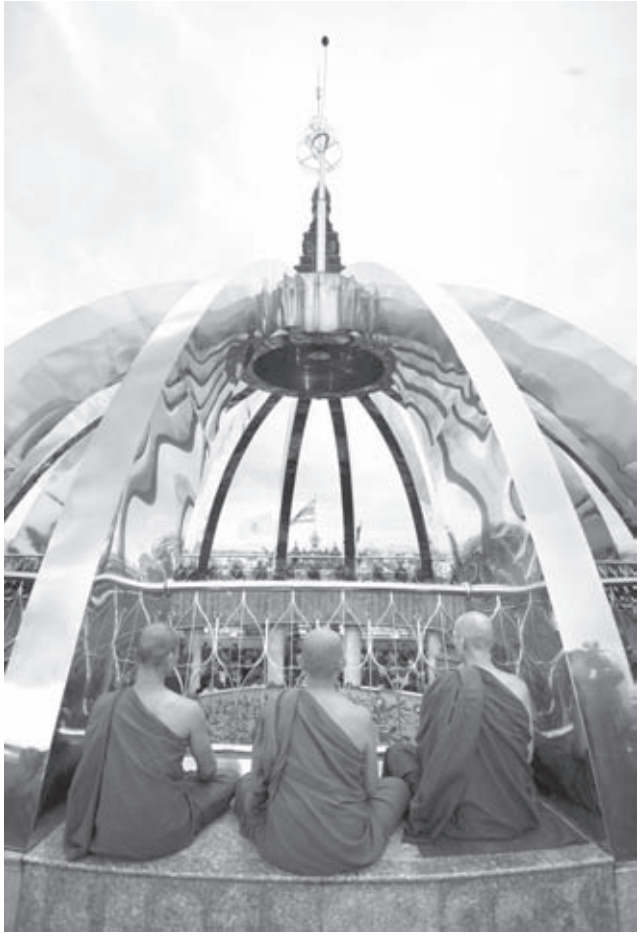
ยิ่งตัวเอง**"ทำชั่ว"** แล้วยิ่งปกปิดไปนานๆ ก็ยิ่งเป็น**"กรรมชั่ว"**ทับซ้อนเพิ่มอีก หรือยัดเยียดความผิดให้ผู้อื่น ก็ยิ่งมี**"กรรมชั่ว"**เพิ่มหนักซับซ้อนต่อไปอีก เพราะ **"กรรม"** ไม่ใช่เรื่องที่จะบิดพลิ้วเบี้ยวโยนไปให้ผู้อื่นรับแทนได้ ถ้าเข้าใจแล้วจะมี **"หิริ-โอตตัปปะ"** ละอาย-เกรงกลัวต่อ...บาป-กรรม-ทุจริต-อกุศลทั้งปวง

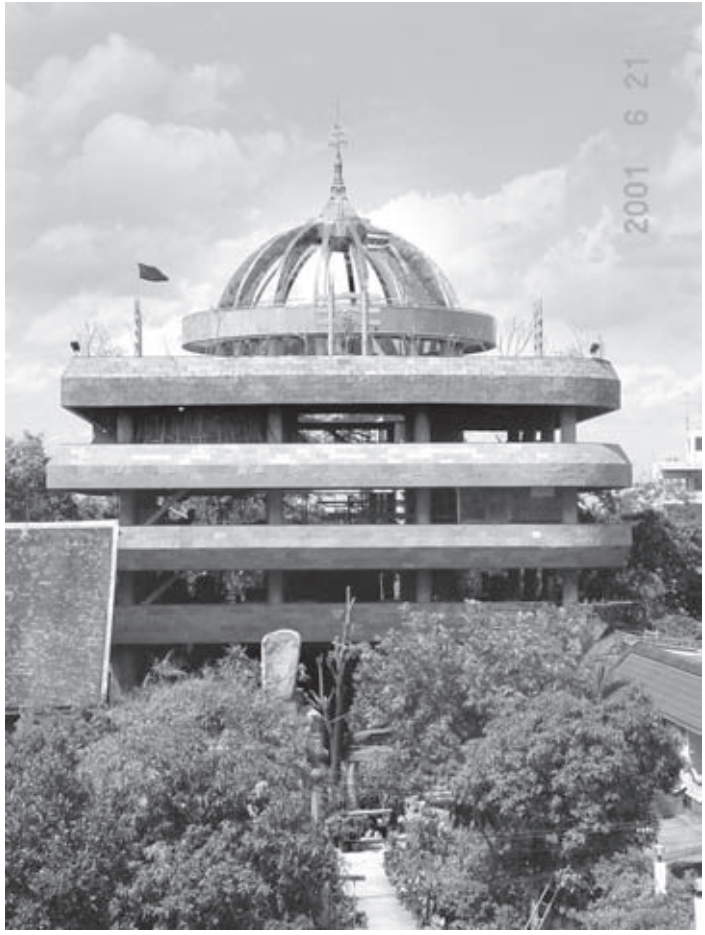
๒. คนที่เชื่อจริงๆว่า"ตายแล้วสูญ" ตายแล้วก็แล้วกัน ไม่มีอะไรเป็นเหตุปัจจัยต่อไปอีก จะเป็นคนประมาทในสามัญสำนึก แล้วจะ**"ทุจริต-ทำกรรมชั่ว"** หลบเลี่ยงได้-ก็หลบ อย่างเก่ง-ก็แค่ตาย จวนตัวเข้า-ก็ฆ่าตัวตาย แล้วคิดว่า **"สูญ-จบ"** ก็เป็นความเชื่อที่ส่งเสริมให้คนทำ**"กรรมชั่ว"**ได้ง่ายอีกเหมือนกัน

แค่เชื่อว่า **"ตายแล้วสูญ"** ก็ราวกับว่า ถึงขั้น**"ปรินิพพาน"** !?!

ฟังแล้วใกล้เคียงกัน จนคนเข้าใจผิดได้ ถ้า**"ตายแล้วสูญ"**ได้ง่ายๆอย่างนี้ ก็ไม่ต้องลำบากลำบน-ฝึกฝน-เพ่งเพียร เพราะ**"นิพพาน"**กันเมื่อใดก็ได้ !

"ตายแล้วสูญ" ไม่มีอะไรสืบต่อเวียนวนเกิดอีก
ซึ่ง **ยิ่งใหญ่มาก มีอยู่ ๒ สถานะเท่านั้น !!!**
คือ **"พระพุทธเจ้า" กับ "พระอรหันต์" ที่ไม่ตั้งจิต "โพธิสัตว์"**
จึงเป็น **"ความเชื่อ" ที่กลับกันหมดนะ**
นั่นคือ **"อันหนึ่งยิ่งแย่ !!! อีกอันหนึ่งยิ่งใหญ่ !!!"**

ลุพุทธศักราช ๒๕๓๙ ณ วันที่ ๙ มิถุนายน นี้ อันเป็นวันอภิศุภวารสมัย
ที่พระเจ้าแผ่นดินของไทย "องค์สมเด็จพระภูมิพลอดุลยเดช"
รัชกาลที่ ๙ แห่งจักรีวงศ์ ได้ทรงครองราชสมบัติมาบรรจบ ๕๐ ปี
ซึ่งยังมิเคยมีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใด ทรงปกเกล้าเกศขวัญอุ่นเอื้อประชาไทยได้
ด้วยกาลยาวนานปานฉะนี้ อภิมหาคุณพิเศษยิ่งเป็นราชปรากฏปานเช่นนี้
ประดาข้าราษฎร์บาทบงสุ์ **"ชาวอโศก"** ทั้งหลาย
จึงขอน้อมทูลเกล้าถวายเฉลิมฉลองพระกาญจนาภิเษก
ด้วยการสร้าง **"พระวิหารพันปีเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ"**
อันเป็นสิ่งเทิดทูนบูชาสักการะสูงสุดของบรรดาพุทธมามกะ ณ บรมราชศุภฤกษ์นี้
"ชาวอโศก" เพิ่งก่อเกิดมาได้ ๒๕ ปี มีชีวิตอยู่ด้วยปณิธานแห่ง **"ระบบบุญนิยม"**
แต่ด้วยใต้ร่มบารมี ที่เป็นฉัตรแก้วแห่ง **"บรมโพธิสมภาร"** โดยแท้
"ชาวอโศก" ผู้มิใช่จะร่ำรวยทรัพย์ศฤงคารเลย
ยังอุตส่าห์ร่วมกันสามารถสร้าง **"พระเจดีย์ทองคำ"** องค์นี้ ขึ้นมาได้
จากเลือดเนื้อ และวิญญาณของ **"ชาวอโศก"** อย่างแท้จริง
ขอให้พระเกียรติคุณอันหาที่สุดมิได้ แห่งองค์ "สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"
และแห่งองค์ "สมเด็จพระบรมโพธิสมภารเจ้า" จงสถิตสถาพรยิ่งตลอดกาลนานเทอญ.

♠ พระวิหารพันปี สันติอโศก

(ลงมือก่อสร้างโดยการตอกเสาเข็มต้นแรกสุด เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๖)

คนเราถ้าได้รับการฝึกฝนเรียนรู้ "สัจธรรม" ที่ถูกต้อง หยั่งลึกถึง "กิเลส" ในจิต จนไม่ยึดใหญ่ยึดโตได้ จะไม่หลงสร้างบ้านเรือนใหญ่โตหรูหรา

"ที่อยู่" แค่พออาศัยพอประมาณ สะดวกสบายพอเป็นไป ก็พอแล้ว

ถ้า **"สร้างใหญ่"** ก็ต้องมีประโยชน์ใหญ่ มีความจำเป็นต้องใหญ่ เพื่อใช้งานที่ต้องรองรับน้ำหนักที่มากขนาดใหญ่ให้พอเพียง ตามองค์ประกอบของโลกเท่านั้น

วัตถุสิ่งก่อสร้าง ที่ต้องอาศัย "แรงศรัทธา" อย่างสูงสร้าง ก็ต้องเป็นเรื่องของผู้มี "บุญบารมี" เป็น "พระโพธิสัตว์" ระดับขนาดนั้น-ขนาดนี้ จึงจะสร้างได้

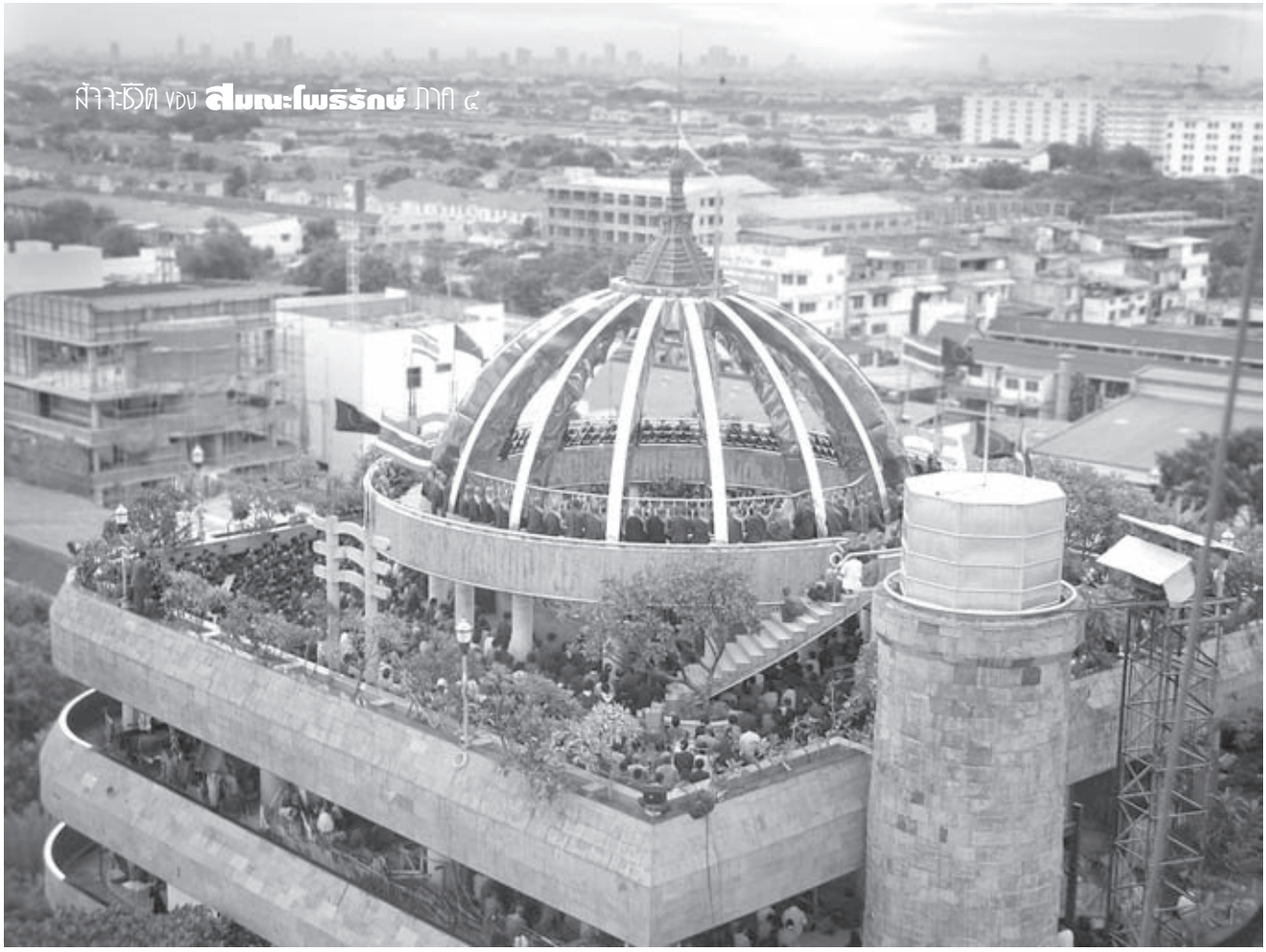
เช่น ***โลหะปราสาท ๑,๐๐๐ ห้อง*** *(ที่นางวิสาขาสร้างถวาย)* ก็ต้องอาศัย ***บุญบารมี*** *ของ* ***"พระพุทธเจ้า"*** *จึงจะสร้างได้ ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ! เทคนิคการสร้างในสมัยโบราณทำอย่างไรก็คิดไม่ออกเหมือนกัน...แต่ท่านก็ทำได้ ! แล้วก็สร้างอย่างหรูหรา ตกแต่งกันจนถึงขนาดว่า "ผู้มีจิตศรัทธามีพรมอย่างดีจากแคว้นกาสี จะมาขอร่วมทำบุญด้วย" ก็ปรากฏว่า "คนมาร่วมทำบุญกันหมดแล้ว" สุดท้ายต้องนำไปปูที่ใต้บันไดให้คนเช็ดเท้า* นี่คือ **บุญบารมีของ "พระพุทธเจ้า" สูงส่งถ้วนรอบหนุนเนื่อง**

"พระพุทธเจ้า" ยอมให้สร้างก็เพื่อจิตวิทยาสังคม มนุษย์เห็นโลหะปราสาทพันห้อง จิตของมนุษย์ก็จะต้องยอมรับว่า ***"พระพุทธเจ้า ไม่ใช่คนสิ้นไร้ไม้ตอก พระองค์มีบุญบารมีมากพอเพียง"*** ซึ่งเป็นสิ่งที่ **"ประกาศศักดา ประกาศฐานะ"**

อาตมาพาสร้างใหญ่บ้าง พาสร้างสิ่งประดับประดาตกแต่งในบางสิ่งบ้าง ก็เหมือน **"พระพุทธเจ้า"** ยอมให้สร้างโลหะประสาทพันห้อง เพื่อพิสูจน์อะไรอย่างหนึ่งว่า *"เราก็...รู้งาม-รู้สวย-รู้ใหญ่-รู้โต-รู้หรูหรา...จะมี-ก็มีได้"* บางสิ่งบางอย่างจะมีให้ยิ่งใหญ่กว่าพวกคุณมีก็ได้ ถ้าเราจะสร้างใหญ่บ้าง...เราก็ใหญ่เป็น ถ้าจะสวยบ้าง-หรูหราบ้าง...เราก็เป็น แต่ก็ไม่ได้ไปชี้ชวนชมเชยยกย่องให้ทุกคนมาเอาอย่างตาม

อย่างเช่น ***อาตมาให้สร้าง "พระวิหาร" ขึ้นมา*** *สร้างให้หนักแน่น-แข็งแรง มีรูปร่างที่เรียกว่า* ***"เป็นสถาปัตยกรรม ที่เขื่องพอสมควร"*** *ก็เป็นนัยของจิตวิทยาสังคมว่า "เราจะมีอาคารใหญ่ตกแต่งบ้าง...ก็พอมีได้ ไม่ใช่ว่า...เราสิ้นไร้ไม้ตอก"*

อาตมาไม่เคยคิดวางโครงการจะต้องมี "พระวิหาร" ทุกอย่างมีเหตุปัจจัยเป็นไปเอง ถึงเวลาวาระเป็นไป จะเป็นอย่างไรก็เป็นไป จะเป็นไปถึงไหน ก็ยังไม่รู้เลย

▲ “พระวิหารพันปีเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ”
ณ บวรพุทธสถานสันติอโศก

ออกแบบกันมาว่า *"จะเป็นอย่างนั้น-อย่างนี้ แล้วก็เปลี่ยนไปเรื่อย..."*

อาตมาจะไม่ลงไปขวนขวายจนเกินเหตุ ไม่ลงไปคลุก ไม่ลงไปดึงดัน ต้องอย่างนั้น-อย่างนี้ ได้เท่าไหนก็เท่านั้น เป็นไปเองตาม **"บุญบารมี"**

อาตมาจะพิสูจน์ดูบารมีของอาตมาเหมือนกัน จะดีจะเด่นแค่ไหน ก็เรื่อง ของญาติโยม เรื่องของบารมี เรื่องของผู้ที่จะช่วยเหลือ จะไปรอดหรือเปล่าก็ไม่รู้ !

แต่ก็ไม่ถึงกับชะงักงัน ยังดำเนินไปได้อยู่ จะได้เท่าไหร่-อย่างไร-ไม่มีปัญหา เป็นสิ่งที่ยืนยัน **"บารมี"** ของอาตมา ขนาดนี้ก็เป็นสิ่งที่ **"หรูหรา"** พอได้แล้ว

ทำไมอาตมาต้องสร้างใหญ่ ? อาตมาจะไขให้ฟัง...

นี่คือ *...ความลึกในระดับ **"อจินไตย"** ที่เปรียบเทียบถึง **"ศักดิ์-ฐานะ-ความเป็น-ความมี"** ที่ลึกซึ้ง ซึ่งเกี่ยวเนื่องด้วย **"จิตวิญญาณ"** และ **"จิตวิทยาสังคม"***

"พระพุทธเจ้า"** ก็มีเท่าระดับของ **"พระพุทธเจ้า"

"พระโพธิสัตว์"** ก็มีเท่าระดับของ **"พระโพธิสัตว์"

ของใครก็ของใคร ! นี้เป็นเรื่องจริง ! เป็นเรื่องที่ต้องเกิด-ต้องปรากฏ-ต้องมี-ต้องเป็น ไม่ต้องบันดลบันดาลวางโครงการ

อาตมาไม่ได้อยากใหญ่-อยากเด่น-อยากดัง เพราะสิ่งก่อสร้างหรูหราทางวัตถุ สิ่งก่อสร้างใหญ่โตหรูหราราคาแพง ใช้บารมีก่อสร้างยิ่งใหญ่กว่า แม้อาตมาจะไม่มีสภาพสิ่งเหล่านี้ ยืนยันประกาศบารมีของอาตมาก็ตาม ก็ไม่ได้หมายความว่า *"ผู้ที่มีจะต้องเป็นโพธิสัตว์ที่ใหญ่กว่า"* เป็นความซ้อนเชิงสลับซับซ้อน

อาตมาสร้าง "พระวิหาร" ที่สันติอโศก หลายคนก็คิดว่า *"อาตมาผิดแล้ว มักมาก สร้างใหญ่โตไปเรื่อย ทำมากขึ้นเรื่อย เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ไม่จริงแล้ว"*

...ทำอย่างนี้ "ไม่มักน้อย" แล้ว ! ไม่ถูกแล้ว ! ต้องเล็กสิ !...

ก็ดีแล้ว ที่เขารู้สึกอย่างนี้ คนที่เห็นจุด **"มักน้อย"** เป็นความดีของมนุษย์ เป็น **"ฐานจิตที่ดี"** แล้วล่ะ แม้ตัวเขาเองจะยัง **"ไม่มักน้อย"** ยังลดให้น้อยลงไม่ได้ ก็ดีกว่าเขาเข้าใจผิด ฉะนั้นคนที่เขาว่า *"อาตมามักมาก"* เขายังเข้าใจอาตมาไม่ได้ !

อย่าไปเกลียดชัง-โกรธเคือง-ว่าเขา ให้ใจเขา **"มักน้อย"** ลงไปเรื่อยๆ แม้เขายังละกิเลสไม่ได้ ต่อไปเขาก็ยังจะมา **มักน้อย** ได้ เพราะเขามีฐานจิตคิด **มักน้อย** อยู่

คนเรามีขอบเขตของความ **"มักน้อย"** ถ้าบุญบารมีน้อย ก็น้อยลงไม่ได้เท่าไร แต่ใจเขาดิ่งชอบ **"มักน้อย"** อยู่ ก็ดีแล้ว ถ้าไม่มีใจชอบ **"มักน้อย"** เลย เขาก็จะวนไปหาโลกีย์ เมืองไทยเป็น **"เถรวาท"** มีแนวคิด **"มักน้อย"** อย่างนี้ดีแล้ว

อาตมาทำทุกอย่างเป็นไปตามธรรม จริงๆ แล้ว อาตมาไม่ได้สร้างวิหารใหญ่โตเกินการ อาตมาสร้างวิหารใหญ่ไม่ได้หรอก *(ที่อื่นเขาสร้างกันใหญ่โตหรูหรากว่านี้มาก)*

อาตมาสร้างได้ แค่วิหารเล็กๆ ที่ "สันติอโศก" เพราะพื้นที่มีแค่นั้น

ที่จริงออกแบบไว้ใหญ่กว่านั้น แต่ต้องตัดต้นไม้ไปอีกหลายต้น ถ้าจะเอาเต็มแบบ อาตมาก็เลยบอกสถาปนิก ให้ลดขนาดวิหารให้เล็กลง เพื่อรักษาต้นไม้ไว้

พอสร้างออกมาแล้ว รู้สึกไม่มีน้ำหนัก เพราะมันเล็ก !

แต่โดยธรรมชาติแห่งโพธิสัตว์ต้องมีบารมีบ้าง จึงมีผู้คนช่วยกันขนหินใหญ่ๆ มาให้กลายเป็น...**ของใหญ่-ของหนัก-ของน่ากลัว จากวิหารเล็กๆ กลายเป็นวิหารหิน**

มีศิลปินมาช่วยออกแบบตกแต่งลวดลายให้สวยงาม มีช่างมาช่วยก่อสร้าง เอาหินแกรนิตไปติดบนดาดฟ้าเป็นฝ้าเพดาน หลายคนกลัวจะหล่นมาทับหัว แต่เราทำแข็งแรงขนาดให้คนไปเดินบนฝ้าได้เลย ใช้เหล็กสเตนเลสติดยึดแน่นหนาถาวร

"วิหารเล็ก" แต่ก็มีสภาพใหญ่-หนัก-ยาก ผสมกลมกลืนไปตามธรรมชาติตามบารมีของ "โพธิสัตว์" อาตมาก็คุย "อจินไตย" ให้ฟัง อาตมารู้ของอาตมาเอง

อาตมาก็ทำไปตามประสา ทำไปตามเรื่อง ไม่ไปเบียดเบียนใครมากมาย

แล้วก็อยากจะสวย-อยากจะงามอย่างเขา ก็ต้องมี **"ทอง"** ประกอบบ้าง

ตอนแรกไม่ได้คิดที่จะต้องมีทองเลย ออกแบบมาแล้วก็คิดว่า *"เจดีย์ข้างบนปั้นปูนก็พอ แต่ปูนก็สลายง่าย สลักไม้ก็จะทนกว่าปูน ถ้าเป็นโลหะก็จะดีกว่า"*

ก็เลยคิดทำทองเหลือง พอทำเสร็จแล้ว ก็รู้สึกว่า **"น่าจะหุ้มทองคำ"**

แล้วจะเอาเงินที่ไหนมา ก็เลยบอกบุญญาติโยม หลายคนถอดสร้อย-ถอดแหวนมาบริจาค ได้ **"ทองคำ"** มาตั้ง ๑๔ กก. ก็เลยได้ **"ทองคำ"** มาหุ้ม

หลายคนก็กลัวว่า *"ใช้ทองคำหุ้มแล้ว ไม่ต้องมานั่งเฝ้ารักษาหรือ ?"*

แต่มันก็ยากอยู่นะ ! *ที่ขโมยจะขึ้นไปแซะเอาทองคำไป !?!*

เอาไปเอามา เอา **"ทองคำ"** มาใส่ ก็สมกับชาวอโศกจริงๆ **"ทองคำ"** ก็ขึ้นสนิม

ทุกอย่างเป็นไปได้ตามเหตุปัจจัย ก็เพราะเอาน้ำยาไปใส่ ด้วยความปรารถนาดี อยากให้มันสวยงามเป็นมันวาววาม น้ำยาก็ดันผ่าแทรกเข้าไปทำปฏิกิริยากับโลหะจนกลายเป็น **"เจดีย์ทองคำ"** *(ดำปี๋)* ที่ไม่มีใครเชื่อว่า **"ทองคำ"** แต่ข้างในที่หุ้มเจดีย์ก็ยังเป็น **"ทองคำ"** นะ เพียงแต่สนิมโลหะมันออกมาหุ้มผิว **"ทองคำ"** ข้างนอก

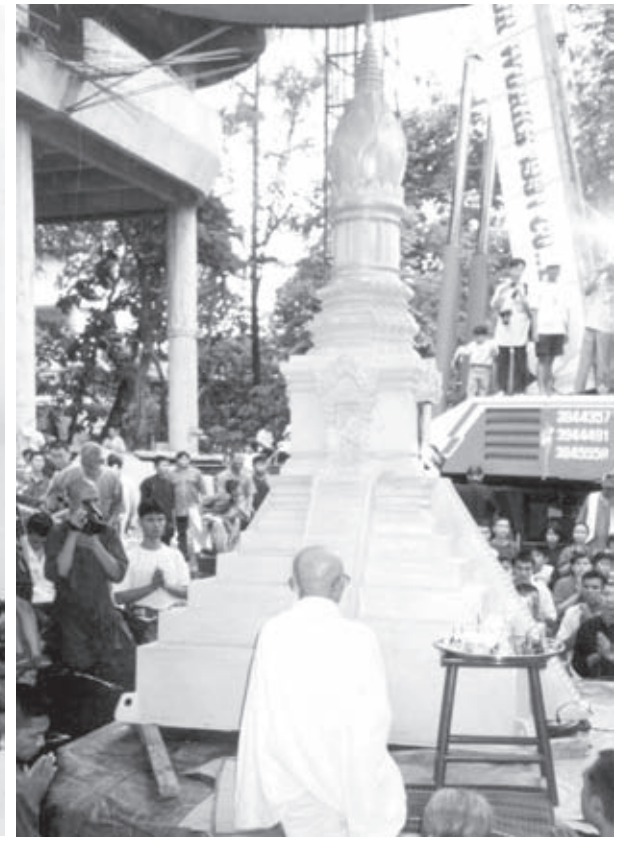
ทีนี้ไม่ต้องไปกันขโมย ไม่ต้องมีใครไปนอนเฝ้า ไม่ต้องกลัวใครขโมย !

อาตมาก็นึกถึงตัวเองนะว่า *"โธ่...โพธิรักษ์เอ๋ย ! อยากจะ*

<u>วันวิสาขบูชา ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๙</u>

ชาวอโศกได้ทำพิธีอัญเชิญ “พระเจดีย์ทองคำ”

ซึ่งเป็นที่ประดิษฐาน “พระบรมสารีริกธาตุ พระพุทธรูปปางต่างๆ หลายสมัย

แผ่นทองคำจารึก ใบโพธิ์ และดินจากสังเวชนียสถานประเทศอินเดีย”

ขึ้นสู่ยอดโดมสูงสุดของ “พระวิหารพันปีเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ”

เป็น 'ทองคำ' กับเขาบ้าง ก็ได้เป็น 'เจ้าเงาะ' อย่างเก่า"

หนักๆ เข้าอาตมาก็ว่า *"อาตมาไม่ต้องเป็นทองคำกับเขาก็ได้ ไม่ต้องเป็นหงส์ก็ได้ เป็นอีแร้งก็ได้ ก็เป็นอีแร้งดีกว่า ทุกวันนี้เลยจำนนขอเป็นอีแร้ง !!!"*

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิด ล้วนมีเหตุ-มีผล-มีปัจจัยของมัน ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปอย่างไม่น่าเชื่อ ขนาดอาตมาก็มีบารมีแค่นี้แหละ !?!

♠ เจดีย์เพียงหนึ่งเดียว

(เก็บความจากหนังสือ สันติอโศกสามทศวรรษที่ท้าทาย โดย สุรเธียร จักรธรานนท์)

สถูป หรือเจดีย์ ที่ตั้งอยู่บนยอดของ "พระวิหารพันปี" เป็นสิ่งก่อสร้างที่ "ชาวอโศก" ให้คุณค่าสูงสุด และยอมทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อจัดสร้างขึ้นมา...ฯลฯ

องค์เจดีย์สร้างตามแบบเจดีย์ทรงพุ่มข้าวบิณฑ์ในยุคสุโขทัย ตัวเจดีย์ทำด้วยโลหะ ปิดทับ หรือพ่นด้วย "ทองคำบริสุทธิ์"

"ทองคำ" ทั้งหมดได้จากการบริจาคของ "ชาวอโศก" โดยการหลอมรวม แหวน สร้อยคอ กำไล สร้อยข้อมือ ตุ้มหู เครื่องประดับทั้งหลาย และทองคำแท่ง ที่ได้รับบริจาคทั้งหมดเข้าด้วยกัน

และสิ่งนี้อาจเป็นเพียงสิ่งเดียว ที่แสดงถึงความมั่งคั่งของชาวอโศก นับตั้งแต่ดินแดนแห่งแรกของชาวอโศก ถูกก่อตั้งขึ้นมาจาก "ธรรมสถานแดนอโศก" ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๖

ภายในองค์เจดีย์บรรจุไว้ด้วย "พระบรมสารีริกธาตุ" จำนวน ๑๒ องค์ พระสารีริกธาตุ และพระธาตุชนิดต่างๆ พระพุทธรูปปางต่างๆ ซึ่งเป็นศิลปะหลายยุคหลายสมัยรวม ๑๐ องค์ *(พระพุทธรูปองค์ที่ ๑๐ มีผู้นำมาถวายในนาทีสุดท้ายที่กำลังบรรจุพระพุทธรูปทั้งหมดเข้าไปไว้ในองค์เจดีย์)* **ดินจากสังเวชนียสถาน ๔ ตำบล** คือ ***สถานที่ประสูติ****...ที่อุทยานลุมพินี* ***สถานที่ตรัสรู้****...ที่พุทธคยา* ***สถานที่แสดงปฐมเทศนา****...ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน และ* ***สถานที่ปรินิพพาน****...ที่สาลวโนทยานเมืองกุสินารา* **พร้อมใบโพธิ์จากต้นโพธิ์ดั้งเดิม**...ที่พุทธคยา **และแผ่นทองคำจารึกอาศิรพจน์ และอาศิรวาทะประกาศ...ฯ**

วันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙

เป็นวันศุภฤกษ์ใหญ่ยิ่ง ที่ได้ถวายการเฉลิมฉลองไปพร้อมๆ กัน
คือ **“พระเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ”**
และ **“พระมหากษัตริย์”** ปี **“กาญจนาภิเษก”**
ที่ **“พระบาทสมด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช”**
ทรงครองราชย์มาบรรจบครบ ๕๐ ปี

กล่าวได้ว่า **“ชาวอโศกมีสิ่งสูงค่าอันประมาณมิได้”**
คือ **มี “พระวิหารพันปีเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ”**
ที่เป็นศูนย์รวม **“จิตวิญญาณ”** ของชาวอโศกทั่วประเทศ

♠ พระบรมสารีริกธาตุ

"พระบรมสารีริกธาตุ" จำนวน ๑๒ องค์ ที่บรรจุไว้อยู่ ภายในองค์เจดีย์ มีขนาดเล็กเท่ากับเมล็ดข้าวสาร

"สมณะโพธิรักษ์" บันทึกไว้ว่า *"ได้รับถวายจากหญิงกลางคนผู้หนึ่ง ณ กลางสะพานเจริญศรัทธา หน้าองค์พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ และในวันนั้นได้เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวในประเทศไทย"*

[๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ พ่อท่าน (อายุ ๔๑ ปี) ได้รับ "พระบรมสารีริกธาตุ ๑๒ องค์" จากโยมผู้หญิงท่านหนึ่ง ขณะบิณฑบาต เมื่อกลับมาฉันที่ลานด้านทิศตะวันออกขององค์พระปฐมเจดีย์ จ.นครปฐม ก็เกิดแผ่นดินไหว !]

"พระบรมสารีริกธาตุ" เป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับ "พระพุทธเจ้า" เป็นสิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่ของ**"พระพุทธเจ้า"** *แม้ใครจะสงสัยว่า "องค์นี้ ปลอม -ไม่จริง ก็ยังเป็นสิ่งแทนที่จริงยิ่งกว่า ถ้ายังพิสูจน์ไม่ได้ชัดๆ"*

"พระบรมสารีริกธาตุ" จึงเป็นสิ่งแทนที่จริงยิ่งกว่า **"พระพุทธรูป"** เพราะ ***พระพุทธรูป****ปั้นกันขึ้นมาตามจินตนาการ แขกก็ปั้นเหมือนแขก จีนก็ปั้นเหมือนจีน ญี่ปุ่นก็ปั้นเหมือนญี่ปุ่น ไทยก็ปั้นแบบไทย* ไม่ได้เป็นรูปจริงของ **"พระพุทธเจ้า"**

วันยก "พระเจดีย์" ที่บรรจุ "พระบรมสารีริกธาตุ" ขึ้นบนยอด "พระวิหารพันปี" สันติอโศก *(๓๑ พ.ค. ๒๕๓๙)* **มีปาฏิหาริย์เกิดหลายอย่าง บนท้องฟ้ามีแสง**

เจดีย์ทองคำ (Gold Master)

องค์แรกของโลก ซึ่งประดิษฐานอยู่บนยอดโดม

"พระวิหารพันปีเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ"

ภายในบรรจุ... พระบรมสารีริกธาตุ ๑๒ องค์ รุ่นแรก

พระธาตุหยกแบบผลึกแก้ว หรือ **พระธาตุเพชร ๑๓ องค์**
ใสดุจแก้วบริสุทธิ์ อีกทั้งกำลังเปลี่ยนสภาพใสขึ้นๆ

พระธาตุไข่แข็ง ขนาดเท่าเมล็ดถั่วเขียว มีลักษณะคล้ายไข่แดงแต่แข็ง

พระธาตุหยกใส แวววาว หลายร้อยองค์ รูปทรงคล้ายกรวด

พระธาตุแบบวิ่งได้ หลายร้อยองค์ เนื้อในพระธาตุดุจดวงแก้วใสบริสุทธิ์
รูปทรงกลม เคลื่อนไหวได้ง่าย แม้ยามลมพัด

มีปรากฏการณ์ หลายคนรู้ หลายคนเห็น หลายคนจำกันได้ในวันนั้น

หรือวันที่เราออกจาริกจากวัดอโศการาม ไปปักหลักรวมกลุ่มกันที่แดนอโศก แม้เจอ **"งู ๗ หัว"** คือ *"งู ๗ ตัว พันกันจนเป็น ๗ หัว แล้วชูคอไปทิศนั้นทิศนี้ ถ้าจะหยิบเอาทั้งทิศทั้งทาง ด้านนั้น ๔ ด้านนี้ ๓ ก็เล่นลิเกได้ แต่อาตมาไม่อยากเล่น"*

ทุกอย่างมีเหตุปัจจัยของมัน อาตมารู้ได้ อธิบายได้
...ถ้าจะพยากรณ์ ก็ได้เหมือนกัน แต่ว่า...ไม่เอา !
...เพราะพวกเราจะบ้าหลงงมงาย จนไม่ได้เรื่องได้ราว !
"อจินไตย" พวกนี้ ชาตินี้อาตมาไม่เล่น !

♠ รหัสธรรมใน "พระวิหารพันปี"

(เก็บความจากหนังสือ "สันติอโศกสามทศวรรษที่ท้าทาย" โดย สุรเธียร จักรธรานนท์)

สถาปนิกของชาวอโศก *(คุณอภิสิน ศิวยาธร)* **ใช้ความพยายามอย่างมากมาย** ในการสรรค์สร้าง **"วิหารพันปี"** ให้เป็นไปตามแนวคิดริเริ่มของ **"สมณะโพธิรักษ์"** และถ่ายทอด **"แก่นแกนของพุทธศาสนา"** ไว้ใน **"วิหารพันปี"** โดยผ่านรายละเอียดของรูปลักษณ์ เส้นสาย โครงสร้าง และระยะวัดต่างๆ จนกลายเป็น **"รหัสธรรม"** จำนวนมากมาย ที่ถูกเก็บซ่อนไว้เป็นอย่างดี กระทั่งบุคคลทั่วไปที่มีโอกาสเยือน **"วิหารพันปี"** ในครั้งแรกสุด หรืออีกหลายครั้ง ก็อาจค้นพบ **"รหัสธรรม"** เพียงบางข้อ หรือค้นไม่พบ **"รหัสธรรม"** แม้แต่ข้อเดียว เพราะการไขปริศนา **"รหัสธรรม"** แต่ละข้อใน **"วิหารพันปี"** จำเป็นต้องสืบค้นและตีความ ต้องมีความรู้เกี่ยวกับ **"พุทธศาสนา"** เป็นอย่างดี ซึ่งทำให้ **หลักธรรม** ที่ซ่อนอยู่ใน **"วิหารพันปี"** ไม่อาจถ่ายทอดออกไปสู่คนภายนอกได้โดยง่าย

เมื่อเทียบกับวิธีการถ่ายทอดของสถาปนิกทั่วๆ ไป ซึ่งมักจะใช้ "ศิลปะ" หรือ ความงดงามจากองค์รวมของรูปลักษณ์จากมุมใดมุมหนึ่ง หรือทั้งหมดที่พบเห็น เพื่อกระตุ้นให้เกิด **"จินตนาการ"** ในใจ และเรียนรู้ผ่าน **"จินตนาการ"** ในใจ ของแต่ละคน เป็นวิธีการใช้รูป เพื่อกระตุ้นให้ **"จิต"** สร้าง **"นามธรรม"** ขึ้นมา

วิธีนี้ให้แต่ละคนมีเสรีภาพมากมาย จนก่อให้เกิดความหลากหลายทาง **นามธรรม** ที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งในที่สุดแล้วอาจจะไม่มี **นามธรรม** ใด ที่เข้าถึงแก่นของธรรม อันเป็นวัตถุประสงค์หลักของการเรียนรู้ กลายเป็นว่า

“ศิลปะ และช่องทางของจิต ไม่ได้เปิดประตูตรงกัน เพื่อไขเข้าถึงแก่นธรรม”

ความเป็นพุทธองค์ใน “วิหารพันปี” แสดงออกด้วย “มหาปุริสลักษณะ” จำนวน ๓๒ ประการ ที่พระพุทธองค์ได้บำเพ็ญธรรมผ่านสภาวะ **“พระโพธิสัตว์”** เป็นเวลาอันยาวนาน จนได้ครอบครองลักษณะของ **“มหาบุรุษ”** ที่ยิ่งใหญ่นั้นไว้จนครบถ้วน

ความเป็น **“มหาบุรุษ”** ของพระพุทธองค์ นั้น

เกิดขึ้นก่อนที่พระองค์จะตรัสรู้ เป็น **“องค์สัมมาสัมพุทธเจ้า”** เสียอีก

“รหัสธรรม” ข้อนี้ซุกซ่อนไว้ในความสูงของ “วิหารพันปี” จากพื้นดิน...จนถึงยอดเจดีย์กลางโดม สูงรวม ๓๒ เมตร

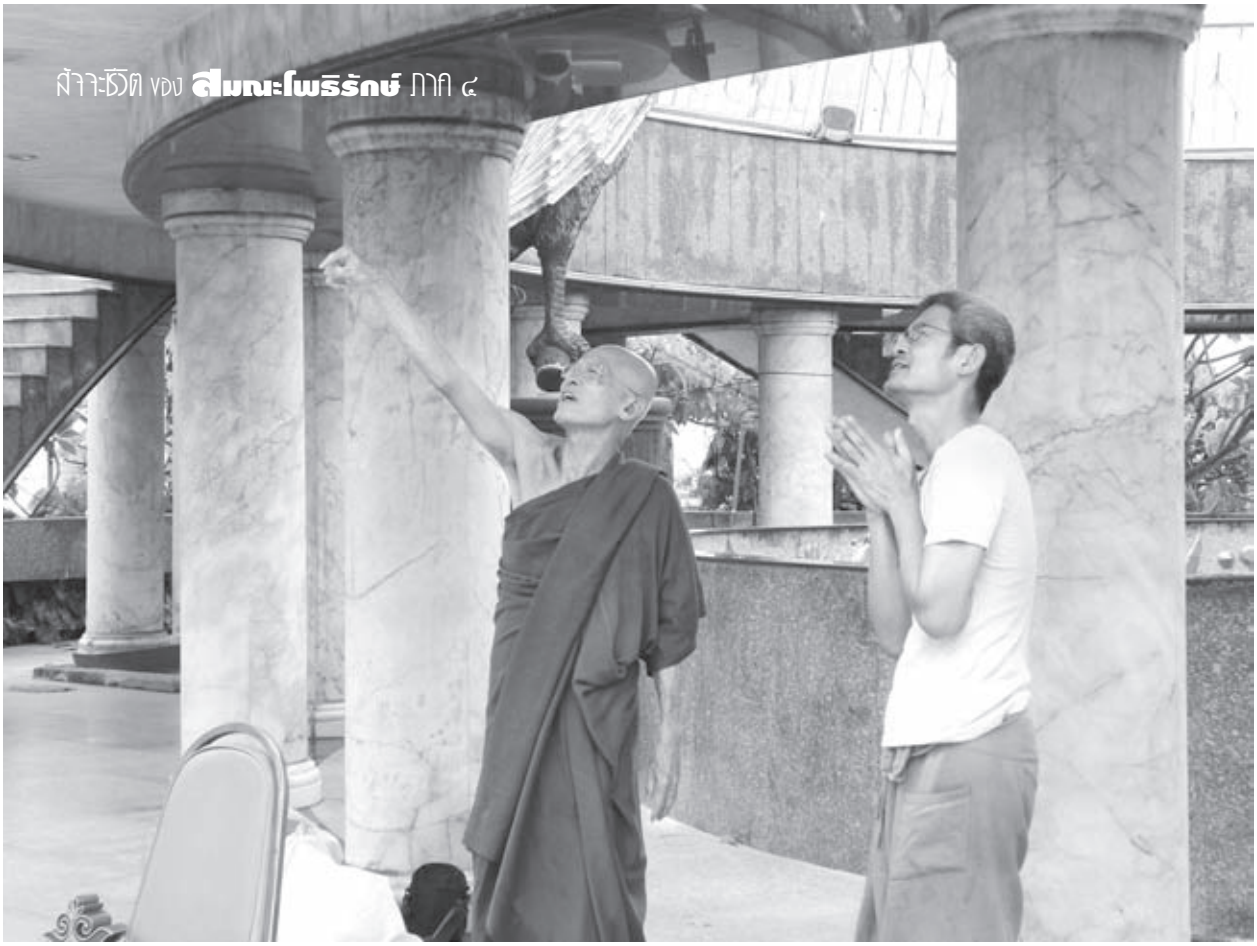
(ตอกเสาเข็มแรก ๒๓ ก.พ. ๓๖, เทปูนชั้น ๓ เมื่อ ๑๑ ก.ค. ๓๗, เทปูนชั้น ๔ เมื่อ ๒๖ ก.ย. ๓๗)

ใต้อาคาร “วิหารพันปี” เป็นลานโล่งกว้างใหญ่ ยามปกติใช้เป็นที่พักผ่อน และ สนทนาธรรม และใช้เป็นที่ชุมนุมแสดงธรรมในเทศกาลสำคัญ พื้นที่ส่วนนี้ ตกแต่งเป็นสวน ป่า เขา น้ำตก และลำธาร แทนโลกธรรมชาติ และโลกมนุษย์

ตัวอาคารชั้นล่างสุด ลอยสูงเด่นจากพื้นดินถึง ๘ เมตร

เปรียบเสมือนอาคารที่ลอยอยู่เหนือโลกธรรมชาติ และเหนือแรงดึงดูดของโลก เป็น **“รหัสธรรม”** แทน **“โลกุตรธรรม”** เป็นธรรมะที่ช่วยให้มนุษย์หลุดพ้นจาก **“โลกียวิสัย”** อยู่เหนือแรงดึงดูดของ**“กิเลส”** ทั้งหลายทั้งปวง

ภายใน "วิหารพันปี" แบ่งออกเป็น ๖ ชั้น แต่ละชั้นแสดงระดับของ "อาริยบุคคล" หรือการเข้าถึง "โลกุตรธรรม" โดยเริ่มจาก...

"กัลยาณชน" ในชั้นแรกสุด หรือชั้นที่ **๒**
"โสดาบัน" ในชั้นที่ **๓** **"สกิทาคามี"** ในชั้นที่ **๔**
"อนาคามี" ในชั้นที่ **๕** และ **"อรหันต์"** ในชั้นที่ **๖**

ภายในอาคารเปิดเป็น "ช่องโล่ง" ต่อเนื่องถึงกันทุกชั้น "ช่องโล่ง" นี้ ทำให้อากาศแต่ละชั้นถ่ายเทได้ดี โดยไม่ต้องมีเครื่องปรับอากาศ

"ช่องโล่ง" นี้ เป็นรหัสแทน **"วิมุติ"** ความว่างเปล่า หรือความหลุดพ้น

กรอบช่องโล่งในชั้นแรกสุด เป็นรูปสี่เหลี่ยม มีความหมายว่า "กัลยาณชน" ยังต้องอยู่ในกรอบปฏิบัติของสังคมมนุษย์ ผนังริมนอกของชั้นแรกนี้ มีลักษณะผายออก และตั้งตรง ซึ่งแทนความหมายว่า ***"กัลยาณชน" ในชั้นนี้ ยังต้องแสวงหาสิ่งใหม่ๆ ตามยุคสมัย จึงจะอยู่รอดต่อไป...***

สำหรับชั้นที่ ๓-๕ นั้น ช่องว่างตรงกลางเป็นรูปวงกลม แทน ความว่างเปล่า และความหลุดพ้น ที่ไม่ได้อยู่ในกรอบจำกัด

ชั้นที่ ๕ หรือชั้นของ "อาริยบุคคล" ระดับ "อนาคามี" นั้น จะเป็นลานโล่งที่ไม่มีหลังคา แทนความหมายของนักแสวงบุญ ที่ไม่เน้นการมีชีวิตแบบฆราวาสครองเรือน เป็นผู้ที่ไม่มีบ้านช่องเรือนชาน หรือไม่มีหลังคาพักพิง

ส่วนชั้นที่ ๖ นั้น ช่องว่างวงกลมจะขยายใหญ่ขึ้น ซึ่งมี ความหมายแทนว่า ***"อาริยบุคคล"*** *ที่เป็น* ***"อรหันต์"*** *มีหน้าที่ขยายความว่างเปล่า หรือการหลุดพ้นให้กว้างขวางขึ้น*

ใจกลางของอาคาร รองรับด้วย "เสาจำนวน ๔ ต้น" ซึ่งใช้แทน "อาริยสัจ ๔" คือ **"ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค"**

ถือเป็นแก่นกลางของ **"หลักธรรม"** ที่ใช้ค้ำจุน **"พุทธศาสนา"**

"เสาทั้ง ๔ ต้น" นี้ อยู่ห่างกันต้นละ ๗ เมตร แทนความหมายของหลักธรรม **"โพชฌงค์ ๗ ประการ"** คือ ***"สติ ธรรมวิจยะ วิริยะ ปีติ ปัสสัทธิ สมาธิ และอุเบกขา"*** ซึ่งเป็นหลักธรรมให้มีจักษุ-มีวิญญาณ ส่งเสริมความเจริญแห่งปัญญา ไม่เป็นข้างความคับแค้น เป็นไปเพื่อ **"นิพพาน"**

"เสาหลักทั้ง ๔ ต้น" นี้ จะสูงขึ้นไปจนทะลุพื้นชั้นที่ ๕

ช่องว่างสี่เหลี่ยมของชั้นแรก หรือระดับ **"กัลยาณชน"** จะไม่สัมผัสกับเสาโดยตรง ส่วนช่องว่างวงกลมชั้นที่ ๓-๕ จะสัมผัสกับเสาทั้ง ๔ ต้น โดยตรง

ซึ่งมีความหมายชัดเจนในตัว ว่า ***"อาริยบุคคล ในระดับโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี ล้วนเข้าถึง อาริยสัจ ๔"***

รอบนอกของอาคาร รองรับด้วย "เสาจำนวน ๑๒ ต้น" เสาทุกๆ ๓ ต้น ที่ ล้อมรอบ เสากลางหนึ่งต้น มีความหมายแทน **"ปริวัฏฏ์ ๓"** โดยเริ่มที่ **"สัจญาณ"** *การเข้าถึงความจริง เข้าถึงความรู้* ...**"กิจญาณ"** *การนำความรู้ที่ได้รู้แล้วไปปฏิบัติจนกลายเป็นหน้าที่* ...**"กตญาณ"** *เป็นความรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติ แล้วนำไปขยายผล จน* ***"กิเลส"*** *เบาบาง เข้าถึงความว่าง และความหลุดพ้น*

"ปริวัฏฏ์ ๓" ของ **"อาริยสัจ ๔"** จึงรวมกันได้ ๑๒ ประการ

สำหรับเสาทุกต้นในชั้นล่างสุดนี้ มีความสูง ๘ เมตร

เป็น **"รหัสธรรม"** ของ **"มรรค ๘"** หรือ **หนทางแห่งการหลุดพ้น ๘ ประการ**

อันได้แก่ ***"สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ และสัมมาสมาธิ"***

ชั้นบนสุดของ "วิหารพันปี" มีความหมายแทนอาริยบุคคลระดับ "อรหันต์" ซึ่งทำหน้าที่ขยายความว่างเปล่า หรือการหลุดพ้นให้กว้างขวางออกไป

ชั้นนี้ **เป็นรูปวงแหวน หรือวงล้อของธรรมจักร** รองรับด้วยเสาจำนวน ๑๖ ต้น เป็น **"รหัสธรรม"** ของ **"อานาปานสติ ๑๖"** และ **"เจโตปริยญาณ ๑๖"**

เป็น **"ธรรมะ"** สำหรับการใช้สติกำหนดลมหายใจจำนวน ๑๖ ขั้น โดยรองรับด้วย **"สติปัฏฐาน ๔"** อันได้แก่ ***"กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา และธัมมานุปัสสนา"*** เพื่อฝึกสติ และใช้สติ ทำให้สภาวะของจิตละเอียดขึ้น กระทั่งครบ **"เจโตปริยญาณ ๑๖"**

ถัดขึ้นไปจากวงล้อของธรรม ก็คือ **เสาโค้งจำนวน ๑๖ ต้น ซึ่งห่อหุ้มด้วยแผ่นสเตนเลสหนา รวมกันเป็นรูปโดมครึ่งวงกลม** ทำหน้าที่คล้ายซี่วงล้อธรรมจักร เสาโค้งนี้ยังคงแทนความหมายของ **"อานาปานสติ ๑๖"** และ **"เจโตปริยญาณ ๑๖"** รองรับเจดีย์ ที่อยู่บนยอดสุดของ **"วิหารพันปี"** ซึ่งถือเป็นชั้น **"พุทธภูมิ"**

เจดีย์ถือเป็นสถาปัตยกรรมไทย ที่แสดงถึงความเคารพบูชาสูงสุด

ชาวอโศกมักจะคิด และปฏิบัติแตกต่างจากคนทั่วไป กลายเป็นคิดนอกกรอบ หรือกลายเป็นความแปลกแยกออกไป ซึ่งบางแง่บางมุมคล้ายกับการประชดสังคม

ตัวอย่างเช่น *ปลายของยอดเสาที่ทะลุขึ้นไปในชั้นที่ ๓ ซึ่งใช้แทน **"สติปัฏฐาน ๔"** จะจัดวางรูปปั้นของสัตว์ปีกชนิดหนึ่งไว้ เรียกว่า **"แร้ง หรือ อีแร้ง"** (พญาแร้ง) เป็นสัตว์ หน้าตาน่าเกลียด ที่คอยกินซากศพ*

คติของชาวอโศกถือว่า *"สัตว์จำพวกนี้ บินสูงยิ่งกว่านกอินทรี รักความสะอาด และมีคุณประโยชน์ โดยการกำจัดซากศพที่เน่าเปื่อยให้หมดไป แต่ถูกมนุษย์รังเกียจ ถือเป็นสัตว์ที่ปิดทองหลังพระ"* **รูปปั้นแร้งบนยอดเสา** จึงแฝงนัยที่ให้คุณค่าแก่การเรียนรู้ และเอาเป็นเยี่ยงอย่าง

แม้กระทั่งโคมไฟในชั้นบนสุดของ "วิหารพันปี" เสาไฟแต่ละต้นถูกดัด และ บิดให้เป็นรูปทรงต่างๆนานา เป็นศิลปกรรมที่ซ่อนความหมายไว้หลายนัย ซึ่งถ้าหากให้ชาวบ้านที่ไม่ได้เป็นชาวอโศกได้แลเห็นรูปทรงอิสระต่างๆ คงถูกตีความเป็นเลขเด็ดไว้แทงหวยตามแต่จินตนาการของแต่ละคน อย่างน้อยเสาไฟที่เห็นนี้ แสดงให้เห็นว่า... *"ศิลปกรรมของชาวอโศก มีอิสระในการสร้างผลงานของพวกเขาอย่างเต็มที่ โดยไม่ถูกจำกัดจากกรอบของผู้อื่น และด้วยการคิดแบบนอกกรอบ การคิดแบบแปลกแยก การให้อิสระต่อจินตนาการของผู้อื่นอย่างเต็มที่..."*

สิ่งนี้อาจจะเป็นนัยสุดท้าย ที่แฝงไว้ใน **"วิหารพันปี"**

♠ ความเสื่อมของศาสนา

"พระวิหาร" ที่สันติอโศก เสร็จเมื่อไร ก็จะเป็นศูนย์รวมแห่ง "พลังศรัทธา"

กล่าวได้ว่า "ชาวอโศก มีสิ่งสูงค่าอันประมาณมิได้" คือ *มี "พระวิหารพันปีเจดีย์พระบรมสารีริกธาตุ" ที่เป็นศูนย์รวม "วิญญาณ" ของชาวอโศกทั่วประเทศ*

ต่อไปก็จะต้องมีการเคารพบูชากราบไหว้ ก็ขอให้เคารพบูชากันด้วย ๑๐ นิ้ว

*อย่าเอา "ดอกไม้-ธูป-เทียน" ไปบูชา-ไปจุดกันให้เลอะเทอะ ! จนเข้าข่าย **"สร้างเรือนไฟ"** ทำอย่างนี้ถือว่า **"นอกรีตจากศาสนาพุทธแล้ว"***

เมื่อ **"นักบวช"** ไม่ได้ถึงพร้อมด้วย **"วิชชา"** *(ความรู้แจ้ง)* และไม่ได้ถึงพร้อมด้วย **"จรณะ"** *(ความประพฤติ)* ก็เป็น **"ความเสื่อมของนักบวช"** แล้ว *(คือ ไม่มีเนื้อแท้แห่งธรรม ไม่เป็นเนื้อนาบุญ)*

ดังนั้น **"วัด" แทบทุกวัด จึงได้นำพาให้ "ศาสนาเสื่อมลง" ด้วยการสร้าง "เรือนไฟ" กันทั้งนั้น**

มีบัญญัติบอกไว้ใน **"พระไตรปิฎก"** เล่ม ๙ อัมพัฏฐสูตร ข้อ ๑๖๓-๑๖๖ คือ

๑. ออกแสวงหาอาจารย์ในป่า โดยหอบบริขารเข้าไปสู่ราวป่า ตั้งใจว่า *"จะเก็บผลไม้หล่นกิน (ยังเคร่งในศีลในวินัย) เพื่อรอหาอาจารย์"*

เป็น **"ความเสื่อม"** เป็น **"มิจฉาทิฏฐิ"** และจะไม่เจออาจารย์ของพุทธที่แท้ ! จะเจอก็แต่ **"ฤาษี"** เพราะอาจารย์ของ **"พุทธ"** อยู่ในเมือง ไม่ได้อยู่ในป่า !

๒. ไม่รอเก็บผลไม้หล่นกินแล้ว ถือเสียม ถือจอบ ถือตะกร้า เข้าไปสู่ราวป่า ขุดเผือก ขุดมัน ตัดไม้ หากินเอง เพื่อรออาจารย์ นี่ก็เป็น **"ความเสื่อมมากขึ้น"**

๓. ไม่อยู่ป่าแล้ว *(เพราะลำบากอยู่ยากต้องมักน้อยสันโดษมาก)* ทีนี้สร้างเรือนไฟเพื่อทำพิธีไว้ใกล้บ้าน หรือนิคม แล้วกระทำบูชาไฟอยู่ หรือเข้าไปอยู่ในโบสถ์-ในวิหาร -ในศาลา จุดธูปเทียนบูชาอัคคียัญ มีน้ำเป็นสื่อ มีไฟเป็นสื่อ วัดที่มีอย่างนี้ ก็คือ ***"วัดที่มีเรือนไฟ"*** เราไปแสวงหาอาจารย์ดีๆ ที่นั่นไม่ได้หรอก หาผิดที่ ก็จะพบแต่อาจารย์ที่ไม่สมบูรณ์ **ไม่เป็นพุทธแท้** นี่ก็เป็น **"ความเสื่อมมากขึ้นอีก"**

๔. สร้าง "เรือนไฟใหญ่" มีประตู ๔ ด้าน ไว้ในทางใหญ่ ๔ แพร่ง สร้างเป็นเจดีย์ใหญ่-โบสถ์ใหญ่-วิหารใหญ่ เพื่อดึงดูด-ล่อคนให้เข้าไปหาจากทิศทั้ง ๔

ทีนี้เสื่อมหนักเลย ยิ่งผิดใหญ่เลย ยิ่งออกนอกรีต-นอกรอย-นอกทางไปใหญ่ ไม่มีพุทธแท้แน่นอน **พาผู้คนหลงโง่งมงาย ! พาให้ศาสนาเสื่อมหนัก !**

นี้เป็น *"ความเสื่อมของศาสนา ความเสื่อมของภิกษุในระดับหนึ่ง"*

♠ พระพุทธรูป

"การเคารพบูชา" สิ่งที่น่าเคารพบูชา ไม่ว่าจะเป็น "พระบรมสารีริกธาตุ" หรือ "พระพุทธรูป" ที่ไหนๆ ก็ตาม หรือ **"วัตถุสิ่งของ"** ซึ่งเป็นตัวแทนของ **"คน"** ผู้ได้ประกอบ **"คุณงามความดี"** อันยิ่งใหญ่ไว้แล้วในโลกนี้ นั้น

พลังแห่งการเคารพนับถือบูชา พลังแห่งศรัทธา พลังแห่งมโนกรรม นี้ เป็น **"พลังงาน"** ที่จะก่อให้เกิด **"พลังรวม"** เมื่อพลังงานนี้ รวมตัวผนึกกันแน่นอย่างดี จะก่อให้เกิด **"อิทธิปาฏิหาริย์"** อะไรๆ ก็ได้

แต่ก่อนนี้อาตมาไม่ส่งเสริมให้สร้าง "พระพุทธรูป" เพราะสร้างกันมากแล้ว และทำให้คนหลงใหลยึดติด **"พระพุทธรูป"** จนงมงายกันมาก ก็ตีทิ้งก่อนเลย

แต่ไม่ได้หมายความว่า *"อาตมาไปลบหลู่พระพุทธรูปนะ"*

แม้แต่ในพวกเรา *(ชาวอโศก)* ก็ขอให้เชื่อตามอาตมาก่อน แล้วอาตมาก็ค่อยๆ อนุโลม ปรับปรุง ปรับเปลี่ยน รับ **"พระพุทธรูป"** บ้าง ตั้งแต่องค์เล็กองค์น้อย

ค่อยๆ ทำความเข้าใจว่า *"พระพุทธรูป เป็นสิ่งแทน เป็นสิ่งจูงนำ พาเชื่อมโยงไปหาสิ่งที่เป็นแก่นสาร"* ไม่ใช่สิ่งน่าเกลียด ที่ต้องไปทำลายทิ้งเหมือนศาสนาลัทธิอื่น

อาตมาไม่เคยไปดูถูก ไม่เคยลบหลู่ ไม่เคยนำพาไม่กราบ "พระพุทธรูป"

อาตมาสอน มีเหตุผล-มีคำอธิบาย-มีรายละเอียด มีความลึกซึ้งของความรู้-ความจริงว่า *"ทำไมไม่ให้สร้าง-ไม่ให้ไปวุ่นวาย"* เพราะชีวิตคนเราไม่ต้องมี **"พระพุทธรูป"** ก็ได้ ไม่ต้องไปหลง **"พระเครื่อง-พระบูชา"** ไม่ต้องไปหลงขลังศักดิ์สิทธิ์

แต่ไม่ได้หมายความว่า *"อย่าไปเคารพ"* ไม่เคยสอน !!!

ถ้าอาตมาจะสร้าง "พระพุทธรูป" ก็จะสร้างให้ถูกต้องตามกาลอย่างได้สัดส่วน ให้เกิด"ศิลปะ" มี"สุนทรียศิลป์" เป็นสิ่งที่จะนำจูง-ชี้ชวน...ให้คนมาศรัทธาสนใจ

แล้วเราก็จะอธิบายให้ถูกทาง หรือนำพาให้เขาเข้าใจลึกไปกว่านั้น

ถึงวันนี้แล้ว *(พ.ศ. ๒๕๔๕)* อาตมาสร้าง "พระพุทธรูป" อย่างนี้ได้

แต่อาจจะสร้างไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะตั้งใจจะสร้างใหญ่ !!!

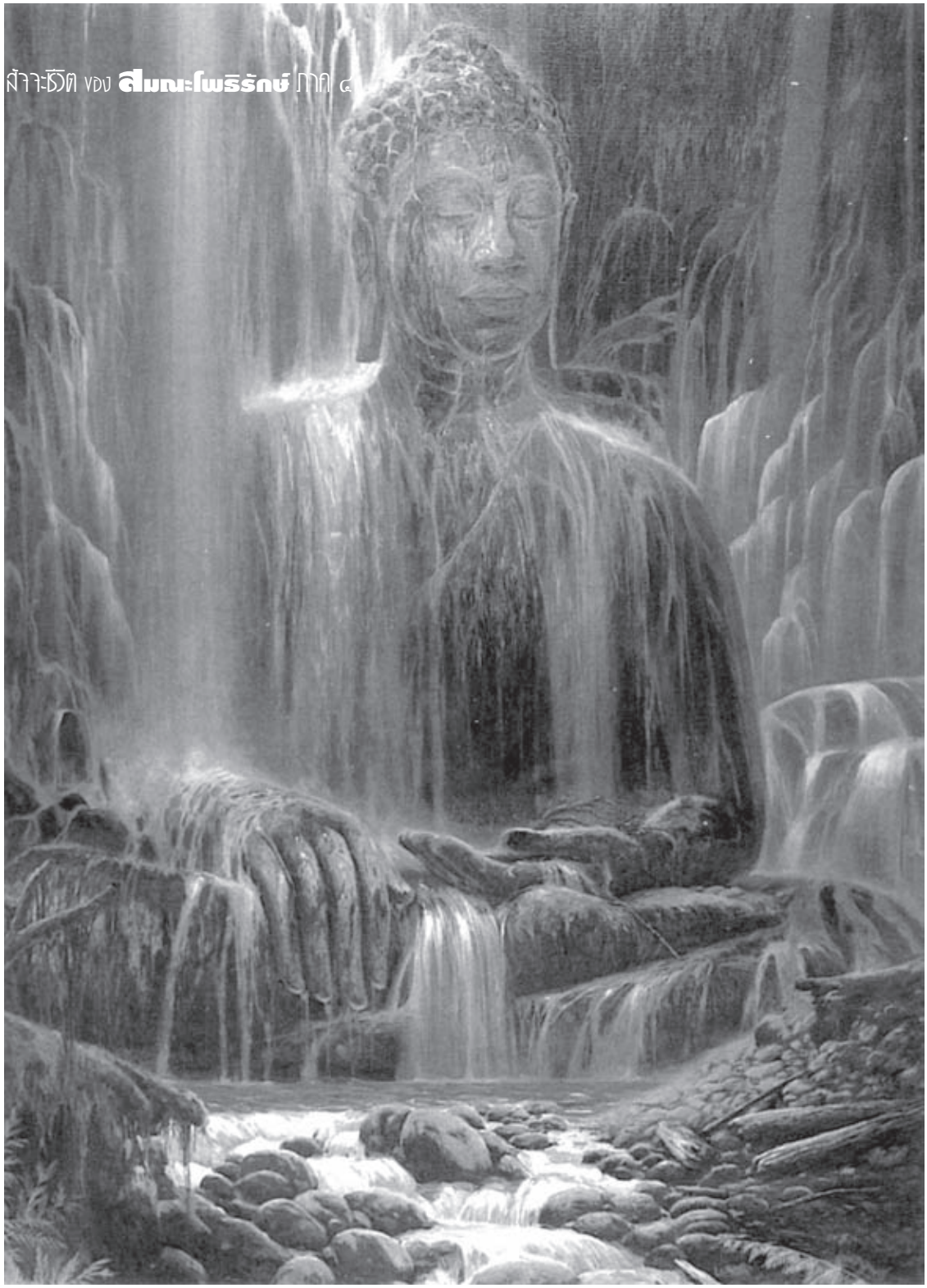
แต่ใหญ่ !!! สมเหมาะสมควรกับบริบทนั้นๆ ก็ต้องรู้รายละเอียดข้อมูลต่างๆ

"พระพุทธรูป" ที่เขาสร้างกันขึ้น เช่น *รูปพระปั้นทุ่งเศรษฐี ที่ปั้นกันขึ้นมา* *ในท่าทางลีลาเขย่งเกงกอย เป็นพระที่เดินนวยนาดอย่างท่ารำฟ้อน แบบพระลิเก*

อาตมาเห็นท่านี้แล้ว รู้สึกสงสาร **"พระพุทธเจ้า"** ที่ถูกเอามาปู้ยี่ปู้ยำในท่าปางลีลาอย่างนี้ ซึ่ง **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ได้อ้อนแอ้นอย่างนี้เลย

โดย **"รูป"** ก็ดี อาตมานี่ ***"หยั่งรู้ได้-รู้ถึง แม้แต่รูปโฉมลักษณะของพระพุทธเจ้า อาตมาก็ได้หยั่งรู้ 'พระรูป' ของพระพุทธองค์ หน้าตาเนื้อตัวเป็นอย่างไร ซึ่งคนสมัยนี้ เก็งเอายาก กะเอายาก เดาเอายาก เป็น 'พระรูป' ที่เป็นคนในยุคสมัยท่าน หน้าตาท่าทางอย่างสมัยท่าน ไม่เหมือนมนุษย์สมัยนี้ ซึ่งมีหน้าตาที่วิวัฒนาการมาหลายพันปี แต่ทุกอย่างส่วนใหญ่ก็คล้ายกัน ส่วนรูปทรงไม่เหมือนกัน"***

เดี๋ยวนี้คนมาคิด แล้วก็ใช้จินตนาการต่างๆ ปั้น **"พระรูปของพระพุทธเจ้า"** ออกมา จนกระทั่งกลายเป็นพระเอกขี้ยา พระเอกลิเกอ้อนแอ้น มือเท้ากรีดกราย

ภาพวาดในหนังสือ “กินรี”

[ตุลาคม ๒๕๔๐ (OCTOBER ๑๙๙๗) พลังแห่งจินตภาพ ของ ประทีป คชบัว]

ในจิตลึกๆ ของคนเรา ก็คงมีคนนึกอยากจะดื่มน้ำจากมือ **“พระพุทธรูป”**

ท่าทางเหมือนลิเกรำฟ้อน **ไม่ใช่พระ** แล้วก็ชมกันว่า *"เป็นลีลาท่าสวย"* ก็ใช่ เพราะคนในโลกชอบท่าทางลีลาชดช้อยดัดจริต ก็เท่ากับปู้ยี่ปู้ยำ **พระรูปของพระพุทธเจ้า**

แล้วทำไม...*อาตมาจึงคิดสร้าง "พระพุทธรูป" (ใหญ่) ?*

แค่คิด *ก็ถูกด่าแล้ว ถูกชังน้ำหน้าแล้ว วิจัยวิจารณ์กันไปใหญ่ ก็ดีเหมือนกัน*

ขอถามก่อนว่า *"เราจะล้มล้างไม่ให้มีพระพุทธรูปในโลกศาสนาพุทธได้ไหม ?"*

...ล้มล้างไม่ได้ ทำลายทิ้งก็ไม่ได้ ใช่ไหม ? ดูตาลีบันเป็นตัวอย่างสิ !

*ตาลีบัน...ทำลาย **"พระพุทธรูป"** สลักหินองค์ใหญ่สูง ๗๐ กว่าเมตร มีอายุเกือบ ๒,๐๐๐ ปี ชาวพุทธเห็นอย่างไร ดีหรือ ? ก็ไม่ดีใช่ไหม ประณามกันทั่วโลก*

เราก็รู้สึกว่า *"พระพุทธรูปองค์ใหญ่ เป็นสิ่งที่มีค่าทางจิตใจของมนุษย์ อุตส่าห์สร้างขึ้นมาก็ดีแล้ว เป็นสิ่งที่บูชาเคารพนับถือได้"*

แต่ไม่มี "พระพุทธรูป" เราก็ "สร้างศาสนา" ได้ อาตมาได้ยืนยันทำแล้ว

แล้วทำไมยังจะต้องคิดสร้าง "พระพุทธรูป" ?

เพราะอาตมามีเหตุผล เข้าใจกาล...ที่ต้องอนุโลม-ปฏิโลม...ตามกาล

๑. "พระพุทธรูป" เป็นเรื่องที่ล้มล้าง-ทำลายไม่ได้แล้ว ก็ต้องเอามาเป็นเครื่องใช้ที่ดี ให้เกิดประโยชน์คุณค่าในด้าน "ศรัทธา"

ข้อสำคัญต้องเข้าใจ ***"การเคารพพระพุทธรูป"*** *คือ* ***"การเคารพพระพุทธเจ้า"***

แล้วคุณจะ**"เคารพ"** อย่างไร ? *ก็ต้องเคารพด้วยการปฏิบัติดี-ประพฤติชอบตามหลักธรรมคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** นี่คือ **"การเคารพ"***

เพราะพระองค์เป็นตัวอย่างอันดีงาม ที่มนุษย์ทุกคนพึงดำเนินรอยตาม ก็ต้องสอนให้รู้จักเคารพ **"พระพุทธรูป"** อย่างนี้ ไม่หลงขลังออกนอกรีตพุทธ

แม้ใบหน้า **"พระพุทธรูป"** จะเป็นไปตามความนิยมของแต่ละชาติ เราก็ไม่ติดใจ ถือเป็นสิ่งแทนคุณงามความดีของ **"พระพุทธเจ้า"**

"พระพุทธรูป" จึงเป็นรูปธรรม เป็นสิ่งแทน-สิ่งยึดถือ-สิ่งเชื่อมโยง

เราเห็นใครแขวนพระ *(สิ่งเคารพของชาวพุทธ)* ก็รู้เลย เรา ***"ชาวพุทธ"*** ด้วยกัน ทำให้รู้ทั่วกันว่า *"อะไรควรเคารพนับถือบูชา"* ยังมีอีกมากมายหลายนัยลึกซึ้ง

๒. จะสร้าง "พระพุทธรูป" องค์ใหญ่ ไม่สร้างองค์เล็กๆ น้อยๆ

เพราะจะเป็นเรื่องฟ่ามๆ กะปริบกะปรอย หมดความหนักแน่น ถ้าเรามีใหญ่ๆ แน่นๆ หนึ่งๆ จะมีน้ำหนักกว่า ก็จะทำให้ใหญ่

เท่าที่สามารถ ถ้าหน้าตัก ๗ เมตร ความสูงต้อง ๙ เมตร ก็น่าทึ่ง !

แต่อาตมาไม่ได้กำหนดอะไร ถ้าทำใหญ่ไม่ได้ เราจะไปฝืนทำให้ทุกข์ทำไม ?

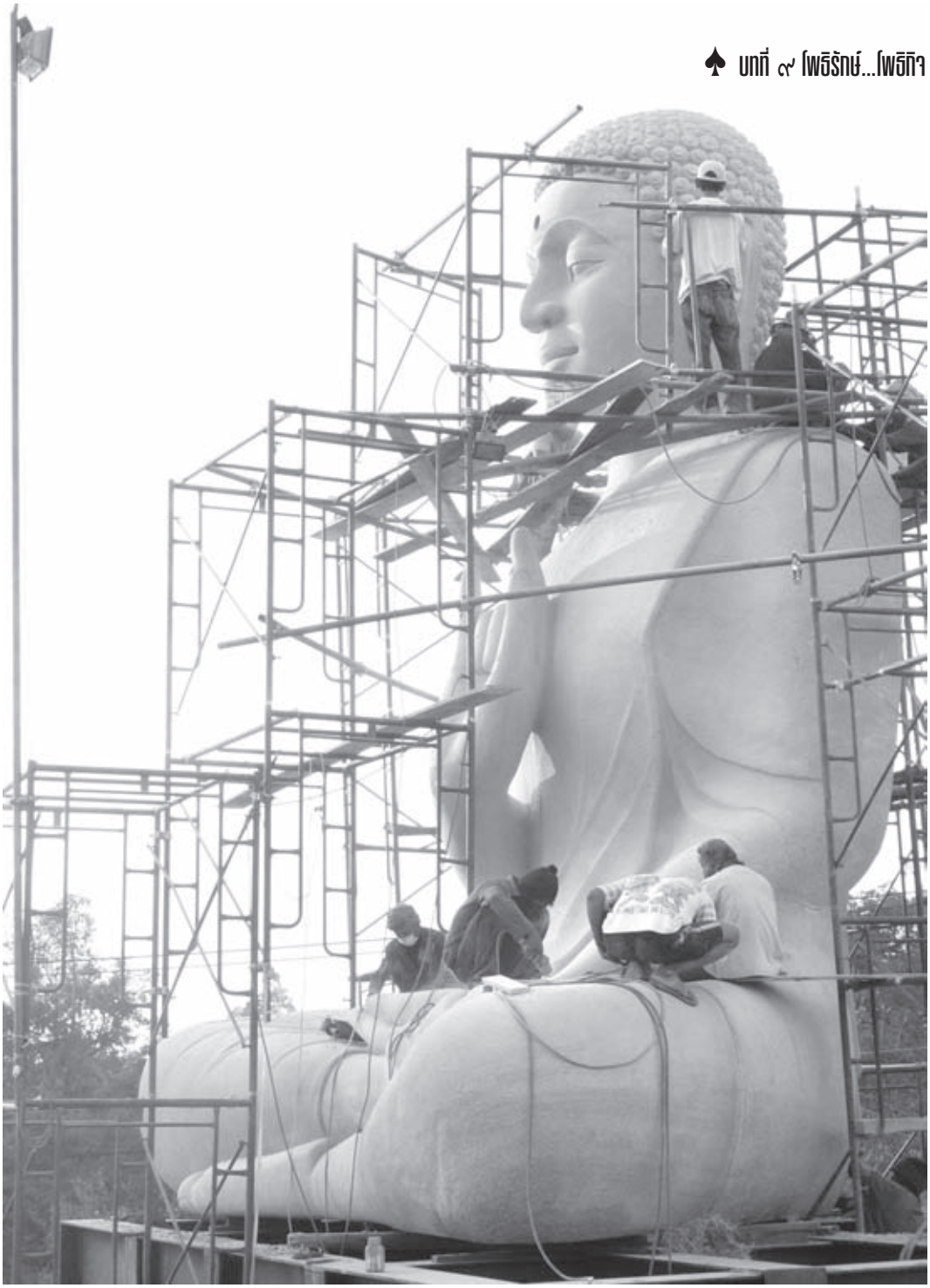
อาตมาคิดว่า ***"ใหญ่ได้ก็ดี ไม่ใหญ่ก็ไม่เป็นไร !"***

หน้าตักแค่ ๔ เมตร ก็ได้ ไม่ได้ติดยึดอะไร ได้เท่าไร ก็เท่านั้น

๓. พวกเรา "ชาวอโศก" ปัญญาเยอะ ศรัทธาหย่อน เพียงแค่อาตมาคิดจะสร้าง "พระพุทธรูป" ใหญ่ ก็ลดศรัทธาลงแล้ว

บางคนปัญญาเยอะรู้มาก ก็นึกว่า *"อย่างอาตมานี้จะสักเท่าไหร่ ?"*

คนที่ออกจากอโศกไป เขียนหนังสือมาว่า *"พ่อท่าน ไม่ได้ดีเด่นเก่งไปกว่าคนอื่นหรอก แต่เก่งอยู่อย่างสามารถรวมคนให้ผนึกกันได้"* อาตมาก็ไม่ได้ถือสา

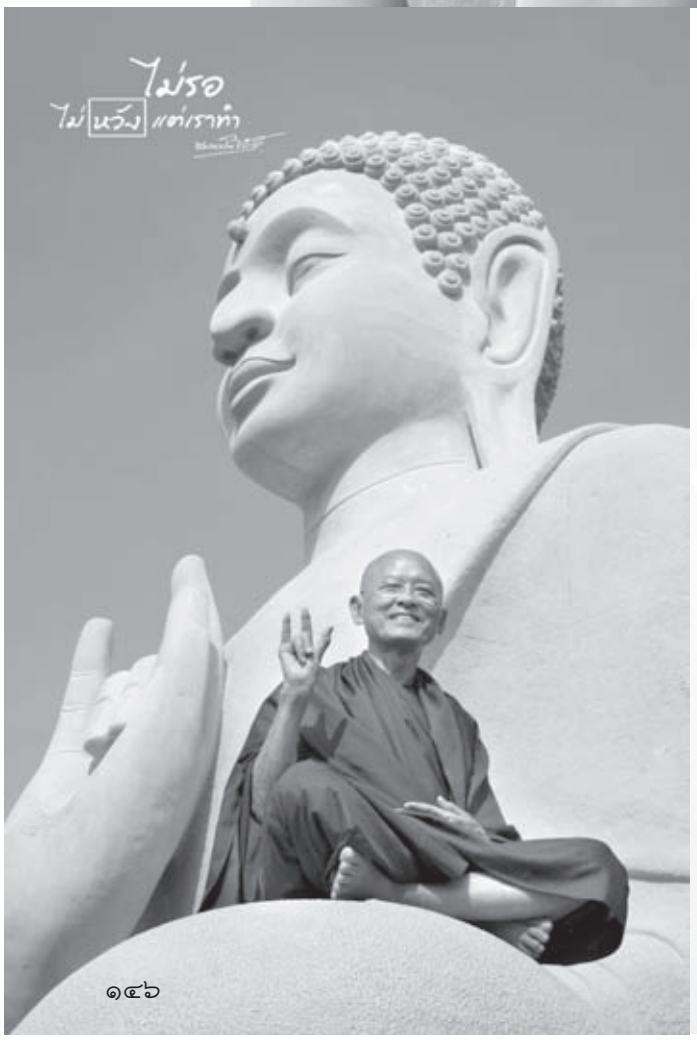

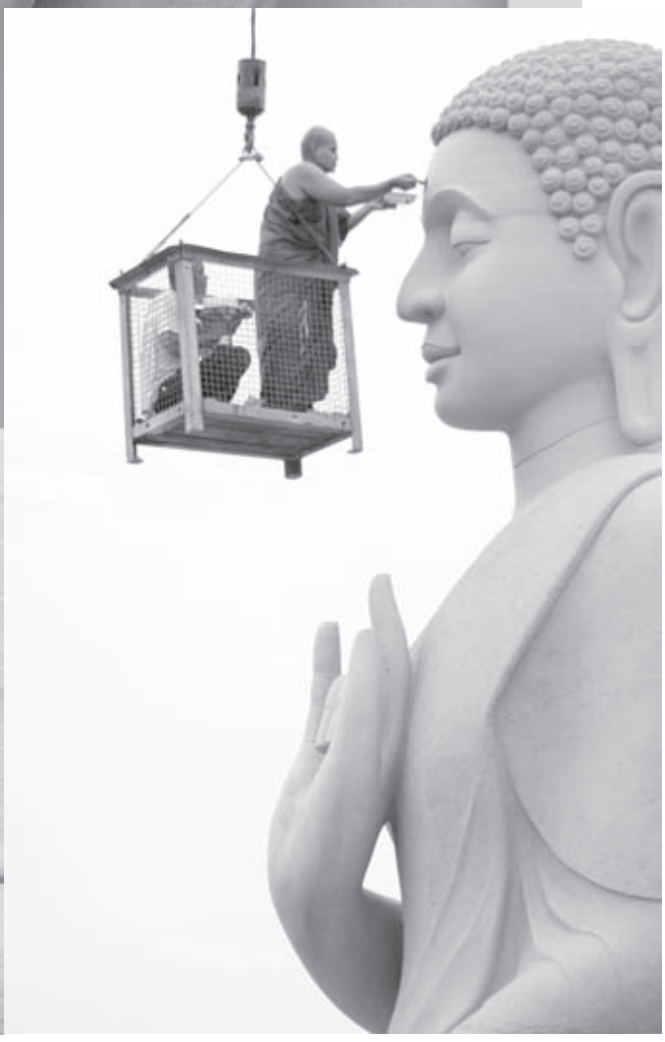
ในชีวิตของอาตมา ถ้าสร้าง "พระพุทธรูป" ใหญ่องค์นี้ได้นะ !

จะเป็น **"พระพุทธรูป"** หน้าน้ำตก มีน้ำไหลผ่านมาขังแอ่งที่ไหล่ แล้วไหลย้อยลงไปที่มือ ให้น้ำตกลงไปจากมือ จะมีความแปลก มีองค์ประกอบของศิลปะที่ทำให้เกิดการจูงนำ น่าประทับใจ น่าเทิดทูน ดูศักดิ์สิทธิ์ น่าศรัทธา น่าบูชา

ในจิตลึกๆ ของคนเรา คงมีคนนึกอยากจะดื่มน้ำจากมือ **"พระพุทธรูป"** นะ

ไม่รอ
ไม่หวัง แต่เราทำ

ดังนั้น ถ้าอาตมาจะสร้าง "พระพุทธรูป" ขึ้น ก็ไม่เป็นพิษ เป็นภัย เพราะ **"ชาวอโศก"** ทุกคนเข้าใจ รู้จักความหมายของ **"พระพุทธรูป"** แล้ว คนภายนอกยังบูชาศรัทธา **"พระพุทธรูป"** ถ้าเขาเข้ามาพบ **"พระพุทธรูป"** ที่นี่ ใครก็ตาม เข้ามาทำไม่ดี หรือทำไม่ชอบมาพากลกับ **"พระพุทธรูป"** เราจะสอนเขาได้ว่า *"คนที่นี่ มีจารีตประเพณีปฏิบัติกับ **'พระพุทธรูป'** อย่างนี้"*

คือ *พวกเรา **"ชาวอโศก"** ไม่ได้ฟั่นเฝือ เลอะเทอะ หลงขลัง หลงศักดิ์สิทธิ์* และจะไม่พาเคารพ **"พระพุทธรูป"** ด้วยการจุดธูป-จุดเทียนบูชา เพราะ **"พุทธศาสนา"** ไม่เคยสอนให้มี "ธูป-เทียน" เป็นเครื่องบูชา ในจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล มีห้ามไว้ชัด แต่ไม่เข้าใจกัน เราก็จะเป็นตัวอย่างแก่คนข้างนอก ให้เขา **"เคารพบูชา"** ตามแบบอย่างนี้

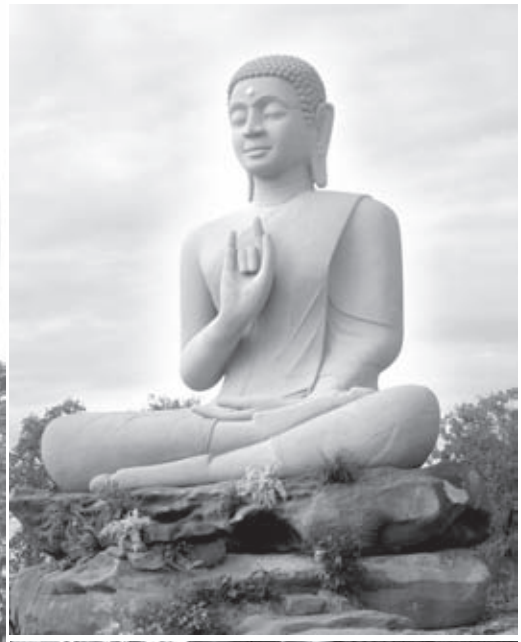
♠ "พระพุทธรูป" องค์ใหญ่

ข่าว...รัฐบาลตาลีบัน ประเทศอัฟกานิสถาน ทำลาย "พระพุทธรูป" ที่มีอายุเก่าแก่กว่า ๑,๕๐๐ ปี ข่าวนี้ดังไปทั่วโลก ท่ามกลางกระแสคัดค้านจากนานาประเทศ ที่เห็นว่า..."*เป็นความรุนแรงสุดโต่งจนเกินไป ยึดถือคำสอนแบบผิดๆ ไร้อารมณ์สุนทรีย์ ขาดมุมมองด้านศิลปวัฒนธรรม และสถาปัตยกรรมของโลก*"

ขณะฉันอาหารเมื่อ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่ปฐมอโศก พ่อท่านเปรยขึ้นว่า *อาตมาจะสร้าง **"พระพุทธรูป"** ขนาดใหญ่ ที่ราชธานีอโศก ตรงบริเวณด้านขวาของเฮือนศูนย์สูญ โดยตอเสาเข็มนี้จะใช้เป็นฐานรากสร้างภูเขาและน้ำตก จากแบบภาพวาดในหนังสือ **"กินรี"** [ตุลาคม ๒๕๔๐ (OCTOBER ๑๙๙๗) พลังแห่งจินตภาพ ของ ประทีป คชบัว] ที่น้ำตกจากบนภูเขาไหลละเรื่อยลงมาผ่านไหล่ **"พระพุทธรูป"** ทั้ง ๒ ข้าง ผ่านหน้าอกตกลงสู่หน้าตัก ไหลอาบผ่านแขนและมือลงไป ซึ่งเป็นภาพจินตนาการที่สวยงาม **เป็นการใช้ "ศิลปะ" ที่เป็นมงคลอันอุดม** ผนวกเข้ามาให้เกิดความสวยงามเป็น **"ศิลปะ" ที่สุนทรีย์** อีกทั้งได้ประโยชน์ใช้สอยเป็น **"น้ำตก"** สร้างระบบ **"นิเวศน์"** ในชุมชนควบเข้ามาด้วย หากโครงการนี้ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น จะมี **"พระพุทธรูปใหญ่"** องค์แรก ที่ **"ชาวอโศก"** ร่วมใจกันสร้างขึ้น*

ยุคแรกๆ พ่อท่านเคยปฏิเสธที่จะสร้าง หรือหา "พระพุทธรูป" มาไว้ในพุทธสถาน เพื่อคัดกรองเอาแต่คนที่มุ่งเนื้อเน้นแก่นก่อน

“พระพุทธาภิธรรมนิมิต” ปางตรีลักษณ์ องค์ใหญ่

ประดิษฐานอยู่ ณ “ชุมชนราชธานีอโศก” จ.อุบลราชธานี
หน้าตักกว้าง ๖.๓๑ เมตร สูง ๗.๑๒ เมตร หนา ๓.๕๗ เมตร
องค์พระหนัก ๑๖๐ ตัน ฐานที่นั่งหนัก ๑๒๔ ตัน
อุณาโลมเป็นหินหยกขาวจากอินเดีย
ภายในอุณาโลมบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ๑๕๑ องค์

มาถึงวันนี้ **"ชุมชนชาวอโศก"** เข้มแข็งขึ้น การดำริสร้าง **"พระพุทธรูปใหญ่"** ของพ่อท่าน จึงเป็นการ **"กว้างเกื้อ"** เพื่อผ่อนคลายท่าทีแข็งๆ ยึดหยุ่นเผื่อคนที่ยังติดเปลือก-ติดกระพี้ ซึ่งจะหลั่งไหลแวะเวียนผ่านเข้ามาใน **"ชุมชนชาวอโศก"**

"เทวนิยม" คือ **ศาสนาที่บูชา "พระเจ้า"** หรือ **"อาตมัน"**
"อเทวนิยม" คือ **ศาสนาที่ไม่บูชา "พระเจ้า"** หรือ **"อาตมัน"**

"ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาแบบ "อเทวนิยม"
ไม่ใช่ศาสนาแบบ "เทวนิยม"

"พระพุทธรูป" คือ สิ่งเคารพบูชาแทน "พระพุทธเจ้า"
จึงอย่าบูชาเคารพ **"พระพุทธรูป"** ผิดไป เป็นบูชา **"พระเจ้า-เทพเจ้า"** หรือบูชาสิ่งที่เป็น **"อาตมัน-อัตตา"**

... กรุณาปฏิบัติให้ถูกต้อง ...

"ศาสนาพุทธ" นับถือ "กรรม" นับถือ "พระรัตนตรัย"
จงบูชา **"พระพุทธ"** ด้วย **"ธรรมบูชา"**
อย่าบูชา **"พระพุทธ"** ด้วย **"อามิสบูชา"**

เช่น อย่าจุดธูปเทียนบูชา (อัคคียัญ) อย่าเอาดอกไม้ของหอมมาบูชา (วัตถุอนามาส) อย่าใช้น้ำทำพิธีบูชา อย่าทำน้ำมนต์ (สิญจนยัญ)

*และอย่า **"อธิษฐาน"** โดย **"อ้อนวอนขอ"** ให้พระพุทธรูป หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดลบันดาลให้ได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เพราะพุทธไม่ใช่ศาสนาที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดลบันดาลแบบศาสนาที่นับถือพระเจ้า-เทพเจ้า ซึ่งเป็น **"เทวนิยม"***

"พระพุทธาภิธรรมนิมิต" ปางตรีลักษณ์ ลักษณะ ๓ ประการ คือ

๑. **"โลกุตระ"** คือ ***"จิตบรรลุธรรม"*** *อยู่เหนือโลกีย์* ***"จิตหลุดพ้น"*** *จากความเป็นทาส...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ทั้งด้าน **"กาม"** และด้าน **"อัตตา"***

๒. **"โลกวิทู"** คือ ***"รู้เท่าทัน"*** *โลกีย์* ***"รู้แจ้งจริง"*** *ในความเป็นโลกีย์ ที่ตนเคยหลงตกเป็นทาส และปฏิบัติตนจนสามารถ **"บรรลุธรรม"** มี **"จิตโลกุตระ"** หลุดพ้นอยู่เหนือสิ่งที่ตนเคยหลงตกเป็นทาสได้อย่างถาวรเที่ยงแท้*

๓. **"โลกานุกัมปา"** คือ *ความเอ็นดูต่อสัตวโลก ความเกื้อกูลต่อมวลมนุษย์ในโลก มี **"จิต" เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา** ช่วยคนให้พ้น **"ทุกข์อาริยสัจ"***

♠ อายุกาลศาสนาพุทธ

มนุษย์มีความสุดโต่งใน "กามสุขัลลิกานุโยค" กับ "อัตตกิลมถานุโยค" ความหลงทั้ง ๒ ด้าน จะหนุนเสริมช่วยกัน ซึ่งประมาทไม่ได้ทั้ง ๒ ด้าน

และ **"กิเลส" ก็เก่งจริงๆ** มีความเฉลียวฉลาดจัดจ้านทาง **"โลกียะ"** เยอะมากที่สุด **"กิเลส" จะชนะ !** ทำให้ **"พุทธศาสนา" เสื่อมไป จนเข้าสู่กลียุค**

และทุกวันนี้ ก็กำลังใกล้ยุคกาลสมัยแห่ง "กลียุค" แล้ว ! "ศาสนาพุทธ" จึงไม่ใช่ศาสนาที่จะมีอยู่ในโลกไปตลอดกาลนาน

ผม *(กล่าวกับนักบวช)* **เกิดมาเพื่อเติมปัจจัยให้แก่ศาสนา ผมก็เติมปัจจัยนั้น แล้วผมก็รู้ว่า** *"ศาสนานี้ ไม่ใช่ฐานะที่ตั้งอยู่ได้คงที่ หรือไม่ใช่ฐานะที่เที่ยงแท้ถาวรต่อไปในอนาคตอันยาวนานนิรันดร์ !"*

ผมเพียงแต่เติมปัจจัยปรุงแต่งให้ ได้เติมให้แล้ว ก็เป็นเพียงการเกิดขึ้นตามปัจจัยที่ให้ได้ เป็นธรรมดา สังขารทั้งหลาย ย่อมไม่เที่ยงแท้แน่นอนเป็นอันขาด

จะอ้อนวอนบอกว่า *"ขออย่าให้สิ่งดีๆ อย่างนี้ อย่าถูกทำลายไปเลย"*

ผมไม่โง่ที่จะขอว่า *"ศาสนาพุทธ จงยั่งยืน ขอให้อยู่ตลอดไปเทอญ"*

"พระพุทธเจ้า" เก่งกว่าเรา ยังไม่ขอเลย *แล้วเราจะไปขอไว้ได้อย่างไร ?*

ขอให้พุทธศาสนายั่งยืนตลอดไป สำหรับคนที่ต้องการ คนที่อยากได้ เขาก็ต้องขอ แม้เขาขอ...เราก็พยายามให้เขาด้วย เพราะยังดีกว่าการขอโลภเอาลาภ

แต่ก็มิใช่ฐานะที่เป็นไปได้ ที่ **"ศาสนาพุทธ"** จะยั่งยืนอยู่ตลอดกาล ไม่มี !

"ศาสนาพุทธ" จะมี "อายุกาล" ของศาสนาเป็นช่วงๆ

ช่วงที่จะไม่มี **"ศาสนาพุทธ"** เกิดอยู่ในโลก มีอยู่ ๒ ยุค ๒ ลักษณะ คือ

๑. ยุคสมัยที่คนดีพร้อม มีแต่คนมีบุญบารมีมาเกิด ไม่ทุกข์ร้อน-ไม่มีปัญหาอะไร อยู่กันอย่างสุขสงบ มีอายุยืนยาว มีความสุข มีความเจริญอยู่ในสังคม ไม่ต้องการ **"ศาสนาพุทธ"** มาสอน-มาแก้ปัญหา ยุคนั้น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ไม่ต้องอุบัติ

๒. ยุคเลวร้าย *(กลียุค)* ที่ต่อจากยุคศาสนาของพระสมณโคดมนี้ไป จะถึงขั้นกลียุค ไฟบรรลัยกัลป์ไหม้โลก คนจะเลวร้ายรุนแรง จนพูดกันไม่รู้เรื่อง เลว-ชั่ว-ต่ำ-ทรามมาก นี่ก็ใกล้แล้ว จะเห็นว่า *เลวร้ายกันหน้าด้านๆ ทุจริตอกุศลกันรุนแรง*

เป็นช่วงสุดท้ายแล้ว ที่จะไม่มี **“ศาสนาพุทธ”** แม้ **“พระพุทธเจ้า”** เกิดมา ก็สอนกันไม่ได้เลย คนเหล่านี้ โง่เง่า ดื้อด้าน รุนแรง เลวร้าย กิเลสหนา ตัณหาจัด

ถึงขั้น “กลียุค” แล้ว !!! “ศาสนาพุทธ” ก็ไม่อวดเก่ง !!!

“ศาสนาพุทธ” รู้รอบจริงๆ คือ “รู้กาล-รู้ยุค-รู้สมัย”

รู้ว่า...เหตุปัจจัยนี้-เป็นอย่างนี้ ก็ต้องปล่อยไปตามวิบากอย่างนั้น ให้ไฟบรรลัยกัลป์ไหม้โลกไป พวกผีนรกทั้งหลายแหล่ ก็ต้องถูกเผาถูกคลอกไหม้ไปทั้งเป็นๆ ในไฟบรรลัยกัลป์นั้น ซึ่งก็เป็นความจริง แม้ **“โพธิสัตว์ใหญ่”** ที่จะต้องมาเกิดในยุคนั้น ก็ต้องเห็น แล้วก็ช่วยไม่ได้ **“ศาสนาพุทธ”** ไม่ได้ยิ่งใหญ่ ยกตัว-ยกตน จนกระทั่งว่า *“ข้านี่แหละใหญ่ ข้านี่แหละเป็นเจ้า ดับทุกข์เข็ญได้หมด”*

และ **“พระพุทธเจ้า”** ก็ไม่เลือกเกิดในยุคกาลอย่างนั้นแน่

เกิดมาแล้วช่วยคนไม่ได้ เสียเหลี่ยม-เสียชื่อมาก ถึงช่วยได้ ถ้าไม่มีปริมาณมากพอคุ้ม ก็ไม่เอา นั่นเรียกว่า **“ยุคที่ไร้พระพุทธเจ้า”**

ยุคกาลที่ “พระพุทธเจ้า” เกิดมา ต้องช่วยคนให้เกิดสันติสุขได้มาก สังคมต้องสันติสุขในยุคที่ท่านทำ เป็นเรื่อง **“อจินไตย”** ที่ซับซ้อนลึกซึ้งละเอียดลออชัดเจน

ถ้ายิ่งศึกษารู้อะไรๆ ชัดแจ้งจริงจัง มีภูมิธรรมลึกซึ้ง มี **“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”** จะรู้ว่า *“โลกนี้หมุนเวียนไปซับซ้อน ทุกอย่างเป็นอย่างนั้นจริงๆ”*

อาตมาเอาเหตุผลของ **“อจินไตย”** มาอธิบายสู่ฟังบ้างเป็นครั้งคราว เมื่อถึงเหตุ-ถึงผล-ถึงครั้ง-ถึงกาลที่จะแนะนำ พวกคุณก็จะได้รู้เป็นขั้นเป็นตอนไปได้บ้าง

แต่ถ้าพูดละเอียดลออไปมากๆ จะซับซ้อนแล้วหลงเข้าใจผิด จะยุ่งนะ !

ขนาดยุคนี้ที่อาตมาทำงานศาสนาพุทธนี่ คนก็ยังเข้าใจยาก ยังเป็นไปได้ยากมาได้ยาก คนที่มาประพฤติปฏิบัติได้นี่ ต้องเป็นผู้ที่มีบุญ มีบารมีเก่า มีพื้นฐานวิบากบุญเก่าของตนเอง จะมีวิบากบุญบารมีใหม่มานั้น หายากมาก !

“คน” มีวิบาก มีกรรม มีกุศล มีอกุศล มีสิ่งที่สั่งสมเป็นทรัพย์ เป็นของของตน เป็น **“กัมมัสสกตา”** ได้ทำ-ได้สั่งสมมาเองอย่างนั้นๆ แล้วก็หนาแน่นมาก มีฤทธิ์มาก มีแรงมากพอ จนมีผลต่อวิถีชีวิตของตน

ถ้า **“จิตวิญญาณ”** สั่งสมอยู่ในฐานะของ **“อเวไนยสัตว์”** คือ *“สัตว์ที่สอนไม่ได้ คนที่สอนไม่ได้ เป็นบัวใต้ตึก คุ้ยเขี่ยอย่างไรก็ไม่มีทาง ดิ้นขึ้นมาไม่ได้เลย !”*

คือ *เป็นคนที่* ***“สอนไม่ได้เลย”*** *ก็ต้องปล่อยไปตามเวร-ตามกรรม*

ยุคนี้ มีคนประเภทนี้มาก ! แล้วก็ดูออกยากด้วย !

เพราะยุคนี้เป็นยุคของ **"คนฉลาด"** *(โลกีย์)* **แบบไม่มี "วิชชา"** คือ ***"ไม่มี 'ปัญญาทางธรรม' ไม่มี 'ภูมิรู้' อันเป็น 'ความรู้' ที่ควรรู้ยิ่ง"***

แต่ **"ฉลาด" มี "อวิชชา"** คือ ***"มีปัญญามากทางโลก รู้มากในสิ่งที่ไม่ควรรู้"*** *(มีแต่ "ความรู้" ที่นำพา "จิตวิญญาณ" ให้ตกต่ำจมอยู่กับ "กิเลส")*

มีการสำรวจกันว่า ...*"พุทธศาสนิกชนคนไทย ๖๐-๗๐ % ชีวิตเกิดมาไม่เคยไปวัดเลย"* เมื่อวัดก็ไม่เคยไป อยู่บ้านก็ไม่สวดมนต์-ไม่ระลึกถึง-ไม่ศึกษาหาธรรมะมาอ่าน **แล้วมันคืออะไร ?** *(เสื่อม)*

คนไทยพุทธทุกวันนี้นะ **วันสำคัญทางศาสนาก็ไม่ไปวัดกันแล้ว** เมื่อเทียบกับ **"ชาวคริสต์"** วันอาทิตย์ก็ยังไปโบสถ์ **"อิสลาม"** ก็ยังละหมาดวันละ ๕ ครั้ง เพื่อระลึกถึง **"ศาสนา"**

อาตมาอายุ ๗๖ ปี แล้ว *(พ.ศ.๒๕๕๓)* **ก็ขอพูดตรงๆ ว่า *"วัดต่างๆ ไม่รู้สอนอะไร ไม่ใช่เนื้อหาของพุทธ ไม่ใช่เรื่องของการชำระจิตใจให้สะอาดผ่องแผ้วเลย*** *(สจิตตปริโยทปนัง)"*

อย่างดีก็สอนแค่ **ละบาป** *(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)* **สร้างกุศล** *(กุสลัสสูปสัมปทา)* ไม่มี **"โลกุตรธรรม"** ที่เป็น **"เนื้อแท้ของพุทธ"** ซึ่งไม่เหมือนศาสนาอื่นใด

"ศาสนาพุทธ" นี่แหละ ที่พิสูจน์-เรียนรู้-ศึกษาถึง "จิตวิญญาณ" อย่างทะลุทะลวง ให้รู้จริง-เห็นแจ้ง *(มีญาณหยั่งรู้)* ว่า ***"จิตวิญญาณบริสุทธิ์ คือ อย่างไร ?"*** ซึ่งลีลาอาการของ **"จิต-เจตสิก"** ต่างๆ มีผู้รู้แยกแยะละเอียดลออเป็น **"อภิธรรม"**

"เจตสิก" ก็คือ **"อาการของจิต"** เป็นอย่างนั้น-อย่างนี้ จนกระทั่งที่สุดมีวิธีล้างสิ่งที่แฝงอยู่ใน **"จิต"** คือ **"กิเลส"** หรือที่ศาสนาอื่นเรียกว่า **"ผีห่า-ซาตาน"** ล้างออกจนเกลี้ยงได้ **ไม่มีผี-ไม่มีซาตาน** เหลือแต่ **"จิตบริสุทธิ์"** แท้ๆ

ซึ่งศาสนาอื่นๆ ก็กล่าวกันว่า ***เป็น "วิญญาณพระเจ้า"***

ดังนั้น **"พระเจ้า"** ก็คือ ***"พระจิตวิญญาณบริสุทธิ์"***

อันเป็นนิยามของ **"พระเจ้า"** *เป็น* ***"พระผู้สร้าง-พระผู้ประทาน"***

"ศาสนาพุทธ" พิสูจน์การเป็น...พระผู้สร้างสรร-พระผู้กระทำ-พระผู้ปฏิบัติ-พระผู้กอบก่อ-พระผู้ผลิต-พระผู้ประทาน...ให้แก่โลก

แล้วก็ "ประทาน" คือ *"ให้ทาน-แจกจ่าย-เจือจานแก่ผู้อื่นอย่างจริง"*

♠ สังคมใกล้ "กลียุค"

อาตมาเกิดมาชาตินี้ ก็ใกล้ "กลียุค" แล้ว คนส่วนใหญ่ไม่รู้ธรรมะ-ไม่มีภูมิธรรม *จึงไม่ได้ตกใจ-ไม่ได้แปลกใจ...ทำไมคนไม่เคารพนับถืออาตมา ? เพราะเขารู้ไม่ได้-เข้าใจอาตมาไม่ได้จริงๆ บังคับให้รู้ได้อาตมาบังคับวันละหลายโหล* คนจะ**"มีปัญญา-มีภูมิธรรม"** รับรู้ได้ ต้องสั่งสมของใครของมัน พากเพียรปฏิบัติด้วยตน

สิ่งที่อาตมาได้เทศน์สู่กันฟัง มีสิ่งใหม่-สิ่งแปลก ผู้ฟังธรรมด้วยดี ก็อาจมี ปัญญา-มีสิ่งดีเพิ่มขึ้น-เข้าใจยิ่งขึ้น-สามารถลดมิจฉาทิฏฐิ-ลดข้อสงสัยได้ ก็จะเบิกบาน-แจ่มใส-เลื่อมใส-ศรัทธาในศาสนามากขึ้นได้ นี้คือ **"อานิสงส์ในการฟังธรรม"**

ในเรื่องของ **"ศาสนา"** ในเรื่องของ **"สัจจะ"** ซับซ้อน...กลับไป-กลับมา !

แต่หลายคนก็ฟังธรรมอาตมาได้ ยิ่งฟัง-ยิ่งชัด-ยิ่งกระจ่างขึ้น รู้เรื่อง-เข้าใจ-ไม่สงสัย-ไม่สับสนเลย เชื่อไหม...กว่าพวกคุณจะมานั่งฟังธรรมอาตมาได้อย่างเข้าใจ คุณไม่ได้สั่งสม **"ภูมิธรรม"** ความรู้ที่เป็น **"อาริยะ"** มาเพียงแค่ชาติเดียวนะ !

สังคมขณะนี้ น่าสงสาร น่าช่วยเหลือ เพราะเขาตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์-ความสับสน ถ้าอาตมามีคนช่วยเหลือมาก ก็จะช่วยคนในสังคมได้มากขึ้น

แล้วกลุ่มเล็กๆ ของอาตมา ***จะมีพลังช่วยสังคมในโลกนี้ได้ทันหรือไม่ ?***

อาตมารู้คำตอบมาตั้งนานแล้วว่า ***"ช่วยได้ไม่ทันหรอก จะต้องเกิดกลียุค"***

ไม่มีใครจะไปช่วยโลกไม่ให้เกิดวิกฤติ ไม่ให้เกิดล่มสลาย ไม่ให้เกิดสิ่งที่เลวร้าย ไม่ให้เกิดไฟบรรลัยกัลป์ไหม้โลก *(เป็นศัพท์ภาษาที่ใช้แทนความวินาศสันตะโรในอนาคต)*

ไม่มีใครช่วยได้เลย ไม่มีใครห้ามไม่ให้เกิดได้หรอก อาตมารู้มานานแล้ว !!!

"สังคมกลียุค" ภัยพิบัติที่เกิดแก่มวลมนุษยชาติจะมากเรื่อง ทั้งมนุษย์ทำเอง ทั้งธรรมชาติเกิดการวิปริตด้วย จะเป็นจริงๆ โดยบอกไม่ได้ว่า...จะเกิดอะไรบ้าง ?

ไม่ว่าจะเกิด น้ำท่วมโลก แผ่นดินไหว พายุกระหน่ำ หิมะตกหนัก สึนามิถล่ม ภูเขาไฟระเบิด โรคระบาด สงครามโลกอุบัติ ฯลฯ สิ่งที่จะเกิดหลายๆ เหตุการณ์ เราไปบังคับเหตุปัจจัยของพวกนี้ไม่ได้ เมื่อสุดวิสัยที่จะยับยั้งได้ ก็อย่าโง่ดันทุรังไปห้ามสิ่งที่เราห้ามไม่ได้ เราต้องมีสติปัญญาเตรียมรับมือที่จะป้องกันแก้ไข

แต่ **อย่าไปกังวล-ยึดมั่นถือมั่น-หลงปักหนักใจ เพราะสิ่งที่ต้องเกิด-ก็จะเกิด เราก็เผชิญสู้กันไป ด้วยความไม่ประมาท ไม่ปล่อยปละละเลย แล้วก็แก้ปัญหา**

▲ ภาพบิณฑบาตโปรดสัตว์ วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ▲

● ต้องช่วยกันดับทุกข์เข็ญ เมื่อเห็นเข็ญกันออกปานนี้ ●

สังคมขณะนี้
น่าสงสาร
น่าช่วยเหลือ
เขาตกอยู่ในห้วงแห่ง...
ความทุกข์
ความสับสน
“สังคมกลียุค”
ภัยพิบัติที่เกิดแก่...
มวลมนุษยชาติ
จะมากเรื่อง
ทั้งมนุษย์ทำเอง
ทั้งธรรมชาติเกิดการวิปริต

▲ นสพ. วันที่ ๒๐-๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

อุปสรรคไปอย่างมีสติสัมปชัญญะ เท่าที่เราจะสามารถแก้ปัญหานั้นๆให้ลุล่วงไป โดยไม่ต้องไปตกอกตกใจกับสิ่งที่จะต้องเผชิญ ถ้าเราสามารถเท่านี้ ก็คือ แก้ไขได้เท่านี้ ปกปักรักษาไว้ได้เท่านี้ ป้องกันไว้ได้เท่านี้ สุดวิสัยแล้ว ได้เท่าไรก็เท่านั้น จบ ! เชื่อสิ่งที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสรู้ ทุกอย่างอย่าไปยึดมั่นถือมั่น มันไม่ใช่อะไรของเรา

อาตมาเชื่อพลังแห่งคุณค่าของบุญกุศล อาตมารอดพ้นภัยต่างๆ ที่ควรจะมาถึงด้วยอำนาจของบุญกุศล *(ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจาริง ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรม)* คือ ***"ธรรมที่เป็นกุศล-อกุศล มีจริงในมหาจักรวาล"*** โดยเฉพาะในชีวิตของเรา มีพลังของบุญ หรือบาป อยู่ในตัวของแต่ละบุคคล อาตมาจึงพยายามสั่งสมคุณธรรม คุณงามความดีไว้ เพื่อพึ่งพิง **อาตมาจะพึ่ง "ความดี" ที่ตนเองทำ** ใครจะพึ่งสิ่งอื่นใดก็ช่าง **"ศาสนาพุทธ" พึ่งกรรม** *(กัมมปฏิสรณะ)* **กรรมเป็นของเรา** *(กัมมัสสกะ)*

มีกรรมบาป...ก็พึ่งกรรมบาป มีกรรมบุญ...ก็พึ่งกรรมบุญ

อาตมาเชื่อ "พระพุทธเจ้า" อาตมาจึงเพียรที่จะสร้าง "บุญกุศล" ไว้ สิ่งที่เป็น บุญ-เป็นกุศล เป็นพลังที่มองไม่เห็น แต่มีฤทธิ์-มีอำนาจ...ที่จะช่วยได้ โดยที่เราไม่ต้องพูด-ไม่ต้องบอก เป็นปาฏิหาริย์ที่พาเรารอดได้อย่างไม่น่าเชื่อ !

อาตมาเกิดมา แค่เพียงมาทำหน้าที่ เท่าที่ได้ทำอยู่ทุกวันนี้นะ อาตมาทำได้แค่เพิ่มส่วนที่ดีให้สังคม เพื่อช่วยเหลือผู้คนส่วนหนึ่ง เฉพาะคนที่เห็นด้วยเท่านั้น คนใดเห็นดีด้วย แล้วพยายามพัฒนาปรับปรุงแก้ไขตนเอง **"แก้กรรม-แก้วิบาก"** ประพฤติปฏิบัติสั่งสมส่วนที่เป็น **"กุศลวิบาก"** ให้แก่ตนเองได้ สามารถช่วยเหลือตนเองขึ้นมาได้ ตนเองก็ไม่ต้องเดือดร้อนทุกข์ทรมานถูกเผาไหม้ใน **"ไฟบรรลัยกัลป์"** ให้ต้องไหม้ตายไปอย่างน่าทุกขเวทนา

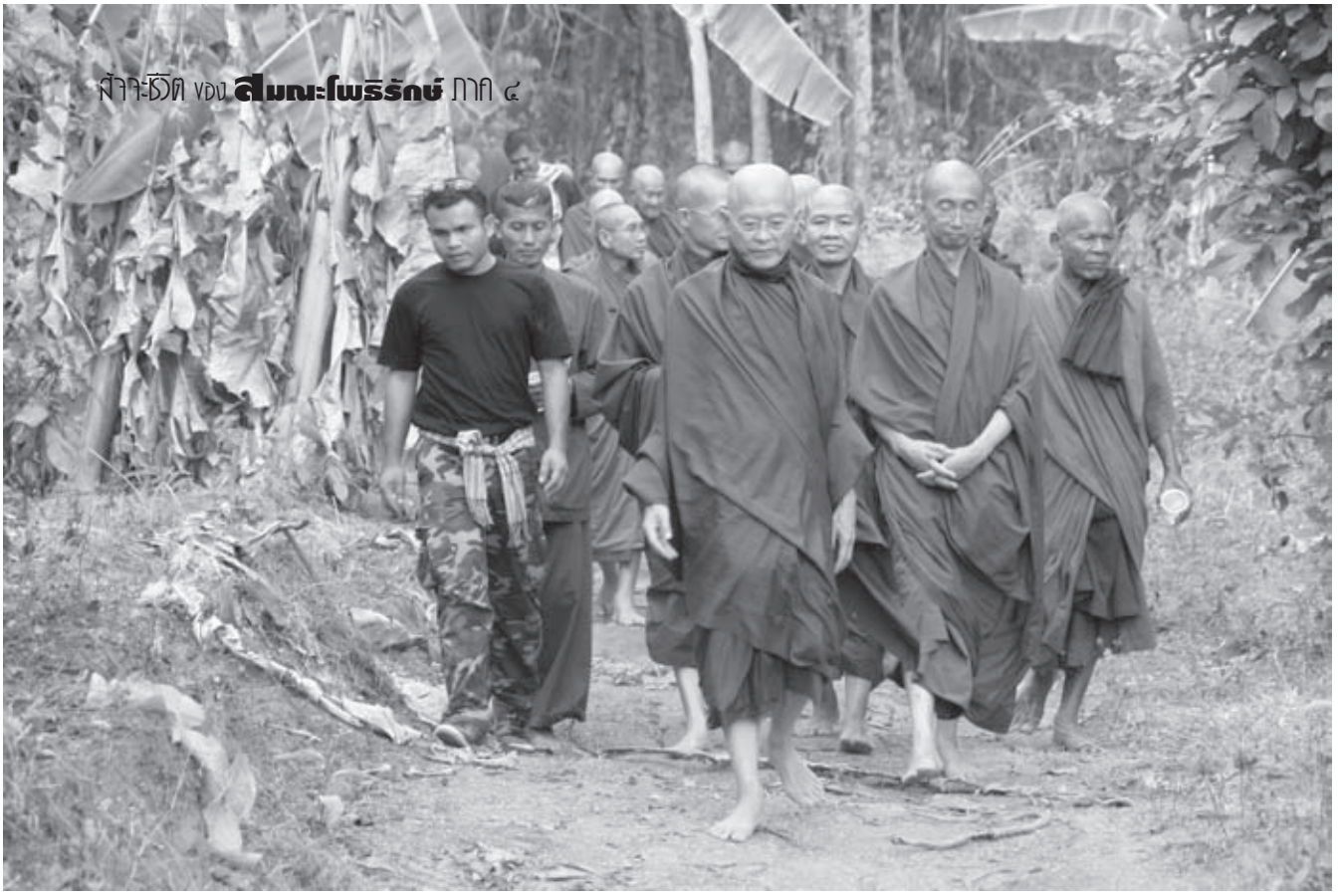
เมื่อช่วยตนเองขึ้นมาได้แต่ละคนๆ มากคนเข้าก็เป็นมวลของสังคม เป็นกลุ่มมนุษย์ที่จะมีแรงซับซ้อนขึ้นมา มีพัฒนาการเป็นกลุ่มก้อน-เป็นคณะ ที่จะไปช่วยมนุษย์ในสังคมโลกอื่นๆ ต่อไปๆ เพิ่มขึ้นไปๆ เป็น **"ปฏิภาคทวี"**

แต่อัตราความเสื่อม ที่คนช่วยกันละเลงระดมถล่มทลาย ให้ไปสู่ความเสื่อม ฉิบหายเป็น **"ไฟบรรลัยกัลป์"** เป็น **"กลียุค"** นั้น จะมีอัตราก้าวหน้าไปมากกว่ามาก เมื่อเทียบกับอัตราของ **"ความดี ความเจริญ"** ที่ไม่ตกไปในความเลวร้ายนั้น

อาตมาจึงไล่ตามไม่ทัน **อย่างไรๆ ก็ไล่ตามไม่ทัน ช่วยโลกไม่ทันแน่ๆ**

ฉะนั้น **อาตมาทำสุดแรง ทำสุดความสามารถ ทำสุดความตั้งใจเท่านั้น**

เพื่อให้เกิดผลช่วยรื้อขนสัตว์ **ช่วยสัตว์มนุษยโลกเพิ่มขึ้นให้ได้ส่วนหนึ่ง**

บุญ คือ เสียสละ
และ แบ่งปัน
ทำมสุขบุคร์

แม้พยายามอย่างยิ่ง ก็ได้เพิ่มขึ้นมาเท่านั้นเอง เท่าไรก็เท่านั้น อาตมาไม่ได้ไปกะเกณฑ์ ไม่มีความรู้ความสามารถจะไปพยากรณ์คำนวณเอาได้หรอก

ถ้าผู้สอน "ศาสนาพุทธ" ในเมืองไทย ก็คือ "พระ" จำนวนกว่า ๓๐๐,๐๐๐ รูป ทำหน้าที่ช่วยเหลือสังคม สอนจริยธรรมใน "ศาสนาพุทธ" อย่างที่อาตมาพาทำ แล้วไม่ถูกต่อต้าน ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนช่วยเหลือกัน สังคมจะไม่เลอะเทอะเละเทะอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ *(อบายมุข-สิ่งมอมเมาทุกรูปแบบ เต็มบ้าน-เต็มเมือง !)*

อาตมามีสมณะอยู่แค่ ๑๐๐ รูป ทำงานศาสนานี้ ก็ยังมีผลเจริญได้ดีขนาดนี้ มีชุมชน-มีหมู่กลุ่ม-มีวัฒนธรรม ดำเนินชีวิตอยู่ในระบบ **"บุญนิยม"** ได้ขนาดนี้

ทั้งๆที่ถูกต่อต้าน-ถูกกล่าวประกาศตลอดเวลาว่า *"พวกเราทำไม่ถูกต้อง พวกเราเป็นขบถต่อศาสนา พวกนี้จะมาทำลายล้างสังคมประเทศชาติ"*

แม้เขาจะโฆษณาถล่มเราอยู่ตลอดเวลา อัตราผลได้ที่ก้าวหน้าของเราที่ทำอยู่นี้ ก็ยังทำได้ขนาดนี้ มีผลปฏิภาคทวีเหมือนกัน ถ้าได้รับการยอมรับ-สนับสนุน-ส่งเสริม ก็คงจะได้มากกว่านี้ มีผู้รู้สัจจะมากกว่านี้ขึ้นมา

แต่มีภาวะซับซ้อนอยู่ ก็ดีเหมือนกัน **ถือเป็นการคัดเลือกคน** คนใจถึงพกหัวกะทิจะเข้ามาที่นี่ได้ก่อน อาตมาก็จะได้คนที่มี **"ภูมิรู้"** ในความสำคัญ

♠ โลกร้อนแรงเลวร้าย

"โลก" ร้อนแรงเลวร้ายเดือดร้อนเสื่อมต่ำลงไปมากขึ้น และยิ่งขึ้นทุกวัน ! ผู้ที่ตื่นแล้ว *(มีสติปัญญา-สัมมาทิฏฐิ)* **ก็ไม่ควรจมอยู่กับ "โลก" ที่เลวร้ายนั้น !**

ผู้เห็นทางออกแล้ว ควรจะต้องช่วยทั้งตนเอง และมาช่วยโลกบ้าง ด้วยการผนึกรวมตัวกัน เพื่อพัฒนาตนเอง ทำให้เกิดสังคมกลุ่ม เป็นกลุ่มชุมชน ที่มีพลังในการสร้าง **"ความจริง"** แสดงความเป็นจริงให้เป็นรูป-เป็นร่าง-เป็นตัว-เป็นตนของมนุษย์ **"อาริยะ"** ที่เป็น **"ชาวโลกุตระ"** ให้แก่มนุษย์ชาวโลกได้รู้แจ้งเห็นทางด้วย ได้รู้ว่า ***"โลกนี้ ไม่ใช่มีทิศทางเดียว คือ 'โลกีย์' เท่านั้น ที่ผู้คนในโลกจะเป็นไปกัน"***

ยังมีอีกทางหนึ่ง คือ **"โลกุตระ"** เป็นทิศทางที่ **"พระพุทธเจ้า"** ทรงค้นพบ และได้เอามาประกาศแก่มนุษย์โลกกว่า ๒,๕๔๘ ปี มาแล้ว

"ธรรมะ" ของ **"พระพุทธเจ้า"** มาถึงวันนี้ ก็ยัง **"อกาลิโก"** ยังดำเนินอยู่ และยังสามารถที่จะนำตนเข้ามาพิสูจน์ **"ความจริง"** ของ **โลก "โลกุตระ"** ได้อยู่

เราชาวอโศกผู้เห็นทางแล้ว ก็จะเป็นผู้ดำเนินไปสู่ทิศทางที่ "พระพุทธเจ้า" ได้ชี้ทางให้แก่เราไว้แล้วด้วยกัน เป็น **"อุภยัตถะ"** คือ **"เป็นประโยชน์สองฝ่าย"** ทั้งแก่ตนเอง-แก่โลก-แก่สังคม เราก็จะได้ช่วยตน และช่วยชาวโลกด้วย

ยิ่งพวกเรารวมตัวกันเป็นกลุ่ม-เป็นชุมชน-เป็นสังคม ที่มีวิถีการดำเนินชีวิตแบบ **"วัฒนธรรมชาวอโศก"** มีความเป็นจริงได้ขนาดนี้ ทำได้ถึงขนาดนี้ !

อาตมาก็ภาคภูมิใจแล้ว ที่สามารถเอา **"ธรรมะ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** มาพิสูจน์ท่ามกลางสังคม ที่ร้อนแรงเป็น **"โลกียะ"** ที่จัดจ้าน

ยุคนี้ไม่น่าจะสอนได้ ไม่น่าจะพัฒนาได้ ก็พัฒนาได้ !

มีคนสามารถหลุดออกมาจากบ่วงของ **"โลกีย์"** ได้ แม้ยังไม่มากนักก็ตาม

อาตมาก็จะพากเพียรสร้างสรรทำต่อไปเรื่อยๆ จะพยายามดื้อไม่ยอมตายง่ายๆ เป็นความตั้งใจจริง แต่จะเป็นไปอย่างไรไม่รับรอง !

"การช่วยตนเอง" ตามทฤษฎีของ "พระพุทธเจ้า" จนได้มรรคผล "โลกุตระ" จะมีผลซ้อนในตัว เราคนเดียวนี้แหละ one in two หนึ่งอยู่ในสอง

"ปรมัตถประโยชน์" หรือประโยชน์ทางธรรม จะได้ประโยชน์สองส่วน คือ ***"เราลดละ 'กิเลส' ลง ก็ได้ช่วยตนด้วย ช่วยโลกไปด้วย"*** จึงเป็นประโยชน์สองส่วน *(อุภยัตถะ)* อย่างชัดเจนจริงๆ

ผู้บรรลุธรรมสูงสุดถึง "อุตตมัตถะ" คือ *"สุดยอดแห่งประโยชน์แล้ว"* ผู้นั้น **มีประโยชน์เดียว** คือ ***"ประโยชน์ท่าน"*** เพราะประโยชน์ตนจบแล้ว กลายเป็นผู้มี **"ปรมัตถะ อุตตมัตถะ"** สุดยอดประโยชน์

♠ ถ่วงดุลสังคมโลกีย์

อาตมาเกิดมาในชาตินี้ หรือชาติไหนๆ ก็จะขอทำงานสืบทอด "สัจธรรมของศาสนาพุทธ" ไปจนตาย เป็นการ "กตัญญู" ต่อ "พระพุทธเจ้า" เพื่อสังคมโลกจะได้มีมนุษย์ที่รู้จัก "สัจธรรม" หลุดพ้นจากเรื่องที่ต้องวนเวียนอยู่ในโลกโลกีย์นี้อีก

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาเป็นพุทธ เลือดเนื้อและวิญญาณเป็นพุทธ ขอทำงาน 'พุทธศาสนา' เต็มชีวิตเต็มเวลาจนกว่าจะตาย จะขอทำงานอย่างนี้ทุกภพชาติ จะมุ่งมั่นทำงาน จะพยายามสร้างสรรคุณงามความดี แล้วบอก*

สอน-ถ่ายทอด-แนะนำให้คนอื่นๆ ได้รู้ตามต่อๆ ไป"

โดยมีปณิธานแน่วแน่ว่า ***"แม้จะเกิดมาในชาติข้างหน้าต่อๆไปอีกกี่ชาติๆก็ตาม ก็จะขอทำงานศาสนาเป็น 'ชาวพุทธ' ต่อไปและต่อไปอีก จนกว่าจะบรรลุสูงสุดถึงที่สุดแห่งที่สุดอันจะพึงมีพึงเป็นของ 'ศาสนาพุทธ' ทั้งฝึกฝนบำเพ็ญตน ทั้งทำงานให้แก่ 'ศาสนาพุทธ' ยังความเป็นเนื้อแท้ของพุทธไว้ให้มีอยู่...เป็นประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ สิ่งใดผิดพลาดก็จะช่วยแจ้งช่วยบอกแก่กันและกัน เพื่อแก้ไขทำเนื้อแท้ของพุทธ...ให้เกิดประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติให้ได้ จนสุดความสามารถ"***

อาตมาพยายามดูแลตัวเอง...ให้มีชีวิตอยู่ให้ยาวนานที่สุด...เท่าที่จะนานได้

ไม่ใช่เพราะอาตมา **"กลัวตาย"** แต่เพราะอาตมา **"ไม่กลัวเหนื่อย"**

ผู้บรรลุธรรมใน **"ศาสนาพุทธ"** แล้ว ยิ่งช่วยมนุษยชาติ-อนุเคราะห์โลก-อุ้มชูโลก-เกื้อกูลโลก-ไม่หนีเอาตัวรอด เป็นศาสนาที่เป็นประโยชน์กับมนุษยชาติจริงๆ

อาตมาทำงานมากว่า ๓๐ ปี มีคนเข้าใจ-มีคนได้มรรค-ได้ผลพอสมควร

ในท่ามกลางกระแสของสังคมโลกโลกีย์ที่มีมากเป็นธรรมดา แม้เขาไม่ต้าน แต่ก็เหมือนต้านโดยธรรม จึงถ่วงดุลกันอยู่เหมือนกับกระดานหก ๒ ด้าน

เราอยู่ระหว่างกระดานหกอีกด้านหนึ่ง **ที่ถ่วงดุลสังคมโลกอยู่** *(โลกพัฒนาไปทางธรรมก็พัฒนาไปอีกทาง)* ซึ่งเราจะต้องใช้คานยาวมากเลย จึงจะพอถ่วงดุลโลกไว้ได้

พวกเราต้อง **"ถ่วงดุลโลก"** ไว้อย่างหนักหน่วง นั่นคือ ***"ชาวอโศก อยู่ในสังคมโลกโลกีย์ จะต้องสู้ หรือต้องต้านทานแรงเสียดทานของ 'โลกีย์' นี้ อย่างหนัก !"***

คนที่ไม่เข้าใจเราเลย ก็มาก ! ***เพราะค่านิยม-รสนิยม หรือ CONCEPT ของสังคมคนโลกีย์ เขาเห็น-เขาเชื่อว่า "ชีวิตเกิดมาต้องกิน-สูบ-ดื่ม-เสพ...สุข"***

ชีวิตมี **"ความสุข"** เพียงแง่เดียว คือ *"สุขเสพสม สุขอย่างมีรสอร่อยบำรุงบำเรออารมณ์ใคร่อยาก ก่อให้เกิดการแย่งชิงกันเสพสุขสมใจมากขึ้นๆ ยิ่งๆ ขึ้น"*

ไม่ใช่ **"สุข"** อย่าง **"สงบ-ว่าง-ระงับ"** จาก **"กิเลส"** *(ไม่ต้องอยากใคร่แสวงหาบำเรอ)*

แม้สภาวะของ "ความดีงาม" กับ "ความเลวทราม" จะต่างกัน ตรงข้ามกัน

แต่ **"ความดีงาม"** แม้มีประมาณน้อย ก็สามารถถ่วงดุล **"ความเลวทราม"** ประมาณมากได้ คือ ***"ความดี" แม้ไม่มากเท่ากับ "ความชั่ว" ก็ยังถ่วงดุลไว้ได้***

เช่น *ประชากรไทยสามารถทำ* ***"ความดี"*** *ได้จริงๆ ให้เกิดขึ้นในประเทศไทย ที่มีประชากร ๖๐ ล้านคน ทำให้มีคนดี ๓๐ % มีคนชั่ว ๗๐ % ก็ยังถ่วงดุลกันได้*

*แต่ถ้ามีคน **"ทำดี"** ได้ถึง ๕๐ % เท่านั้น **"ความดี"** ก็ชนะแล้ว !*
*เพราะสามัญสำนึกที่ดีงาม เป็นเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"** ที่มีน้ำหนักมากกว่า*

สังคมมนุษย์ทุกวันนี้ "ไร้คุณธรรม" มีแต่ "อกุศล-โทษ-ภัย" มากมาย มีระบบวิธีการที่ซับซ้อน ดูเหมือนดี-แต่มีร้ายซ่อนอยู่มาก เอาเปรียบอย่างลึกซึ้ง จนรู้ไม่ได้เท่าทัน-ตามไม่ติด สังคมจึงเดือดร้อนวุ่นวายหนักมาก แก้ไขก็ยากมาก !

คุณค่า **"ความดี"** ของคน ยังมีไม่มากถึง ๓๐ % จำเป็นต้องเร่งรัดพัฒนาให้มีมากขึ้นๆ **อย่างน้อยต้อง ๓๐ % จึงจะถ่วงดุลโลกโลกีย์ได้** เพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ยากเดือดร้อนวุ่นวาย ก็จะช่วยให้สังคมมนุษย์สงบสันติสุขเย็นขึ้นได้

ถ้า **ไม่เรียนรู้ "สัจธรรม" แล้ว สังคมมนุษยชาติไปไม่รอด** ระบบเศรษฐกิจ **"ทุนนิยม" แก้ปัญหาสังคมไม่ตก** เพราะมีแต่ขูดรีดเอาเปรียบสังคมให้เดือดร้อน

<u>วิธีจะแก้ปัญหาสังคมให้ได้จริงๆ</u> จะต้องระดมเร่งสร้าง "คนดี" ให้การศึกษา "โลกุตระ" สร้างคนที่ **"ลดโลภ-โกรธ-หลง"** มีคุณธรรม มีจริยธรรม สร้างสรร-เสียสละ-เกื้อกูล ออกไปสู่สังคมให้ได้จริง ให้มีปริมาณมากเพียงพอที่จะถ่วงดุล **"กลุ่มนักสร้างสรรเสียสละ"** กับ **"กลุ่มนักธุรกิจนายทุน"** จึงเป็น **"คู่ต่อสู้เอก"** อาตมาจึงต้องสร้างหมู่กลุ่มที่จริงจัง **มีระบบ "บุญนิยม" ที่แข็งแรง มีระบบชีวิตที่ไม่โลภโมโทสัน** เพื่อพิสูจน์ความจริงใจ-ความชัดแท้ ชีวิตอย่างนี้เป็นสุขกว่า

อาตมาเทศน์อยู่ทุกวันนี้ อย่าฟังกันเล่นๆ ต้องนำไปไตร่ตรอง

แม้เป็นเด็กๆที่ได้เข้ามาคลุกอยู่ หรือผู้ใหญ่ที่ได้ตัดสินใจทิ้งทรัพย์ศฤงคาร ทิ้งบ้านช่องเรือนชาน เข้ามาอยู่ในแวดวงนี้แล้วก็ตาม

พวกเราต่างมี **"วิถีชีวิตชุมชน"** อยู่ร่วมกัน จนกระทั่งเป็น **"วัฒนธรรม"** *(บุญนิยม)* แบบนี้ ที่ตายจากกันไปแล้วก็มาก แต่ **"วิถีชีวิตชุมชน"** ก็จะเป็นไปอย่างนี้

ผู้ยังไม่ถึงที่ตาย และตั้งใจแล้ว *(จะฝากชีวิตไว้กับชุมชน)* ก็จะทยอยกันมา

ในสังคมเรานี้ **คนบุญมีมาก คนบาปก็จะน้อย** เด็ก คนพิการ คนทรมาน คนแก่ ที่เป็นภาระก็จะน้อย เพราะเราสอนให้รู้จักอะไรควร-ไม่ควร เป็น **"วัฒนธรรม"** ซ้อนอยู่ในนี้ เด็กก็จะขยันรู้จักทำงาน ต่างกับสังคมข้างนอกเด็กๆทำอะไรไม่เป็น

สังคมของเรา *(ชาวอโศก)* **ไม่ต้องห่วงเลยว่า *"จะเลวลง"* เพราะพวกเรามีแต่พลังงานที่จะสร้างสรร "ความดี" และเรายังสร้างกันไม่พอใช่ไหม ?**

พวกเรายังมีพลังงานที่จะสร้างสรรดีๆๆ ขึ้นไปอีก ไม่มีหยุด...จนตาย ! พลัง

ของเด็กๆ ก็จะตามมา ขอให้อุตสาหะพากเพียรพยายามไปเถิดในหมู่กลุ่มนี้

ใน "ธรรมะ" หรือใน "สิ่งที่ทรงไว้" ก็ทรงไว้...ทั้งความรู้-ทั้งพลังงาน ที่ตก ผลึกผนึกกันไว้ ซึ่งมีทั้งแรง **"ปัญญา-เจโต"** ที่รู้จัก...ดี-ชั่ว, ถูก-ผิด, บาป-บุญ, คุณ-โทษ, ควร-ไม่ควร ซึ่งเป็นความสมบูรณ์ของ **"ธาตุจิตวิญญาณ"** หรือ **"จิตนิยาม"** ที่สูงสุด เป็น **"โลกุตระ"** ที่รู้จักกรรม-รู้จักธรรม-รู้จักสิ่งที่ควรทรงไว้ ใช้ปัญญารู้-ใช้ปัญญาทำ เพื่อให้เกิดการทรงไว้-ดูดไว้...ได้แน่น-ได้เร็ว และสลัดออก-ปลดปล่อย-ปลงวาง...ก็ไว จึงเรียกว่า **"มุทุภูตธาตุ"** คือ *"ธาตุที่ละเอียดอ่อน...**รู้**-ก็ไวเร็ว, **ยึด**-ก็เร็วแรง, **ปล่อย**-ก็เร็วไว ตามฐานะของแต่ละคนที่ได้ฝึกหัด-ได้สร้างสม...ให้เกิดประสิทธิภาพนั้น ได้จริงในตน จนเป็นนิสัย-เป็นวิสัย"* *(ที่ทำจนเคยชิน...เป็นที่พึ่ง-ที่พักพิง-ที่อาศัย)*

สังคมของพวกเรา จึงเป็นสังคมที่จะพาดำเนินชีวิตไปสู่ "สุคติ"

เป็นสังคมอีกชนิดหนึ่ง ที่อาตมามั่นใจว่า ***"แนวคิดบุญนิยมที่ได้นำพาทำกันมาอย่างนี้ จะกอบกู้สังคมโลกทั้งโลก"***

ที่อาตมากล้าพูดอย่างนี้ เพราะว่า *"มาถึงวันนี้แล้ว (๒๔ ต.ค. ๔๘) ได้มีข้อพิสูจน์ปรากฏยืนยัน **'ความจริง'** ตามที่อาตมามีปัญญา"*

ผู้อื่นที่เป็น "ปัญญาชน" เขาเฝ้าดู-เฝ้าสังเกต *(วิถีชีวิตชุมชนบุญนิยม)*

ทั้งๆ ที่เริ่มแรกที่อาตมาพาทำ เขาต่อต้าน และเห็นว่า *"เป็นเรื่องวิปริต เป็นเรื่องแปลก เป็นคนละเรื่องกับที่เขาเคยเชื่อถือ หรือเห็นว่าดี"*

แต่เมื่อได้ใช้เวลาพิสูจน์กันมาถึงวันนี้ ๓๐ กว่าปี ก็มีคำตอบแล้วจริงๆ ซึ่งมีเหตุการณ์ของจริง จากผู้ดูแลสังคมที่พยายามค้นหา **"สังคมแบบไหน ชนิดไหน มีความเป็นอยู่อย่างไร...ที่ดี"** *(แผ่นดินธรรม-แผ่นดินทอง)* คนเหล่านั้นก็ตอบรับมาแล้ว

จึงเป็นการพิสูจน์ยืนยันแล้วว่า *"สิ่งนี้* ***'เป็นของดี-ของจริง'*** *ที่เขายอมรับว่า* ***'ทำได้ยาก-ทำได้ไม่ง่ายนัก'*** *และที่นี่ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดแต่แรก"*

ขณะนี้อาตมาไม่ขอกล่าวว่า "เราดีที่สุด" เพราะ "พวกเรายังไม่ดีที่สุด" แต่ในสังคมโลกีย์ทุกวันนี้ ขณะนี้ **"เราก็ดีกว่า"**

♠ กู้ศักดิ์ศรีศาสนา

ผมจะบอกพวกคุณให้รับรู้ไว้ *(กล่าวกับนักบวช เมื่อ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๕)*
โลกในยุคอายุพุทธกาล ๒,๕๐๐ กว่าปีนี้ มีแต่โคลนเน่า น้ำเน่า !
ดร.กู้ศักดิ์ โกมลฤทธิ์ พยายามมาช่วยแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมน้ำเน่า !

...แต่ผมต้องเก่งกว่านั้นมาก... !!!

เพราะผมต้องมา **"กู้ศักดิ์ศรี" ของ "ศาสนา", "กู้ศักดิ์ศรี" ของ "โลกุตระ"**

โกมล แปลว่า ***ดวงใจ*** *หรือ* ***ดอกบัว*** **"โกมลฤทธิ์"** ก็คือ ***"ผมต้องมีฤทธิ์ทางใจมหาศาล ต้องมีอิทธิฤทธิ์ทางจิต"*** ผมอวดตัวกับพวกคุณ โดยใช้สื่อภาษาประกอบ

แต่ก็คือ ***ความจริง ที่ผมต้องมีฤทธิ์ทางใจมหาศาล*** *(โกมลฤทธิ์)* ***ถึงจะมาแหวกว่ายบุกลุยน้ำเน่า บุกกิเลสเน่าๆ ในโลกนี้ ที่ละเอียดลึกซึ้งซับซ้อนเป็นอภิมหากิเลส***

ผมเป็นก้อนน้ำใส เป็นเมล็ดน้ำใส ที่จะต้องทนทานที่สุด !
เขาจะกระหน่ำย่ำยี ตีผมหนักแรงขนาดไหน ผมก็ต้องสู้อยู่เรื่อยไป...

ผมต้องใช้ฤทธิ์แรงที่จะสู้ เพราะน้ำเน่ามันแรงมาก <u>**ผมต้องรักษาน้ำใสนี้ไว้ให้ได้**</u> ***ถ้าผมรักษาไว้ไม่ได้ ถูกเขาละเลงเป็นน้ำเน่าหมด โลกนี้ก็เน่า !***

ใครมาละเลงเมล็ดน้ำใสของผมไป คนนั้น **"บาป"** มหาอเวจีนรก !

ผมมีความบริสุทธิ์ใจอย่างนั้นจริงๆ อธิบายให้พวกคุณฟังด้วยเหตุด้วยผล
ผมมี **"ญาณหยั่งรู้"** ของผมเอง ไม่เหมือนพวกเขารู้ !

ผมรู้ว่า *"พวกเขาได้เลอะ-ได้เพี้ยน-ได้เบี่ยงเบนไปแล้ว แล้วเขาก็เหลิงหลงใน* ***'ภูมิรู้'*** *ของเขา เขาได้ความรู้เหล่านั้น แล้วเขาทำตัวเองให้* ***'หลุดพ้น'*** *หรือเปล่า ?*

*เขา **'ยืนยัน'** ตัวเองได้ไหม (เอหิปัสสิโก) ? แล้วเขามี **'สิ่งจริง'** มาแสดงไหม ?*

ผมแสดงธรรมกับพวกคุณ *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๒๕)* **กว่า ๑๐ ปีมาแล้ว** คุณจับผิดได้ไหมว่า ***"ผมไม่บริสุทธิ์ ผมแสดงธรรมไม่อยู่กับร่องกับรอย ผมพาคุณสูงขึ้นไปไม่ได้"***

หรือ คุณยืนยันได้ว่า ***"คุณได้ดีขึ้น คุณรู้ชัด-รู้คม-รู้ลึกยิ่งๆ ขึ้น"***

คุณยังเหลือเศษ *(กิเลส)* เท่าไร **ก็พากเพียรทำสิ เอาให้เปรี้ยงไปเลย ! ทำให้บริสุทธิ์บริบูรณ์** คุณก็จะแข็งแรงมั่นคงยืนหยัดยืนยัน ชีวิตนี้ก็จะสบายใจ-เบิกบาน-ร่าเริง-ยินดี *(ปมุททะ)* ไม่ต้องหน้านิ่วคิ้วขมวดวู่วามเป็นยักษ์มารอยู่ในโลก

แม้ผมจะแสดงหน้ายักษ์บ้าง ก็เป็นเพียงบทแสดง เป็นดาราตุ๊กตาทองเท่านั้น *(ปฏินิสสัคคะ)* **ใจผมไม่ได้โกรธเคืองอะไร ผมไม่ได้แก้ตัวนะ !**

เมื่อคุณถึงภาวะนั้น แล้วคุณแสดงสิ่งนี้ คุณก็จะต้องรู้ใจของคุณจริงไม่จริง *(คือ แสดงอาการโกรธเคือง แล้วใจโกรธเคืองจริง หรือไม่จริง ?)* คุณโกหกใจของคุณไม่ได้

นอกจากคุณหยาบ ไม่ละเอียดพอที่จะรู้ใจของคุณ ต้องรู้ใจตัวเองให้จริง อย่าขี้โกง อย่าประมาท อย่าโกหก อย่าซ่อนแฝง อย่าอำพรางตัวเอง

เราต้องยอมรับ "ความจริง" แล้วแก้ไข "ปรับปรุง" ตัวเองเสมอๆ ที่สุดเราก็จะ "เบิกบาน-ร่าเริง-แจ่มใส-ไร้กังวล" ได้จริงๆ

♠ ผู้ทำลาย "พุทธศาสนา" ที่แท้จริง

[เก็บความจากคอลัมน์ "คั้นมันออกมาจากความว่างเปล่า" ๑ ม.ค. ๑๕ ฉ. ๑ ปี ๑๖ (อโศก ๒)]

ข้าพเจ้าไม่แปลกใจเลย ที่ "พระพุทธเจ้า" ทรงทำนายไว้ว่า "ศาสนาพุทธ จะถึงจุดอวสานลงภายใน ๕,๐๐๐ ปี" คือ หมายความว่า ***"ผู้ที่จะรู้ทางแท้ จะรู้จุดจริงของ 'พุทธศาสนา' จะไม่มีหลงเหลืออยู่เลยในสังคมของ...พุทธศาสนิกชน"***

นั่นคือ *"จะไม่มีผู้ใดสามารถอาศัย **'คำสอน ตำรา'** (พระธรรม) หรือแม้จะพึ่งพา **'สงฆ์สาวกของพุทธ'** ในยุคสมัยนั้นได้เลย"*

"พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์" ในยุคนั้น *(พ.ศ. ๕๐๐๐)* จะไม่สามารถนำพา **"พุทธศาสนิกชน"** คนใด ให้เข้าถึง **"พุทธะ"** หรือ **"รู้แจ้งแทงตลอด"** ได้เลยจริงๆ

คำว่า **"พระอรหันต์"** ก็จะไม่มีใน **"พุทธศาสนา" !!!**

แต่ "พระอรหันต์" จะไปบังเกิดอยู่ในสังคมนอก "พุทธศาสนิกชน"

พระผู้นั้นก็คือ **"พระปัจเจกพุทธะ"** ทั้งหลายนั่นเอง คือ **"ต้องรู้เอง-แจ้งเอง"**

และ **"พระปัจเจกพุทธ"** ทั้งหลายนี่แหละ คือ ***"คนนอกศาสนาพุทธ"*** *ตามความเห็นของเหล่า* ***"พุทธศาสนิกชน"*** *ทั้งปวงในยุคนั้น เพราะเหตุว่า...*

"พระพุทธ" ในยุคนั้น จะคือ *"วัตถุรูปนานาประการที่เขาจะสรรสร้างกันขึ้นมาเคารพนับถือ"* *(ที่สุดจะเคารพได้แม้ของต่ำ เช่น คิวลึงค์)*

จะไม่มี **"พระพุทธ"** ที่เกิดในใจ จะไม่มีการเห็นตถาคตแท้ๆ

"พระธรรม" ในยุคนั้น จะคือ *"หลักปรัชญา หรือถ้อยคำข้อความอันได้ปฏิรูปไปอย่างพิสดารหรูหราหลากล้วนวิจิตรมากกว่าพระไตรปิฎกขึ้นไปอีก"* *(เช่น ขณะนี้วิชาของศาสนาพราหมณ์ ก็มากเกินกว่า "ไตรเพท" ออกไปเป็น ๕ เป็น ๖ แล้ว)*

"พระสงฆ์" ในยุคนั้น จะคือ *"หมู่ชนอีกกลุ่มหนึ่งในโลกในสังคม ที่อาศัยจารีต-ประเพณี เลี้ยงชีพตนอยู่เท่านั้น"* *(แม้เดี๋ยวนี้ก็เป็นไปอย่างนี้แล้ว มากกว่าครึ่งของ* ***"พระสงฆ์"*** *ทั้งหลาย ผู้มีปัญญาพึงคิด-พิจารณา-สอดส่อง-ไตร่ตรองให้ดีเถิด)*

ยิ่งคำว่า "พุทธศาสนิกชน" ตามจุดมุ่งหมายที่ "พระพุทธเจ้า" พยายามสอนและพาเป็นด้วยแล้ว ก็คือ *"ต้องเป็นผู้มีศีล-มีธรรม ตามระดับบุรุษบุคคล ๘"*

แม้ในปัจจุบันนี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ กว่าๆ เท่านั้น ก็มีเหลือน้อยเต็มทีอยู่ แล้ว มีแต่ผู้แอบอิง และอวดอ้างมากขึ้นๆ ว่า *"ตนนับถือ* ***'ศาสนาพุทธ'*** *โดยเฉพาะในประเทศไทย และจะแพร่กว้างออกไปในนานาประเทศ"*

แต่แท้จริงแล้ว มี **"พุทธศาสนิกชน"** จริงๆ หรือผู้พยายามจะเป็น **"คนดี"** แท้ๆ อย่างฉลาดจริงๆ มีไม่กี่คนหรอก !

นอกนั้นคือ ***"ผู้ทำลาย 'พุทธศาสนา' อย่างเลือดเย็นอยู่ทั้งนั้น"***

ดังนั้น ***จึงขอให้พึงสังวรกันให้มากเถิด "พุทธศาสนิกชน" ทั้งหลายเอ๋ย !***

"ศาสนาพุทธ" ยังจะดำเนินตัวแพร่หลาย กว้างขวางออกไปอีกทุกวี่ทุกวัน จะหรูหรา-ฟุ้งเฟ้อ-เลื่องลือ ยิ่งกว่าปัจจุบันนี้อีกมาก จะแตกหน่อ-แยกกอ-ขยายพืชพันธุ์ มีลูกหลานแห่ง **"ศาสนาพุทธ"** ออกไปอีกมากกว่านี้อีกมากต่อมากนัก

นั่นคือ ***"ศาสนาพุทธ"*** *ยังมีการดำเนินตัวแบ่งแยกออกจากกันอยู่ทุกวินาที*

เพราะโดยสภาวะที่แท้จริงนั้น มี **"ความยึดถือ"** มี **"ความยึดมั่น"** และมี **"ความเข้าใจ"** ปลีกแยก-แตกทางออกไป เป็นหมู่-เป็นกลุ่มต่างๆ **"ปฏิบัติ"** ไม่ลงรอยกัน แล้วก็ร่าง **"ปริยัติ"** ขึ้นมาชี้ชวนเป็นหลักฐาน ในแต่ละหมู่ แต่ละเหล่าอยู่เสมอๆ ล้วนแสดง **"ทิฏฐิ"** *(ความเห็น)* ให้แตกแยกออกไปๆ อยู่ด้วยกันทั้งสิ้น

จนกว่า **"ทิฏฐิ"** ทั้งหลายนี้ จะนับจัดได้เป็น ๖๒ พวก อย่างละเอียด ก็จะมี **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** เสด็จอุบัติขึ้นมา รวมทิฏฐิทั้ง ๖๒ เข้าเป็น **"สัมมาทิฏฐิ"** แต่เพียงอันเดียว เรียกว่า **"เอโก ธัมโม"** คือ **ธรรมแท้แต่อย่างเดียว**

♠ สืบสานศาสนานานเท่านาน

ถ้าเราไม่เข้าใจ "ชีวิต" ไม่รู้หลัก "สัจธรรม" เราก็จะดิ้นรนแสวงหาเงา ไขว่คว้าหามายา แล้วก็หลงนึกว่า *"เป็นความสุขวิเศษ"*

เมื่อเริ่มเข้าใจชีวิต ได้ปลดปล่อยปลงวางสู่ "โลกุตระ" เป็นความสุขสงบจากการตัดขาดสิ่งติดยึด หลุดพ้นจากสิ่งอร่อยของชอบ ตั้งแต่อะไร...ก็แล้วแต่บุคคล

ลดละลงมาได้เรื่อยๆ **จนหมดภาระ** ไม่ต้องวนเวียนเกี่ยวข้อง ไม่ต้องอาลัยอาวรณ์ ไม่ต้องเอาทรัพย์สมบัติใดๆ ในโลกอีก ไม่ต้องเกิดรสอร่อยยินดีปรีดาอีก และไม่หลงในพฤติกรรม-วาจากรรม-มโนกรรม แม้ยัง **"ทุจริต"** อยู่...ก็รู้เท่าทัน !

จะต้องเกี่ยวข้องกับวัตถุต่างๆ *ตั้งแต่ ข้าวของ เงินทอง สมบัติ บ้านเมือง แผ่นดิน ฯ* ก็ไม่หลง-ไม่แย่งชิง ทำให้เราเป็น **"ทาส"** อีกไม่ได้แล้ว จึงเป็น **"ผู้ชนะ"** แล้ว อยู่เหนือตั้งแต่วัตถุโลก จนถึงพฤติกรรม อย่างอาตมาไม่เอาจริงๆ แม้จะให้เป็น **"เจ้าแผ่นดิน" !**

อาตมาจะบำเพ็ญธรรม เป็น "พระโพธิสัตว์" ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นๆ ต่อไป เป็น **"มหาโพธิสัตว์"** เป็น **"บรมโพธิสัตว์"** จนเป็น **"พระพุทธเจ้า"** มีพฤติกรรมอันดี มีความรู้อันยิ่ง มีบทบาทอันเยี่ยม เป็นคุณค่าแก่มนุษยโลก

แม้เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ผู้มีพฤติกรรมอันเยี่ยมยอดที่สุดแล้ว ก็ทรงพฤติกรรมนั้น เท่าอายุขัยที่จะทำงานไป แล้วพระองค์ก็ไม่ได้ติดยึดว่า *"สิ่งนี้เป็นของเรา"*

"ดี" ก็ **"ดี"** อยู่ในโลก ฝากฝังไว้ในโลก ไม่อาลัยอาวรณ์อีก ผู้รู้ตัวจบ มี **"อรหัตผลของตัว"** จะตั้งจิตเกิดอีก ก็นิมนต์ !

"อรหันต์ และโพธิสัตว์" ไม่ใช่สิ่งที่แยกกัน แต่เป็นสิ่งเสริมกัน

ถ้ายังไม่ได้อรหัตผล มาสอน ก็สอนผิด บิดเบี้ยวไปตามกิเลสที่ยังเหลืออยู่ ผู้ใดมี **"อรหัตผล"** แล้ว แม้ขนาดโสดา-ก็สอนโสดา เป็นสกิทา-ก็สอนสกิทา เป็นอนาคา-ก็สอนอนาคา เป็น **"พระอรหันต์"** ก็สอนได้หมดทุกระดับ

ระดับ **"อรหันต์"** ก็สอนไปตามความสามารถ ของแต่ละเจ้าของจิตวิญญาณ

รู้ความจริงในตนให้ได้ อย่าให้ผิดเพี้ยน ก็จะเป็นสิ่งที่ **สืบทอดงานศาสนาไปเรื่อยๆ**

เพราะ **"ศาสนาพุทธ"** เป็นศาสนาที่ดีเยี่ยมยอดแล้ว ก็ยังมีวันเสื่อม !

จึงไม่มีปัญหาอะไรสำหรับผู้รู้ว่า *"ศาสนาพุทธ นั้น ไม่ใช่ศาสนาที่จะมีอยู่ตลอดไปชั่วนิรันดร์กาล"* จำเป็นต้องช่วยกัน **สืบสานศาสนาให้ยาวนานที่สุด**

"ศาสนาพุทธ" จึงมีนัยที่ละเอียดลึกซึ้งแยบคาย รู้แม้แต่อายุกัปกาลจะตั้งอยู่ และเสื่อมไป เป็นครั้งเป็นคราวชัดแจ้ง ไม่ได้หลงใหลว่า *"จะต้องอยู่นิรันดร์"*

"พุทธบริษัท" จึงต้องช่วยกันประคับประคองบูรณะ ให้เป็นบูรณภาพ ให้เกิดพุทธะเสมอๆ ด้วยสุดความสามารถของเราไปเรื่อย ก็จะก่อเกิด **"พุทธบริษัท"** ต่อเสริมไปเรื่อยๆ เท่าที่เรามีบารมี

ผู้ใดสอนได้ ก็จงสอน !

ผู้ใดยังเป็นนักเรียนอยู่ ยังสอนไม่ได้ ก็อย่าอวดเก่งให้พลาดพลั้ง

ผู้ที่มี"ภูมิธรรม"บ้างแล้ว สามารถสอนได้ตามภูมิ-ตามระดับ แต่ไม่สอน เพราะขี้เกียจ-เบื่อ นี่สิ ! เป็น **"กิเลส"** แท้ๆ ยังมีตัวตน ยังเห็นแก่ตัว

ยิ่งถูกต่อต้านย้อนแย้งตอบโต้ไม่ได้สมใจ และใจยอมไม่ได้ ก็จะยิ่งระอา เบื่อไม่อยากสอน เป็น **"อิตถีภาโว"** เป็น **"วิมุติ"** ที่ไม่สมบูรณ์ ยังมีตัวตนอยู่

"ผู้วิมุติ" สมบูรณ์แล้วจริง เป็น "อรหัตผล" สมบูรณ์ ต้องสอนคนอื่น

"โพธิสัตว์...โพธิกิจ" ต้องเกิดต่อทันที เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

สอนไม่เก่ง จนโดนเขาด่าว่าอย่างไรๆ *"พระอรหันต์ ก็ไม่มีปัญหาเลย..."* นอกจากรู้ว่า *"เออ ! เราไม่เก่ง สอนไม่ค่อยได้ ก็เราไม่เก่ง"*

เพราะฉะนั้น อาตมา"ไม่โกรธ"หรอก ที่สอนพวกคุณ แล้วคุณไม่พอใจ มาย้อนแย้ง มาต่อต้าน มาด่าเอาบ้าง มาตำหนิเอาบ้าง !

ถ้าตำหนิถูก ก็ไม่เป็นไร อาตมาก็ขอ **"ขอบคุณ"** แล้วคุณก็ได้ **"บุญ"** แต่ผู้ที่ด่าผิดๆ สิ ! บาป ! ผู้ใดเพ่งโทษ **"พระอาริยเจ้า"** ก็ได้นรกไป ๑๑ ขุม

อาตมารู้สึกสงสาร ทั้งพระ และฆราวาส ที่เพ่งโทษ เห็นอาตมาบกพร่อง สิ่งนั้น สิ่งนี้ อย่างโน้น อย่างนี้ แล้วก็แพ้ภัยตัวเอง ไม่อยากอยู่ด้วยแล้ว

อาตมาก็พยายามย้อนถามว่า *"คุณเก่งกว่า-ดีกว่าอาตมาแล้วหรือ ?"* ก็ยอมรับนะว่า **"ยัง" !** ก็เอา **"สิ่งดี"** ของอาตมาสิ !

ทำไมไม่เพ่ง **"สิ่งดี" ?!** ไปเพ่ง **"สิ่งเลว"** ของอาตมาทำไม ?

อาตมาเป็นคนคนหนึ่งเท่านั้น ที่ทำทฤษฎีของ "พระพุทธเจ้า" ให้กลับ ฟื้นขึ้นมาอีก อาตมาทำงานนี้ อย่างสละเลือดเนื้อชีวิตทุกอย่าง เพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ของ **"พระพุทธเจ้า"** ผู้ใดเข้าใจได้ ก็จะเห็นผล

ใครจะว่า-ประชด-ประชันอาตมาว่า *"หลงดี หลงเด่น หลงดัง อยากใหญ่ อยากโต ปรารถนาอยากได้ชื่อเสียง-โลกธรรม...ฯลฯ"*

อาตมาฟังแล้ว *ก็จะ **"ตรวจจิต"** ให้ละเอียดแยบคายว่า "อาตมายังหลงเหลือเชื้ออะไร ? อาตมามีอาการอารมณ์อย่างนั้นจริงหรือไม่ ?"*

อาตมาขอยืนยัน ตั้งแต่วันวิสาขบูชา *(พ.ศ. ๒๕๒๖)* **มาแล้วว่า** *"อาตมาดื่มด่ำในคำตรัสของพระพุทธองค์ว่า พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติมิใช่เพื่อให้คนมานับถือ มิใช่อานิสงส์เพื่อจะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือเพื่อคัดค้านลัทธิใดให้ล้มไป"*

อาตมา จะเดินรอยตามพฤติกรรมอันดียิ่งของ **"พระพุทธเจ้า"**

แม้ จะยังดีไม่ถึง ยังไม่เก่งเท่า อาตมาก็จะฝึกปรือ !!!

และ จะอุตสาหะวิริยะพากเพียรพยายามทำให้ได้ !!!

♠ งานศาสนาไม่สั้น

อาตมาไม่ได้ทำงานศาสนาที่สั้นๆ จู๋ๆ เป็น "เถรวาท" สุดโต่ง ออกป่า-เขา-ถ้ำ -อยู่เฉยๆ อย่างนี้ไม่เหนือโลก แต่หนีโลก ! หลุดโลกออกไปสู่อวกาศ ออกไปจากวงโคจรความดึงดูดของโลกทิ้งห่าง-ทิ้งขาด-แตะไม่ติด-ไม่เกี่ยว-ไม่เกาะอะไร

"หลุดพ้นโลก" ต้องหลุดพ้นด้วยวิธีอยู่เหนือ ยังมีคุณค่าประโยชน์-เกื้อกูล-สร้างสรร เป็น *"พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ"* ไม่ใช่พรากห่างกัน ยังอนุเคราะห์เกื้อกูลโลกอยู่จริงๆ ขอยืนยัน **"ศาสนาพุทธ"** เป็นเช่นนั้น

อาตมาไม่มีเรื่องอื่นในชีวิต ก็พูดวนเวียนซ้ำซากอยู่ในเรื่องของมนุษย์ เรื่องของคุณค่า เรื่องของความดีงาม เรื่องของความทุกข์ เรื่องของเหตุแห่งทุกข์ เรื่องของการลดละล้าง...*"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน-ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"*

ทุกวันนี้พวกเราอยู่สบาย งานส่วนนั้น-ส่วนนี้เข้าระบบ มีความเจริญก้าวหน้า ทุกคนเอาใจใส่ขวนขวาย ช่วยกันคนละไม้คนละมือ ไม่หนักไปที่คนใดคนหนึ่ง ใครทำ ก็ได้บุญ สร้างเสริมบุญขึ้น ก็ทำไป **"กรรมเป็นของของตน"** ใครไม่ได้ทำ ก็ไม่ได้ก่อบุญ ไม่ได้สร้างบุญ ไม่ได้เก็บบุญ

"สุคโต สุคติ" หมายความว่า "ดำเนินไปดีได้เรื่อยๆ" ไม่ต้องมาอวยพรขอให้ไปสู่ "สุคติ" เพราะทุกคนต้องเป็นไปตามกรรม "ทุคติ" หรือ "สุคติ" ก็ของตัวทำ ยังไม่ถึง **"ปรินิพพาน"** เมื่อไหร่ ก็ยังมีวิบาก แม้ตายแล้วก็ต้องดำเนินไปต่อ ซึ่งเรื่อง **"วิญญาณ"** นี้ อยู่ยังไง ? ไปยังไง ? อาตมาก็ไม่รู้จะชี้ยังไง ? พูดได้บ้างเล็กๆ น้อยๆ จะให้ตรงจริงสมบูรณ์ชัดเจนทั้งหมด ยาก !!! วิถีทางเดินของแต่ละคน เมื่อแน่ใจแนวทางชัดเจน เป็น **"สัมมาอริยมรรค"** เป็น **"สุคติ"** ที่จริงแล้ว ก็จงเพียรอย่าหยุดยั้ง เพียรทำต่อไป ดำเนินต่อไปอย่างดี

แม้อาตมาตายแล้ว รุ่นต้นๆ นำหน้าไปก่อน ก็ตายหมดแล้ว พวกรุ่นหลังๆ ที่เห็นชัดจริงว่า *"ควรจะบากบั่นต่อไปอีก-สร้างต่อไปอีก ก็จงทำต่อไปอีก"* ถ้าแน่ใจว่า *"ควรจะ **สุคโต** ควรจะ **สัมมัคคโต** ควรจะดำเนินไปอย่างนี้ ให้ดีต่อไปอีกยิ่งๆ ขึ้น"* **ก็จงทำต่อไป เพราะไม่มีทางเลือกอื่นดีกว่านี้อีกแล้ว**

จงยืนยันพิสูจน์ว่า *"เราอบรมฝึกฝนตน-ปฏิบัติประพฤติตนด้วยทฤษฎีอย่างนี้ เราก็ได้ผลอย่างนี้ ถ้า 'ดี' ก็ 'ดี' อย่างนี้"*

คือ *เรามักน้อย-สันโดษ-เลี้ยงง่าย-อยู่ง่าย-มีศีล-มีธรรม-มีวัตรเคร่งได้ (ธุดงค์)*

มีอาการที่น่าเลื่อมใส คือ "อาการที่...ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง"

หรือ *"มีการขัดเกลา...โลภ-โกรธ-หลง...ลงไปเรื่อยๆ ไม่สะสม แต่เป็นคนขยันหมั่นเพียรสร้างสรร (วิริยารัมภะ) แล้วก็แจกจ่าย-เจือจาน มีทาน-มีบริจาค-มีการเกื้อกูล-เสียสละ ช่วยเหลือผู้อื่นอยู่อย่างนี้ ให้ยิ่งๆ ขึ้น ให้จริงจังขึ้น จริงใจขึ้น"*

แล้วคุณก็คิดกันเอาเองว่า *"ดีอย่างนี้...! ดีไหมล่ะ...?"*

ยิ่งจิตใจไม่มีกิเลส-ก็ยิ่งจริงขึ้น ให้จริงๆ-สละจริงๆ ไม่ต้องการอะไรตอบแทน แต่ใครจะตอบแทน-หมุนเวียน-มีกตัญญูกตเวทีตามโอกาส **บริจาคให้มา-ก็รับไป แล้วก็สร้างสรรต่อไป เพราะเราไม่สะสมกักตุน** มีอะไรจะระบายออก ก็ระบายไป พัฒนาไป สร้างสรรไป กระจาย-เผื่อแผ่-เกื้อกูล-ทานออกไปให้ทั่วถึงกัน

การทำทาน ก็ต้องทำด้วยปัญญา ให้ได้ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน

สำหรับ **ผู้รับส่วนทาน ก็ต้องพัฒนาขึ้นด้วย** เจริญขึ้นด้วยพร้อมๆ กัน

"ให้" ไม่ได้หมายความว่า ***"ให้...แล้วคนรับให้เลวลง"***

"ทาน" ก็ไม่ใช่ว่า ***"ทาน...แล้วคนได้รับส่วนทานเลวลง"***

เราดีแล้ว **ก็ต้องทำให้คนอื่นดีอย่างที่เราดี** ต้องมีวิธีการ-มีปัญญา ที่จะให้คนอื่นๆ ทำดีตาม **เพิ่มพูนทวีคนทำดี** มีเนื้อหาแห่ง **"พุทธธรรม"** ขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็มาเป็น **"คนดี"** อย่างนี้ตามไปเรื่อยๆ *(ศาสนาจะรุ่งเรืองหรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับพุทธบริษัท ๔)*

อายุกาลของ "ศาสนาพุทธ" ก็จะสืบต่อไปอีกยาวนาน

♠ "พระพุทธเจ้า" ผ่องใสที่สุด ๒ ขณะ

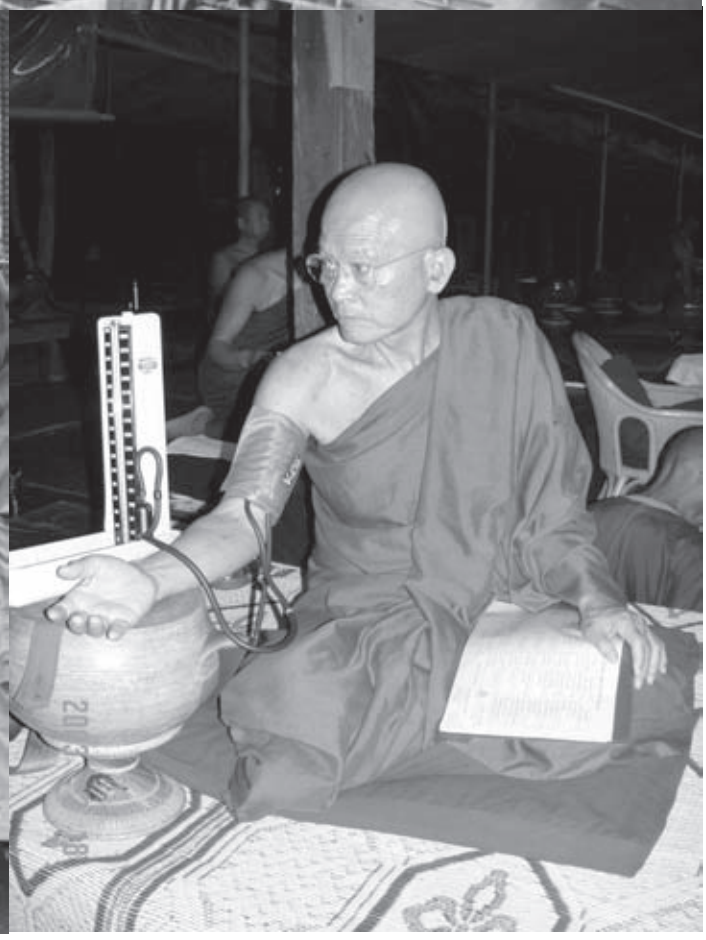
"พระพุทธเจ้า" ได้ตรัสกับ "พระอานนท์" ว่า *"อานนท์ เราจะผ่องใสที่สุด ๒ ขณะ"* คือ ***"ตรัสรู้ใหม่ๆ กับ ปรินิพพาน"***

"จิต" ของผู้มีภูมิถึงขั้น **"วิภวตัณหา"** ที่เป็น **"ตัณหาอุดมการณ์"** เป็น **"ตัณหาชั้นสูง"** เป็น **"ภวภพ" ที่เหนือสูง** เป็นภพของผู้ที่มีภูมิเลื่อนเข้าไปถึงจริง จึงจะรู้ภพนั้น-ภูมินั้น เป็น **"ภูมิธรรม"** ของ **"พระอาริยเจ้าชั้นสูง"** เป็นสภาพธรรมที่ย่อมเกิดย่อมเป็น ยากที่จะด้นเดาเอาได้ง่ายๆ จึงด้นเดาเอาไม่ได้อย่างที่เดาๆ กัน

อย่างกรณีที่ **"พระพุทธเจ้า"** มีความปรารถนา ก็เป็นลักษณะของ **"ตัณหา"** **ความต้องการ** เป็น **"อิจฉาวจร"** เป็นลักษณะของ **"อากังเขยยะ"** เป็น **"จิต"** มุ่ง

หมาย-มุ่งมาด-ปรารถนา สร้างศาสนาให้มี **"พุทธบริษัท ๔"** ครบ ทรงตัดสินพระทัยลงมือทำ ก็เริ่มหยั่ง **"วิภวตัณหา"** ลงไปใน **"จิต"** ของพระองค์ จนส่งผลออกมาถึง **"พระวรกาย"** ทำให้หมดความผ่องแผ้วสดใสลง **"พระพุทธเจ้า"** จึงได้ตรัสกับ **"พระอานนท์"** ว่า ***"พระวรกายของพระองค์นั้น ผ่องใสที่สุดอยู่ ๒ ขณะ"***

๑. ขณะตรัสรู้ใหม่ๆ ยังเสวย "วิมุติสุข" อยู่ พระวรกายของพระพุทธองค์ ผ่องแผ้วสดใสมีราศี เพราะยังไม่ได้หยั่ง **"วิภวตัณหา"** ลงไป **"จิต"** ขณะนั้นบริสุทธิ์สะอาดว่างเปล่าปราศจาก **"เจตสิกสังขาร"** จึงผ่องแผ้วสดใสทั้งจิต-ทั้งกาย

๒. ขณะทรงปลงอายุสังขาร เมื่อพระพุทธองค์ ทรงสร้างศาสนาได้มั่นคง ตามที่ปรารถนาแล้ว ก็หยุดงาน จบภารกิจ ไม่คิดทำงานอะไร พระองค์ก็ปล่อยวางงานทุกสิ่งทุกอย่างใน **"จิต"** **ทรงปลงอายุสังขาร** **"สังขาร-วิสังขาร"** ใดๆ ก็ปล่อยวาง **"จิต"** เพียงสักแต่ว่า **"รู้"** ก็สบายๆ-ปลดปล่อย-ปลงวาง เรียกว่า **"วิโมทจย"** เป็น **"จิตอุเบกขาฌาน"** เป็น **"จิต"** ที่ซ้อนลึก-สุขุม-ประณีต-ขาวรอบ-ผ่องแผ้ว-บริสุทธิ์-สะอาดที่สุด พระวรกายของพระพุทธองค์ ก็กลับผ่องแผ้วสดใสขึ้นอีก

ผู้ที่ปล่อยวางได้จริง "จิต" ก็ยิ่งว่าง-ยิ่งเบา-ยิ่งโปร่ง-ยิ่งผ่องใส-ยิ่งประภัสสร เหมือนรถยนต์ไม่เร่งเครื่อง *ถ้าเร่งเครื่องทำงานเสียงก็ต้องดังขึ้น-ร้อนขึ้น เหมือนคนคิดมาก-ปรุงมาก-ก็ร้อนมาก-แรงมาก...เป็นธรรมดา*

♠ อายุขัยก็แค่ ๗๒ ปี

ตอนบวชใหม่ๆ อยู่ที่วัดอโศการาม ผมก็สงบเรียบร้อยราศีผ่องใส *(วิมุติสุข)*
เพราะผม (กล่าวกับนักบวช) ไม่ต้องมาแบกหามทำงานอะไรๆ มากมาย
เดี๋ยวนี้ผมปล่อยได้ที่ไหน ขึ้นหลังเสือแล้ว ก็ต้องทำต่อไป

อีกคราวหนึ่งรอวันผม "ปลงอายุสังขาร" ก็แล้วกัน ก็ค่อยๆ ดูกันในตอนนั้น
ผมก็จะ **"ปลงอายุสังขาร"** ไม่เหมือน **"พระพุทธเจ้า"** หรอก
ผม **"ปลงอายุสังขาร"** แล้ว *ก็อาจจะต้องค่อยๆ ปล่อย ค่อยๆ วาง*
ผมยังจะต้อง **"ทำงาน"** อยู่บ้าง *จะมีลีลาสงบเนียนไปเป็นบทบาทให้ดูหยาบกว่า* ***"พระพุทธเจ้า"*** *อาจใช้เวลาไม่ใช่ ๓ เดือน อาจจะ ๓ ปี*

แล้วพวกเราก็จะรู้จะเห็นว่า *"ผมก็สงบเนียนผ่องใสได้เหมือนกัน ไม่กระโดกกระเดกเหมือนเดี๋ยวนี้ ราวกับหนุมาน เป็นงานเป็นหน้าที่ก็ต้องทำไปอย่างนั้นเอง"*

ผมเกิดมาในชาตินี้ ผมไม่ได้ใฝ่ใจศึกษาทาง "ธรรมะ" มาก่อนเลย
แต่เพราะผมเป็น "โพธิสัตว์" ***จึงได้ศึกษาสะสมมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อนๆ***
ก็ยืนยันกับพวกเราให้เห็นว่า ***"นี้คือ 'วิบาก' ของผม ที่สั่งสมมาหลายภพชาติ ชาตินี้ไม่ต้อง 'ศึกษา' ผมก็มี 'ธรรมะ' มากพอ ที่จะเอามาใช้งานได้เลยทันที !"***

เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ !!! ผมเกิดมาจะชาติไหนๆ ก็แล้วแต่...
ต้อง "ทำงานศาสนา" ในระดับหน้าที่ของ "โพธิสัตว์" เป็นสำคัญ

ชาติก่อนนี้ ได้ทำหน้าที่นี้มาแล้ว อย่างสำคัญพอสมควร ! มาชาตินี้ก็ต้องได้ทำพอสมควร ! และจะทำต่อไปอีกชาติหน้า ถ้าสามารถมี "อิทธิบาท" ต่อไปได้อีก จะทำให้ได้มากกว่าชาตินี้-ชีวิตนี้ ที่ได้เผลอไผลไปอยู่ทางโลก ๓๖ ปี

แต่ "อายุขัย" ของผม เพียงแค่ ๗๒ ปี ซึ่งผมระลึกรู้ว่า ***"อายุเราก็เพียงแค่ ๗๒ ปี เท่านั้น ตั้งแต่ยังเป็นฆราวาสปฏิบัติธรรมอยู่"***
ฉะนั้น ***จากนี้ไปถ้าไม่มี "อิทธิบาท" ต่อ ผมจะต้องตายอายุ ๗๒ ปี***
ยังไม่รู้ว่า ***"จะตายต้นปี กลางปี หรือปลายปี"***

เมื่อมา "ทำงานศาสนา" แล้วจริงๆ ก็คิดว่า ***"เอ...เราน่าจะมีอายุยืนยาวมากกว่า ๗๒ ปี อายุขนาดนี้ ยังทำประโยชน์ได้อยู่นะ ยังไม่ถึงกับแก่เกินไป เราน่าจะมีอายุยืนยาวกว่านั้น เพื่ออยู่ทำประโยชน์ให้ได้มากกว่านี้อีกสักหน่อย"***
ผมได้พยายามใช้ **"อิทธิบาท"** อยู่จริงๆ ว่า ***"จะพยายามมีชีวิตอยู่ให้ได้ยืนยาวนานกว่านี้"*** เพื่อเป็นการทดสอบพิสูจน์ **"อิทธิบาทธรรม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"**
แต่จะอยู่ได้อีกนานยาวหรือไม่ ไม่รู้ ! ผู้ที่รู้คุณค่าแล้ว จงพยายามตั้งใจรับ สิ่งที่ดีนี้ และพากเพียรปฏิบัติตามให้ได้ ถ้าอยากให้อยู่สอนไปนานๆ ๑๕๑ ปี

♠ ขออายุยืน ๑๕๑ ปี สืบสานงานศาสนา

อาตมาเชื่อกรรม เชื่อวิบาก และเชื่อพรหมลิขิตด้วย
แต่ก็ไม่ได้ยึดถือลัทธิ **"บุพเพกตเหตุวาทะ"** คือ *"ลัทธิที่มีการยึดถือว่า "ทุกคนมีวิบากกรรมเก่า มีสิ่งเก่าที่ได้กระทำไว้แล้วเป็นเหตุ เมื่อมีเหตุอย่างนี้แล้ว ก็ต้องเป็นไปตามนี้-ตายแบบนี้-อายุเท่านี้ แก้ไขไม่ได้"*
เป็นลัทธิ **"พรหมลิขิต"** คือ **"เที่ยงตามดวงพรหมลิขิต"**

“ศาสนาพุทธ” เชื่อสิ่งที่เป็นกรรมอดีต เชื่อวิบากเหมือนกัน เราจะได้ดี หรือ ตกยาก ผิวพรรณดี ผิวพรรณทราม ก็มีส่วนเป็นจริงอย่างนั้นบ้าง **เกิดมาตอนแรก ก็เป็นไปตาม “พรหมลิขิต” ตามทุนเดิม แต่ทุกคนมีสิทธิ์แก้กรรม** กรรมเป็นของของตน **ทุกคนสามารถที่จะปรับปรุงกรรม** กระทำสิ่งที่เป็นบุญ-บาป, ดี-ชั่ว, ฉลาด -โง่, ขี้เกียจ-ขยัน หรือจะฝึกหัดอย่างไรใหม่ได้ **เป็นกรรมใหม่ มีอนาคตใหม่ได้**

“อดีตกรรม” ไม่ได้หมายความว่า *“อดีตจะต้องเที่ยง”* **อดีตก็ไม่เที่ยง !**

ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ด้วย **“กรรมปัจจุบัน”** ปัจจุบันทำกรรมอะไรลงไป ก็เป็นเหตุ-ปัจจัย ไปบวกลบคูณหารกับกรรมอดีต หรือวิบากอดีต ทำให้เปลี่ยนแปลงได้

ฉะนั้น **“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต” ก็ไม่เที่ยง !**

ทุกคนต่างมีวิบาก “บาป-บุญ” ของตน มีบุญมาอย่างไร มี “อายุขัย” ที่ควรจะเป็นไปเท่าไร ก็มีส่วนจริงของวิบาก ที่จะต้องอายุเท่านั้น-เท่านี้

เช่น ***อาตมารู้อายุขัยตัวเองว่า “อายุ ๗๒ ปี ก็ต้องตายจากโลกนี้ไปแล้ว”***

แต่เมื่อมา **“ทำงานศาสนา”** แล้ว อาตมาเห็นว่า ***“เราไม่ควรมีอายุแค่ ๗๒ ปี เท่านั้น น่าจะอายุยืนยาวกว่านี้ ทำงานสืบสานศาสนาต่อไปอีกสักหน่อย เพราะมีอะไรๆ ที่ควรจะทำ”*** อาตมาจึงไม่ทำงานหักโหมเกินกำลัง จนอายุอาจจะสั้นกว่า ๗๒ ปี ก็เป็นไปได้ ฉะนั้นงานการอาจจะช้าลงไปบ้าง ก็จำนน เร็วไม่ได้

แต่อาตมาจะให้อายุยืนยาวกว่าปกติ *(ให้อายุยืนสัก ๑๕๑ ปี !!!)* ก็ต้องใช้ความรู้ความสามารถว่า *"จะทำอย่างไรดี ? ผนวกกับ ได้รับความรู้ในสายการแพทย์จากคนนั้น-คนนี้บ้าง ก็ได้หลักรวมกันทั้งสรีระกาย และใจ เป็นหลักความรู้ ๘ อ. ที่นำเอามาปฏิบัติให้ได้ ก็คงจะได้ผลดี"* *(หลัก ๘ อ. = ๑. อิทธิบาท, ๒. อากาศ, ๓. อาหาร, ๔. อารมณ์, ๕. ออกกำลัง, ๖. เอนกาย, ๗. เอาพิษออกจากกาย, ๘. อาชีวะ)*

"อิทธิบาท-อารมณ์" เป็นเรื่องของ "จิตวิญญาณ" โดยแท้
อาตมาเชื่อว่า ***"จิตสำคัญกว่ากาย จิตดีกายไปรอด"***
เรื่องของ **"จิตภาพ" จึงเป็นหลักสำคัญยิ่งกว่า "กายภาพ"**
ฉะนั้น **"สภาพจิตใจที่ดี" จะช่วยรักษากายให้อายุยาวยืนแข็งแรง**

แต่ "อาหาร" ก็สำคัญกับ "จิตวิญญาณ" มาก !!!

ถ้า **"จิต" มีกิเลสมาก** กินอาหารปรุงแต่งมาก ก็ไม่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย หากเราทำ **"จิต" ได้ดี** ตามเป้าหมายที่เราเข้าใจ เลือกกินอาหารที่เป็นประโยชน์ กินอาหารธรรมชาติ ไม่ใช่กินเพราะอร่อย จะทำให้ร่างกายแข็งแรงได้จริงๆ

นอกนั้น คือ **"อากาศ ออกกำลัง เอนกาย เอาพิษออกจากกาย อาชีวะ"** ล้วนเป็นเรื่องของ **"กายภาพ"** ทั้งสิ้น แล้วก็มีส่วนสัมพันธ์สำคัญกับ **"จิตภาพ"**

♠ อายุขัยยุคนี้น้อยนัก

"พระพุทธเจ้า" ตรัสเล่าถึงชาติก่อนๆ โดยญาณระลึกชาติไม่ใช่ระลึกเฉพาะ ของพระองค์เอง ย้อนอดีตไปไกลของ **"พระพุทธเจ้า"** องค์อื่นๆ ด้วย ตรัสเล่าถึงขนาดว่า *"พระชนม์ชีพขององค์ไหนๆ ยาวนานเท่าไร มีชื่อโคตร มีคู่อัครสาวกชื่อใดบ้าง แต่ละพระองค์ๆ มีนามอย่างไร มีโคตรอย่างไร มีศีลอย่างไร มีธรรมอย่างไร มีปัญญาอย่างไร มีวิหารธรรมอย่างไร มีวิมุติอย่างไร"*

พระสาวกได้ฟังเข้าก็อัศจรรย์จริงหนอ ที่ **"พระพุทธเจ้า"** สามารถระลึกชาติย้อนกาลย้อนกับไปได้นานไกลถึงขนาดนั้น แล้วก็รู้ได้ละเอียดลออน่าอัศจรรย์

"พระพุทธเจ้า" เล่าย้อนไปถึง ๙๑ กัป มี "พระพุทธเจ้า" อุบัติขึ้นองค์หนึ่ง คือ **"พระวีปัสสี"** คนในยุคโน้น **มีอายุถึง ๘๐,๐๐๐ ปี "พระวีปัสสี"** มี **"มาฆบูชา"** ถึง ๓ ครั้ง มีพระอรหันตขีณาสพ มาประชุมพร้อมเพรียงกัน โดยมิได้นัดหมาย ครั้งแรกถึง ๖,๘๐๐,๐๐๐ รูป ครั้งที่ ๒, ๓ ก็ลดลงมา

มาถึง "พระพุทธเจ้า" องค์ปัจจุบันนี้ ท่านบอกว่า *"อายุท่านสั้นนิดเดียว ประมาณ ๑๐๐ ปี เท่านั้น...ตาย"* ซึ่งต่างกันมาก **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ได้ตรัสสับสนในตัวเลข **หลักหมื่น** กับ **หลักร้อย** นะ !

พระองค์ย่อมทราบความจริงในเรื่องนี้ดี สิ่งเหล่านี้เกินที่พวกเราจะคาดเดาคนอะไร...มีอายุตั้ง ๘๐,๐๐๐ ปี ตาย มิยิ่งทุกข์หนักหรือ อายุแค่ร้อยปี ก็ยังทุกข์นัก-ทุกข์หนา ฟังเป็นนิทานตลก คุณคิดไม่ออกหรอก แล้วก็ไม่เชื่อ !

พวกเราให้ระลึกชาติแค่เมื่อวานนี้-อาทิตย์ที่แล้ว ไปทานอาหารอะไร ไปพบใคร ไปปากจัดกับใครบ้าง ก็จำไม่ได้ หรือไปทำดี-ทำชั่วอะไรบ้าง ก็ยังจำยาก

ยิ่งให้ระลึกข้ามชาติไป ยิ่งแทบเป็นไปไม่ได้เลย เพราะเดี๋ยวนี้ความสามารถสมรรถภาพทาง **"จิตวิญญาณ"** น้อยจริงๆ อาจมีบางคนระลึกได้ เมื่อได้บำเพ็ญบารมีมากมายเข้า แต่ผู้ที่จะมีบุญบารมีอย่างนี้แทบจะไม่มี จึงไม่เชื่อกัน แล้วบางทีก็หลอกลวง ความเชื่อถือศรัทธาในเรื่องนี้ ก็หมดไปเลย

สมัย **"พระพุทธเจ้า"** สาวกองค์อื่นๆ ที่มีบุญบารมีก็สามารถ **"ระลึกชาติ"** ได้

คนส่วนมากพอบอก **"ระลึกชาติ" ก็ไประลึกเป็นตัวตน-คนนั้น-คนนี้มาเกิด** ระลึกได้ก็แค่ **"รูปธรรม"** แล้วก็หลงยึดถือ จนไม่รู้แล้ว-ไม่รู้จบ จะเข้าใจใน **"นามธรรม"** ที่เป็น **"พุทธธรรม"** มีน้อยมาก !!!

*...ไม่ได้ระลึกไปถึง **"นามธรรม-คุณธรรม"** ถึงวิธีปฏิบัติ **"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม"** ได้ฝึกอบรมอย่างไร แล้วได้ดีอย่างไร จนถึง **"จิต-เจตสิก"** ละวางจางคลายเป็น **"วิมุติ"** อย่างไร* ...เพราะการระลึกอย่างนี้ได้ ยิ่งยากใหญ่ !!!

ดังนั้น ถ้า "ระลึกชาติ" ได้ถูกทางพุทธ เป็น "บุพเพนิวาสานุสติญาณ" ของ พุทธโดยตรง จะเกิดประโยชน์เป็นความเชื่อมั่น ในส่วนที่เป็น **"รูปธรรม"** ก็รู้ได้มาก ที่สำคัญ ในส่วนที่เป็น **"นามธรรม"** ก็รู้ได้ว่า *"มีจิต-มีอารมณ์-มีพฤติกรรม ...ทำดี-ทำชั่วอย่างไร แล้วก็เข้าใจกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมเป็นอย่างนี้"*

ได้ฝึกหัดอบรมฝึกฝนแล้ว...**ผลที่ได้เป็นอย่างนี้ๆ** อย่างนี้เรียกว่า **"กุศล"** อย่างนี้เรียกว่า **"มรรคผล"** พ้นทุกข์อย่างนี้-มีประโยชน์คุณค่า-มีคุณวิเศษอย่างนี้...

ระลึกชาติ "นามธรรม" ได้ดังนี้ ก็ยิ่งดีใหญ่ เป็น **"พุทธคุณ"** ที่แท้จริง เป็นประโยชน์คุณค่าต่อมนุษย์จริงๆ ตรงสาย ตรงทาง เรียกว่า **"อุชุปฏิปันโน"**

ใครระลึกได้อย่างนี้ ก็ยิ่งรู้จักศาสนา รู้จักพุทธธรรม รู้จักคุณวิเศษที่มนุษย์พึงมี-พึงได้ แล้วก็นำมาทำ-นำมาสืบทอดได้ ก็ยิ่งดี !!

อาตมา “ระลึกชาติ” ได้ เป็น “คุณธรรม-นามธรรม” เป็นส่วนมาก แล้วนำสิ่งเหล่านั้นออกมาใช้ นำออกมาพิสูจน์กัน

อาตมาเห็นว่า *“ทุกวันนี้ คนมีความโลภ-โกรธ-หลง เป็นทาสโลกียะมากมายจริงๆ จนพูดกันไม่รู้เรื่อง มี ‘โลกธรรม-โลกียสุข’ เป็นฐานอาศัย ยิ่งไม่จำเป็นที่ต้องไป ‘ระลึกชาติ’ ได้อย่าง ‘รูปธรรม’ ไม่มีคุณประโยชน์ที่จำเป็น และไม่สำคัญ”*

การระลึกรู้ **“พุทธธรรม”** จึงจำเป็น และสำคัญยิ่งกว่า

อาตมาเองยังไม่สามารถ “ระลึกชาติ” ไปได้ไกล ระลึกอะไรไม่ได้มากมาย

แต่อาตมาไม่พยายามที่จะเล่า ไม่นำพาพวกเราไปในทิศทางเหล่านี้

อาตมาถือว่า *“ผู้ใดมีภูมิธรรม ได้ฝึกฝนจริง จะมีเอง เป็นเอง”*

อาตมาไม่ตกใจ ไม่เสียใจ ไม่เสียดาย ไม่กลัวว่า *“จะระลึกชาติไม่ได้”*

และทุกวันนี้ **อาตมาทำงานศาสนาไปได้ โดยไม่ฝึกฝนในสิ่งเหล่านี้**

อาตมาฝึกฝนในสิ่งที่เป็น “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ฝึกฝนแต่ในเรื่องคำสอน ที่เป็นประโยชน์ แล้วนำคำสอนนั้นมาถ่ายทอดอธิบายให้คนรู้ ชี้แจงให้เห็นบาป-เห็นบุญ-เห็นทุกข์-เห็นภัย-เห็นโทษ ให้เห็นตามด้วย **“ญาณปัญญา”**

แล้วอาตมาก็นำพากันทำ ชี้แนะให้ชัดว่า *“บาปสิ่งไม่ดีอะไร...น่าหน่าย-น่าคลาย-น่าเลิก-น่าละ-น่าทิ้ง-น่าปล่อย-น่าวาง-น่าสลัดออก-ควรเว้นขาดมาให้ได้-ไม่น่ามีอยู่ในตน อันใดดีให้ทำให้ยิ่งๆ ให้ตั้งหน้าตั้งตาอบรมประพฤติบำเพ็ญยิ่งๆ ขึ้นไป”*

เพราะ **ช่วงชีวิตมนุษย์ขณะนี้ “อายุขัยน้อยนัก” สะสมความดีไม่ได้มากนัก**

อาตมาขอเตือนพวกเราทั้งหลายว่า *“เราเกิดมาชั่วชีวิตหนึ่งๆ อย่าประมาทเลย ยิ่งปัจจุบันนี้อายุยิ่งสั้นนิดเดียวจริงๆ”* ต่อให้อายุร้อยปีตายครบกัปอาตมาว่า *“ก็ยังสั้นนิดเดียว เวลาทำคุณงามความดีช่างน้อยเหลือเกิน อย่าประมาทไปหลงระเริงกับโลกโลกีย์เลย กี่ปีๆ กี่ชาติๆ ก็หลงระเริงอยู่อย่างนั้น”*

เมื่อได้มาพบ “พุทธศาสนา” ได้มาเรียนรู้ถึงความดีความจริงอย่างนี้แล้ว เราไม่มีอะไรเป็นมรดกของตนไปนะ นอกจาก **“กรรม”** ที่เราจะพึงบำเพ็ญประพฤติให้ได้ทั้ง **“โลกียธรรม”** และ **“โลกุตรธรรม”** ที่เป็นกุศล นี่แหละเป็น **“มรดก”** ติดตัวไป

คุณจะมีทรัพย์สินเงินทอง-ได้ยศ-ได้ศักดิ์-ได้สรรเสริญเยินยอมากหลายต่างๆ นานา ก็ไม่มีอะไรติดตัวคุณไปได้ นอกจาก **“กรรมวิบาก”** เท่านั้นและเท่านั้น

จงระลึกให้ดี จงสังวรให้มากเรื่อง “โลกธรรม” นี้ อย่าประมาทระเริงหลงเลย

♠ หยาดน้ำใจโพธิสัตว์

"พิธีกรรม" ต่างๆ ที่มีในโลก พวกเราต้องพยายามฉลาด เอาเหตุปัจจัยต่างๆ หยิบมาประกอบกันเข้า ให้เป็นวันที่จะเกิดเป็น **"พิธีกรรม"**

โดยเราได้จัดงาน **"บูชาพระบรมสารีริกธาตุ"** อยู่ประจำ ในเดือน **มิถุนายน**

แต่ก่อนงาน **"วันอโศกรำลึก"** คือ วันที่ ๕ มิถุนายน ซึ่งเป็นวันเกิดอาตมา จนตอนหลังอาตมาเห็นว่า *"ไม่ค่อยเหมาะ ที่มาถือวันเกิดอาตมาเป็นวันสำคัญ"*

จึงเปลี่ยนมาเป็นวันที่ ๙ และ ๑๐ มิถุนายน ซึ่งเป็นวันสำคัญทั้งทางโลก และทางประวัติชีวิตของพวกเรา คือ วันที่ ๙ เรา **"ทำพิธียกพระบรมสารีริกธาตุ"** วันที่ ๑๐ เป็นวันที่สมณะอโศก **"โดนจับ"** *(พ.ศ.๒๕๓๒)* ก็ถือเอาทั้ง ๒ วันนั้น เป็นวันสำคัญ

ตั้งแต่นั้นมาก็ใช้ **วันที่ ๙ มิถุนายน** เป็น **"วันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ"**

และ **วันที่ ๑๐ มิถุนายน** เป็น **"วันอโศกรำลึก"**

ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องมาจากวันที่ ๕ ที่เป็นวันเกิดอาตมา

ปีนี้อาตมามีอายุครบ ๗๑ ปีเต็ม ย่างเข้าวันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๘ ก็ เป็นวันเกิดของปีที่ ๗๒ พวกเราทุกคนก็รู้กันทั้งนั้น อาตมาเคยบอกพวกเราว่า... *"อายุขัยของอาตมา คือ ๗๒ ปี ซึ่งอาตมาพยายามเจริญ **'อิทธิบาท'** ที่จะให้มีอายุขัยมากกว่า ๗๒ ปี"* จนกระทั่งถึงปีนี้ จัดงานฉลองบ้าง ก็น่าจะมีประโยชน์

อาตมาไม่เคยจัดงานฉลองวันเกิดของตัวเองเลยสักครั้ง ตั้งแต่เกิดมาจนถึงอายุปูนนี้ **"งานอโศกรำลึก"** ที่จัดกันอยู่ทุกปี ก็เป็นงาน **"พิธีกรรม"** และ **"บูชาพระบรมสารีริกธาตุ"** เท่านั้น เป็นงานส่วนรวมของพวกเราชาวอโศก

ปีนี้เมื่อผนวกกันเข้า ก็เอาความหมายนี้ เป็นวันฉลองอายุยาวมาได้ ๗๒ ปี คนเราอายุครบ ๖ รอบ หรือ ๗๒ ปี ไม่ใช่อายุน้อยๆ เหมือนกันนะ

ก็ถือเอาวันนี้ เป็นวันพิเศษฉลองว่า *"ยังไม่ตาย และครบรอบตั้ง ๖ รอบ"*

เมื่อเป็นปีพิเศษ อาตมายังมีชีวิตอยู่ได้ ก็มี **"ของที่ระลึก"** ที่เรียกว่า **"หยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์"** แจกพวกเรา โดยอาตมาซุ่มทำมาก่อนตั้งแต่ปลายปี *(พ.ศ.๒๕๔๗)* ไม่ได้บอกใคร นอกจากผู้ที่รู้และช่วยทำอยู่เท่านั้นเอง เพื่อให้ตื่นเต้นกันในวันแจก

เมื่อมีอะไรพิเศษ ก็ต้องจัดงานให้พวกเรามารวมกัน โดยเน้นธรรมะเป็น หลักอยู่อย่างเดิม เพียงแต่ให้รู้สึกเคร่งครัดขึ้น หรือจะครึกครื้นขึ้นด้วยก็แล้วแต่ โดยเพิ่มวันขึ้นเป็น ๔ วัน ตั้งแต่วันพฤหัสที่ ๙ ถึง วันอาทิตย์ที่ ๑๒ มิถุนายน

สำหรับอาตมามีของแจก เป็น **"ที่ระลึกชิ้นเล็กๆ ทำด้วยโลหะเงิน"** หลายคนก็ได้เห็น และได้รับแจกกันไปบ้างแล้ว

นัยแฝงของเรื่องนี้ ก็คือ *"พวกเราจะได้เรียนรู้ความจริงเพิ่มละเอียดขึ้น เมื่อได้ของที่ระลึกนี้ไป ใครมีเชื้อ **'เทวนิยม'** ก็จะได้เรียนรู้ใจตนเอง" (เพราะไม่ง่ายที่จะหมดเชื้อ **"เทวนิยม"**)* บอกแล้วว่า ***"นี่ไม่ใช่เครื่องรางของขลัง แต่เป็นของที่ระลึก"***

เมื่อมี **"ที่ระลึก"** อยู่กับตัวแล้ว ก็ให้สิ่งนี้เป็นเครื่องเตือนสติว่า *"ต้องปฏิบัติตามที่อาตมาสอน ให้เป็น **'อเทวนิยม'** ให้ได้เสมอๆ อย่าเผลอ"*

เพราะนี้เป็นสิ่งแทน เป็นสิ่งที่จะให้เกิดความสัมพันธ์ทาง **"จิตวิญญาณ"**

อาตมามีเจตนาทำ ให้เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับตัวเอง คือ ทำเป็น "รูปใบโพธิ์" หรือเกี่ยวกับ "รูปหัวใจ" ซึ่งอาตมาใช้เป็นสัญลักษณ์ ก็เลยออกแบบเป็น **"รูปใบโพธิ์"** โดยมี **"รูปหัวใจ"** อยู่ใน **"ใบโพธิ์"** อีกชั้น มี **"หยาดน้ำ"** ใส่ไว้กลาง **"หัวใจ"** เป็นความหมายว่า **"หยาดน้ำใจ"**

และมีพิเศษตรงที่ ตั้งใจให้มีความสัมพันธ์อันเป็นสิ่งแทน ก็ออกแบบเป็น

กระบอกเล็กๆ อยู่ตรง **"ขั้วใบโพธิ์"** มีหัวแง่งนิดหนึ่งเหมือนจะงอยปากของนกแร้ง เป็นเดือยสำหรับเปิดออก และหมุนปิดได้ โดยเชิงกลของช่าง

และใน **"กระบอกเล็กๆ"** นั้น ก็บรรจุสิ่งที่อาตมาเก็บไว้นานแล้วหลาย ๑๐ ปี คือ **"ผม"** ที่โกนและเก็บไว้เรื่อยๆ ก็เอา **"ผม"** อาตมาบรรจุไว้ใน **"กระบอกเล็กๆ"** นั้น เป็นสิ่งแทนตัวอาตมา เพื่อให้ใครๆไว้ ถึงอาตมาจะตายไปก็มีสิ่งนี้ เป็นส่วนของสรีระที่อยู่ได้นานเป็นร้อยเป็นพันปี **"ผม"**ไม่เน่าเปื่อยไม่เป็นพิษเป็นภัย เป็นสิ่งหนึ่งในรูปกายของอาตมา ก็เอาใส่ไว้ในนั้น แล้วก็ให้ไป ถือว่า *"สิ่งนี้เป็นสิ่งแทนตัวอาตมาให้แก่ลูกๆ"* ก็แจกสิ่งที่เป็นตัวอาตมานั่นแหละ โดยมีรูปสรีระเป็น **"ผม"**

"ผม" ก็เป็นทั้ง **"รูป และนาม"**

คำว่า **"ผม"** นี้ เป็น **"นาม"** เพราะคำว่า **"ผม"** เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑ ว่า **"ผม"** ว่า **ฉัน** ว่า **ข้าพเจ้า** ว่า **อาตมา** คือ *ตัวอาตมาเป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑ ด้วย*

"นามธรรม" ของ **"ผม"** ก็เรียกว่า **"ผม"** หมายถึงข้าพเจ้า ก็คือ *"ตัวอาตมาไง ที่ใส่ไว้ แล้วก็ให้ไว้เท่านั้นเอง"*

"รูปธรรม" ของ **"ผม"** ก็คือ *"ส่วนของสรีระแท้ๆ เป็น **'เส้นผม'** ของอาตมา"*
นี่ก็คือ ความหมายของสิ่งนี้ ***("ของที่ระลึก"** ที่เรียกว่า **"หยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์")***

เรื่อง "ผม" นี้ ก็เคยมีคนมาขออยากได้กัน อาตมาก็ว่า "อย่าเอาไปเลย"
ถ้าแจกไป ก็จะฮือฮามาขอกัน คิดอย่างนั้น ก็เลยไม่ให้ใคร ใครมาขอก็ไม่ให้ เมื่อไม่ได้ให้ใคร ก็สะสมมีมากขึ้นๆ ถ้าจะให้ ก็ให้เสียทั่วถึงกัน

พอมาสะดุดกับอายุขัย ๗๒ ปี ก็คิดว่า *"ถึงเวลาวาระแล้ว ก็เอาสิ่งนี้เป็นเรื่องราวมาประกอบเป็น **'หยาดน้ำใจ'** หรือใช้ **'ผม'** บรรจุเข้าไป"*

อาตมาขอย้ำว่า *"นี้เป็น **'ของที่ระลึก'** เป็นสิ่งแทนเหมือนรูปถ่าย ที่ให้ไว้เป็นที่ระลึก อย่างพ่อแม่ให้ลูกไว้เพื่อระลึกถึงกันบ้าง ระลึกถึงอย่างเคารพบูชา ระลึกถึงคุณค่า ระลึกถึงอะไรก็ได้หลายๆ นัย แล้วแต่จะระลึกเป็น...**สาราณียธรรม**"*

ถ้าระลึกถึง **"พระธรรม"** ก็ยิ่งดี นี่เป็นสัญญาณที่เป็นตัวแทนธรรมะ

แม้อาตมาตายไปแล้ว สิ่งนี้ไม่ใช่รูปปั้น แต่ก็เป็นสิ่งแทนระลึกถึง "ธรรมะ" ได้ "ใบโพธิ์" เป็นเครื่องหมายการ "ตรัสรู้" ก็ยิ่งเป็นสิ่งแทน "ธรรมะ" ที่เป็นความ "ตรัสรู้" ให้ระลึกถึงอาตมาเป็น "ครูธรรมะ"

อย่าไปใช้เป็นเครื่องรางของขลังเชียวนะ ! ผิดหลักศาสนาพุทธ
เพราะเป็นการยึดถือแบบ **"เทวนิยม"** ศาสนาพุทธเป็น **"อเทวนิยม"** ไม่มี

เครื่องรางของขลัง ที่จะมาดลบันดาลให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นอย่างนี้

ถ้าอาตมาเป็นผู้ที่คุณเคารพนับถือ เป็นผู้สอน **"ศีลธรรม-คุณธรรม-ศาสนธรรม"** ให้ และคุณก็ได้รับผลประโยชน์นั้น **ก็ขอให้ระลึกถึง** เพื่อจะมีกำลังใจพากเพียรปฏิบัติตน ให้เจริญทางธรรม-ทางคุณงามความดียิ่งๆขึ้น

นั่นก็เป็นสิ่งที่อาตมามุ่งหมาย แม้ไม่มีสิ่งใด *(ของที่ระลึก)* ก็ระลึกถึงได้

โลกนี้มี "ของที่ระลึก" มากมาย จะระลึกถึงกันอย่าง "เทวนิยม" ก็ได้ หรือ อย่างเป็น **"อเทวนิยม"** ก็ได้ จึงต้องมีของจริง ให้ฝึกฝนเรียนรู้เป็น **"อเทวนิยม"**

เพราะฉะนั้น **"ของที่ระลึก"** ที่แจก จึงไม่ได้แจกคนนอก อาตมาแจกให้แก่ผู้ที่เป็นลูกๆ ผู้ที่มาศึกษาเล่าเรียนด้วย โดยความเข้าใจ **"ธรรมะของพระพุทธเจ้า"** ตามที่อาตมาสอนจริงๆ และเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการปฏิบัติธรรม

ในอนาคตข้างหน้า สิ่งที่อาตมาให้เป็น "ที่ระลึก" นี้ จะสืบทอดกัน จะให้คนนั้น-คนนี้ต่อ ถ้าเราใช้แล้ว เราปฏิบัติได้ดีแล้ว เราไม่ต้องใช้สิ่งนี้แล้ว จะมอบให้คนอื่น-รุ่นอื่น หรือคนที่เหมาะสมที่จะได้ นำไปปฏิบัติระลึกถึง เพื่อจะมีกำลังใจพากเพียร อย่างที่เราปฏิบัติ ก็จะเป็นประโยชน์สืบทอดต่อไป

♠ โพธิรักษ์ โพธิสัตว์ โพธิกิจ

อาตมาชื่อว่า "โพธิรักษ์" เป็นชื่อที่ตั้งเอง ใช้เป็นนามปากกาเขียนบทความธรรมะ ตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาส เมื่อบวชแล้วก็ใช้ชื่อนี้

เกิดมาชาตินี้เมื่อรู้ตัวว่า "เป็นโพธิสัตว์" ก็เริ่มออกทำงานด้วยความตั้งใจ เพื่อจะสร้างสรรมนุษยชาติขึ้นมาให้ดี ให้มีภูมิปัญญารู้จักคุณความดีงามของมนุษย์

เมื่อได้ก่อกลุ่ม-ก่อหวอด-ก่ออะไรๆขึ้น โดยไม่ได้ไปเกณฑ์ใคร-ไม่ได้ล่า-ไม่ได้ล่อ-ไม่ได้หลอกให้มา อาตมาก็ได้ **"เปิดเผย"** ตัวเอง สูงขึ้น

อาตมาประกาศเปล่งกล่าว "อาสภิวาจา" มาแต่ต้นแล้วว่า...
"อาตมาเป็นโพธิสัตว์" คำนี้เป็นสุจริต ไม่ได้เสแสร้ง

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาทำงานโพธิกิจ ทำงานโพธิสัตว์ เป็นพระโพธิสัตว์จริงๆ"* มีภารกิจมา **"กอบกู้ศาสนา"** โดยความเป็นจริง ไม่ได้ทำเล่น อาตมาทำงานโพธิสัตว์มาแล้ว ไม่รู้กี่ชาติ ชาตินี้ก็ต้องมาทำอีก ชาตินี้ทำหนัก !!! ชาตินี้ทำยาก !!!

อาตมาเป็น "โพธิสัตว์" ต้องทำงานขัดแย้งกับสังคมหลายอย่าง

ผู้ที่ไม่มี **"ภูมิปัญญา"** จะไม่รู้เลย ทำไมอาตมาไม่เป็นดังที่เขานึกคิดว่า *"ควรจะเป็นคนสุภาพเรียบร้อย ตามนัยที่สอดคล้องกับแม้คำตรัสของพระพุทธเจ้า ก็ไม่เป็น"*

แต่อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาสุภาพเรียบร้อยที่สุดแล้ว เหมาะแก่กาล-หน้าที่ ตามความสมส่วนของความมีจริง-เป็นจริง"*

อาตมาสอดคล้องในความเป็น **"สารีบุตร"** อาตมาจึงยังหลุกหลิกลุกลี้ลุกลน

อาตมาก็นึกถึง **"พระอัสสชิ"** อยู่เสมอ ระลึกจริงๆ ว่า *"อาตมาจะต้องทำให้สงบเรียบร้อยกว่านี้หนอ"* อาตมารู้อยู่อย่างที่ทุกคนรู้ว่า *"เรียบร้อยสงบเสงี่ยมกว่านี้ ดีจริงๆ"* แต่ใครๆ ไม่รู้อย่างที่อาตมารู้หรอกว่า *"ทำไม **'พระสารีบุตร'** ต้องหลุกหลิกราวกับหนุมานทหารเอกของพระราม ?"*

อาตมาเห็นงานอยู่ตรงหน้า ก็ต้องปรุงสร้างงาน *เครื่องยนต์แห่งกรรมของอาตมาต้องเดิน แม้แต่กลางคืน แม้แต่นอนพัก สุดทนเท่านั้น อาตมาถึงจะพักอย่างสนิท ถ้าไม่สุดทน อาตมาต้องเดินเครื่อง และทำงาน !*

อาตมาเป็นบุตรของ "พระพุทธเจ้า" สุดจิต ! สุดใจ !

อาตมาเป็นบุตรจริงๆ มาหลายกัป หลายกัลป์ แต่อาตมาไม่ใช่ **"ราหุล"**

อาตมาเป็นบุตรที่แท้จริง เป็นบุตรอย่าง **"สารีปุตโต"** อาตมากำลังกล่าว **"ธรรมโดยธรรม"** อาตมาไม่ได้กล่าว **"ปุคคลาธิษฐาน"** ไม่ได้เล่นลิเกนะ !

อาตมาเป็น **"สารีบุตร"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** โดยแน่แท้ อาตมาได้ทำงานนี้มาหลายชาติแล้ว ไม่ใช่ชาตินี้เป็นชาติแรก และชาตินี้ก็มาทำต่อ และยังจะทำต่อไปอีก

อาตมาทำด้วยเลือด-ด้วยเนื้อ-ด้วยจิตวิญญาณ อาตมาไตร่ตรอง-เก็บรายละเอียดมาพิสูจน์ **เพื่อกระทำงานนี้ให้ "ดีที่สุด"** ด้วยจริงใจจริงๆ ด้วยเมตตา

อาตมามี **"สติสัมปชัญญะ"** ไม่ใช่โม้แหลก แต่ก็กล่าวขึ้นตามขั้นตอน ตามเรื่อง ตามกาล-เทศะ-ฐานะ พวกคุณจงสังเกต ทุกอย่างมีเหตุ มีปัจจัย กล่าวตามฤกษ์ ตามกาล ตามสิ่งแวดล้อมองค์ประกอบที่สมบูรณ์

ผู้ที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย จงพิสูจน์...!!!

พื้นฐานเดิม อาตมาไม่ได้สนใจศาสนา ไม่ได้ใส่ใจธรรมะมาก่อนเลย

และชาตินี้ก็ไม่ได้ไปเอาความรู้ทาง **"ธรรม"** ของใคร ไม่ได้เรียนรู้ **"ธรรมะ"** จากอาจารย์ไหนๆ มาเลย อาตมาก็มีวิถีเป็นไปตามกระแสโลกีย์

พอเริ่มสนใจทางด้าน **"จิต"** ก็ไปเล่นไสยศาสตร์ ไม่ใช่ **"ศาสนาพุทธ"** แล้วก็

ถูกครอบงำไปอย่างนั้น เป็นเรื่องธรรมดาฐานะของ **"โพธิสัตว์"** ต้องมีอะไรต่างๆ ที่ต้องไปเรียนรู้พอสมควรอยู่ ก็เป็นไป จะว่า *"ไม่ติด-ไม่ดูด ก็ติด-ก็ดูดอยู่บ้าง มากกว่า **'พระพุทธเจ้า'** แน่"* เพราะอาตมาบารมีไม่เท่า **"พระพุทธเจ้า"**

จนกระทั่งต้องมาทบทวน ต้องมาตรวจสอบ จึงรู้ว่า ***"ตนเองเป็นใคร ? และจะต้องมาทำหน้าที่อะไร ?"*** เมื่อรู้แล้วอาตมาก็สลัดออก สลัดคืนทางโลกีย์ หันมาทำงานทำหน้าที่ทางศาสนา อย่างจริงใจ-จริงจัง-ตั้งใจจริงๆ เป็นจริงของอาตมาจริงๆ

ใน "อาริยคุณ" ของพุทธ "โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี" ก็มี "โพธิกิจ" ได้ "พระอรหันต์" ก็ยิ่งแน่นอน ยิ่งมี **"โพธิกิจ"** ได้ เป็น **"โพธิกิจ"** ของ **"โพธิสัตว์"** ที่ยังไม่ตายมีรูปนามขันธ์ ๕ หมดชาตินี้แล้ว จะสูญ **"ปรินิพพาน"** ไปเลยก็ได้ แต่ยังไม่ตาย ก็ต้องทำหน้าที่โพธิกิจ **"อรหันต์"** กับ **"โพธิกิจ"** จึงเป็นเรื่องเดียวกัน

"พระอรหันต์ไม่เห็นแก่ตัว" หรือ **"พระโพธิสัตว์เห็นแก่ผู้อื่น"** ก็คือ *"เรื่องเดียวกัน"* เป็นประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน...ที่สมบูรณ์แบบ เป็นเหรียญ ๒ ด้าน ที่แยกกันไม่ออก **"โพธิสัตว์"** มีแต่สังขารปรุงสร้างให้แก่คนอื่นจริงๆ เป็นอย่างนั้นจริงๆ จึงต้องอยู่ด้วยกัน แล้วทำหน้าที่สอดคล้องกัน เป็นแต่เพียงคนละลักษณะ

ไม่ใช่ มีแต่...**ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน**...ไม่มี !

หรือ มีแต่...**ประโยชน์ท่าน ประโยชน์ตน**...ไม่มี ก็ไม่ใช่ !

"ปรินิพพาน" เป็นสภาพที่สูญจริง-สูญสูงสุด ไม่เหลืออะไรที่จะวนเวียนในโลกหยาบ-กลาง-ละเอียด โลกนี้-โลกหน้า-โลกไหนๆ ก็ไม่มีหมดทุกโลก

"พระอรหันต์เจ้า" ไม่มีโลกหน้า มีแต่โลกปัจจุบัน !

"พระโพธิสัตว์" มีโลกปัจจุบัน และยังมีโลกหน้า !

สำหรับอาตมา **ต้องทำงานศาสนาอย่างนี้ตลอดไป แม้จะอยู่ผู้เดียว ก็ทำ !**

อาตมาพยายามจะมี **"อายุยืนยาวนาน"** ให้มากที่สุด ไม่ใช่เพราะกลัวตาย แต่เพราะ **อาตมาไม่กลัวเหนื่อย ! และไม่เข็ดต่อการทำดี !**

อาตมาเป็นคนหนึ่ง ที่ตั้งปณิธานบำเพ็ญตนเป็น "โพธิสัตว์" เพื่อพัฒนาตน เรียนรู้ความจริงให้ถึงที่สุด เพื่อให้สามารถเป็นคนดีเท่าที่จะดีที่สุด-ประเสริฐที่สุดได้

อาตมาพากเพียรทำอย่างนี้จริงๆ และก็พยายามที่จะศึกษาให้ถึงที่สุด

สุดยอดแห่งความเป็นสัตวโลก ก็คือ ความเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ซึ่งเป็นคนที่ยอดเยี่ยมประเสริฐสุด อาตมาก็พยายามจะเรียนรู้ให้ถึงที่สุด

อาตมาเป็น **"โพธิสัตว์"** พยายามที่จะศึกษาให้ถึงความจริงของชีวิตประเสริฐ อาตมายืนยันความเป็น **"โพธิสัตว์"** กับพวกเรา ไม่ได้พูดเล่นๆ

อาตมาทำงานศาสนามากว่า ๓๐ ปี *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๔๖)* **จนหลายคนเชื่อมั่นว่า *"อาตมาเป็นโพธิสัตว์"* เป็นผู้ที่รู้จักสังคม และความเป็นชีวิตมนุษย์ประเสริฐ**

มนุษย์มีอะไรลึกซึ้งเยี่ยมยอด มีวิธีการ มีทฤษฎี ที่จะศึกษาพัฒนาปฏิบัติตน สู่ความเป็นมนุษย์สุดประเสริฐ ที่มีคุณค่าเลิศยอดได้อย่างไร ?

ก็ได้สอนแนะนำอยู่ เท่าที่อาตมาจะมีความสามารถในการถ่ายทอดสั่งสอน มาถึงวันนี้-ยุคนี้-ขณะนี้ อาตมาได้นำ **"ความจริง"** เท่าที่อาตมาได้รู้-ได้เห็น-ได้เป็น แล้วก็ได้พยายามถ่ายทอดสื่อบอกให้พวกเรารับรู้ เท่าที่สามารถทำได้

♠ อภิบรมมหาวิทยาลัยพระพุทธเจ้า

อาตมาเป็น "โพธิสัตว์" คือ เป็น "นักศึกษา" ของ "อภิบรมมหาวิทยาลัยพระพุทธเจ้า" ศึกษาจบก็ได้เป็น "พระพุทธเจ้า"

ดังนั้น **"การทำงาน" ที่ต้องขัดแย้งกับสังคมหลายอย่าง จนเกิดธรรมาธรรมะสงคราม** สิ่งเหล่านี้ **เป็นโจทย์ให้อาตมาต้องศึกษา** ต้องสร้างเสริมสะสมหน่วยกิต

อาตมาว่า ***"อาตมาได้ปฏิบัติธรรม"*** อาตมาบอกกับพวกเราว่า ***"อาตมาไม่ได้โกรธศัตรู และไม่เคยโกรธใครเลย"*** คนฟังแล้ว...ก็ต้องยิ้มเยาะเย้ยว่า *"มันอวดดีไม่เชื่อหรอก"* อาตมาเข้าใจนะ เพราะไม่ง่ายที่จะเชื่อว่า *"คนเราหมดความโกรธได้ !"*

อาการโกรธ...หยาบ-กลาง-ละเอียด-นิดๆ-ธุลีละออง หรืออิฏฐารมณ์-ชอบใจนิดๆ อนิฏฐารมณ์-ไม่ชอบใจหน่อยๆ ก็ต้องรู้ใจตัวเองให้ละเอียดอย่างนั้นจริงๆ

อาตมาว่า *"อาตมาศึกษาฝึกฝนธรรมะของ **'พระพุทธเจ้า'** ในเรื่องนี้จริงๆ"*

นี้เป็น **"อุตริมนุสสธรรม"** ซึ่งอาตมาโกหกไม่ได้หรอก

อาตมาว่า *"อาตมาไม่มี (อารมณ์โกรธ) อาตมาก็มีความบริสุทธิ์ใจ-จริงใจนะ"*

อาตมาตรวจสอบตนเองแล้ว ด้วยภูมิปัญญาเครื่องวัดของอาตมาอย่างซื่อสัตย์สุจริต มันไม่มี *(อารมณ์โกรธ)* ไม่ได้พยายามที่จะมาอำพรางหลอก นอกจากจะเป็นความหลง เพราะเครื่องวัดของอาตมามันหยาบเหลือรอดไปได้ อย่างนี้ก็ช่วยไม่ได้

อาตมาว่า...อาการหลอกอย่างไรก็แล้วแต่ ***"เลวที่สุด"** คือ **"การหลอกตัวเอง"***

อาตมาจะมีวิถีชีวิต เป็น **"คนเลวที่สุด"** หรือ !?!

อาตมาไม่ได้เกิดมา เพื่อพัฒนาตัวเองไปสู่ **"ความเลวที่สุด"** อาตมาไม่ทำนะ ฉะนั้น **อาตมาจะไม่หลอกตัวเอง** *(หลอกคนอื่นนะมันหยาบ ยังไม่เลวเท่าหลอกตัวเอง)*

เมื่อผู้ใด...ลดลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข...ลดเสพกาม-ลดเสพอัตตา...ได้จริงๆลด ได้มากๆ ก็ไม่ต้องได้-ไม่ต้องเอา...*วัตถุมาบำเรอตน,* ไม่ต้องได้-ไม่ต้องเอา...*สรรเสริญมาบำเรอตน,* ไม่ต้องได้-ไม่ต้องเอา..*กาม (รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส) มาบำเรอตน*

จึง **ไม่จำเป็นที่จะต้องไปหลอกเอาอะไรจากใคร** เพื่อจะได้อะไรจากใครมาบำเรอตน...แม้นิด-แม้น้อย ก็ไม่จำเป็น *(เพราะการบำเรอตน เป็นการบำเรอ **"อัตตา"**)*

เราศึกษา **"ธรรมะของพระพุทธเจ้า"** มีแต่จะลด **"อัตตา"** ไม่ได้ไปสร้างให้มันมากขึ้น เพราะฉะนั้น เราจะไม่เอาอะไรมาบำรุงบำเรอ **"อัตตา"** เป็นอันขาด

อาตมาว่า "อาตมาสร้างญาณ" คือ "ความรู้พิเศษ เป็น 'ธรรมจักษุ' ที่ลึกซึ้ง เป็น 'ตาทิพย์' ที่ต้องลึกซึ้งๆ เข้าไปจริงๆ"

และอาตมาก็เอา **"ความรู้"** ที่ได้มานี้ มาสอนพวกเราให้เกิดญาณที่จะรู้ **"โลกนรก-โลกอบาย-โลกธรรม-โลกอัตตา"** เป็นอย่างไร และให้รู้เหตุปัจจัย ที่จะไปหลงโลกพวกนี้ พวกเราก็รู้ตามไปคร่าวๆ แม้ไม่ได้ละเอียดสักเท่าไร ไม่มีญาณปัญญาที่จะลึกแหลมรู้จัก **"ปรมัตถ์...จิต-เจตสิก"** ที่ละเอียด จนกระทั่งวัดค่าของสิ่งนั้นได้อย่างชัดเจน แต่พวกเราก็จับ **"จิต-เจตสิก"** ได้ ก็มาปฏิบัติประพฤติกัน

หลายคนก็อยู่ในเกณฑ์ **ศรัทธานุสารี** หลายคนก็อยู่ในเกณฑ์ **ธรรมานุสารี** ก็มีทั้ง **"สายเจโต-สายปัญญา"** รวมกันอยู่ในอโศกนี้ แล้วก็ลดละกันมาได้จริงๆ เป็น "ความสุข-สงบ-ระงับ" ไปตามฐานของตัวเอง หรือตามบารมีจริตของตนเอง

จะมีภูมิธรรมเป็น "โสดาบัน-สกิทาคามี" แม้ "อนาคาคามี" ก็ตาม ในฆราวาสชาวอโศก...ก็มี-ก็เป็น ในปริมาณมากกว่านักบวช เป็นความจริงที่มีแล้ว

อย่างที่อาตมาอธิบายไว้เป็นหลักสูตร ลักษณะสายศรัทธา ที่ปฏิบัติตนสูงขึ้นมา จนกระทั่งถึงขั้น **"กายสักขี"** ก็มีแล้ว แต่ไม่รู้ใจตัวเองละเอียด

เช่น ***ฆราวาสบางคน*** *ที่เข้ามาอยู่ในหมู่ชาวอโศก มี **"ศีล"** สูงกว่า **"ศีล ๑๐"** ชีวิตมักน้อย-สันโดษ ไม่สะสมสมบัติ-ไม่กอบโกย-ไม่หวงแหน มี **"ภูมิ"** สูงกว่า-ดีกว่า **"สมณะชาวอโศก"** บางรูปด้วย*

ตรวจสอบตนเองให้ดีๆ *สมณะหลายองค์ของอโศก ยังสะสม-หอบหวงสมบัติต่างๆ นานา ถึงขนาดใครแตะต้องไม่ได้ เป็นเรื่องที่ยังหวงของ ยังมีมัจฉริยะ*

♠ งานโพชฌังคาริยสัจจายุ

<u>วันพุธที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕</u> เป็นวัน **"โพชฌังคาริยสัจจายุ"** *(มาจากคำว่า โพชฌงค์+อาริยะ+สัจจะ+อายุ)* เป็นวันที่พ่อท่าน **"สมณะโพธิรักษ์"** มีอายุครบ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน เมื่อนับจำนวนเลข ๗ แล้ว จะมีเลข ๗ จำนวน ๔ ตัว *(๗๗๗๗)* ซึ่งในชีวิตของคนๆ หนึ่ง โอกาสที่อายุครบจำนวนเลข ๗ ถึง ๔ ตัว นั้น จะมีได้เพียงครั้งเดียว พ่อท่านจึงดำริให้มีการจัดงาน **"โพชฌังคาริยสัจจายุ"** ขึ้น ที่พุทธสถานราชธานีอโศก ต.บุ่งไหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

โดยปกติแล้ว พ่อท่านจะไม่ให้ความสำคัญกับวันเกิดของตนเอง ไม่ให้มีการจัดงานเฉลิมฉลอง สำหรับงาน **"โพชฌังคาริยสัจจายุ"** ที่พ่อท่านดำริให้จัดขึ้นนี้ ก็เพื่อให้เกิดการอบรมศึกษาธรรมะ เพิ่ม **"ภูมิธรรม"** แก่บรรดาชาวอโศกทุกฐานะ

มีการจัด "อบรมธรรมะ" ในหลักสูตร "ลัด-คัด-สั้น" ซึ่งมีปรัชญาการศึกษาที่ยกระดับจากปรัชญาของ **"สัมมาสิกขา"** *(ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา)* ขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง คือ ***"ศีลเต็ม-เข้มงาน-สืบสานวิชชา"*** และเรียก **"หลักสูตรอบรมธรรมระยะสั้น"** นี้ว่า **"วิชชาลัยบรรดาบัณฑิตบุญนิยม"** หรือเรียกสั้นๆ ว่า **"ว.บบบ."**

โดยเริ่มการเรียนการสอน ในระหว่างวันที่ **๗-๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕**

นับเป็นครั้งแรกของชาวอโศก ที่จะมีการอบรมธรรมะ โดยวัดผลการปฏิบัติออกมาในรูปของคะแนน มีการเก็บคะแนนระหว่างเรียนด้วย ๔ วันแรก-เป็น **"การบำเพ็ญคุณ"** คือ *"รับใช้ช่วยเหลือสังคม ด้วยการทำงานเป็นกลุ่มตามฐานงานต่างๆ"* ๓ วันหลัง-เป็น **"การบำเพ็ญธรรม"** วันสุดท้าย-มีการสอบข้อเขียน

การอบรมธรรมะหลักสูตร **"วิชชาลัยบรรดาบัณฑิตบุญนิยม"** ครั้งแรกนี้ ได้สร้างความกระตือรือร้นในการเข้าอบรมธรรม ผู้สมัครมากันคับคั่งตรงเวลา พร้อมเพรียงทุกรายการ ทุกกิจกรรม ผู้สมัครมีอายุตั้งแต่ ๕ ปี ถึง ๘๓ ปี

<u>งานมหาปวารณา ครั้งที่ ๓๐</u> ก็ถูกผนวกไปกับงาน "โพชฌังคาริยสัจจายุ" นี้ ด้วย เป็นมหาปวารณา ที่ลัดคัดสั้น ในช่วงบ่ายถึงค่ำของวันที่ **๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕** ที่แพโบสถ์ ใช้เวลาเพียงแค่ ๗ ชั่วโมง แต่ก็ได้เนื้อหาเข้มข้น

❐

วันนี้ ***(พุธที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕)*** **เป็นวัน "โพชฌังคาริยสัจจายุ"**

พ่อท่านเทศน์ทำวัตรเช้า ให้ทุกคนเข้าใจว่า *"ชีวิต มีแต่* ***'กรรม'*** *กับ* ***'กาล'*** *เท่านั้น ขอให้ทุกคนระวังสังวร อ่านจิต-ทำจิตให้เป็น* ***'สัมมา'*** *ให้มี* ***'สัมมาสังกัปปะ'*** *พึงสำเหนียก-สำนึก-ปฏิบัติตน เป็นผู้ทวนกระแส (โลกีย์) ให้ได้"*

หลังทำวัตรเช้า มีการจัดขบวน "ธรรมยาตรานาวาบุญนิยม" เป็นครั้งแรก ที่ ลำน้ำมูล มีผู้เข้าร่วมขบวนกว่า ๑,๐๐๐ คน มากกว่าที่กำหนดไว้เดิม คือ ๗๗๗ คน เป็น **"ธรรมยาตรา"** ที่เป็นสัญลักษณ์ให้เกิดพลังรวม นำพากันไปสู่จุดหมายปลายทางของชาวอโศก *(เบิกบาน-แจ่มใส-มัธยัสถ์-สุภาพ-สงบ-หมดความอยาก-สิ้นความเสพย์)*

การจัดขบวน "ธรรมยาตรานาวาบุญนิยม" เรือนำขบวน คือ เรือ "ฉลาดใช้" มี...สิกขมาต-กรัก-ปะหญิง...โดยสารไป พ่อท่าน และหมู่สมณะ โดยสารไปกับเรือ **"ไฉไลสันติ"** มีเรือมาดขนาบข้างซ้ายขวาเหมือนเรือคุ้มกัน ญาติธรรมส่วนใหญ่ลงเรือกระแซงจำนวน ๕ ลำ ลากจูงโดยเรือ **"ชราชล"** และยังมีเรือท้องแบนมีชื่อว่า **บอแกน** ไปจนถึง **บอแฮน** และมีเรืออื่นๆ เสริมอีก ทั้งขบวนใช้เรือมากกว่า ๔๐ ลำ

เมื่อทุกอย่างพร้อม พ่อท่านได้นำสวด...อิติปิโสฯ จำนวน ๓ จบ

๑๑.๓๗ น. จึงเดินเครื่องเรือ เริ่ม "ธรรมยาตรานาวาบุญนิยม" ขบวนเรือได้ดำเนินไปอย่างเรียบร้อย พ่อท่านได้พูดคุยและจัดระเบียบเรือไปในตัว ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรง พิสูจน์ความอดทน เบิกบานให้ได้ในทุกสถานการณ์ ของนักปฏิบัติธรรมทุกฐานะ ขบวนเรือได้ดำเนินไป ใกล้ถึงสะพาน ๑๐๐ ปี สมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ จึงได้วกกลับ และตั้งขบวนเพื่อสวด...อิติปิโสฯ อีก ๓ จบ ก่อนจะดำเนินกลับมาถึงจุดเริ่มต้น หยุดสวด...อิติปิโสฯ อีก ๓ จบ เป็นการเสร็จสิ้น **"ธรรมยาตรานาวาบุญนิยม"** ถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ชาวอโศก ที่มีการธรรมยาตราในลักษณะเช่นนี้ เป็นการซักซ้อมพลังรวมของ **"ชาวอโศก"**

ประชุมปรึกษาหารือกับ ๕ แกนนำพันธมิตร ที่ทำเนียบรัฐบาล
เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๙.๔๙ น.

♠ ไม่ประมาทในโพธิกิจ

อาตมาขอบอกว่า *"อาตมาทำงานศาสนา อาตมาไม่ได้ทำเล่นๆ"*

อาตมาพยายามทำจริงๆ อาตมาจะมีภูมิรู้แค่ไหน อาตมาจะมีปฏิภาณ มีความสามารถอย่างไร อาตมาก็มีจิตเจตนาทำให้ "ดีที่สุด" ด้วยเลือดเนื้อ และจิตวิญญาณ อย่าง "ประมาท" ไม่ได้จริงๆ

อาตมาก็ได้พยายามไม่ "ประมาท" แล้ว พยายามกระทำงานมาให้ "ดีที่สุด" แม้มีมรสุมอย่างไรๆ ผู้ที่มาอยู่ด้วย ผู้ที่ได้ฝึกปรือ ผู้ที่ได้พากเพียรเรียนรู้ตามมา จะรู้จะเห็นมาตลอดเวลาว่า *"อาตมานำพาผ่านมรสุมอย่างนั้น-อย่างนี้มา อาจจะดูแรง อาจจะดูหนักนักหนา เท่าที่เป็นไปก็ผ่านมาได้"*

แต่...ทุกอย่างไม่เที่ยง ต่อไปอาจจะแรง อาจจะหนัก !!!

ฉะนั้น อาตมาไม่ "ประมาท" ทุกคราวไป อาตมาจะต้องกระทำไปด้วยความสุขุมประณีตให้ "ดีที่สุด" พยายามใช้ "ปัญญา" สูงสุด เท่าที่อาตมาจะทำได้

แม้บางทีตัดสินแล้ว ยังต้องตัดสินใหม่ เมื่อได้ข้อมูลใหม่มา...อย่างนี้ๆ ก็ต้องเอาข้อมูลเหล่านั้น มาไตร่ตรอง-มาคิด-มาพิจารณา-มาทบทวนใหม่

ไม่ใช่ช่างมัน ข้อมูลนี้ไม่เอา ยึดมั่นถือมั่นว่า ***"ตัดสินแล้ว"*** ทั้งๆ ที่ข้อมูลใหม่...มีเหตุผล-มีน้ำหนัก...สูงแรงพอสมควร อาตมาก็จะเป็นคน **"ประมาท"** อย่างนี้ ไม่ได้เป็นอันขาด !

♠ ชีวิตประเสริฐวิเศษสุด

“คน” ที่รู้จัก “คุณค่าของการศึกษา” จะตั้งใจพากเพียรศึกษา

“คน” จึงเป็นชีวิตสัตวโลกที่ฉลาดที่สุด สามารถใช้สมอง-สติ-ปัญญา ศึกษา หยั่งรู้**“ความจริง”** ได้รู้แจ้ง-รู้จริงสุดเก่งกว่าสัตว์ใดๆ สามารถสร้างสรรโลกให้ดีงามสุดยอดก็ได้ ทั้งทำลายโลกก็ได้มากที่สุด-เก่งที่สุด-เลวที่สุดกว่าสัตว์ชนิดใดๆ

“พระพุทธเจ้า” ทุกพระองค์ได้พากเพียรศึกษาสั่งสม“กรรมดี”ในแต่ละชาติ เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็น**“คน”** ที่เห็นความจริง-รู้แจ้ง-รู้ซึ้งความดี-รู้ความประเสริฐสุด-รู้คุณค่าความเป็นสัตวโลก โดยเฉพาะมนุษย์จะเป็นอย่างไร จึงจะได้ดีที่สุด

พระพุทธองค์ ทรงค้นคว้า และฝึกฝนตนเอง จนกระทั่งเป็นได้

และ **“พระพุทธเจ้า” ก็เป็น “คน” เหมือนกับเรา ไม่ใช่อวตารจาก “พระเจ้า” มาเกิด ไม่ใช่สิ่งลึกลับ “คน” สามารถศึกษาเรียนรู้พัฒนาเอาตามอย่างท่านได้ และจะเป็นอย่างท่านก็ได้**

วิถีชีวิตอย่างที่ “พระพุทธเจ้า” พาเป็นนี้ “วิเศษสุดยอด” เป็นจริงๆ ได้ยาก แต่ **เป็นจริงได้...ก็ดี ! “คน”** เป็นได้อย่างนี้ ก็ได้ช่วยตัวเองให้ปลอดภัย หมดภาระ-หมดกังวล-หมดเรื่องวุ่น-หมดเรื่องยาก

ที่สุดแห่งที่สุดของคน คือ **“ปรินิพพาน” สูญ** ชีวิตหมดเชื้อที่จะหมุนเวียนอีก เลิกวัฏสงสาร หมดสันตติ ไม่มีอะไรต่อเชื่อม พลังงานส่วนที่เป็นตัวเป็นตนเป็นสภาพสุดท้าย ก็ต้องสูญสลายเลิกไป เป็นสุดยอดวิชาที่**“พระพุทธเจ้า”** ค้นพบ

ฉะนั้น ชีวิตของ “พระอรหันต์” ผู้หมดอัตตา เข้าถึงอนัตตา ได้จุดสุดสูญ ได้นิพพาน ไม่กลัวสูญสลายแล้วอย่างชัดแจ้ง ยินดีที่จะสูญสลาย และจะสูญสลายเมื่อไร ก็ได้ แล้วจะกลัวตายทำไม ?

ถ้าต้องมีชีวิตอยู่ ก็จะรู้ว่า ***“คนเรามีชีวิตอยู่ไปทำไม อยู่แบบไหนประเสริฐ”***

๑. มีชีวิตอยู่อย่างเสพสุขบำเรอโลกีย์ หรือ...

๒. มีชีวิตอยู่อย่างเป็นประโยชน์คุณค่าต่อโลก มักน้อย-สันโดษ-หมดอัตตา-สร้างสรร-ขยันเพียร-ช่วยเหลือ (เราไม่พัก-เราไม่เพียร...เราข้ามโอฆสงสารได้) หรือ...

๓. มีชีวิตอยู่เฉยๆ ว่างๆ ไม่ทำอะไร ปล่อยให้สังขารร่างกายมีชีวิตผ่าน...วัน-เดือน-ปี ร่วงโรยแก่ไปๆ จนกว่าจะตาย

คิดดูสิ ! คนประเภทไหน ดีที่สุด-ประเสริฐที่สุด-มีค่าที่สุด !

อาตมาขอยืนยันว่า ***"คนประเภทที่ ๒ นี้ เป็นพระอรหันต์ รู้จักวัฏสงสาร ตายก็ตาย ไม่ตายก็...สร้างสรร-ขยัน-เพียร-เสียสละ อยู่สร้างสรรทำประโยชน์"***

คนจะมีจิตใจอย่างนี้ได้ ต้องฝึกฝนเรียนรู้จริงๆ แล้วต้องได้สภาพนี้จริงๆ

เมื่อ "จบภพ-จบชาติ" ได้แล้ว "กิเลส" ไม่เกิดเป็นฐานแล้ว เป็น "อรหันต์" แล้ว ก็เป็น "ความจบ" สำหรับตนแต่ละคนเท่านั้น

"พระพุทธเจ้า" เทียบความเป็น **"อรหันตสาวก"** ที่ **"จบกิจ"** ของตนแต่ละคนนี้ เท่ากับ **"ใบไม้กำมือเดียว"** เป็นชีวิตที่มีหลักประกันไม่เสื่อมต่ำแล้ว

หากยัง **"เมตตา"** เห็นแก่ประโยชน์มนุษยโลกอยู่ ในตอนตายทางร่างกายแตกตายลง *(กายัสส เภทา)* แต่ละชาติทุกชาติ ยังคง **"ตั้งจิตไม่ปรินิพพาน"** อยากจะเวียนมาเกิดอีก ก็เกิดมาสิ ! ตั้ง **"พุทธภูมิ"** ต่อไปอีกก็ได้ !

ก็ยังเวียนเกิด-เวียนตาย มาดำเนินความเป็น **"โพธิสัตว์"** อีกต่อไปตามบารมีเป็น **"มหากรุณา"** ของท่าน ต่อภพมาอีกก็เพื่อรื้อขนช่วยสัตวโลกไปอีก

ขณะมีชีวิตอยู่ **ท่านจึงมีประโยชน์ต่อโลกอย่างยิ่ง** คนมีประโยชน์อย่างนี้ **เกิดอีกเมื่อไรๆ ก็เป็นบุญแก่โลกเมื่อนั้นๆ**

แม้แต่ละชาติ อาจจะมีวิบากมาเล่นงานบ้าง แต่ก็จะน้อยลงๆ เรื่อยๆ เพราะ **ได้สร้างกุศลอยู่ตลอดทุกชาติ** ก็ย่อมไม่มีปัญหาอะไร อดทนได้

แต่ถ้าจะไม่ทำต่อก็ไม่เป็นไร เป็นสิทธิของท่านที่จะ **"ปรินิพพาน"** ในชาติใดชาติหนึ่งได้ทุกชาติ เพราะ **ดับ "ตัณหา"** แม้แต่ **"วิภวตัณหา"** เป็นแล้วจริงสัมบูรณ์

จึงสามารถที่จะ **"ปรินิพพาน"** ได้เท่าเทียมกับ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ทุกพระองค์ เฉพาะในประเด็น **"ปรินิพพาน"** เท่านั้นนะ !

ส่วนภูมิอื่นๆ นั้น ไม่เท่าเทียม **"พระพุทธเจ้า"** แน่ๆ

ความเป็น "อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า" เป็น "ความจบ" ที่สูงส่งเยี่ยมยอดประเสริฐวิเศษยิ่งนักกว่านัก เทียบ "ความจบ" ขั้น "อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า" นี้ เท่ากับ "ใบไม้ทั้งป่า"

เพราะเป็น **"ความสูงสุดยอดแห่งที่สุด"** เท่าที่คนในโลก ในมหาจักรวาล เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์จะสามารถ...เรียนรู้-ค้นคว้า-ศึกษา-หาความจริง...ของความเป็นมนุษย์-ความเป็นสัตวโลกทั้งหลาย และพึงมีความจริง-มีความเป็นไป เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป...ในวัฏฏสงสาร **อย่างรู้แจ้งเจนจบครบถ้วนสิ้น**

“พระพุทธเจ้า” ทุกๆ พระองค์ จึงยิ่งใหญ่สูงสุดแล้ว !

จะบอกว่า **“สมณะโคดม”** เป็นประโยชน์น้อยกว่า มีคุณภาพด้อยกว่า มีความสามารถต่ำกว่า **“พระพุทธเจ้า”** องค์อื่นๆ ไม่ได้

“สมณะโคดม” ก็ยิ่งใหญ่ *เพราะพระองค์ทำงานหนักกับคนที่สอนยาก* คุณค่าที่ต้องทำงานหนักมาก *เท่าเทียมกับสอนคนบรรลุง่ายเร็วจำนวนมากๆ* คิดให้ดีๆ แล้ว จะเห็นว่า *“ไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่ากัน”* เพียงแต่ว่า *“แต่ละองค์ทำงานในองค์ประกอบที่ต่างกัน ได้เท่าใดก็เท่านั้น”* แม้ **“พระศรีอาริย์”** มาสอนคนตอนนี้ ก็สอนได้เท่า **“พระสมณโคดม”** ประมาณนี้-เท่านี้

และ “พระโพธิสัตว์” ย่อยๆ ก็ต้องมีเกิดวนเวียนช่วยเหลือโลกต่อไป บำเพ็ญบารมีตามรอย “พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า” ทุกพระองค์ ที่ได้ทรงบำเพ็ญความเป็น “โพธิสัตว์” กันมา สั่งสม **“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”** สั่งสม **“พระสัพพัญญุตญาณ”** จนกว่าจะสัมบูรณ์ด้วย **“พุทธคุณ ๙”** ดำเนินไปสู่ที่สุดแห่งความสูงสุดในความเป็นมนุษยชาติ เท่าที่มนุษย์ในสากลโลกในมหาจักรวาลจะพึงมี-พึงเป็นได้

แต่ก็มิใช่ว่า “โพธิสัตว์” ทุกองค์ จะสามารถบรรลุถึงที่สุดแห่งที่สุด จนเป็นที่สุด ที่จะได้บรรลุถึงขั้นสำเร็จเป็น **“พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”** ได้ตามที่ตั้งจิตสู่ **“พุทธภูมิ”** ทุกองค์ ยากมากๆๆ !!! และจะเหลือน้อยองค์ลงไปเรื่อยๆๆ !!!

ส่วนมากจะหมด **“บุญบารมี”** เสียในระหว่างระยะทางแห่งกาลที่บำเพ็ญ เพราะท่านสิ้นบุญบารมี ที่จะบำเพ็ญต่อไปสู่ **“พุทธภูมิ”** ได้อีกแล้ว ตามจริตวิสัย และตามฐานานุฐานะของ **“โพธิสัตว์”** แต่ละองค์ จึงต้องยอมตายกายแตกสู่ **“ปรินิพพาน”** ไปก่อนที่จะถึงจุดหมายนั้น มากมายนับไม่ถ้วน

♠ “โพธิสัตว์” มุ่งสะสม “โพธิญาณ”

“ปฏิบัติธรรม” เพื่อหวังอะไร ? ถ้ายังหวัง “วิมุติ-นิพพาน” ก็เท่ากับยังมีสิ่งแลกเปลี่ยน จะว่าเป็นอามิสล่อ-ก็ไม่ว่าอะไร ขอให้เป็น “วิมุติ-นิพพาน” แท้ๆ

ละล้าง **“โลกียสุข”** ทั้งปวงที่มี จนสูญหมดเกลี้ยงถึงขั้น **“วิมุติ-นิพพาน”** จริง **รสสุข**-ก็ไม่มี **ทุกข์**-ก็เลยพลอยไม่มีไปด้วย *แล้วอย่างนี้ได้อะไรมาแลกเปลี่ยน ?*

สิ่งเหล่านี้สูงสุดแล้ว ไม่มีภาษาเรียก แต่เป็นสิ่งจริง

“พระโพธิสัตว์” ก็มี “วิภวตัณหา” ปรารถนา “พุทธภูมิ” ก็เป็นอัตภาพ เป็นจิตวิญญาณ ที่เป็นความปรารถนาอย่างถูกธรรม

“อัตภาพ” ของ “พระโพธิสัตว์” ชั้นสูง ใน “พุทธศาสนา” จะเป็น “พระโพธิสัตว์” ที่ไม่ติดใจใน “โลกธรรม” ไม่มีสภาพของ “โลกียะ” เลย ไม่มียินดีใน **“สรรเสริญ”** ไม่มียินร้ายกับ...**ทุกข์-นินทา-กล่าวร้าย**...เฉยได้-วางได้ เป็น **“อัตภาพ”** ที่ **“สุญภาพ-สุญตวิหาร”** เป็น **“เมตตาวิหาร”** เป็นเมตตาที่ไม่ต้องการอะไรแลกเปลี่ยน มีความเป็น **“พรหม”** อย่างสมบูรณ์ *(คำว่า **“พราหมณ์”** หรือ **“พรหม”** หมายถึง “จิตบริสุทธิ์บริบูรณ์ หมดสิ้นอนุสัยอาสวะ” จึงหมายถึง **“อรหันต์”** ด้วย)*

เหลือแต่สภาพ **“อุดมคติ”** แท้ๆ เป็น **“วิภวตัณหา”** ที่เป็นอุดมการณ์ชัดๆ

ดังนั้น “พระโพธิสัตว์” ที่บรรลุ “อรหัตผล” แล้ว

แต่ **ยังไม่หมด “สังสารวัฏ” ยังยินดีมุ่งสะสม “โพธิญาณ”** ร่างกายตายแบบ **“อนุปาทิเสสนิพพาน”** ก็ยังไม่ **“ปรินิพพาน”** จะยังวนเวียนมาเกิดอีก เป็น **“พระโพธิสัตว์”** ที่มีคุณภาพ-มีคุณประโยชน์...ต่อมวลมนุษยชาติ

เพื่อทำประโยชน์ท่าน คือ **“สะสมบำเพ็ญบุญบารมีต่อไป”** มากเท่าไรก็แล้วแต่ จะทำงานด้วยความรู้ มี **“โลกวิทู”** มีความรู้รอบเท่าทัน **“โลกธรรม”** ได้มากมาย ไม่ยินดี-ยินร้าย-ว่าง สิ่งไม่เคยพบ-ไม่เคยเห็น ก็ได้ผ่าน-ได้พบ มี **“สติปัญญา”** มี **“สัพพัญญุตญาณ”** มี **“โพธิญาณ”** กว้างขวางมากขึ้น ซ้อนเชิงลึกลงไปในนั้นอีก ก็จะทำงานได้มาก เป็นประโยชน์ก้าวหน้าสูงส่งยิ่งขึ้นไปอีก

ส่วนประโยชน์ตน ก็คือ **“ตนเองเก่งขึ้นๆ ‘โพธิญาณ’ สูงขึ้นๆ”**

ถ้าอาตมายังไม่ “ปรินิพพาน” ในสังสารวัฏนี้ ก็จะขอเดินเส้นทางนี้จนนิรันดร ขอเป็นคนที่ต้องเกิดวนเวียนในสังสารวัฏนี้ เกิดเป็นคนเมื่อไรก็ขอให้ระลึกถึงความเก่า-ความหลัง ระลึกถึงรากฐานของตนเองให้ได้จริง

ชาตินี้กว่าจะระลึกถึงตนเอง แล้วกลับตัวมาเส้นทางนี้ได้ อายุก็ ๓๖ ปี ชาติต่อๆไป ก็ขอให้ระลึกได้ง่ายกว่านี้ เร็วขึ้นกว่านี้ ไม่ต้องเสียเวลาอยู่ทางโลกมาก

แต่การใช้ชีวิตอยู่ทางโลก ถูกโลกมอมเมา-หลงแย่งชิงไปกับเขา ตามมนุษย์โลกีย์ครอบงำเอาไว้ ก็เป็นการศึกษาข้อมูลของ **“พระโพธิสัตว์”** เหมือนกัน คือ ไปเรียนรู้ **“โลกวิทู”** หลายๆ อย่าง ที่เราไม่เคยรู้

♠ "พระอวโลกิเตศวร"

โพธิสัตว์ในระดับ "พระอวโลกิเตศวร" เป็นโพธิสัตว์สูงถึงขั้น...ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว ก็ยิ่งรู้จักความดี-ความไม่ดี ที่ท่านจะทรงไว้แต่ดี สิ่งไม่ดีท่านไม่ทรงไว้ จะรู้มาก-มีมาก แล้วท่านจะยึดธาตุอัตภาพตัวเอง ช่วยคน ช่วยสัตวโลก ให้มีพลังนานเท่านานเท่าที่ท่านจะมีคุณสมบัติ ก็เป็นคุณค่าสูงสุดที่ท่านมอบให้แก่โลก

ใครจะปฏิญาณขอเป็น **"พระโพธิสัตว์"** อย่าง **"พระอวโลกิเตศวร"** ก็เชิญ !

อาตมาไม่รู้นะว่า *"คุณสมบัติของ **'พระอวโลกิเตศวร'** ท่านอยู่ในขั้น **'มหาโพธิสัตว์'** หรือขั้น **'สัมมาสัมโพธิญาณ'** หรือยัง อาตมาไม่รู้ แต่รู้คุณลักษณะที่สั่งสม"*

สมมุติว่า...ท่านถึงขั้น **"สัมมาสัมโพธิญาณ"** แล้ว ท่านก็เป็น **"ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"** *(ท่านจะสร้างศาสนาหรือไม่ ก็เรื่องของท่าน)*

นี่เป็นสิ่งที่เป็น **"อจินไตย"** ที่เล่าสู่ฟังบ้าง

การเป็น "พระโพธิสัตว์" อย่าง "อวโลกิเตศวร" ไม่ยอมเป็น "พระพุทธเจ้า" คือ เป็น **"พระโพธิสัตว์ใหญ่"** อยู่อีกนานนับกัปกัลป์ เพื่อช่วยรื้อขนสัตว์ไปนิรันดร์ จะเป็นอย่างนั้น ก็ว่ากันไป ก็เป็นความจริงของผู้นั้น

ทุกยุคสมัย **"พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร"** จะมาทำงานกับโลกมนุษย์อย่างนี้...นิรันดร์ หนักหนาเหน็ดเหนื่อยอย่างไร ก็สู้ ! ก็นิมนต์เถอะ !

เพราะไม่ได้สร้างความเดือดร้อนอะไรแก่โลก *เป็นบุญ-เป็นคุณแก่โลก จะไม่เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ไม่ว่ากัน* แต่สุดท้ายก็เท่านั้น เมื่อรู้ **"โลกวิทู"** ครบแล้ว สามารถที่จะสร้างศาสนาได้แล้ว ก็ควรจะหมดหน้าที่แล้ว !

สำหรับอาตมาไม่แข่งด้วย เมื่อได้เป็น "พระพุทธเจ้า" สร้างศาสนาไว้เป็นที่สุด มอบหมายให้แล้ว...ก็ขอลา ผู้อื่นก็ทำต่อไป

อาตมาเห็นธรรมเนียมของ **"พระพุทธเจ้า"** ทุกพระองค์ **"สร้างศาสนา"** เสร็จแล้ว ก็พอ ผู้อื่นก็สืบทอดต่อๆ กันไป

เท่ากับรับช่วงว่า *"จะมีการต่อทอดศาสนาอยู่ในมหาจักรวาลนี้ไปเท่านั้น"*

"พระโพธิสัตว์" ก็มีคิวกันต่อๆ ไป เรื่อยๆ
เป็นแต่เพียงว่า "เมื่อใดจะเป็นวาระขององค์ใด"

"มหายาน" ถึงได้คิดไปเลยว่า มีพุทธเกษตร มีพระพุทธเจ้า มีพระโพธิสัตว์

ใหญ่ หลายพระองค์เรียงรอคิวกัน องค์นี้ไม่ลง องค์นั้นก็ลง ก็คิดกันไป
ความจริง ก็จริงอยู่ส่วนหนึ่ง เพราะทุกอย่างก็ต้องเหมาะสมตามเหตุปัจจัย

ถ้าไม่ปฏิญาณตนอย่าง "พระอวโลกิเตศวร" สะสม "โพธิญาณ" มาก จนถึงขีดขั้นสูงสุด เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ได้จริง **จะเลิก-จะอยู่-จะดับอย่างไร ก็รู้สูงสุด** เรียกว่า **"โลกุตระ"** เหนือโลกจริงๆ เหนือภพชาติ เหนือสังสารวัฏ
และจะปฏิญาณตนเป็น **"พระพุทธเจ้า"** เมื่อไร ก็ปฏิญาณได้เมื่อนั้น
เมื่อถึงกาลเทศะที่ควรจะทำ ก็ทำได้ !
สุดท้ายแล้ว ก็ **"ปรินิพพาน" จบจริงๆ สูญไปเลย** ก็เลิกกัน
เรื่องนี้อาตมาก็พูดไปไกลขนาด **"โพธิสัตว์"** ถึงขั้น **"พระพุทธเจ้า"**

ถ้ายังไม่จบจริง-ก็ยังไม่จบ ต้องพยายามทำให้แม่น-ตรง-คม-ชัด-ลึก ไม่มีบังเอิญ มี "ธาตุรู้" ที่รู้ตัวตน มีสติสัมปชัญญะ รู้ว่า *"ควรอย่างไร ไม่ควรอย่างไร"*
รู้ความเกิด-ดับสูงสุด จะเกิด-ก็เกิดอย่างที่รู้...เกิดดีที่สุด จะดับ-ก็ดับอย่างที่รู้...ดับอย่างไม่มีอะไรเหลืออีก ดับอย่าง **"ปรินิพพาน"**
เรียนให้จริง-แล้วจะรู้ลึก แม้ลึกซึ้งก็จะพูดถูก-ไม่สับสน

อาตมาพูดเรื่องลึกซึ้งให้ฟัง ทั้งระดับ "เบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย" แต่ละคนจะทำฐานะไหน ก็ทำไปตามความเป็นจริง อย่าหลงตนก็แล้วกัน อย่าทำผิดขั้นตอน ต้องให้ถูกสัดส่วนเหมาะเจาะกับตนเอง

♠ "อนุตรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"

(เก็บความจากหนังสือ "คน" คืออะไร...ทำไมสำคัญนัก ? โดย สมณะโพธิรักษ์)

ผู้ตั้งจิตบำเพ็ญ อีกพวกหนึ่ง ที่ตั้งจิตปรารถนาไว้ว่า จะปฏิบัติพากเพียรเอา "อนุตรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า" ทีเดียว ผู้นี้จึงเรียกว่า "พระโพธิสัตว์"

ก็มี ๒ ประเภท คือ **"พระอนิยตโพธิสัตว์"** กับ **"พระนิยตโพธิสัตว์"**

"พระอนิยตโพธิสัตว์" คือ ผู้ตั้งจิตปรารถนาจะเป็น "พระโพธิสัตว์" ที่จะไต่เต้าขึ้นเป็น "พระพุทธเจ้า" และตั้งใจบำเพ็ญตนตามศีล-ตามจริยาของ โลกุตรภูมิ

แต่ยังไม่เที่ยงแท้ว่า *"จะเป็นผู้ได้ข้ามภูมิไปถึง **"พุทธภูมิ"** หรือเปล่า ?"*

อาจอยู่แค่ **"โลกียภูมิ"** นี้ หรืออยู่แค่ **"โลกุตรภูมิ"** ก็ได้ หรืออาจจะขึ้นถึงเขต **"พุทธภูมิ"** มีภูมิเลยขั้น **"อรหันต์"** สำหรับตน **"จบแล้ว"** ก็ได้ เป็นแต่ว่า...*"ยังไม่แน่นอน ยังไม่มีภูมิถึงขั้นเที่ยงแท้พอที่จะได้เป็น **'พระพุทธเจ้า'** เท่านั้น"*

ดังนั้น **"พระอนิยตโพธิสัตว์"** ที่เลิกบำเพ็ญบางรูป ที่ได้แต่ละขั้นบ้าง ไม่ได้สักขั้นบ้าง จึงอาจจะเป็นผู้ที่มีจิตต่ำกว่า **"ปุถุชน"** ธรรมดาบางคนก็ได้ อาจจะสูงกว่าสมณะบางองค์ก็ได้เช่นกัน แต่ก็คือ **ผู้ยังไม่เที่ยงแท้ต่อ "พุทธภูมิ"**

"พระนิยตโพธิสัตว์" คือ ผู้มี "จิตบรรลุ" แล้ว เป็น "พระโพธิสัตว์" แท้ มี **"อรหันตคุณ"** สั่งสมไปตามลำดับๆ เที่ยงแท้ต่อการได้สู่ **"พุทธภูมิ"** การดำเนินหรือเป็นไปก็คล้ายกับการจะไปเป็น **"พระอาริยเจ้า"** ที่หมายจะบรรลุ **"พระอรหันต์"** เช่นกัน โดยนัยเดียวกัน เป็นแต่ว่า ***"ภูมิธรรมมีจุดสูงสุดคนละระดับขั้น"***

การบำเพ็ญของ "พระนิยตโพธิสัตว์" นั้น จะต้องเวียนตาย-เวียนเกิด อีกนานับชาติ **วัฏฏะลึกซึ้งยิ่งใหญ่มาก** มาเกิดเป็นมนุษย์อีกบ้าง เกิดเป็นเทพบ้าง พรหมบ้าง และซับซ้อนกลับไปอยู่ในรูปของสัตว์เดรัจฉานบ้าง *(แต่ภูมิธรรมของท่านไม่ได้ต่ำเช่นเดรัจฉาน)* ตามคุณธรรม และตามวาระ

เมื่อมาเกิดเป็น **"มนุษย์"** อีกนั้น ท่านก็จะไม่ติดหนักกับ **"โลกียะ"** เหมือนคนธรรมดามากนัก คือ ***"ไม่มัวเมา ไม่ติดอยู่นาน เป็นแต่เพียงอยู่เพื่อสำรอกกรรม"***

ถ้าในอดีตท่านมี "ภูมิธรรม" สูง เลยเขตความเป็น "อรหันต์" ไปมาก แล้ว เลยการทำตัวให้พ้น **"ทุกขอาริยสัจ"** มาได้แล้ว มี **"บารมีจิต"** สั่งสมมาแล้วจริง *(กัมมทายาท)* ท่านบรรลุของท่านเองได้แล้ว **"ตรัสรู้สิ้นทุกข์"** ของท่านเองได้ ท่านก็ไม่จำเป็นต้องไปเป็นลูกศิษย์ของใคร ไม่ต้องเรียนรู้ธรรมจากอาจารย์องค์ใดอีก เพื่อจะเรียนหาความบรรลุ **"อรหันต์"**

ท่านจึงบำเพ็ญตนพ้น **"ทุกขอาริยสัจ"** ได้เอง และพร้อมกันนั้นก็บำเพ็ญบารมีอื่น อันเป็นบารมีที่ **"พระโพธิสัตว์"** จะต้องสั่งสมต่อไปด้วย

บำเพ็ญบารมีหนึ่ง จนสำเร็จบารมีนั้น ก็ได้บารมีนั้น ผู้นี้แหละคือ "พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า" หรือ **"พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธ"** บำเพ็ญชาติหนึ่งไปเรื่อยๆ จนตรัสรู้ได้ขั้นหนึ่ง ก็ได้เป็น **"พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า"** ไปครั้งหนึ่ง

อย่าไปแปล คำว่า **"พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า"** แต่เพียงว่า **"ผู้ตรัสรู้เอง โดยไม่อาศัยธรรมะของผู้ใดเท่านั้น"**

ต้องแปลว่า **"ผู้ยังตั้งศาสนาพุทธเองไม่ได้ด้วย"** ซึ่งมีอยู่มาก

หรือ **"ตั้งศาสนาเองได้"** ก็มี แต่ **"ศาสนา"** นั้น หรือ **"ลัทธิ"** นั้น ยังไม่ใช่ หรือยังไม่เทียบเท่า **"พุทธศาสนา"** คือ **"ยังไม่ถึงแก่นแท้"** ยังโยนความไม่รู้ไปให้สิ่งลึกลับ ซึ่งส่วนมากก็สมมุติเป็น **"พระเจ้า"** หรือ **"เทพเจ้า"** ต่างๆ อยู่

และที่ว่า "พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า" รู้ได้แต่ตัวเอง สอนคนอื่นไม่ได้นั้น เป็น **"พระปัจเจกพุทธเจ้า" แบบฤาษี** หรือของลัทธิอื่นๆ ที่ไม่สมบูรณ์ด้วย **"สัมมาอาริยมรรค"** ย่อมสอนคนอื่นไม่ได้ ก็มีอยู่จริง

นั่น ไม่ใช่ "พระปัจเจก" ของ "ศาสนาพุทธ" !!!

ไม่ใช่ "พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า" ไม่ใช่ "พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธ"

ต่างกันกับ "พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า" หรือ "พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธ" ที่มีภูมิถึงขั้นเป็น **"พระนิยตโพธิสัตว์"** แท้

ซึ่งก็คือ "ท่านยังเป็นผู้สั่งสม **'บารมีธรรม'** ต่ออยู่อีกด้วย"

และ ในโอกาสข้างหน้า ท่านผู้นี้จะต้องมาเกิด **"ตรัสรู้"** เป็น **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** แน่นอน

"พระปัจเจกโพธิพุทธเจ้า" ก็จะเวียนอุบัติ-เวียนนิพพาน เพื่อบำเพ็ญบารมี อยู่อีกหลายชาติ แต่แท้จริงท่านก็เป็น "พุทธชาติ" เวียนเกิดมาเพื่อบำเพ็ญ "โพธิกิจ" ทุกชาติ ท่านสามารถ **"บรรลุพุทธธรรม"** ได้ด้วยตนเองจริง จึงชื่อว่า **"พระปัจเจก"** *(แม้ต้องไปเป็นลูกศิษย์ใคร ท่านก็ไม่ได้ "บรรลุพุทธธรรม" กับอาจารย์ผู้นั้น)*

และหากชาติใดท่านได้เผยแพร่ธรรม ถึงขั้น **"ตั้งศาสนา"** ได้ *ศาสนานั้น ก็เป็นไปเพื่อ **"ความดีงาม"** เพื่อ **"ความสงบสุข"** และเพื่อ **"ความแท้จริง"** ในแนวเดียวกัน* เป็นแต่ว่า **"ยังไม่ละเอียดลออเท่า 'พุทธศาสนา' เท่านั้น"**

และ **"ศาสนา"** นั้น ก็เรียกไปตามกาลเทศะ ดังที่มีอยู่แล้วในโลกขณะนี้

เมื่อมาเกิดบำเพ็ญธรรมแห่ง "พระนิยตโพธิสัตว์" นั้น จะเห็นได้ว่า *ท่านจะต้องใช้ **"กรรม"** ต่างๆ มากมาย เช่น ต้องสละทรัพย์สมบัติชาติหนึ่ง ต้องสละลูกตาชาติหนึ่ง สละชีวิตทั้งชีวิตชาติหนึ่ง หรือบำเพ็ญธรรมอันมนุษย์ธรรมดา จะกระทำได้ยากยิ่งต่างๆ นานา จนไม่มีอะไรติดข้องเป็นการ **"ผูกพันกรรม"***

จนเหลือแต่ **"ความหมดจด"** ทุกประการ

และพร้อมๆ กันนั้น ท่านก็ย่อมได้เรียนรู้ **"จิตขั้นละเอียด"** หรือเรียนรู้พลังงาน หรืออณูขั้นละเอียดลงไปอีกเรื่อยๆ ตามลำดับ

จนหมด **"อวาสนา"** อย่างเต็มครบ เป็น **"วาสนาบารมี"**

"บริสุทธิ์พร้อม บริบูรณ์พร้อม" นั่นคือ **"สำเร็จพระโพธิญาณ"**

ก็เป็นอันถึงซึ่ง **"อนุตรอรหันตสัมมาสัมโพธิญาณ"**

พร้อมที่จะเกิดอีกครั้งสุดท้าย คือ เกิดมาเป็น **"มนุษย์"** นี่แหละ

และก็เป็น **"พระอนุตรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

ซึ่งก็เป็นชื่อ เป็นตำแหน่งของ **"พระผู้มีสัพพัญญุตญาณ"**...ฯ

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ ก็ให้เข้าใจด้วยว่า "ภาษาศัพท์ ที่เรียกกันว่า 'ไม่เกิดอีกนั้น' ต้องเข้าใจให้สำคัญ !"

เพราะ **"พระอรหันต์"** ที่เป็น **"พระโพธิสัตว์"** ท่านยังต้อง **"เกิดอยู่"** ดังนี้ จนกว่าจะบำเพ็ญบารมีครบ ๑๐ ทัศ หรือ ๓๐ ทัศ อย่างละเอียด จึงจะครบ **"บารมีธรรม"** สำหรับการเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ได้ตรัสรู้ **"สัพพัญญุตญาณ"** เป็นผู้รู้รอบแจ้งสิ้นทุกโลก-ทุกภูมิ

ถ้าไม่มีผู้ "ตั้งจิต" ปรารถนาเป็น "พระพุทธเจ้า" !
ก็ย่อมจะไม่มี "พระพุทธเจ้า" อุบัติกันได้ต่อๆ ไปอีก !
"พระพุทธเจ้า" ก็จะสูญสิ้นไปจาก "พิภพภูมิ"
หรือ "สากลจักรวาลใดๆ" เท่านั้นเอง !

ด้วยเหตุว่า...*มีผู้ปรารถนาจิตไว้ และมุ่งมั่นจะเป็น "พระพุทธเจ้า"*
"พระพุทธเจ้า" จึงจะเกิดได้ มีได้ !!!

[ระดับของ **"โพธิสัตว์"** มี ๙ ขั้น คือ

๑. โสดาโพธิสัตว์	***๒. สกิทาโพธิสัตว์***	***๓. อนาคามีโพธิสัตว์***
๔. อรหันตโพธิสัตว์	***๕. อนุโพธิสัตว์***	***๖. อนิยตโพธิสัตว์***
๗. นิยตโพธิสัตว์	***๘. มหาโพธิสัตว์***	***๙. สัมมาสัมพุทธะ***

ระดับ ๑, ๒ เป็นสภาพที่ยังไม่เป็นกลุ่มเกาะแน่น พอเกิดระดับ ๓ ก็เป็นสภาพที่เกิดกลุ่มที่พึ่งกันได้สมบูรณ์แบบ จะเกาะกลุ่มเป็นลักษณะอย่างไรก็แล้วแต่ พอได้ครบ ๓ จำนวน ๑ หมู่แล้ว ก็จะเกิด ๔, ๕, ๖ เพิ่มเติมขึ้นมาเรื่อยๆ ระดับ ๖ ก็ยังไม่เที่ยง-ไม่มั่นคง *(อนิยตะ)* เพราะเป็นรอบของระดับ ๓ แค่ ๒ หมู่ เท่านั้น **พอเริ่มต้นระดับ ๗** เป็นหมู่ที่ ๓ ของ ๓ ก็เป็นเนื้อหาที่เกิดอย่างสมบูรณ์เสริมเป็นปฏิภาคซ้อน เป็น **"คุณธรรมสูง"** ที่เป็น **"นิยตะ"** *(๒๓ ก.พ. ๔๘)*]

♠ การตรัสรู้เป็น "พระพุทธเจ้า"

ในมหาจักรวาลนี้ กว่าจะเป็น "โพธิสัตว์" ในระดับสูง เป็น "โพธิสัตว์มหาสัตว์" ได้นั้น *จะต้องเป็นผู้ที่บำเพ็ญบารมีเรียนรู้...สั่งสมความรู้-ความสามารถ...ในวัฏสงสารนี้ เจนจบครบถ้วนมาก จนมีธาตุจิต ที่มีตัวรู้หมดแล้วว่า "อะไรดี-ไม่ดี ควร-ไม่ควร" ในขีดที่เรียกว่า **"สัมมาสัมโพธิญาณ"** ก็จะสามารถปลง-วาง-ปล่อย-ปลด หรือยึดไว้ ได้เร็ว-ได้แน่น-ได้นาน หรือไม่นาน ก็ได้*

"ประสิทธิภาพ" ของระดับ **"มหาโพธิสัตว์"** ที่กว่าจะบรรลุ **"สัมโพธิญาณ"** สูงสุด ก็เป็นประสิทธิภาพของท่าน เป็น **"โพธิสัตววิสัย"** หรือสูงสุด เรียกว่า **"พุทธ**

วิสัย" ก็คือ เป็นผู้ที่มีวิสัยถึงขั้น **"สัมมาสัมพุทธเจ้า"** ก็เป็นของแต่ละภูมิที่จะทำได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เราจะไปเทียบเคียงคิดคะเนคำนึงคำนวณเอาไม่ได้ *(อจินไตย)*

"พระพุทธเจ้า" บำเพ็ญเพียรอยู่ในป่า ๖ ปี ก่อนตรัสรู้ ก็เป็นการไปศึกษา "โลกวิทู" ต่างๆ นานา *ซึ่งไม่ใช่ทาง **"บรรลุธรรม"** ไม่ใช่ **"สัมมาทิฏฐิ"** เป็นเรื่อง **"นอกรีต-ปฏิบัติผิด"** ทั้งหมด ไม่ใช่ **"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"*** เป็น การปฏิบัติในป่าอย่างฤาษี ไม่ใช่เรื่องที่จะนำเอามาใช้ได้ใน **"ศาสนาพุทธ"**

หลายๆ คน ไม่ค่อยเข้าใจดีนัก ก็จะไปทรมานตนอย่าง "พระพุทธเจ้า" ซึ่ง เป็นเรื่องของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่จะต้องไปทดสอบเรียนรู้ **"โลกวิทู"** ทุกอย่าง ในเรื่องที่ควรทดสอบ เพื่อไม่ให้ใครมาอ้างได้ แล้วพระองค์จะต้องข่มปรับวาทะได้

"พระพุทธเจ้า" เกิดมาก็ถูกโลกีย์ครอบงำ ไม่ได้สนใจศาสนธรรมของใคร

พอพระองค์ระลึกได้ว่า *"ต้องออกบวช ก็ออกบวช ศึกษาแสวงหาความหลุดพ้น เข้าป่าบำเพ็ญเพียรตั้ง ๖ ปี ก็ถูกฤาษีครอบงำ"*

จนที่สุด **"ตรัสรู้"** เอง เป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ประกาศในสิ่งที่ **"ตรัสรู้"** สิ่งที่เป็น **"สัจธรรม"** เป็น **"อาริยสัจ"** ไม่ใช่สิ่งที่ไปฝึกทรมานตนอยู่ในป่า ๖ ปี ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งหมด ไม่ใช่ **"พุทธศาสนา"**

วันที่พระองค์จะ "ตรัสรู้" ใต้ต้นโพธิ์ เป็นการทบทวน "ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ" คือ *"ย้อนระลึกทบทวน รายละเอียดการเกิดสภาพวิญญาณต่างๆ ของตนในอดีต ทั้งดีและชั่วมีลักษณะอาการอย่างไร ? ตั้งอยู่หรือดับไปด้วยเหตุใด ?"*

พยายามระลึกเพื่อให้รู้ว่า *"เราตั้งต้นเกิดชาติแรกเป็นสัตว์โลกนี่เมื่อไร ? ระลึกไปเท่าไรๆ ก็ไม่ถึงที่สุดเริ่มแรกเกิดจริงๆ พระองค์ระลึกถึงที่ต้นไม่ได้ หาที่ต้นไม่เจอ"*

ระลึกย้อนชาติ *"เคยเกิดเป็นใคร ทำอะไร ได้ดี ตกยาก เป็นขอทาน เป็นคนกระจอก เป็นคนดี คนเจริญ คนรวย เป็นนักรบ เป็นกษัตริย์ เป็นสัตว์"*

ระลึกไป *"ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ หลายแสนชาติ"*

เพราะ *"ทำอกุศล" อย่างนี้ จึงเป็นอย่างนี้ "ทำกุศล" อย่างนั้น จึงได้อย่างนั้น*

คล้ายๆ กับการตรวจงบดุลบัญชีครั้งสุดท้าย ว่า ***"บุญบารมี"*** *ที่ได้สร้างสั่งสมมาขนาดนี้ พอจะตัดสินปฏิญาณตนได้หรือยังว่า เป็น **"พระพุทธเจ้า"***

เมื่อสั่งสมบุญบารมีมามากพอ ถึงยุคสมัยที่ต้องตรัสรู้เป็น "พระพุทธเจ้า"

ก็จะปฏิญาณตนว่า *"บรรลุเป็น **'พระพุทธเจ้า'** ต้องทำงานศาสนาแล้ว"*

เมื่อตัดสินเสร็จ ก็รู้ เป็นความจริง เป็นเรื่องลึกซึ้ง เป็นเรื่องของ **"พลังงานนามธรรม"** เป็นเรื่องของ **"จิตวิญญาณ"** มีทั้ง **"เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ"**

"พระพุทธเจ้า" หยั่งสัญญา หยั่งความจำ กำหนดรู้ความจำเดิมย้อนไปหลายชาติ ไม่ใช่ไปนั่งคิด-นึก-ปรุงขึ้นมา

"การหยั่งสัญญา" หรือ **"การระลึกชาติ"** คือ *"การตามสิ่งเดิมของตน ที่ได้ผ่านมา"* เหมือนกับฮาร์ดดิสก์ที่บันทึกข้อมูลสั่งสมฝังอยู่ในคอมพิวเตอร์

"ศาสนาพุทธ" ไม่ได้สอนว่า *"ทุกอย่างเกิดได้อย่างบังเอิญ-ฟลุคๆ"*

"ศาสนาพุทธ" สอนว่า **"ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดมาแต่เหตุ"** ในเอกภพนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดมาแต่เหตุทั้งสิ้น อะไรๆจะเกิดขึ้น โดยไม่มีเหตุ หรือไม่มีที่มาไม่ได้

"ศาสนาพุทธ" ไม่มีใครบันดาล-ไม่มีเจ้ากรรม-นายเวร เราเป็นเจ้ากรรม-นายเวร...ของเราเอง เราทำมาอย่างไร ก็จะปรากฏผลตาม **"กรรม"** ที่สั่งสม สั่งสมเหตุเต็ม...ก็เกิดผลทันที ต้องรับผล **"กรรม"** อย่างนั้น

ดังนั้น **กว่าจะตรัสรู้เป็น "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ก็ต้องสั่งสมบำเพ็ญบุญบารมีหลายชาติ** ได้เรียนรู้กับ **"พระอาริยเจ้า"** มาหลายชาติ ได้พบ **"พระพุทธเจ้า"** องค์ก่อนๆ มาแล้วแต่ชาติก่อนๆ ได้สั่งสมบำเพ็ญ **"บุญบารมี"** มาจริง ได้พัฒนาตนเองอย่างสูงสุดแห่งที่สุดแล้วในความเป็นมนุษย์ ที่พึงมี-พึงเป็นของมหาเอกภพ จึงเรียกว่า ผู้เป็น **"สยัมภู"** หรือ **"ตถาคต"** นั่นเอง

"พระพุทธเจ้า" เกิดมา จึงรู้เอง-เห็นเอง-พึ่งตนเอง-เป็นเอง จนไม่ต้องพึ่ง-ไม่ต้องอาศัยจากใคร เป็นผู้ **"ตรัสรู้"** ชอบด้วยพระองค์เอง

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้ **"มรรคองค์ ๘, อริยสัจ ๔"** มาหลายชาติแล้ว จึงมีของพระองค์เอง ไม่ต้องมีใครสอน ตรัสรู้ได้เองเป็น **"ปัจเจกบุคคล ปัจเจกพุทธะ"**

♠ "พระพุทธเจ้า" มีจริงหรือ ?

"พระพุทธเจ้า" มีลักษณะที่เรียกว่า "มหาปุริสลักษณะ ๓๒" เช่น...

โดย **"ปุคคลาธิษฐาน"** ผิวหนังของ **"พระพุทธเจ้า"** ฝุ่นธุลีละอองไม่เกาะติด

โดย **"ธรรมาธิษฐาน"** ก็คือ **"พระพุทธเจ้า"** หรือผู้ที่มีบุญบารมีถึงที่สุดแล้ว ว่าง-โปร่ง-หมดตัวตน ธุลีละอองแห่งกิเลสความชั่วร้าย...ไม่ติด-ไม่ดูด-ไม่เกาะ

หลายคนมีความสงสัยว่า *"พระพุทธเจ้า" มีตัวตนจริงๆ หรือไม่ ?*

นักปราชญ์ที่มีความรู้สมัยก่อน *อาจแต่งเรื่องราวเป็นนิยายขึ้นมาก็ได้* นอกจากคัมภีร์พระไตรปิฎก และสถานที่ต่างๆ ในอินเดียแล้ว ยังมีหลักฐานอะไรอีก ที่จะอ้างอิงได้ว่า **"พระพุทธเจ้า"** มีจริง !

อาตมาก็ขอยืนยันจากตัวเอง อาตมาเชื่อว่า "พระพุทธเจ้า" มีจริง !

เพราะอาตมาได้พิสูจน์ทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** จนชัดเจนแจ่มแจ้งชัดเหลือเกิน กระทั่งพบเห็นความจริงว่า ***"กิเลส"*** *เป็นเหตุแห่งทุกข์จริงๆ เป็นอนิจจัง-เป็นทุกข์-เป็นอนัตตา ไม่ใช่ความจริง ไม่เที่ยง สามารถตีแตกได้-ลดได้-ตัดได้จริงๆ แล้วทำให้* ***"กิเลส"*** *ดับ-สูญ-อนัตตา หมดเหตุแห่งทุกข์-หมดทุกข์ ไม่มี* ***"อนิจจัง"*** *(ไม่มีความไม่เที่ยงอีก) เพราะถึง* ***"อนัตตา"*** *(สภาพไม่มีตัวตนของกิเลสแล้ว)*

อาตมาพิสูจน์แล้ว **ทฤษฎีนี้จริง !** จึงเห็นว่า *"คนธรรมดาๆ คิดค้นดันเดาเอาเองไม่ได้ ไม่ใช่วิสัยของการใช้เหตุผลคาดคะเนดันเดา หรือใช้ตรรก (อตักกาวจรา) แม้จะเก่งกาจขนาดไหน ก็ไม่มีทางคิดออก คิดไม่ถึงสภาวธรรมของ* ***'อนัตตา'*** *แต่งขึ้นเองไม่ได้ ต้องมีคนจริงๆ ถึง* ***'ความจริง'*** *นี้ ได้จริงๆ แล้วก็ถึงได้ยอดยิ่งจริงๆ"*

ขอบอกตรงๆ ว่า *"อาตมาได้พิสูจน์มามากๆๆ จนพบสภาพ 'สุญญตา' มีสภาพของ 'อนัตตา' ใน 'จิตวิญญาณ' ของตัวเอง"*

จึงรู้ว่า *"ทฤษฎีนี้เป็น* ***'ความจริง'*** *ที่ปราชญ์ระดับ* ***'พระพุทธเจ้า'*** *เท่านั้นค้นพบ และการได้* ***'ธรรมะ'*** *อย่างที่* ***'พระพุทธเจ้า'*** *พาทำนั้น...ไม่ง่าย !!!"*

อาตมาได้มา *(ธรรมะ)* ก็ไม่ใช้น้อยเลยนะ ! อาตมาตั้งหมู่กลุ่มพากันมาพิสูจน์จนถึงวันนี้ ก็ยังไม่เห็นมีใครตามอาตมาได้ติดๆ เลย แต่ก็ค่อยๆ ได้มาเรื่อยๆ จึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ไม่ใช่เรื่องคาดคะเนเอา และคิดนึกดันเดาไม่ได้

เราจะเชื่อว่า "พระพุทธเจ้า" มีจริง ก็เพราะมี "คนจริง" ถึง "ความจริง" นี้ ได้จริง เหมือนกับคนค้นพบขุมทรัพย์จริง จึงรู้ว่าขุมทรัพย์มีจริง ไม่ใช่มีแต่เพียงลายแทงวาดนวนิยายไว้ล่อหลอกคน แล้วไม่มีขุมทรัพย์จริง ก็ฉันเดียวกัน

อาตมาเจอ **"ขุมทรัพย์"** จริงๆ ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** บอก จึงรู้ว่า **"พระพุทธเจ้า"** พบ **"ขุมทรัพย์"** นี้ ก่อนอาตมา แล้วก็มีจริงๆ ไม่ใช่มีแต่ลายแทง อาตมาจึงเชื่อว่า **"พระพุทธเจ้า" มีจริง !**

มาปฏิบัติพิสูจน์สัจธรรมให้ถึงจริงสิ แล้วจะรู้ว่า **"พระพุทธเจ้า" มีจริง !**

มีเหตุผลเรื่องราวมากมาย ที่ไม่ใช่เรื่องการคิดนึก แต่เป็นเรื่องของ "ความจริง" ที่เข้าใจยากมาก เพราะสลับซับซ้อนหลายชั้นหลายเชิง

ถ้าไม่มีของจริง จะหลงทางยิ่งกว่าเขาวงกต เพราะสลับซับซ้อนจนสับสน

แต่เมื่อเข้าถึง **"ความจริง"** แล้ว มี **"ของจริง"** แล้ว

จึงจะรู้ชัดว่า *"เป็น **ความรู้ที่ลึกซึ้งมาก** ย้อนแย้งสลับไปมาซับซ้อนกันอย่างนี้"*

เปรียบประดุจกับการเรียนคณิตศาสตร์ ชั้นต่ำเลข ๐ ไม่มีค่า ชั้นสูง ๐ มีค่า กลับกันแล้วเห็นไหม ก็คล้ายๆกับโกหกพูดซับซ้อนกลับตาลปัตร ที่จริงไม่ใช่ขั้นแรก...ต้องเรียนรู้ฐานะของ ๐ ไม่มีค่าก่อน แล้วจึงเลื่อนไปเรียน ๐ มีค่า

สำหรับศาสนาแล้ว กลับไปมามากชั้นกว่านี้อีก เดี๋ยวก็ว่า-มี เดี๋ยวก็ว่า-ไม่มี ไม่ใช่สภาวะที่จะค้นคิด หรือใช้เหตุผล ถ้าใช้เหตุผลจะงง-สับสน-วุ่นวาย-วนเวียน

จึงต้องเรียนรู้ให้มีสภาวะจริง จะชัดเจน ไม่มีหลง พูดอย่างไรก็ไม่วนเวียน

เช่น อาตมาเป็นคนจิตว่าง เพราะอาตมาไม่ว่าง !

หรือ เพราะอาตมาเป็นคนไม่ว่าง อาตมาจึงจิตว่าง ! ฟังแล้วเมาไหม ?

ภาษาจะพูดอย่างไรก็ได้ ถ้าไม่มั่นใจ-ไม่แน่ชัดในสภาวะ ก็จะฟังไม่รู้ไขไม่ออก งงไปหมด ! แต่ถ้ามี **"สภาวธรรม"** แม่นชัด จะฟังออกรู้จริง ไม่มีปัญหา !

"พระพุทธเจ้า" เป็นผู้ถึง "สัจธรรม" สอนสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน

อาตมาเห็น **"สัจธรรม"** ที่ชื่อว่า **"ความไม่มี"** อาตมาจึงถึง **"ความไม่มี"** นี้ได้ แล้วอาตมาถึงรู้ว่า **คนที่มี "ความไม่มี" นี้ได้ มี !!!**

อาตมาจึงเห็นว่า **"พระพุทธเจ้า" มี !!!**

♠ "พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"

<u>พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า</u> คือ "ผู้มีภูมิถึง 'พระพุทธเจ้า' แต่ไม่ได้ประกาศ 'พุทธศาสนา' เป็นของตนเอง เนื่องจากไม่ได้อุบัติมา เพื่อประกาศ **'พุทธศาสนา'** ให้แก่โลก ท่านได้เป็น **'พระพุทธเจ้า'** เฉพาะตน *(ปัจเจก)* แล้ว **'ปรินิพพาน'** ในภพภูมิของพระองค์เอง"

จริงๆนั้น "พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า" ท่านเกิดเป็น "พระโพธิสัตว์" อุบัติ มาในโลกนับชาตินับกัลป์ไม่ถ้วน ได้สอนคน-ได้รื้อขนสัตว์...ตาม **"ภูมิพระโพธิสัตว์"** มามากมาย กว่าท่านจะพัฒนาขึ้นมาถึงภูมิขั้น **"พระพุทธเจ้า"** ก็ต้องมี **"ภูมิอาริยะ"**

ตั้งแต่ **"โสดาบัน"** ขึ้นไปตามลำดับ แล้วสอนคนตามสัจจะที่ตนเป็น-ตนมี จะมากหรือน้อย จะเก่งหรือไม่เก่ง ก็เป็นเรื่องของแต่ละท่าน เป็นแต่ว่า...ยุคสมัยที่เกิดเป็น **"พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ท่านไม่ได้อุบัติมาประกาศ **"ศาสนาพุทธ"** ในโลกมนุษย์ให้ปรากฏเป็นที่สุดเท่านั้น

ฉะนี้เอง คือ **"ความเป็น 'พระพุทธเจ้า' เฉพาะตน"** *(ปัจเจก)*

ผู้บรรลุ "พุทธธรรม" แค่มี "ภูมิโสดาบัน" ก็เริ่มมี "สัจธรรม" ที่ตนบรรลุเอา มาบอกมาสอนคนอื่นได้เป็นของจริง ซึ่งผู้มีของจริงแท้ๆ ในตน จะบอกคนอื่นด้วยภาษาสื่อให้คนอื่นรู้ ก็ต้องบอกจาก**ภาวะจริงที่ตนมี**นั้นๆ ได้ทุกภาษา ไม่ว่า ไทย จีน ฝรั่ง ฯลฯ ยิ่งมีความรู้ทางภาษาวิชาการ-ก็ยิ่งดี แม้ไม่รู้ภาษาวิชาการ-ก็บอกได้

ดังนั้น **"อาริยชน"** ตั้งแต่ **"โสดาบัน"** ไปจนกระทั่งถึงขั้น **"พระอรหันต์"** หรือยิ่งสูงถึงขั้นระดับ **"พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"** นั้น ล้วนต้องได้ **"บรรลุธรรม"** มาจากผู้เป็น **"ปัจเจก"** อื่น หรือจาก **"สยังอภิญญา"** อื่น หรือจาก **"สยัมภู"** อื่นมาทั้งสิ้น จะรู้ขึ้นเอง หรือขบคิด **"พุทธธรรม"** ขึ้นมาเองไม่ได้ เพราะ **"ผู้บรรลุพุทธธรรม"** ได้นั้น ต้องเป็น **"สาวก"** คือ *"ผู้ฟังมาจาก...ผู้เป็น **'ปัจเจก'** คนก่อนๆ เป็นเหตุต้น"*

"อาริยบุคคล" หรือคนที่บรรลุธรรมชนิดนี้ เป็นคน "โลกใหม่" เรียกว่า "โลกุตระ" อันเป็นคนละโลก กับโลกที่ **"ปุถุชน"** ทั้งหลายอาศัย*...วนเกิด-เวียนตาย...วนสุข-เวียนทุกข์กันอยู่...ที่ชื่อว่า **"โลกียะ"***

"โลกุตระ" จึงเป็นโลกอื่น หรือปรโลก อันเป็นปรโลก...ตามความรู้อีกชนิดหนึ่ง ที่เรียกว่า **"อเทวนิยม"** ความรู้ชนิดนี้ มีลักษณะทวนกระแส *(ปฏิโสตัง)* กับ **"โลกียะ"** จึงต้องได้ฟังจากผู้ที่มี **"ภูมิโลกุตระ"** มาบอกให้

♠ ปรมาตมัน พลังงานที่ยิ่งใหญ่

"พลังงาน" ในมหาจักรวาลนี้ ก็มี "อัตภาพ"ของมันทั้งนั้น

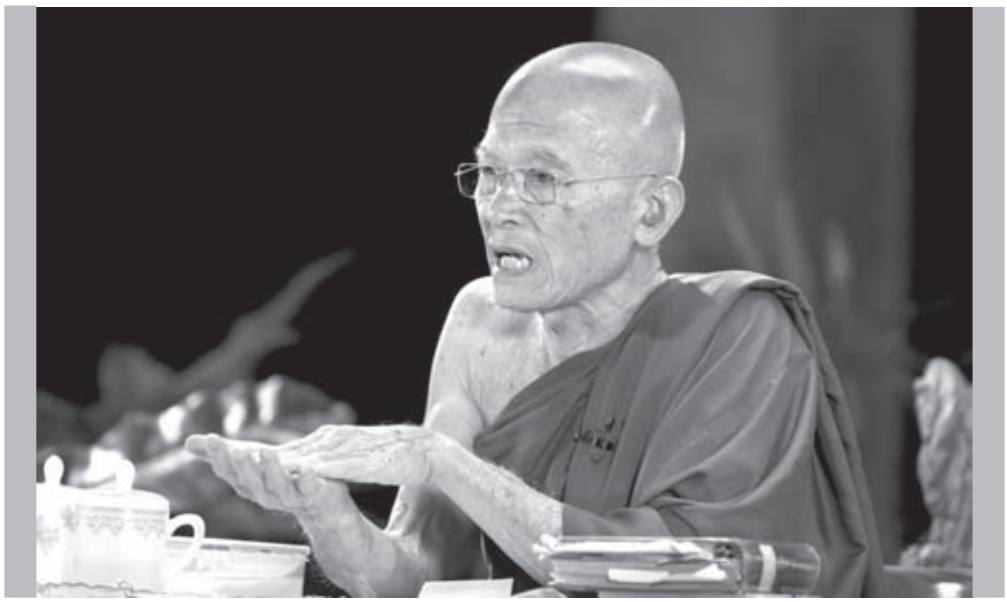
ที่ไม่เป็นอัตภาพ แยกอัตภาพแล้ว ก็ไม่มีแล้ว แล้วจะไปมีพลังงานอะไรอีก

"พระเจ้า" องค์ใดองค์หนึ่ง ก็ต้องเป็นอัตภาพของ **"พระเจ้า"** ที่เรียกว่า **"ปรมาตมัน"** เป็นอาตมันยิ่งใหญ่ หรือเป็นอัตตาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของตนเอง

"พระพุทธเจ้า" พิสูจน์แล้ว และทำได้สุดยอดแล้ว "ปรมาตมัน" ของท่าน

เป็น **"พลังงาน"** ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็น **"ปรมาตมัน"** ที่เป็น **"อัตตา"** ยิ่งใหญ่สูงสุด มีประสิทธิภาพสูงสุด-รู้ที่สุด-ทำได้ดีที่สุด-เก่งที่สุดแล้ว แม้ **"พลังงานอุตุ"** ก็อยู่ในระดับยิ่งกว่าพระอาทิตย์ ยิ่งกว่ากาแล็กซี่ ที่มีพลังงานอยู่ใน **"จิต"** มากมาย จะขนาดไหนก็ตาม ก็เป็นไปในตัวของท่าน และจะสลาย-เลิก-ทำลาย...ก็ทำได้สูงสุด เป็น **"ปรมาตมัน"** ของท่านที่เป็นแล้วในตัวท่าน บันดาลให้ใครไม่ได้ ช่วยทำให้ใครก็ไม่ได้ ได้แต่บอกแจ้งเป็น **"ความรู้"** เรียกว่า **"วิชชา"** เท่านั้น

และ **"วิชชา"** นั่น ก็คือ *"การแสดง **'ความจริง'** ให้รู้ อย่างอิสรเสรีภาพจริงๆ ไม่กดดัน-ไม่งอนง้อ-ไม่ผลัก-ไม่ดูด แสดงออกไปกลางๆ คนมีปัญญาเลือกรับรู้เอาเอง"* วิธีแสดงธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** จึงสะอาด-บริสุทธิ์-อิสรเสรีภาพสูงสุด

อาตมาพยายามเลียนแบบ แต่ยังมีภาวะกด-ดัน-ดูด-ผลักอยู่บ้าง ซึ่งต้องใช้ด้วยความจำเป็น *ถ้า ไม่กด-ไม่ดัน-ไม่ดูด-ไม่ผลัก จะไม่มีประสิทธิภาพเลย ไม่มีผลอะไรเลย เพราะในกาลนี้ยุคนี้ (พ.ศ.๒๕๕๔) มีเหตุปัจจัยของความด้านทน-หยาบหนา จึงต้องผลักแรงๆ-ต้องสลายเร็วๆ-ต้องดูดแน่นๆโดยอันอื่นมาทำร้าย-ทำลายเราไม่ได้ ถึงจะทรง (ธรรม) ไว้ได้ ก็เลยมีทั้ง ๒ ด้าน (ดูด-ผลัก) ตามองค์ประกอบของยุคสมัย*

ถ้าอาตมาไม่ต้องทำงาน ไม่ต้องเข้ามาอยู่กลางเตาหลอมเหล็ก และไม่อยู่ในสภาพที่จะต้องมี **"ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน"** อยู่ในสภาพที่ไม่มีพลังผลัก-ดูดมาก บางๆ เบาๆ *อาตมาก็ไม่ต้องทำอะไรมาก ไม่ต้องใช้ประสิทธิภาพอะไรมากมาย และไม่จำเป็นต้องใช้ **"พลังงาน"** ที่จะต้องทั้ง **"ดูด-ผลัก"** อะไรมากอย่างทุกวันนี้*

แต่ ในยุคนี้-ในกาลนี้ อาตมาทำงานอยู่อย่างนี้ ขณะนี้ *(๒๐ ก.พ.๕๔)* ต้องใช้ประสิทธิภาพมาก **"ทั้งผลัก-ทั้งดูด"** เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เมื่อเรา **"รู้"** อะไร...*ดี-ชั่ว, ถูก-ผิด, ควร-ไม่ควร ก็ต้อง* ***ผลัก*** *แต่สิ่งที่ชั่ว-ที่ไม่ควร-ที่ผิด...ออกไปเร็วๆ* แล้วไม่พยายามกอบก่อสร้าง **"อกุศลกรรม"** เมื่อ **"ชั่ว"** ก็ไม่มี-ไม่เกิดอีก ก็มีแต่ **"ทำดี"** เรื่อยไป สิ่งใดที่เป็นประโยชน์...เราก็ทำไปๆ

เราจะรู้จัก *"สิ่งที่ทรงไว้-ไม่ทรงไว้ และการขจัดออก-การปลดปล่อย-การปลงวาง ได้เร็ว-ได้สะอาด ซึ่งล้วนเกิดจากการเรียนรู้ และฝึกฝนของตนเองทั้งสิ้น"*

จงเรียนรู้และฝึกกัน แล้วเราจะมีชีวิตอย่างคล่อง จนมีฐานจิต **ปริสุทธา** *(จิตบริสุทธิ์หมดจด)***-ปริโยทาตา** *(จิตสะอาดผุดผ่อง)***-มุทุ** *(จิตหัวอ่อนดัดง่าย)***-กัมมัญญา** *(จิตควรแก่การงาน)***-ประภัสสรา** *(จิตผ่องใสแวววาว)* ที่เป็น **องค์คุณ "อุเบกขาเจตสิก ๕"** คือ ***"สภาวะจิตวิญญาณบริสุทธิ์ ไร้กิเลสนิวรณ์ ๕"*** เป็นฐาน **"นิพพาน"** อาศัย

ผู้มี "บารมี" ที่จะต่อให้เป็น "ปรมัตถบารมี" ก็ต้องอาศัย "เมตตาปรมัตถบารมี" อาศัย "อุเบกขาปรมัตถบารมี" พระพุทธเจ้า ก็เช่นกัน อาศัย "ปรมัตถบารมี" ที่เป็น "เมตตา-อุเบกขา" ของท่าน เป็นฐานอาศัยทำงานสร้างศาสนา สุดท้ายก็ "ปรินิพพาน"

หรือ **"พระอรหันต์"** ทุกองค์ ใช้ **"เมตตา-อุเบกขา"** เป็นฐานอาศัยทำงาน

แล้ว **ทำงานอะไร ?** ก็ทำงาน **"ทาน"** *(ให้)* ด้วย **"เมตตา-อุเบกขา"**

นี่คือ **"บารมีสุดท้าย ๓ เส้า ทาน-เมตตา-อุเบกขา"** เป็นวัฏอาศัยอยู่ในโลกเท่านั้น **เป็นจิตพระเจ้า เป็นปรมาตมัน เป็นจิตผู้ยิ่งใหญ่ เป็นวิญญาณยิ่งใหญ่**

"อรหันต์" เป็น **"พระเจ้า"** องค์น้อย
"อนุโพธิสัตว์" เป็น **"พระเจ้า"** องค์โตขึ้น
"อนิยตโพธิสัตว์" เป็น **"พระเจ้า"** องค์โตขึ้นไปอีก
"นิยตโพธิสัตว์" เป็น **"พระเจ้า"** องค์โตยิ่งขึ้นๆ
"มหาโพธิสัตว์" เป็น **"พระเจ้า"** องค์โตยิ่งๆ ขึ้นไปตามลำดับ

จนถึง **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** เป็น **"พระเจ้าสูงสุด"** ในสิ่งที่เป็นไปได้ในความเป็นมนุษย์ เป็น **"พระเจ้า"** ที่เป็นไปได้-พิสูจน์ได้-รู้แจ้ง-เห็นจริง-เป็นวิทยาศาสตร์ และเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เป็น **"อัตตวาทุปาทาน"** ที่ได้แต่พูดถึง แต่ความเป็น **"ปรมาตมัน"** *(พระเจ้าสูงสุด)* อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ พิสูจน์ไม่ได้

"เทวนิยม" จึงไม่ใช่วิทยาศาสตร์ **"อเทวนิยม"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** จึงเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะสร้างความเป็น **"พระเจ้า"** ในตนได้

สูงสุด คือ เป็น **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ใครอยากเป็น ก็พากเพียรสั่งสมเอา

อาตมาพูดได้ เพราะอาตมาเป็นโพธิสัตว์ในระดับหนึ่ง ก็เอาสิ่งที่ตนเองเป็น -ตนเองมี-ตนเองได้...มาพูด ไม่ใช่พูดโดย...ตรรกะ-เพ้อฝัน-คำนึงคำนวณคะเนเอา

ยังมี "สิ่ง" ที่อาตมายังพูดไม่ได้...อีกมาก !!!

คือ "รู้" แต่ดึงเอามาเป็นภาษา-คำพูด-นิรุติ-ปฏิภาณ ยังไม่ได้ !!!

♠ "พุทธ" เป็น "อเทวนิยม"

ขอให้ฟังความหมายของ "เทวนิยม" และ *"อเทวนิยม" ดูบ้าง

เรื่อง **"อเทวนิยม"** นี้ เป็นเรื่องหลักของ **"ศาสนาพุทธ"** แต่ทุกวันนี้ ไม่เข้าใจ-ไม่พูดถึงกัน แล้วก็เลอะเทอะไปหมด **"ศาสนาพุทธ"** จึงกลายเป็น **"เทวนิยม"** ไปเกือบจะหมดแล้ว !!!

อาตมาจึงไม่สงสัยในยุคนี้ ที่ "ศาสนาพุทธ" ทุกวันนี้ *(๑๐ ส.ค. ๒๕๕๐)* **ในประเทศไทยกลายเป็น "เทวนิยม" ดูสิ ! "จตุคามรามเทพ" เต็มไปหมด** แล้วก็บูชาอ้อนวอนขอกันเป็น **"อิสรนิมมานเหตุวาท"** *(อิสร=พระเจ้า นิมมาน=เนรมิต-บันดาล)*

ความเชื่อของชาวพุทธ กลายเป็นลัทธินอกรีตศาสนาพุทธ ที่มีพระเจ้าบันดาล บูชากราบไหว้พระพุทธรูป ก็มีแต่ขอให้บันดลบันดาล **"ปรมาตมัน"** ของเขามีแต่ภาษา ยึดได้แต่แค่คำพูด ไม่เคยเจอพระเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริง ได้แต่อ้อนวอนพูดถึง

*(ชาวพุทธทุกวันนี้ หลงใหลรูปเคารพ-สิ่งศักดิ์สิทธิ์-ผีสาง-เทวดา-นางไม้-เจ้าพ่อ-เจ้าแม่ ให้บันดลบันดาล ให้เปลี่ยนแปลงเป็นไปตามคำร้องขอ แทบทุกวัดส่งเสริมกัน แล้วก็จุดธูปเทียนบูชาอ้อนวอนร้องขอกัน จนกลายเป็น **"เศษขยะนิยม"** ไม่ใช่แม้แต่ **"เทวนิยม"** ที่สูงส่งด้วยซ้ำ !)*

"พระพุทธเจ้า" เป็นคนเหมือนเรา คำความนี้ ลึกซึ้งนะ ! กินความลึก-ความกว้าง-คลุมความมากมาย ให้รู้ว่า *"พระพุทธเจ้า ก็เป็นคนเหมือนเราไม่ใช่ผู้อวตาร ที่นำโองการของพระเจ้ามาประกาศ"*

กว่าจะได้เป็น **"พระพุทธเจ้า"** พระองค์ได้ฝึกฝนตนมากมายจนเป็นได้อย่างที่เป็น เป็นสุดยอดแห่งความดี-ประเสริฐ-สามารถ คือ **"เป็นยอดแห่งคน"**

สิ่งวิเศษดีที่สุดนี้ **"เป็นคน"** ไม่ใช่ **"พระเจ้า"** ไม่เหมือนศาสนา **"เทวนิยม"**

"ศาสนาพุทธ" หรือศาสนา **"อเทวนิยม"** นี้ จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะเป็น **"ศาสนาแห่งคน" สอนในสิ่งที่เป็นไปได้** ทุกคนสามารถพิสูจน์ได้ เอาสิ่งดีวิเศษสุดนี้ มาเป็น-มามีอยู่ในคนได้

ในวันตรัสรู้ "พระพุทธเจ้า" ระลึกย้อนชาติเก่าๆ หลายแสนล้านชาติ ที่เคยเกิดมา ตรวจทานไปก็ได้รู้ว่า *"แต่ละชาติๆ นั้น ได้ติดตามศึกษาความเป็นคน ได้อบรมเรียนรู้* ***'สัจธรรม'*** *มา...ไม่รู้กี่แสนล้านชาติ"*

พระองค์จึงรู้ดีว่า *"ความเป็นคนนั้น สุดยอดคน...คืออะไร เกิดมาทำไม อะไรพาเกิด* ***เกิดแล้ว****...อะไรดีวิเศษที่สุด-สุขที่สุด-สูงที่สุด-ประเสริฐที่สุด...คืออย่างไร"*

สิ่งที่พระองค์ **"ตรัสรู้"** จึงไม่ใช่เรื่องที่ไปเรียนรู้แค่ ๖ ปี ก่อนตรัสรู้ ! แต่พระองค์ได้เรียนรู้มาแล้ว ไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ !

"พระพุทธเจ้า" จึงเป็นนักวิทยาศาสตร์ ที่ค้นคว้าหาสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พิสูจน์ความเป็นคนประเสริฐ เอาชีวิตไม่รู้กี่ชาติๆ เป็นการศึกษาค้นคว้าหาความจริง จนค้นพบสิ่งที่สุดยอดประเสริฐ นี่คือ **"ความเป็นพระพุทธเจ้า"**

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้อย่างค้นพบของจริงว่า ***ความเป็น "คน" ที่ดีที่สุด-สุข*** *ที่สุด-สูงที่สุด-ประเสริฐที่สุด-มีคุณค่าต่อมนุษยชาติที่สุด-ไม่เห็นแก่ตัวจริงๆ...เป็นอย่างไร-ทำอย่างไร จิตคืออะไร วิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร รู้จักอัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน รู้จิตวิญญาณพระเจ้า...คืออะไร-เป็นอย่างไร*

"ศาสนาพุทธ" รู้จักวิญญาณสะอาดบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้า พิสูจน์จิตวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยการล้าง **"กิเลส"** จนเกลี้ยงเป็น **"อรหันต์"**

"ศาสนาพุทธ" จึงไม่ใช่ **"อัตวาทุปาทาน"** ที่ยึดได้แต่คำพูดภาษา

"ปรมาตมัน" คือ ***"สุดยอดแห่งอาตมัน หรือบรมสุดยอดของอัตตา"***

ในยุค "พระพุทธเจ้า" นั้น มีศาสนาเจ้าลัทธิต่างๆ ตั้งมากมายหลากหลาย ต่างนับถือพระเจ้า-นับถือปรมาตมันทั้งนั้น

"พระพุทธเจ้า" ตรัสรู้แล้ว ก็ประกาศความเป็น **"อเทวนิยม"** ไม่นับถือพระเจ้า ท่ามกลางสังคมยุคนั้น ที่นับถือพระเจ้า ก็คิดดูสิ ! จะเจอศึกหนักขนาดไหน ?

ฉะนั้น **"สาวกของพระพุทธเจ้า"** รุ่นแรกเจอศึกหนัก ! **พระโมคคัลลานะ** มีฤทธิ์มากที่สุด ก็ยังถูกฆ่าตายจากฝ่ายตรงข้าม ที่เป็นพวก **"เทวนิยม"**

"พระพุทธเจ้า" รอดปลอดภัยมาได้ เพราะบุญบารมี แล้วพระองค์ก็

นำพาสร้าง **"ศาสนาอเทวนิยม"** นี้ สำเร็จท่ามกลาง **"เทวนิยม"** ได้อย่างสุดยอด !!!

และ **ได้ประกาศความเป็น "ศาสนาอเทวนิยม" ตนเป็นที่พึ่งของตน** *(อัตตา หิ อัตตโน นาโถ)* **สิ่งอื่นใดไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม**

เป็นการประกาศสร้างศาสนาขึ้นให้หยั่งลงในโลกนี้ ยืนยันตนเองไม่ใช่ศาสนา **"พึ่งพระเจ้า"** แต่เป็นศาสนา **"พึ่งตน"** ท่ามกลาง **"ศาสนาเทวนิยม"** นานาสารพัด ซึ่งไม่ได้มีความเห็นว่า *"กรรมเป็นสิ่งเลิศยอด"* แต่ก็เห็นว่า *"กรรมมีผลบ้าง-ไม่มีผลบ้าง ตามแต่ศาสดาอาจารย์จะเห็นกันไปคนละอย่างคนละแง่"*

"พระพุทธเจ้า" ตรัสว่า "กัมมัสโกมหิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ กัมมังสัตเตวิภัชติ" คือ *"การกระทำเป็นของของตน เราจะทำดี หรือชั่ว เมื่อได้ทำลงไป ก็เป็นอันทำ และเป็นของของตน"*

"ศาสนาพุทธ" จึงเป็น ***"ศาสนาอเทวนิยม"** ที่มีความเชื่อเรื่อง **"กรรม"** เป็นของของตน *(กัมมัสโกมหิ)* มี **"กรรม"** เป็นตัวกำหนด-ควบคุม-จัดแบ่งแจก มีฤทธิ์แรงอยู่ในตน ให้ชีวิตสัตวโลกเป็นไปตาม **"กรรม"** เรียกว่า **"กัมมังสัตเตวิภัชติ"**

จุดประเด็นนี้ อาตมาเห็นว่า *"ดีที่สุด เลิศยอดที่สุด วิเศษที่สุด คือ ปฏิเสธไม่มีพระเจ้า-ไม่มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์อะไร ที่จะมาบันดลบันดาลให้เป็นไป"*

เราเองเป็นคนบันดาล-เป็นคนกระทำแก่ตัวเอง ชีวิตจะได้รับผลบุญ-ดีงาม-สุขสบาย หรือได้รับผลชั่ว-บาป-ทุกข์ทรมาน-ไม่ดี-ไม่งามอะไร ก็เพราะตนเองทำของตนเอง ไม่มี **"พระเจ้า"** เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลให้เปลี่ยนแปลงให้เป็นไป

ผู้ใดได้สั่งสมสร้าง "กรรม" มาอย่างไร ก็เป็นไปตาม "กรรม" อย่างนั้นๆ โดยมี **"กรรม"** เป็นตัวกำหนด ทุกอย่างมาแต่เหตุแห่ง **"กรรม"** เรียกว่า **"อิทัปปัจจยตา ปัจจยกาล"** หรือ **"ปฏิจจสมุปบาท"** ก็ได้

เพราะเหตุอย่างนี้-จึงเป็นอย่างนี้ เพราะทำเหตุอย่างโน้น-จึงเป็นอย่างโน้น เหตุดี-ก็เป็นดี เหตุชั่ว-ก็เป็นชั่ว เหตุดีบ้าง-ชั่วบ้าง-ก็เป็นไปตามจริงอย่างนั้น และเหตุต่างๆ หลายๆ อย่างนี้ ก็มีอิทธิพล-มีอำนาจ-มีฤทธิ์-มีผล...แรงบ้าง-อ่อนบ้าง

ฉะนั้น เราทุกคนต่างก็เป็น **"เจ้ากรรม-นายเวร"** ของเราเอง เราจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด-ประเสริฐที่สุด แม้แต่จะเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ก็เป็นได้ด้วย **"กรรม"**

"พระพุทธเจ้า" เป็นผู้ยอดเยี่ยมจริงๆ สอนในสิ่งที่เป็นไปได้ ทุกคนทำได้-เป็นได้-มีได้ เป็น **"สวากขาตธรรม"** เป็น **"อเทวนิยม"** เป็น **"วิทยาศาสตร์"**

นั่นคือ **"พระเจ้า"** ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ตัวเราทำได้-เป็นได้-เอามาให้แก่ตนได้ *(สันทิฐิโก)* ทำ**"จิตวิญญาณ"**ให้เหมือนกันกับ**"พระเจ้า"** เป็น**"จิตวิญญาณ"**อันหนึ่งอันเดียวกันกับ**"พระเจ้า"** ให้ตัวเรามี**"จิตวิญญาณ"**ที่ดีที่สุดได้

มิได้หมายความว่า ***"พระเจ้า"*** *คือ "ตัวตนที่จับต้องได้"* แต่**"พระเจ้า"**เป็น**"พลังงาน"** ที่สะสมก่อตัวมาจาก**"การกระทำ"**ที่เราสัมผัสได้

"พระเจ้า" จึงคือ **"พลังงานแห่งกรรม"**

ทุกคนสามารถนำคำสอนมาฝึกหัด ทำให้ที่ตน-เกิดที่ตนเองได้ *(สันทิฐิโก)* ปฏิบัติให้เข้าถึงมรรคผลได้ทุกกาล ไม่จำกัดกาล *(อกาลิโก)* ไม่ใช่ของสุดเอื้อม เป็นสิ่งที่โน้มน้อมเอามาให้แก่ตนได้ *(โอปนยิโก)* เป็นดอกฟ้า ที่หมาวัดอาจเอื้อมเด็ดเอาได้

นั่นคือ จะเป็นอย่างที่ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น ก็ได้

อาตมาเห็นผลจากพวกเรา**"ชาวอโศก"**นี่แหละ ที่สามารถเอาหลักธรรมะของ**"พระพุทธเจ้า"** ไปปฏิบัติในระดับ**"โลกุตระ"** ระดับ**"อาริยะ"**

คนทุกวันนี้ อย่าบอกเลยว่า "ให้ศึกษาค้นคว้าข้ามชาติ" แม้แต่เชื่อว่า "ชาติหน้าไม่มี...ตายสูญ" เดี๋ยวนี้ก็เชื่อกันมาก ! คนชนิดนี้น่ากลัวมาก *เพราะเขาจะทำชั่วได้โดยไม่กลัวบาปกรรม ใช้ความฉลาดเอาตัวรอดอย่างเดียว จะกล้าทำชั่วได้อย่างห่ามที่สุด รุนแรงที่สุด โหดร้ายที่สุด* **เพราะเขาไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบาก**

***** จากหนังสือ...**"ไอน์สไตน์ ในพุทธปรัชญา"** *โดย "ธนู แก้วโอภาส" ...หน้า ๒๐๔*

"ไอน์สไตน์" มีความเห็นว่า ***"ศาสนาที่พัฒนาก้าวหน้าสูงสุด"*** *เป็นศาสนา* ***"ไม่มีพระเจ้า"*** *มีกฎเกณฑ์ที่เป็นระเบียบ และเป็นศาสนาที่ให้มนุษย์มีประสบการณ์* ***"ความจริงสูงสุด"*** *ของ* ***"เอกภพ"*** *เป็นศาสนาที่มีความรู้สึกทาง* ***"ศาสนาสากลจักรวาล"*** *(Cosmic Religious Feeling)*

และกล่าวว่า *"****ศาสนาพุทธ มีความรู้สึกทางศาสนาเช่นนี้สูงมาก****"* ความหมายของ**ไอน์สไตน์ในพุทธปรัชญา** คือ ***ความจริงที่พุทธศาสนาก้าวพ้นไปจากศาสนาเทวนิยม มาเป็นศาสนาของความมีเหตุผล และเป็นศาสนาที่ปลดปล่อยให้มนุษย์เป็น "อิสระจากความทุกข์"...*** *ฯลฯ*

♠ "พระเจ้า" เป็น "เทวนิยม"

"ศาสนาเทวนิยม" สิ่งดีวิเศษสุด ประเสริฐสุด ยิ่งใหญ่สุด เลิศยอด จริงๆ คือ "พระเจ้า" ไม่ใช่ "กรรม" *(คือ พระเจ้าสามารถเปลี่ยนให้คนมีกรรมอันดีได้)*

ต้อง **"พระเจ้า"** บันดาล บันดล ให้เป็นไปเท่านั้น
ถ้า **"พระเจ้า"** ไม่บันดาล ไม่ประสงค์ ก็เอามาให้แก่ตัวเองไม่ได้

"เทวนิยม" ก็สอนให้เลิกชั่ว-ประพฤติดี-สั่งสมสร้างความดี แต่เกาะติดดีตลอดกาลนานนิรันดร ไม่ละวางความดี จึงต้องระวัง **"มานะ"** หลงหยิ่ง-ยิ่งใหญ่-เบ่งข่มจนกลายเป็นรุนแรง-โหดร้าย *(เป็นสงครามศาสนา)* ซึ่งเขาก็พอรู้ๆ กันอยู่ มีดีก็ไม่ควรเบ่งข่มกัน แต่ไม่ได้เรียนรู้การลดละ **"อัตตา มานะ"** ซึ่งไม่ใช่รู้ได้ง่ายๆ

เพราะใจเขายังเชื่ออยู่ว่า *"มีภพ มีสวรรค์ มีปรมาตมัน ที่ยิ่งใหญ่ ไปรวมกับวิญญาณใหญ่ ไปอยู่กับ **'พระเจ้า'** เป็นวิญญาณที่ไม่สูญ"*

"พระพุทธเจ้า" พิสูจน์สูงสุด วิญญาณใหญ่ ไม่มี ! "ปรมาตมัน" ไม่มี !
"นิพพาน" เป็น "ธาตุจิตวิญญาณ" แค่ "ธาตุรู้" เท่านั้น
ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ตัวตนของใคร ไม่ใช่ของ "พระเจ้า"

ถ้าพิสูจน์ได้จนถึง **"อรหัตผล"** ก็จะสว่างชัด จนกระทั่งอุทานว่า *"อ๋อ ! วิญญาณไม่ใช่สภาพที่เป็นของของเราอย่างนี้เอง ไม่เป็นของใคร เป็นธาตุรู้เท่านั้น เมื่อหมดกาลจะรู้ หรือหมดสภาวะจะรู้ ก็ไม่รู้ รู้ได้ด้วยสภาพที่มีองค์ประกอบ"*

ใจเราต่างหากไปยึดเป็นเจ้าของ โดยตัวเราหลงว่า *"เป็นของเรา เราเป็นเจ้าของวิญญาณของเรา แล้วเราก็ไม่ปล่อยวางสักที เป็นวิญญาณดี ก็ยิ่งชอบ"*

ถ้า **"วิญญาณ" ไม่ดี ละล้างได้ก็ดี** ขืนไปชอบวิญญาณไม่ดี ก็แย่สิ !
เพราะนั่นคือ **"กิเลส" แปลงตัวเป็น "วิญญาณ"** ซ้อนแทรกกันอยู่

"การตาย-การเกิด" ของ "เทวนิยม" จะเอารูปเป็นหลัก ร่างกายตายแล้ว จิตออกจากร่าง เป็นภพชาติ เป็นตัวตน อย่างนี้ต้องอาศัยการตายจากร่างกาย

อธิบายอย่าง **"เทวนิยม"** นี้ ใครๆ ก็เข้าใจ ! **"พุทธ"** ก็เข้าใจอย่างนี้ไม่ได้ปฏิเสธ ไม่ได้หมายความว่า *"อย่างนี้-ไม่มี อย่างนี้-ก็มี แต่ไม่ลึกซึ้ง ไม่ทันการ ยัง **'อวิชชา'** อยู่ ยังช้าไป ไม่ทันกาย ไม่ทันจิต เราเองก็ไม่รู้ตัว"*

"การตาย-การเกิด" ของ "ศาสนาพุทธ" ต้องมี "วิชชา" รู้ทุกขอริยสัจ รู้เหตุแห่งทุกข์ รู้ความดับทุกข์ รู้ทางปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์ รู้อดีต-อนาคต-ปฏิจจสมุปบาท รู้สิ่งที่นำพาเกิด **รู้การตาย-การเกิด ที่เร็วกว่ารูปกายตาย** เป็นการตาย-การเกิดทาง **"โอปปาติกะ"** ไม่เกี่ยวกับกาย กายจะตายหรือไม่ ไม่เกี่ยวเลย **"อเทวนิยม"**ไม่ต้องอาศัยร่างกายตายเสียก่อน แล้วค่อยไปเกิดใหม่เป็น **"เทวดา"** ในสวรรค์

ฉะนั้น สภาพความเป็น **"ตัณหา"** อย่างไร ต้องดักรู้ให้ทัน ***รู้จิตวิญญาณ รู้นามธรรม*** *เป็นเรื่องของการต้อง* ***ทำใจในใจของเรา*** *(มนสิการ)* ***ให้หยั่งลงถึงที่เกิด*** *(โยนิโส) คือ "****กิเลส เกิดอยู่ตรงไหน*** *ก็ต้องทำ* **จิต** *ให้แยบคาย-ละเอียด-ถ่องแท้-แม่นยำ-คมชัดจริงๆ หยั่งลงไปให้ถึงตรงนั้น แล้วฆ่า หรือดับ...อย่าให้มี" (กิเลส) จนสะอาด-บริสุทธิ์-ดีที่สุด-เป็นกุศลสูงสุด-ประเสริฐสุดมีเมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา-เกื้อกูล-เอื้อเฟื้อ* จนเป็น **"จิตวิญญาณ"** ระดับ **"พระเจ้า, พระพรหม"**

แม้ดีสูงสุดเป็น **"พระเจ้า"** **"ศาสนาพุทธ"** ก็ไม่ยึดมั่นเป็นเราของเรา บริจาค **"พระเจ้า"** ให้ได้หมด จึงเรียกว่า **"อเทวะ"**

"เทพเจ้า" จะยิ่งใหญ่ขนาดไหน "อเทวะ" ก็ไม่เอา-ไม่มี-ไม่เป็น บริจาค-ทาน-ให้ให้หมด เป็น "นิพพาน" เป็น "ธรรมะ" ขั้นสุดยอด

"นิพพาน" ก็เป็น **"พระเจ้า"** แต่บอกว่า **"นิพพาน"** คือ **"พระเจ้า"** ไม่ได้ เพราะ **"นิพพาน" คือ** ความดับ แต่ **"พระเจ้า"** คือ **ความเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุด** ตราบที่ **ยังไม่ปรินิพพาน "พระอรหันต์" จะต้องมี "ขันธ์ ๕" ของ "พระเจ้า"** คือ *"การสร้าง* ***'จิตวิญญาณ'*** *ให้มี* ***'พรหมวิหาร ๔'*** *เป็น* ***'จิตวิญญาณ'*** *ที่บริสุทธิ์-เมตตา-เกื้อกูล-สร้างสรร-ปรุงสร้างเพื่อให้จริงๆ" (เป็นประโยชน์ท่าน)*

และมี **"ปัญญา"** อย่างยิ่ง รู้ **"กุศล"** อย่างจริง ไม่ทำ **"อกุศล"** ใดๆ สร้างแต่ **"กุศล"** แล้วรู้จักประมาณตน มี **"สัปปุริสธรรม ๗"** เป็น **สัตบุรุษ**

♠ จิตวิญญาณ "พระเจ้า"

"จิตวิญญาณ" เป็นอำนาจยิ่งใหญ่ ศาสนาอื่นๆ ก็เข้าใจ ก็เชื่อ

แต่ **"จิตวิญญาณ"** ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ เขาไปยกให้ **"พระเจ้า"** ที่อยู่ไหนก็ไม่รู้ จับไม่ติด และก็เชื่อมั่นว่า ***"พระเจ้า"*** *ศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีผลบันดลบันดาลไปต่างๆ นานา ตามอำนาจที่เป็นจริง แล้วได้สัมผัสกับสิ่งนี้จริงในชีวิต*

ฉะนั้น ในศาสนาที่มี GOD ทั้งหลาย *แม้* ***"พระเจ้า"*** *ที่อยู่ในตัวเอง ก็ยังจับไม่ติด-จับไม่แม่น ซึ่งเป็น* ***"จิตวิญญาณ"*** *ที่เป็น SUBJECT แท้ๆ อยู่ในร่างกายเรา ก็ยังคว้าไม่ติด แล้วไม่มีวิธีพิสูจน์* ***"จิตวิญญาณ"***

จึงไม่รู้จัก **"จิตวิญญาณ"** อย่างสมบูรณ์ ได้แต่รู้เป็น IDEA เป็นปรัชญาสูงๆ เป็น **"จิตวิญญาณ"** ที่บริสุทธิ์สะอาดเห็นแก่ผู้อื่น เมตตาคนทั่วโลก

ก็ได้แต่ความเข้าใจอย่างนั้น แต่ไม่ได้มาพิสูจน์ **"จิตวิญญาณ"** ที่แท้จริง

การพิสูจน์ของ **"พระพุทธเจ้า"** มีเป้าหมาย มี SUBJECT มีสิ่งที่พิสูจน์อย่างชัดเจน ด้วยการทำให้ **"จิตวิญญาณ"** สะอาดบริสุทธิ์ เรียกว่า **"อรหันต์"** ก็จะสัมผัสกับ **"พระเจ้า"** ได้จริงๆ ในชีวิตเรา คือ เราเป็น **"พระเจ้า"** เอง !

หลักการอื่น-วิธีอื่น-ลัทธิอื่น-ทฤษฎีอื่น ก็ได้ผลแบบอื่น ไม่สามารถพิสูจน์ให้มี **"จิตวิญญาณ"** ที่บริสุทธิ์สะอาดได้ตามลำดับ คือ **โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์**

อาจจะเก่งช่วยเหลือคนได้อย่างดี แต่ต้องมี **"พระเจ้า"** ต้องมีสรรเสริญ-มีรางวัล-มีสิ่งจูง-มีบุญกุศล-มีคุณงามความดี...เป็นเครื่องล่อ ก็เป็นเรื่องดีแล้วก็มีพลังสูงมากด้วย เพราะเป็นพลังกระตุ้น แต่ยังไม่หมด **"อามิส"**

"จิตวิญญาณพระเจ้า" ที่ส่งให้มาเกิด ก็เป็น "พระบุตร" มาทำหน้าที่ "เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา" เป็นหน้าที่ "พระพรหม" ก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ "พระเจ้า" ถ้ายังวนเวียนเกิดอยู่ ก็เป็น **"พระบุตร"** อยู่อย่างนั้น เป็น **"จิตวิญญาณ"** ที่ยังมีอยู่ ไม่หมดอัตภาพ ยังเป็นอัตภาพ ยังไม่ **"ปรินิพพาน"**

ศาสนาที่มี **"อัตตา"** เป็น **"ปรมาตมัน"** ก็ช่วยเหลือโลก ไม่ได้ทำลายโลก เพียงแต่ว่า *"นิพพานของตน-ไม่มีเท่านั้น"*

ยิ่งเป็น **"อัตภาพ"** ที่ไม่ละเอียดลอออย่าง **"พุทธศาสนา"** ก็จะไม่มี **"นิพพาน"** ให้แก่ตน แล้วจะถูกทางสมบูรณ์หรือไม่ ก็ยังไม่รู้ !

เรื่องซับซ้อนซ่อนเชิง ที่เป็น **อามิส** แลกเปลี่ยนอย่างลึกซึ้งเป็นธรรม ก็ใช้สิ่งนี้ประโลมใจ-ฟูใจ-เป็นความสุขใจ จะมากหรือน้อยก็ตาม เหลือน้อยๆ ก็ยังไม่หมด

ยังบำเรอตนอยู่ เป็น **"อัตภาพ"** ที่ฟูใจนิดๆ ก็อิ่มใจ ที่ได้สร้างสรรสิ่งดีงามเพื่อ **"พระเจ้า"** ก็เป็น **"วิภวตัณหา"** เป็นอุดมการณ์ ที่ใช้ประโยชน์ในโลกได้อยู่

"ศาสนาพุทธ" ไม่มี "อามิส" ล่อ เลยไปทอนกำลังที่จะมุ่งมั่นสร้างสรร

ผู้ที่เข้าใจยังไม่ดี-ไม่สมบูรณ์ จะไม่มีพลังสร้างสรร-เสียสละเพื่อผู้อื่น เพราะ ไม่มีเหยื่อล่อ-ไม่มีอามิสล่อ ไม่มีตัวกู-ของกู ก็ไม่มีพลังแรง-ไม่มีกำลัง ที่จะทำดีเพื่อสิ่งที่ไม่เพื่ออะไร ! ก็สู้พลังที่มีเหยื่อล่อ-อามิสล่อไม่ได้

ถ้ามีความเข้าใจดี ทำได้สูงแล้ว ก็ไม่มีปัญหา ไม่ต้องอาศัยเครื่องล่อ ทำดีแล้วก็เป็นคุณค่าที่ดี เสียสละด้วยบริสุทธิ์ใจ ทำดีแล้วก็อย่าไปติดยึดว่า *"ดีเป็นเรา-ของเรา"* ต้องมีการปล่อย-ว่าง-ไม่ติด-ไม่มีอัตตาตัวตน-ไม่มีเรา-ไม่มีของเรา

ไม่ติดยึดจริงแล้ว พลังที่เป็น absolute เป็นพลังที่แน่นอน เป็น

"สภาพจิต" ที่จริง ตรง ไม่มีถดถอย ไม่มีท้อแท้ ไม่ต่อลองประชด ประชัน ไม่น้อยใจง้องอน ไม่มี **"จิตวิญญาณ"** ลักษณะ **"กิเลสโลกีย์"**

"จิตวิญญาณ" ที่สูงสุดจริง จะมี "อิทธิบาท"...*แคล่วคล่อง-ว่องไว-ราบรื่น -เชี่ยวชาญ* **จะมี "มัชฌิมา"**...*รู้จักสัดส่วนที่พอเหมาะพอดี...ได้เนียนกว่า-ดีกว่า-นานกว่า-เหนือชั้นกว่า* ***"พลังโลกีย์"*** และ **จะเกิดสิ่งที่ "สูงสุด"** คือ ***"ความสมดุล"***

เพราะ **"สิ่งที่เกิด"** ต้องมี **"ปฏิสัมพันธ์"** กัน **"สมดุล"** อย่างพอดี ถ้า **ไม่ "สมดุล"** โต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง จะเกิด **"ความสูญเสีย"** มากกว่า **"พลังงานสูงสุด" จึงอยู่ที่ "ความสมดุล" !!!**

♠ ชีวิตต้องบำเพ็ญบุญ

คนเราเกิดมาแล้ว...!!! ***จะเอาอะไร ? จะเป็นอะไร ? จะมีอะไร ?***

ถ้าไม่มี **"ประโยชน์"** ก็อย่าเกิดมาเป็น **"คน"** เลย !

จริงๆ แล้ว คนเราเกิดมาเพื่อ **"บำเพ็ญบุญ"** สูงสุด !

ตราบใดยังไม่ได้พบ "พระพุทธเจ้า" ก็ยังไม่มีความมั่นคงเที่ยงแท้ในองค์ธรรม

คนที่ไม่มีโอกาสได้ฟังธรรมเลย **"วิบากบาป"** นับไม่ถ้วน เห็นบ้างไหม ?

ไปตรวจดูได้เลย สังคมโลกเขาทุกข์ร้อนกันขนาดไหน ? ***"วิบากบาป"*** *มาก...จนเข้าวัดไม่ได้ นั่นแหละ...ไม่มี* ***"วิบากบุญ"*** *เลย เป็น* ***"อเวไนยสัตว์"***

ในความเป็นมนุษย์ จึงไม่มีอะไรจริงๆ เกิดมาก็วนเวียนอยู่กับ...*บาป-บุญ-เวรกรรม-กุศล-อกุศล-ทุกข์ๆ-สุขๆ* วนเวียนอยู่อย่างนั้น นานนับชาติ เราทุกคนก็จะเป็นไปอย่างนั้น ถ้ายังไม่เข้ากระแสแห่ง **"พุทธธรรม"**

"ศาสนาพุทธ" มีความเที่ยงแท้ *(นิยตะ)* **ในธรรมะที่ได้ ไม่เวียนกลับ-ไม่ถอดถอน มั่นคง-แน่วแน่ แล้วมีสิทธิ์สั่งสมบุญขึ้นไปๆๆ จนเกิดเป็น "พระโพธิสัตว์" ไม่รู้กี่รอบๆ เกิดมาก็เพื่อ "บำเพ็ญบุญ" มีประโยชน์ต่อโลก ช่วยเหลือโลก**

อยากเกิดอีก-ก็เกิดไป อยากอยู่อีก-ก็อยู่ไป เป็น **"มหากรุณา"** ของท่าน

ถ้าอาตมาจะมีอายุยืนยาวนานทำงานต่อไปอีก จนอายุสัก ๒๐๐ ปี

คุณคิดว่า *"อาตมาจะได้รับความเคารพ ลดน้อยลงไปหรือ ?"*

ก็อาตมามีแต่...ให้-เกื้อกูล-ขยัน-สร้างสรร-เสียสละ-เอาไว้น้อย-

จนไม่เอาเลย แล้วก็ไม่ได้ทรมานตนเองด้วย *(อัตตกิลมถานุโยค)*

อาตมายิ่งมีอายุอยู่ยาวนานเท่าไร ก็มีแต่ **"บำเพ็ญบุญ"** ช่วยคนให้รู้ความจริงได้มากขึ้นเรื่อยๆ ความเคารพนับถือก็ต้องมากขึ้นๆ ด้วย

*แต่ถ้าคนไหน มี **"ความเลว"** อยู่ในตัวสิ ! ก็น่าหวาดเสียว !!*
เพราะยิ่งอยู่นาน สักวันหนึ่งคนเขาจับได้ ก็จะหมดความเคารพลง

"บำเพ็ญบุญสูงสุด" ก็ได้เป็น "พระพุทธเจ้า" ช่วยโลกขนาดนี้ พอที จบสุด ท่านก็รู้กาลกิริยา เมื่อดับขันธ์ปรินิพพานไปแล้ว ในอนาคตตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป จนถึงกลียุค... **"พระพุทธเจ้า"** เกิดอีก ไม่มี ! *(จะเกิดอีกต่อเมื่อหลังกลียุคล่วงไปแล้ว)*

ช่วงกาลเวลานี้ จึงมีแต่ลูกศิษย์ของ **"พระพุทธเจ้า"** เกิดมาเพื่อจะรังสรรค์สืบทอดทำงานรับช่วงสืบสานศาสนานี้ต่อไป ให้ถึงกาลยุคพอสมควร ที่จะหมดยุค **"พุทธันดร"** หมดช่วงระหว่างหนึ่งของ **"ศาสนาพุทธ"** ที่สมณะโคดมทรงสร้างไว้

♠ มัชฌิมาปฏิปทา

การปฏิบัติตนเป็น "มัชฌิมาปฏิปทา" หมายความว่า "การปฏิบัติที่เป็นกลาง" คือ "ไม่หย่อนเกินไป-ไม่ตึงเกินไป" *(ไม่สุดโต่ง ๒ ฝั่ง **กามสุขัลลิกะ** กับ **อัตตกิลมถะ**)*

ซึ่งเป็นประเด็นที่สำคัญมาก สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมชาวพุทธ

และความรู้แจ้งชัดในหลัก "มัชฌิมาปฏิปทา" นี้ ยังมีคนเข้าใจไม่สมบูรณ์อยู่มาก ทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ *(ปฏิบัติแบบสบายๆ)*

แล้วก็ยึดกันแน่นเหนียว อยู่ตรงความหมายเฉพาะ **"ชั้นหยาบที่สุด"** เท่านี้เท่านั้นว่า *"การปฏิบัติที่ต้อง...ฝืน-ทน-ยาก-ลำบากอยู่บ้าง เป็นความสุดโต่ง หรือความไม่เป็นกลาง"*

ยิ่งผู้ปฏิบัติที่ไม่มี **"ปัญญา"** หรือความเข้าใจ *(ทิฏฐิ)* ยังไม่แท้ ไม่รู้แจ้งใน **"กุศลธรรม"** แท้ ไม่รู้แจ้งใน **"มัชฌิมา"** แห่งงานตามฐานะตน *ผู้นั้นจะขี้เกียจในงาน และขี้เกียจในการกอปร **"กุศลธรรม"** โดยจริง ก็จะ **"เห็นแก่ตัว"** จัดทันที !*

ในกรณีผู้ปฏิบัติยังไม่มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง หรือบรรลุยังไม่สมบูรณ์ การปฏิบัติอาจจะมีความฝืน-ทน-ยาก-ลำบากอยู่บ้าง เพราะ **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** ของตนยังไม่หมด ก็ย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยัง **"ไม่บรรลุ" ถึงขั้นสูงเพียงพอก็จะต้องตั้งตนอยู่บนความลำบาก** *(ทุกขายะ อัตตานัง ปทหติ)* **อันเหมาะสมกับตน**

เอง เท่าที่ตนจะพอทนลำบากได้ "กุศลธรรม" จึงจะเจริญยิ่ง

เมื่อพูดถึง "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ซึ่งเป็น "สมุทัยแห่งทุกข์" ที่ผู้ปฏิบัติต้องกำจัดให้ได้ ด้วยการปฏิบัติตาม **"สัมมาอาริยมรรค"** อันประกอบด้วยองค์ ๘ หรือปฏิบัติ **"ศีลพรต"** ตามหลัก **"ไตรสิกขา"** นั่นเอง จึงจะเจริญเข้าถึง **"ความพ้นทุกข์"** ได้

และเมื่อฝึกหัดปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็นความยัง **"ไม่เป็นกลาง"** หรือเห็น **"ความโต่ง"** ที่สลับไปสลับมาของความเป็น **"กาม"** กับ ความเป็น **"อัตตา"** ที่ไม่หยาบแล้วว่า *"มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง"*

สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนา "จิตวิญญาณ" หรือศึกษาฝึกฝนจน **"กิเลสตาย-จิตเกิด"** *(โอปปาติกโยนิ)* เรียกว่า ***"บรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ"*** จึงชื่อว่า ***"เป็นผู้สำเร็จจริง"*** *ก็ย่อมปฏิบัติทวนกระแสได้อย่างมีความสุข* ไม่ใช่กระทำอย่างจนใจ หรือไร้ทางออก

เพราะ **"จิตสิ้นมัวเมาแล้ว-จิตหมดเสพติดแล้ว"** โดยบริบูรณ์ **พ้นอวิชชาสวะ** ใน **"กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน"** เฉพาะๆ ของแง่ใดมุมใด *ผู้นั้นก็จะแสดงความบริสุทธิ์ทาง...กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม อันดีงามให้แก่มนุษยโลก เป็นครูให้คนเห็นเป็นตัวอย่างชัดเจน (จะไม่หลงโง่...ทำผิดศีล-ผิดธรรม เพราะเหตุแห่งจิตหลงเสพติดกาม-อัตตา)*

ผู้ปฏิบัติได้แล้วจริง ก็จะเริ่มรู้จัก **"นิพพาน"** เริ่มได้ **"ตทังคนิพพาน"** แล้ว *หรือผู้ที่ยังฝึกอยู่ ยังไม่เป็นผู้บรรลุในเรื่องนั้นๆ แม้ข่มไว้-ฝืนไว้ จนจิตเฉยลงได้ ก็ยังเรียกว่า...ได้ลิ้ม* ***"วิกขัมภนนิพพาน"*** *แต่ต้องมี* ***"ปัญญา"*** *รู้ประกอบว่า "เราเป็นผู้ทำความเฉยนั้น มิใช่มันเฉยเอง หรือเฉยเด๋อๆ"*

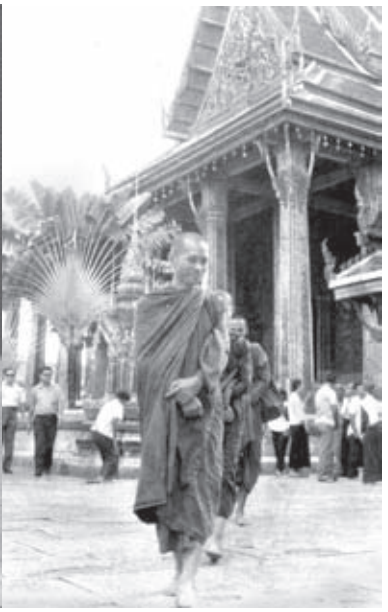
ส่วน **"ผู้บรรลุ"** แล้ว **"สมุจเฉท"** ในเรื่องนั้นได้แล้ว จะเฉยเองได้ทันที ทุกทีที่สัมผัส และมี **"ปัญญา"** รู้ประกอบพร้อมเสมอ ด้วยอารมณ์ไม่ยึดมั่นถือมั่นจริงๆ

เพราะ *เข้าใจ...การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป...เป็นของจริง-เป็นเรื่องแน่แท้*

และย่อมมี **"ปัญญาญาณ"** เข้าใจรอบใน **"อัตตา"** และ **"อนัตตา"** *จะยึดเรื่องนั้น-ปัจจัยนั้น มา* ***"วิสังขาร"*** *มาร่วมคิด ร่วมกระทำด้วย ก็มีความรู้ใน* ***"มัชฌิมา"*** *ใน* ***"สัมมา"*** *แท้ คือ "รู้ความเหมาะ-ความควร-ความพอดี...อย่างแท้จริง และย่อมทำด้วยความเป็นกลางปานกลาง"*

ยิ่ง **"ผู้ปฏิบัติธรรม"** ใด ที่รู้ **"มัชฌิมา"** หรือรู้ **"สัมมา"** แท้ คือ *"รู้ความจำเป็นที่พอดีๆ ปานกลาง เหมาะแก่กาลเทศะ และรู้สิ่งที่เป็น* ***'กุศล'*** *แท้"*

"ผู้ปฏิบัติธรรม" นั้น จะ "ไม่ขี้เกียจ" ในการ "ทำงาน" เหล่านั้น -สิ่งนั้นๆ เป็นแน่แท้ อันเป็น "งานการกอปรกุศลธรรม" โดยจริง

♠ สืบทอดงานศาสนา

อาตมาเป็น "พระโพธิสัตว์" องค์หนึ่ง ที่จะมาช่วยงานสืบทอดศาสนาต่อไป และมี **"พระโพธิสัตว์"** อีกหลายระดับปนเปเสริมสานช่วยกันอยู่ อาตมาก็ระบุบ้าง ไม่ระบุบ้าง ตามวันเวลา ที่อาตมาจะระบุ ใครอยากรู้-อยากเห็น จงติดตามฟังศึกษาละเอียดลออไป คุณก็จะเข้าใจ

แม้แต่ "พระโพธิสัตว์" ด้วยกัน ก็อาจไม่รู้กัน !!!

เพราะในช่วงนี้ ไม่จำเป็นต้องรับรู้กัน ถือว่า *"เป็นคนอื่นเสียก่อน"* แล้วให้ท่านทำงานในระดับอย่างนั้นไป เพราะถ้าท่านไม่ทำ ก็จะไม่มีการเชื่อมโยง

แต่ **"พระโพธิสัตว์"** ระดับสูง จะรู้ **"พระโพธิสัตว์"** ระดับต่ำ และที่อวดดีไม่เคารพ **"พระโพธิสัตว์"** ที่ภูมิสูงกว่า ก็มีเป็นธรรมดา ไม่แปลกอะไร เป็นไปได้

"พระโพธิสัตว์" ที่จะมาทำงานเชื่อมโยงกันนั้น จะต้องมี "สาระสัจจะ" ที่จริง แล้วก็มาทำงานศาสนา ชี้สัจธรรม ช่วยกันโปรด ช่วยกันรื้อขนสัตว์

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องลึกซึ้ง ผู้รู้ก็จะรู้จริงๆ ว่า *"ควรพูด...หรือไม่ควร ควรเปิดเผย...หรือไม่ควร ควรแสดงออก...หรือไม่ควร"*

ยุคใดที่ **"พระโพธิสัตว์"** เกิด บริวารของ **"พระโพธิสัตว์"** ก็ต้องเกิดมาก เป็นเรื่องธรรมดา และจะมีคนตั้งจิตเป็น **"พระโพธิสัตว์"** เพื่อจะ

สืบสานงานศาสนา เป็นบริวารพรรคพวกช่วยกันทำงานต่อไป

อาตมาก็จะพากเพียรพยายามไปให้ถึงที่สุด *จนเป็น **"พระพุทธเจ้า"** ให้ได้*
ขอตั้ง "พุทธภูมิ" ช่วยรื้อขนสัตว์ไปเรื่อยๆ *เหนื่อยก็ไม่มีปัญหาอะไร ทนได้*
อาตมาเชื่อว่า *"มีหลายคนคงตั้งจิตเป็น **'พระโพธิสัตว์'** อย่างอาตมาบ้าง"*

ยุคใด ที่ "พระอรหันต์" เกิด ก็จะเกิด "พระอรหันต์" มาก

"พระอรหันต์" ก็ทำ **"โพธิกิจ"** พอสมควร เพื่อรื้อขนสัตว์ ทำงานสืบทอดธรรมทายาท เพราะหมดตัวตนแล้ว แต่ไม่เน้นแรงแบบ **"พระโพธิสัตว์"**

ถ้าชีวิตนี้-ชาตินี้ ขอเป็นแค่ **"พระอรหันต์"** ไม่ขอต่อภพต่อภูมิสูงขึ้นไปอีกแล้ว ไม่ตั้งจิตตั้งใจเป็น **"โพธิสัตว์-โพธิกิจ"** ก็จะเลิกเกิด...สูญได้

แต่ **"พระอรหันต์"** ก็เป็น **"พระโพธิสัตว์"** ในตัว พอจบกิจหมดสิ้นอัตตา-ตัวตนทุกเรื่องทุกอย่างแล้ว ก็เหลือร่างกายนี้ ที่เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นๆ ต่อไป

"พระอรหันต์" มีความสามารถ มีปัญญา มีกิจกรรมอะไร ก็ทำไปอย่างไม่เบื่อ-ไม่เซ็ง-เบิกบาน-ร่าเริง-มีแก่จิตแก่ใจ-มีอิทธิบาท-มีความเพียร-ไม่เห็นแก่ตัว-เสียสละอย่างชัดแจ้ง ให้แรงงานแจกจ่ายเลี้ยงดู เป็นคนประเสริฐอยู่ในโลก เป็นคนผู้มีคุณค่าต่อโลก เป็นพระพรหม เป็นพระผู้สร้าง เป็นพระผู้ประทาน เป็นพระผู้ให้ **"จิตใจบริสุทธิ์ผ่องใส"** มีแต่ให้ ไม่ต้องการอะไรแลกเปลี่ยน ไม่ต้องการเอาอะไรมา

♠ อย่าก่ออกุศลวิบาก

ชีวิตคนที่เกิดมา แรกๆ ก็ไม่ต่างกับสัตว์เดรัจฉาน กิน-ดื่ม-เสพ-สืบพันธุ์ไปตามประสา แล้วค่อยๆ ถูก **"ฤทธิ์โลกีย์"** ครอบงำด้วย **"กามคุณ"** และ **"โลกธรรม"** มากขึ้นเรื่อยๆจนเป็นภาระ-เสียคน-งมงาย-หลงเลอะ-เละเทะ-เปลืองเปล่า-ผลาญพร่าทำลายชีวิตที่มีคุณค่า และก็เพราะ **"เงิน"** แท้ๆ ทีเดียว **"คน"** จึงคิดสร้าง **"วัตถุ"** และ **"ความหลง"** ขึ้นมา ทำลายตน และสังคมให้ **"ต่ำสุดๆ"** ได้ปานฉะนี้

"พระพุทธเจ้า" ระลึกชาติได้ หลายแสน-หลายล้านชาติ ไม่รู้กี่ยุค-กี่สมัยตรวจสอบหมดแล้ว *"โอ้โฮ ! **เจอแต่สังคมมนุษย์หลงโลกีย์ มีแต่เรื่องที่ถูกหลอก** ให้หลงมัวเมาอยู่กับโลกโลกียสุขอยู่นั่นแหละ ทุกข์ๆ สุขๆ วนเวียนไปไม่รู้จบ"*

โลกแตก อีกกี่โลกๆ **คนก็จะหลงอย่างนี้ๆ** *แต่คนเราจำไม่ได้ว่า "ตัวเองได้หลงจัดจ้าน เคยชั่วกันมามากมายแล้วทั้งนั้น"* คิดดูดีๆ ถ้าเชื่อ !

จนกระทั่งสุดท้าย **"พระพุทธเจ้า"** ค้นพบ **"ปรินิพพาน"** โลก-จักรวาล จะเกิดอีกกี่ล้านๆ เท่าไหร่ก็ตาม ก็ **"ปรินิพพาน"** สูญ-เลิก ! ไม่เกิดมาเป็นคนอีก

ก็ไม่รู้จะเน้นให้พวกเรารับรู้ได้อย่างไร อาตมาพิสูจน์ตัวเองมา จนถึง วันนี้แล้ว อาตมาเชื่อสุดเชื่อ ! ไม่เอาโลกีย์...รสอร่อยของโลก...อีกแล้วจริงๆ

เกิดมาเป็นคน ก็ไม่มีอะไรดีเท่า เส้นทางแห่ง "สัจธรรม"

เพราะทางแห่ง **"สัจธรรม"** นี้ เป็นทางตรง-ทางดิ่ง-ทางเดียว -ทางดี-ทางวิเศษ-ทางประเสริฐสุด ที่ **"พระพุทธเจ้า"** พาเป็น

เมื่อเป็น "พระอรหันต์" หมดกิเลส หมดอัสสาทะ หมดทุกข์ แล้วจริง เข้าใจ **"ทุกขอาริยสัจ" มีหลักประกันสำหรับตน** โลกีย์ทำทุกข์โทษอะไรๆ ให้ไม่ได้อีกแล้ว **จะวนเวียนเกิดอยู่ในโลกนี้อีก ก็เกิดไป ไม่ห้าม !!!**

เพราะ **เกิดมาอีก "โลกีย์" ก็ครอบงำไม่ได้** ก็จะได้ช่วยคนที่ยังหลงติดอยู่

...โลกต้องการ "คน" เช่นนี้ เกิดมา "ช่วยโลก" !!!

ดังนั้น **"พระอรหันต์"** ทุกองค์ จะ **"กตัญญูกตเวที"** ต่อศาสนา

แต่ก็มีหลายองค์ ที่วิบากเยอะ ! แพ้วิบากของตัวเอง เป็น "วิปากทุกข์"

แม้เป็น **"พระอรหันต์"** แล้ว ถ้าไม่ได้บำเพ็ญล้างกรรมวิบากเก่าๆ **"วิปากทุกข์"** ตามมา ก็น่ากลัว **"พระอรหันต์"** ที่ตั้งจิตเป็น **"พระโพธิสัตว์"** สู้ไม่ไหวตรง **"วิบาก"** ของตนเอง

*ตอบแทนคุณศาสนา ได้ร้อยชาติ-พันชาติ ช่วยได้แค่นี้ **"สัพพัญญุตญาณ"** ก็ได้แค่นี้ ก็เอาล่ะ-พอ-เลิก !* มีอย่างนั้นจริงๆ เพราะสู้ **"วิบาก"** ไม่ได้ !

ฉะนั้น อย่าได้ก่อ "วิบากอกุศล" ไว้มากนัก จะทำประโยชน์ให้แก่โลกไม่ได้ มาก แล้วก็จะทุกข์ทรมานตัวเอง อย่าไปก่อ-อย่าไปทำ แม้ที่ลับ-ที่แจ้ง **"อกุศล"** แม้น้อยนิดอย่าทำเลย ทำแล้วก็เป็นของเราจริงๆ **"กิเลส"** ช่างยุให้ทำ ก็ต้องทนให้ได้

ต้องฉลาดหาทางอย่าให้ "กิเลส" มีอำนาจ สู้เองไม่ไหวต้องวิ่งเข้าหาหมู่กลุ่ม หาคนที่มีอินทรีย์-พละแข็งแรง จะได้ไม่กล้าทำบาป ผู้ที่แข็งแรงจะได้ช่วย

อาตมาเชื่อว่า *"พวกเราหลายคน ได้รับความรู้ใน **'อาริย-สัจธรรม'** ความจริง **มีคุณธรรม มีอาริยคุณ** และจะมีผู้ดำเนินรอยตาม **'พระพุทธเจ้า'** แล้วถ่ายทอดให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ได้รู้ตามต่อไปอีกนานเท่านาน"*

♠ สงฆ์สาวก

"การปฏิบัติธรรม" ที่เข้ามรรค-เข้าผล ถึงมรรค-ถึงผล รู้มรรค-รู้ผล คือ *"รู้พระธรรมคำสอน แล้วนำเอามาปฏิบัติ จนเกิดผลลดละหน่ายคลาย **'กิเลส'** ได้ เข้าสู่ทางเดินที่บรรลุผลได้มากขึ้นๆ เป็นผู้ **'ทรงธรรม'** อันบรรลุได้ผลจริง-เกิดจริง-เป็นจริง...ขึ้นในตนจริง"* ผู้นั้นเป็น **"สงฆ์สาวก"** ที่แท้จริง ของ **"พระพุทธเจ้า"**

และนี่คือ การเข้าถึง **"พระพุทธ"** ได้ ก็เพราะเราเป็น **"สงฆ์จริง"**

ถ้าการปฏิบัติธรรม "ไม่เข้ามรรค-ไม่เข้าผล" ก็เป็นได้แค่ "สงฆ์สมมุติ" ไม่ใช่ "สงฆ์จริง" *(ยังเข้าไม่ถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์)*

เพียงแค่การเปล่งกล่าว...ขอเข้าถึง **"พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์"** บางคนเปล่งกล่าวตั้งแต่อายุน้อยๆ จนกระทั่งแก่อายุกว่า ๘๐ ก็สวดไปเถอะ *แต่ไม่รู้ว่า "มรรค-ผลคืออะไร ? ได้ปฏิบัติจริงหรือไม่ ? เข้ามรรค-ได้ผลหรือเปล่า ? รู้มรรคชัดเจนถูกต้องจริงหรือไม่?" ก็ไม่รู้เรื่อง-ไม่มีทิฏฐิ-ไม่มีปัญญาตรวจสอบ...ตามทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"*** ก็เป็นได้แค่ **"สงฆ์สมมุติ"** เป็น **"สงฆ์เก๊"** ไม่ใช่ของจริง

จะเป็น "สงฆ์จริง" ต้องเรียน "รู้มรรค-รู้ผล" จริงๆ ต้องศึกษา "พระธรรมคำสอน" ของ **"พระพุทธเจ้า"** ให้เข้าใจถูกต้อง เป็น **สัมมาทิฏฐิ** เป็น **ปริยัติ** แล้วเอาไป **ปฏิบัติ**ให้ได้ **จนเกิดผล-เห็นผลได้จริง** ได้ผลน้อยก็เป็นจริงน้อย ได้ผลมากก็เป็นจริงมากเข้าถึงจริงมากเท่านั้น **"ธรรมะ"** ที่เป็นคำสอน ก็ไม่ใช่คำสอนแล้ว กลายเป็นของจริง ที่ทรงขึ้น-เกิดขึ้นที่เรา มี **"ผล"** เกิดตั้งมั่น-แข็งแรง-มั่นคง-ไม่คลอนแคลน-ไม่เปลี่ยนแปลง เรียกว่า **มีธรรมะที่ทรงแท้-ทรงมั่น** เรียกว่า **ฌานบ้าง วิมุติบ้าง**

มีมรรค-มีผล-มีสมาธิ ขั้นฌาน-ขั้นวิมุติ ตั้งมั่น-แข็งแรงขึ้นจริงๆ คือ *"หลุดพ้นจริงๆ อย่างตั้งมั่น ไม่เวียนกลับ ไม่หวั่นไหว ไม่แปรปรวนอีก"*

เป็น **"วิมุติ" แท้ๆ** แม้แตะต้องสัมผัส ก็ไม่เปียก-ไม่เปื้อน-ไม่ดูด-ไม่ซึม-ไม่หมองมัว ด้วย **"อุปกิเลส"** หรือ **"กิเลส-อกุศล"** ใดๆ ทั้งสิ้น

"กิเลส-อกุศล" ท่วมทับเท่าภูเขา *(กิเลสของคนอื่นนะ)* ก็มี **"อิทธิวิธี"** ที่จะเดินลุยไปได้ เหมือนเดินในที่ว่าง ไม่หวั่นไหว-ไม่ดึงดูดเราไปได้

จิตใจสะอาด-ขาวผ่อง-รุ้งเรือง-วาววาม *(ปริโยทาตา)* แน่นอน-มั่นคง-แข็งแรงเช่นนั้น เรียกว่า **"มีอิทธิวิธี มีปาฏิหาริย์ มีอภินิหาร"** เป็น **"พระอริยะใหญ่"** ก็จะสามารถโปรดผู้คนในกองภูเขา **"กิเลส"** ได้ *(อย่างไม่ขาดทุน)*

ต้องเป็น **"สงฆ์สาวก"** ให้ได้อย่างนี้ !!!

"พระสงฆ์" จึงคือ *"ผู้มีธรรม ผู้บรรลุธรรม ผู้เดินทางเข้าสู่ผลของธรรม ได้ธรรมะมาใส่ตน มีการละลดหน่ายคลายปลดปล่อย **'กิเลส-ตัณหา-ราคะ'** ได้จริงๆ"*

พวกเราก็มาพิสูจน์ทำจริงๆ ปฏิบัติจริงๆ ให้ได้ธรรมะของ "พระพุทธเจ้า" ตามที่ตรัสสอนบอกกล่าวความหมายวิธีการไว้ให้ จนแทงทะลุ ได้ผลเป็น **"ปฏิเวธธรรม"** ทั้งมีจริง ทั้งเป็นจริง แล้วรู้แจ้ง-เห็นจริง-ลึกซึ้ง-ครบถ้วน-รอบด้าน-ชัดเจน-ถูกตรง...ของตนเอง ตามรอยพระยุคลบาท ตามคำสอนที่ลึกซึ้งถึงที่สุด

ได้ผลเป็น **"ความพ้นทุกข์"** *ไม่มีโลภ-ไม่มีโกรธ-ไม่มีหลง เป็นความสบาย เป็นความเจริญ เป็นความยิ่งใหญ่ประเสริฐสุดของมนุษย์*

เรียกได้ว่า *เป็น **"สงฆ์สาวก"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"พุทธสาวก"** (ที่ทรงธรรม) หรือเป็น **"อนุพุทธ"** (อนุ=ตาม)* คือ *เป็น **"พระพุทธ"** ตาม **"พระพุทธเจ้า"***

"พระพุทธเจ้า" จึงไม่ได้หมายเอาตัวตนเนื้อหนังเลย

"ธรรมะ" นั้นแหละ คือ "พระพุทธเจ้า" *(ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต)*

ผู้ปฏิบัติตาม **"ธรรม"** ได้มากเท่าใดๆ ก็คือ ***"สงฆ์สาวก"*** ก็คือ *การระลึกถึง **"พระพุทธเจ้า"** เท่านั้นๆ* ก็คือ *การเข้าถึง **"พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์"***

จงทำใจในใจให้แยบคาย ระลึกถึง **"ธรรมะ"** ที่เรามี ให้ได้เสมอๆ

"พระพุทธคุณ" นี้ ได้ถ่ายทอดสืบต่อกันมาเรื่อยๆ "พระพุทธเจ้า" ทั้งหลายสั่งสอนมาตามนัยเดียวกันอย่างนี้ อาตมาก็รับมาถ่ายทอดต่อ

...ใครพิสูจน์ได้มาก-ก็เชื่อมาก ใครพิสูจน์ได้น้อย-ก็เชื่อน้อย

...ใครพิสูจน์ได้จบ-ก็จบจริง ตามขั้นตอน...โสดา-สกิทา-อนาคา-อรหันต์

จนที่สุดจบเป็น **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีองค์เดียว

ผู้เรียนรู้ปฏิบัติตามพระพุทธองค์ ก็เป็นได้แค่รองลงมาเรื่อยๆ ได้มาก-ได้น้อย-ก็ไล่เรียงกันขึ้นไป เป็น "สัมมาสัมพุทธสาวก"

พวกคุณที่ได้ตั้งใจปฏิบัติกันอยู่ ก็เป็น **"สัมมาสัมพุทธสาวก"** ตามจริง

ผู้ใดปฏิบัติได้สัมมามากๆ ก็เป็น **"สัมมาสัมพุทธสาวก" องค์ใหญ่** ก็กล้าเรียกตัวเองเป็น **"สัมมาสัมพุทธสาวก"** ได้อย่างองอาจเกล้วกล้ามากเท่านั้น

อาตมา...ก็เป็นได้แค่ **"สัมมาสัมพุทธสาวก" !!!**

ส่วนผู้ที่ปฏิบัติ...ไม่สัมมา ก็ไม่กล้าเรียกตัวเองเป็น **"สัมมาสัมพุทธสาวก"**

วันนี้ *(๓๑ ธ.ค. ๒๖)* อาตมาเปล่งกล่าวรับรองได้เลยว่า *"ในที่นี้กว่า* ***๘๐-๙๐ %*** *ทั้งพระ-ทั้งฆราวาส ได้ทดลอง-ปฏิบัติ-พิสูจน์แล้ว-ได้รู้แล้ว พ้น* ***'มิจฉาทิฏฐิ'*** *เข้า* ***'มรรค'*** *แล้วทั้งนั้น ยิ่งมีผลจริง-เจ้าตัวก็ยืนยันด้วย-ก็ยิ่งเป็น* ***'อาริยสงฆ์'*** *ในระดับโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี ก็ได้เป็น* ***'สงฆ์สาวก'*** *ของ* ***'พระพุทธเจ้า'*** *จริง"*

♠ สัมมาสัมพุทธสาวก

"สัมมาสัมพุทธ" แปลว่า "ผู้รู้อย่างถูกต้อง"

อาตมาขอนำคำนี้มาใช้บ้าง เป็น **"สัมมาสัมพุทธสาวก"**

อาตมาไม่บังอาจจะใช้คำว่า **"สัมมาสัมพุทธเจ้า"**

แต่ก็มีคนหมั่นไส้พอสมควร ที่ไปบังอาจเอาคำ **"สัมมาสัมพุทธ"** มาใช้

ที่จริงคำนี้ เป็นคำที่ดี-ที่สูง แต่ก็มีที่สูงที่กำหนดไว้แล้ว คือ **สัมมาสัมพุทธเจ้า** ซึ่งอาตมาไม่อาจเอื้อมที่จะไปเอาคำนี้มาใช้ เพราะรู้อยู่ว่า *"เราไม่ใช่ เราก็ไม่เอา"*

อาตมาเป็นสงฆ์สาวกของ "พระพุทธเจ้า" ก็สมควรที่จะใช้คำนี้ได้

อาตมาแน่ใจว่า ***"อาตมาเดินตามรอย...ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า"***

และอาตมาก็ได้ประกาศความเป็น..."**โพธิสัตว์**"

ซึ่งก็ขอยืนยันว่า ***"โพธิสัตว์...ไม่ได้ปฏิบัติธรรมแค่ชาตินี้ชาติเดียว"***

และ "โพธิสัตว์" ที่อาตมาเข้าใจ ก็ไม่ได้เหมือนที่เขาเข้าใจ

บางคนบอกว่า ***"โพธิสัตว์"*** *คือ "ผู้ตั้งจิตจะไปเป็น* ***'พระพุทธเจ้า'*** *เป็นปุถุชนก็ได้"* อาตมาก็ขอบอกว่า ***"ก็ตั้งจิตได้ แต่ไม่ใช่ โพธิสัตว์"***

♠ คำว่า "โพธิ" คือ "การตรัสรู้"

"โพธิสัตว์" ที่มี "โพธิ" ไม่ได้หมายความแค่ว่า *"ตั้งจิตอยากจะเป็นเท่านั้น"*

"โพธิสัตว์" จะต้องมี **"ภูมิตรัสรู้"** ระดับใดระดับหนึ่ง ตั้งแต่เข้าถึง **"อาริยมรรคเบื้องต้น"** คือ **"โสดาปัตติมรรค"**

ถ้าเป็น **"โสดาปัตติมรรค"** ก็จะพอบอกได้ว่า *เป็น* ***"โพธิสัตว์"*** *น้อยๆ เพราะมีการ* ***"ตรัสรู้"*** *เข้า* ***"สัมมาอาริยมรรค"***

ถ้าเป็น **"โสดาปัตติผล"** ก็เป็น **"โพธิสัตว์โสดาปัตติผล"** เป็น **"โพธิสัตว์"** ที่มี **"ภูมิธรรม"** เป็น **"อาริยบุคคล"** แบบ **"ศาสนาพุทธ"**

มี "ภูมิธรรม" สูงขึ้นเท่าไร ก็เป็น "โพธิสัตว์" สูงขึ้นตามธรรม

สูงขึ้นๆ จนเป็น **"อรหันต์"** ใน **"อรหันต์"** แล้ว **"ภูมิธรรม"** ก็ยังไม่เท่า **"พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ต้องบำเพ็ญเป็น **"อรหันต์"** อีกกี่หันก็ไม่รู้ ! กว่าจะได้เป็น **"พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

"อรหันต์" ในอาริยบุคคล ๔ "พระพุทธเจ้า" เปรียบเหมือนใบไม้ในกำมือ

เพราะเป็นแค่ **"พระอรหันต์"** ธรรมดาๆ ก็เป็นผู้ **"ตัดวัฏสงสาร"** ได้ ก็เป็นผู้สุดยอด ที่จะ **"ปรินิพพาน"** ได้แล้ว ไม่ต้องวนเวียนเกิดในวัฏสงสารนี้ได้

แต่กระนั้นก็ตาม **"ใบไม้ทั้งป่านี้ กับใบไม้กำมือเดียว"** เทียบกันแล้วประมาณมากกว่ากันมากมาย แค่ปฏิบัติตนให้เป็น **"พระอรหันต์"** ก็แค่ใบไม้กำมือเดียว

ฉะนั้น **เกิดมากี่ชาติๆ ก็จงพากเพียรเป็น "พระอรหันต์" ให้ได้** แล้วจะเกิดอีก เพื่อสั่งสม **"โพธิญาณ"** ต่อไปๆ จนกว่าจะมี **"ภูมิธรรม"** เท่ากับใบไม้ทั้งป่า จนเป็น **"พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"** จะต้องเกิดอีกๆ กี่ครั้ง ไม่รู้ !

แต่ผู้ที่เป็น **"อรหันต์"** นั้น **พ้นทุกข์ในวัฏสงสารนี้แล้ว** *แม้จะเกิดอีกมากชาติ เทียบกับมนุษย์ปุถุชนที่เกิดมาอย่างมีทุกข์ และต้องปฏิบัติไปจนกว่าจะพ้นทุกข์ ได้เป็น **"อรหันต์"** นั้น คุณว่า...ใครจะสบายกว่ากัน ?*

"ปุถุชน" ยิ่งเกิด ก็จะยิ่ง **"ทุกข์"** หนักหนาสาหัสกว่ามาก !!!

"พระอรหันต์" แม้จะเกิดมาบำเพ็ญบารมีอีกมากมายหลายชาติ กว่าจะได้เป็น **"พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"** ก็ทุกข์น้อยกว่า เพราะ **พระอรหันต์** รู้จักทุกข์-รู้เหตุแห่งทุกข์-รู้วิธีดับเหตุแห่งทุกข์-รู้มรรควิธีลดทุกข์ ท่านทุกข์น้อยแล้วจะเกิดไปอีกกี่ชาติๆ ก็จะมีความยากลำบากอยู่แค่ช่วยผู้อื่นเท่านั้น เหนื่อยนัก-ก็พักหน่อย **"รู้พัก-รู้เพียร" คือ *"ไม่พัก-ไม่เพียร ก็ข้ามพ้นโอฆสงสารได้แล้ว"***

อาตมารู้ว่า *"พระอรหันต์ ยังเกิดได้อีก ก็เพราะอาตมาเป็น โพธิสัตว์"*

ฝ่าย **เถรวาท** ไม่เข้าใจ **"โพธิสัตว์"** แล้วไม่มีใครกล้าพูด และเขาก็ไม่พูดกันว่า **"พระอรหันต์"** เกิดได้อีก ยังดีนะที่พระไตรปิฎกของ **เถรวาท** มีหลักฐานให้อาตมานำมาอ้างอิงได้ใน **"ยมกสูตร"** ที่บอกว่า *"อย่าไปกล่าวว่า **'พระอรหันต์'** ตายแล้วจะต้องสูญ-จะต้องพินาศ-จะต้องไม่เกิดอีก กล่าวอย่างนั้น...ผิด"* ยังดีนะที่มีสูตรนี้

เพราะ "พระอรหันต์" เกิดได้อีก ก็คือ *"การเรียนรู้ใบไม้ทั้งป่า"*

♠ พระโพธิสัตว์ มีภูมิเป็นอาริยะ

หลักฐานที่แสดงว่า "พระโพธิสัตว์ออกบวช และเป็นอาริยะ"

♠ ในกัปที่มี **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"ปราณศากยมุนี"** **"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ"** เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิครองเมือง **"ธัญญวดี"** ได้เข้าเฝ้า **"พระพุทธเจ้า ปราณศากยมุนี"** และได้ทรงเปล่งพระวาจา **"ปรารถนาพุทธภูมิ"** ครั้งพระชนมายุพอสมควร ได้ทรงสละราชสมบัติออกบวช ด้วยความเลื่อมใสใน **"พระพุทธเจ้า"** กระทั่งขอเปล่งพระวาจา **"ปรารถนาพุทธภูมิ"** ปานนี้

♠ ในพุทธสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"โกณฑัญญะ"** **"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ"** เกิดเป็นจักรพรรดิ ทรงพระนามว่า **"วิชิตาวี"** ก็ได้เฝ้า **"พระพุทธเจ้า โกณฑัญญะ"** อีก และได้รับคำพยากรณ์ว่า **"จะได้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต"** และในพระชาตินั้น ก็ได้ทรงสละราชสมบัติออกบวช ได้ศึกษาจนรู้รอบในพระไตรปิฎก บรรลุทุกอย่าง...ทั้งฌาน-สมาบัติ-อภิญญา เพียงแต่อาจจะยังไม่สมบูรณ์ด้วย **พุทธการกธรรม** สำหรับพระฐานะแห่ง **อนุตตรสัมมาสัมพุทโธ** หรืออาจจะมี **พุทธการกธรรม** สัมบูรณ์แล้ว แต่ยังไม่ถึงยุคกาลแห่ง **พุทธุปปาทกาล**

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"มังคละ"** **"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ"** เกิดเป็นพราหมณ์นามว่า **"สุรุจิ"** ชาตินี้ ก็ได้สละสมบัติ...ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"สุเมธะ"** **"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ"** เกิดเป็นชายหนุ่มชื่อ **"อุตตระ"** ชาตินี้ก็ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"สุชาตะ"** **"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ"** เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ก็ได้ทรงสละราชสมบัติ...ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"ปุสสะ"**
"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ" เกิดเป็นกษัตริย์พระนามว่า **"วิชิตาวี"**
ก็ได้ทรงสละราชสมบัติ...ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"เวสสภู"**
"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ" เกิดเป็นพระราชาพระนามว่า **"สุทัสสนะ"**
ก็ได้ทรงสละราชสมบัติ...ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"กกุสันธะ"**
"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ" เกิดเป็นพระราชาพระนามว่า **"เขมะ"**
ก็ได้ทรงสละราชสมบัติ...ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"โกนาคมนะ"**
"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ" เกิดเป็นพระราชาพระนามว่า **"ปัพพตะ"**
ก็ได้ทรงสละราชสมบัติ...ออกบวช

♠ ในสมัย **"พระพุทธเจ้า"** ทรงพระนามว่า **"กัสสปะ"**
"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ" เกิดเป็นชายหนุ่มชื่อ **"โชติปาละ"** ชาตินี้ก็บวช

นี่คือ **"อดีตพระโพธิสัตว์"** ออกบวชเป็นภิกษุใน **"ศาสนาพุทธ"**

"พระโพธิสัตว์ สิทธัตถะ" นั้น ได้พบ "พระพุทธเจ้า" มา หลายแสนพระองค์ พบแล้วค่อยออกบวชทีหลัง ดั่งพระชาติที่เป็นพระจักรพรรดิ แห่งเมืองธัญญวดี เป็นต้น

ในบางชาติก็ออกบวชก่อนพบ **"ศาสนาพุทธ"**
จึงบวชตนเองตามประสา...
หรือปฏิบัติประพฤติอย่างอื่นไปตามเรื่องก็มี...

ดังนั้น **"พระพุทธเจ้า"** ทุกพระองค์
ได้ทรงผนวชเป็นภิกษุใน **"ศาสนาพุทธ"** มาแล้วหลายชาติ
และได้ **"บรรลุอาริยภูมิ"** ทุกชนิดมาแล้วทั้งนั้น

♠ วิบากโพธิสัตว์

อาตมาเคยเล่าให้ฟังแล้ว ในปางนี้อาตมาไม่มี "วิบากทางโทสมูล"

ชาตินี้มีชีวิตอยู่มาจนขณะนี้ *(๕ มี.ค. ๒๕๔๙)* อาตมายังไม่เคยถูกเตะถูกต่อย ยังไม่เคยถูกใครทำร้ายร่างกายเลย จนอายุ ๗๐ กว่าแล้ว ก็ไม่รู้ว่า ***"จะพ้นจากการตายโหงหรือไม่ ? ต่อไปใครจะเอาลูกปืนมายิงตาย...โดยไม่ต้องถูกเตะถูกต่อยหรือเปล่า...ก็ยังไม่รู้ !"*** *(การทำงานของพ่อท่าน ต้องบุกลุยไปในโลกโลกีย์ ทั้งการศาสนา การเมือง และสังคม ซึ่งขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพลต่างๆ จึงอยู่ในภาวะที่เสี่ยงภัยต่อชีวิต และอิสรภาพ)*

แต่ในปางไหนก็แล้วแต่ ขอพูดให้ฟังนิดหน่อยว่า ***"เรื่องตายเรื่องต้องเสียสละชีวิตนั้น ในการเป็น 'โพธิสัตว์' ก็ต้องผ่าน"***

อาตมาเข้าใจแล้วว่า ***"ตายก็ตาย แค่การเปลี่ยนภูมิ เปลี่ยนภพ เปลี่ยนชีวิตไปชาติหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่ใช่เรื่องใหญ่ !"***

"ตาย" อายุ ๒๐, ๓๐, ๔๐, ๕๐, ๑๐๐ ก็แค่การเปลี่ยนสภาพไป

ถ้า...เรา “ตาย” ไปกับสิ่งที่เป็น “กุศล”

ก็เป็นผล...ที่เราจะ “ได้ดี” ไป *(สุคติ)* ***มี “กุศล” เสริมไป ได้ทุน ได้ทรัพย์แท้ของชีวิต เป็น “กุศลวิบาก” ของตน ก็จะเป็นไรไป***

ตาย-เปลี่ยนภพ-เปลี่ยนชาติใหม่ เกิดมาคราวหน้า **“กุศลวิบาก”** พาเกิดดีกว่าเก่า-ฐานะดีกว่าเก่า จะดีกว่าในด้านใดก็แล้วแต่...

ดังนั้น **ความทุกข์ยากลำบาก**...*ก็จะลดน้อยลง*
อุปสรรค...*ก็น้อยลงทุกทีๆ*
สิ่งที่เป็นไปในทางไม่ดี...*ก็จะลดน้อยลงไปเรื่อยๆ*

เพราะ **เราสั่งสมแต่ “กุศล” เสริมแต่ฐานดี-สมบัติดี**
เป็น **ทรัพย์แท้ๆ ของชีวิต** *(กุศลกรรม)* **ที่ดีขึ้นเรื่อยๆ**

จะเกิด-จะอยู่-จะตาย ก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรนักหนา !

เรื่องต้อง “เสียสละชีวิต” นั้น
ในการเป็น ‘โพธิสัตว์’ ก็ต้องผ่าน
ตายก็ตาย แค่การเปลี่ยนภูมิ เปลี่ยนภพ เปลี่ยนชีวิต
ไปชาติหนึ่ง...เท่านั้นเอง
ไม่ใช่เรื่องใหญ่ !!!

♠

จริงๆ แล้ว...พวกเราทุกคน...ก็เคยเกิดๆ ตายๆ กันมานับไม่ถ้วน ! แล้วก็ยังจะกลัวกันไป...เป็นการ “กลัวตาย”...กลัวทำไม ?

จงหมั่นพิจารณา “มรณสติ” เรื่อง “การตาย” เป็นเรื่องธรรมดา

คนเรา *ย่อมเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย พลัดพรากจากสิ่งที่รักต่างๆ เป็นธรรมดา*
และ *ไม่มีใครที่จะไม่พลัดพรากจากสิ่งที่รัก ไม่มีอะไรที่จะไม่พรากจากกัน*
สุดท้าย *“พระพุทธเจ้า” ก็พรากจากเราไปแล้ว พวกเราก็สืบสานสิ่งที่ดีต่อไป*

อาตมา คือ “โพธิสัตว์”
คือ ผู้ที่จะมาทำงานสืบทอดพระศาสนา
ซึ่งต่างจากคนอื่นๆ ที่เคยทำกันมา

ถ้าได้หมั่นพิจารณากันจริงๆ ในหลักที่ “พระพุทธเจ้า” พาให้พิจารณาแล้ว เราจะเข้าใจซาบซึ้ง และจะเป็นคนที่ไม่ประมาทมัวเมาในชีวิต มีจิตสำนึกที่จะทำชีวิตให้มีประโยชน์คุณค่า ไม่ย่อหย่อน-เหยาะแหยะ-อ่อนแอ จะแข็งแรง-กล้าหาญ แต่ไม่ห่ามห้าวจนเกินเหตุ จะรู้จักประมาณในความสมดุล-ในความพอเหมาะพอดี-ในองค์ประกอบต่างๆ-ในกาล-ในเหตุปัจจัยอะไรต่างๆ จะพอเหมาะพอดีไปตลอดเวลา

พวกเราหลายคนคบหาอาตมากันมา *ก็นานหลายปีดีดัก จนขนาดนี้แล้ว*

คงจะเชื่อถือมั่นใจว่า ***“อาตมา คือ ‘โพธิสัตว์’ คือ ‘ผู้ที่จะมาทำงานสืบทอดพระศาสนา’ ซึ่งต่างจากคนอื่นๆ ที่เคยทำกันมา มีอะไรที่แปลกๆ-ละเอียด-ลึกซึ้ง-ซับซ้อน-เป็นไปได้ อย่างที่เกินสามัญที่จะเป็น มาถึงวันนี้พวกเราก็คงพอเข้าใจ”***

♠ เนื้อทุกชิ้น กระดูกทุกสัดส่วน เลือดทุกหยดหยาด ลมหายใจทุกกระแส ขอบดขยี้ใส่พานเทิดทูนไว้ แด่...องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยชีวิต ด้วยจิตวิญญาณ

(เก็บความจากคำนำหนังสือ "คนคืออะไรทำไมสำคัญนัก ?")

คารวะใดที่สูงเยี่ยมยิ่งยอดเหนือกว่า "เบญจางคประดิษฐ์" แล้ว ข้าพเจ้าขอบังคมเศียรเกล้าน้อมคารวะนั้นแด่ **"พระนิยตโพธิสัตว์เจ้า, พระปัจเจกสัมมาสัมโพธิพุทธเจ้า, พระอรหันตเจ้า" ทั้งหลายทั้งสิ้น** ผู้เป็นตัวอย่างอันดีงาม ให้ข้าพเจ้าได้อาศัยเยี่ยงอย่างตาม เป็นพระคุณเหลือแสน

ขอคารวะแด่ **"ครูบาอาจารย์"** ทั้งที่เป็นโดยตรง และโดยอ้อมคณานับ รำลึกคุณนั้น ใส่ใจเป็นนิจคุณ ข้าพเจ้าขอให้สัตย์ปฏิญญา แด่ท่านทั้งสิ้นนั้น ว่า ***"ข้าพเจ้าจักวิริยะเพื่อธรรม และจะขอรู้แจ้งซึ่งธรรม ให้ได้สุดธรรม จนถึงธรรม ตามรอยพระยุคลบาท แห่งพระพุทธองค์ทุกประการ" ...ฯลฯ***

(เก็บความจากคำนำหนังสือ "ปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้เพราะการศึกษาพุทธศาสนาผิดพลาด")

ข้าพเจ้าขอให้สัญญาว่า *"ด้วยชีวิตทั้งชีวิตในทุกๆ ชาติ เลือดทุกหยาดทุกหยด เนื้อหนังกระดูกทุกสรีระทุกธุลี และ 'จิตวิญญาณ' ทุกกระแสทุกสุญญาณู ตราบที่ยังประกอบเป็นตัวของข้าพเจ้า ณ กาลขณะใด*

ข้าพเจ้าขอบดเป็นผงมหาจุลธุลี เทิดใส่พานทูนถวายเป็นพลี แด่ 'สมเด็จพ่อพระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า' จนสุดสิ้นมิเหลือเศษใดอีกเลยในจักรวาลเอกภพ

อันใดยังเหลือชื่อว่า 'ชีวภาพแห่งกิจอันนั้น' ขออุทิศแด่ 'พระพุทธศาสนา' สิ้นหมด เพราะข้าพเจ้ามองมิเห็นค่าใด จักยิ่งค่ากว่าการยัง 'พระพุทธศาสนา' นี้ ให้คงเป็น-คงอยู่ไปได้ อีกนานเท่านาน เท่าที่ข้าพเจ้าจะเสียสละพยายามอย่างสูงสุดความสามารถ แม้สายตัวสายใจจะแทบขาดปานใดๆ...ฯ"

...ฯลฯ... ***(๑๐ พ.ย. ๒๕๒๘)***

อาตมาได้กล่าวไปแล้วว่า "อาตมาจะกอบกู้ศาสนา" แม้ที่สุดอาตมาก็ได้ "กอบกู้" มาแล้ว

ถ้าอาตมาจะตายวันนี้ หรือจะตายพรุ่งนี้ อาตมาก็เชื่อว่า *"เท่าที่อาตมาทำงานศาสนา ที่มีสารัตถะลงไปแล้วในพิภพโลกนี้ อาตมาได้รื้อฟื้น* ***สัจธรรมของพระพุทธเจ้า*** *ขึ้นมาได้ขนาดนี้ มีเนื้อ-มีแก่น-มีแกนขนาดนี้ แก่นแกนเนื้อนี้ ก็จะเป็นไป"*

พวกคุณ *(ชาวอโศก)* ก็จะ **"ดำเนิน"** กันต่อไปตราบนานเท่านาน

"ทิฏฐิ" *ความเห็น-ความเข้าใจต่างๆ ได้แค่ไหน ? ปัญญาได้ขนาดใด ? เจโตมีหลักแรงเป็นของสถิต-คงมั่น-ยืนนานได้เท่าไร ?* พวกคุณก็จะเป็นไปแทนที่จริงๆ ที่จะทำงาน **"ศาสนา"** ต่อไปได้ เท่าที่ **"ภูมิ"** ของพวกคุณจะ **"รักษา"** ไปได้

อาตมาทำงานด้วย "ความจริง" ที่ได้ "มีจริง" ตาม "พระพุทธเจ้า"

อาตมา *"ไม่ใช่นักคิด-ไม่ใช่นักค้นคว้า-ไม่ใช่นักอ่าน-ไม่ใช่นักวิชาการ หรือบัณฑิตชน" ตามที่สังคมไทยนับถือกัน*

อาตมา *"ไม่ได้ศึกษาสำเร็จจากสำนักธรรม หรือจากมหาวิทยาลัยใดๆ ยิ่งเรื่อง **'ธรรมะ'** แล้ว ยิ่งไม่เหมือนอาจารย์ใดๆ หรือสำนักใดๆ"*

อาตมา *"เป็นผู้เรียนมาน้อยจริงๆ ด้อยการศึกษาทั้งทางโลก และทางธรรม"*

แต่อาตมาไม่ใช่คนไม่มีอะไร อาตมา "มีของจริง" ที่เป็น "นามธรรม" ลึกซึ้ง

อาตมามั่นใจ อาตมา **"มีจริง"** กรุณาอย่าหมั่นไส้เลย ถ้าจะอวดอยู่สม่ำเสมอ อาตมาจึงเป็นเพียง **"คนจริงใจ"** กับ **"ความจริง"** ที่ตน **"มีจริง"** เท่านั้น

สิ่งที่พูด-ที่บอก-ที่อธิบายอะไรๆ ออกไป จึงเป็นการอ่าน "ความจริง" ที่ตนมี จริงๆ สู่ผู้อื่น โดยอาศัยภาษา และความรู้ ตามโลกสมมุติใช้สื่อแทนถ่ายทอด

ไม่ใช่แค่ข้อคิดแค่สันนิษฐานเรื่องนั้นสิ่งนี้ แล้วนำมาพูด
ไม่ใช่เพียงนำความคิด หรือผลของความคิดของตน ออกมายืนยัน
ไม่ใช่การคาดคะเน ที่ยังซัดส่ายไม่แน่ใจอยู่ แล้วนำมาเสนอ
ไม่ใช่แค่นำหลักฐานจากตำรา มายืนยันเท่านั้น ถ้าสิ่งนั้นจะนำมาจากตำรา
ไม่ใช่แค่มายืนยันร่วมกับผู้อื่น เพราะเห็นสอดคล้องตรงกันเฉยๆ
ไม่ใช่เชื่อตามคำติงของพระบรมศาสดาข้อใด หรือหลายข้อในกาลามสูตร ๑๐

แต่สิ่งที่แสดงออกตลอดมา ต้องเป็น **"ญาณรู้"** จาก **"ความจริง"** ที่มีจริงของตนประกอบด้วยเสมอ จึงไม่ใช่แค่ **"ความรู้"** ที่เกิดจากการเก็งหา **"ความจริง"**

ดังนั้น การที่ระบุลงไปว่า **"นั่นผิด-นี่ถูก"** ก็คือ **"ความชัดเจน-แม่น-มั่น"** ใน **"ความจริง"** เป็นการยืนยัน **"ความจริง"** นั้นๆ อย่าง **"จริงใจ"** เพื่อผู้อื่น เพื่อเปิดเผย **"ความจริง"** แก่กันและกัน ตามประสา **"คนจริง"** แสดงจริง, **"คนกล้า"** แสดงกล้า, **"คนตรง"** แสดงตรง

"ผู้รู้จริง" จะเห็น "ความผิด" ของคนผิด เป็นความถูกแล้ว !
"ผู้ไม่รู้จริง" เท่านั้น ที่จะเห็น "ความถูก" ของคนถูก เป็นความผิดอยู่ !

ถ้าอาตมาทำงานอยู่ มีใครมาห้าม อาตมาก็หยุด เมื่อเห็นสมควร

หากมาขัด-มาห้าม อย่างรุนแรง เพราะความหลงของเขา

อาตมาก็จะขอบอกเขาว่า *"คุณอย่าทำบาปเลย อาตมาจะทำบุญ อาตมาจะทำประโยชน์ คุณมาขัด-มาห้าม เป็นบาปของคุณนะ !"*

ถ้าบอกเขา-ห้ามเขาไม่ได้ **เขาจะเอาอำนาจทางโลกมาขัด** มาทำอะไรต่ออะไร เป็นบาปหนักเข้าไปอีก อาตมาก็จะไม่เอาล่ะ ไม่ต้องทำ ไม่ต้องให้เขามาทำร้าย !

เพราะเขาทำร้าย-ทำแรง เขาจะต้องบาปหนักหนา ก็เลี่ยงๆ ไปหน่อยหนึ่ง แล้วก็ไปทำอะไรๆ ที่พอจะทำได้ ตายเมื่อไหร่ ก็ตาย !

ที่สุดหลบเลี่ยงไม่ได้ *อาตมาเห็นสมควรที่สุดแล้ว เพื่อส่วนใหญ่ ส่วนประโยชน์แท้แห่งศาสนา เขาจะฆ่า เอ้า ! ฆ่าก็ฆ่าไป ตายก็ตายกัน บาปใครบาปมัน ก็อยากฆ่าอาตมานึกว่า "ได้บุญ ฆ่าก็ฆ่าซินะ"* **แม้ชีวิตก็ยอมพลีได้ ไม่มีปัญหาเลย**

ถ้าอาตมายังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ก็จะทำงานทำการอะไรๆสูงขึ้นมา เป็นแก่น-เป็นเนื้อ-เป็นสาระลงไป เท่าที่อาตมาจะทำไปได้-จะนำพาไปได้

แม้อาตมาจะมี**"อนาคตังสญาณ"** พอจะรู้อะไรๆบ้าง ก็ตาม อาตมาก็จะไม่เล็งญาณ ไม่ทำ ! อาตมาจะไม่พยายามพยากรณ์ ขนาดไม่พยายามจะทำอย่างนั้น ก็ยังมีตัวเด่นรู้ขึ้นมาเอง ให้รู้อยู่ล่วงหน้า

อาตมาไม่มีเวลาพอ แม้แต่ทำงานวันต่อวัน พอถึงเวลาพัก ก็รีบพัก นอนพัก...ตื่นขึ้นมา-แม้ยังเพลียๆ อยู่เลย ก็ถึงเวลาแล้ว-ที่จะต้องทำงานต่อ

ไม่มีเวลาที่จะมาทำอะไรเล่นๆ ยิ่งเป็น "เดรัจฉานวิชา" ยิ่งไม่ทำ ไม่จำเป็นงานของ "พระพุทธเจ้า" ไม่ต้องเอา "เดรัจฉานวิชา" เข้ามาช่วยให้ด่าง ให้เสียหาย

เพราะฉะนั้น สิ่งเหล่านี้ไม่พยากรณ์ ดูแต่ปัจจุบัน ดูแต่เหตุผล ดูแต่ข้อมูล ดูแต่สิ่งที่เราจะกระทำให้ได้สัดส่วนที่จะเป็นองค์ประกอบ ประมวลองค์ประกอบเข้ามาให้ดีที่สุด แล้วก็จะเกิดการสร้างสรรสังเคราะห์ กลายออกมาเป็นผลเอง

อาตมาแน่ใจว่า ***"อาตมามีความจริงใจที่สุด ที่จะทำงานนี้ เสียสละเลือดทุกหยด ลมหายใจทุกกระแส เนื้อทุกชิ้น เอ็นกับกระดูกที่เหลือ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม แห่งนี้ทั้งก้อน วิญญาณทุกวิญญาณ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นร่าง 'พระโพธิรักษ์' นี้ ใส่พานถวายให้แก่ 'สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า' มอบให้แก่ 'ศาสนา' ทั้งหมด***

อาตมาเชื่อมั่นในสัจธรรมของ 'พระพุทธเจ้า' ตายกันอยู่ตรงนี้ ไม่มีอื่นอีก ดูกันไปตั้งแต่วินาทีไหนก็ได้ จนวินาทีสุดท้ายที่อาตมาจะตาย..."

อาตมากล้ายืนยันอย่างนี้จริงๆ อาตมามีงานเดียว ที่จะนำพาคนปฏิบัติธรรมของ **"พระพุทธเจ้า"** อันเป็นคุณค่าวิเศษที่สุดของมนุษย์

แต่ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ อาตมาไม่มีสิทธิ์บังคับ !!

อาตมามั่นใจ อาตมากตัญญูกตเวทีต่อ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" เรี่ยวแรงเลือดเนื้อทุกอย่าง เท่าที่อาตมามีในชีวิตทั้งชีวิต อาตมาขอกตัญญูจริงๆ

ขอทำงานให้กับ “พระพุทธเจ้า” พระคุณของพระองค์ล้นเหลือที่สุด

อาตมาได้ดิบ-ได้ดี-ได้รับอะไรๆ อยู่สุขสบายอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะคุณธรรม-ทฤษฎี-หลักการศึกษาของ **“พระพุทธเจ้า”** อาตมาได้สิ่งเหล่านี้มาแล้วตั้งหลายชาติ

อาตมาประกาศว่า **“เป็นพระโพธิสัตว์”** อาตมาก็บำเพ็ญมาหลายชาติ

อาตมาจึงเทิดทูน**พระพุทธเจ้า** อย่างสุดเกล้าสุดเศียรยิ่งกว่าอะไร มีเท่าไหร่ก็เท่านั้น ให้ทั้งหมด เทิดทูนสุดยอด เพราะพระองค์เป็นปราชญ์ เป็นพ่อที่ยิ่งใหญ่

และอาตมาก็ยิ่งเห็นจริงว่า *“สัจธรรมนี้ เป็นสิ่งประเสริฐ เป็นเป้าหมายใหญ่ ที่คนจะต้องปฏิบัติเข้าถึงให้ได้ แม้ไม่มีเงินสักบาทหนึ่ง ก็อยู่ได้อย่างผงาด”*

อาตมามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ ...สู้ !!!...

สู้ ! *ไม่ใช่ไปย่ำยี-ถกเถียง-รังแก-รบราฆ่าฟัน-ทำร้าย*

สู้ ! *ตรงที่ว่า “อาตมา ไม่หนี-ไม่ถอย-ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา” นำพาสร้างสรรพาลดละกิเลส-ความโลภ-โกรธ-หลง-ไม่เห็นแก่ตัว-ไม่เอาแต่ใจตัว*

อาตมาทำงานนี้มาตั้งแต่ "ยังหนุ่ม" อายุ ๓๐ กว่า จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ได้ชื่อว่า "แก่แล้ว" *(พ.ศ. ๒๕๕๔)* **เพราะอีก ๓ ปี ก็ ๘๐ ตาก็เสียไปข้างหนึ่งแล้ว ไม่เต็มที่แล้ว เสื่อมไปตามกาล คอก็ไออยู่เป็นประจำทุกวันจนเป็นสามัญ ซ่อมไม่ขึ้นแล้ว**

จะพูดอธิบายบรรยาย จะทำอะไรก็ทำไม่ได้มากแล้ว ใกล้วันตายเข้าไปจริงๆ แต่อาตมาก็ภูมิใจอยู่ว่า ***"คนฝึกได้"*** สามารถพัฒนาเป็นคนพิเศษในระดับ **"โลกุตระ"** เป็นคนอีกโลกหนึ่ง เป็นคนที่ไม่ยินดีใน...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ไม่ติดในบันเทิง-เริงรมย์-สุขบำเรอใจต่างๆ นานา เลิกล้าง **"กิเลส"** นั้นๆ ได้จริงๆ

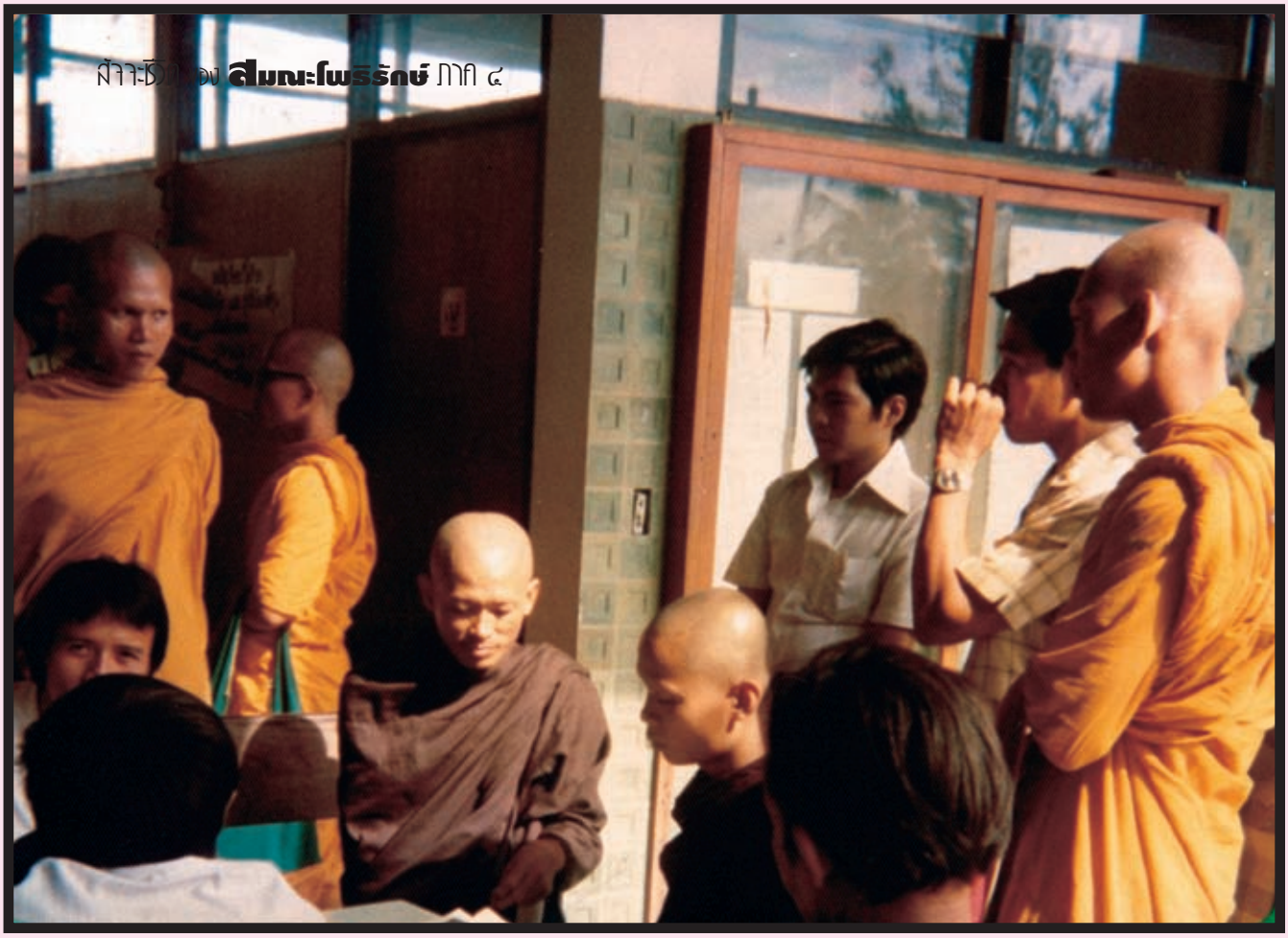
ทุกวันนี้ถือได้ว่า ***"อาตมาประสบความสำเร็จขั้นหนึ่ง ไม่ล้มเหลว"*** *เพราะมีคนเข้าถึง* ***"สัจธรรม"*** *ของ* ***"พระพุทธเจ้า"*** *มากขึ้นๆ เมื่อ* ***"จิตวิญญาณ"*** *เข้าถึง* ***"สัจธรรม"*** *(ความจริง) แล้ว ย่อมเที่ยงแท้-ถาวร-มั่นคง-ไม่เปลี่ยนแปลง-ไม่ตกต่ำ*

อาตมามั่นใจที่ตนเอง *เพราะอาตมาเป็นอย่างนั้นจริงๆ เห็นอย่างนั้นจริงๆ* ***"จิตใจ" อาตมาไม่มีวันเปลี่ยนแปลง-ชัดเจน-แน่วแน่-มั่นคง***

อาตมาพยายามจะเก่ง ที่จะเอา **"สัจธรรม"** มาบอก-เปิดเผย-ชี้แจง-แสดงให้เข้าใจ-ให้เห็นจริง ตามที่อาตมาเห็น-อาตมาได้-อาตมาเป็น อย่างน้อยให้พวกคุณได้เห็นตาม โดยปริยัติ โดยบัญญัติภาษาก่อน แล้วทุกๆ คน ก็จงเอา **"ความจริง"** นี้ ไปปฏิบัติพิสูจน์กันเอง

จงพิสูจน์ให้ถึง "ความจริง" เหล่านี้ ให้ได้ทุกๆ คน (สาธุ)

♠

“โลก” นั้น คือ อะไรเอ่ย ?

คือ **“เอกภพ”** ...ก็ใช่ !

คือ การหมายเอา **“วัตถุ”** เป็นสำคัญ ...ก็ชัด !

คือ **“จักรวาล”** ...ก็ถูก !

คือ **“ความสัมพันธ์ของจักรวาล”** ...ก็ตรง !

คือ **“ดวงดาว”** ลูกหนึ่งลูกใด ...ก็แน่ !

คือ **“สภาพการหมุนวนสัมพันธ์ไปมาของสิ่งตั้งแต่ ๒ สิ่ง ขึ้นไป ไม่หยุดเด็ดขาดลงได้”** ...ก็ยิ่งแท้ !

คือ **“คน”** ...ก็ยิ่งจริง !

คือ **“ความไม่มีอิสรภาพ”** ยังพ้นแรงดูด-แรงผลัก ของอำนาจที่ควรพ้นไม่ได้อย่างเด็ดเดี่ยว ...ก็ยิ่งเป็นสัจธรรม !!

คือ **“การเกิดของสรรพสิ่ง”** อันไม่มีวันจะสิ้นสุดลงได้เลยตลอดอนันตกาล ...ก็ยิ่งแม่น ตรงเป้ายอดเยี่ยมสูงสุด !!!

ถ้า “โลก” อันคือ “คน” นั้น

ได้ทำตนให้ **“ดับสนิท”** ในส่วน **“ฟุ่มเฟือย-ฟุ้งเฟ้อ”** เกินคำว่า **“ชีวิตแท้”** *(สภาพบริสุทธิ์เฉพาะแห่งความเป็นคน)* ลงได้จนหมดเกลี้ยง

จนมี **“อิสระ”** เหลือแต่สภาพ **“กาย”** อันคือ **“สสาร”**

และสภาพ **“จิต”** อันคือ **“พลังงาน”** ที่วิจิตรมีค่าสูงส่ง กระทั่งต้องกำหนดนิยามกันใหม่ แล้วเปลี่ยนภาษาเรียกว่า **“ปัญญาตรัสรู้”**

“คน” ผู้นั้น ก็คือ “ดาวฤกษ์” ดวงหนึ่ง ชื่อว่า “ดาวสันติภาพ”

ที่มี **“พลังงานสุขเย็น”** อันกระจาย **“พลังกัมมันตภาพ”** ให้แก่สัตวโลก ที่อยู่ในโลกเดียวกัน อย่างมีคุณค่าสูงสุดยิ่ง เป็น **“ละอองสันติ”** ที่สืบสัมพัทธอยู่อย่างจริงแท้ และคือ **“วิญญาณ” ในโลก**

ผู้คิดทำ “สันติภาพ” ให้เกิดแก่ตนได้อย่างจริงจัง

“ผู้บำเพ็ญตน” เพื่อก่อ **“สันติภาพ”** ให้เกิดกับตนก่อน
หรือ **“นักบวช”** ที่จริงแท้
แล้วก็นำ **“ความรู้”** แท้จริงนั้น ออกเผยแพร่
พร้อมกับ **โชว์ “สันติภาพ”**
หรือแสดง **“อิสรภาพ”** อันดีวิเศษสมบูรณ์ที่มีในตนนั้น
เพื่อจูงนำ หรือ **“ก่อค่านิยม”** ให้เกิดขึ้นในโลกนั่นแล
จึงคือ **“ผู้ที่ควรบูชาด้วย...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ...อย่างยิ่ง”**

ทาง “โลกุตรธรรม” นั้น

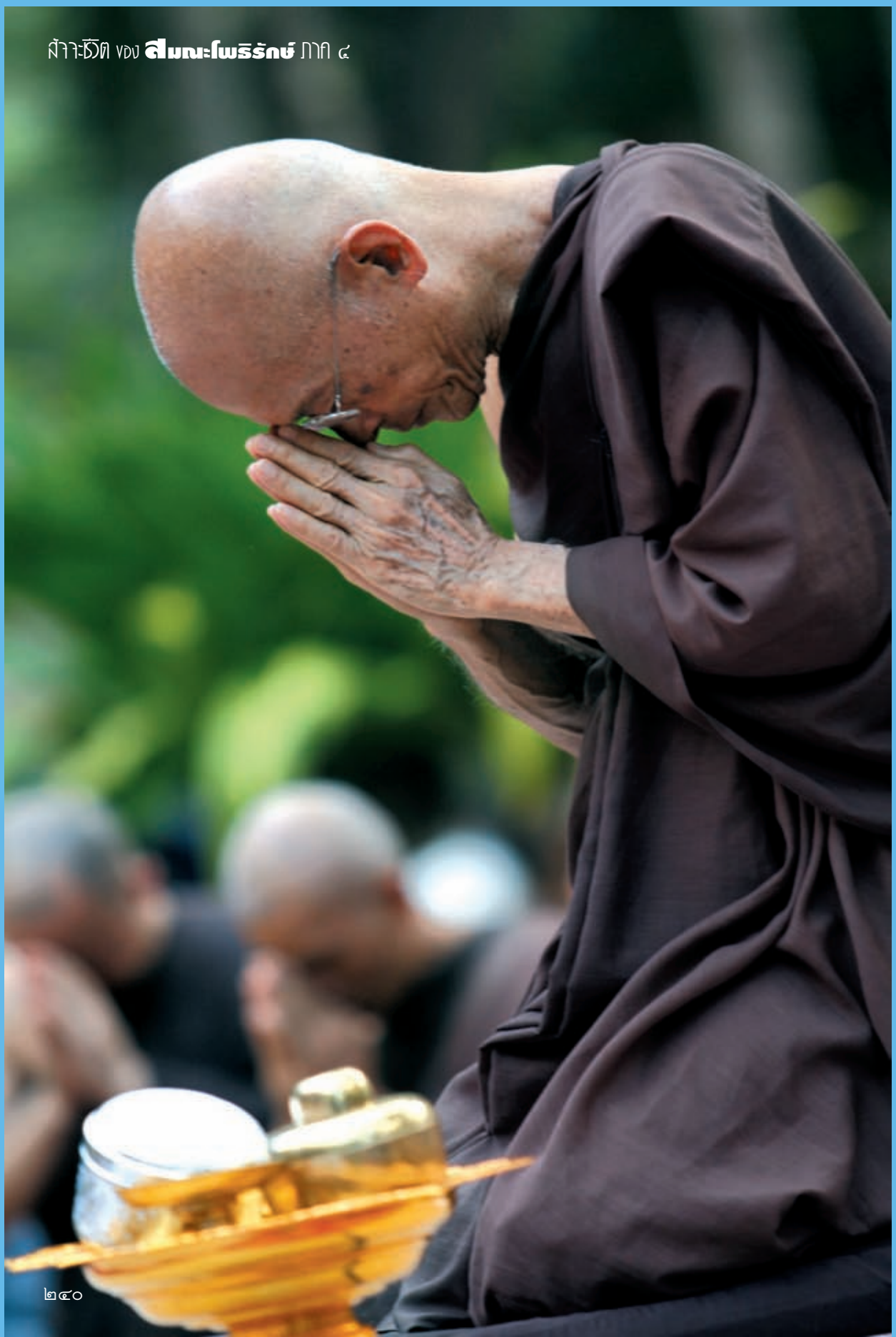
“ผู้มียศสูง” ก็คือ *“ผู้เสียสละมากยิ่ง ผู้มักน้อยยิ่ง ผู้หมดความเห็นแก่ตัวลงไปยิ่งเรื่อยๆ จนที่สุดหมดตัว-หมดตน อย่างแท้จริง”*

และคือ *“ผู้มีปัญญา ที่เที่ยงแท้ ไร้อคติใดๆ ช่วยปวงชนได้ ก่อความซื่อสัตย์แท้ให้แก่โลก”*

“ยศ” นี้ ก็เป็นยศ โดย **“สัจจะ”** แห่ง **“โลกุตรธรรม”**
เพราะเป็นไปเพื่อ**“สันติ”** หรือ**“เสรีภาพ”** อันคล้องจอง

“ผู้มีสรรเสริญสูง” ก็คือ *“ผู้แสดง **‘สันติภาพ’** ได้ชัด ผู้ประกาศเผยแพร่ความ **‘พ้นทุกข์แท้’** ได้แจ้งกระจ่าง ผู้ล้วนแล้วแต่ความหมดความสูญ”*

จูงคนสู่การ **“ปลดปล่อย”** หรือ **“คลายอยาก”** ได้มาก
ช่วยคนให้ **“อิสระ-เสรี”** ได้จริง
โน้มน้าว **“ก่อค่านิยม”** ให้คนรู้จักมักน้อยประหยัด ได้ลึกซึ้งดีสุด
พาคนเป็น **“สุขเย็น”** ด้วยความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
อย่าง **“กลมกลืน”** และมีความ **“สงบ-สุภาพ”** ได้แท้

๑๐

จำเลยศาสนา ฝ่าฟันวิกฤติ

“ความแตกต่าง” มิใช่ “ความแตกแยก”

“ความแตกต่าง” ในพุทธศาสนา ยังคงเป็นมิตรกันได้
มิใช่ “ความแตกแยก” ที่จักต้องเป็นศัตรูกัน
ห้ำหั่นทำลายล้างกันให้สูญสิ้นไป
ไม่ฝ่ายใด ก็ฝ่ายหนึ่ง

๑๐.

จำแลยศาสนา ฝ่าฟันวิกฤติ

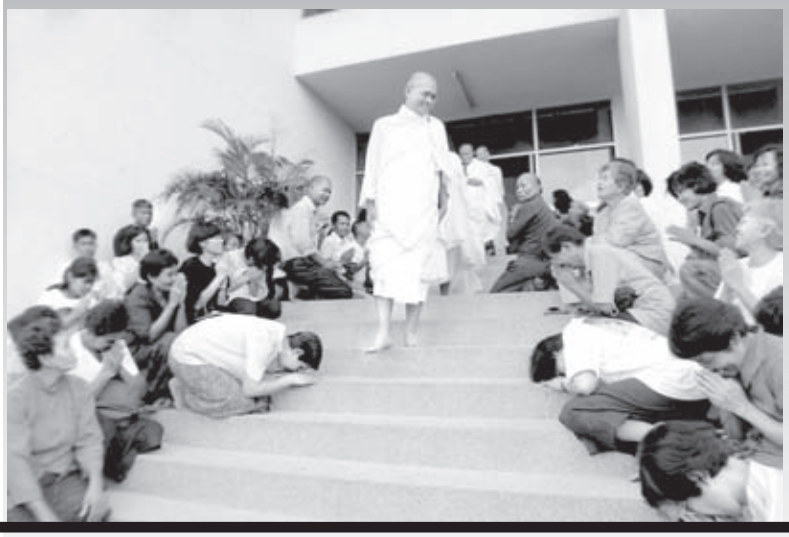
๑. **พระโพธิรักษ์ ผู้ถูกกล่าวหา** ๒๔๗
๒. ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ๒๔๘
๓. จดหมายเปิดผนึก ๒๕๐
๔. เถื่อน ใครเถื่อน ? ๒๕๓
๕. มติคณะสงฆ์ไทย-ปกาสนียกรรม ๒๕๓
๖. สรุป ที่ประชุมสงฆ์ ๒๕๕
๗. สรุป มติคณะสงฆ์ไทย ๒๕๕
๘. **"นานาทัศนะ"** กรณีสันติอโศก ๒๕๖
๙. คดีสันติอโศก ๒๖๗
๑๐. **"สรุปข่าว"** กรณีสันติอโศก ๒๖๙
๑๑. เหตุการณ์สำคัญภายใน ๒๘๓
๑๒. บันทึกการตกลงฯ ๒๙๔
๑๓. **คำสั่งมหาเถรสมาคม** ๒๙๘
๑๔. คำสั่ง ! ให้สละสมณเพศ ๓๐๐
๑๕. วันประวัติศาสตร์ชาวอโศก ๓๐๓
๑๖. นักบวชชาวอโศกในรูปแบบใหม่ ๓๐๔
๑๗. บังคับให้กล่าว **"สึก"** ๓๑๓
๑๘. ทำไม ? ไม่เปล่งกล่าวฯ ๓๑๖
๑๙. ข่าวโทรทัศน์ ๓๑๙
๒๐. หมายเรียกผู้ต้องหา ๓๒๑
๒๑. จับสมณะโพธิรักษ์ ๓๒๒
๒๒. บันทึกฯ...เหตุการณ์สำคัญ ๓๒๔
๒๓. ธรรมะหลังได้ประกันตัว ๓๓๑

๒๔. จับนักบวชชาวอโศก ๓๓๘
๒๕. การดำเนินคดีกับฯ*(สงฆ์อโศก)* ๓๔๐
๒๖. วันพิพากษา ๓๔๒
๒๗. ศาลชั้นต้นพิพากษา **คดีพ่อท่าน** ๓๔๔
๒๘. ศาลชั้นต้นพิพากษา **คดีสมณะ** ๓๔๕
๒๙. ยื่นอุทธรณ์ ๓๔๘
๓๐. ศาลอุทธรณ์พิพากษา **คดีพ่อท่าน** ๓๔๙
๓๑. ศาลอุทธรณ์พิพากษา **คดีสมณะ** ๓๕๐
๓๒. ศาลฎีกาพิพากษา **คดีสมณะ** ๓๕๓
๓๓. สรุป **คดีพ่อท่าน** ๓๕๕
๓๔. สรุป **คดีสมณะ** ๓๕๖
๓๕. ตามคำพิพากษา ๓๕๘
๓๖. แพ้จึงต้องเป็นพระ ๓๕๙
๓๗. แพ้เป็นพระ ไม่ชนะเป็นสมณะ ๓๖๐
๓๘. สิ้นสุดการรอลงอาญา ๓๖๒
๓๙. รูปแบบสมณะชาวอโศก ๓๖๒
๔๐. **ปฏิญญาจากผู้รักสันติ** ๓๖๗
๔๑. ปัญหากฎหมาย ๓๖๗
๔๒. รัฐธรรมนูญไทย ๓๖๙
๔๓. **"นานาสังวาส"** คืออะไร ? ๓๗๐
๔๔. **"นานาสังวาส"** เรื่องที่แตกต่าง ๓๗๓
๔๕. ประกาศ **"นานาสังวาส"** ๓๗๖
๔๖. **"นานาสังวาส"** เกิดแล้วฯ ๓๗๙
๔๗. **"นานาสังวาส"** สมัยพุทธกาล ๓๘๐
๔๘. **"นานาสังวาส"** ยังสมานกันได้ ๓๘๑
๔๙. **"นานาสังวาส"** ห้ามก้าวก่าย ๓๘๓
๕๐. **"นิคคหกรรม"** ไม่สมบูรณ์ ๓๘๔
๕๑. **"นานาสังวาส"** ต้องทำให้ถูกธรรม ๓๘๕
๕๒. **"สังฆเภท"** ใครทำ-ใครบาป ๓๘๗
๕๓. พระปัญญาธิคุณ ๓๘๘
๕๔. **"นานาสังวาส"** ธรรมชาติที่เป็นธรรม ๓๙๐
๕๕. **"นานาสังวาส"** หลักการแห่งสิทธิมนุษยชน ๓๙๓

๕๖. ประนีประนอมกัน...ฯ ๓๙๖
๕๗. คิดให้รอบ ๒ ด้าน ๓๙๘
๕๘. ใครกันแน่ ? ทำลายศาสนา ๓๙๙
๕๙. แพ้-ชนะ...ก็ช่าง ! ๔๐๐
๖๐. จะติ-จะว่า...ก็ช่าง ! ๔๐๑
๖๑. เรื่องปกติที่ต้องเกิด...ฯ ๔๐๒
๖๒. แยกขาว-ดำ ชัดเจน ๔๐๔
๖๓. **ถูกเขาปรับอาบัติ** ๔๐๖
๖๔. “สัจจะ” คือ “สัจจะ” ๔๐๖
๖๕. ปลุกหมอบ ยอมสงบ ๔๐๗
๖๖. **“ชาวอโศก”** รวมใจ...ฯ ๔๑๒
๖๗. **“พุทธ”** ไม่มีสงคราม ๔๑๔
๖๘. **“พระโพธิรักษ์”** ดื้อรั้น...ฯ ๔๑๖
๖๙. โอกาสทองเผยแพร่สัจจะ ๔๑๗
๗๐. ยืนหยัดสัจจะ ๔๑๘
๗๑. อยากดังหรือ ? ๔๒๐
๗๒. ชีวิตต้องติดคุก ๔๒๑
๗๓. เมื่อสังคมถูกปลุกเร้า ๔๒๓
๗๔. พระโพธิรักษ์อาจหัวเราะ...ฯ ๔๒๔
๗๕. **แสงสว่าง คือ ปัญญา** ๔๒๙
๗๖. **“วิบากศาสนา”** ก็แค่นี้ ๔๓๐
๗๗. **“อุปสรรค”** คือ **“พลัง”** ๔๓๑
๗๘. อุปสรรค์พิสูจน์คน ๔๓๓
๗๙. อุปสรรคขนาดไหนก็ไม่เข็ด ๔๓๗
๘๐. ไม่หวั่นไหว แพ้ก็แพ้...ฯ ๔๓๙
๘๑. ฝึกตนให้ถึงปรมัตถ์ ๔๔๑
๘๒. แบบฝึกหัดนักปฏิบัติ ๔๔๔
๘๓. เที่ยงแท้ มั่นคง ถาวร ๔๔๕
๘๔. พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ๔๔๗
๘๕. ศาสนาใหม่ ศาสดามหาภัย ๔๔๙
๘๖. ธรรมาธรรมะสงคราม ๔๕๒
๘๗. ขอกล่าวแต่เพียงความจริง ๔๕๕
๘๘. คำแถลงจากสมณะโพธิรักษ์ ๔๕๖
๘๙. สงครามเทพ-อสูร ๔๖๕
๙๐. สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ ๔๖๘
๙๑. ไม่หลงเป็นเจ้าลัทธิ...ฯ ๔๖๙
๙๒. หลวงพ่อตรง จริงใจ...ฯ ๔๗๐
๙๓. เทอกเอียงออกอ้างเองเอย ๔๗๑
๙๔. เนื้อธรรมแท้...ฯ ๔๗๔
๙๕. ต่างคนต่างพิสูจน์สัจจะ...ฯ ๔๗๖

๙๖. สังคม ธรรมะ การเมือง ๔๗๙
๙๗. **การทำงานเพื่อส่วนรวมฯ** ๔๘๑
๙๘. การเมือง เศรษฐกิจ สังคม ๔๘๖
๙๙. **การเมืองอาริยะ** ต้อง...ฯ ๔๙๕
๑๐๐. **ประชาธิปไตย**...ประท้วง ๔๙๘
๑๐๑. **มวลมหาประชาชน**...กู้ชาติ ๕๐๖
๑๐๒. **ปรากฏการณ์การเมืองไทย** ๕๑๓
๑๐๓. ผู้แพ้–ผู้ชนะ ๕๑๔
๑๐๔. ลีลาประยุทธ์ฯ ๕๑๕
๑๐๕. รัฐบุรุษเอกของโลก ๕๑๙
๑๐๖. ยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลง ๕๒๓
๑๐๗. ขอแสดงออกจากใจจริง ๕๒๕
๑๐๘. พุทธชีวศิลป์ ๕๒๗
๑๐๙. พระไตรปิฎก พระอภิธรรม ๕๓๐
๑๑๐. อายุ ๑๕๑ คือความหวัง ๕๓๑
๑๑๑. สังคมพุทธนำพาพุทธยาน ๕๓๔
๑๑๒. ช้างมาตังคะ ๕๓๕
๑๑๓. **วันมหาวิปโยคของชาวไทย** ๕๓๙
๑๑๔. สัจจะธรรมแห่งชีวิต ๕๓๙
๑๑๕. พลังงานจิตวิญญาณที่เกิดโดยธรรม ๕๔๐
๑๑๖. ในหลวง ร.๙ คือ **พระโพธิสัตว์** ๕๔๑
๑๑๗. **“ยินดี”** กับ **“เสียสละ”** ๕๔๒
๑๑๘. นิยาม คำว่า **“รัก”** ของอัลเบิร์ต ไอน์สไตล์ ๕๔๔
๑๑๙. พลังงาน **“ระเบิดรัก”** ๕๔๗
๑๒๐. โรงงานแห่ง**“ความรัก”**...ฯ ๕๔๙
๑๒๑. **“สาธารณโภคี”** ที่สนามหลวงจะเปลี่ยนโลก ๕๕๐
๑๒๒. พลังงาน **“รัก”** อันยิ่งใหญ่ครั้งเดียวในกัปนี้ ๕๕๒
๑๒๓. จิตวิญญาณเนื้อแท้ของ**“ประชาธิปไตย”** ๕๕๔
๑๒๔. **“ไทย”** กับ **“สถาบัน”** ต้องอยู่เป็นคู่กัน ๕๕๗
๑๒๕. **“สาธารณโภคี”** เพราะบารมี **“พ่อหลวง”** ๕๕๘
๑๒๖. **“พินัยกรรม”นี้มอบให้คุณ** ๕๖๑

๑๐
จำเลยศาสนา ฝ่าฟันวิกฤติ

● พระโพธิรักษ์ ผู้ถูกกล่าวหา

(ตัดต่อเก็บความจากหนังสือ "วิปริตธรรมวินัย ใครกันแน่" หน้า ๑๔-๒๑)

ขณะนี้อาตมาถูกกล่าวหาว่า *"เป็นผู้ทำให้ธรรมวินัยวิปริต และวิปริตจากธรรมวินัย"* ฉะนั้นอาตมาจึงจำเป็นต้องชี้แจงให้ผู้กล่าวหา *(พระในสังกัดมหาเถรสมาคมก็มี ผู้ไม่ใช่พระก็มี)* **และประชาชนเข้าใจให้ถูกต้อง ในเรื่องของศาสนา และธรรมวินัย**

<u>วิปริตจากธรรมวินัย...</u>

หมายถึง *ผู้ที่ไม่ทำตามวินัย-ไม่ทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า มีพฤติกรรม ที่ไม่ตรงธรรม ไม่ตรงวินัย ออกนอกจารีต ตกหล่นไปจากธรรมวินัย เป็น **"ผู้แสวงบุญนอกพุทธ"** เช่น ผู้ที่หลงงมงายในเดรัจฉานวิชา พระรับเงินรับทอง สะสมวัตถุสมบัติ เป็นบุคคลที่ **"วิปริตจากธรรมวินัย"** และเป็นเหตุทำให้ประชาชนเข้าใจ **"ธรรมวินัยวิปริต"** อีกด้วย*

<u>ธรรมวินัยวิปริต...</u>

หมายถึง *บุคคล หรือกลุ่มบุคคล แสดงพฤติกรรม หรือกิจกรรม หรืออธิบายศีล-อธิบายวินัย-อธิบายพุทธธรรม...ไม่ตรงสัจธรรม ไม่ตรงกับความจริงที่ควรจะเป็น ทำให้ธรรมวินัยบิดเบือนผิดเพี้ยนไป ซึ่งเป็นเรื่องเสียหายร้ายแรงมาก เพราะเป็นเหตุให้ศาสนาเสื่อม ภาษาร่วมสมัยใช้ว่า **"ธรรมวินัยวิปริต"***

การกล่าวหาบุคคลใด หรือกลุ่มบุคคลใดว่า "วิปริตจากธรรมวินัย" หรือ ทำให้ "ธรรมวินัยวิปริต" ย่อมเป็นข้อกล่าวหาที่รุนแรง ซึ่งจำเป็นจะต้องมีหลักฐาน มีข้อเท็จจริง มีการวิเคราะห์พฤติกรรมตามเกณฑ์ของศีลธรรม ของวินัย แต่ละข้อ แต่ละสิกขาบท

● ข่าวจากหนังสือพิมพ์

(เดลิมิเรอร์ ฉบับที่ ๓๘๖๓ ปีที่ ๑๑ วันพุธที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ หน้า ๒๐)

ผู้สื่อข่าวรายงานลำดับความที่ผ่านมาว่า *"มหาเถรสมาคม ได้มีการประชุมพิเศษ เมื่อวันที่ ๒ พ.ย. ๓๑ มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการการกสงฆ์ ประกอบด้วยเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด ทั้งมหานิกาย และธรรมยุต ทั่วประเทศ"* ทั้งนี้เพื่อการศึกษาหารือเสาะหาข้อมูลมาดำเนินในหลักการกรณีสันติอโศก โดยที่ประชุมได้ตั้งคณะกรรมการเตรียมการ ประกอบด้วยพระเถระผู้ใหญ่รวม ๑๐ รูป

ปรากฏหลังจากตั้งคณะกรรมการเตรียมการแล้ว คณะกรรมการชุดดังกล่าว ก็ได้ศึกษาเสาะหาข้อมูลมาเรื่อย จัดทำเอกสารเป็นรูปเล่ม ประกอบด้วยเนื้อหาที่เป็นข้อวินิจฉัยสันติอโศก ๖ หน้า เป็นภาคผนวกตั้งแต่ ๑-๕ จำนวน ๑๓๓ หน้า รวมเอกสารทั้งหมด ๑๓๙ หน้า โดยเอกสารดังกล่าวนี้ ได้มอบให้คณะกรรมการการกสงฆ์ พิจารณาชี้ขาด

พระโสภณคณาภรณ์ ได้กล่าวรายงานต่อสมเด็จพระสังฆราชถึงมติที่ประชุม การกสงฆ์ที่มีต่อสำนักสันติอโศกว่า...*พุทธศาสนาได้สถิตเป็นมิ่งขวัญแห่งชีวิต และจิตใจของประชาชนชาวไทยมาช้านาน จนติดฝังใจคนไทย แต่ปรากฏมีพฤติการณ์ที่ส่อไปในทางเหยียบย่ำพุทธศาสนา หรือต้องการให้พุทธศาสนาวิปริตสลายไปด้วยเล่ห์กลที่แยบยล ด้วยการรวบยอดเป็น ๒ ลักษณะ คือ **"ทำวิปริตจากพระธรรมวินัย และทำพระธรรมวินัยให้วิปริต"*** การกระทำทั้ง ๒ ลักษณะนี้ ถือได้ว่าเป็นภยันตรายร้ายแรงยิ่งต่อวงการศาสนา กลุ่มบุคคลเหล่านี้มีการแสดงอย่างเด่นชัดเรียกว่า ***"สำนักสันติอโศก"*** ซึ่งมีบุคคลผู้มีนามว่า ***"โพธิรักษ์"*** เป็นหัวหน้า กลุ่มบุคคลพวกนี้กำเริบขนาดกล้าพอที่จะประกาศแข็งข้อไม่นำพาต่อกฎหมายของบ้านเมือง โดยออกแถลงการณ์ไม่ขึ้นต่อการปกครองของคณะสงฆ์ เมื่อวันที่ ๖ ส.ค. ๑๙ (ที่ถูกต้อง คือ พ.ศ. ๒๕๑๘) ที่วัดหนองกระทุ่ม ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม

พระโสภณคณาภรณ์ กล่าวรายงานต่อไปว่า *กลุ่มบุคคลเหล่านี้ ได้ปรากฏ* *ในสายตาประชาชนในลักษณะที่กำเริบยิ่ง ถึงกับประกาศออกมาว่า ตนเองเป็นผู้ทรงคุณวิเศษกว่าใครๆ ในศาสนาทั้งหมด และยังอ้างว่า* ***เป็นพระอริยบุคคล*** *เป็นถึงพระอรหันต์อยู่เสมอๆ อ้างว่า* ***เป็นพระโพธิสัตว์*** *รวมทั้งอ้างว่า* ***ตนเป็นพระสารีบุตรกลับชาติมาเกิด*** *มีญาณวิเศษรู้ได้เองเหมือนเป็นพระศาสดา ทั้งนี้โดยอาศัยความชำนาญในด้านโฆษณาชวนเชื่อที่มีอยู่เป็นเครื่องมือ พูดจามอมเมาให้ประชาชนหลงเชื่ออย่างผิดๆ ซึ่งจะเป็นผลร้ายอย่างยิ่งในอนาคต ด้วยเหตุดังกล่าวคณะการกสงฆ์ จึงได้มีมติเห็นพ้องต้องกันเป็นสมานฉันท์ว่า* ***ถึงเวลาแล้วที่จะต้องกำจัดกลุ่มบุคคลเหล่านี้ให้หมดไป*** *โดยขอให้คณะสงฆ์ที่มีมหาเถรสมาคมเป็นองค์กรสูงสุด และทางราชการได้ดำเนินการตามมติดังต่อไปนี้*

๑. ให้ **มหาเถรสมาคม** ใช้อำนาจตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ **สั่งให้ "พระโพธิรักษ์" สละสมณเพศเสีย** ทั้งนี้ โดย **"พระโพธิรักษ์"** ประพฤติปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัยของสงฆ์อยู่เป็นอาจิณ อีกทั้งยังไม่สังกัดวัดใดวัดหนึ่ง รวมทั้งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

๒. สำหรับผู้เป็นบริวาร **พระโพธิรักษ์** จนทำให้ปรากฏภาวะเสมือนผู้ที่อยู่ในสมณเพศ โดยไม่มีการเข้าร่วมสังฆกรรมตามพระธรรมวินัย ให้ประกาศว่า บุคคลเหล่านั้น ไม่ใช่ภิกษุที่อุปสมบทโดยถูกต้อง แต่บุคคลที่อยู่ในฐานะที่ไปหลงยอมนับถือ**พระโพธิรักษ์** อย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ให้บุคคลเหล่านั้นแสดงตัวต่อพระสังฆาธิการตั้งแต่ชั้นเจ้าคณะจังหวัด เพื่อขอบรรพชาอุปสมบทให้ถูกต้องต่อไปได้

๓. ให้กระทำการประกาศข้อเท็จจริง ให้ประชาชนได้รับทราบโดยทั่วกัน ตามความในพระวินัยปิฎก เล่มที่ ๗ ข้อ ๓๖๒ หน้า ๑๗๕

๔. ให้กรมการศาสนา แจ้งไปยังคณะสงฆ์ทั่วราชอาณาจักร ให้รับทราบข้อเท็จจริง และมิให้คณะสงฆ์ให้ความร่วมมือกับ **"พระโพธิรักษ์ และคณะ"** เว้นเสียแต่ในกรณีที่กล่าวไว้ในข้อ ๒

พุทธบริษัท รวมทั้งประชาชนชาวไทย และชาวโลก
ต่างให้ความสนใจในเรื่องนี้ เป็นอย่างมาก !!!
สื่อมวลชนทั้งหลายเสาะหาข่าวรายงานประชาชนอย่างจริงจัง
ทุกคนล้วนมีคำถามในใจว่า...*"วิปริตธรรมวินัย...ใครกันแน่ ?"*

● จดหมายเปิดผนึก

(เก็บความจากหนังสือ "ฟังเสียงกวางน้อยบ้าง" หน้า ๓-๕)

พุทธสถานสันติอโศก
คลองกุ่ม บางกะปิ กทม

๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๑

เจริญพรท่านสาธุชนทั้งหลาย

หลายปีมาแล้ว ที่อาตมาและคณะสงฆ์ชาวอโศก ได้ถูกกล่าวหาว่า *"เถื่อน ผิดกฎหมาย"* ซึ่งเราก็ได้พยายามศึกษาสอบทานตามที่เขากล่าวหาดูแล้ว *"เราก็ไม่เห็นจะเถื่อนจะผิดกฎหมายอย่างใด"* ถ้าจะมีข้อบกพร่องใดๆ แม้ไม่ใช่ความผิดทางกฎหมาย หรือทางธรรมวินัย แต่ควรปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น เราก็ได้พยายามแก้ไขปรับปรุงตนอยู่เสมอมา เราก็เห็นว่า ***"เราได้ดี เพราะคำติเตียน"***

เราไม่ได้เฉยเมยต่อ "คำติเตียน" ใดๆ เลย ***"กลับรู้สึกขอบคุณเสียด้วยซ้ำ"***

เราไม่ได้แก้ข้อกล่าวหาในเรื่องที่ถูกตู่ว่า ***"ผิดกฎหมายนี้มาก่อนเลย"***

เพราะเห็นว่า ***"ยังไม่จำเป็น"*** เนื่องจากผู้รู้กฎหมายมีอยู่มากมาย เมื่อใครประสงค์จะรู้ความจริง ก็เปิดกฎหมายตรวจสอบ ก็จะรู้เอง ! ซึ่งก็มีผู้รู้เคยช่วยตรวจสอบ และยืนยันไปให้เราได้ทราบ-ได้แน่ใจว่า ***"เราไม่ผิดกฎหมาย"*** ก็มากราย มีทั้งนักกฎหมายในระดับผู้พิพากษาชั้นสูง และทั้งนักกฎหมายธรรมดาๆ

จากการถูกตู่นั้น แม้เราจะได้รับความเสียหาย เราก็พยายามมองในแง่บวกบางเชิงบางด้าน ซึ่งเราก็ถือว่า *"เป็นประโยชน์และหัดต่อสู้-อดทน-แก้ไข"* เราก็ได้เพิ่มคุณภาพบางอย่างในความเป็นมนุษย์ตามโจทย์นั้นๆ จึงไม่ชี้แจงใดๆ ตลอดมา

แต่บัดนี้ความเสียหายมากมายใหญ่โตแล้ว เกิดผลเสียมากกว่าผลดี และดูท่าทีจะลุกลามพาให้เกิดความวุ่นวายในอนาคตอันใกล้นี้

อาตมาจึงจำเป็นต้องชี้แจงแถลงข้อจริง เพื่อประชาชนจะได้ทราบความจริง โดยเฉพาะท่านที่ยังเข้าใจผิด ที่อาจจะมีความขุ่นเคืองรุนแรง จนอาจจะกระทำให้เกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นได้ จะได้รับความจริงนี้ แล้วไม่กระทำความวุ่นวายรุนแรงขึ้นมา

อาตมาจึงจำเป็นเหลือเกิน ที่จะต้องขอความกรุณาจากท่าน ได้โปรดให้ความร่วมมือช่วยนำคำชี้แจงที่แนบมาด้วยนี้ ออกเปิดเผย

หรือ จะนำไปประยุกต์เผยแพร่ตามความเหมาะสมอื่นๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเข้าใจผิด และป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายใหญ่หลวงตามมา

ขอขอบคุณในความร่วมมือ และขออนุโมทนาในคุณความดี ที่คุณๆ ได้ช่วยกันกระทำ อันเป็นคุณค่าเพื่อมวลมนุษยชาติในครั้งนี้ และทั้งที่คุณได้ทำมาแล้ว ทั้งจะได้ทำอีกต่อๆ ไปในอนาคต...สาธุ

เจริญธรรม - จริงใจไมตรี

พระโพธิรักษ์

พระโพธิรักษ์สังกัดในวัดหนองกระทุ่มก็จริง แต่ไม่เคยอยู่จำพรรษาในวัดหนองกระทุ่มเลย ไปจำพรรษาในสำนักแคนอโศก ซึ่งตั้งอยู่ในที่ดินของเอกชนไม่ไกลจากวัดหนองกระทุ่ม

เนื่องจากพระโพธิรักษ์ประพฤติปฏิบัติไม่เหมือนพระภิกษุสงฆ์ทั่วไปหลายประการ และไม่

๔. การบ่อนทำลายพระพุทธศาสนา และความ
๕. การประกาศหมิ่นเหม่การเมืองและเกี่ยวข้อ
๖. การมุ่งมั่นทำพระธรรมวินัยให้วิบัติ
๗. การประกาศแยกตัวไปตั้งคณะการปกครอง

๑. การล่วงละเมิดพระวินัยถึงขาดจากความเป็นภิกษุ

นายรัก รักพงษ์ เมื่อเข้ามาบวชแล้วได้ใช้ชื่อ
พระอริยบุคคล ถ้าเป็นจริงก็ต้องอาบัติปาราชิกข้อ ถ้าไม่เป็นค
เล่ม ๔ ข้อ ๔๘๖ หน้า ๒๔๔ กล่าวว่า "บุคคล ๒ ประเภท
คือ ภิกษุ ภิกษุณี ที่เป็นพระอริยบุคคล บุคคล ๒ ประเภท ค
ภิกษุณี ที่เป็นปุถุชน" พระโคตมีก็ยังว่า คนที่ต้องอาบัติปา
แต่เป็นปุถุชน ดังนี้ กรณีของพระโพธิรักษ์ จึงแสดงชัดว่า ก
ทั้ง ๆ รู้อยู่ว่า พระวินัยห้ามอยาก จึงบ่งชัดว่าเป็นปุถุชน เมื่
อาบัติปาราชิก ขาดจากความเป็นภิกษุ พระพุทธเจ้าจะรัสถึง
มหาโจร (วินัยปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๓๐ หน้า ๑๙๐) และไป
(โปรดดูหนังสือข้อวินิจฉัยกรณีสันติอโศกของคณะเตรียมการ

๔. การบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาและความมั่นคงของชาติ

พฤติกรรมของพระโพธิรักษ์เป็นการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนา วัฒนธรรมและประเพณี และความมั่นคงของชาติ อย่างไร ปรากฏในเอกสารทั้ง ๖ เล่ม (โปรดดูหนังสือข้อวินิจฉัยกรณีสันติอโศก ของคณะเตรียมการ หน้า ๔๐-๔๖)

๕. การประกาศหมิ่นเหม่การเมืองและเกี่ยวข้องกับการเมืองอย่างเปิดเผย

พระโพธิรักษ์กล่าวไว้ในเทปเรื่อง "สันติอโศกนิพพานปรมัง" ว่าในวันที่ ๑ ที่สันติอโศก

๕. การประกาศหมิ่นเหม่การเมืองและเกี่ยวข้องกับการเมืองอย่
พระโพธิรักษ์กล่าวไว้ในเทปเรื่อง "สันติอโศกนิพ
เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๐๐ มีข้อความที่ต้องหมายางตอนตั้งนี้...
"ตรานี้นะ อาตมาก็เปิดเผยไว้ว่า อาตมาเอง
ทำงานอยู่ในพรรค แม้จะเป็นกรรมการพรรคก็เป็นชาวบ้านโคก...
๖๕/๑ ที่อาตมาเป็นเจ้าบ้านอยู่นี่นะ นับเป็นเรื่องประวัติศาสตร์
อีกหน่อย ๔ คน....นี่แหละ เราจะเริ่มต้นแล้ว งานอโศกนี่ ค
เราจะตั้งศูนย์ ๔๔๓. ศูนย์สนับสนุนงานการเมือง นี่เราจะต้อง
ที่แพร่งิง....เพราะฉะนั้น คณะเราจะต้องลงมือแล้ว ถึงเวล
ต้องทำ อาตมาเชื่องในออกจริง ๆ อาตมายังอยากให้พวกเร
กว่านี้ ลดโลกโกรธหน่อย ให้มันยกว่านี้อีก รบไป พบาบ้านก
ข้าไม่ได้กว่านี้อีกแล้วลงมือ" พระนะครับสั่งเลย เจ็กเขียนส
ต้องเต็มแล้ว ต้องทำงานการเมืองแล้ว แล้วอาตมาจะทำงาน
จากประกาศหมิ่นเหม่การเมืองของสันติอโศกนี้ อาจ

ประกาศคณะทำงานปกาสนียกรรม
ที่ ๑/๒๕๓๒
เรื่อง กรณีสันติอโศก

การปกาสนียกรรม คือ การประกาศข้อเท็จจริงให้พุทธบริษัทได้ทราบโดยทั่วกัน ซึ่งในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าได้ทรงกระทำมาแล้วในกรณีพระเทวทัต ดังมีเรื่องปรากฏในพระไตรปิฎกว่า "พระเทวทัตได้กราบทูลพระพุทธเจ้าขอปกครองภิกษุสงฆ์ พระพุทธเจ้าทรงครัสห้าม พระเทวทัตมิได้เชื่อฟังยังยืนยันที่จะปกครองสงฆ์แทนพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จึงครัสว่า "ดูกรเทวทัต แม้แต่สารีบุตรและโมคคัลลานะ เรายังไม่มอบภิกษุสงฆ์ให้ ไฉนจะพึงมอบให้เธอผู้เน่นซากศพ ผู้บริโภคปัจจัยเช่นก้อนเขฑะเล่า"

เมื่อพระเทวทัตทูลลากลับแล้ว พระพุทธองค์ ครัสกับภิกษุทั้งหลายว่า "ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงฆ์จงลงปกาสนียกรรมในกรุงราชคฤห์แก่เทวทัตว่า ปกติของพระเทวทัตก่อนเป็นอย่างหนึ่ง เดี๋ยวนี้เป็นอีกอย่างหนึ่ง พระเทวทัตทำอย่างใด ด้วยกาย วาจา ไม่พึงเห็นว่า พระพุทธ พระธรรม หรือพระสงฆ์เป็นอย่างนั้น พึงเห็นเฉพาะตัวพระเทวทัตเอง" (พระวินัยปิฎก เล่ม ๗/๑๙๒)

สำหรับกรณีสันติอโศก ซึ่งมีพระโพธิรักษ์เป็นหัวหน้า มหาเถรสมาคมในคราวประชุม ครั้งที่ ๑๕/๒๕๓๒ ประชุมเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๒ มีมติให้กระทำปกาสนียกรรม ประกาศข้อเท็จจริงของพระโพธิรักษ์และคณะให้พุทธบริษัททราบโดยทั่วกัน โดยแต่งตั้งคณะทำงานเรื่องนี้ขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อสนองงานงานของคณะสงฆ์ ตามมติมหาเถรสมาคม และเพื่อความสถาพรมั่นคงแห่งพระพุทธศาสนา อันเป็นศาสนาประจำชาติไทย คณะทำงานปกาสนียกรรมจึงขอประกาศให้ทราบดังนี้

นายรัก รักพงษ์ ได้เข้ามาบวชเป็นพระภิกษุในคณะสงฆ์ไทย เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ ณ วัดอโศการาม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ (บวชเป็นพระฝ่ายธรรมยุต) โดยมีพระราชวรคุณ เป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อบวชแล้วพระโพธิรักษ์ไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบของวัดหลายๆ กรณี เจ้าอาวาสตักเตือนสั่งสอน พระโพธิรักษ์ไม่ยอมปฏิบัติตาม เจ้าอาวาสวัดอโศการามได้ยึดใบสุทธิคืน โดยได้บันทึกไว้ในใบสุทธิว่า "พระรักโพธิรกฺขิโต ได้ลาสิกขาไปจากวัดอโศการาม แต่วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๑๖ โดยได้รับการอุปสมบทฝ่ายมหานิกาย" พระโพธิรักษ์จึงพ้นจากสังกัดวัดอโศการาม ต่อจากนั้นได้ไปสมัครเข้าสังกัดเป็นมหานิกายที่วัดหนองกระทุ่ม ตำบลทุ่งลูกนก อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

---

๓. การล่วงละเมิดกฎหมายบ้านเมือง

เรื่องนี้มีชัดแล้วในรายงานของคณะทำงานด้านพระธรรมวินัย และโดยเฉพาะคณะทำงานด้านกฎหมาย (โปรดดูหนังสือข้อวินิจฉัยกรณีสันติอโศก ของคณะเตรียมการ หน้า ๑๐ และหน้า ๒๕-๒๙)

จังหวัดสมุทร เป็นรองประธานรูปที่ 1, 3. พระเทพสุเมธี เจ้าคณะภาค 10 (ธ)เป็นรองประธานรูปที่ 2, 4. พระโสภณคณาภรณ์ วัดบวรนิเวศวิหาร เป็นเลขานุการการกลงฆ์ที่ประชุมการกลงฆ์ได้พิจารณาอย่างรอบคอบและได้ลงมติเป็นเอกฉันท์พร้อมกับเปล่งวาจา "สาธุ" และได้ลงนามรับรองมติไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งมีมติดังนี้

● เถื่อน...ใครเถื่อน ?

(โดย "คมเลนส์" จาก น.ส.พ มติชน สุดสัปดาห์)

พระเถื่อน เถื่อนตรงไหน ใครที่เถื่อน **ปฏิบัติ เหมือนเพื่อน ได้หรือไม่**
สหายธรรม ทำสหาย แล้วสบายใจ ใต้ผ้าเหลือง นั่นอะไร ที่ไหวว่น

ที่ไหวหวาด วนวุ่น สันหลังหวะ **เขาเพียรละ เพียรวาง ทางกุศล**
วิธีเขา ไม่เอาสี และวิธีตน จึงเฝ้าก่น เขาไม่แล รอยแผลตัว

จะการเมือง การมุ้ง ยุ่งกับวัด **วัดต้องช่วย เขาขจัด เขลาให้ทั่ว**
ใช่ลากวัด ฟัดกันเรื่อง การเมืองนัว ทั้งตาขรัว ตาเขลา ไม่เอาธรรม.

● มติคณะสงฆ์ไทย ปกาสนียกรรม

[เก็บความจากหนังสือ "หลักการพิจารณาคดี (อธิกรณ์) ในพุทธศาสนา" หน้า ๓-๔]

มติทางฝ่ายเถรสมาคมมีดังนี้...*"พระโพธิรักษ์ ประพฤติผิดพระธรรมวินัย"* ทางมหาเถรสมาคม ได้รับรองการพิจารณาของคณะการกสงฆ์ ของคณะสงฆ์ไทย

ให้ **มหาเถรสมาคม** ใช้อำนาจตามความใน มาตรา ๒๗ แห่ง พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มีคำสั่งให้ **"พระโพธิรักษ์ สละสมณเพศเสีย"**

ทั้งนี้ โดยฐานประพฤติล่วงละเมิดพระธรรมวินัยเป็นอาจิณ และไม่สังกัดอยู่ในวัดใดวัดหนึ่ง กับทั้งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เพราะจากเอกสารหลักฐานต่างๆ ปรากฏเด่นชัดว่า ***"พระโพธิรักษ์ ได้ประพฤติล่วงละเมิดพระธรรมวินัยเป็นอาจิณอย่างจงใจและต่อเนื่อง อีกทั้งจงใจทำพระวินัยให้วิปริตคลาดเคลื่อนจากคำสอนของพระศาสนา และได้ประกาศตัวอย่างชัดแจ้งที่จะไม่ขึ้น หรือสังกัดอยู่กับคณะสงฆ์ไทย โดยได้พำนักอาศัยบ้านแทนวัด เรียกว่า พุทธสถาน"***

ให้ทางเถรสมาคมกระทำปกาสนียกรรม...ประกาศข้อเท็จจริงให้พุทธบริษัททราบ โดยทั่วกัน เช่นเดียวกับ **"พระพุทธเจ้า"** ได้ทรงทำมาแล้วในกรณี **"พระเทวทัต"**

ทั้งนี้ โดยวิธีการต่างๆ ด้วยความหวังผลอย่างแท้จริง ภายใต้ความสำนึกว่า *"ฝ่ายที่กระทำความผิดนั้น ได้สร้างพลังมวลชนห้อมล้อมไว้แล้วอย่างกว้างขวาง และเป็นปึกแผ่น"*

ข่าว เดลิมิเร่อร์

ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๓๘๗๗

พ. ๗ มิ.ย. ๒๕๓๒

พระ-เณรคับคั่ง พุทธมณฑล

กว่า ๕ พันรูป ร่วมพิธี ประกาศนียกรรม กรณี 'สันติอโศก' ฯลฯ

การประชุมพระสังฆาธิการ และพระภิกษุสามเณร ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อ "ปกาสนียกรรม" ตามมติมหาเถรสมาคม วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๒ ณ พุทธมณฑล

ข่าว ไทยรัฐ

พ. ๗ มิ.ย. ๒๕๓๒

จัดการโพธิรักษ์ เหมือน 'เทวทัต'

ต่อหน้าพระสงฆ์ เป็นหมื่น มาชุมนุม พุทธมณฑล ฯลฯ

อีกทั้งให้ **กรมการศาสนา** แจ้งแก่พระภิกษุสามเณรทั่วพระราชอาณาจักร ให้ทราบข้อเท็จจริง และมิให้คบหาสมาคม หรือให้ความร่วมมือใดๆ แก่ *พระโพธิรักษ์ และคณะที่ พระโพธิรักษ์ บวชให้ ฯลฯ* ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ตกเป็นเครื่องมือของบุคคลเหล่านั้น ใช้บ่อนทำลายพระพุทธศาสนา และความมั่นคงของประเทศชาติอีกต่อไป

(เก็บความจากหนังสือ ประกาศคณะทำงานปกาสนียกรรม เรื่องกรณีสันติอโศก หน้า ๑๒, ๑๓)

ประกาศคณะทำงานปกาสนียกรรมที่ ๑/๒๕๓๒ กรณีสันติอโศก

ประกาศว่า ***"พระโพธิรักษ์ ได้สั่งสอนให้ผู้เลื่อมใสศรัทธา ปฏิบัติขัดแย้งกับขนบธรรมเนียมจารีตประเพณี ที่คณะสงฆ์ไทยและพุทธศาสนิกชนได้ถือปฏิบัติสืบทอดกันมาอีกหลายอย่าง เช่น ไม่กราบไหว้พระพุทธรูป ไม่สวดมนต์ ไม่มีการสวดปาติโมกข์ ไม่มีการอธิษฐานเข้าพรรษา ปวารณาออกพรรษา ฯลฯ"***

● สรุป ที่ประชุมสงฆ์

กล่าวโทษ "พระโพธิรักษ์" ถึง ๗ กระทง

๑. ล่วงละเมิดพระธรรมวินัยเป็นอาจิณ

๒. ประกาศอวดคุณวิเศษ ที่ด้านพระวินัยห้ามอวดคุณวิเศษ

๓. ล่วงละเมิดกฎหมายบ้านเมือง

๔. บ่อนทำลายศาสนา และความมั่นคงของชาติ

๕. ประกาศเล่นการเมือง และเกี่ยวข้องการเมืองอย่างเปิดเผย เป็นการขัดคำสั่งห้ามของมหาเถรสมาคม ที่ห้ามยุ่งการเมือง

๖. ทำพระวินัยให้วิปริตโดยจงใจ

๗. ประกาศแยกตัวไม่ขึ้นกับการปกครองของคณะสงฆ์ไทย

● สรุป มติคณะสงฆ์ไทย

๑. ให้มหาเถรสมาคมใช้อำนาจ ตามความใน ม. ๒๗ แห่ง พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ สั่งให้ "พระโพธิรักษ์...สละสมณเพศ"

๒. สำหรับบุคคลที่เป็นบริวาร ที่พระโพธิรักษ์จัดทำ ให้ปรากฏเสมือนอยู่ใน

สมณเพศ ให้ประกาศว่า *"คนเหล่านั้น ไม่ใช่ภิกษุ ที่อุปสมบทโดยถูกต้องตามธรรมวินัย"* อันมีผลถือไม่ได้ว่า *"มีเพศเป็นสมณะ"*

แต่ถ้าบุคคลใดที่ประสงค์จะได้เพศเป็นสมณะโดยถูกต้อง ให้มาแสดงตัวต่อพระสังฆาธิการ ตั้งแต่ชั้นเจ้าคณะจังหวัดผู้เป็นการกสงฆ์ขึ้นไป และขอรับการบรรพชาอุปสมบทตามพระธรรมวินัยอันถูกต้องต่อไป โดยให้พระสังฆาธิการทดสอบความจริง และให้การอนุเคราะห์เป็นรายๆ ไป

๓. ให้กระทำปกาสนียกรรม ประกาศข้อเท็จจริงให้พุทธบริษัททราบโดยทั่วกัน เช่นเดียวกับที่ **"พระพุทธเจ้า"** ได้กระทำมาแล้วในกรณี **"พระเทวทัต"**

๔. ให้ กรมการศาสนา แจ้งแก่พระภิกษุสามเณรทั่วราชอาณาจักร ให้ทราบข้อเท็จจริง และมิให้คบหาสมาคม หรือให้ความร่วมมือใดๆ เพื่อไม่ให้ตกเป็นเครื่องมือใช้บ่อนทำลายพุทธศาสนา และความมั่นคงของประเทศ

● "นานาทัศนะ" กรณีสันติอโศก

พระธรรมดิลก *(กรรมการมหาเถรสมาคม) "มติของที่ประชุมคงชี้ชัดว่า โพธิรักษ์ไม่เป็นพระ เพราะมีการอวดอุตริมนุสธรรม อวดอ้างเป็นผู้มีญาณวิเศษ บวชให้ผู้ชาย และผู้หญิง อันเป็นการละเมิดกฎคณะสงฆ์"*

พระโสภณคณาภรณ์ *(หรือมหาระแบบ รองเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศฯ)"พระโพธิรักษ์ยอมอ่อนบ้างก็จะดี เพราะคณะการกสงฆ์ทำด้วยเมตตามาตลอด เพื่อให้โอกาสแก่* ***พระโพธิรักษ์*** *กลับใจ* ***ไม่มีใครเถียงว่า พระโพธิรักษ์ไม่ดี เพราะสอนดี-ทำดี*** *แต่ถึงอย่างไรก็ต้องอยู่ในกฎหมาย ไม่เช่นนั้น มหาเถรสมาคมก็ปกครองไม่ได้"*

...การที่ ***"สันติอโศก"*** *จะเป็น* ***"นานาสังวาส"*** *นั้น เป็นคนละเรื่องกับการทำผิดของพระโพธิรักษ์ แม้สันติอโศกจะเป็นนานาสังวาส แต่ก็ต้องอยู่ในกฎหมายเช่นกัน ไม่ใช่เป็นนานาสังวาสแล้ว จะตั้งกฎเอง ปกครองเอง สร้างกฎเกณฑ์ ขึ้นมาเองได้ ประเด็นสำคัญของสันติอโศก ไม่ใช่เรื่องกฎหมาย หรือการเป็นนานาสังวาส แต่อยู่ที่การทำผิดพระธรรมวินัยของพระโพธิรักษ์ การที่มหาเถรฯ* ***มีมติให้พระโพธิรักษ์สึก เป็นวิธีการที่นิ่มนวลที่สุด*** *การทำตัวของพระโพธิรักษ์นั้น กระหายอำนาจทางการเมือง เพราะฉะนั้นการให้มารวมสงฆ์นั้น เป็นไปไม่ได้"*

...ที่ทางฝ่ายโพธิรักษ์บอกว่า "พิจารณากันฝ่ายเดียว โดยไม่ให้ทางสันติอโศกชี้แจงบ้างนั้น" ขอชี้แจงว่า ***"ในแง่วินัยแล้ว เราทำได้"*** *เอกสารต่างๆ เรามี ส่วนใหญ่จะใช้หนังสือที่เขาพิมพ์ออกมา คือ เรื่อง* ***"สัจจะชีวิตฯ"*** *เป็นหลักในการพิจารณา การที่ไม่เอาเขาไปร่วมด้วย* ***เพราะกลัวเขาไปอาละวาดในที่ประชุม*** *อย่างไรก็ตาม เราก็พิจารณากันอย่างรอบคอบ"*

พระมหาสุนทร ญาณสุนทโร *(เลขานุการเจ้าคณะภาค ๔ วัดสุทัศน์เทพวราราม) "เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ทุกท่านอย่าเข้าข้างสันติอโศก จงฟังแต่คณะสงฆ์ใหญ่เท่านั้น"*

สยามรัฐ *(ทรรศนะเรื่องสันติอโศก ตอน ๑) "ผู้ที่น่าสงสารที่แท้จริง คือ พระที่โพธิรักษ์บวชให้ เพราะท่านจะรู้สึกอย่างไร ถ้าไม่มีการยอมรับว่า ท่านเป็นพระ และที่สำคัญ คือ ต้องลงโทษคนที่หลอกลวง นี่แหละคือ ความเมตตาที่ถูกต้องด้วยเหตุผล"*

พระกิตติสารสุธี *(เจ้าคณะจังหวัดนครพนม) "อาตมาจะเสนอให้จัดการสันติอโศกเด็ดขาด เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง โดยจับสึกทั้งวัดเลย"*

พระธรรมมหาวีรานุวัตร เจ้าคณะกทม. *"กรณีที่โพธิรักษ์กล่าวหาว่า กรรมการมหาเถรสมาคมไม่บริสุทธิ์ มีการรับเงินนั้น การที่พระจับต้องเงินทอง เป็นเรื่องอาบัติเล็กน้อย สามารถปลงอาบัติต่อพระภิกษุด้วยกันได้*

แต่ โพธิรักษ์ อวดอุตริมนุสธรรม ไม่สามารถปลงอาบัติได้"

พระอนันต์ ชยานันโท *(หรือ พ.ต.ต.อนันต์ เสนาขันธ์ หัวหน้าขบวนการชนวน)* เปิดประเด็นโจมตีเอาผิดพระโพธิรักษ์อย่างเข้มข้นดังส่วนหนึ่งของคำให้สัมภาษณ์ในรายการ **"ชั่วอย่าช่างชี ดีอย่าช่างสงฆ์"** ณ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๙

"...ปัญหาเรื่องพระโพธิรักษ์นี้ เป็นปัญหาที่เรื้อรังกันมานานนับเป็น ๑๐ ปี... ประกาศเป็นอิสระ ไม่ขึ้นต่อกฎหมาย พ.ร.บ.คณะสงฆ์ แล้วก็ไปตั้งสำนักของตัวเองเป็นเอกเทศ สอนสาธุชนให้เกิดความกระด้างกระเดื่องต่อคณะสงฆ์ไทย...

...นอกจากนั้น ท่านยังได้ให้ลูกศิษย์และสาวกออกจาริกไปทั่วประเทศ ไปสร้างความแตกแยกทางความคิดให้แก่ประชาชนตามหมู่บ้านต่างๆ...

...การประกาศตนไม่ขึ้นต่อเถรสมาคม ก็เหมือนกับการประกาศตนไม่เคารพกฎหมายไทย"

ร.ม.ต.มีชัย ฤชุพันธ์ *"การใช้อำนาจของมหาเถรสมาคมตาม พ.ร.บ.คณะสงฆ์*

๒๕๐๕ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา เคยตีความมาแล้วว่า สามารถใช้กับพระโพธิรักษ์ได้ เมื่อส่งให้ตีความอีกก็ไม่มีอะไรน่าหนักใจ แต่ขอใช้เวลา ๓ สัปดาห์"

พล.อ.มานะ รัตนโกเศศ *(รมว.กระทรวงศึกษาธิการ) "ถ้ามติออกมาให้สึก ก็ต้องสึก จะไม่ยอมสึกไม่ได้ ถ้าไม่ยอมก็ต้องเข้าอยู่ภายใต้การปกครองของมหาเถรสมาคม หรือถ้าไม่ยอมทั้ง ๒ อย่าง ก็ต้องเปลี่ยนสถานภาพความเป็นคนไทยออกจากประเทศไทยไปเลย และการขอเป็นสงฆ์คณะใหม่นั้น ไม่ได้! เพราะกระทรวงศึกษาธิการ ไม่สามารถสร้างนิกายใหม่ได้ ต้องถามทางมหาเถรสมาคม*

...ตอนนี้ พระโพธิรักษ์ เสนออะไรมา ก็จะไม่ฟัง จะฟังแต่คณะกรรมการกฤษฎีกา เท่านั้น ในทางกฎหมายจะต้องถือว่า การตีความของกฤษฎีกาเป็นสูงสุด"

...การดำเนินการเรื่องโพธิรักษ์ ถือว่า เราไม่ได้ทำลาย แต่เห็นว่า ท่านทำผิดมามาก จะอยู่ในฐานะพระสงฆ์ต่อไปไม่ได้"

คุณชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ *(เลขานุการ รมว.กระทรวงศึกษาธิการ) "หากเรื่องนี้หลุดไปจากมือกระทรวงศึกษาธิการ จะมีอีกหลายหน่วยงาน นักการเมืองอีกหลายคนที่คอยรุมเล่นงานอยู่ จะมีการใส่ร้ายป้ายสีตามมา องค์กรและมูลนิธิต่างๆ ที่สนับสนุนจะถูกทำลาย"*

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช *"เป็นเรื่องที่ถูกต้อง และชอบด้วยกฎหมาย หากไม่ยินยอมก็ต้องฟ้องร้องกันทีหลัง ถ้ามีการเดินขบวนขัดขวางกันก็อย่ามาเดินขบวนกันที่นี่ ผมจะเอาขี้ขว้างให้"*

นายสมัคร สุนทรเวช *"เรื่องของพระโพธิรักษ์ ไม่ใช่เรื่องของการเมือง และไม่สามารถเรียกร้องเสรีภาพในการนับถือศาสนาได้ เพราะขัดต่อความมั่นคง"*

นายไกรศักดิ์ ชุณหะวัน *"ขอให้ พล.ต.อ.ประมาณ อดิเรกสาร **อย่าได้ถึงกับจับสึกพระโพธิรักษ์** เพราะจะทำให้เสียภาพพจน์ของรัฐบาล เนื่องจากเป็นการจำกัดสิทธิ์ในการนับถือศาสนาของประชาชน ขัดกับหลักความเป็นประชาธิปไตย"*

นายปิยะนัฐ วัชราภรณ์ *(ส.ส.ศรีสะเกษ) "มองด้วยใจเป็นธรรมแล้ว เห็นว่าสันติอโศก ไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่อความมั่นคง แต่สนับสนุนให้คนมีคุณธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี...*

...ได้รับข่าวเกี่ยวกับสันติอโศกแล้ว เกิดความสับสน และไม่เข้าใจว่า ทำไมจึงไม่ให้ประกันตัวโพธิรักษ์ เพราะผิดหลักมนุษยธรรม และยุติธรรม"

นายสมาน ภุมมะกาญจนะ *(เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) "การดำเนินการกับสิ่งพิมพ์ของสำนักสันติอโศก ตำรวจต้องเข้าไปดูแล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ไม่จำเป็นต้องสั่งอีก ถ้าเนื้อหาของสิ่งตีพิมพ์มีการขออนุญาตถูกต้อง ไม่ขัดกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีงามของประชาชน ก็ไม่ผิด*

ส่วนเรื่องสมณพราหมณ์ชาวอโศก ไปยืนถือบาตรอยู่หน้าบ้านใคร หรือตามถนน แล้วมีผู้มาใส่บาตรเอง ก็มีสิทธิ์ทำได้ ไม่ถือเป็นขอทาน แต่เป็นการให้ด้วยความเคารพศรัทธา เพราะไม่ได้ไปตามตื๊อเขา"

คณะกรรมการกฤษฎีกา เสียง ๔๒ : ๕ เห็นควรกับการพิจารณาของมหาเถรสมาคม ที่จะใช้มาตรา ๒๗ และ ๔๒ กับ พระโพธิรักษ์

นายธาวิต สุขพานิช *"ควรจะมองในแง่ว่า พระมีสิทธิที่จะเป็นพระในพุทธศาสนา ไม่ใช้จำเพาะแต่คณะสงฆ์ไทยเท่านั้นที่มีสิทธิ์ องค์กรที่แยกออกมาจากพระพุทธศาสนา ให้สงฆ์ไทยอยู่ใต้รัฐนั้น ก็คือ มหาเถรสมาคม นั่นเอง"*

นายธงชัย วินิจจะกุล *"เรื่องนี้ซับซ้อนมาก การที่มหาเถรสมาคมนำกฎหมาย พ.ร.บ.คณะสงฆ์ ซึ่งต้องอิงกฤษฎีกาตีความตลอด กลายเป็นเอาเรื่องทางโลกไปจัดระเบียบของพระ และเอาพระไปจัดระเบียบแบบทางโลก แสดงว่า ทางโลกไปควบคุมสงฆ์ ให้อยู่ภายใต้ประเพณีการปกครอง"*

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ *"พระ ๗๙ รูป และญาติธรรม ๒,๐๐๐ กว่าคน ไม่น่าจะทำให้องค์กรใหญ่อย่างมหาเถรสมาคมคลอนแคลนได้ คิดว่า น่าจะมีวิกฤตการณ์ภายในองค์กรเองมากกว่า ยิ่งมีการดึงสถาบันปกครองมาร่วมด้วย จึงเป็นเรื่องน่าตกใจ"*

(มติชน บทความพิเศษ "ศาสนา...กับรัฐ") ...ถ้ามองจากจุดยืนของประเพณีและการปกครองคณะสงฆ์ พระโพธิรักษ์และสันติอโศกคงหนีไม่พ้นผิด แต่เรื่องนี้น่าจะถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่สังคมไทยจะต้องตระหนักในเรื่องเสรีภาพในความเชื่อทางศาสนาและการปฏิบัติที่หลากหลายและสิทธิมนุษยชน ที่สำคัญคือ มีที่ให้บุคคลบางคนบางหมู่มีมุมเล็กๆ แคบๆ ของตน ได้มีโอกาสที่จะหายใจ โดยไม่ต้องสูดลมหายใจของผู้อื่นและไม่ต้องถูกต้อนให้เข้าแถวเป็นระเบียบ แบบว่าอะไร...ก็ว่าตามกัน"

วิทยา ตัณฑสุทธิ์ *(แนวหน้า คอลัมน์ "มองลอดแว่น") "ปัญหาการขัดแย้งระหว่างมหาเถรสมาคมกับสันติอโศก ทำไม่ถูกด้วยกันทั้งคู่ มหาเถรสมาคมก็ใช้วิธีหัก*

หาญเกินไป สันติอโศกก็หัวดื้อทิฐิมากเกินไป"

วีระพันธ์ โตมีบุญ *(เดลินิวส์ "เมื่อเดินมาถึงขั้นให้* ***'นายรัก รักพงษ์'*** *ลาสมณเพศ")*
"การบังคับให้ลาสึกควรทำด้วยวิธีใด ? ในขณะที่รูปแบบการแต่งกาย และขบวนการทางกฎหมายยอมรับว่า ท่านโพธิรักษ์ ไม่ได้เป็นพระอีกต่อไป
นอกจากความรู้สึกนึกคิดในจิตใจของผู้จะถูกบังคับสึกเท่านั้น ฯ
หรือ เดี๋ยวนี้มีพัฒนาการก้าวไปถึงขั้น ห้ามใจกันได้แล้ว"

เกษม ศิริสัมพันธ์ *(คอลัมน์ "โลกกว้างทางแคบ" จากสภาปฏิวัติถึงสันติอโศก) "เสนอทางออกให้เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย จึงเป็นความหมายที่แท้จริงของเรื่องเสรีภาพทางศาสนา ที่โพธิรักษ์และศิษย์ชอบอ้างอยู่เสมอ แต่ที่จริงแล้วโพธิรักษ์ต้องการใช้หลักเสรีภาพทางศาสนาเพียงเพื่อบังหน้า สร้างความแตกแยกในคณะสงฆ์ ท้าทายกฎหมายบ้านเมือง และพระธรรมวินัยมากกว่า สำหรับสันติอโศกนั้น ถ้าลองให้มีอำนาจในบ้านเมืองเมื่อใด เมื่อนั้นเมืองไทยก็สิ้นเสรีภาพลงอย่างแน่นอน"*

ไมตรี ลิมปิชาติ *(คอลัมน์ "ชีวิตใต้ร่มไม้" เรื่อง "นี่แหละเมืองไทย") "มั่นใจว่า* ***พระโพธิรักษ์ เป็นพระที่ดีอยู่ในศีลธรรม น่ากราบไหว้เหมือนกับท่านพุทธทาส และท่านปัญญานันทะ*** *เมื่อมีเรื่องราวถึงให้สึก ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า มีอะไรเกิดขึ้นในประเทศนี้ แม้แต่พระพยายามทำดี สอนให้คนละกิเลส ก็ยังเดือดร้อน ส่วนพระช่วน และพระที่ใบ้หวย เป็นหมอดู แถมยังมีห้องแอร์นอน มีทีวีดู และรถยนต์ใช้ กลับยังอยู่เป็นพระได้สบาย นี่แหละเมืองไทย"*

เปรียญเถื่อน *(คอลัมน์ "วันต่อวัน" เรื่อง "เมื่ออลัชชีกำเริบ") "ขณะนี้คนเป็นอันมาก โดยเฉพาะพวกมิจฉาทิฐิ มักจะมองปัญหาของโพธิรักษ์ และสันติอโศกแต่เพียงด้านเดียว คือ ความเคร่งครัด ไม่เบียดเบียน แต่ปัญหาที่ลึกซึ้ง ได้แก่ การที่โพธิรักษ์ยกตนข่มท่าน อวดอุตริมนุสธรรม ว่า สำเร็จโสดาบ้าง สกทาคามีบ้าง โดยเฉพาะบังอาจแปลพระไตรปิฎกตามใจชอบ...ฯ*
...พระเทพเวที และพระพยอม...กัลยาโณ ที่กล่าวว่า ท่านบวชพรรษาเดียวกับโพธิรักษ์ แต่ท่านยังไม่สามารถเป็นอุปัชฌาย์บวชใครได้"

นิธิ เอียวศรีวงศ์ *(มติชน บทความพิเศษ วิกฤตขององค์กรคณะสงฆ์ไทย)*
เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ไม่ใช่สันติอโศกใหญ่ แต่ใหญ่เพราะปัญหานี้ สะท้อน

อะไรบางอย่างที่ใหญ่ และสำคัญมากในสังคมไทย การปิดกั้นเสรีภาพชั่วครู่ชั่วยาม จึงไม่ใช่ทางแก้ปัญหา แต่ควรมีการวิตกวิจารณ์กันมากๆ ทั้งสองฝ่าย

การที่ประชาชนเขาจะเคารพศรัทธาใครนั้น เขาไม่ได้มองว่า นี่เป็นพระในคณะสงฆ์ไทยหรือไม่ แต่เขามองว่า พระเหล่านั้นตอบสนองความต้องการของเขาได้เพียงใด ดังนั้น ปัญหาที่ ***คณะสงฆ์ไทย*** *กำลังเผชิญหน้าอยู่ จึงไม่ใช่* ***สันติอโศก***

เพราะแม้จะขจัดสันติอโศกได้ แต่ปัญหาทำนองเดียวกันก็จะเกิดขึ้นอีก...ไม่มีที่สิ้นสุด จนกว่า ***"คณะสงฆ์ไทย"*** *จะยอมรับความจริงว่า* ***"ถึงเวลาแล้วที่จะต้องปฏิรูป ตนเองอย่างขนานใหญ่ และกล้าที่จะค้นดิ่งลงไปในตัวเอง ตอบปัญหาทางด้านอุดมการณ์ของตัวให้เด่นชัด จะยืนหยัดต่อสู้กับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของประชาชนส่วนใหญ่ หรือตอบสนองด้านอุดมการณ์ของผู้ได้เปรียบในสังคมแต่ฝ่ายเดียว***

จำเป็นต้องรอบรู้และเข้าใจความเปลี่ยนแปลง ที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัว ซึ่งย่อมหมายถึง การปฏิรูปการศึกษาของสงฆ์กันอย่างจริงจัง ถึงเมื่อนั้นต่างหากที่จะทำให้ศาสนาไม่เสื่อมเสีย"

กำแหง ภริตานนท์ *(เดลินิวส์ คอลัมน์ "ปลายนิ้ว" เรื่อง "เอารูปแบบหรือเนื้อหา")* *"พฤติกรรมของโพธิรักษ์ เป็นพุทธปฏิวัติ แต่ปฏิวัติไม่สำเร็จ เมื่อเปรียบกับทางโลกเผลอๆ ก็ถูกเนรเทศหาแผ่นดินอยู่ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ความคิด หรือสิ่งที่ปฏิบัตินั้น เป็นสิ่งดีก็ตาม แต่กลุ่มอำนาจปัจจุบันไม่เล่นด้วย จึงผิด ! เมื่อจัดการกับโพธิรักษ์ และสาวกแล้ว ควรจะจัดการกับพระส่วนใหญ่...ที่มั่วสีกา-ค้าของเถื่อน...ฯลฯ ด้วย เคยมีคนเรียกร้องไปถึง กรมศาสนา มหาเถรสมาคม ก็ยังเงียบฉี่"*

สำนักข่าวหัวเขียว *(ไทยรัฐ)* *"การตัดสินของมหาเถรสมาคมครั้งนี้ "ออกจะโหดไปหน่อย" เพราะแม้แต่ศาลสถิตยุติธรรม เวลาจะตัดสินพิพากษา ก็ต้องเรียกจำเลยไปสู้คดี แต่ทางมหาเถรฯ ลงมติม้วนเดียวจบ ก็เลยโหด !"*

หญิงเล็ก *(มติชน คอลัมน์ "ข่าวคนคน")* *"น่าหวาดเสียวแทน เมื่อว่ากันถึงเรื่องศาสนา เมื่อวันวานสานุศิษย์จากสันติอโศกทั่วประเทศ เดินทางมาร่วมงาน "อโศกรำลึก" กันอย่างมืดฟ้ามัวดิน เป็นการโชว์พลังกันให้เห็นชัดๆ*

และสานุศิษย์ของพระโพธิรักษ์ ไม่ได้นับถือกันอย่างปกติธรรมดา แต่เป็นเอามากๆ พร้อมเสียสละได้ทุกปัญหา"

เฉลิม อยู่บำรุง กล่าวหาความผิดของพระโพธิรักษ์ ทั้งทางกฎหมาย และพระธรรมวินัย พร้อมกับขู่ว่า *"มีหน่วยเฉพาะกิจ ที่สามารถจะจับกุมสาวกที่บวชไม่ถูกต้องทั้ง ๗๙ รูป ทันที จะเอารถตู้มาขนไป"*

พล.ต.ท.สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์ *(ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ)* ได้สั่งการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาจัดทำแผนรองรับเหตุร้าย ที่อาจจะเกิดขึ้นจากสำนักสันติอโศก และให้กองกำกับการตำรวจภูธรทั่วประเทศ ติดตามความเคลื่อนไหวของสมาชิกสันติอโศก โดยเฉพาะในพื้นที่สาขาสำนักสันติอโศกตั้งอยู่

พล.อ.ปัญญา สิงห์ศักดา *(เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ในฐานะ ผอ.ศูนย์ปฏิบัติการแห่งชาติ)* ได้เรียกประชุมทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในปัญหาพระโพธิรักษ์ ที่ทำเนียบรัฐบาล

ต่อข้อถามว่า *"หากพระโพธิรักษ์ดึงดันไม่สึก จะว่าอย่างไร ?"*

พล.อ.ปัญญา ตอบว่า *"เขาดึงดันไม่ได้"*

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ **"***ขอยืนยันว่า พวกสันติอโศกมีความจริงใจ รับรองว่า จะไม่มีเรื่องอะไรที่รุนแรง เพราะ...สันติอโศก...เป็นพวกที่รักสงบ ขอฝากประชาชนด้วยว่า ไม่ต้องห่วง"*

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย *(วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์)* จัดอภิปรายเรื่อง **"สันติอโศกกับความมั่นคงของพุทธศาสนา"** โดย นายจำนงค์ ทองประเสริฐ, นางอาภา จันทรสกุล, นายเสฐียรพงษ์ วรรณปก เป็นผู้อภิปราย พระมหาประยูร ธัมมจิตโต เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย ผู้อภิปรายทั้ง ๓ ท่าน มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ***"พระโพธิรักษ์ ประพฤติผิดพระธรรมวินัย และกฎหมายคณะสงฆ์"*** *...ฯลฯ...*

ร.อ.อดุลย์ รัตตานนท์ อธิบดีกรมการศาสนา บรรยายเรื่อง "งานของกรมการศาสนา" ต่อที่ประชุมศึกษาธิการ และศึกษาธิการเขตทั่วประเทศ ที่โรงแรมรอยัลปาร์ค เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ ตอนหนึ่งว่า *"ปัญหาของคณะสงฆ์ไทย คือ เรื่องพระนอกพระธรรมวินัย ต้นตอใหญ่ก็คือ สันติอโศก กลุ่มนี้มีแนวร่วมขยายไปกว่า ๓๐ จังหวัดแล้ว ซึ่งทางราชการและคณะสงฆ์ กำลังดำเนินการแก้ไขอย่างใกล้ชิด อย่างไรก็ตาม คงต้องใช้เวลา เพราะต้องทำงานอย่างรอบคอบ"*

ร.อ.อดุลย์ กล่าวว่า *"การดำเนินการในเรื่องนี้ นอกจากคณะสงฆ์จะตั้งคณะทำงานขึ้นมา ๓ ชุด คือ คณะทำงาน ด้านพระธรรมวินัย ด้านกฎหมาย และ*

ด้านประชาสัมพันธ์แล้ว ยังได้ตั้งคณะกรรมการการกสงฆ์...ขึ้นมาดำเนินการด้วย กรรมการชุดนี้จะประกอบด้วย เจ้าคณะจังหวัด และพระผู้ใหญ่รวม ๑๒๐ กว่ารูป ทำหน้าที่เหมือนพนักงานสอบสวน โดยตั้งคณะทำงานส่วนกลางขึ้นมาอีก ๗ รูป เพื่อทำงานอย่างมีความคล่องตัว" ที่ตั้งคณะกรรมการการกสงฆ์ขึ้นมานี้ เนื่องจากคณะสงฆ์ได้รับความมั่นใจจากคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งได้ตีความกรณีสันติอโศกว่า *"พระสงฆ์จะลาออกจากการปกครองของคณะสงฆ์ไม่ได้"...*

ร.อ.อดุลย์ กล่าวว่า *"คณะกรรมการการกสงฆ์ จะรวบรวมข้อมูลทั้งหมด มาประชุมลงมติกันครั้งเดียวว่า จะดำเนินการอย่างไรกับสันติอโศก จากนั้นจะสั่งการและส่งเรื่องให้กระบวนการทางกฎหมายของบ้านเมือง เข้ารับช่วงไปจัดการเลย ซึ่งขณะนี้ในส่วนของคณะสงฆ์ได้ดำเนินการไปใกล้จะเรียบร้อยแล้ว โดยจะให้เจ้าคณะจังหวัด ทุกจังหวัดรับรองว่า <u>สันติอโศกผิด</u> ไม่เช่นนั้นอาจจะมีเจ้าคณะจังหวัดบางรูปเข้าข้างสันติอโศก เหมือนครั้งล้มหุบผาสวรรค์"*

ร.อ.อดุลย์ กล่าวว่า *"เรื่องนี้ตนได้ไปปรึกษาสมเด็จพระญาณสังวร ซึ่งได้รับคำแนะนำว่า ควรจะให้เจ้าคณะภาคมาร่วมเป็นกรรมการสงฆ์ด้วย เพราะสันติอโศกกระจายไปยังที่ต่างๆ มาก"* การทำงานของคณะสงฆ์ครั้งนี้ อาจจะดูกว้าง และช้าไปบ้าง แต่ก็ทำอย่างฉลาด โดยใช้ทั้งหลักรัฐศาสตร์ และนิติศาสตร์ไปพร้อมๆ กัน *เรื่องนี้จะไปว่า "กรรมการมหาเถรสมาคม เป็นหลวงตาแก่ๆ อายุรวมกันกว่า ๑,๐๐๐ ปี ได้แต่นั่งหลับตาประชุม" ไม่ได้ ! เพราะพระเหล่านี้ "เก่ง...นั่งหลับตาก็รู้ ไม่ต้องดูเอกสาร"* แต่หากข้าราชการพูดอะไรผิด จะถูกทักท้วงทันที

(จากข่าวหน้า ๑ น.ส.พ. มติชน วันที่ ๙ พ.ย. ๓๑)

<u>พระเทพเวที</u> *(ประยุทธ์ ปยุตฺโต)* กล่าวว่า *"...การที่พระโพธิรักษ์ ต้องใช้รูปแบบของพระ แต่งกายแบบพระ และเอาพระธรรมวินัย ไปเปลี่ยนแปลงสอนเอาเองนั้น ถือว่า...ไม่ซื่อตรง หากพระโพธิรักษ์ซื่อตรงจะทำดี ก็ควรใช้รูปแบบอื่นๆ สอนลัทธิของตน ก็จะไม่มีใครว่า...ฯ การที่พระโพธิรักษ์ บอกว่า หากอยู่ในสภาพพระจะสอนคนให้เชื่อถือได้มากกว่านั้น เป็นคำพูดที่แสดงความไม่ซื่อตรงชัดเจน เพราะพระโพธิรักษ์เจตนาใช้รูปแบบพระ...สอนคนตามความคิดของตน"*

(เก็บความจากหนังสือ "กรณีสันติอโศก" หน้า ๓๔ และหน้า ๕๕)

...ปัญหาด้านธรรมวินัยเกี่ยวกับสันติอโศก *เมื่อพิจารณาตามหลักที่กล่าวมา*

แล้ว จะเห็นว่า โดยพื้นฐานเป็นปัญหาระดับทิฏฐิ แม้มองทั่วๆไป จะเห็นเด่นในด้านศีล แต่แท้จริงก็เป็นทิฏฐิเกี่ยวกับศีล ถ้าพูดให้เห็นง่ายๆ ก็เป็นการพิจารณาการยึดถือผิดในข้อปฏิบัติที่ถูก หรือการนำเอาสิ่งที่ถูกต้องดีงามมาถือปฏิบัติอย่างผิดๆ ฯลฯ

...สันติอโศก ก็ได้ก่อปัญหาใหม่ขึ้นในวงการพระศาสนา *ซึ่งบางอย่างก็จะส่งผลสะท้อนให้การแก้ปัญหาที่มีอยู่แล้วในคณะสงฆ์ ยากแก่การแก้ไขยิ่งขึ้นไปอีก ฯลฯ*

แสง จันทร์งาม *(จาก น.ส.พ.มติชน)* พูดถึงศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกว่า *"มีการผูกขาดการตีความคำสอน และนักบวชที่มีองค์พระสันตปาปา เป็นประมุขเท่านั้น จึงจะมีสิทธิ์ตีความคำสอน"*

แต่ก็ได้มีบุคคลซึ่งตีความแตกต่างออกไป บุคคลเหล่านี้ถูกเรียกว่า ***"พวกมิจฉาทิฐิ"*** *และมักจะถูกกำจัดในลักษณะต่างๆ กัน ด้วยการเผา หรือลงโทษ*

ในพุทธศาสนาเอง มีการตีความ "พระธรรมวินัย" แตกต่าง มาตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้า ยังทรงพระชนม์อยู่ เช่น *พระสงฆ์ชาวโกสัมพี พระเทวทัต* แม้หลังจากที่พระพุทธองค์ทรงดับขันธปรินิพพานไปแล้วปัญหาเรื่องการตีความพระธรรมวินัยก็มีมาโดยตลอด จนแยกออกเป็นหลายนิกาย ก็เนื่องมาจากการตีความพระธรรมวินัยไม่เหมือนกัน แต่ก็ไม่เคยปรากฏมีเหตุการณ์ **ศาสนจักร** ร่วมกับ **อาณาจักร** ทำการปราบปรามการตีความที่แตกต่างออกไปแต่อย่างใด

ถ้าจะถามชาวพุทธแต่ละคน มีสิทธิ์ที่จะตีความคำสั่งสอนของ **พระพุทธเจ้า** ในคัมภีร์หรือไม่ คำตอบน่าจะเป็นว่า **มีสิทธิ์** เพราะใน **กาลามสูตร** แนะนำ...

๑. มิให้เชื่อง่ายๆ เพียงเพราะอาศัยแหล่งความรู้ ๑๐ ประการ รวมทั้งคัมภีร์ศาสนาด้วย

๒. มิให้เชื่อทันที ในสิ่งที่ครูอาจารย์ หรือบุคคลอื่นที่น่าเชื่อถือเสนอให้

จากหลัก ๒ ประการนี้ จะเห็นได้ทันทีว่า *"การที่ฝ่ายอนุรักษ์นิยมอ้างว่า ชาวพุทธจะต้องเชื่อพระไตรปิฎก และบูรพาจารย์ในทุกๆ กรณีนั้น ไม่สอดคล้องกับหลักแห่งกาลามสูตรของพระพุทธองค์"* ชาวพุทธจึงมีสิทธิ์ตีความพระธรรมวินัยได้

...ฯลฯ...

ในพระราชอาณาจักรสยาม ยังไม่มีกฎหมายระบุให้บุคคล หรือหน่วยงานใดทำหน้าที่เป็นผู้ตีความพระไตรปิฎกโดยเฉพาะ เมื่อยังไม่มีข้อห้ามตามกฎหมาย ทุกคนจึงมีสิทธิ์ศึกษา และตีความพระไตรปิฎกได้

พล.ต.อ.ประมาณ อดิเรกสาร รมว.มหาดไทย ได้ขอความร่วมมือมายังบรรดาสื่อมวลชน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ในการเสนอข่าวและบทความ

วันที่ ๑ มิ.ย. ๓๒ ที่กรมตำรวจ **พล.ต.ต.วีระ วิสุทธกุล** ชี้แจงว่า *เมื่อเช้านี้ ตนได้เข้าพบ รมว.มหาดไทย ที่บ้านพัก ซึ่งรมว.มหาดไทย ได้ฝากมาให้ขอความร่วมมือกับหนังสือพิมพ์ เกี่ยวกับปัญหาสันติอโศก ที่มีการเขียนบทความสนับสนุนสันติอโศก รวมทั้งการเขียนการ์ตูนล้อเลียน ซึ่งหากไม่เชื่อฟังอาจจะมีการพิจารณาเสนอปิดหนังสือพิมพ์ เนื่องจากเรื่องนี้...**"เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความแตกแยกระหว่างคนในชาติ"***

...ฯลฯ... ในวันเดียวกัน *(๑ มิ.ย. ๓๒)* **พ.ต.ท.สัมพันธ์ เศรษฐภรณ์** ได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ เพื่อแจ้งว่า *"ขณะนี้ทางกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งมายังกองบังคับการตำรวจสันติบาล ให้เตือนหนังสือพิมพ์ในการเสนอบทความ และการ์ตูน ที่เป็นการสนับสนุนสันติอโศก ซึ่งหากมีการไม่เชื่อฟัง อาจมีการพิจารณาเสนอปิดหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น"*

อัคนี หฤทัย หัวข้อในกระแสความขัดแย้ง *(แนวหน้า)* เป็นบทกวี ดังนี้

ขณะศึกศาสนายังคาค้าง **ไม่รู้ทิศรู้ทางไปข้างไหน**
ศึกสภาก็เพลิดเพลินดำเนินไป เหมือนสร้างความเคลื่อนไหวให้ชีวิต
เป็นไปตามธรรมชาติการขัดแย้ง เพื่อแสวงหานิยามความถูกผิด
รู้เถิดว่า...ในสงครามแห่งความคิด **ใครจะปิดกั้นใครมิได้เลย**

สำเริง คำพะอุ วิพากษ์คำสั่งปิดหูปิดตาประชาชน เรื่อง ***"เส้นผมบังภูเขา"*** (สยามรัฐ ๔ มิ.ย. ๓๒) ได้แสดงทรรศนะไม่เห็นด้วยต่อคำสั่งห้ามไม่ให้หนังสือพิมพ์เสนอข่าวสนับสนุนสันติอโศกของ พล.ต.ประมาณ อดิเรกสาร ด้วยเหตุผลว่า

"ประชาธิปไตยนั้น จะให้เห็นเหมือนกันหมดไม่ได้ ต้องมีฝ่ายเห็นด้วย และไม่เห็นด้วย จึงไม่มีความจำเป็นใดๆ เลย ที่ทางราชการจะต้องห้ามการเสนอข่าวในเรื่องนี้ ทั้งด้านการสนับสนุน หรือการคัดค้านสันติอโศก ยิ่งมีการพูดถึง ยิ่งมีการวิพากษ์วิจารณ์ ก็ยิ่งจะก่อเกิดสติปัญญา และไม่เห็นเป็นความแตกแยกใดๆ เลย ...ฯ แล้วพระสันติอโศก เป็นพระที่ประพฤติเคร่ง ทำไมจึงถูกรังแก ? สังคมไม่ต้องการคนดีๆ เสียแล้วหรือ ? ผมยังไม่เห็นใครที่เขียนหนังสือโต้แย้งด้วยเหตุผล

ต่อมติของคณะการกสงฆ์...ฯ ใบไม้ใบเดียวมองไม่เห็นเทือกเขาไท่ซาน หรือเส้นผมเส้นเดียว บังภูเขาเอาไว้ ก็เป็นเสียอย่างนี้แหละ"

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ได้วิเคราะห์ว่า *"กรณีสันติอโศก ที่ถูกรุมอัดจากหลายทิศทางนั้น ปฏิเสธไม่ได้ว่า ปัจจัยสำคัญ ก็เนื่องมาจากบทบาทของ พลตรีจำลอง ที่นำศาสนากับการเมืองมาร้อยไว้ด้วยกัน เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมา ฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามทั้งทางศาสนา และการเมือง จึงประสานกันเป็นแนวร่วม รบกระหน่ำทั้งจำลองและสันติอโศก อย่างไม่ยั้งมือ โหมด้วยบรรดาผู้ที่เสียประโยชน์ จากแนวทางการดำเนินนโยบายในการบริหารกรุงเทพมหานคร ของ พลตรีจำลอง"*

ธงชัย สว่างวัฒนกุล *(ชาวคริสต์พระโขนง) "กระผมไม่เคยคิดว่า สำนักนี้เป็นคนละศาสนา หรือคนละพระเจ้า ในเมื่อจุดใหญ่ มีอยู่ด้วยกันแค่ ๒ จุด คือ ความดีกับความชั่ว หรือ สวรรค์และนรก เท่านั้น ผมตีความหมายว่า **'คนทำดีทุกคน ต้องอยู่ฝ่ายธรรมะ หรือบริวารของพระเจ้า'** ไม่ว่าจะปฏิบัติตนในวิธีการของศาสนาใด และคนทำความชั่วทุกคนเขาจะนับถือศาสนาอะไร... กระผมไม่ได้วิตกเลยว่า 'พ่อท่านจะเป็นยังไงต่อไป' **เพราะคนเราทำดี...ความดีมันอยู่ในตัวเต็มที่แล้ว** จะไปไหน อยู่ไหน ความดีนั้น มันจะกระจายได้ทุกหนทุกแห่ง"*

อุเบกข์ ปฏิมาพันธ์ *"ด้วยนามแห่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาเมตาและปรานีเสมอ ภายใต้ภาวการณ์เช่นนี้ เป็นเรื่องยากที่ผู้ถูกกดขี่ จะไปอุทธรณ์ร้องทุกข์ถึงความคับแค้นเอากับใคร กระผมขอแสดงความเสียใจมายังท่านและญาติธรรม **แต่ขอให้ท่านสู้ต่อไปด้วยความมั่นใจ อดทน ไม่เบื่อหน่าย ไม่เหน็ดเหนื่อย**"*

พระโพธิรักษ์ *"กรณีที่เกิดขึ้นนี้ **เป็นกรณีพิเศษครั้งแรก ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับศาสนา เกิดไม่ได้ง่ายๆ** มองในแง่ดี-ก็ดี มองในแง่ร้าย-ก็ร้าย ถ้ามองให้ลึกๆ แล้วมีผลต่อองค์กรของสังคมโดยตรง เพราะคณะสงฆ์ไทยจะเกิดการตื่นตัวพัฒนาเปลี่ยนแปลง เพียงแต่ว่า **'ทางเราต้องอดทน'** เมื่อเราไม่ผิด โดยสัจจะก็ไม่ผิด สิ่งที่เราทำดี-ก็ดี **กุศล** ก็คือ **กุศล** ไม่มีใครสามารถบิดพลิ้ว **'สัจจะแห่งกรรม'** ได้*

***แม้เขาจะโฆษณาว่า 'เราผิด'** ก็เป็นวิธีการโฆษณาตามภูมิปัญญา และอัตตามานะของเขา ที่จะต้องบอกประชาชน หรือปกป้องตนเอง ถ้าเราไม่สามารถทำให้เขาเข้าใจเราได้ เราก็ต้องถูกปราบปรามลง ก็น่าสงสารประเทศชาติ !"*

● คดีสันติอโศก

คดีสันติอโศก *(พ.ศ. ๒๕๓๒)* **เป็นข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่ต้องบันทึกไว้ในยุคกึ่งพุทธกาล** *(๒๕๐๐ ปี)*

นับว่า ***"เป็นการชำระสะสางพระศาสนาครั้งใหญ่"*** เพราะมีการตั้งคณะการกสงฆ์ ประกอบด้วยเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งธรรมยุตและมหานิกาย มีจำนวนรวมกันถึง ๑๕๑ รูป ร่วมกันทำสังฆกรรมจัดการคณะสงฆ์ชาวอโศก พร้อมกับให้ทำ **"ปกาสนียกรรม"** ซึ่งเป็นครั้งที่ ๒ ในประวัติศาสตร์ของ **พุทธศาสนา** เพื่อชำระสะสางกวาดล้างเสี้ยนหนามของศาสนาให้หมดไป

การจัดการกับ "พระโพธิรักษ์" และสาวกทั้ง ๗๙ ในครั้งนี้ ถ้าพิจารณาในภาพรวมของศาสนา นับว่า **"เป็นผลดี"** เพราะทำให้มีการวิพากษ์-วิภาษ-วิจัย-วิจารณ์กันถึง *"ความถูก-ความผิด อะไรสมควร-อะไรไม่สมควร"* ซึ่งแต่เดิมสังคมปล่อยให้ศาสนาเป็นเรื่องของ **"ชั่วช่างชี-ดีช่างสงฆ์"** แต่ฝ่ายเดียว

ในช่วงเกิดคดีสันติอโศก มีศัพท์ฮิตทางศาสนาเกิดขึ้นมากมายเช่น *คำว่า การกสงฆ์, ปกาสนียกรรม, อุตริมนุสธรรม, นานาสังวาส, อุปสัมบัน, อนุสัมบัน และความเป็นสมี ฯลฯ*

จึงนับว่า เป็นเรื่องดี ที่ก่อให้เกิดการศึกษาพุทธศาสนาโดยธรรมชาติอย่างได้ผล

นอกจากนี้ คดีทางศาสนาหลายๆ คดี ที่เคยปล่อยปละละเลย ก็พลอยฟ้าพลอยฝนโดนหางเลขไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ *อาจารย์ส้วน ปลัดขิก, มหาปลาไหลทอง ทางภาคเหนือ, คดีเครื่องราชย์ หรือคดีปลอมตราตั้งก็ตาม*

เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาในเวลาไล่เลี่ยกันนี้ ก่อให้เกิดการตื่นตัวอย่างมากในรอบพันปีของพุทธศาสนา เรื่องของศาสนากลายเป็นข่าวใหญ่ของหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ นับเป็นเวลาแรมเดือน

นอกจากนี้ยังมีหนังสือธรรมะ เพื่อทำความเข้าใจกับพุทธศาสนิกชน ซึ่งมีทั้งฝ่ายศาสนากระแสหลัก และกระแสรองอันเป็นของสันติอโศกเอง ออกมาอีกมากมาย

การลำดับเหตุการณ์สำคัญในคดีสันติอโศก รายละเอียดของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น มีการรวบรวมข้อมูลจากหลายๆ ฝ่าย-หลายๆ ด้านด้วยกัน ทั้งข้อมูลจากด้าน**สันติอโศก** จากด้าน**มหาเถรสมาคม** รวมไปถึงผู้สนับสนุนฝ่ายมหาเถรสมาคม

THE NATION
Police call Patituk for questioning

● "สรุปข่าว" กรณีสันติอโศก

๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ คณะสงฆ์ชาวอโศก ๒๑ รูป สามเณร ๒ รูป นำโดย **พระโพธิรักษ์** ประกาศขอแยกตัวลาออกจากการปกครอง ของ **มหาเถรสมาคม** อันเป็นคณะสงฆ์หมู่ใหญ่ เพื่อทำงานศาสนา

พระโพธิรักษ์ ยืนยันว่า ***"อาตมาไม่ได้ทำสังฆเภท อาตมาทำนานาสังวาส"***

ปี ๒๕๒๕ พระอนันต์ ชยานันโท หรือ **พ.ต.ต. อนันต์ เสนาขันธ์** หัวหน้าขบวนการชนวน เปิดประเด็นโจมตีเอาผิด **"พระโพธิรักษ์"** อย่างเข้มข้น ในรายการ **"ชั่วอย่าช่างชี ดีอย่าช่างสงฆ์"** ณ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๙

๓๑ พ.ค. ๒๕ ที่ประชุม **มหาเถรสมาคม** มีมติให้ **กรมการศาสนา** ตั้งคณะทำงานแบ่งเป็น ๓ ชุด คือ ด้านกฎหมาย *(นายสมภพ โหตระกิตย์ ประธานรับผิดชอบ)* ด้านพระธรรมวินัย *(นายสุชีพ ปุญญานุภาพ)* ด้านมวลชน *(นายสมพร เทพสิทธา)*

๒๓ ก.ค. ๒๕ หนังสือของ **กรมศาสนา** ที่ ศธ ๐๔๐๗/๘๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึง ผู้อำนวยการฝ่ายเดินรถ

มหาเถรสมาคม และกรมการศาสนา มีมติว่า "พระภิกษุและสามเณรในสำนักสันติอโศก มิได้อยู่ในการปกครองของคณะสงฆ์ไทย ไม่ให้มีสิทธิลดราคาค่าโดยสารรถไฟเช่นเดียวกับ พระภิกษุ สามเณร ที่อยู่ในปกครองของคณะสงฆ์ไทย"

พ.ย. ๒๕๒๘ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าฯ กทม. เปรียญธรรมสมาคม เคลื่อนไหวเรื่องของ **"สันติอโศก"** โดยพระผู้ใหญ่หลายรูปสนับสนุน

พ.ค. ๒๕๓๑ สันติอโศก ปรากฏเป็นข่าวมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และทวีความเข้มข้นที่จะจัดการกับสันติอโศก ในความผิดเป็นสำนักเถื่อน เป็นกลุ่มพระนอกธรรม-วินัย เป็นพระปลอมไม่มีใบสุทธิ บวชไม่ถูกตามหลักพระพุทธเจ้ากำหนดไว้ **"พระโพธิรักษ์"** ไม่ได้เป็นพระ แต่กลับตั้งตัวเป็นอุปัชฌาย์บวช อีกทั้งไม่มีใบแต่งตั้งเป็นอุปัชฌาย์จากมหาเถรสมาคม

พระที่ **"พระโพธิรักษ์"** บวชให้ ไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย ! เป็นพระเถื่อน !

ก.ค. ๒๕๓๑ การโจมตีรุนแรงกระหน่ำหนัก สังคมเริ่มสับสนในความเกี่ยวข้องระหว่าง **"สันติอโศก"** กับ **"พรรคพลังธรรม"**

คดีกรณีสันติอโศก

๒๔ ก.ค. ๓๑ พระเทพเวที *(ประยุทธ์ ปยุตฺโต)* ออกหนังสือ"กรณีสันติอโศก"

๑๐ ส.ค. ๓๑ พล.อ.มานะ รัตนโกเศศ รมว.กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศว่า *"งานแรกที่จะต้องจัดการให้เรียบร้อย คือ ปัญหาสันติอโศก"*

๒๐ ส.ค. ๓๑ นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ *(เลขาฯ รมว.กระทรวงศึกษาธิการ)* ได้มาเจรจากับพระโพธิรักษ์ โดยเห็นว่า *"พระโพธิรักษ์ ทำผิด พ.ร.บ.คณะสงฆ์ จะเป็นผู้ประสานให้มีการเจรจา กับเจ้าหน้าที่ของกรมการศาสนา"*

พระโพธิรักษ์ ยืนยันว่า *"อาตมาไม่ได้ทำผิดกฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ...ต่อให้เรื่องนี้ขึ้นศาล และอาตมาก็ไม่ได้ดูถูกตุลาการนะ !*

สมมุติว่า "สันติอโศก-ถูก มหาเถรสมาคม-ผิด" จะตัดสินให้สันติอโศก-ถูก มหาเถรสมาคม-ผิด ตุลาการต้องคิดหนักนะคุณ !

อาตมาเกิดมาเพื่อที่จะทำงานนี้นะ อาตมาเข้าใจมากมายเลยว่า เรื่องอะไรที่เกิดอยู่ในขณะนี้ เป็นเรื่องของอะไรต่อมิอะไรทางด้าน ***จิตวิญญาณ*** *อาตมาเข้าใจ"*

๑๕ ก.ย. ๓๑ นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ ขอเจรจาสองต่อสองกับพระโพธิรักษ์ที่ปฐมอโศก ณ ศาลาคลายกังวล โดยขอให้พระโพธิรักษ์ ขึ้นกับมหาเถรสมาคม และ พ.ร.บ.คณะสงฆ์ แล้วกระทรวงศึกษาธิการจะช่วยทำเรื่องจดทะเบียนวัดให้ถูกต้อง และจะทำหน้าที่เป็นคนกลางชี้แจงกับมหาเถรสมาคม

๒ พ.ย. ๓๑ ตั้งคณะการกสงฆ์ และได้มีการยื่นฎีกาต่อในหลวง โดยกลุ่มคุณหญิง ในเรื่องพฤติกรรมของ **"พระโพธิรักษ์"**

๒๒ พ.ค. ๒๕๓๒

(แนวหน้า) สันติอโศกเถื่อน โพธิรักษ์นักพรต ไม่ใช่พระ !

ประชุมการกสงฆ์ ๒๓ พ.ค. เสนอจับสึกยกสำนัก

(การประชุมการกสงฆ์ ครั้งแรกในประวัติศาสตร์ชาติไทย ที่พุทธมณฑลประกอบด้วย เจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด ทั้งธรรมยุต และมหานิกาย รวมทั้ง สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชฯ โดยแต่งตั้ง พระธรรมมหาวีรานุวัตร เจ้าคณะ กทม. เป็นประธานคณะการกสงฆ์)

๒๓ พ.ค. ๓๒

(สยามรัฐ) ชี้ขาดสำนักสันติอโศกวันนี้ **"จำลอง"** ขอไม่ออกความเห็น

(แนวหน้า) อ้างรัฐธรรมนูญ พุทธศาสนา...ไม่มีการสงวนสิทธิ์

"โพธิรักษ์" สู้ โต้มหาเถรสมาคมเพี้ยน คุยบรรลุโสดาบัน

๒๔ พ.ค. ๓๒

(สยามรัฐ) ลงมติให้มหาเถรสมาคม ใช้อำนาจสึก **"โพธิรักษ์"**

(เดลินิวส์) มติสงฆ์สันติอโศกผิด โพธิรักษ์ต้องสึกไป นิกายใหม่ตั้งไม่ได้

(มติชน) สังฆราชตรัส "เสี้ยน" ศาสนา ล้างสันติอโศก
มติผู้นำสงฆ์ **สึก "โพธิรักษ์"** ประมาณรับลูก เตรียมจับ

(ไทยรัฐ) ชี้ขาด **"สันติอโศก" สึก "โพธิรักษ์"** ใช้มาตรการ ๔ ข้อ

(กรุงเทพธุรกิจ) คณะสงฆ์ให้ **"พระโพธิรักษ์" สึก !!**
แต่งตั้งพระเถระชั้นผู้ใหญ่ พิจารณากรณีสันติอโศก

(บ้านเมือง) มติเอกฉันท์การกสงฆ์ **สึก "โพธิรักษ์"** ไม่กลัวลูกศิษย์ก่อม็อบ

(เดลิมิเร่อร์) มหาเถรสมาคมมีมติ **สึก "โพธิรักษ์"** ล้มสันติอโศก

(แนวหน้า) สั่ง **จับ "พระโพธิรักษ์" สึก !!** สังฆราชอนุโมทนา
ชี้เป็นเสี้ยนหนามร้าย บั่นทอนพุทธศาสนา

(มติชน) ลงบทความพิเศษ **"อวสานสันติอโศก"**

๒๕ พ.ค. ๓๒

(เดลินิวส์) หลังการประชุมคณะการกสงฆ์ ไม่มีปฏิกิริยาโต้แย้ง ถึงความควรไม่ควรของมหาเถรสมาคม เตรียมแจ้งข้อหาไปที่ มท. ให้เวลา ๗ วัน **สึก "โพธิรักษ์"**

(สยามรัฐ) ชี้ **"โพธิรักษ์"** หมดทางเลือก !! ต้องปฏิบัติตามการกสงฆ์เสนอ

(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ตัดพ้อ อาตมาชั่วหรือ ?

(บ้านเมือง) **สึก "โพธิรักษ์"** มีปัญหามาก อาจถึงฟ้องร้องเป็นคดี

(มติชน) **"พระโพธิรักษ์"** ไม่หวั่นถูกจับสึก ยอมติดคุกรักษา **"ธรรม"**

(กรุงเทพธุรกิจ) ประชุมมหาเถรสมาคม **สึก "โพธิรักษ์"** จันทร์นี้

(แนวหน้า) ให้มหาเถรฯ ชี้ขาด **สึก "โพธิรักษ์"** ใน ๗ วัน
"พลังธรรม" โวย พระแจกปลัดขิกทำไมไม่จัดการ

๒๖ พ.ค. ๓๒

(ไทยรัฐ) เป็นอริยชนแล้ว อาจจะเตะคนได้
ชี้...อ้างสิทธิส่วนตัวไม่ได้ ต้องอยู่ใต้กฎหมายสงฆ์

(สยามรัฐ) คึกฤทธิ์หนุนมหาเถรฯ **ให้จับสึก "โพธิรักษ์"**

(เดลิมิเร่อร์) เตือนสติชาวพุทธ ปัญหาโพธิรักษ์ สิ่งดีที่มีเลศนัย

(เดลินิวส์) สงฆ์ตำหนิ (มหา) ปกป้องสันติอโศก
(แนวหน้า) เตือนสานุศิษย์สันติอโศก อย่าคิดสร้างม็อบสู้เถรฯ
(บ้านเมือง) **"พระโพธิรักษ์"** ผ้าเหลืองร้อน ทุกฝ่ายจี้ให้สึก

๒๗ พ.ค. ๓๒

(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์" ไม่สึก** ขอพึ่งบารมีศาล
อ้างคำสั่ง "มหาเถรฯ" ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(แนวหน้า) สั่งตำรวจตรึง ! สำนักสันติอโศก หวั่นเหตุร้าย
สั่งสยบม็อบ ต้าน **"โพธิรักษ์"** งดเทศน์
(เดลิมิเร่อร์) สั่งสันติบาลจับตาดูสันติอโศกใกล้ชิด
ตัดไฟต้นลม ก่อนสาวกก่อเหตุรุนแรง
(ไทยรัฐ) ชี้กรณี **"โพธิรักษ์"** ทำดียังไง ? ก็ผิด !
(ไทยรัฐ) มหาเถรสมาคมเอาแน่ **จับสึก "โพธิรักษ์"**
(สยามรัฐ) สั่งจับตาสานุศิษย์สันติอโศก หวั่นลุกฮือก่อความปั่นป่วน
(สันติอโศก) ทำกิจวัตรตามปกติ มีตำรวจนอกและในเครื่องแบบ ดูแลความสงบเรียบร้อย

๒๘ พ.ค. ๓๒

(เดลิมิเร่อร์) "เฉลิม" กังขา **"พลังธรรม"** กินปูนร้อนท้อง
"โพธิรักษ์" ชี้แนะสาวกอย่ารุนแรง
(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** ระดม นักกฎหมายสู้ศึกใหญ่
(มติชน) **"โพธิรักษ์"** ฉะสงฆ์มหาเถรฯ
(ไทยรัฐ) สันติบาลทำนิ่มนวล จับตาดู **"สันติอโศก"**
(สยามรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ประกาศ ยอมติดคุก ไม่ยอมสึก
(แนวหน้า) **"โพธิรักษ์"** ยันไม่สึก ! ประกาศยอมติดคุก
โต้มหาเถรฯ ใครทำพระธรรมวินัยวิปริต?

๒๙ พ.ค. ๓๒

(ไทยรัฐ) มหาเถรออกทีวีอัดสันติอโศก ชี้ผิด **"โพธิรักษ์"**
(วัฏจักร) จัดนิทรรศการความเป็นมาที่เชื่อว่า ไม่ผิด
สาวก **"โพธิรักษ์"** นัดชุมนุม ๕ มิถุนายน
(เดลินิวส์) ยิ่งถูกตี คนยิ่งขึ้น !!!

(บ้านเมือง) ศึกผ้าเหลืองวุ่น เถรสมาคมโต้ **"พระโพธิรักษ์"**
ยันต้องกำจัดสำนักสันติอโศก เพื่อรักษาพระพุทธศาสนาไว้
(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** ทำเท็ป โต้ถูกข้อกล่าวหา
(เดลิมิเร่อร์) สันติอโศกถึงกาลวิบัติ ! "มหาเถร" ยืนยัน ไม่ได้ริษยารังแก
(ไทยรัฐ) ชี้ขาดชะตา **"พระโพธิรักษ์"** วันนี้
(แนวหน้า) **"โพธิรักษ์"** สั่งบริวารทุกสำนักทั่วประเทศ ยึดอหิงสาสู้
ห้ามเคลื่อนไหว งดนิมนต์ป้องกันเหตุร้าย
(มติชน) สันติอโศกทำเท็ป **"คนหยาม-ฟ้าไม่หยาม"**
"จำลอง" ต้าน **สึก "โพธิรักษ์"** มหาเถรยึดทีวี.อัดแหลก
(สยามรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ขู่ **"ไม่ใช่เรื่องเล็ก"** เตรียมใช้เพลงขอความเห็นใจ
(ช่อง ๙ อ.ส.ม.ท.) รายการสนทนาธรรมพิเศษ โดย พระธรรมมหาวีรานุวัตร ดำเนินรายการ พระธรรมดิลก เป็นผู้ชี้แจง *"...การจัดการครั้งนี้ ไม่ใช่เป็นการรังแก หรือเห็นว่าเขาดีกว่า แต่ทำไปด้วยเมตตาปรานี และเพื่อรักษาพระพุทธศาสนา"*

๓๐ พ.ค. ๓๒

(ไทยรัฐ) มหาเถรเงื้อค้างกรณี **"โพธิรักษ์"** ยังสึกไม่สำเร็จ
(เดลินิวส์) มหาเถรฯ ให้กฤษฎีกาตีความ ไม่กล้า **จับสึก "พระโพธิรักษ์"**
(สยามรัฐ) เจ้าตัวเสียงแข็งไม่รับมติ ตำรวจเตรียมรับม็อบสาวก
มหาเถรพิพากษาสันติอโศก ให้ **จับสึก "พระโพธิรักษ์" กับพวก** ส่งกฤษฎีกาตีความ ชี้ชะตาใน ๗ วัน **สันติอโศก** ยังเหนียว มหาเถรไม่กล้าฟัน

๓๑ พ.ค. ๓๒

(เดลินิวส์) ขอเวลา ๓ สัปดาห์ สึกไม่สึก **"โพธิรักษ์"**
(ไทยรัฐ) พร้อมบวชใหม่ สาวก **"โพธิรักษ์"**
(สยามรัฐ) ชี้ตำรวจมีสิทธิ์ **จับโพธิรักษ์สึก** เฉลิมอาสาส่งหน่วย ฉก. ลุย

ข่าวกรณีสันติอโศก ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ วารสารต่างๆ วิทยุ โทรทัศน์ ต่อเนื่องนานนับเดือน มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์แสดงความคิดเห็นหลากหลายแง่มุม ทั้งจากนักการเมือง อาจารย์มหาวิทยาลัย พระ คอลัมนิสต์ พุทธศาสนิกชนที่เขียนจดหมายไปยังหนังสือพิมพ์ รวมไปถึงสภากาแฟ วงสนทนาชาวบ้าน ต่างหยิบยกประเด็นสันติอโศก มาถกกันอย่างกว้างขวาง ถึงกับกล่าวว่า *"กรณีสันติอโศก เป็น*

เหตุการณ์วิกฤติล่อแหลมครั้งที่ ๓ ในวงการพุทธศาสนายุครัตนโกสินทร์"

(ครั้งที่ ๑ กรณีพระวชิรญาณ หรือสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตั้งนิกายธรรมยุตขึ้น พ.ศ. ๒๓๗๒ ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๗๗ พระมหานิกายตั้งกลุ่ม "คณะปฏิสังขรณ์" ยื่นเอกสารเรียกร้องต่อรัฐบาล และมหาเถรสมาคม ขอให้แก้ไขปรับปรุงการบริหาร เพื่อให้สงฆ์ ๒ ฝ่าย เสมอภาคในการบริหาร)

๑ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) ถก **"สันติอโศก"** นานาสังวาส

(เดลินิวส์) ชุมนุมญาติธรรม งานวัดธรรมดา

(มติชน) ตรึง ตำรวจรับวันอโศกรำลึก **"สันติอโศก"** ทั่วประเทศชุมนุม

๒ มิ.ย. ๓๒

(มติชน) ปิด น.ส.พ. ห้ามล้ำเส้นข่าว **"สันติอโศก"**

(สยามรัฐ) ชี้โพธิรักษ์ไม่มีสิทธิ์กลับมาบวช ห้ามน.ส.พ.ลงข่าวหนุนสันติอโศก

(แนวหน้า) เตือน **จำลอง** อย่าดึงฟ้าลงต่ำ เจ้าคณะกทม.ระบุโทษถึงจำคุก

๓ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) เตือน **"โพธิรักษ์"** ก่อความแตกแยก

๔ มิ.ย. ๓๒

(แนวหน้า) เปรียญธรรมฯ ขู่ **"สันติอโศก"** อย่าดื้อ ก่อม็อบเป็นเจอดี

(มติชน) **"ชาวอโศก"** นัดชุมนุมใหญ่พรุ่งนี้ มหาเถรฯ จี้ปราบเดรัจฉานวิชา

๕ มิ.ย. ๓๒

(แนวหน้า) **"โพธิรักษ์"** ชุมนุมพล ๓ พัน ตำรวจตรึงสันติอโศก

(มติชน) สันติอโศก มหาเถรฯ ตอน **"ดวลด้วยเพลง"**

(ผู้จัดการ) สหบาทาอัด **พล.ต.จำลอง** การเมือง-กลุ่มทุน-ทหาร

๖ มิ.ย. ๓๒

(สยามรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ยังกร้าว โต้เฉลิมบ้าอำนาจ

(บ้านเมือง) **"โพธิรักษ์"** ไม่กลัวยุบ **"สันติอโศก"**

(มติชน) เชาวริน ตั้งแท่น มท. แจ้งความ **จำลอง** หมิ่นพระสังฆราช

(เดลิมิเรอร์) **"โพธิรักษ์"** ศอกกลับเหลิม ระวังหน้าแตก

มีการประชุมพระสังฆาธิการ และพระภิกษุสามเณร ในเขตกรุงเทพมหานคร

เพื่อ **"ปกาสนียกรรม"** ตามมติมหาเถรสมาคม ณ พุทธมณฑล

๗ มิ.ย. ๓๒

(เดลินิวส์) ประกาสนียกรรม **"โพธิรักษ์"** ๗ กรณี
(แนวหน้า) ระบุ **"โพธิรักษ์"** ผิด ๗ กระทง ร้องกองปราบจัดการด้วย
(เดลิมิเร่อร์) พระเณรคับคั่งพุทธมณฑล กว่า ๕ พันรูป
ร่วมพิธี **"ปกาสนียกรรม"** กรณีสันติอโศก
(บ้านเมือง) กลุ่มพลังแจ้งกองปราบ **จับ "โพธิรักษ์"**
(สยามรัฐ) ประชุมพระผู้ใหญ่นับหมื่น แจ้งความผิด **"โพธิรักษ์"**
(ข่าวสด) **"มหาจำลอง"** ไม่วิตก ชี้ปัญหา **"สันติอโศก"** ไม่ใช่เรื่องใหม่
จะจบอย่างไร ให้ติดตามดูกันต่อไป
(บ้านเมือง) เตรียมจับ **"โพธิรักษ์"** ถ้าไม่สึก
(แนวหน้า) ทำเนียบหวั่นสงครามศาสนา **"โพธิรักษ์"** ดื้อประกาศยอมแพ้
(มติชน) ประชุมปกาสนียกรรม/ให้จับสึก ผู้นำสงฆ์ ๕,๐๐๐ ย้ำโทษโพธิรักษ์

๘ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) ชี้ผิด **"โพธิรักษ์"** ดุจเถรเทวทัต
(ไทยรัฐ) รับเหตุการณ์ **สึก-โพธิรักษ์** เลขาฯ มานะ วิ่งล็อบบี้เต็มที่
หวังให้ **"พระโพธิรักษ์"** สึกเอง **"โพธิรักษ์" ย้ำ !! ไม่สึกแน่ !!**
(มติชน) เกรงเหตุบานปลาย ชี้ขาดปัญหาสันติอโศก
(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** ทำผิด ๗ ข้อ วันที่ ๘ นี้ ชี้ชะตาสำนักสันติอโศก
(สยามรัฐ) **"โพธิรักษ์"** แข็งกร้าว **"ไม่สึก" !!!**
(บ้านเมือง) พระเถระเตือนระวังย่ำศาสนา **เฉลิม** ยัน โพธิรักษ์ผิดต้องจับสึก
(แนวหน้า) นัดชี้ชะตา **"สันติอโศก"** สาวกภูธรเคลื่อนเข้ากรุง
(วัฏจักร) ชี้ **"สันติอโศก"** ยอมหักไม่ยอมงอ
(สยามรัฐ) นัดชี้ชะตา **"โพธิรักษ์"** ๘ มิ.ย. **ประมาณ** ยัน ไม่ห้ามหนังสือพิมพ์

๙ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) เลิกอะลุ้มอล่วย **"โพธิรักษ์" ต้องสึก !**
(แนวหน้า) **"โพธิรักษ์" ถึงฆาต** กฤษฎีกาชี้ขาด ให้มหาเถรฯ สึกใน ๗ วัน
ปฏิเสธคุก ๖ เดือน มานะวางแผนจับ

(บ้านเมือง) ตำรวจจับ **"โพธิรักษ์" !** ดื้อแพ่งสึก เตรียมกำลังกวาดล้าง
(สยามรัฐ) ลงมติให้ **"มหาเถร"** สึก **"โพธิรักษ์"**
(เดลิมิเร่อร์) **"โพธิรักษ์"** หมดหนทางดิ้น กฤษฎีกาสั่งให้สึกภายใน ๗ วัน
(เดลินิวส์) กฤษฎีกาตีความ **สึก "โพธิรักษ์" ได้**

๑๐ มิ.ย. ๓๒

(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** ยอมสึก
(มติชน) **"โพธิรักษ์"** ยอมถอดจีวร ๑๑ มิ.ย.
(บ้านเมือง) **"โพธิรักษ์"** ยอมสึกแล้ว เปลี่ยนจากพระเป็นพราหมณ์
(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ยอมแพ้ ตัดใจถอดจีวรพร้อม ๗๙ สาวก
(วัฏจักร) เปลี่ยนมาแต่งเครื่องแบบเฉพาะสำนัก **โพธิรักษ์** ละทิฐิสละสมณเพศ
(เดลิมิเร่อร์) **"โพธิรักษ์"** พร้อมสาวกยกธงขาว ยอมถอดจีวร เปลี่ยนโฉมใหม่

๑๑ มิ.ย. ๓๒

(แนวหน้า) มหาเถรฯ แตกหัก สั่งจับ **"โพธิรักษ์"** สึก
เจ้าสำนักสันติอโศกขัดขืน ยอมติดคุก
(เดลินิวส์) มหาเถรไม่รับรู้ **"โพธิรักษ์"** ยัน...**ต้องสึก !**
(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ยักท่า ตัดสินใจ **"ไม่สึก" !**
(ไทยรัฐ) วันนี้ตอน ๔ โมงเย็น ชาวอโศกถอดจีวร
(สยามรัฐ) ยันเครื่องแต่งกายกับข้อตกลงใหม่ ไม่ถือว่าลาจากสมณเพศ
มหาเถรย้ำ **จับสึก "โพธิรักษ์"** ศาสดาสันติอโศกขอขึ้นศาล
(มติชน) ยืนยันยังเป็นพระ ไม่รับคำสั่งสังฆราช
"โพธิรักษ์" สละจีวรแล้ว ประกาศสู้คดีในศาล
(ดาวสยาม) พระเถระยังข้องใจ **"โพธิรักษ์"** ตั้งคณะใหม่สูงกว่าพระ

๑๒ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** จนมุม ครบ ๗ วัน จับแน่
(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ไม่สึก แค่แต่งชุดใหม่
(มติชน) ยันยังเป็นพระ ไม่รับคำสั่งสังฆราช โพธิรักษ์สู้ในศาลถูกห้ามบิณฑบาต
(มติชน) **"คึกฤทธิ์" ชี้ "โพธิรักษ์"** หากออกบิณฑบาต ตำรวจจับได้ทันที
(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** ปลงตกยินดีรับกรรม ชุมนุมสาวกรอตำรวจมาจับกุม

(สยามรัฐ) หากยังไม่ดำเนินการให้ถูกต้อง จัดการแน่
"โพธิรักษ์" ยังไม่ยอมสึก ประมาณให้เวลา ๗ วัน
(แนวหน้า) ทีวีทหารแจ้งด่วน ออกอากาศพร้อมวิทยุเครือข่าย ทบ. ทั่วประเทศ
แนะ **โพธิรักษ์ "สึก"**
(เดลิมิเร่อร์) บิ๊กมาณ ระบุ **"โพธิรักษ์"** พูดกลับไปกลับมา เลยยุ่ง
(บ้านเมือง) มท.ขอเวลาอีก 7 วัน ปราบ **"โพธิรักษ์"** ให้ปฏิบัติตามเถรสมาคม

๑๓ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) ชี้โทษ **"โพธิรักษ์"** หากยังขืน **"ดื้อ"**
ให้ทุกคนอดกลั้นรอ **"โพธิรักษ์"** ๑๗ มิ.ย. ๒๑ น.
(สยามรัฐ) มหาเถรฯ ย้ำ หมดหน้าที่แล้ว รมว.ศึกษาฯ ให้เวลา ๗ วัน
ตำรวจพร้อมจับ **"โพธิรักษ์"** กับ ๗๙ สาวก
(แนวหน้า) จ้องจับสาวกสันติอโศก บิณฑบาตผิด **"ขอทาน"**
จับส่งกรมประชาสงเคราะห์
(บ้านเมือง) กรมการศาสนายื่นคำขาด **ให้ "โพธิรักษ์" สึก** ภายใน ๗ วัน
จำลอง ปฏิเสธ ไม่เคยได้หนุน
(มติชน) **"โพธิรักษ์"** จนมุมมหาเถร ห้ามใช้ **"สมณะ"** นำหน้าชื่อ
๓ ทุ่ม วันที่ ๑๗ มิ.ย. หมดเวลา-ไม่สึกเจอคุก
(เดลินิวส์) ดึงจีวรสึก **"โพธิรักษ์"** ก็ไม่ขัด ครบ ๗ วัน ให้ ตร.จับโดยทันที
มหาเถรสมาคม ต้องการให้ **"โพธิรักษ์"** เปล่งวาจา
(เดลิมิเร่อร์) ตำรวจเตรียมจัดเรือนจำบางเขนไว้รอ **"โพธิรักษ์"**
หากยังดื้อ ! ไม่ยอมสึก !

๑๔ มิ.ย. ๓๒

(สยามรัฐ) โทร.ขู่พระโสภณฯ **"โพธิรักษ์"** ยืนกราน ไม่สึก-ยอมติดคุก
(ดาวสยาม) **โพธิรักษ์** ยอมสอนคนคุก ให้สัมภาษณ์ ยู.พี.ไอ. ไม่ยอมเปล่งวาจา
เพราะเป็นการโกหก การจับสึกของพระ เสมือนการประหารชีวิต
(แนวหน้า) คาราบาว ขอทุกฝ่ายอภัยทาน ปฏิเสธร้องเพลงสันติอโศก
(บ้านเมือง) **สาวก "โพธิรักษ์"** แห่ทำบัตรประชาชน
"เฉลิม" รอ มท.จับ แฉความผิดรุนแรง รวบแน่ ๑๗ มิ.ย นี้

(แนวหน้า) **สาวก "โพธิรักษ์"** แห่ทำบัตรประชาชน
(มติชน) สังฆราชแนะ ใช้ขันติ แก้ปัญหาสันติอโศก
(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** บวชอีกไม่ได้แล้ว กระทำผิดถึงขั้นปาราชิกรุนแรง
ปกาสนียกรรม วันที่ ๑๕ มิ.ย นี้
(เดลินิวส์) **แอ๊ด คาราบาว** วอนยุติศึกพระ ไม่รับร้องเพลง **"โพธิรักษ์"**
อยากให้สงบ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรมโต้ กรณีถูกหาขอทาน
(ไทยรัฐ) จวกแรง **"โพธิรักษ์"** ไม่จริงใจ
มหาเถรสมาคม ไม่ยอมรับการเปลี่ยนเสื้อผ้าของพระโพธิรักษ์

๑๕ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ชักแย่ คนใส่บาตรน้อย ให้ยึดข้อตกลงของชัยภักดิ์
(สยามรัฐ) ยัน **"โพธิรักษ์"** พ้นจากพระแล้ว
(ไทยรัฐ) **จับ "โพธิรักษ์" สึก** เช้าวันอาทิตย์
(บ้านเมือง) **แสวง** เตรียม ตร. เล่นงาน **"โพธิรักษ์"**
(มติชน) เก็บข้อมูลหลักฐานได้เพียบ สั่งตำรวจพร้อมลุย สึกโพธิรักษ์ ๑๘ มิ.ย.
(แนวหน้า) ศปก.ช หวั่นเกิดสงครามศาสนา ให้ประนีประนอมยุติปัญหาโพธิรักษ์
(เดลิมิเร่อร์) ทิ้ง จ.ม. เปิดผนึกทั่ว กทม.
ระบุ **"จำลอง"** สาวก **"โพธิรักษ์"** ทำภาพพจน์กทม. เสื่อม !
(เดลินิวส์) **"แสวง"** รีบจัดการ **ให้ "โพธิรักษ์" สึก !**

๑๖ มิ.ย. ๓๒

(มติชน) **"โพธิรักษ์"** ทำบัตรแล้ว เป็น **"นายรัก"** แบบปุถุชน
(เดลินิวส์) **"โพธิรักษ์"** ยอมใช้นำหน้าว่า...นาย ยื่นขอบัตรประชาชน
(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ยอมไปทำบัตรแล้ว
(บ้านเมือง) **"โพธิรักษ์"** ยอมอ่อนข้อ ไปทำบัตรประชาชนแล้ว
(ไทยรัฐ) วอนยุติขัดแย้ง **กรณี-โพธิรักษ์**
(เดลิมิเร่อร์) **"โพธิรักษ์"** ทำบัตรประชาชน เกราะกำบัง ถ้าโดนจับสึก
(สยามรัฐ) ยอมทำบัตรประชาชนถือว่า สึกหรือยัง ?
ปัญหา **"โพธิรักษ์"** ไม่สิ้นสุด เถรสมาคมตีความอีก
(ดาวสยาม) สาวกแห่ไปทำตาม บิ๊กมาณรอครบ ๗ วัน ต้องเปล่งวาจาสึก

(แนวหน้า) **"โพธิรักษ์"** เล่นเกม ยื่นขอทำบัตรประชาชนในนาม **"นายรัก"**
สังฆราชยัน ต้องสึก !

๑๗ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) เภา สั่งแสวงสอบจับ นายรัก ไม่สึก แต่งกายคล้ายพระสงฆ์
(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ทำบัตร สึกยังไม่สมบูรณ์
(เดลิมิเร่อร์) ปัญหา **"โพธิรักษ์"** รมว.ขัดเลขาฯ
(มติชน) แจ้งจัดการข้อหาแต่งกายเลียนแบบพระ
สันติอโศก เงียบเชียบ แจ้งจับ **"โพธิรักษ์"** แล้ว
(เดลิมิเร่อร์) **"โพธิรักษ์"** จบไม่ลง รมว. เลขาฯ ขัดกันเอง สึกหรือไม่สึก
(บ้านเมือง) ส่ง ตร.เข้าสันติอโศก มานะ เลขาฯ ขัดแย้งจับ **"โพธิรักษ์"**
(สยามรัฐ) มหาเถรชี้ ทำบัตรประชาชน ไม่ใช่สึก !
เตรียมจับ **"โพธิรักษ์"** ขีดเส้นตายเช้า ๑๘ มิ.ย.
(บ้านเมือง) ถึงมีบัตรประชาชน ก็ยังคงเพศสมณะ
(แนวหน้า) แจ้ง ตร.ดำเนินคดี **"โพธิรักษ์"** ผิด ๒ ข้อหา
ฝ่าฝืน พ.ร.บ.สงฆ์ แต่งกายเลียนแบบพระ
"มานะ" ฉีกหน้าเลขาฯ ตัวเอง ยัน ยืนเคียงข้างมหาเถรสมาคม

๑๘ มิ.ย. ๓๒

(มติชน) พลิกตำราสู้คดีในศาล ร้ององค์การโลก
ตร.จับ **"โพธิรักษ์"** เช้านี้ ล้างคุกรอ ๗๙ สาวก
(เดลินิวส์) รอเช้านี้ ฤกษ์สึก **"โพธิรักษ์"**
(ไทยรัฐ) **"โพธิรักษ์"** ยกสุดท้าย ไม่ยอมสึก ตร.ล้างห้องขังรอ !
ถึงเส้นตายยังไม่ยอมเปล่งวาจา ประกาศจะยอมแก้ผ้าถ้าถูกถอดชุด
(เดลิมิเร่อร์) นายรักษ์ ดื้อ ! บิณฑบาตหน้าตาเฉย
(บ้านเมือง) **"รัก"** ไม่สึก ให้ตำรวจจับ "ประมาณ" ขออย่ารุนแรง
สั่ง ๗๙ สาวกทำบัตร **"จำลอง"** ไม่ยอมพูด
(แนวหน้า) ล้างห้องขังรอ จับ **"โพธิรักษ์"** วันนี้
สาวกสันติอโศกชุมนุม ขอสู้ในศาล
(สยามรัฐ) ล้างห้องขังรอ **"โพธิรักษ์"** 'เภา' ยัน จัดการตาม ก.ม.

๑๙ มิ.ย. ๓๒

(รายวันสยาม) ตำรวจตรึงสันติอโศก รอคำสั่งจับ **"โพธิรักษ์"**
(เดลิมิเร่อร์) **"นายรัก"** ยึกยักไม่เสร็จ โจมตีมหาเถรสมาคมอีก
(The Nation) Police call Potirak for Questioning *(ตำรวจเรียกสอบโพธิรักษ์)*
(เดลินิวส์) เผยจัดการ **สันติอโศก** สงฆ์เพี้ยนๆ ซาๆ ไปด้วย
(ไทยรัฐ) จุดจบ **"โพธิรักษ์"** ตกเป็นผู้ต้องหา
(มติชน) ส่งตร.ชุดเครื่องราชฯ เคลียร์ **สันติอโศก**
ตร.จับ **"โพธิรักษ์"** แล้ว ดื้อแพ่งหนัก ไม่ยอมสึก !
(บ้านเมือง) แจ้งจับ **"โพธิรักษ์"** ระบุโทษจำคุก ๖ เดือน ยังดื้อไม่ยอมสึก
(สยามรัฐ) กรมการศาสนากล่อมไม่สำเร็จ เข้าแจ้งความ
"โพธิรักษ์" ยังลอยนวล ตำรวจไม่จับ รอสอบ
(แนวหน้า) ศาสดาสันติอโศกยอมเซ็นรับเป็นผู้ต้องหา คุมตัวโพธิรักษ์ส่งขังสน.ดุสิต
(เดลินิวส์) ตร.เอาจริง บุกสันติอโศก **จับ "โพธิรักษ์"** ดื้อ ! ไม่ยอมสึก !

๒๐ มิ.ย. ๓๒

(กรุงเทพธุรกิจ) ผบช.น.**"มนัส"** น้ำตาร่วง ถอดจีวร **"โพธิรักษ์"**
สันติอโศก วังเวงสำนัก จำลองทำใจได้
(ไทยรัฐ) แจ้งข้อหาผิดพ.ร.บ.สงฆ์ **จับ "โพธิรักษ์"** ญาติธรรมยื่นประกันตัว
(บ้านเมือง) ห้ามประกัน **จับ "โพธิรักษ์"** เครียด คุมตัวสึก !
(ไทยรัฐ) **จับ "โพธิรักษ์"** สอบ ๕ ช.ม. ไม่ให้ประกัน ตร.ทำพิธีสึกกลางดึก
(มติชน) จับสึกแล้ว **"โพธิรักษ์"** เซ็นเซ่อร์ข่าวหวั่น "จลาจล"
(แนวหน้า) ขังเดี่ยว **"โพธิรักษ์"** ยังดื้อ **ไม่ยอมเปล่ง "สึก"**
เปลี่ยนห่มขาวเข้ากรง ตร.สั่งห้ามประกัน
(เดลินิวส์) ตร.จับ **"โพธิรักษ์"** ไม่ให้ประกัน
คุมตัวแข็งแรง ไว้ที่โรงเรียนพลตำรวจ

นางสุกัญญา สุรภักดี : ยื่นหลักทรัพย์เป็นเงินสด ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อขอประกันตัว **"สมณะโพธิรักษ์"** ต่อพนักงานสอบสวน

พล.ต.อ.แสวง กล่าวว่า *"ต้องเสนอให้ พล.ต.อ.เภา สารสิน พิจารณาสั่งการอีกครั้ง"*

๒๑ มิ.ย. ๓๒

(ไทยรัฐ) เร่งสอบฟ้องศาล คุมตัว **"โพธิรักษ์"** ไม่ให้ประกัน
(เดลิมิเร่อร์) **'นายรัก'** สึกแล้วตาม ก.ม. พบแผนอุบาทว์ ทำลายพระเถระ
(สยามรัฐ) **ชาติชาย** เผย ห้ามทีวี.ออก เพราะภาพไม่สวย
ญาติธรรมแห่เยี่ยม **"โพธิรักษ์"** ตร.ชี้ ๗ วัน อาจสอบไม่เสร็จ
(มติชน) ไม่ให้ประกัน **"โพธิรักษ์"** ค.ร.ม.ถก ใครแบนข่าวทีวี.
สั่งเพิ่มข้อหา **"โพธิรักษ์"** เจอโทษหนักติดคุก ๗ ปี
(บ้านเมือง) รื้อเรื่องเก่า ฟัน **"โพธิรักษ์"** สั่งจับสาวก
(ไทยรัฐ) เพิ่มข้อหาใหม่ เตรียมแจ้ง **"โพธิรักษ์"** โทษจำคุก ๗ ปี
(เดลินิวส์) สาวก **"โพธิรักษ์"** วิตกเหตุการณ์บีบ
(แนวหน้า) ตร.เร่งฟ้องใน ๗ วัน ห้ามเยี่ยม **"โพธิรักษ์"** เหมือนคดีอุกฉกรรจ์

นางสุกัญญา สุรภักดี : ได้นำหลักฐาน พร้อมเงินสด ๒๐,๐๐๐ บาท ขอประกันตัว เป็นครั้งที่ ๒ เจ้าหน้าที่ได้รับเรื่องไว้พิจารณา

๒๒ มิ.ย. ๓๒

(กรุงเทพธุรกิจ) **"โพธิรักษ์"** ได้ประกันตัวกลางดึก กลับสันติอโศก
เทศน์ให้ **"จำลอง"** ฟังทันที ตร. ผลัดฟ้อง ๖ วัน
(ไทยรัฐ) อ.ตร. เซ็นกลางดึก ให้ประกัน ! **"โพธิรักษ์"** คืนสำนัก
(The Nation) Back to preaching
(บ้านเมือง) ฟ้อง **"โพธิรักษ์"** สาวกสู้ต่อ ยังไม่เลิกบิณฑบาต
(แนวหน้า) พระสังฆราชสั่งจัดการทั่วประเทศ ล้างสงฆ์นอกรีต เริ่มที่อาจารย์ช่วน
(ข่าวสด) สากกระบือลุย ! สำนักสงฆ์ที่อีสานเหยื่อรายใหม่ ต่อจากโพธิรักษ์
(วัฏจักร) เพิ่มข้อหา **"โพธิรักษ์"** โทษจำคุก ๗ ปี
(มติชน) อนุมัติประกันตัว **"โพธิรักษ์"** อ.ตร. เซ็นปล่อยกลางดึก !
(เดลินิวส์) ไม่แจ้งข้อหาเพิ่ม **"โพธิรักษ์"** ให้ประกันตัว ปล่อยชั่วคราว
(เดลิมิเร่อร์) รับปากจะไม่ห่มจีวรสีกรักอีก
(สยามรัฐ) ขออำนาจศาลฝากขัง **"โพธิรักษ์"** ไม่ให้ประกันตัว
(รายวันสยาม) แอ๊ด คาราบาว ไปเยี่ยม **"โพธิรักษ์"** เผยถูกขู่ขว้างระเบิดบ้าน

● เหตุการณ์สำคัญภายใน

<u>๕ มิ.ย. ๓๒</u> ประโคมข่าว "ม็อบสันติอโศก" จนดูน่ากลัว !
แต่สุดท้าย กลายเป็นการจัดงานประจำปี ไม่มี "ม็อบ"
มีแต่ *"หมอบกราบ...พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์"* ธรรมดาๆ

ที่สันติอโศก **"วันอโศกรำลึก"** งานประจำปีภายในของชาวอโศก ญาติธรรมจากทั่วทุกภาค เดินทางมาร่วมงานนี้เป็นปกติ

..."งานอโศกรำลึก" **วันนี้ หากพวกเราแสดง "พลังวิมุติ" ก็จะเป็นกำลังที่ได้มารวมกันแสดงมวล แสดงพละกำลังที่ออกไปในทาง "สมถะ"** *(ความสงบรำงับ)*

"พละกำลังวิมุติ" คือ ***"พลังที่ไม่มีลักษณะของความโลภ-โกรธ-หลง"***

ต้องระมัดระวังสังวรกันจริงๆ ใครระมัดระวังสังวรได้เท่าใดๆ ผู้นั้นก็ได้ปฏิบัติธรรมใน **"วันอโศกรำลึก"** อย่างถูกต้อง-ตรงแท้ และกำลังมาช่วยอาตมาแสดง **"พละกำลังวิมุติ"** นั่นคือ *"พลังแห่งความสงบ-สุภาพ-สามัคคี"*

แล้วเราจะสู้ผู้อื่นได้ด้วย **"ความสงบ-สุภาพ"** อย่าไปสู้รบกับใครเขาด้วยความหยาบคาย โดยเฉพาะหยาบคายด้วยลีลาของความโกรธ-เกลียด-อาฆาต-มาดร้าย

จงสู้เขา ด้วยลีลาลักษณะที่ปราศจากราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ ปราศจากอาฆาต เคียดแค้น ไม่ผูกโกรธ-ไม่ลบหลู่คุณท่าน-ไม่ยกตนขึ้นเสมอท่าน-ไม่ริษยา-ไม่อิสสา

ถ้าเขารุนแรงมา บอกเขาบ้างก็ได้-อย่ารุนแรง บอกไม่ได้ วิ่งหนีได้-ให้วิ่งหนี ถ้าจนทางหนีไม่ได้แล้ว ค่อยนั่งให้เขาตี แล้วบอกให้เขาตีเบาๆ หน่อย

แต่ถ้าเขายังโกรธแค้นมาก จะตีแรงๆ ก็ทนเอา เป็นวิบากของเราแล้วหนอ

"พระพุทธเจ้า" ตรัสยืนยันว่า *"พละกำลังของสมณะนั้น มีวิมุติเป็นเครื่องแสดงยืนยัน"* พวกเราก็จะต้องยืนยัน **"พลังวิมุติ"** ให้ดี

ไม่ใช่แสดงความโลภ-โกรธ-หลง ใครแสดงผิดพลาด มีลักษณะโกรธ-โลภ-หลง อะไรออกไปบ้าง ก็ไม่ได้แสดง **"พละกำลัง"** ที่แท้จริงแห่งความเป็น **"สมณะ"**

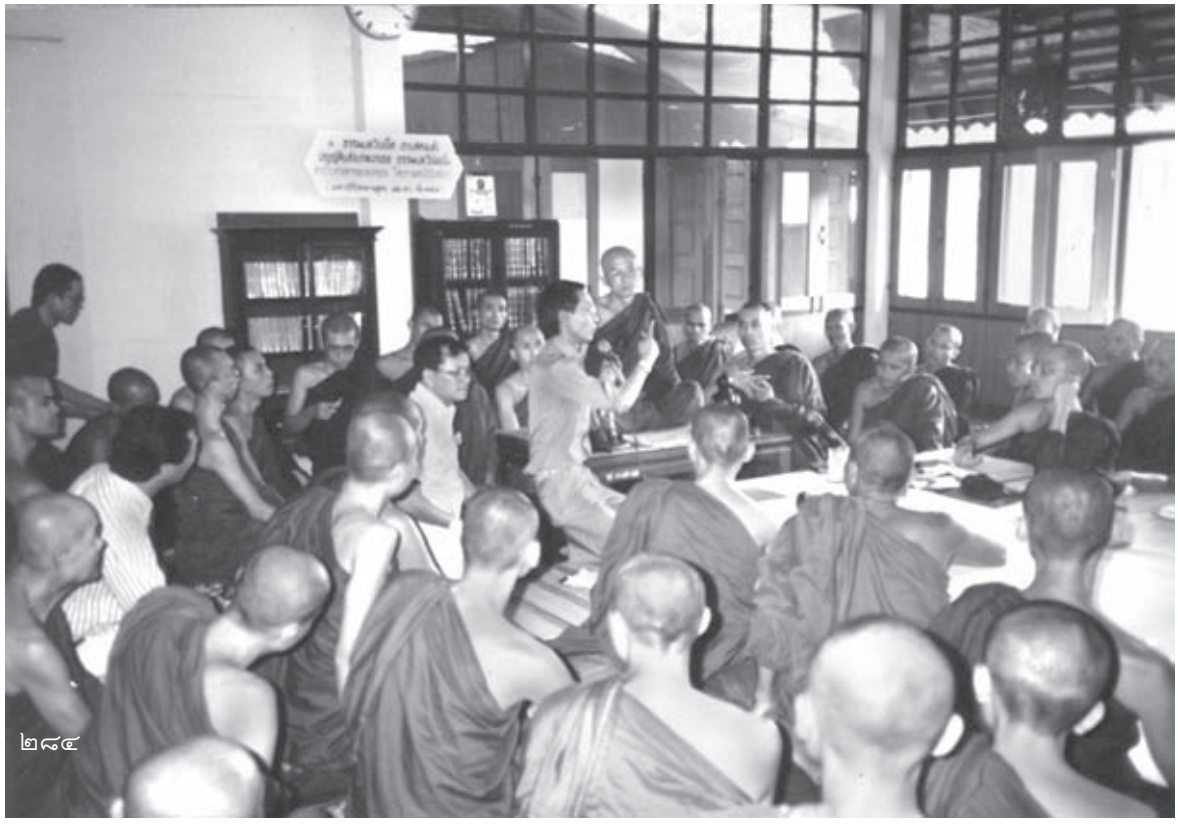
เขายิ่งลือกันว่า *"พวกเราจะมาชุมนุมรวมพลังกันในวันอโศกรำลึก แล้วก็เข้าใจกันไปต่างๆ นานา ก็เป็นเรื่องที่เขาจะลือจะกังวลกันไป...."*

โศลกธรรมปิดท้ายงานว่า "ทำให้ทน ทนให้ธรรม"
แต่กลับลงข่าวในทำนอง... **นัดชุมนุมก่อม็อบ !!!**

<u>ช่วงเย็น</u> พระจีนนิกาย ๓ รูป มากราบคารวะพ่อท่านที่กุฏิ

ต้นเหตุของปัญหาจริงๆ
มาจากแบบแผนการบวช-การประพฤติ-การปฏิบัติ
ที่ย่อหย่อนจาก “พระธรรมวินัย”
ถ้าทำตาม “ธรรมวินัย” จะไม่มีปัญหาในการปกครองคณะสงฆ์

พระจีนฯ รูปที่ ๑ *"ไม่ได้มากราบพ่อท่านนานแล้ว"*

พ่อท่าน ยิ้มๆ หลังจากรับกราบแล้ว *"มาหาเราไม่ถูกห้ามเหรอ"*

พระจีนฯ รูปที่ ๒ *"ไม่ครับ"*

พ่อท่าน *"เป็นไงทางโน้นวิจัยวิจารณ์ยังไงบ้าง"* ถามถึงปฏิกิริยาจากข่าว

พระจีนฯ รูปที่ ๒ *"ก็วิตกบ้าง อาจารย์ใหญ่เป็นห่วงเหมือนกัน ครั้งนี้จะผ่านหรือเปล่า วันก่อนเห็นพระพยอมออกทีวี เอ...ท่านเข้าใจอะไรดี ก็ยังเป็นไปได้อย่างนั้น"*

พ่อท่าน *"ก็นานาทัศนะ ไม่มีปัญหาอะไร ก็ว่ากันไป"* พูดอย่างปกติ เห็นถึงใจสปอร์ต ไม่ติดใจ ไม่แค้นเคือง ไม่ถือสา ไม่เอาผิด

พระจีนฯ รูปที่ ๑ *"แล้วพ่อท่านไม่หนักใจอะไร ?"*

พ่อท่าน *"ไม่ได้วิตกทุกข์ร้อนอะไร แต่ก็รู้ว่ามันแรงหนักหนาอยู่ เหตุการณ์ก็คือ เหตุการณ์"*

พระจีนฯ รูปที่ ๑ *"พวกผมมีอะไรจะแบ่งเบาได้บ้างไหม ?"* ถามก่อนลากลับ

พ่อท่าน *"ก็ไม่มีอะไรมั้ง อย่ามาเอี่ยวเลย เขายิ่งห้ามไม่ให้มาคบค้าสมาคม"*

๖ มิ.ย. ๓๒ ทำปกาสนียกรรม ครั้งที่ ๒ ในประวัติศาสตร์พุทธศาสนา

ที่สันติอโศก ก่อน ๑๑.๐๐ น. คุณชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ กับ คุณจรวย หนูคง มาถึงก็ขอพูดคุย พ่อท่านปฏิเสธที่จะพูดคุยส่วนตัว ถ้าจะคุยต้องบันทึกเสียงคุยกันในโบสถ์ ไม่เช่นนั้นไม่คุยด้วย เมื่อคุณชัยภักดิ์ **เอ่ยถึงเรื่องการสึก** และการเปลี่ยนรูปแบบ **ท่าทีของพ่อท่านดูแข็งกร้าวมาก** ยังคงยืนหยัดอยู่ว่า...***ตายเป็นตายจะไม่ยอมให้ประชาชนเข้าใจว่า "สัจจะ" ที่ถูกทำลาย คือ "อสัจจะ" เด็ดขาด***

คุณชัยภักดิ์ *"ถ้าให้คณะชาวอโศกลาออกได้ จะเป็นปัญหากับการบริหารของมหาเถรสมาคม กลุ่มอื่นๆ จะเอาอย่างตาม"*

พ่อท่าน ชี้ว่า *"ต้นเหตุของปัญหาจริงๆ มาจากแบบแผนการบวช-การประพฤติ-การปฏิบัติ ที่ย่อหย่อนจากพระธรรมวินัย ถ้าทำตามธรรมวินัยจะไม่มีปัญหา ในการปกครองคณะสงฆ์"*

คุณจรวย มหาเปรียญ ๙ ยิ้มๆ ไม่ได้โต้แย้งอันใด นั่งฟังตลอดด้วยท่าทีสุขุมเยือกเย็นเป็นผู้ใหญ่ ส่วนท่าทีของคุณชัยภักดิ์ ดูจะผิดหวังมาก สีหน้าเหมือนหมดอาลัยหมดเรี่ยวหมดแรง เมื่อเห็นว่า *คงจะไม่เป็นไปตามประสงค์ ทั้ง ๒ จึงลากลับ*

ค่ำ คุณจรวย โทรศัพท์มาบอกว่า *"คุณชัยภักดิ์ จะขอตามไปคุยกับพ่อท่านอีก ที่ปฐมอโศก พรุ่งนี้"*

๗ มิ.ย. ๓๒ ที่ปฐมอโศก นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ และคณะติดตามกลุ่มใหญ่ คุณชัยภักดิ์ขอคุยส่วนตัวกับพ่อท่าน และขอไม่ให้บันทึกเสียง เพราะมีเรื่องสำคัญ พ่อท่านยอมอ่อนให้ คุยกันที่ศาลาคลายกังวล คุณชัยภักดิ์นั่งประกบชิดพ่อท่านแบบจับเข่าคุยกัน เนื่องจากสิ่งแวดล้อมสงบเงียบ จึงได้ยินเสียงพ่อท่านชัด

คุณชัยภักดิ์ ขอร้องให้สึกก่อน ๔ โมงเย็น วันที่ ๘ เพราะไม่อยากเห็นภาพถูกตำรวจจับสึก พ่อท่านยังคงยืนยันท่าทีเดิม ไม่ยอมอ่อนข้อลงมา

...“พระโพธิรักษ์” ยืนกราน ไม่ยอมสึก !!!...

๘ มิ.ย. ๓๒ กฤษฎีกาตีความให้มหาเถรสมาคม มีอำนาจพิเศษเด็ดขาดสั่งให้ ”สึก” ได้ เหมือนๆ คำสั่งคณะปฏิวัติ ที่สั่งให้ประหารชีวิตใครๆ ก็ได้

ที่ สันติอโศก หลังทำวัตรเช้า มีผู้เสนอให้ **“พระโพธิรักษ์”** หลบไปอยู่ต่างประเทศสักระยะหนึ่ง เนื่องจากไม่ไว้วางใจสถานการณ์ ที่มีแนวโน้มว่า *“จะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ด้วยการใช้อำนาจอิทธิพลอันมิชอบ ขาดความยุติธรรม”*

แต่พ่อท่านยังไม่เห็นว่า *“จะต้องทำถึงขนาดนั้น”*

บ่าย พ.ต.ท.ประพงษ์ ระวิวรรณ สวญ. จาก สน.ลาดพร้าว มาขอพบพ่อท่าน โดยมีท่าทีเกรงใจถามว่า...*จะให้ปฏิบัติอย่างไรหากได้รับคำสั่งด่วนจากผู้บังคับบัญชา*

*พ่อท่านแนะนำให้ติดต่อ **พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์** ก่อน แล้วให้สารวัตรมาแจ้งเป็นพิธีขอนิมนต์ให้ถอดจีวร พระก็จะเปล่งกล่าวว่าได้ทำตามขั้นตอนของกฎหมาย แต่ไม่ลาสิกขา แล้วทางพระจะเปลี่ยนรูปแบบกันเองไปเลย จะได้สบายใจ*

๑๗.๓๐ น. ทราบผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นควรกับการพิจารณาของมหาเถรสมาคม ที่จะใช้ ม. ๒๗, ๔๒ กับพ่อท่าน นั่นชอบแล้ว

หลังให้สัมภาษณ์นักข่าว มีการประชุม ๔ องค์กร ที่ประชุมมีนโยบายดังนี้

๑. ยึดแนวทาง อหิงสา อโหสิ และเมตตาธรรม อย่างมั่นคง

๒. ลดบทบาท และพยายามหลีกเลี่ยง การแสดงความคิดเห็นต่างๆ เพื่อให้เกิดบรรยากาศที่สงบเย็น

๓. พยายามใช้การสงบนิ่งให้มากที่สุด เพื่อเห็นแก่ความสงบสันติในสังคม

พ่อท่าน ได้สรุปเพิ่มเติมให้อีกหนึ่งข้อ จะได้เห็นความจริงว่า “ความพยายามเหล่านี้ เป็นทางออกที่ดีของสังคม” คือ

๔. เราจะต้องเห็นใจคนที่ทำความรุนแรง”

๙ มิ.ย. ๓๒ พ่อท่าน “ยอม” เปลี่ยนรูปแบบ เพื่อลดกระแสรุนแรง ที่ตามเอาเรื่องเอาราว

ที่สันติอโศก บ่ายโมงเศษ คุณชัยภักดิ์ และคณะ มาขอให้ **พ่อท่าน** สมัครใจสึก โดยบอกถึงผลเสีย ถ้าหากเรื่องนี้หลุดไปจากมือกระทรวงศึกษาธิการ *จะมีอีกหลายหน่วยงาน นักการเมืองอีกหลายคน ที่คอยรุมเล่นงานอยู่ จะมีการใส่ร้ายป้ายสีตามมา องค์กรและมูลนิธิต่างๆ ที่สนับสนุน จะถูกทำลาย จะถูกยึดทรัพย์สิน เขาต้องการโค่นล้มทำลายพ่อท่าน และชาวอโศก*

พ่อท่าน *“สึกออกมาไม่ได้หรอก เสียสัจจะ เสียความรู้สึก เสียอะไรต่อมิอะไรหมดเลย อาตมาเป็นพระแล้วจะให้อาตมาออกจากความเป็นพระได้ยังไง ?”*

คุณชัยภักดิ์ *“ท่านลองคิด...ความเป็นจริงนะครับ เขาจะเอาท่านออกจากความเป็นพระ”*

พ่อท่าน *“นั่นแหละ ถ้าอาตมาถูกศาลสั่ง อาตมาออกด้วยความจำใจ ไม่ได้ออกเพราะว่า อาตมาเองสมัครใจ คุณมาบอกให้อาตมาบอกลาออกเอง อาตมาบอกลาออกเองได้ยังไง ?” ....ฯ*

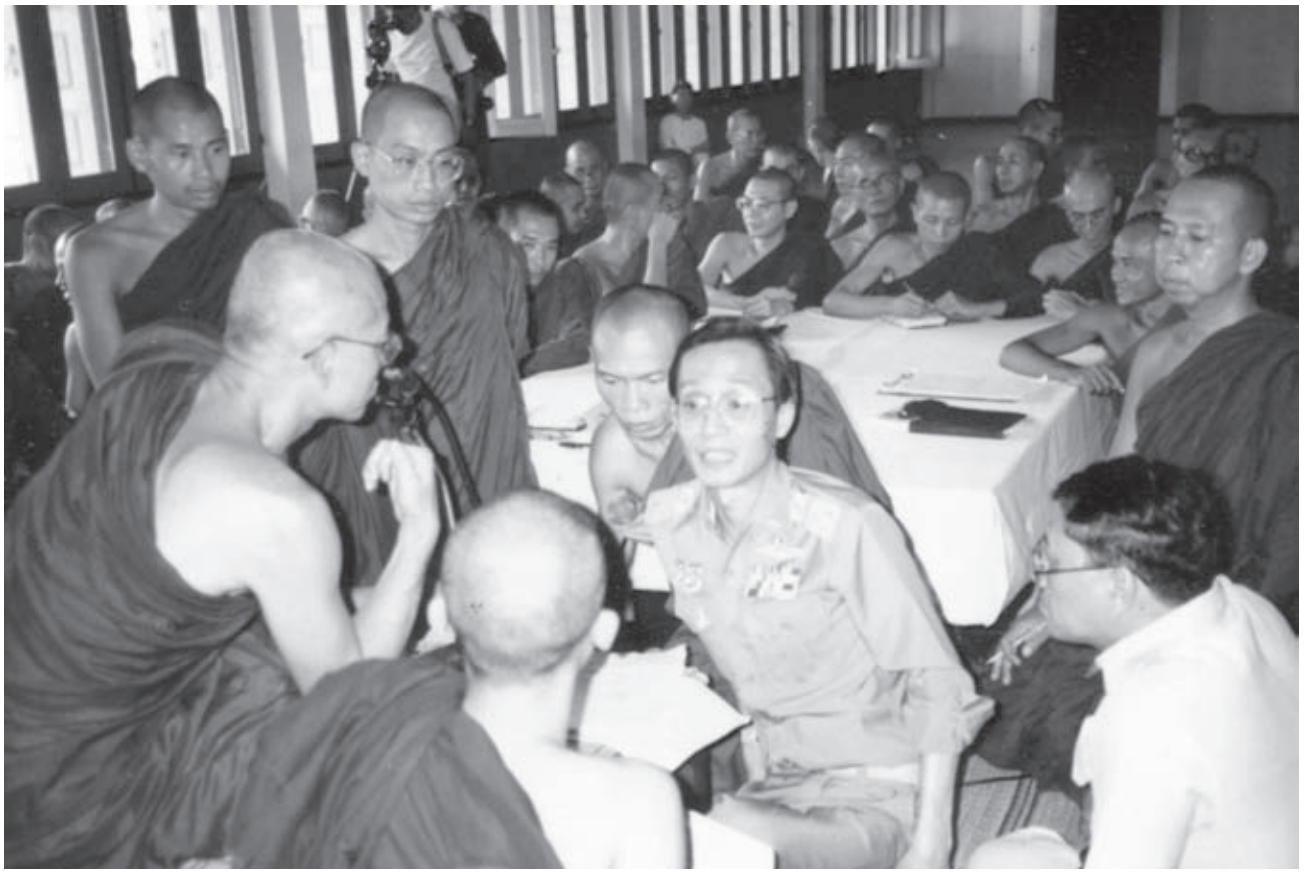
คุณชัยภักดิ์ *“ถ้าท่านถูกบังคับ ภาพมันก็เท่ากันอยู่ดี จะมีอะไรแตกต่างล่ะท่านเข้าใจมั้ยฮะ ท่านจะอยู่ยังไง ก็คำตอบมันเท่ากันนะครับ”*

พ่อท่าน *“ไม่เท่ากัน อาตมาไม่ได้เสีย ก็อาตมาถูกบีบบังคับให้สึกออกมา สัจธรรมไม่เสีย แต่ถ้าเผื่อว่า **ให้อาตมาเปล่งกล่าวสมัครใจลาสึกนี่ สัจธรรมเสียทันทีเลย ทำให้ประชาชนเข้าใจผิด ให้อสัจธรรมชนะ โอ้โห ! ไม่ถูกต้องแล้ว** แพ้-หนี-หลบเลี่ยง-ไม่องอาจ-ไม่มั่นคง-เหลาะแหละ-เหลวไหลไปหมดเลย เข้าใจมั้ย”*

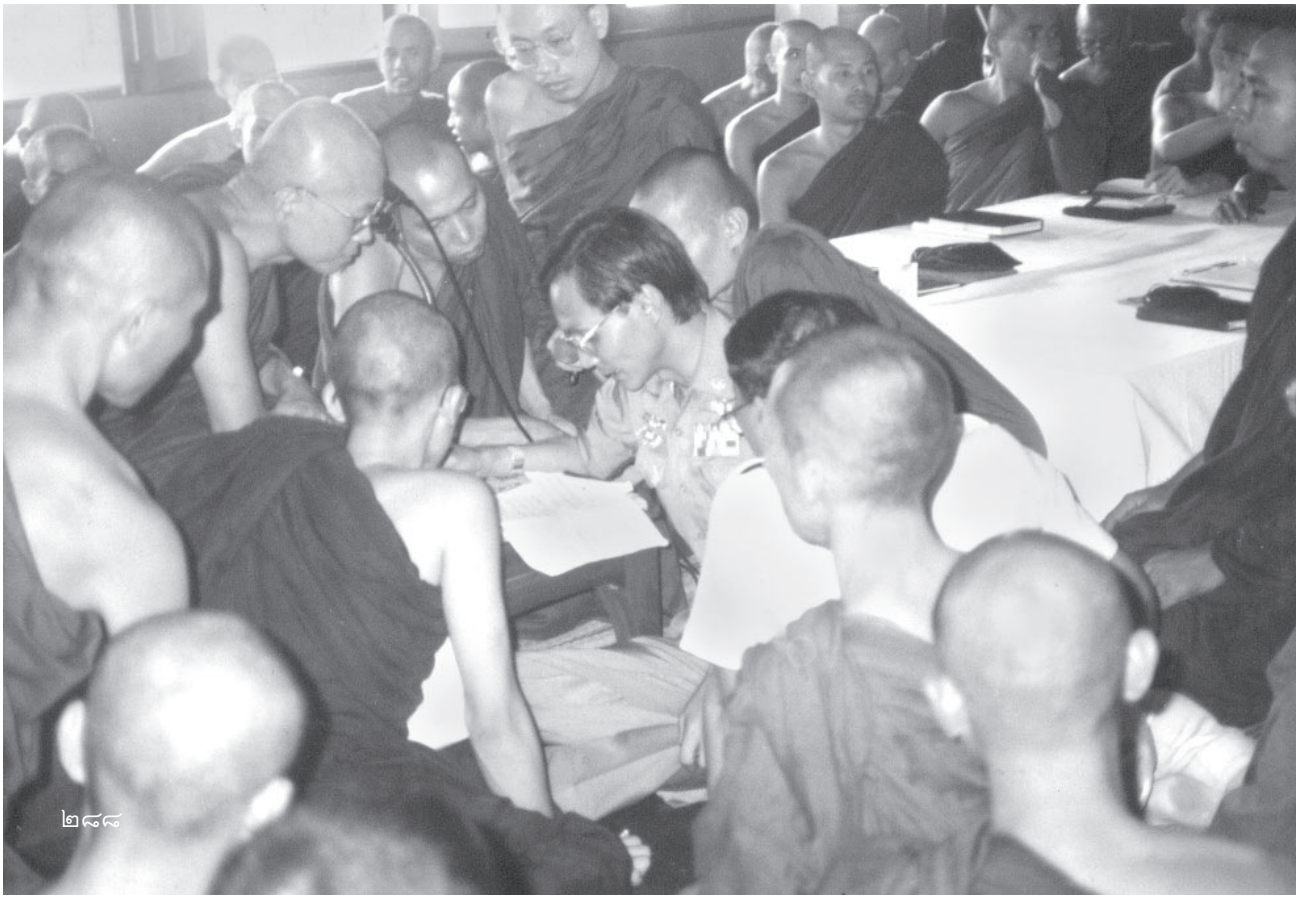
คุณชัยภักดิ์ อ้างเหตุผลต่างๆ นานา **ขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย ให้พ่อท่านสึกเพื่อเห็นแก่ความสงบสุขของบ้านเมือง** เพราะมีหลักฐานข้อมูลว่า *“จะมีการจัดม็อบก่อให้เกิดความแตกแยกในบ้านเมืองหนักข้อขึ้นไปอีก เนื่องจากการเมืองมาเกี่ยวข้อง มีผู้ต้องการผลประโยชน์บนบ่าของท่าน ด้วยการเป็นผู้พิชิตสันติอโศก”*

ท่านติกขวีโร ซึ่งร่วมในเหตุการณ์เจรจาครั้งนี้ ได้กล่าวกับคุณชัยภักดิ์ว่า *“คำขอของคุณชัยภักดิ์นี่ เหมือนขอว่า...เพื่อเห็นแก่ชาติบ้านเมือง ขอให้ยอมรับโทษตัดสินประหารชีวิต ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ผิดอะไรเลย”*

ในที่สุดหลังจากเจรจาอยู่นานมากร่วม ๓ ชั่วโมง คุณชัยภักดิ์ จึงรับรองสัญญาเป็นมั่นเหมาะว่า *“ถ้ายอมสละสมณเพศ ด้วยการเปลี่ยนเครื่องแบบ เรื่อง*

...ให้อาตมาเปล่งกล่าวสมัครใจลาสึกนี่ “สัจธรรม” เสียทันทีเลย...
...โอ้โห !! ไม่ถูกต้องแล้ว !!!...

ทุกอย่างก็จะจบลงอย่างเรียบร้อย มหาเถรสมาคมและหน่วยงานรัฐจะยอมยุติเรื่อง เพราะถ้าดำเนินเรื่องกับสันติอโศกต่อ ก็จะเสียรังวัดคณะสงฆ์ เสียรังวัดรัฐบาล"

สุดท้าย พ่อท่านตกลงยอม "เปลี่ยนรูปแบบ" ท่ามกลางความคาดไม่ถึง ตกตะลึง งงงัน ของพระลูกศิษย์ที่ร่วมเจรจาอยู่ด้วย

ต่างคาดไม่ถึงจริงๆ ว่า *"พ่อท่าน จะคล้อยตามรับคำตกลง...ยินยอมเปลี่ยนรูปแบบอย่างปุบปับง่ายๆ เช่นนี้ ทั้งๆ ที่หลักฐานเหตุผลต่างๆ นานา ทั้งทางธรรมวินัย และกฎหมาย* ***เรายังต่อสู้ได้อยู่ว่า...เราไม่ได้ผิด*** *การยอมเปลี่ยนรูปแบบ จึงดูเหมือนเรายอมรับผิดแล้วส่วนหนึ่ง"*

แต่...ก็คิดว่า *"พ่อท่าน...คงมีเหตุผลสำคัญซ้อนอยู่"*

คุณชัยภักดิ์ แสดงอาการดีใจก้มลงหมอบอยู่ข้างเอวพ่อท่าน การเปลี่ยนรูปแบบนี้ จะเปลี่ยนทั้งพ่อท่าน และพระชาวอโศกทั้งหมด โดยจะใส่เสื้อแขนกระบอก สบง ผ้าครอง ที่ไม่ให้เหมือนพระในคณะสงฆ์ไทย และจะเรียกตัวเองว่า **"สมณพราหมณ์"** เพราะเถรสมาคมไม่ให้เรียก พระภิกษุสงฆ์-สามเณร-นักบวช-นักพรต

คุณชัยภักดิ์ รีบร่างหนังสือข้อตกลงระหว่างกัน โดยจะช่วยเหลือในการเปลี่ยน เอกสารต่างๆ ของมูลนิธิ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนรูปแบบใหม่

และได้โทรศัพท์ ปรึกษาพระเถระผู้ใหญ่หลายท่าน เกี่ยวกับข้อตกลงการเปลี่ยนรูปแบบ ได้รับคำตอบว่า *"เป็นไปได้ ไม่มีปัญหา"*

หลังจากพิจารณาร่างเอกสารข้อตกลงร่วมกันเสร็จ คุณชัยภักดิ์, คุณจรวย, พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ เซ็นชื่อร่วมกัน คุณชัยภักดิ์ จะนำเอกสารนี้ไปให้ พล.อ.มานะ รัตนโกเศศ เซ็นรับรู้ และจะนำมาให้พ่อท่านเซ็นชื่อในภายหลัง

ต่อมาคุณชัยภักดิ์ ได้แถลงข่าวต่อสื่อมวลชน และให้สัมภาษณ์นักข่าว โดย พยายามหลีกเลี่ยงถ้อยคำที่จะบอกว่า *"ลาสึกหรือไม่ ?"* ท่ามกลางความตกใจของญาติโยมที่มารอฟังข่าว หลายคนถึงกับ...ร้องไห้โฮ !!!

พ่อท่าน ได้กล่าวกับญาติธรรม... ***"ใจเย็นๆ ไม่ต้องตกอกตกใจ"***

อาตมาคิดว่า "ทุกคนก็คงรู้ว่า เหตุการณ์นี้ รุนแรง มีอะไรต่างๆ นานา เป็นปรากฏการณ์ครั้งแรกในประเทศไทย ซึ่งจำเป็นที่สุดต้องตัดสินใจอย่างนี้ ถึงคราวแล้วที่จำเป็นต้องตกลงเป็นไปอย่างที่ได้ขอร้องกันมา

ญาติธรรมทั่วประเทศ อย่าได้ตกอกตกใจอะไรเลย คงมีคนเสียใจบ้าง

นักข่าว *"ท่านมั่นใจได้ยังไง ? ว่า ทาง **'มหาเถรสมาคม'** จะยินยอม ยอมรับในการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ครับ"*

เราพิสูจน์ความจริงกันดีกว่า การปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เป็นพลเมืองดีของประเทศนั้น ย่อมเป็นเป้าหมายหลัก เป็นแก่นสารเนื้อหาอยู่แล้ว"

นักข่าว *"ท่านมั่นใจได้ยังไง ? ว่า ทาง* ***'มหาเถรสมาคม'*** *จะยินยอม ยอมรับในการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ครับ"*

พ่อท่าน ***"ก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก อาตมาก็จะฟังว่า ถ้าไม่ยอมแล้วท่านไม่ยอมด้วยเหตุผลใด ? ท่านจะเล่นกับอาตมาอีกอย่างไร ?"***

นักข่าว *"ทางคุณชัยภักดิ์ ได้มีข้อเสนอ..."*

พ่อท่าน *"ข้อเสนอนี้ ได้ติดต่อกับพระผู้ใหญ่ถึง ๓ รูป ไม่ได้พูดเอาเอง แล้วผู้ใหญ่ทางกระทรวงก็มีถึง ๕ คน"*

นักข่าว *"รูปแบบที่เราเสนอ...'ใส่เสื้อแขนกระบอกนี้' ทางเราเสนอ หรือว่า คุณชัยภักดิ์ เสนอ ?"*

พ่อท่าน *"เราเสนอเอง"*

นักข่าว *"ที่เสนออย่างนั้น มีรากฐานอะไร ?"*

พ่อท่าน *"ก็เห็นว่า ขนาดนี้...เราก็เอาเถอะ เราก็ไม่ได้ติดในรูปในแบบมากเกินไปนัก เราทำได้ในสิ่งที่พอจะทำได้ ทางโน้นต้องการก็ต้องยอมท่านหน่อย"*

นักข่าว *"ยอมมาก ไม่ได้ยอมหน่อย"*

พ่อท่าน *"ก็ไม่รู้จะยอมมาก หรือยอมน้อย ก็คิดเอาเองก็แล้วกัน อาตมาก็หมดเนื้อหมดตัวงวดนี้ล่ะ" (เสียงนักข่าวหัวเราะ)*

นักข่าว *อย่างนี้การขึ้นศาลอะไร ก็ไม่ต้องมี จบหมดแล้ว*

พ่อท่าน *"ก็คิดว่า ไม่น่าจะมีนะ ! ถึงได้ตกลงกัน ถ้ายังมีอยู่อาตมาก็ว่า เอ๊...เล่นไม่เลิกนี่ มันก็ไม่สนุกละมั้ง !!"*

ในการร่างหนังสือตกลงเปลี่ยนรูปแบบ มีข้อความว่า "เปลี่ยนรูปแบบการแต่งกาย จากพระภิกษุสงฆ์ใน...พระพุทธศาสนา"

พ่อท่านได้แจ้งขอเปลี่ยนคำในเอกสารกับคุณชัยภักดิ์ ในคืนวันที่ ๙ มิ.ย. ๓๒ โดยขอแก้จาก "พระพุทธศาสนา" เป็น "คณะสงฆ์ไทย" ไม่เช่นนั้นจะเป็นการขับไล่นักบวชชาวอโศกให้ออกไปจาก **"พระพุทธศาสนา"** ทั้งโลก เจรจากันอยู่นานก็ไม่เป็นที่ตกลง ซึ่งคุณชัยภักดิ์มีเหตุผลยืนยันว่า *"ต้องทำให้ชัดเจนไปเลย"*

รุกฆาต !!
ให้ถึงที่สุดแห่งใจ

คุณชัยภักดิ์ *"ถ้าการแก้ปัญหานี้ไม่ได้ ลูกก็ไม่อยากเป็นอะไรอีกแล้ว เพราะป่วยการที่จะอยู่ในสังคมแล้ว ท่านพ่อฮะ ท่านพ่อ ...ต้องให้ทุกคนสงบสตินะฮะ..."*

คุณชัยภักดิ์ *"ท่านพ่อครับ นี่มันไม่ใช่ปฏิญญาสากล ท่านต้องให้เขาเห็นไปเลยว่า เราจะไม่ได้เป็นพระพุทธศาสนา ไม่ได้เป็นแบบพระสงฆ์อะไรอย่างนี้นี่ คุณจะมาเล่นไอ้แง่กฎหมายกฤษฎีกาไม่ได้อีกแล้ว เราจะต้องให้เขาเห็นว่า เราไม่ใช่รูปแบบพระพุทธศาสนาแล้ว เมื่อนั้นคุณจบแล้ว แล้วท่านคอยดูสิว่า จะเป็นยังไง ?"*

พ่อท่าน ***"โอ้โฮ ! นี่ถึงขนาดผลักอาตมาออกไปจากพุทธศาสนาเลยนะ"***

สุดท้าย พ่อท่านก็ต้องจำยอม เพราะคุณชัยภักดิ์ ยืนยันหนักแน่น ว่า...*"ถ้าทำอย่างนี้ เรื่องทุกอย่างเป็นอันยุติ ท่านไม่ต้องห่วงว่า...ใครจะไปรังแกท่านอีกแล้ว ถ้ารังแกนะ...ลูกจะนอนให้เขาตัดคอลูกด้วย"*

พ่อท่าน *"เอ้า ! มันมากไป อะไรขนาดนั้น"*

คุณชัยภักดิ์ *"ถ้าการแก้ปัญหานี้ไม่ได้ ลูกก็ไม่อยากเป็นอะไรอีกแล้ว เพราะป่วยการที่จะอยู่ในสังคมแล้ว ท่านพ่อฮะ ท่านพ่อต้องให้ทุกคนสงบสตินะฮะ"*

พ่อท่าน *"โอ๊ ! ทำกันขนาดนี้ อาตมาเมื่อยจะตาย ญาติโยมเขาก็เสียอกเสียใจกันน่ะซิ...!"*

●...รุกฆาต !!! ให้ถึงที่สุดแห่งใจ !!!...●

<u>ประมาณ ๔ ทุ่ม</u> คุณชัยภักดิ์ โทรศัพท์มาอีก ขอให้พ่อท่านไปเฝ้าสมเด็จพระสังฆราช เพื่อยืนยันการตกลงตามที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้มาเจรจาขอร้อง ผู้ที่ไปเฝ้าจะมี พ่อท่านโพธิรักษ์ พลเอกมานะ และคุณชัยภักดิ์

มีเงื่อนไขขึ้นมาอีก ซึ่งทำความลำบากใจไม่น้อย *"อาตมาว่า ประเดี๋ยวไปถึงก็จะไปให้อาตมาเปล่งกล่าวสึก กล่าวอะไรไปอีกนี่ อาตมา แหม...หนักใจนะ !"*

คุณชัยภักดิ์ ยืนยันที่จะให้ไปเฝ้า *"ตอนนี้มหาเถรสมาคมยังไม่มีมติอะไรออกมา ถ้าเขาไม่ตัดสิน ความผิดก็ไม่บังเกิด ท่านพ่อลองคิดดูสิฮะว่า เราก็อยู่ของเราอย่างนี้ ให้รู้ว่า เราไม่ได้ยุ่งกับเขาแล้ว"*

การเจรจารอบดึกนี้ พ่อท่านขอให้คุณชัยภักดิ์ เปลี่ยนคำ "พระพุทธศาสนา" เป็น "คณะสงฆ์ไทย"

เป็นการแลกกันกับการที่จะต้องไปเฝ้าพระสังฆราช อันเป็นเงื่อนไขใหม่ที่ยื่นมา แต่ก็ยังตกลงกันไม่ได้ จะพูดกันให้ชัดเจนอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น

บันทึกการตกลงในการเจรจา

วันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒

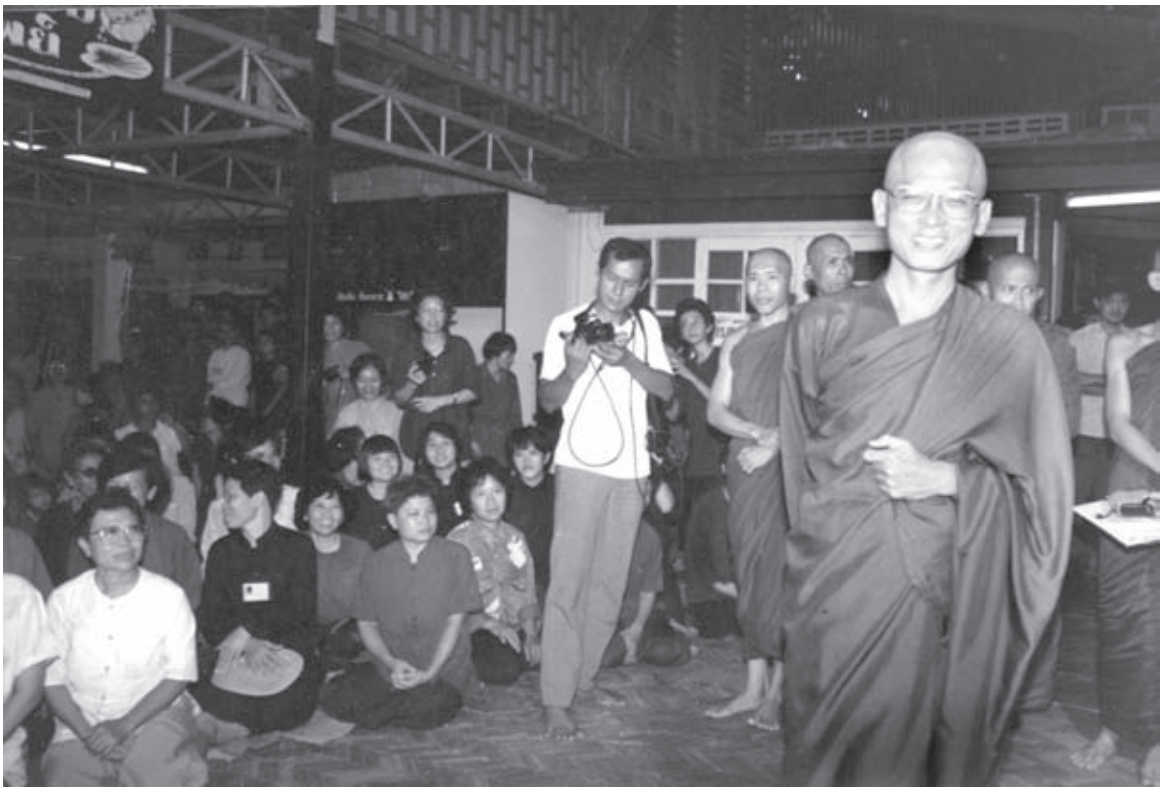
จากการเจรจาตกลงของ **นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์** เลขานุการรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการกับคณะสงฆ์ชาวอโศก เพื่อเห็นแก่ความสงบสุขเรียบร้อยของชาติบ้านเมืองและพระพุทธศาสนา คณะสันติอโศกยินยอมจะเปลี่ยนรูปแบบการแต่งกาย จากพระภิกษุสงฆ์ใน**พระพุทธศาสนาคณะสงฆ์ไทย** เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง โดยจะสวมเสื้อแขนกระบอกและครองผ้า โดยไม่มีจีวรและรูปแบบที่เหมือนพระภิกษุสงฆ์ ใน**พระพุทธศาสนาคณะสงฆ์ไทย** และจะไม่ใช้คำเรียกตัวเองว่า พระภิกษุสงฆ์ นักบวช นักพรต อีกต่อไป ตั้งแต่วันที่ **๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ เวลา ๑๖.๐๐ น**

คณะสันติอโศก จะปฏิบัติธรรมตามแนวความเชื่อถือ ที่ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของชาติบ้านเมือง และกฎเกณฑ์ของกฎหมาย และรัฐธรรมนูญ และจะขอให้ทางกระทรวงศึกษาธิการ ร่วมมือในการแก้ไขตราสาร และข้อบังคับในมูลนิธิและสมาคมในกิจกรรมที่ชาวอโศกยังมีอยู่ โดยในวัตถุประสงค์ที่มีไว้เพื่อพระพุทธศาสนา เปลี่ยนเป็นเพื่อศาสนาต่อไป

ในการปฏิบัติธรรมตามแนวความเชื่อถือดังกล่าว จะอยู่ในความดูแลของมูลนิธิธรรมสันติ กองทัพธรรมมูลนิธิ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม **นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์** ได้รับทราบข้อตกลงดังกล่าว และจะนำไปเรียน **พลเอกมานะ รัตนโกเศศ** รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเรียนเสนอมหาเถรสมาคมต่อไป

จึงลงนามในบันทึกไว้ร่วมกัน

ลายมือชื่อ	***ลายมือชื่อ***
(พระโพธิรักษ์)	(นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์)
คณะสงฆ์ชาวอโศก	**เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ**
ลายมือชื่อ พยาน	***ลายมือชื่อ*** พยาน
(พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์)	(นายจรวย หนูคง)

<u>๑๐ มิ.ย. ๓๒</u> ที่สันติอโศก หลังทำวัตรเช้า พ่อท่านโพธิรักษ์ได้ลองสวมเสื้อชุดใหม่แทนอังสะ โดยลองใช้จีวรที่มีอยู่พับครึ่งห่มแทนผ้าครองไปก่อน

ก่อน ๑๒.๐๐ น. เล็กน้อย มีการเจรจากับคุณชัยภักดิ์ และคณะ ที่โบสถ์ ซึ่งต้องเจรจากันนานมาก... พ่อท่านขอคุณชัยภักดิ์ กรณีหนังสือข้อตกลงข้อความว่า...*<u>เครื่องแต่งกายที่ดูแล้วเหมือน **พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา**</u>*

*<u>ต้องแก้คำ **"พระพุทธศาสนา"** ออกไป เป็น **"คณะสงฆ์ไทย"**</u>*

*ถ้าไม่แก้ **ไม่ตกลงข้อนี้ ไม่ได้** ต้องบอกท่านให้ทราบว่า ท่านเป็นรัฐมนตรีนะ*

*โอ้โฮ ! **ไล่อาตมาออกจากศาสนานี่ พระสงฆ์ทิเบต พระสงฆ์ลังกา พระสงฆ์อะไรๆ อาตมาแต่งเหมือนไม่ได้ทั้งนั้น ห้ามไปหมดทั้งโลกเลยหรือ ?***

อาตมาบอกคุณจรวยไปก่อนแล้ว โทรศัพท์พูดกับคุณอีก โอ้โฮ ! ไม่ไหวแล้ว พูดกันทางโทรศัพท์นี่ ทำไมคุณไม่เห็นใจอาตมาบ้าง จะไม่ให้อาตมาเป็นพุทธศาสนิกชนแล้วเหรอ ถ้าคุณเห็นใจอาตมา คุณไปคำนวณดีๆ เถอะ !

นี่ก็เจรจากัน ให้พวกอาตมาจะต้องไปทำบัตรประชาชน แล้วจะออกใบสุทธิส่วนตัวก็ออกกันไป เมื่ออาตมาต้องไปทำบัตรประชาชน ก็ต้องกรอกว่า "นับถือศาสนาอะไร" ตกลงอาตมาก็กรอกว่า "นับถือศาสนาพุทธไม่ได้แล้ว"

ทำไมถึงทำอย่างนี้ คนผู้รู้นี่ เขาเห็นเข้าแล้ว เขาก็บอกว่า "เกินไป"

คุณไปตรองดีๆ นะ ! ไม่เห็นใจอาตมาบ้างเลยเชียวหรือ ? มากไปจริงๆ นะ ! คุณคิดดูซิ พวกคุณทำไมไม่กล้าหาญ-ไม่อาจหาญบ้าง...ฯลฯ

*คำว่า **"คณะสงฆ์ไทย"** ก็ครอบคลุมหมดในประเทศไทยแล้ว ใครจะมาแต่ง -ตัวลอกเลียน ก็ผิด ! กฎหมายก็ช่วยไว้ทั้งหมดอยู่แล้ว*

อาตมายืนยันว่า "อาตมาอธิบายธรรมะของพระพุทธเจ้า อาตมาไม่ใช่ศาสดาอย่างที่เขาประชดประชัน อาตมาเก่งขนาดมีคำสอนเองก็ดีน่ะซี

พูดเป็นนิยายไปได้ อาตมาไม่ได้เก่งขนาดนั้นหรอกนะ !

*ก็คำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** เอามาปฏิบัติ ถึงได้มรรคได้ผลอยู่ทุกวันนี้ ก็ไม่เชื่อกัน อาตมาเป็นเจ้าของลัทธินี้เอง ก็วิเศษใหญ่น่ะซิ !*

อาตมาเองชีวิตก็ยอมตายจริงๆ อาตมาไม่ได้ทำเล่น เพราะอาตมาหมดเนื้อหมดตัว หรือหมดทางสู้ นี่...ญาติโยมก็ร้องห่มร้องไห้ โทรศัพท์มาไม่ว่างเลย"

คุณชัยภักดิ์ ยืนยันว่า *"ต้องมีคำว่า พุทธศาสนา ไม่งั้นเขาไม่ยอม"*

ในที่สุดก็ตกลงกันได้ ในคำความว่า "พระพุทธศาสนาคณะสงฆ์ไทย"

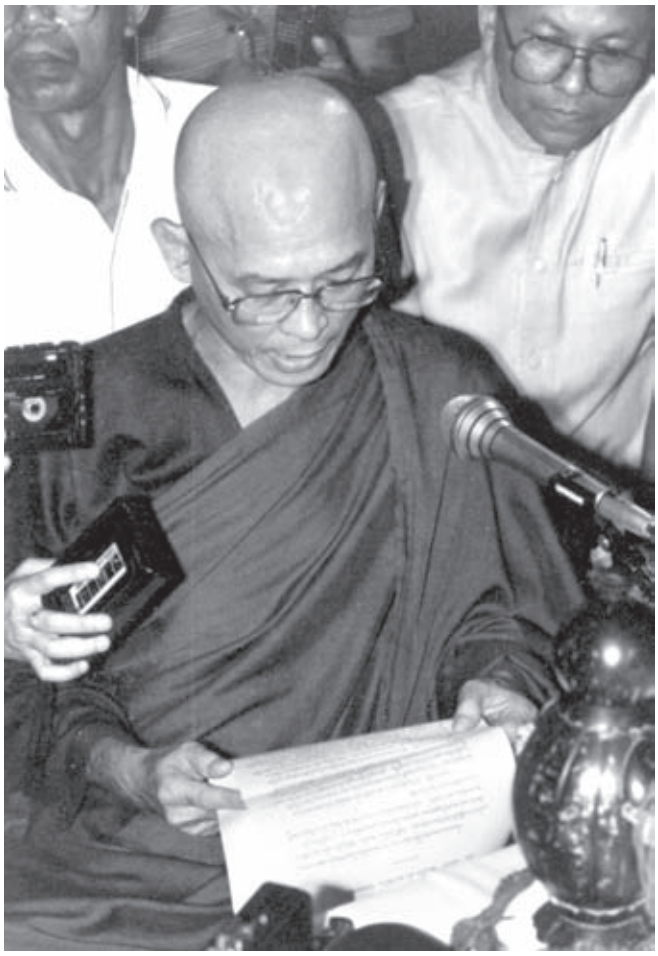
หลังจากนั้นก็ทำบันทึกข้อตกลงระหว่าง นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กับคณะสงฆ์ชาวอโศก เพื่อยื่นต่อที่ประชุมมหาเถรสมาคมในช่วงบ่ายวันนี้เลยทันที *...โดยคณะสงฆ์ชาวอโศกจะสวมเสื้อแขนกระบอก ครองผ้า โดยไม่มีจีวรและรูปแบบที่เหมือนพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาคณะสงฆ์ไทย และจะไม่ใช้คำเรียกตัวเองว่า "พระภิกษุสงฆ์ นักบวช นักพรตอีกต่อไป" ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ เวลา ๑๖.๐๐ น.*

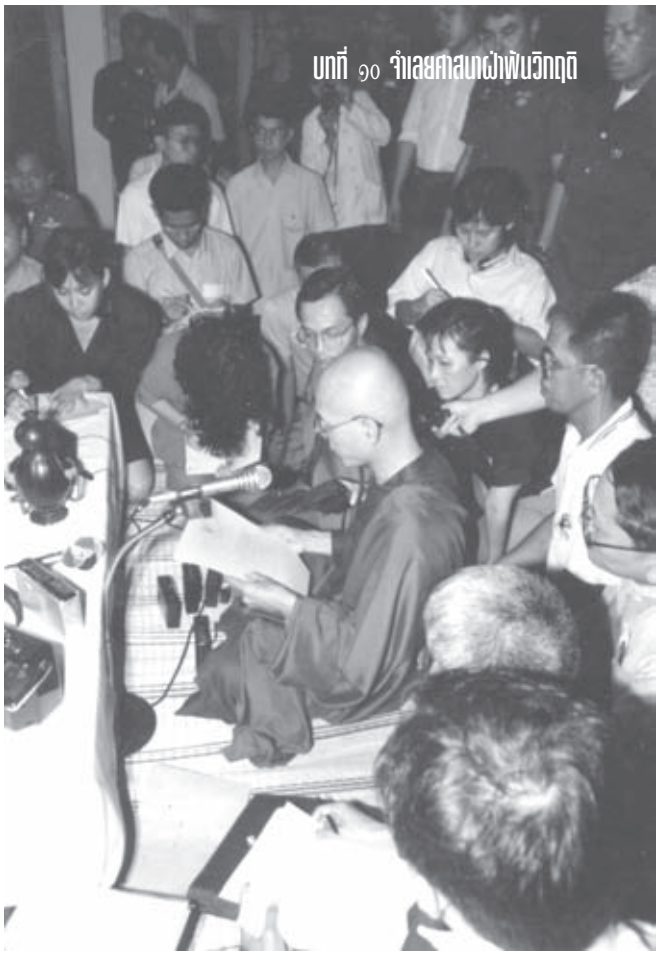
คุณชัยภักดิ์ ถามอย่างสงสัยว่า *"ทำไมถึงทำได้ทัน เพราะมีเวลาแค่วันเดียวเท่านั้น และถ้าพลเอกมานะไม่ติดธุระอะไร ก็จะต้องมาที่สันติอโศกแน่นอน เพื่อจะได้รู้เห็นชัดเจนว่า คณะสงฆ์ชาวอโศก ได้เปลี่ยนรูปแบบแล้ว"*

แต่เมื่อทราบว่า *"ญาติธรรมที่มีโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าช่วยทำให้"* ก็หายข้องใจ

เมื่อตกลงกันแล้ว คุณชัยภักดิ์และคณะก็ลากลับ เพื่อจะนำบันทึกนี้ไปเสนอต่อมหาเถรสมาคม ซึ่งประชุมกันตอนบ่ายวันนี้ และบอกว่า พรุ่งนี้จึงจะมาใหม่ เวลา ๑๖.๐๐ น. อันเป็นเวลาที่ตกลงเปลี่ยนรูปแบบ

ก่อน ๒๐.๐๐ น. นักข่าวและตำรวจเดินกันขวักไขว่ ญาติโยมมากันหนาตา เพราะมีข่าวแน่ชัดว่า *"คุณชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ และ คุณเสนาะ พ่วงภิญโญ รักษาการอธิบดีกรมการศาสนา กำลังเดินทางมาจากวัดบวรฯ เพื่อนำหนังสือคำสั่งของสมเด็จพระสังฆราช ให้สละสมณเพศ"*

พ่อท่าน จึงตัดสินใจเปลี่ยนชุดนุ่งห่มรูปแบบใหม่ *(จากอังสะเป็นเสื้อแขนกระบอก จากจีวรเป็นผ้าครอง)* **เป็นการเปลี่ยนชุดใหม่เร็วกว่ากำหนดเวลา ที่กำหนดไว้ในข้อตกลง คือ *วันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ เวลา ๑๖.๐๐ น.***

๒๐.๑๐ น. พ่อท่านโพธิรักษ์ปรากฏตัว ในชุดนุ่งห่มใหม่ ให้นักข่าว น.ส.พ. และโทรทัศน์ถ่ายภาพ และให้สัมภาษณ์บ้าง

๒๐.๑๕ น. คุณชัยภักดิ์ คุณเสนาะ และคณะ มาถึงและได้ขึ้นไปนั่งรอบนโบสถ์ ทางสันติอโศก เปิดโอกาสให้นักข่าวขึ้นร่วมดู-ร่วมฟังได้เต็มที่

๒๐.๓๐ น. พ่อท่าน ได้อ่านหนังสือคำสั่งมหาเถรสมาคม ให้สละสมณเพศ ผ่านเครื่องขยายเสียง ด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างช้าสงบ และไม่ได้ลงนามรับหนังสือแต่อย่างใด

"อาตมาไม่เซ็นหรอก เพราะนี่เป็นหนังสือคำสั่งให้สึก ก็อาตมาไม่ได้สึก"

คุณเสนาะ *"ก็ไม่เป็นไรหรอกครับ เซ็นรับทราบเฉยๆ"*

พ่อท่าน *"อาตมาได้ทำตามที่ตกลงกันแล้วเรียบร้อย เพราะฉะนั้นคำสั่งนี้ออกมา ก็ย้อนแย้งกับการตกลงอันนี้อีก"*

คำสั่งมหาเถรสมาคม

เรื่อง ให้พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ สละสมณเพศ

ด้วยมหาเถรสมาคม ได้พิจารณาตามรายงานและมติ อันเป็นเอกฉันท์ของคณะการกสงฆ์ เกี่ยวกับกรณีสันติอโศกโดยรอบคอบแล้ว มีมติวินิจฉัยว่า *พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ มีพฤติการณ์อวดอุตตริมนุสสธรรม แสดงตนเป็นพระอริยบุคคลระดับต่างๆ บางครั้งก็ว่า เป็นพระอรหันต์ และพระโพธิสัตว์ จนถึงเป็นพระสารีบุตรเถระ มาเกิดใหม่ เป็นต้น นับว่า เป็นผู้ประพฤติล่วงละเมิดพระธรรมวินัยเป็นอาจิณ*

นอกจากนั้นปรากฏหลักฐานว่า *พระโพธิรักษ์ ประพฤติตนในลักษณะบ่อนทำลายพระพุทธศาสนา โดยการประพฤติให้วิปริตจากพระธรรมวินัย และทำพระธรรมวินัยให้วิปริต บัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้ามิได้ทรงบัญญัติขึ้น เพิกถอนสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้แล้ว ตั้งข้อกำหนดต่างๆ ขึ้นปฏิบัติตามความพอใจของตน ที่มีปัญหา คือ บทบัญญัติที่ขัดแย้งกับพระธรรมวินัย ไม่ยอมรับกฎหมายว่าด้วยคณะสงฆ์ อันตราขึ้นตามรัฐธรรมนูญ ภายใต้พระปรมาภิไธยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพฤติกรรมหลายประการ ที่เป็นการทำลายวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชาติ ทั้งไม่สังกัดวัดใดวัดหนึ่ง ซึ่งโดยสถานะของความเป็นพระภิกษุนั้น จะต้องปฏิบัติตามพระธรรมวินัย กฎหมายและจารีตแห่งสงฆ์ การกระทำของพระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ ได้สร้างความแตกแยกขึ้นในหมู่ประชาชนพุทธบริษัทมาเป็นเวลานาน*

แม้ว่าทางคณะสงฆ์จะให้โอกาสตักเตือน โดยวิธีการต่างๆ เพื่อจะได้เกิดความสำนึกกลับใจ โดยการแก้ไขสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้อง ตั้งตนไว้ในทางที่ชอบตามพระธรรมวินัยซึ่งตั้งอยู่ในฐานะขององค์พระศาสดา

แต่พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ หาได้สำนึกผิดแต่ประการใดไม่ ยังคงทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อพระรัตนตรัย ด้วยวิธีการต่างๆ อยู่เสมอ

จึงไม่สมควร ที่จะให้ดำรงอยู่ในภาวะแห่งพระภิกษุอีกต่อไป

ฉะนั้น เพื่อเทิดทูนและป้องกันพระพุทธศาสนา อันเป็นศาสนาประจำชาติไทย มิให้มัวหมอง และถูกบ่อนทำลาย และเพื่อความสามัคคีของพุทธศาสนิกชนที่มีความเคารพนับถือพระรัตนตรัยอย่างจริงใจตลอดจนเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยภายในบ้านเมืองตลอดกาลนาน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มหาเถรสมาคม จึงมีคำสั่งให้ พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ สละสมณเพศพ้นจากความเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒

ลายมือชื่อ

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ประธานกรรมการมหาเถรสมาคม

สำเนาถูกต้อง

ลายมือชื่อ

(นายสุทธิพงศ์ ตันตยาพิศาลสุทธิ์)

ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการมหาเถรสมาคม

● คำสั่ง ! ให้สละสมณเพศ

หลังจากคุณชัยภักดิ์และคณะกลับไป พ่อท่านโพธิรักษ์ลงมาดูบรรยากาศญาติโยมข้างล่างที่มาคอยฟังข่าวด้วยความเป็นห่วง หลายคนร้องไห้เสียใจ

ญาติธรรมท่านหนึ่งที่ไม่ได้แต่งชุดม่อฮ่อมเล่าว่า *"มีพระมาด้วยกับคณะของคุณชัยภักดิ์ แต่อยู่ข้างนอกปากซอย พอดีเดินผ่าน จึงได้ยินพระรูปนั้นกำลังพูดโทรศัพท์ว่า "จัดการมันให้ได้ เอามันให้อยู่...?!?"*

นักข่าว ท่านคะ แล้วการที่ท่านทำอย่างนี้ ถือว่า **สละสมณเพศโดยปริยาย**

พ่อท่าน *"เมื่อไม่ต้องการให้อาตมาเป็นอย่างนั้น อาตมาก็ออกมาแล้ว แม้แต่เปลี่ยนรูปแบบ **อย่านึกว่า อาตมาไม่เสียสละนะ** อาตมาแทบจะหมดตัวเลย ญาติโยมของอาตมา...ร้องห่มร้องไห้กันมากมาย คุณก็จะต้องรู้ด้วยว่า...เรื่องของธรรมะ-ศาสนา-จิตวิญญาณ...เป็นเรื่องที่จริงจัง ยิ่งเขาศรัทธา-เลื่อมใส-ได้รับประโยชน์คุณค่าอย่างดีเลยนี่ ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กนะ ! ไม่ใช่เรื่องเล่น !"*

นักข่าว ถ้าไม่ลาสิกขาบทนี่ ไม่เกรงหรือคะว่า จะเกิดความรุนแรงระหว่าง ๒ ฝ่าย

พ่อท่าน *"อาตมาได้พยายามยอมเสียสละในหลายๆ ส่วนให้ แม้แต่มาต่อรองถึงขนาดว่า จะให้อาตมาออกมาจากรูปแบบของคณะสงฆ์ไทย อาตมาก็ยอม*

แม้แต่จะไม่ให้อาตมาใช้คำว่า เป็นพระ เป็นภิกษุ เป็นสงฆ์ เป็นนักบวช อะไรที่รู้กันไปทั่วเมืองไทย อาตมาก็ยอมให้หมดแล้ว จะไม่ให้อะไรอาตมาบ้างเลยหรือ ?

*ทำไม...? น้ำใจนะ...น้ำใจ **อาตมาก็ถวายชีวิตล่ะ !** จากนี้ไปก็ไม่มีทางให้ถอยไปได้อีกแล้ว ไม่มีที่ถอยอีกแล้ว ไม่มีที่ไปอีกแล้ว"*

นักข่าว แล้วจะยอมให้มหาดไทยดำเนินการ ?

พ่อท่าน *"ไม่มีปัญหาหรอก ถ้ามหาดไทยจะดำเนินการ อาตมาก็คงจะต้องได้รับการจับกุม **ถ้าถือว่า การจะจับกุม-จะคุมขัง-การจะทำอะไรอีกนั้น...ยุติธรรม !** ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ อาตมาก็ต้องยอม"*

นักข่าว ท่านคะ ในเมื่อเขาให้เวลาท่าน ๗ วัน ถ้าท่านไม่ลาสมณเพศ ทางเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ก็จะต้องเข้ามาดำเนินการ

พ่อท่าน *"ถ้าเผื่อว่าเห็นว่า นั่นยุติธรรม นั่นถูกต้อง ก็ต้องดำเนินไปตามสังคมโลก ก็เป็นหน้าที่ของท่านในประเทศชาติ อาตมาก็ไม่ขัดขืนอะไร"*

นักข่าว ยินดีให้จับกุม...?

พ่อท่าน ***"แน่นอน จับก็จับสิ !"***

นักข่าว แล้วลูกศิษย์ลูกหาอีก ๗๙ คน ?

พ่อท่าน *"ลูกศิษย์ลูกหาก็เหมือนกัน* ***ถ้าเห็นว่า จะต้องจับ...ก็ต้องจับกันสิ ! จะไปขัดขืนอะไร*** *อาตมารับรองว่า ไม่ขัดขืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่บอกว่า กลัวอาตมาหนีน่ะเหรอ อาตมาอยู่เมืองไทยตายเมืองไทยนี่แหละ ไม่หนีไปไหนหรอก"*

นักข่าว แล้วที่ทำการตกลงไปเมื่อวานนี้นะคะ ท่านคิดว่า จะมีเหตุการณ์ คือจะมีมติของมหาเถรสมาคม ออกมาอย่างในวันนี้ไหมคะ ?

พ่อท่าน *"ก็ให้เกียรติกับผู้ที่มาตกลงกับอาตมานะในระดับรัฐมนตรีก็เป็นหน่วยงานระดับชาตินะ ในนามรัฐบาลใช่มั้ย...ที่มานี่ อาตมาก็ตกลงกันแล้วเรียบร้อยด้วยดี ใบที่ตกลงในการเจรจานี้ ก็บอกว่า* ***เพื่อเรียนเสนอ ไม่ใช่เพื่อพิจารณา*** *หมายความว่า เรียนให้ทราบว่า* ***ได้ตกลงอย่างนี้แล้ว ก็น่าจะเป็นหลักฐานที่สมบูรณ์ ตามข้อตกลงทุกอย่าง*** *แล้วอาตมายอมอย่างนี้ ก็น่าจะมีขีดขั้น ก็น่าจะเกื้อกูลกันบ้าง นิติศาสตร์...ก็ไม่มี รัฐศาสตร์...ก็น่าจะให้กันบ้าง"*

นักข่าว รู้สึกว่า ทำเกินไปมั้ยคะ ?

พ่อท่าน ***"อาตมาขอตอบตรงๆ ว่า รู้สึกว่า...ทำเกินไป !!!"***

นักข่าว ทางมหาเถรสมาคมเขาบอกว่า การมาเจรจาของคุณชัยภักดิ์นั้น ทางมหาเถรสมาคม...ไม่ยอมรับรู้ เพราะว่า...เป็นการกระทำที่เป็นเรื่องภายในของทางกระทรวงศึกษาธิการ ไม่เกี่ยวกับมหาเถรสมาคม

พ่อท่าน *"อย่างนั้นอาตมารู้ด้วยไม่ได้หรอก แล้วจะให้อาตมาทำอย่างไรล่ะ ? อาตมาก็ต้องเชื่อแหละ ก็เป็นองค์กรของรัฐบาลทีเดียว ทุกคนก็มาถ่ายทำข่าวหลักฐานไม่ใช่เราพูดเอาเล่นๆ ยกเมฆไม่มีเรื่องจริง ใช่มั้ย ! ก็เป็นเรื่องจริงทั้งนั้น"*

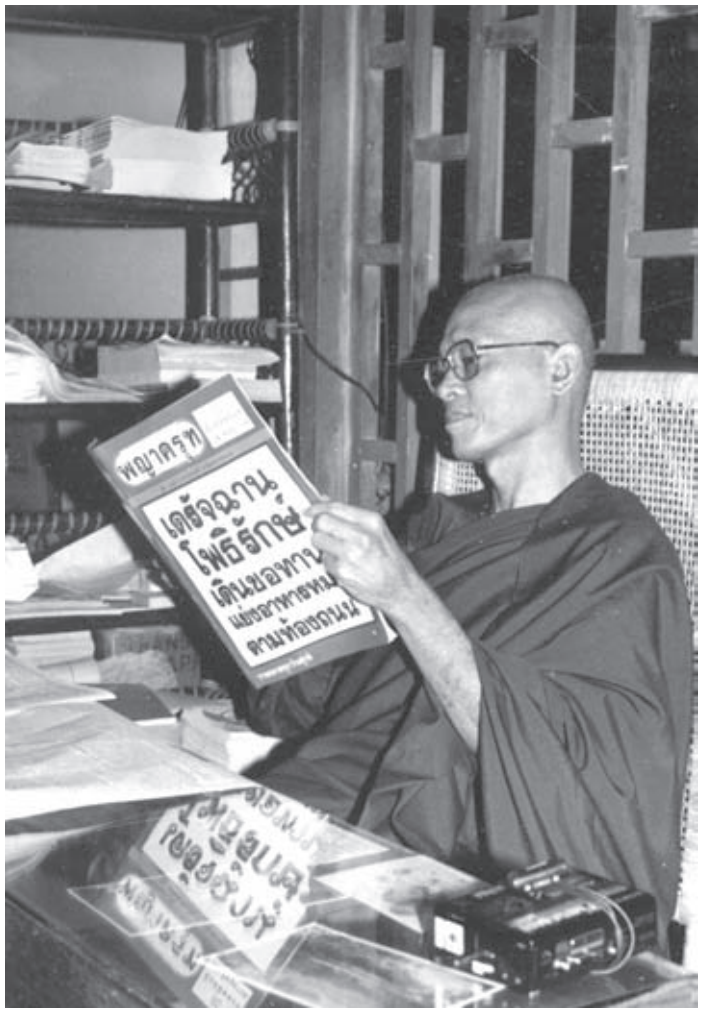
นักข่าว เกิดทางบ้านเมืองจะดำเนินการ ?

พ่อท่าน *"ก็ต้องยอมให้จับโดยดี แล้วไม่ดิ้นไม่ดื้อหรอก"*

<u>พระธรรมมหาวีรานุวัตร</u> ประธานคณะปกาสนียกรรม กล่าวถึงกรณีการเปลี่ยนรูปของพระโพธิรักษ์ว่า *"แต่ก่อนเขาไม่ยอมสึก แต่เมื่อมาใหม่เป็นลักษณะยอม แต่ไม่ตรงกับจุดประสงค์ของมหาเถรสมาคมที่ให้สึก รู้สึกเป็นการคาบเส้น ไม่ชัดเจน*

การเรียกพราหมณ์ แต่ก็จะปฏิบัติตามพุทธทุกอย่าง !

คำ ***"สมณะ"*** *นั้น ถ้านำมาเรียกก็ยังไม่พ้นความผิดตามมาตรา ๒๗ อยู่ดี*

พญาครุฑ

*ต้องนำเรื่องเข้าสู่ที่ประชุมวันที่ ๑๒ นี้ (มิ.ย.๓๒) ส่วนการปกาสนียกรรมนั้น จะไม่หยุด บาตรเป็นอัฐบริขารของพระ โพธิรักษ์ควรจะนำ **กะลา** มาใช้แทน **บาตร**"*

พระธรรมวโรดม เจ้าอาวาสวัดชนะสงคราม กรรมการมหาเถรสมาคม กล่าว ว่า *"นายชัยภักดิ์ ได้โทรศัพท์มาปรึกษาว่า ทางพระวินัยมีขั้นตอนการสึกอย่างไร ?*
ซึ่งได้ตอบไปว่า อยู่ที่ใจของคนที่จะสึกว่า จะยอมรับเพศคฤหัสถ์หรือไม่ ?
ถ้าเป็นการบังคับ ถือว่า 'ความเป็นพระยังสมบูรณ์อยู่'
ยกเว้นพระที่บวชไม่ถูกต้อง สามารถเอาจีวรออกได้เลย"

พระธรรมดิลก รองเจ้าอาวาสวัดบวรฯ กล่าวว่า *"ไม่แน่ใจว่า พระโพธิรักษ์ จะสึกในลักษณะใด แต่ถ้าสึกแล้วจะออกบิณฑบาตเหมือนพระไม่ได้"*

● วันประวัติศาสตร์ชาวอโศก (รูปแบบที่เปลี่ยนไป)

๑๐ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **ก่อน ๒๐.๐๐ น พ่อท่าน ตัดสินใจยอมสละจีวร นุ่งห่มชุดใหม่ ใส่เสื้อแขนกระบอก ห่มผ้าครอง กลายเป็น "วันประวัติศาสตร์" ของ "ชาวอโศก" ในการทำงานศาสนา**

"วันอโศกรำลึก" จึงได้ถูกกำหนดใหม่ให้เป็น **วันที่ ๑๐ มิถุนายน ของทุกปี**

๑๑ มิ.ย. ๓๒ พ่อท่าน เทศน์ทำวัตรเช้า *"...ขอบอกพวกเราทุกคนว่า เหตุเกิดนี้ ไม่ใช่-สังฆเภท แต่เป็น-นานาสังวาส"*

"สังฆเภท" *แปลว่า **"แตกแยก"**, **"นานาสังวาส"** แปลว่า **"แตกต่าง"***

*เรายืนยันความแตกต่างนี้อยู่เท่านั้น และจะพยายามรวมโดยธรรม ฉะนั้น **ยินดีต้อนรับพระ จะเป็นธรรมยุต หรือมหานิกาย** ก็ตาม แต่ระวังหน่อยนะ เพราะมีคำสั่งของมหาเถรสมาคมสำหรับพระอาคันตุกะ ว่า "ถ้ามาคบค้าสมาคมกับทางสันติอโศก มีความผิด ก็ต้องสังวรระวัง" แล้วแต่ใครจะพิจารณาอะไรแค่ไหน ?*

เราเป็นมิตรกับทุกผู้ แม้แต่ผู้ที่กำลังจะถอนรากถอนโคนเราอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะทำกับเราอย่างไรก็ตาม เราก็ยังจะเป็นมิตร

ในหนังสือตกลงนี้ เราต้องเปลี่ยนรูปแบบ เราถูกลิดรอนไปเยอะนะ !

เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ เกิดแล้ว ดีแล้วล่ะ อาตมาเห็นเรื่องราวที่เคยเกิดกับชีวิตของพวกเรานี่ เป็น accident good luck

*เช่น ต้องออกจาก **"วัดอโศการาม"** แล้วจะต้องเกิด **"สิกขมาตุ"** ซึ่งเกิดขึ้นในวันที่เดินทางออกจาก **"วัดอโศการาม"***

*ต้องถูกเบียดให้ **ลาออกจากมหาเถรสมาคม** แรกๆ เราก็รู้สึกเศร้าสร้อยอาลัยอาวรณ์บ้างเหมือนกัน เพราะความจริงเราไม่ได้รังเกียจมหาเถรสมาคมและคณะสงฆ์ไทย ...แต่ทำไมทำกับเราอย่างนั้น...?*

● นักบวชชาวอโศก ในรูปแบบใหม่

๑๑ มิ.ย. ๓๒ ***(ที่สันติอโศก)*** **ทำวัตรเช้า พ่อท่าน...อยู่ในชุดใหม่ตามที่ตกลงกับคุณชัยภักดิ์** *...มาถึงวันนี้ ก็เป็นวันประวัติศาสตร์อีกวันหนึ่ง กว่าจะมาถึงสภาพนี้ ก็ค่อยๆ สังขาร-ปรุงแต่ง-เป็นไป*

เหตุการณ์ต่างๆ เกิด เพราะเหตุปัจจัย เราก็จำเป็นต้องเปลี่ยนรูปไป

อาตมาไม่เรียกสภาพที่เกิดนี้ว่า *"เป็นความผิด-ความถูก"*

อาตมาเรียกว่า *"สิ่งนี้เกิด เมื่อจะเกิด...ก็ต้องเกิด"*

เมื่อเกิดเป็นเช่นนี้แล้ว ก็รับรู้ว่า *"เหตุมีอย่างไร ? วิเคราะห์เหตุต่างๆ ให้ดี"*

ก็จะรู้เหตุเหล่านั้นว่า *"มีอำนาจ-เปลี่ยนแปลง-ผลักดัน-ปรุงแต่ง แล้วก็ออกมาเป็นสภาพอย่างที่จะต้องเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เปลี่ยนแปลงไป สุดท้ายก็เสื่อมสลายไป เป็นธรรมดาธรรมชาติของความจริง ก็เป็นเช่นนี้แหละ"*

ขณะนี้ **พวกเราได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบ มาเป็นอย่างพวกเราเสียแล้ว !!**

เราถูกยึดเอาภาษาที่ใช้เรียกตัวเองไป โดยจะใช้ภาษาเหล่านั้นไม่ได้ ตั้งหลายอย่างนะ ตามหนังสือตกลง เดี๋ยวอาตมาจะอ่านให้ฟัง แล้วจะชี้บอกอะไรบ้าง

มีผู้นำชุดใหม่มาให้ประมาณตี ๕ หลังทำวัตรเช้า คณะสงฆ์ชาวอโศก จึงเปลี่ยนรูปแบบใหม่เป็นวันแรก พระอโศก ๒ รูป ไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนรูปแบบใหม่ ขอต่อสู้ในรูปแบบเดิม ไม่ขอเปลี่ยน เพื่อพิสูจน์ยืนยันว่า *"ที่บวชมานั้นถูกต้องแล้ว ขอยอมให้พ่อท่าน และหมู่ว่า...หัวดื้อ !"* พ่อท่านไม่คัดค้าน ไม่ดึงไว้ ให้อิสระกับความคิด-ความเห็น เพียงแต่พยักหน้ารับรู้

หลังฉันภัตตาหาร มีคำถามที่น่าสนใจของนักข่าวอยู่คำถามหนึ่ง

นักข่าว *"ท่านยึดการเจรจาของคุณชัยภักดิ์...เป็นสำคัญ มากกว่าของมหาเถรสมาคมหรือ ?"*

พ่อท่าน *"ก็การเจรจากับคุณชัยภักดิ์ เป็นการตกลงกันทั้ง ๒ ฝ่าย ส่วนของทางมหาเถรสมาคม เป็นคำสั่งที่ทำฝ่ายเดียว"*

นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ ได้ชี้แจงกับผู้สื่อข่าวว่า *"ได้นำข้อตกลงที่ทำไว้กับ **พระโพธิรักษ์** ไปชี้แจงในที่ประชุมมหาเถรสมาคมแล้ว แต่ที่ประชุมไม่ยอมรับข้อตกลง ที่ตนเองทำไว้กับ **พระโพธิรักษ์***

เพราะเห็นว่า ยังไม่ถือว่า...สึก ! จนกว่าจะมีการกล่าวคำว่า...สึก ! เสียก่อน และมีมติให้สึกภายใน ๗ วัน นับตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิ.ย. เป็นต้นไป"

นักข่าว *"อย่างนี้จะถือว่า เสียหน้าหรือเปล่า ?"*

นายชัยภักดิ์ ตอบว่า *"ไม่เกี่ยวกัน เพราะเป็นคนละขบวนการกัน ระหว่างความเห็นของชาวบ้าน กับความเห็นของคณะสงฆ์"*

พระโพธิรักษ์ ยังคงยืนหยัดว่า *การประชุมพิจารณาตัดสินของมหาเถรสมาคมไม่เป็นธรรม ผิดทั้งหลักกฎหมาย และหลักธรรมวินัย... **"ตายเป็นตาย อาตมาจะไม่ยอมให้ประชาชนเข้าใจว่า สัจจะที่ถูกทำลาย คือ อสัจจะเด็ดขาด"***

พระธรรมมหาวีรานุวัตร เจ้าคณะ กทม. กล่าวว่า *"ที่ประชุมไม่ได้พิจารณาถึงข้อตกลงระหว่าง **'นายชัยภักดิ์'** กับ **'โพธิรักษ์'** เลย ไม่มีการพูดถึงการแต่งกายรูปแบบใหม่ของโพธิรักษ์ เพราะข้อตกลงดังกล่าวมหาเถรฯ ไม่รับฟังอยู่แล้ว คิดว่าคงเป็นอุบายของกระทรวงศึกษาธิการมากกว่า เพราะเจตนาของมหาเถรสมาคมต้องการให้ **'โพธิรักษ์'** สึกอย่างเดียว"*

๑๒ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **หลังกลับจากบิณฑบาต ภายในห้องคลังเสียง** พ่อท่านได้พูดคุยกับสมณะ ให้เข้าใจถึงความจำเป็นต้องเสียสละเปลี่ยนรูปแบบ มีการพูดถึงผู้ที่ไม่เห็นด้วย น้อยใจที่พ่อท่านตัดสินใจเองไม่ให้หมู่สงฆ์ร่วมคิดตัดสินใจด้วย จึงคิดขอแยกตัวออกไปต่อสู้อีกอย่าง...ตามความเห็นของตน

พ่อท่าน *"ผมไม่ห้าม ผมไม่ขอ ผมพูดมาตั้งเท่าไรแล้วว่า ผมให้อิสรเสรี ถ้าจะมองว่า อย่างนี้ถือว่า ผมถอย ผมก็ถอยไปตั้งหลักให้ดีกว่าเดิม นี้เป็นยุทธการแต่ที่จริงผมไม่ได้ถอยนะ เพียงแต่ผมหลบหมัด คุณชกอย่างไม่มีฟุตเวิร์คเลย ผมไม่ใช่พวกเจโตนี่ จะได้เดินที่อๆ เข้าไปลูกเดียว ผมว่า ผมอึดแล้วนะ"*

หลังฉัน ประชุมหมู่สมณะที่โบสถ์ มีคณะทำงานกฎหมายมาให้คำแนะนำ ชี้แจงตอบข้อสงสัยเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย ได้รับคำแนะนำว่า...

-ใช้กฎหมายสู้ ก็ไม่เป็นผลในยุคของคนหลงอำนาจ !

-เพื่อไม่ให้เกิดการโต้เถียง... ไม่จำเป็นต้องพูดกันอีกแล้ว เพราะพูดกันคนละภาษา ถึงจริงแต่ไม่มีประโยชน์ ก็ควรนิ่งเสีย

-ถ้าจะมีโทรศัพท์มาถึงพ่อท่านโพธิรักษ์ ขอให้ฟังให้มาก

-ถ้าตำรวจมาจับ ควรพูดให้น้อยที่สุด

ตอนค่ำ เพื่อนของนายตำรวจที่จะต้องมาทำคดีนี้ มาหาพ่อท่านด้วยสีหน้าเศร้าสลดไม่สบายใจ นั่งก้มหน้าอยู่เป็นนาน เหมือนกำลังพยายามรวบรวมความรู้สึกนึกคิดก่อนบอกว่า *"ทางตำรวจหวั่นใจมาก เขาหงุดหงิดว่า คนอื่นทะเลาะกันแล้วทำไมต้องเป็นเขาไปเกี่ยวบาปด้วย จึงให้มาเรียนถามว่า จะให้ทำอย่างไรดี ?"*

ชายหนุ่มคนหนึ่ง ศึกษาโหราศาสตร์ มากราบนมัสการ ได้กล่าวว่า *"พ่อท่านจะเจออุปสรรคขวากหนามอย่างนี้ต่อไปอีก ๓ ปี พ้นไปแล้วจะดี และจากสถิติเก่าๆ พ่อท่านเกิดวันอังคาร แสดงว่า ชาติที่แล้วเป็นพระ"*

พ่อท่าน ยิ้มขำๆ *"แหมดูชาติที่แล้วได้ด้วยเหรอ งั้นดูชาติหน้าด้วยสิ !"*

ชายหนุ่ม *"พ่อท่านเปล่งกล่าวคำลาสิกขาตามเขาก็ได้"*

พ่อท่าน *"ไม่ได้ เท่ากับ โกหกตัวเอง โกหกประชาชน อย่างนี้แหละดีแล้ว* ***ให้แพ้ด้วยรูป แต่ชนะด้วยนาม*** *ไม่อย่างนั้นคนก็กรูเกรียวมา แล้วเราก็ไม่ไหว"*

ชายหนุ่ม กล่าวก่อนลากลับว่า *"ผมบอกตรงๆ แม้อยู่ในคุกก็ชนะขาด"*

<u>๑๓ มิ.ย. ๓๒</u> *(ที่สันติอโศก)* **ทำวัตรเช้า พ่อท่านได้บรรยายพระสูตรเกี่ยวกับ "สัปปุริสธรรม ๗ ประการ" ให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบัน**

หลังบิณฑบาต ชายวัยประมาณ ๔๐-๕๐ ปี มาในชุดออกกำลังกายเปิดเผยว่า *"ได้ดูพระผู้ใหญ่พูดทางทีวี.แล้วไม่สบายใจ ให้ฆราวาสมาด่า ผมทนไม่ได้"* ก่อนลาจากได้ยอมรับและปวารณาตัวว่า *"ท่านเป็นพระอยู่ จะให้ช่วยอะไรขอให้บอก"*

คุณชัยภักดิ์ โทรศัพท์มาบอกว่า *"เรื่องที่ตกลงกัน ได้ชี้แจงกับพล.อ.มานะแล้ว และย้ำให้ไปทำบัตรประชาชน จะได้เป็นหลักฐานอ้างได้ว่า มีเจตนาจะไม่เป็นพระในคณะสงฆ์ไทยอีกแล้ว"*

พระรูปหนึ่ง โทรศัพท์มาแสดงความรู้สึกสลดใจ ***"ทำไมไม่ได้รับความเป็นธรรม ใช้กฎหมู่ ใช้อำนาจมากเกินไป ขออย่าได้กล่าวคำ <u>ลาสิกขา</u> คณะสงฆ์ส่วนใหญ่ไม่ได้เห็นดีด้วยกับมติที่ประชุม พระหลายรูปที่เข้าร่วม***

ประชุมก็ไม่ได้เห็นดีด้วย พวกที่กล่าวหาท่านนั้น ทำธรรมวินัยให้วิปริตมากกว่า เขาห้ามไม่ให้พวกเราติดต่อด้วย"

ภายหลังทราบว่า *"ท่านเป็นพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งในวงการคณะสงฆ์"*

หลังฉัน นักข่าวจาก U.P.I. ขอสัมภาษณ์ ก่อนจบคำถาม นักข่าวถามว่า *"มีอะไรจะฝากไปให้ชาวโลกได้รับรู้ไหม ?"*

ท่านโพธิรักษ์ *"เอาไปเปิดเผย ก็ขายหน้าประเทศไทยเปล่าๆ"*

๑๔ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **หลังบิณฑบาต สมณะรูปหนึ่งตั้งข้อสังเกตว่า** *...การที่ยังมีพระอาคันตุกะร่วมทำกิจวัตรจะเกิดปัญหาได้ เมื่อพระอาคันตุกะกราบ **พ่อท่าน** นักข่าวถ่ายภาพออกไป จะทำให้มีผู้ถือสาหาเรื่องจับผิดว่า "ทำตัวสูงกว่า **'พระ'** ไม่ใช่ **'พระ'** แล้ว ยังให้ **'พระ'** กราบอีก"*

พ่อท่านหยุดคิด แล้วตัดสินใจเห็นคล้อยตาม เพื่อหลีกเลี่ยงป้องกันปัญหาที่จะเกิดตามมา จึงเห็นควรบอกพระอาคันตุกะที่พักอยู่ด้วยทั้งหมด ขอให้ออกไปหาที่พักภายนอกพุทธสถานก่อน เพื่อประโยชน์ที่สอดคล้อง...เท่ากับพระอาคันตุกะได้ปฏิบัติตามมติของมหาเถรสมาคม

๑๕ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **ทำวัตรเช้า พ่อท่านได้เทศน์ "อนาคตภัย ๔" ที่พระพุทธเจ้า** ตรัสไว้ว่า *"ยังไม่เกิดขึ้นในบัดนี้ แต่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อไป อนาคตภัย ๔ อย่าง คือ ๑.หลงเครื่องนุ่งห่ม ๒.หลงการกินดีกินโก้เอร็ดอร่อยกับอาหาร ๓.หลงการอยู่สบาย-นอนสบาย-นั่งสบาย ๔.หลงการอยู่ระคนใกล้ชิดกับอิสตรี"*

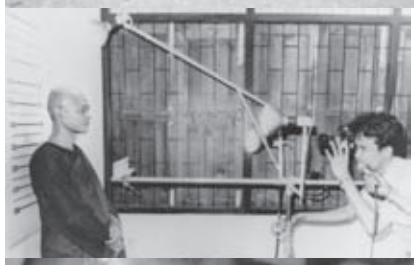
สมณพราหมณ์ถิรจิตโต ประชาสัมพันธ์ว่า *"การเปลี่ยนรูปแบบครั้งนี้ ถือเป็นการประนีประนอมอย่างที่สุดแล้ว ศาสนาไม่ควรจะมีการบังคับเรื่องการสึก เพราะการสึกเป็นเรื่องของจิตใจ และวันที่ ๑๗ มิ.ย. นี้ จะไม่มีการเปล่งวาจาใดๆ ทั้งสิ้น"*

หลังฉัน คุณชัยภักดิ์ และคณะมาพบอีก แจ้งว่า*...ในการดำเนินการครั้งนี้ ได้ปรึกษากับเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นประธานของศูนย์ปฏิบัติการแห่งชาติแล้ว*

ก่อนจะถึงขีดวันสุดท้าย ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งครบ ๗ วัน ถ้าไม่สึกจะต้องถูกดำเนินการตามกฎหมายถ้าไปทำบัตรประชาชน จะเกิดผลดีมีน้ำหนักชี้ว่า "ได้สึกแล้วตามกฎหมาย"

เมื่อท่านไม่ได้เป็นพระภิกษุสงฆ์นี่ เราจะเอาอะไรมารองรับ ในด้านของซีกกฎหมายเอง ท่านก็จะต้องปรับให้เป็นไปตามนั้น ตามเจตนา ให้คนเขาเห็นจริงๆ

ถ้าไปทำ “บัตรประชาชน”
จะเกิดผลดี มีน้ำหนักชี้ว่า
...ได้ “สึก” แล้ว...!!!
...ตามกฎหมาย...?!?

ส่วนคนที่นี่ เป็นสานุศิษย์ท่าน จะศรัทธาเรียกพ่อท่านว่าอย่างไร ก็เป็นเรื่องของเขา เขาจะเรียกท่านว่า สมณพราหมณ์อะไรก็ตาม

แต่ในซีกบ้านเมืองนี่ ท่านก็คือ ***"คุณรัก รักพงษ์"*** *อย่าได้สะเทือนใจนะ ผมพูดถึงในแง่กบิลบ้านกบิลเมือง*

ถ้าทำอย่างนี้ตูม ชัดเจนออกไปนี่ ท่านเลขาธิการนายกฯ พร้อมด้วยผมจะไปพูดเอง แล้วก็ไปกราบทูลพระสังฆราชว่า ท่านทรงพอพระทัยมั้ย จบแค่นี้พอใจมั้ย

ในซีกของฝ่ายราชการ เมื่อท่านพ้นจากความเป็น ***พระภิกษุสงฆ์ในพุทธศาสนาคณะสงฆ์ไทย*** *แล้วนี่ ท่านก็ต้องมีตัวรองรับอย่างที่ผมว่า คือ ทำบัตรประชาชน"*

พ่อท่าน *"ไม่มีปัญหาหรอก เราทำได้"*

คุณชัยภักดิ์ *"เราไม่ได้ติดยึดรูปแบบของพระแล้วนี่ พระก็คงจะพอใจแล้ว"*

พ่อท่าน ***"ที่จริง...จะต้องมีสมมุติ...มีรูปแบบ อาตมาถอยมาขนาดนี้ก็ถอยได้ แต่ถ้าจะให้ถอยมากไปกว่านี้ อาตมาก็ถอยไม่ไหวเหมือนกัน"***

พ่อท่านไปที่ทำการเขตบึงกุ่ม ถ่ายรูปทำบัตรประชาชน ญาติธรรม ท่านหนึ่ง ที่ติดตามไปด้วยสีหน้าเศร้าสลด พูดกับสมณะสีลวัณโณ ซึ่งเป็นปัจฉาสมณะว่า ***"ผมเจ็บหัวใจ ทำกับพ่อท่านได้ถึงขนาดนี้"***

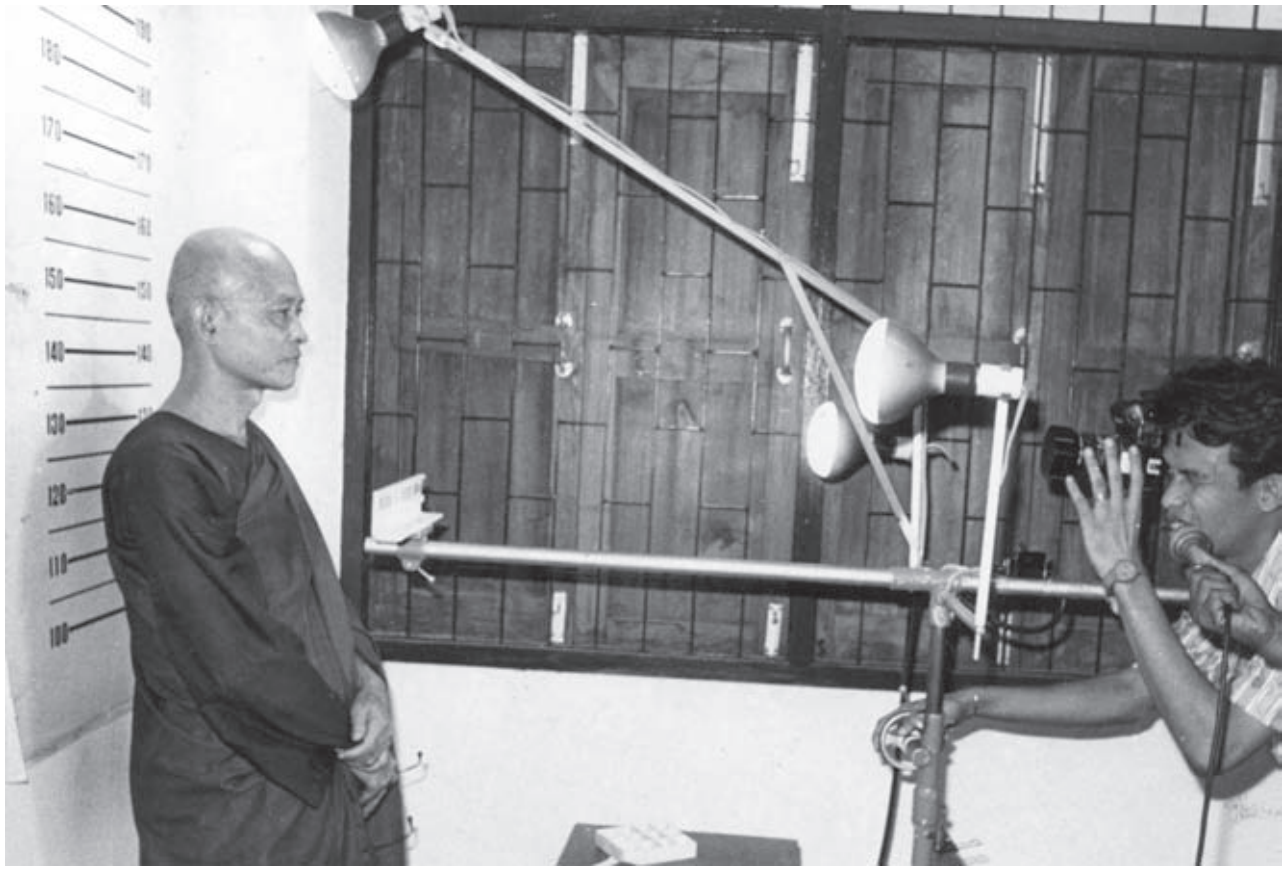
หลังกลับมาถึงสันติอโศก นักข่าวขอสัมภาษณ์ พ่อท่านพูดสั้นๆ *"เราเสียสละอย่างที่สุดแล้ว เพื่อความสงบเรียบร้อย"*

คุณชัยภักดิ์ ให้สัมภาษณ์นักข่าวว่า *...ผมอยากให้เรื่องทุกอย่างนี่จบลง โดยเป็นภาพที่ดีสำหรับทุกคน มติของมหาเถรสมาคม ที่มีพระบัญชาออกมาให้ท่านโพธิรักษ์สละสมณเพศ การกระทำอันนี้ (ทำบัตรประชาชน) ก็ชี้ชัดแล้วว่า ท่านไม่ได้เป็นพระอีกแล้วนะครับ ไม่มีใครบังคับอะไรท่านนะครับ ท่านทำไปด้วยความสมัครใจ เราไปแก้ทะเบียนบ้าน จาก* ***"พระรัก รักพงษ์"*** *เป็น* ***"นายรัก รักพงษ์"***

<u>๑๖ มิ.ย. ๓๒</u> *(ที่สันติอโศก)* **ก่อนทำวัตรเช้า คุณชัยภักดิ์ มาพบพ่อท่าน คง** ได้ทราบข้อมูลอะไรบางอย่าง ทำให้ไม่วางใจสถานการณ์ว่าจะยุติ จึงได้มาเรียนถามเพื่อความชัดเจน *"ได้รายงานให้นายกรัฐมนตรีชาติชาย ทราบแล้ว นายกฯ ก็พอใจ แต่ติดใจเรื่องสีของเสื้อว่า เปลี่ยนไม่ได้หรือ ?"*

พ่อท่าน *"สีไม่เหมือน เพราะไม่ใช่สีเหลือง"*

คุณชัยภักดิ์ *"ถ้าสมมุติเขาถามว่า ท่านสละความเป็นพระแล้วใช่มั้ย ? คำถาม*

นี้...จะตอบยังไง ?"

พ่อท่าน *"อาตมาไม่ให้คำพูดอะไรอีกแล้ว ไม่ขอพูดอะไรอีก"*

คุณชัยภักดิ์ *"แล้วถ้าเขาถามว่า ท่านจะไม่สึกใช่มั้ย ? ก็ไม่ตอบใช่มั้ยฮะ ไม่ว่าคำถามจะเป็นบวก หรือลบก็ตาม ท่านก็จะไม่ตอบ"*

พ่อท่าน *"ตอบ !! ก็จะตอบว่า...เราหยุดแล้ว"*

คุณชัยภักดิ์ เปิดเผยให้ฟังว่า *"การดำเนินงานเจรจาตกลงกับพ่อท่าน ที่ผ่านมานั้น ทางฝ่ายการเมืองก็เห็นตรงกันแล้วว่า...ไม่ได้เป็นพระ"*

แต่ทางฝ่ายมหาเถรสมาคม ยังไม่แน่ใจ ยังเห็นว่า ***'เป็นพระ'*** *เพราะไม่ได้มีการเปล่งวาจาสึกแต่อย่างใด ?"*

การที่ไม่ได้เป็นพระอีกแล้ว กับการสึกนั้น มีความแตกต่างกันอยู่หรือ ?"

พ่อท่าน ***"ต่างกัน เพราะเรื่องของธรรมวินัย เป็นเรื่องของจิตใจจริงๆ เป็นเรื่องของสัจธรรม แต่เรื่องการไม่ได้เป็นพระตามกฎหมาย สามารถยอมให้ได้ทุกอย่าง แต่ด้านธรรมวินัยไม่ยอม เพราะเป็นการเสียธรรม"***

คุณชัยภักดิ์ ก็ยังไม่ชัดเจน *"ถ้าสมมุติกล่าวเท็จว่า อาตมาสึกแล้ว แล้วไปปลงอาบัติภายหลัง เพื่อที่ว่าจะได้ทำงานเผยแพร่สัจธรรมต่อ จะได้ไม่เกิดความรุนแรงในบ้านเมืองเช่นนี้ พูดไม่ได้หรือ ?"*

พ่อท่าน ชี้แจงว่า *"ไม่ได้* ***ยิ่งเป็นการโกหกซับซ้อนรุนแรง*** *คนจะเชื่อตามที่เราประกาศ กลายเป็นเจตจำนงประกาศหลอกลวง แล้วเราจะไปทำความจริงกับใครไม่ได้เลย เป็นความซับซ้อน จะเกิดความบรรลัยกันไปหมด*

อาตมาไม่อยากสึก แล้วทำไมต้องมาบังคับให้อาตมาโกหกว่า สึกๆๆๆ *ต้องเอาคำพูดคำนี้ทำไม ? อยากจะทำอะไรก็ทำไปสิ ยอมทุกอย่างแล้วนะ แล้วทำไมจะต้องบังคับให้โกหก ถ้าไม่ใช่เป็นอาตมานะ มันจะ hurt feeling กันขนาดไหน ?*

นี่อาตมาไม่ได้ hurt เขาทำอะไร...อาตมาก็ไม่ได้เดือดร้อน

เอาประโยคนี้ไปถามทางโน้นสิ ถามว่า ทำไมจะต้องมาบังคับให้พูดโกหก ?"

คุณชัยภักดิ์ *"หมายความว่า* ***การสึกนี่ จะต้องเกิดจากใจ*** *พร้อมใจไปด้วย"*

พ่อท่าน *"ใช่* ***<u>จะมาบังคับกัน-แกล้งกล่าวกัน ไม่ได้</u>*** *คุณไม่ต้องไปเจรจาอะไรอีกแล้ว จะเอาธรรมะหรือไม่เอาธรรมะ ? ท่านไม่เอาธรรมะจะขายขี้หน้าไปทั่วโลก*

เอ๊อ ! เป็นไปได้ยังไง ? มาบังคับให้คนโกหก ! นี่เข้าใจมั้ย ! มหาเถรสมาคมเป็นองค์กรของธรรมะ ของสัจธรรมนะ แล้วมาบังคับให้คนทำอสัจธรรม"

<u>ที่โบสถ์</u> นักข่าว และญาติธรรม ขึ้นไปดูเหตุการณ์ จนล้นลงมาข้างล่าง
ขณะที่ คุณเสนาะ พ่วงภิญโญ อ่านคำสั่งของ “พระสังฆราช”
ได้เปิดกระจายเสียงทั่วบริเวณ “พุทธสถานสันติอโศก”

นายเสนาะ *“กระผมขอถามว่า ในบัดนี้และขณะนี้ พระรัก โพธิรักขิโต*
หรือพระโพธิรักษ์นั้น ได้สึกแล้วหรือยังครับกระผม”

<u>พ่อท่าน</u> <u>“อาตมา...ไม่ขอตอบใดๆ”</u>

ตอนค่ำ พระโสภณคณาภรณ์ ให้ข่าวทีวีว่า *"โพธิรักษ์ยังเป็นพระอยู่ แม้ว่าจะไปทำบัตรประชาชนเป็น* ***นายรัก รักพงษ์*** *แล้วก็ตาม ก็ยังไม่พ้นจากสภาพความเป็นพระ เมื่อยังไม่ได้เปลื้องกล่าวลาสิกขา"*

พ่อท่าน *"ดี ! เท่ากับทำให้ประชาชนรู้ว่า ความเป็น 'พระ' หรือไม่เป็น 'พระ' ไม่ได้อยู่ที่เครื่องนุ่งห่ม"*

๑๗ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **มีญาติโยมจากต่างจังหวัดทยอยกันมามากขึ้น** ตำรวจนอกเครื่องแบบ และนักข่าว เดินกันขวักไขว่

ทำวัตรเช้า และก่อนฉัน พ่อท่านนำเอาพระไตรปิฎก เกี่ยวกับการกำเนิดของพระโพธิสัตว์ มาบรรยายสู่กันฟัง ในหัวข้อ "ชาติ...แต่ปางก่อน"

ที่กุฏิ ญาติโยมหลายคนรุมล้อมซักถามเกี่ยวกับอุปสรรคที่ได้รับ พ่อท่านเปรียบเทียบว่า *"เป็นเรื่องปกติธรรมดา รู้อยู่ว่าหนัก รู้อยู่ว่ายาก เหมือนผู้หญิงอุ้มท้อง คลอดลูก ก็รู้อยู่ว่า ต้องเจ็บ ต้องทรมาน เป็นเรื่องธรรมดา..."*

วันนี้เป็นวันโกน ๑๔ ค่ำ พ่อท่านปลงผมที่กุฏิ นักข่าวน.ส.พ. และทีวี มารุมล้อมถ่ายภาพ และพยายามป้อนคำถาม...

พ่อท่าน ตอบว่า *"พอแล้ว ไม่พูดแล้ว ไม่ตอบอะไร ขออภัย"*

● บังคับให้กล่าว "สึก" *...ไม่ขอตอบใดๆ...*

๑๘ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **ทำวัตรเช้า พ่อท่านยังคงนำพระไตรปิฎกที่บรรยายค้างอยู่มาขยายให้ฟัง** ต่อจากช่วงก่อนฉันวันที่ ๑๗ มิ.ย. อันเกี่ยวกับการระลึกชาติ ของพระพุทธเจ้า และธรรมอันพระพุทธองค์ทรงสอน ให้ลดละกิเลสต่างๆ ซึ่งผู้ปฏิบัติจะรู้ด้วยตนว่า *"เราอยู่เหนือโลกโลกีย์ได้อย่างไร"*

๘.๐๐ น. ขณะที่พ่อท่านกำลังแสดงธรรมก่อนฉัน **คุณเสนาะ พ่วงภิญโญ และคณะ เดินทางมาถึงสันติอโศก โดยไม่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทางคุณเสนาะ และคณะ จึงต้องรออยู่ที่โบสถ์ จนกว่าจะเสร็จกิจวัตร**

หลังฉัน ครูประทีป อึ้งทรงธรรม มาให้กำลังใจ ยกมือไหว้ แล้วพูดว่า *"ประทีปเองก็เคยโดนเล่นงานอย่างนี้แล้ว ถูกว่าเป็นโรงเรียนเถื่อน จึงเข้าใจท่านค่ะ"*

พ่อท่าน ยิ้มๆ *"ไม่มีอะไร ไม่ได้อัดอั้นอะไร เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดา ที่เข้าใจต่างกัน เห็นต่างกัน"*

ไม่ส่งเสริมปชต.
บ้านเมือง
5.00
แจ้งจับโพธิรักษ์
ระบุโทษจำคุก6เดือน
ยังดื้อไม่ยอมสึก
'เทียนชัย'
ยังติดใจ
เขื่อนน้ำโจน
"โพธิรักษ์" ดื้อแพ่งไม่
ยอมสึก รักษาการอธิบดีกรม
การศาสนารุดเข้าแจ้งความ
ดำเนินคดีแล้ว แต่ทางฝ่าย
เจ้าหน้าที่ต่าง ๆยังใช้วิธีละมุน
ละม่อม (ต่อหน้า 4)
กฟน.ซ่อมหม้อแปลง
หวิดพินาศทั้งซอย
ทำขุ่ย ๆ
ปล่อยไฟ
400 โวลต์
เข้าบ้าน
นครบาล
จับมือ ปปส.
ลุยจับผงขาวในกทม.
'เภา'สั่ง'แสวง'สอบ
จับ'นายรัก'
ไม่สึก-แต่งคล้ายสงฆ์
ไทยรัฐ
ปุย-คู่หมั้นฝรั่ง
เผยเส้นทางรัก

ครูประทีป พูดอีกเล็กน้อยแล้วกราบลา คงจะเกรงใจ เพราะพ่อท่านจะต้องพบกับคุณเสนาะ ที่โบสถ์ และได้ให้สัมภาษณ์นักข่าวว่า *"ที่มาวันนี้ มาให้กำลังใจ ยังจำได้ว่า พ่อท่านไปเปลี่ยนคนเมาให้เป็นคนดีได้ แม่พี่เองก็เหมือนกัน คือ ตอนนั้น แม่พี่เอง ทั้งเพื่อนของแม่พี่นะ กินหมาก แล้วก็สูบบุหรี่ เล่นการพนัน ก็เลิกหมดนะ พี่ไม่ทราบว่า...จะช่วยยังไงนะคะ ? เพราะทางด้านศาสนานี่ พี่ไม่มีความรู้ว่า ...จะต้องไปช่วยเหลือกันทางไหน ก็ได้แต่ให้กำลังใจคนที่ช่วยเหลือสังคม*

เมื่อเราได้เห็นคนเข้าใจผิด แล้วเราก็เฉยๆ อยู่นี่ พี่ว่า...มันไม่ถูกต้อง ชาวบ้านที่คลองเตยนี่ เขาก็ติดตามข่าว บางคนที่เขายังนับถือ แล้วก็บางคนที่เขาเลิกเหล้าได้ เลิกอะไรได้ เพราะทางนี้ เขาก็เห็นใจ

แล้วมีความรู้สึกว่า...เอ๊ะ ! อะไรกันนี่ มันจะเอายังไงกัน เขาก็งงๆ สับสน หนังสือพิมพ์ดาวสยาม...ต้องลงตามนี้นะ เมื่อกี้นี้เดลินิวส์ก็ลืมสั่ง ต้องลงตามที่พี่พูดนะ อย่าเอาไปแต่งเติม" *(สันติอโศกเคยไปปักกลดอบรม ๓ วัน ที่คลองเตย)*

ที่โบสถ์ นักข่าวและญาติธรรมขึ้นไปดูเหตุการณ์จนล้นลงมาข้างล่าง ขณะที่คุณเสนาะอ่านคำสั่งของพระสังฆราช ได้เปิดกระจายเสียงทั่วบริเวณพุทธสถาน

นายเสนาะ *"กระผมขอถามว่า ในบัดนี้และขณะนี้ พระรักโพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์นั้น ได้สึกแล้วหรือยังครับกระผม"*

พ่อท่าน ***"อาตมา...ไม่ขอตอบใดๆ"***

นายเสนาะ *"ขณะนี้ พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ ไม่ขอตอบใดๆ กระผมจึงขอถามต่อไปว่า ขณะนี้ ท่านเป็นคฤหัสถ์ ใช่หรือไม่ครับกระผม"*

พ่อท่าน ***"ก็ไม่ตอบใดๆ"***

นายเสนาะ *"ท่านไม่ขอตอบใดๆ ครับ ก็จบกัน"*

เมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้น คณะของกรมการศาสนาและสำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคม ได้เดินทางไปแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลลาดพร้าวทันที โดยมีการนำเอาหลักฐาน เอกสารประเภทสิ่งพิมพ์ รูปถ่าย และเท็ปบันทึกเสียง ส่งให้เจ้าหน้าที่สืบสวนของหน่วยเฉพาะกิจ เพื่อดำเนินการในเรื่องนี้

หลังจากที่กรมการศาสนาเดินทางกลับแล้ว พ่อท่านได้ไปแสดงธรรม ที่ห้างเซ็นทรัลลาดพร้าวต่อ ในหัวข้อเรื่อง "การรณรงค์แนวทางการต่อต้านโรคเอดส์"

เริ่มบรรยายธรรมเวลา ๑๔.๓๐ น. เมื่อจบการบรรยาย เปิดโอกาสให้ซักถาม

ก็มีคำถาม มากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดกับพ่อท่าน

มีคนถามว่า *"ทำดี ได้ดี จริงหรือไม่ ?"*

พ่อท่าน *"...ถึงแม้จะต้องถูกฆ่า หรือติดคุก ก็เป็นเรื่องที่เกิดจากความไม่รู้ของผู้อื่น* ***หากทำความดี...ก็ยังเป็นความดีอยู่นั่นเอง*** *เรื่องนี้จะไม่ขอตอบอะไรมาก ที่มาวันนี้เพื่อพูดเรื่องเกี่ยวกับเอดส์ ดังนั้นเรื่องที่ไม่เกี่ยวจะไม่พูดแก้ตัว"*

ตอนเย็น ๑๘.๑๕ น. คณะตำรวจจาก สน.ลาดพร้าว โดย พ.ต.ท.อภิรักษ์ หงษ์ทอง ได้นำเอา "หมายเรียกผู้ต้องหา" มา พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ ไปต้อนรับ

ขณะนั้น พ่อท่านกำลังร่างคำแถลงต่อสื่อมวลชน เรื่อง "**ทำไมจึงไม่เปล่งกล่าวคำลาสิกขา"** และพ่อท่านได้เซ็นรับหมายเรียกนั้น

นักข่าว *"เอ๊ะ ทำไมนำไปสอบที่สถานีดุสิตคะ เพราะว่าเห็นแจ้งความไว้ที่สถานีลาดพร้าว"*

ตำรวจ *"อ๋อ ! คงเป็นที่ทำการของคณะทำงานพนักงานสอบสวน มี พล.ต.ต. วิโรจน์ เปาอินทร์ เป็นหัวหน้า รวมกับทีมงานที่นั่น"*

นักข่าว *"ส่วนใหญ่คดีต่างๆ สำคัญๆ มักจะอยู่ที่สถานีดุสิต ใช่มั้ยฮะ"*

ตำรวจ *"ผมไม่ทราบ ต่อไปพนักงานสอบสวน เขาจะดำเนินการยังไง เป็นเรื่องของพนักงานสอบสวน"*

๑๙.๐๐ น. มีผู้ให้ข้อมูลว่า *"ผู้ใหญ่มีนโยบายไม่ให้ประกันตัวพ่อท่าน พรุ่งนี้จะนำตัวไปควบคุมที่ ร.ร.พลตำรวจนครบาล บางเขน"*

● ทำไมไม่เปล่งกล่าวคำ "ลาสิกขา"

ผู้ใหญ่บางท่าน สงสัยเหลือเกินว่า ***"แค่พระโพธิรักษ์ จะกล่าวว่า ข้าพเจ้าขอลาสึก ก็แค่นั้นเอง...ทุกอย่างก็จบเรียบร้อยไปแล้ว ทำไมไม่กล่าว ?"***

แล้วก็คิดไปไกลว่า *"น่าจะมีอะไรอยู่เบื้องหลัง มีอะไรแฝงๆ ไม่สุจริตอยู่"*

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนี้ จึงไม่มีอะไรดีไปกว่าการควบคุม...กาย-วาจา-ใจ ให้ดูดี-สุภาพ-เรียบร้อย-สงบ ไม่แสดงโลภ-โกรธ-หลง พวกเราต้องสร้างเหตุดีเสมอ ต้องเสียสละ และยอม ในสัดส่วนใดที่จะต้องเป็นไป ก็ให้เป็นไปได้เสมอ

หลายคนอาจมองว่า *"เรายอมมาจนถึงขนาดนี้แล้ว น่าจะยอมไปต่อ"*

แค่เขาขอให้กล่าว "สึก" เราก็น่าจะกล่าวเสีย จะได้ไม่ต้องติดคุก หรือไม่มี

เรื่องราวอะไรๆ ต่อ อย่างที่เป็นข่าว

เขาพยายามบีบบังคับทุกวิถี ให้กล่าวดังที่เขาต้องการ ยังไม่ถึงขั้นจับ ก็เอาตำรวจมานั่งรอ ที่จริงไม่เห็นจะต้องเอาตำรวจมาเลย เอามาไม่รู้ตั้งกี่คน เอามานั่งแบกบั้ง แบกดาว พันเอก พันโท **มาบังคับให้อาตมาเปล่งกล่าว**

อาตมาไม่ได้กลัวตำรวจ **จะกล่าวไปก็ไม่ได้ ในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นอสัจธรรม เสียสัจธรรม** จะไม่กล่าวอะไรเลย ก็ไม่ดี **"อาตมาไม่ขอตอบใดๆ"** ก็แล้วกัน

ดูๆ ก็น่าหมั่นไส้ เหมือนคนดื้อ อะไรกันนักหนา กล่าวคำโกหกนิดเดียว จะไปยากอะไร ก็ไม่ยากหรอก เพราะเขารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ในโลก !

ที่จริงได้ให้ข่าวนี้ไปแล้ว แต่ก็ไม่เข้าใจกัน คือ *"คนทั่วไปคิดว่าเรื่องโกหกเป็นเรื่องธรรมดา โกหกหน่อย จะเป็นอะไร"*

เขาก็รู้เหมือนกันว่า ***"อาตมาไม่ประสงค์จะสึก ใจจริงไม่ได้อยากสึก"***

ถ้าบังคับอาตมาให้กล่าว *"ขอลาสึก ข้าพเจ้าขอเป็นคฤหัสถ์"*

แม้อย่างนี้จะโกหกนะ โดยธรรมวินัยก็ไม่เป็นอันสึก เพราะใจไม่ **"ทุรพล"**

"ทุรพล" แปลว่า **"อ่อนแอ พ่ายแพ้ ท้อแท้แล้ว"**

แต่ถ้า "ปาราชิก" ไม่ต้องแจ้งทุรพล ถือว่า *"ขาดจากความเป็นพระโดยธรรม ไม่ต้องให้มาเปล่งกล่าวสึก ไม่ต้องมาจับสึก"* อันนี้เราก็รู้ชัดแล้วว่า *"ทางโน้นไม่ได้เห็นว่า อาตมาผิดขั้นปาราชิก"* ยังเห็นว่า *"เป็นพระอยู่ จึงมาบีบบี้ให้กล่าวสึก"*

ทำไมไม่ยอมกล่าว "สึก" ไม่ใช่ว่า "อยากจะเอาชนะคะคานนะ !" และอาตมาก็ไม่ได้ดึงดัน-ไม่ได้ดื้อ แต่เห็นว่า "เสียศีล เสียธรรม"

เรารักษาธรรม ถ้าโกหกก็ผิดศีล-ผิดธรรม เป็นเรื่องที่จะต้องยังไว้ซึ่งสุจริต ยังไว้ซึ่งสัจจะ ยังไว้ซึ่งความจริง ทำไมอีกด้านหนึ่ง จึงไม่ให้เราทำความจริง ต้องบังคับให้ทำความไม่สุจริต ทำความไม่ถูกต้อง เรื่องนี้เราต้องย้ำ ต้องเน้น

แต่เขาก็ไม่เข้าใจ และไม่เปิดเผย ไม่เผยแพร่ ไม่บอกกล่าวกัน

<u>อาตมาจะอ่านคำความที่เขียนไว้เป็นใบตอบข้อข้องใจนี้ให้ฟัง</u>...

เป็นที่ข้องใจกันนักหนาว่า *"ทำไมท่านโพธิรักษ์ จึงดื้อดึงเหลือเกิน"*

เอาชนะคะคานอะไรกัน จนป่านนี้ !

เพียงแต่กล่าวคำว่า ***"ข้าพเจ้าขอลาสึก"*** *เท่านี้ ก็สิ้นเรื่อง ทุกอย่างก็เรียบร้อย*

ทำไม ? และทำไม ? จึงเปล่งกล่าวแค่นี้ก็ไม่ได้ ติดยึดอะไรกันมากมาย

ท่านผู้ใหญ่ของบ้านของเมืองหลายท่าน พร้อมทั้งพระสงฆ์ของมหาเถรสมาคม หลายองค์ ต่างก็ตั้งข้อสังเกตว่า...

"การไม่ยอมกล่าวคำความแค่นี้ น่าจะมีเบื้องหน้า-เบื้องหลัง หรือมีอะไรไม่สุจริตแฝงอยู่เป็นแน่"

ก็ต้องขอเน้นคำพูดเดิม ที่ได้กล่าวให้ทราบทั่วกันมาแล้ว ว่า *"เบื้องหน้า-เบื้องหลังนั้น ไม่มี ! มีก็แต่ความสุจริตใจของท่านโพธิรักษ์ คือ 'ความจริง' ที่เป็นจริง"*

ซึ่งใครๆ ก็คงจะทราบดีอยู่แล้วว่า *"ในหัวใจท่านโพธิรักษ์นั้น ไม่มีความประสงค์จะสึก"* ...นี้เป็นความสัตย์จริง !...

ถ้าท่านโพธิรักษ์ กล่าวว่า *"ข้าพเจ้าขอลาสึก"*
ท่านโพธิรักษ์ ก็กล่าวเท็จ กล่าวคำโกหก
เป็นคนพูดไม่ตรง กับความเป็นจริง **ท่านโพธิรักษ์ ก็โกหกตัวเอง โกหกประชาชนทั่วไป** *ในสังคมที่เจริญผู้ใหญ่ที่มีศีลธรรมพอใจจะบังคับให้คนโกหกเช่นนั้นหรือ ?*

ในเมื่อจิตใจของ ท่านโพธิรักษ์ มิได้มีสภาพ "ทุรพล" คือ *"มิได้ท้อแท้ มิได้พ่ายแพ้ต่อการจะอยู่ในสภาพไม่สึกนี้เลย"*

ดังนั้น แม้จะให้ท่านเปล่งกล่าวด้วยวาจา ว่า...
"ขอลาสึกกี่ร้อยครั้ง มันก็เป็นได้เพียงคำเท็จเท่านั้น"

โดย "ธรรมวินัย" ก็ไม่เป็นอันสึกอยู่ดี เพราะไม่สมบูรณ์ตาม "ธรรมวินัย"
มีแต่จะกล่าวคำเท็จ กล่าวคำโกหกออกไป **"ให้เสียศีล-เสียธรรม"** เท่านั้น

"ท่านโพธิรักษ์"...ไม่ยอม..."เสียศีล-เสียธรรม" !

เพราะเหตุดังนี้เอง ท่านขอเสียสละชีวิต...เพื่อรักษาศีล-รักษาธรรม

แต่ถ้าตามกฎหมาย เท่าที่ "ท่านโพธิรักษ์" ได้ยอมเสียสละ "รูปแบบ" และยอมทำ "บัตรประชาชน" หรืออื่นๆ
ก็เท่ากับท่าน...ได้ "สึก" แล้ว...ตามกฎหมาย

แล้วจะเอาอะไรกับท่านอีก !!!

● ข่าวโทรทัศน์

โทรทัศน์ช่อง ๓ ได้รายงานข่าวภาคค่ำ ๑๘ มิ.ย. ๓๒ ดังนี้

เมื่อครบกำหนดวันขีดเส้นตาย ที่มหาเถรสมาคม สั่งให้โพธิรักษ์ หรือนายรัก รักพงษ์ เจ้าสำนักสันติอโศก เปล่งวาจาลาออกจากสมณเพศภายใน ๗ วัน

ความเข้มข้นระหว่างการต่อรองของ "สันติอโศก" กับ "มหาเถรสมาคม" ก็ สิ้นสุดลงในวันนี้ หรือตามที่แจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยก่อนหน้านั้น โพธิรักษ์ หรือ นายรัก รักพงษ์ ได้ดำเนินการแจ้งความ เพื่อขอทำบัตรประชาชน และเปลี่ยนเครื่องแต่งกายแบบสงฆ์ เป็นเสื้อแขนกระบอกสีกรัก ตามข้อตกลงของนายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ เลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการ

แต่ทางมหาเถรสมาคม ยังยืนยันในมติเดิมว่า "โพธิรักษ์" ยังผิดตามพระ ธรรมวินัย แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พุทธศักราช ๒๕๐๕ อยู่ และได้ยื่นร้องทุกข์ ต่อกรมตำรวจให้ดำเนินการตามกฎหมายไปแล้วเมื่อวานนี้ โดยมีข่าวว่า *"อาจจะมีการจับกุมขึ้นเมื่อค่ำวานนี้"* ทำให้บรรดาสื่อมวลชน ที่คอยติดตามข่าวอยู่อย่างต่อเนื่อง ไปรอเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ที่บริเวณสันติอโศกตลอดทั้งคืน

จนกระทั่งเช้าวันนี้ ขณะที่บรรดาญาติธรรมของสันติอโศก ต่างก็เดินทาง มารับทราบสถานการณ์ และปฏิบัติธรรมมากเป็นพิเศษ โพธิรักษ์ และสาวกทั้ง ๗๙ คน ก็ยังคงรับบิณฑบาต และปฏิบัติธรรมเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คณะของมหาเถรสมาคม และกรมการศาสนา นำโดย "นายเสนาะ พ่วงภิญโญ" รองอธิบดีรักษาการอธิบดีกรมการศาสนา ได้เดินทางมาถึงสันติอโศกเมื่อเวลาประมาณ ๘ นาฬิกา โดยแจ้งว่า *"เดินทางมาเพื่อฟังคำตอบจากโพธิรักษ์ว่า จะปฏิบัติตามคำสั่งของมหาเถรสมาคม ที่ให้สึกจากสมณเพศหรือไม่"* โดยเปิดโอกาสให้โพธิรักษ์ ดำเนินการปฏิบัติธรรมตามปกติ เป็นเวลานานกว่า ๓ ชั่วโมง

ซึ่งในระหว่างนั้น โพธิรักษ์ได้เทศน์ต่อญาติธรรมหนึ่งพันคน ที่มารอฟังว่า *"ตนเองศึกษา และเผยแพร่พุทธศาสนา ด้วยความจริงใจ แต่เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น ตนเองก็พยายามแก้ไขอย่างดีที่สุดแล้ว เมื่อมีการตกลงให้ตนเองไปทำบัตรประชาชน ตนก็ปฏิบัติตาม แต่ยังมีการเอาพระธรรม*

วินัย (ให้กล่าวลาสึก) มาดำเนินการกับตนอีก ซึ่งก็ไม่รู้ว่า...จะทำอย่างไรแล้ว"

ส่วนที่ยังมีข้อสงสัยว่า *"ตนยังเป็นพระอยู่หรือไม่ ?"*

ก็ขอบอกว่า *"ยังเป็นพระอยู่ แล้วไม่ได้เป็น **'ปาราชิก'** ถ้าตนเป็น **'ปาราชิก'** แล้ว ก็ไม่ต้องมาขอให้ตน **'สึก'** อีก"*

และเมื่อเทศนาจบแล้ว "โพธิรักษ์" ก็พบกับกรมการศาสนาเพื่อให้คำตอบต่อ "คำสั่งของมหาเถรสมาคม"

โดยบอกว่า "จะไม่ตอบใดๆ อีก"

ทางด้าน "โพธิรักษ์" หลังจากที่กรมการศาสนาเดินทางกลับไปแล้ว ก็เดินทางไปบรรยายที่ห้างเซ็นทรัลลาดพร้าวต่อ ในหัวเรื่อง "การรณรงค์แนวทางการต่อต้านโรคเอดส์" โดยมีสาวกจำนวน ๒๔ รูป และญาติธรรมจำนวนหนึ่งคอยติดตามไปด้วย ซึ่งในระหว่างการบรรยายนั้น ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวนนอกเครื่องแบบจำนวนหนึ่ง คอยเฝ้าติดตามสังเกตการณ์อยู่ตลอดเวลา

ส่วนที่สถานีตำรวจนครบาลลาดพร้าว หลังจากการรวบรวมหลักฐานจนเป็นที่น่าเชื่อได้ว่า จะสามารถดำเนินคดีกับโพธิรักษ์ได้แล้ว พล.ต.ต.วิโรจน์ เปาอินทร์ รองผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หัวหน้าชุดสืบสวนเฉพาะกิจ กล่าวกับผู้สื่อข่าวว่า *"ได้รับการแจ้งความจากกรมการศาสนา ให้ดำเนินคดีกับพระโพธิรักษ์ ในข้อหาฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ ของพระราชบัญญัติคณะสงฆ์พุทธศักราช ๒๕๐๕ ไว้แล้ว ซึ่งจะต้องรวบรวมหลักฐานให้เร็วที่สุด เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป"*

พล.ต.ต.วิโรจน์ *"ถ้ารวบรวมเสร็จแล้วนะครับ เราก็ทำได้ครับ รวบรวมให้พอที่จะพิจารณาได้ว่า มีมูลที่เราจะจับได้ เราก็จะรีบขอให้ความเห็นชอบ"*

นักข่าวหญิง TV ๓ *"ขอความเห็นชอบจากใครคะ"*

พล.ต.ต.วิโรจน์ *"จากท่านปลัดกระทรวงมหาดไทยครับ"*

นักข่าวหญิง TV ๓ *"แล้วออกจับกุมเลยหรือคะ ดำเนินคดีเลยหรือคะ"*

พล.ต.ต.วิโรจน์ *"เราก็ต้องทำตามขั้นตอนของกฎหมายนะครับ ขั้นตอนก็คือว่า ต้องออกหมายเรียกก่อน ถ้าไม่มาตามหมายเรียก เราก็ออกหมายจับได้"*

สำหรับการดำเนินการ "ตามกฎหมาย" เพื่อยุติ "พระโพธิรักษ์ และสำนักสันติอโศก" นั้น จะมีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหน และผลจะออกมาในรูปใดนั้น ไทยทีวีช่อง ๓ จะได้ติดตามนำเสนอเป็นระยะต่อไปค่ะ"

กรมตำรวจ

หมายเรียกผู้ต้องหา **สถานที่ออกหมาย** กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ออกหมายวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๒

ความอาญา

คดีระหว่าง นายเสนาะ พ่วงภิญโญ ผู้กล่าวหา
พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์ ผู้ต้องหา

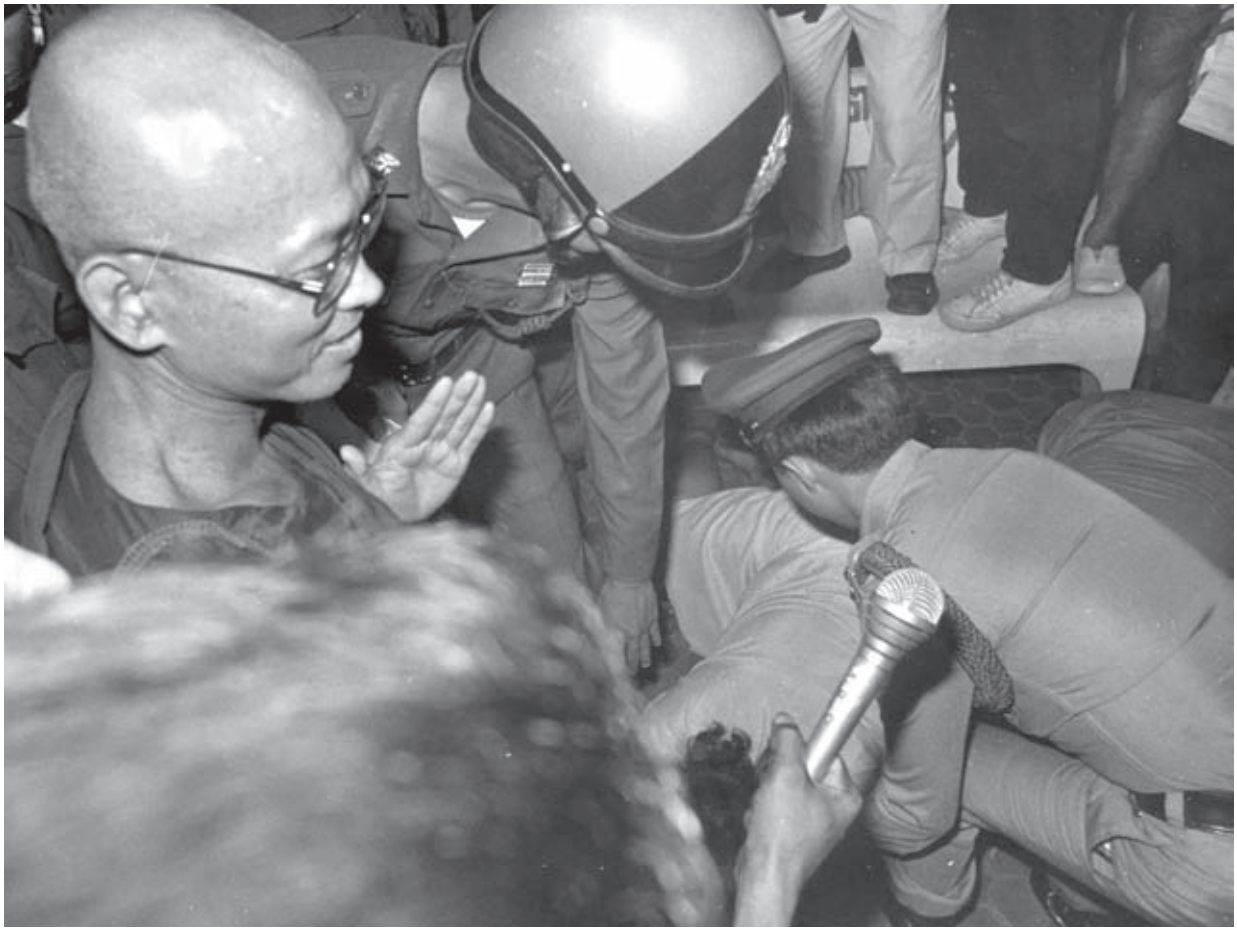
อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕๒

หมายมายัง พระรัก โพธิรักขิโต หรือพระโพธิรักษ์
บ้านเลขที่ ๖๕/๑ สันติอโศก ถ.สุขาภิบาล ๑ ต.คลองกุ่ม ซ.เทียมพร อ.บางกะปิ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ด้วยเหตุ ที่ท่านต้องคำต้องหาว่า ต้องคำวินิจฉัยให้สละสมณเพศ แต่ไม่สึกภายใน ๗ วัน นับแต่วันทราบคำวินิจฉัย และคำสั่งของมหาเถรสมาคม อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๒๗, ๔๒
ไป ณ ที่ สถานีตำรวจนครบาลดุสิต ถ.พระราม ๕ เขตดุสิต กทม.
ในวันที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ เวลา ๑๓.๐๐ น.

ลายมือชื่อผู้ออกหมาย *พล.ต.ต.วิโรจน์ เปาอินทร์*

ตำแหน่ง รองผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหัวหน้าพนักงานสอบสวน

● จับสมณะโพธิรักษ์

<u>๑๙ มิ.ย. ๓๒</u> *(ที่สันติอโศก)* **พ่อท่านทำวัตรเช้า เรื่อง "สุคตะ...ไปดีแล้ว"**

หลังฉัน ญาติธรรมทยอยกันมาล้อมรอบบริเวณกุฏิ นักข่าวกลุ่มใหญ่ก็ตามมาด้วย พ่อท่านตัดสินใจเทศน์ ก่อนไปมอบตัวที่สถานีตำรวจนครบาลดุสิต

โดยย้ำ *"ชาวอโศกขอให้สงบ ลดละกิเลส ปฏิบัติธรรมต่อไป ส่วนคนนอกขอให้ติดตามความจริง อย่าหลงการประชาสัมพันธ์ ต้องเข้าถึงความจริง"*

พ่อท่าน *"อาตมาเข้าคุกเพราะอาตมาช่วยคน ถ้าไม่ช่วยคนก็ไม่ต้องเข้าคุก"*

๑๒.๐๐ น. พ่อท่าน สมณะ และ พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เดินทางไป สน.ดุสิต โดย มีรถตำรวจของ สน.ลาดพร้าว นำทาง มีรถนักข่าวตามกันเป็นพรวน

เมื่อถึง สน.ดุสิต ตำรวจในชุดเตรียมพร้อมป้องกันเหตุร้ายรุนแรง หมวกกลม ห้อยไม้กระบอง บ้างก็มีอาวุธปืน ตั้งแถวเต็มทางเข้า

ด้านนอกมีกลุ่มคนมาตะโกนเสียงโหวกเหวก พร้อมถือป้ายผ้าว่า "ขอแจ้งความดำเนินคดีกับสาวก นายรัก รักพงษ์ *(โพธิรักษ์)* ทั้ง ๗๙ คน ในข้อหาแต่งกายเลียนแบบพระสงฆ์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ม. ๒๐๘"

พ่อท่านไม่ได้รับการอนุญาตให้ประกันตัว และถูกนำตัวไปส่งที่ ร.ร. พลตำรวจนครบาลบางเขน ญาติธรรมหลายคนเมื่อทราบข่าว ถึงกับร่ำไห้

ตำรวจคุมตัวพ่อท่านเข้าไปในห้อง โดยพักอยู่ในห้องประชุมของกองกำกับการป้องกันและปราบปรามจลาจลซึ่งเป็นคนละแห่งกับเรือนจำชั่วคราว ร.ร.พลตำรวจนครบาลบางเขน สมณะและญาติธรรมถูกกันตัวไว้ด้านนอก มีตำรวจหน่วยคอมมานโดชุดเขียว ตั้งแถวหน้ากระดานยืนขวางทาง

● บันทึกของพ่อท่าน...เหตุการณ์สำคัญ

(พ่อท่านไม่ได้เขียนบันทึกส่วนตัวมานานถึง ๒๐ ปี ได้บันทึกเหตุการณ์ตั้งแต่ ๑๙ มิ.ย. ๓๒ ว่า...)

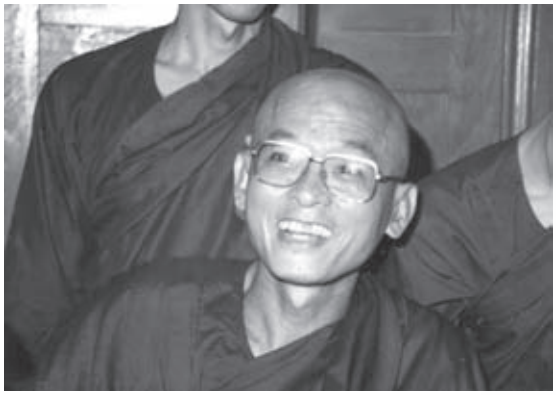
๒๑.๐๐ น. พล.ต.ท.มนัส ครุฑไชยันตร์ *ผบช.น. ก็มาถึง เข้ามาในห้องพร้อมกับบอกว่า "พาเจ้าโรจน์มาด้วย" ว่างั้น โดยไม่ได้ทักทายด้วยคำใด และ ไม่มีท่าทีคาวะแต่ประการใด ขณะนั้นเราอยู่ในชุดคลุมผ้าครองสีน้ำตาล ใส่เสื้อแขนกระบอกนุ่งผ้านุ่งสีน้ำตาล ครบครัน* ***"ชุดสมณพราหมณ์"***

เจ้าโรจน์ที่ว่านั้น ก็คือ ***วิโรจน์ หงษ์ประภัสร์*** *เพื่อนที่เคยเรียนชั้น ม. ๗-๘ มาด้วยกันที่ ร.ร.สีตบุตรบำรุง ซึ่ง* ***มนัส ครุฑไชยันต์*** *นี้ ก็เคยเรียนมาด้วยกันด้วย*

เราจึงต้องถามว่า "โรจน์เป็นตำรวจหรือ ?"

วิโรจน์ ก็รีบปฏิเสธว่า "ไม่ใช่!" เขาว่าเขาก็หากินเรื่อยๆ เล็กๆ น้อยๆ ไปตามเรื่อง ที่จริงวิโรจน์นี้ เป็นคนเรียนเก่ง แต่ขี้เกียจไปเรียนหนังสือ สอบ ม. ๘ ได้ก็เรียนธรรมศาสตร์ทันที ไม่สอบเข้าที่ไหน

สมัยนั้น ***ธรรมศาสตร์*** *ยังไม่มีการสอบเข้า ใครใคร่เรียน สมัครเข้าไปเรียนได้เลย และวิโรจน์ก็จบนิติศาสตรบัณฑิต จบเนติบัณฑิตออกมาก่อนใครๆ*

ทั้งสองคนพยายามเกลี้ยกล่อม ให้เราเปลี่ยนรูปแบบ เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว *อีก โดยเสนอสีเทาบ้าง สีขาวบ้าง แต่เราก็ยืนยันว่า "ได้ยอมมาหลายเรื่องหลายราวแล้ว" เขาก็ต่อรองอ้างขอให้เห็นใจเพื่อนด้วยเถิด*

แล้วก็ออกไปนอกห้อง ซึ่งเรามารับรู้ภายหลังว่า นอกจากนายตำรวจที่เกี่ยวข้องแล้ว ยังมีพระราชรัตนเมธี เจ้าคณะเขตบางกะปิ กับพระอื่นๆ ซึ่งมี พระครูบวรรัตนกิจ วัดราชสิงขร, พระมหาพีร์ สุชาโต เลขานุการวัดมหาธาตุ, พระสมุห์เสมอ ปภาธโร จากวัดศรีบุญเรือง พร้อมกับเจ้าหน้าที่กรมการศาสนาที่มาด้วยอีกตั้งหลายคน

จึงปล่อยให้พระราชรัตนเมธี เข้ามาพบ แล้วปล่อยให้อยู่กล่อมเราสองต่อสอง จนที่สุดตำรวจก็ขอร้องให้ท่านออกไปข้างนอก

แล้วทั้ง พล.ต.ท.มนัส, พล.ต.ต.วิโรจน์, พ.ต.อ.ประสาน แทนขำ (เคยเรียนชั้น ม.๗-๘ ที่ ร.ร.สีตบุตรบำรุง มาด้วยกันอีกคน) ก็เข้ามากล่อมอีก คราวนี้บอกว่า "เห็นแก่ความเป็นเพื่อนเถอะน่า"

บอกว่า "เห็นด้วยในการไม่กล่าวสึกนั้น แต่ว่ารูปแบบนี้ ขอให้เปลี่ยนไปเป็นชุดขาวเสียเถอะ เหมือนอดีตพระพิมลธรรม เหมือนพระอะไรต่ออะไรอีกมากชื่อที่เคยผ่านการขึ้นศาลอย่างนี้ด้วยชุดขาว มีตัวอย่างมากรูปมากองค์"

ตำรวจอีกหลายคนเข้ามาห้อมล้อม เราก็เลยตัดสินใจว่า "ยอมเปลี่ยน"

โดยจริงนั้นเขาขอแลกเปลี่ยนว่า "จะให้เขาช่วยอะไร เขาก็จะช่วย ขอให้เราช่วยเปลี่ยนชุดนี้ด้วยเถิด"

เราก็ถามถึงการประกันตัว เขาก็บอกว่า "เขาจะช่วย ได้ประกันแน่ พรุ่งนี้เขาจะไปขอต่ออธิบดีกรมตำรวจ จะไปเจรจาให้"

พอบอกว่า "เรายอมเท่านั้นแหละ" ต่างก็ขอบคุณยกมือไหว้กัน

พ.ต.อ.พงษ์ศักดิ์ กนิษฐกุล นั้น ถึงกับกราบลงบนโต๊ะเลยทีเดียว คงจะโล่งใจด้วยความจริงใจแท้ๆ

เออ...หนอ ! การยอมให้เขาสมใจในอะไรก็ตาม แม้เราจะเสียสละ หรือเสียหายไปมากเท่าใด นี่เขาก็สบายใจโล่งใจกันได้ โดยไม่นึกในมุมกลับของคนอีกฝ่ายหนึ่งกันเลยบ้างหรือ...? เขาเตรียมเสื้อคอกลมขาว กางเกงขาก๊วยมาให้

เราบอกว่า "ถ้าเปลี่ยนชุดขาว ก็ต้องเปลี่ยนอย่างพราหมณ์ อย่างชีพราหมณ์นุ่งผ้าถุง ใส่อังสะ และมีผ้าห่มครอง" แล้วเราก็เขียนบอกให้ พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ ไปจัดการให้ญาติโยมของเราซื้อหาตัดมา

แต่รออยู่ไม่ช้า ก็มีคนนำผ้าขาวซื้อมาใหม่ๆ ๒ ผืน มาให้เราคลี่ออกดู เอามาลองนุ่งดูผืนหนึ่ง และห่มคลุมผืนหนึ่ง ก็ดูพอกล้อมแกล้ม ได้เป็นชุดพราหมณ์ และขณะนั้น มันก็ ๒๓ นาฬิกาเศษแล้ว

เราบอกว่า "รอเอาชุดที่ให้คุณรุ่งโรจน์ไปหามาก่อน แล้วค่อยเปลี่ยน"

เขาก็ว่า "ดึกแล้ว เปลี่ยนๆ ไปก่อนเถอะ

เราก็ต่อรองว่า "พรุ่งนี้ค่อยเปลี่ยนไม่ได้หรือ ?"

เขาก็ว่า "ไม่ได้แล้ว ทั้งพระ ทั้งเจ้าหน้าที่กรมการศาสนา ยังเฝ้ารออยู่นั่นเอง"

เราก็เลยตัดสินใจเปลี่ยน โดยใช้ชุดผ้าขาว ๒ ผืน นั้นนั่นแหละ เดินเข้าห้องน้ำ อาบน้ำแล้วก็นุ่งผ้าขาว ห่มครองผ้าขาว ออกมาจากห้องน้ำ ผ่านระเบียงไป

เข้าห้องน้ำแล้ว พวกเขารอกันอยู่ข้างล่าง รวมทั้งญาติธรรมมากมายไม่ยอมกลับ

ยิ่งพอเปลี่ยนเป็นชุดขาวออกมาจากห้องน้ำ ช่างภาพถ่ายภาพ นักข่าวก็ส่งคำถามขึ้นมาถาม ตามที่เขานำไปลงหนังสือพิมพ์กัน

ญาติธรรมส่งเสียงเรียก "โธ่ ! พ่อ !" ร้องไห้กันระงม

ผ่านมาพบพระทั้ง ๔ รูป และเจ้าหน้าที่กรมการศาสนา เห็นเราแต่งชุดขาว ตำรวจก็สำทับถามเปรยว่า "เรียบร้อยนะ" ก็คงจะเป็นที่พอใจ

เข้ามาในห้อง เขาก็นำกระดาษที่ร่างคำยินยอมเต็มใจเปลี่ยนรูปแบบมาเป็น *ชุดขาว โดยใช้ว่า "นุ่งขาวห่มขาว และว่า...จะนุ่งห่มชุดนี้ไป จนกว่าจะสิ้นสุดคดี"*

ให้เราเซ็นชื่อ "เราก็ท้วงว่า เราไม่ได้เต็มใจ ต่อรองขอร้องเรายังกะอะไรดี"

ตำรวจทั้งหลายก็ว่า "เอาเถอะน่า ภาพพจน์เราจะได้ดีว่า ไม่ถูกบังคับ แต่ยอมเสียสละ มันก็ดูดี" เราก็ไม่อยากจะแย้งอะไร เพราะที่จริงมันก็ดีนะ แล้วทุกคนก็จากไป ก่อนจาก พล.ต.ท.มนัส ยังมาถามอีกว่า "จะให้ช่วยอะไร"

เราก็บอกว่า "ขอให้ช่วยเรื่องประกันตัวก็แล้วกัน" เขาก็รับปาก

และกลับไปเกือบ ๒๔ น. เขาบอกว่า "ให้ พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ อยู่ด้วยได้"

แต่คุณรุ่งโรจน์ยังไม่กลับเข้ามา จากที่ให้ไปจัดการหาผ้านุ่งห่ม ตามที่บอกไป เราจึงนอนเมื่อเวลาเลย ๒๔ น. ไปแล้ว

สักพักใหญ่ๆ เราหลับไปสักงีบ คุณรุ่งโรจน์ก็มา เอาชุดมา ๑ ชุด เราจึงเปลี่ยน และนอนต่อในชุดใหม่นั้น โดยยังห่มผ้าสีกรักที่เป็นผ้าครองอยู่

จนถึงรุ่งเช้าตี ๓.๔๕ ก็ตื่นขึ้นมานั่งเจโตสมถะ ตี ๔ กว่า ออกไปห้องน้ำ ผ่านระเบียงยังมีนักข่าวรอถ่ายรูปอยู่อีก กลับมานั่งเจโตสมถะต่อจน ๖ โมงกว่า

ขบวนรถตามเสด็จฯสังเวยราชครำบนดอยตาย-เจ็บ

'นำชาติ'กร้าว ปัญหายุบสภา มีอำนาจแต่ไม่ทำ

บ้านเมือง

5.00 บาท

ตัดใจเปลื้องผ้าสึก 'รักษ์'ห่มขาว เผยมือแรกในตะราง

'ปุย'เจรจากู้แบงก์ลงทุนธุรกิจใหญ่

สส.ชู่รัฐมนตรีจะตัดงบการศึกษาพันล้าน เตือนระวังการเมืองกุดขนาดนี้

รับมือน้ำมันขึ้นราคา เงินกองทุนยังไหว

"น้ำชาติ" เตรียมพร้อมรับ สถานการณ์น้ำมันขึ้นราคา บอกตอนนี้ (ต่อหน้า 20)

เงินช่วยภาคใต้ 2พันล้าน มีปัญหา

ติดต่อ"ชาติรี"รอหลักทรัพย์ บอกสวยอย่างเดียวก็ไม่ได้

แม่น้ำยฟ้องแรเลอ ฉกรรมใหญ่ 130 ล้าน

ประมาณ

"โพธิรักษ์" ยอมจำนนถูกหมาย สงฆ์ สอบเครียดครึ่งวัน คมตัวเข้า

'คอนโด'สกัดกั้นต่างชาติร่วมทุน

มติชน

วันพุธที่ 21 มิถุนายน พ.ศ.2532

ไม่ให้ประกันโพธิรักษ์/ครม.ถกใครแบนข่าวทีวี

สั่งเพิ่มข้อหาโพธิรักษ์ เจอโทษหนักติดคุก7ปี

'นมเปื้อนปน'บานปลาย อย.โวยน้ำมีอะลูมิเนียม

บิ๊กจิ๋วพ้อมีข่าวลือ"ลงผมทุกที"

หนังสือพิมพ์ มติชน ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๔๓๓ ประจำวันพุธที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒

(บันทึกของพ่อท่านฯ) ***<u>๒๐ มิ.ย. ๓๒</u>*** *เช้า ๗ นาฬิกาเศษ ออกไปเข้าห้องน้ำ เห็นญาติโยมมากัน ยิ่งสายก็ยิ่งมาเพิ่มขึ้นมาก นักข่าว นักหนังสือพิมพ์ ก็มากันหนาแน่นขึ้น อาหารมีคนนำมามากมายเหลือเกิน*

๑๓.๔๕ น. เจ้าหน้าที่สอบสวน พ.ต.ท.ปานศิริ ประภาวัตร กับ พ.ต.ต.ขจรศักดิ์ ปานสาคร มาสอบปากคำอีก ก่อนจะกลับเปรยๆ ว่า "คืนนี้ท่านคงจะได้กลับไปนอนสันติอโศก คงได้ประกันตัว ถ้าผมจะต้องไปหาบ้าง หรือจะต้องเชิญท่านมาสอบสวนบ้าง คงจะได้นะครับ" เขาหมายถึงถ้าจะให้เราเป็นคนเดินทางไปหาเขาเพื่อสอบสวน เราจะทำให้ไหม ?

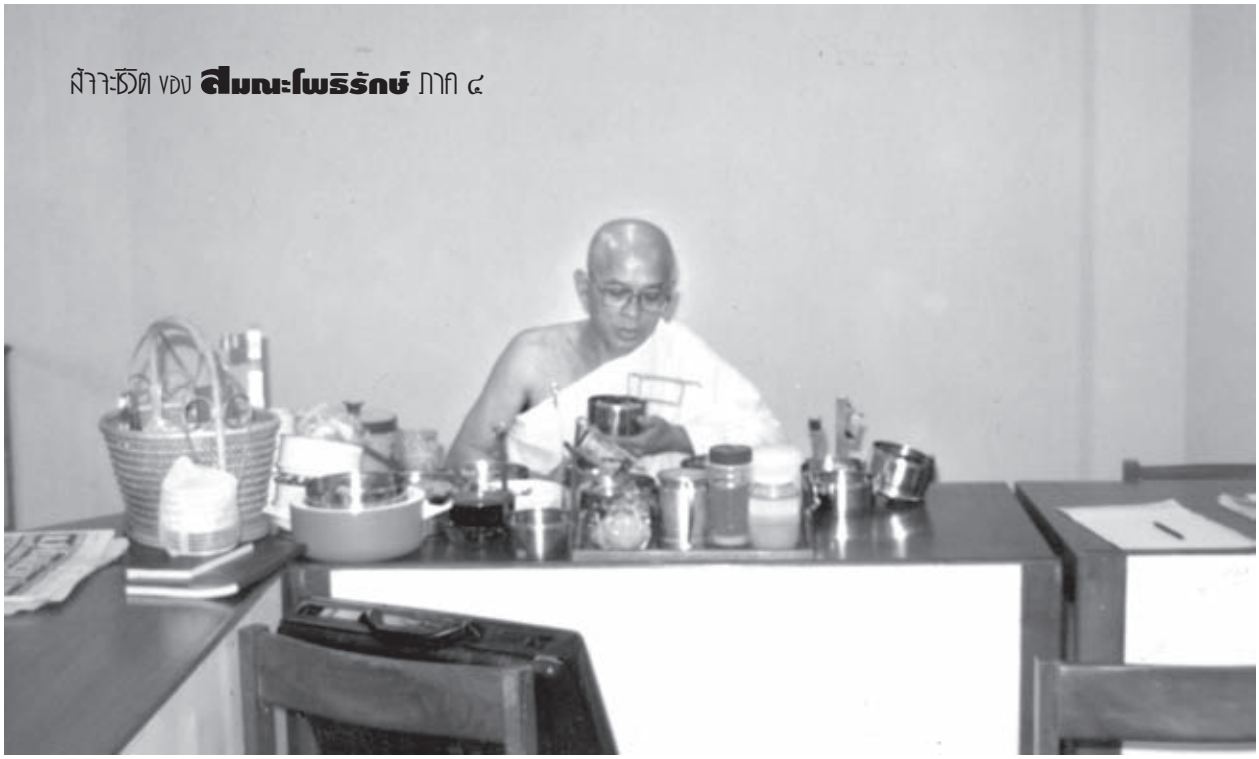
เราก็บอกว่า "ได้ ไม่เป็นไร อาตมาไม่ถือสาอะไรหรอก"

เกือบ ๑๘.๐๐ น. สอบเสร็จ จึงออกไปอาบน้ำ เข้าห้องน้ำก็เห็นญาติโยมมารอพบ นักหนังสือพิมพ์ ก็มารอถ่ายภาพ เก็บข่าว โยนคำถามมาบ้างเท่าที่จะฉวยโอกาสได้ เพราะเขาไม่ให้เยี่ยม ไม่ให้ประกัน

ยังไม่ถึงทุ่ม หมอวิวัฒน์ พีรพัฒนโภคิน กับ หมอวีรพงศ์ ชัยภักดิ์ มาเยี่ยมถามไถ่ตรวจสุขภาพให้ วัดความดัน-ตรวจปอด-หัวใจ-คอ ปกติดีทุกอย่าง

วันนี้เลยนอนแต่หัวค่ำ

<u>๒๑ มิ.ย. ๓๒</u> *ตื่นตี ๔ กว่าๆ แล้วก็นั่งเจโตสมถะไปจน ๖ โมงกว่า จึงเข้าห้องน้ำ ออกไปข้างนอกก็ยังมีนักข่าว นั่งรอนอนรอ คอยถ่ายภาพเอาข่าวอยู่ไม่น้อย ญาติธรรมมาแต่เช้าก็ยังมี ๗ นาฬิกาเศษ คุณประสิทธิ์ พินิจพงศ์ กับ คุณวราภรณ์ ตงยิ่งศิริ ทนายความมาพบ พอดีกับ คุณรุ่งโรจน์ฯ ทยอยขนอาหารขึ้นมาจะให้ฉัน ก็เลยฉันไปพลางคุยกันไปพลาง ลงมือฉันก็ ๘.๐๐ น. พอดี*

ทนายทั้งสองมาถามว่า "เมื่อวานนี้ เจ้าหน้าที่สอบสวนเขามาสอบเอาอะไรเพิ่มเติม" ก็เล่าให้ฟังมีเรื่องอะไรบ้าง ซึ่งก็มีหลักฐานทางเอกสาร จากหนังสือสารอโศก ๒ เล่ม จากแสงสูญ ๑ เล่ม

มีเรื่องที่เราให้สัมภาษณ์เป็นส่วนมาก มาให้รับรองว่า "ได้ให้สัมภาษณ์เช่นนี้จริง กับมีภาพถ่ายที่เราทำการบวช และแสดงธรรมต่างๆ คงเพื่อเป็นหลักฐานว่าเราบวชให้ลูกศิษย์ คือ เป็นอุปัชฌาย์จริง และได้อบรมชาวจันทบุรี-ตราด นั่นจริง"

เพราะว่า ข่าวหนังสือพิมพ์ออกมาวันนี้ ขึ้นหัวข้อข่าวว่า ***"เพิ่มข้อหาใหม่เตรียมแจ้งโพธิรักษ์ โทษจำคุก ๗ ปี"*** *ซึ่งจะตั้งข้อหาว่า "เราลบหลู่สิ่งเคารพในพระพุทธศาสนา มีความผิดในมาตรา ๒๐๖"*

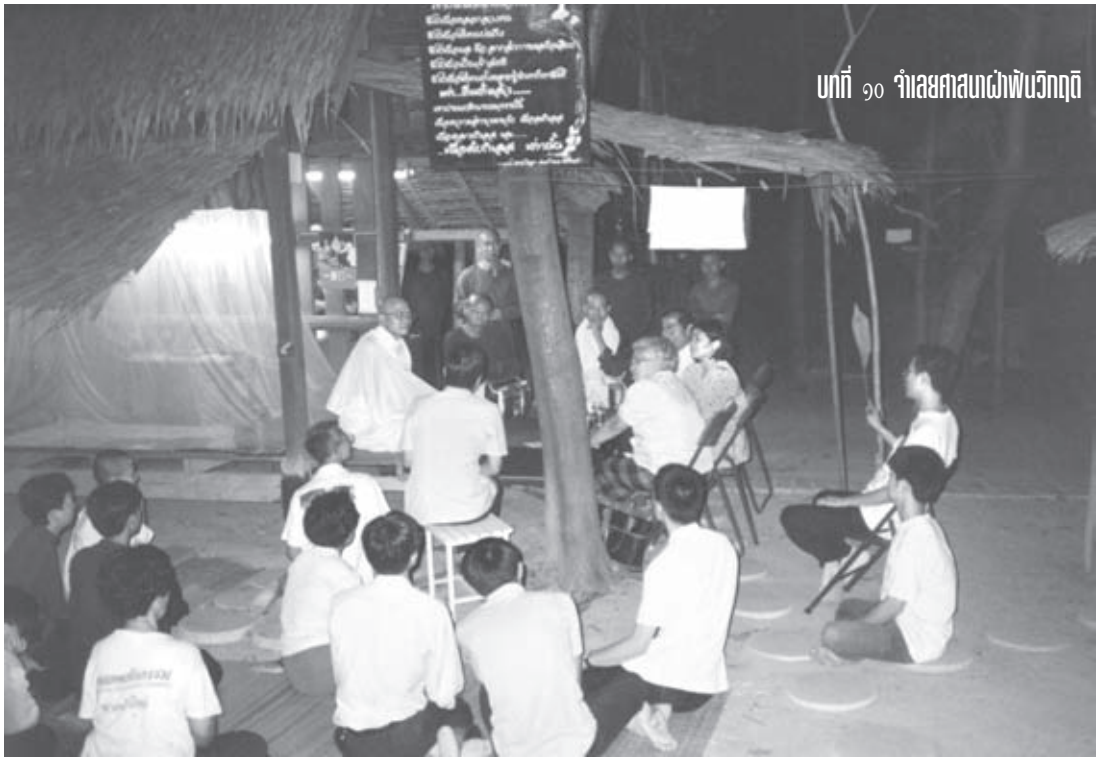
ที่สุดสอบปากคำใหม่เพิ่มนั้น ก็สอดคล้องกับข่าวอยู่เหมือนกัน

เหตุการณ์ที่เกิดนี้ ผ่านมาจนป่านนี้ เราก็ตอบใครๆ ตามจริงว่า "ไม่ได้มีอาการทุกข์ร้อนอนาทรอันใดเลย" แต่คนทั่วไปก็คงจะไม่เชื่อ

เพราะแม้ญาติธรรมบางคนยังถามว่า "สบายดีอยู่หรือ ?" ***อาการสงบปกติในจิต ไม่ได้กลัว ไม่ได้กังวล ไม่ได้อนาทร ไม่ได้ห่วงหาอาวรณ์ หรือไม่ได้เศร้าสลดแม้แต่นิดเดียว นี่คือ "ผลจริงความจริงของสัจธรรม" ถ้ามีจริง !***

มันไม่ต้องฝืน มันไม่ต้องกดข่ม ไม่เกิด ไม่ตาย คือ อย่างนี้จริงๆ

แต่ก็รู้ดี เข้าใจได้ว่า "เป็นเหตุการณ์ ที่เล่นกันแรงจริงๆ กระทบกระเทือนใจคนปกติธรรมดา โดยเฉพาะชาวอโศกเอามากๆ ทีเดียว"

๒๒.๓๐ น. พล.ต.ต.วิโรจน์ เปาอินทร์ ได้มาปลุก แจ้งให้ทราบว่า "อธิบดีกรมตำรวจ จะลงนามให้ประกันตัวได้ต่อเมื่อแน่ใจว่า กลับไปแล้วจะไม่เปลี่ยนชุดจากสีขาวเป็นสีกรัก และจะไม่ออกบิณฑบาต เพราะเกรงจะเกิดม็อบ"

รับคำตกลง แล้วนอนต่อ

๒๔ นาฬิกาเศษ พล.ต.ต. วิโรจน์ มาปลุกอีกบอกอธิบดีอนุมัติให้ประกันตัวแล้ว ออกจากบางเขน มาแวะที่ สน.ลาดพร้าว ใช้เวลาดำเนินการทางด้านหลักฐานเอกสารประมาณ ๓๐ นาที จากนั้นขึ้นรถตู้สีขาวกองทัพธรรมมูลนิธิ กลับสันติอโศก ซึ่งมีนักข่าวติดตามมาถ่ายภาพกันพึบพับ

● ธรรมะหลังได้ประกันตัว

๒๒ มิ.ย. ๓๒ *(ที่สันติอโศก)* **กว่าพ่อท่านจะได้จำวัดก็เกือบตี ๒ ญาติธรรม** ที่พักอยู่พุทธสถานหลายคน ยังไม่ทราบว่า *"พ่อท่านกลับมาที่สันติอโศกแล้ว"*

๐๓.๓๐ น. พ่อท่านซึ่งจำวัดเกือบตี ๒ ได้นำทำวัตรเช้าเทศน์กัณฑ์พิเศษ **"ธรรมะหลังได้ประกันตัว"**

...วิบากของชีวิต เป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่จะต้องมีอุปสรรคบ้าง อันไหนทนได้-ก็ทน อันไหนทนไม่ได้-ก็หลีกเว้นก่อน...

พ่อท่าน ได้รับการกล่าวหาว่า "อยากใหญ่-อยากดัง"

จริงๆ แล้ว **การเป็นผู้นำของกลุ่มคน** ที่มีความไม่เท่าเทียมกันในการรับรู้-ความ

เลื่อมใส-ความยึดติด-ความเข้าใจ และจริตนิสัยที่ต่างกัน **เป็นเรื่องไม่ง่าย และไม่สนุกเลย** เพราะการที่คนมาอยู่รวมกันเป็นกลุ่มสังคม ปัญหาซับซ้อนย่อมมีมากมาย

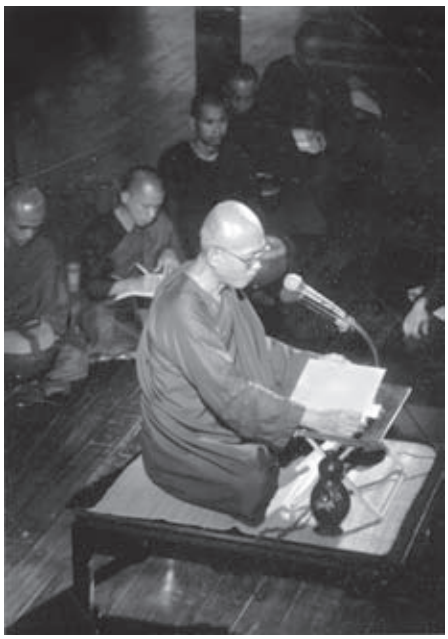
ยิ่งถ้าไม่มีผลประโยชน์ตอบแทนเป็น...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข หรือแม้มี...ก็เป็นผู้ไม่ยินดีใน **"โลกธรรม"** ด้วยแล้ว ใครเล่าจะปรารถนาเป็น **"ผู้นำ"** ให้เหนื่อยหนักตนเองเปล่าๆ

นอกเสียจากว่า *"ผู้นั้น ต้องเป็นผู้มีจิตใจ...เสียสละ-ช่วยเหลือ-แบกหาม-ยอมรับภาระของผู้อื่น โดยตนไม่ทุกข์ใจ"*

สำหรับผู้ที่ยังสงสัยไม่เชื่อใจ คราวนี้จะได้พิสูจน์กันถึงแก่นความจริงด้วยตนว่า *"พ่อท่านเป็นโพธิสัตว์จริง หรือปลอม ?"*

ถ้าผลพิสูจน์สุดท้าย **พ่อท่านเป็นโพธิสัตว์ปลอม** ก็ต้องขอขอบคุณผู้ที่อาสาเสี่ยงบาปเข้ามาต่อต้าน ทำให้พวกเราหลุดพ้นออกมาจากความหลงศรัทธาเชื่อถือ

แต่ถ้าผลพิสูจน์ **พ่อท่านเป็นโพธิสัตว์จริง** พวกเราก็ได้ประโยชน์อีกเช่นกัน เพราะจะเกิด **"ศรัทธา"** เพิ่มขึ้น เกิด **"ปัญญา"** กันมากขึ้น

งานนี้ "ชาวอโศก" กำไรลูกเดียว อย่างน้อยๆ ก็ได้บำเพ็ญขันติบารมี...?!?

พ่อท่าน เล่าให้ฟังว่า *"วันแรกที่ถูกจับไปนี่ ก็ต่อรองกันให้อาตมาเปลี่ยนชุด"* อาตมาก็ว่า *"ชุดนี่ อาตมาก็เปลี่ยนมาแล้ว"*

พล.ต.ท. มนัส กับเพื่อนอีกคนหนึ่ง **วิโรจน์ หงษ์ประภัสร์** มาช่วยกล่อมว่า *"เรื่องนี้จะต้องขึ้นศาล เอาชุดอย่างนี้ขึ้นศาลไม่ได้หรอก จะต้องให้สึกเสียก่อน ไม่ให้สึกไม่ได้ มีบัญญัติในกฎหมาย"* เขาก็หนักใจ

อาตมาก็บอก *"เปลี่ยนมาแล้วนี่ ไม่ใช่ชุดพระ แล้วก็ไม่ได้เรียกว่าพระ"* ตอนนั้น ยังใส่เสื้อแขนกระบอก-มีผ้าครองอยู่ เขาบอกว่า *"มองไกลๆ มันเหมือน"*

อาตมาก็ว่า *"เอ๊ จะเอากันยังไงนี่ ลดหย่อนมาตั้งมากมาย ยังไม่พอใจ"*

ก็เลยบอก *"เอายังงี้ก็แล้วกัน เรายินดีเอาผ้าครองออก ใส่แต่เสื้อแขนกระบอกกับนุ่งผ้านุ่ง เอ้า...ดู !"* ก็ถอดผ้าครองออกยืนให้ดู

พล.ต.ท. มนัส บอก *"เออ ใช้ได้ๆ เอาหละตกลงๆ เดี๋ยวจะไปขอเจรจา ไปล็อบบี้พวกนั้นเสียก่อน"*

อาตมาไม่รู้หรอกว่า... ข้างนอกนั้นมีพระถึง ๔ รูป แล้วยังมีเจ้าหน้าที่ของกรมการศาสนามา เพื่อจะจับสึกให้ได้ มารู้เอาต่อเมื่อพระเข้ามาหาในห้อง แล้วก็ขอร้องว่า *"พระจะอยู่กันสองต่อสอง"* ตกลงทุกคนก็ออกไปหมด

พระองค์นี้ ก็คือ **"เจ้าคุณรัตนราชเมธี"** เป็นเจ้าคณะแขวงบางกะปิ ก็ว่าใหญ่

เลย... *"ผมรู้จักท่านมาตั้งแต่โน่น วัดมหาธาตุฯ ผมอยู่วัดมหาธาตุฯ เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมหาธาตุ ท่านบรรยายธรรมะอยู่กับ* ***ไสว แก้วสม*** *มีคนไปร้อง ไปบอก ขอให้ไประงับ ก็ยังบอกเอาเถอะ เขาบรรยายดีก็ปล่อยไปเถอะ !*

จนกระทั่งมาอยู่ที่นี่ ผมเป็นเจ้าคณะแขวงที่นี่ ผมก็เห็นว่า ***"ท่านทำดี"*** *ผมก็ไม่ได้ไปจัดการอะไร ที่จริงอยู่ในเขตของผม"*

ก็ว่ากันไปยาวเยื้อย ท่านก็หว่านล้อมใหญ่เลย *"เอาเถอะ* ***ขอให้กล่าวสึก*** *ทำความดีมาปานนี้แล้วนะ เป็น* ***อาทิ กัลยาณัง มัชเฌ กัลยาณัง*** *แล้ว ก็ควรจะทำ* ***ปริโยสาน กัลยาณัง*** *ก็ได้ยอมมาตั้งเยอะแล้ว ก็ควรจะยอมต่อ" !?!*

พูดยาว พูดมาก พูดวนเวียน จุดมุ่งหมาย ก็คือ **"ขอให้กล่าวสึก"**

อาตมาเลยบอกว่า *"ท่าน รู้ไหมว่า* ***จิตผมไม่ได้ทุรพล*** *จิตผมไม่ได้อ่อนแอ จิตผมไม่ได้ท้อแท้ จิตผมไม่ได้อยากสึก* ***ถ้าผมกล่าวสึก ผมก็กล่าวคำเท็จ โกหกตัวเอง*** *แล้วกล่าวออกไป* ***ประกาศออกไปให้ชาวบ้านรับรู้ ก็โกหกชาวบ้านชาวเมืองอีก เป็นการกล่าวเท็จ*** *ผมกล่าวไม่ได้ !"*

ท่านบอก *"ไม่ใช่"*

อาตมาก็ว่า *"ไม่ใช่ยังไงเล่า* ***ก็ผมไม่อยากสึกน่ะ ท่านมาบังคับให้ผมสึก*** *แล้วไม่เท็จได้ยังไงเล่า ?"*

ท่านบอก *"ไม่เป็นไรหรอกน่ะ เล็กน้อย อาบัติก็อาบัติปาจิตตีย์"*

อาตมาก็ว่า *"ท่านเป็นพระนะ ท่านกล่าวยังงี้ได้ยังไง* ***ท่านเป็นพระบังคับให้คนเข้าหาอาบัติหรือ ?*** *มีแต่จะต้องชักนำให้ออกจากอาบัติ"*

ท่านก็ชักอึ้งๆ บอก *"ไม่เป็นไรนะ ก็เป็นสมมุตินะ"* ไปโน่นเลย...

ท่านก็ว่า *"เพื่อความสงบเรียบร้อย เพื่อความยุติ อะไรๆ จะได้จบๆ สิ้นๆ"*

อาตมาบอก *"ท่านพูดง่าย* ***แต่ผมทำยาก ผมเองก็อยู่ในศีลในธรรมนะ*** *ผมเรียนมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า* ***ท่านไม่ให้ประมาทแม้โทษภัยอันมีประมาณน้อย*** *แล้วนี่...****ทำไมท่านจะมาบังคับให้ผมเข้าสู่อาบัติ ให้ผิดศีลธรรม*** *ผมรักศีล-รักธรรมยิ่งกว่าชีวิต ให้ผมตายดีกว่า ที่จะเสียศีล-เสียธรรม"*

ท่านก็รีบตัดบท *"ไม่ได้บังคับ ๆๆ"* พูดวนไปโน่นไปนี่ *"ผมเป็นคนมีเมตตานะที่วัดผมนี่นะ แมวกับหมาก็ไม่กัดกัน แมวผมไม่กัดหนู ฯลฯ"* เมตตามากอย่างโง้นอย่างงี้ ชักแม่น้ำทั้ง ๘ ทั้ง ๙ ว่ากันไปใหญ่ ก็หว่านล้อมไป

อาตมาก็ฟังท่านพูด *"โอ๊ย ! กล่อมอยู่นาน"* จนกระทั่งท่านก็บอกว่า *"แหม*

พูดมากๆ ก็ง่วง" แล้วก็ควักกระเป๋าหมาก คว้าซองหมากออกมา แล้วก็เอาหมากขึ้นเคี้ยวต่อหน้าอาตมาดื้อๆ เคี้ยวใหญ่เลย แล้วก็ต่อรองต่ออีก...พูดวนอยู่นั่นแหละ *"ทำดีเบื้องต้นแล้ว ยอมได้แล้ว ก็ทำดีตรงกลาง แล้วก็ทำ ปริโยสาน กัลยาณัง"*

อาตมาก็บอก *"ปริโยสาน ปาปกังสิ จะกัลยาณังอะไร เป็นการบาปเป็นที่สุดน่ะซี จะเป็นกัลยาณัง เป็นความดีอะไร ผมไม่ทำบาป ท่านจะทำก็ทำเถอะ"*

โอ๊ ! พูดกันอยู่อีกนาน วนไม่รู้จักแล้ว อาตมาก็บอก *"ท่านหยุดความพยายามได้แล้ว ผมยืนยันได้ว่า* ***ผมไม่กล่าวหรอก ยังไงๆ ผมก็ไม่กล่าว ผมกล่าวผิดศีล-ผิดธรรม ผมกล่าวไม่ได้*** *อย่าพยายามเลย"*

ท่านก็ยังพูดต่อ วนไปข้างๆ คูๆ จนกระทั่งสุดท้ายตำรวจก็ต้องเปิดประตูเข้ามา คือ **พูดกันนาน** ตำรวจคงจะฟังๆ ได้ยินบ้าง เขาก็เลยเข้ามา ท่านก็ยังพูดอยู่นั่นแหละ ตำรวจเข้ามาแล้ว ท่านก็ยังต่อรองอยู่นั่นแหละ ตำรวจเขาก็ได้ยิน

อาตมาก็บอกว่า *"อย่าพยายามเลยท่าน"*

ท่านก็บอกว่า *"ลองคิดให้ดีๆ นะ"*

อาตมาก็บอกว่า ***"ท่านนั่นแหละ ควรคิดให้ดีๆ แล้วควรเอาไปให้ทางมหาเถรสมาคม คิดให้ดีๆ ด้วย"***

แล้วท่านก็ว่า *"ปรารถนาดีมาช่วยเหลือ...ฯลฯ"* อย่างโง้น อย่างงี้

อาตมาก็เลยกล่าว *"ขอบคุณครับ"* แล้วยกมือไหว้ *"ผมไหว้นะ ผมขอกราบไหว้ในความปรารถนาดีของท่าน"* อาตมาก็สังเกตเห็น ท่านไม่ยกมือรับไหว้

อาตมาเลยบอกว่า ***"ท่านจะมาให้ผมสึกทำไม ? ผมไหว้ท่าน ท่านยังไม่รับไหว้ผมเลย ท่านก็ถือว่า ผมสึกแล้วมั้ง นั่นน่ะ"***

โอ๊ย ! น่าดู ทีนี้แก้ตัวเป็นไฟเลย *"เปล่าๆๆๆ นี่ไหว้ๆๆ อยู่นี่ เห็นไหมนี่ ผมเป็นพระผู้ใหญ่ ก็รับไหว้อย่างนี้แหละ"*

คุยกล่อมอยู่นาน จนตำรวจก็มานิมนต์ เชิญท่านออกไปข้างนอกก่อนเถอะ ท่านก็ยังหันรีหันขวาง ตำรวจก็ *"เอา ออกไป บอกให้ออกไป"* ท่านเดินออกไปแล้วก็นึกขึ้นได้กลับเข้าไปบอกว่า *"ผมพูดกับท่าน ผมยังใช้* ***'ผม'*** *เลย ถ้าเห็นว่า ท่านไม่ใช่* ***'พระ'*** *ผมก็ไม่ใช้* ***'ผม'*** *แล้วซี"* เออแน่ะ ไหวพริบไว เก่งเหมือนกัน

แต่เดินออกไปแล้วนะ ถึงเดินกลับเข้ามาพูดแก้ ดูแล้วขำๆ ดี

พล.ต.ท.มนัส ว่า *"โอ๊ ! เขาไม่ยอมกัน น่าจะยอมได้แล้ว ก็ยังไม่ได้อีก* ***ผมเห็นด้วยในเรื่องนี้ ที่ท่านจะไม่กล่าว เห็นใจ*** *แต่ว่าเปลี่ยนชุดนี่ ต้องเปลี่ยนแล้วละ*

ยังไงก็เห็นแก่ตำรวจด้วย" แล้วก็พูดต่างๆ นานาสารพัด

อาตมาก็เห็นว่า *"คงต้องยอมอีกขั้นหนึ่งแล้วละ"* เลยบอก *"เพื่อเห็นแก่ทุกๆ อย่าง ทุกๆ ด้าน ยอมอีกครั้งหนึ่ง ตกลงจะเปลี่ยนชุดขาวให้"*

พอบอกว่า *"ยอมเปลี่ยนชุดขาวเท่านั้น"* โอ๊ย ! ยกมือไหว้กันใหญ่

พ.ต.อ. พงษ์ศักดิ์ กราบลงไปตรงโต๊ะนั่นเลย

เออ ! การที่เรายอมได้มากๆ นี่ คนเขาก็รู้สึกว่า *"ก็ดีเหมือนกัน"*

และอาตมาก็เห็นใจพวกเรามากเหมือนกันนะ ไม่มีที่จะยืนแล้วนะ ไม่มีตลิ่งจะเกาะแล้วนะ ยังจะไล่ชนจนสุดตลิ่ง สุดที่ที่จะยืนแล้ว !

แล้วเขาก็เตรียม กางเกงขาก๊วยขาว เสื้อแขนกระบอกขาว มาให้

อาตมาก็บอก *"โอ๊ย ! อย่างนี้ไม่นุ่งหรอก ถ้าจะนุ่งก็ต้องใช้ผ้านุ่ง ใส่อังสะ มีผ้าครอง อย่างนี้ถึงจะนุ่ง"*

อาตมาก็เลยเขียนกระดาษบอกญาติโยม ให้คุณรุ่งโรจน์ ไปจัดการเรื่องนี้

(คุณรุ่งโรจน์ เอาโน้ตของพ่อท่านมาแจ้งทางฝ่ายห้องจักรส่วนกลาง จึงระดมเย็บกันหลายคนอย่างกะทันหัน จนเสร็จกลางดึกคืนนั้นเลย)

แล้วเขาก็ไปซื้อผ้ามาอีก เป็นผ้าธรรมดา ๒ ผืน อาตมาเอาผ้ามาดู ก็พอใช้ได้

เขาก็ว่า *"เอาเถอะน่า ใส่ยังงี้ไปก่อน ดึกแล้ว จะได้กลับๆ กันเสียที นักข่าวใครต่อใคร พระ-เจ้า...ก็ยังไม่ยอมกลับ ไปนุ่งห่มให้เขาเห็น จะได้กลับเสียที"*

อาตมาก็อาบน้ำด้วยเลย เปลี่ยนชุด เดินออกมาผ่านพระทั้ง ๔ รูป ที่เห็นตั้งแต่ขาเดินเข้าไป ชุดน้ำตาล พอขากลับออกมาก็ชุดขาว เขาก็คงพอใจละนะ

อาตมาเปลี่ยนชุด เกือบ ๒ ยามแล้ว คุณรุ่งโรจน์ ก็ยังไม่มา

๒ ยามเศษๆ อาตมาก็เลยนอน นอนไปครู่ใหญ่ คุณรุ่งโรจน์ก็เอาชุดที่ตัดจากสันติอโศกไป อาตมาก็เอาไปเปลี่ยน แล้วนอนต่อไป จนกระทั่งตี ๓ กว่า ตื่นขึ้นมา เข้าห้องน้ำเรียบร้อยแล้ว ก็นั่ง **"เจโตสมถะ"** จนรุ่งเช้า

วันรุ่งขึ้น *(วันที่สอง)* **ก็มีตำรวจไปสอบปากคำเพิ่มเติม เสร็จ ๖ โมงกว่าๆ**

อาตมาอาบน้ำเสร็จ ก็นอนเลยตั้งแต่ทุ่มกว่าๆ สบาย...

นอนไปตั้งมากตั้งมาย ตื่นตี ๓ ตี ๔ อย่างเก่า

วันรุ่งขึ้น *(วันที่สาม)* **สอบปากคำอีก ก็ไม่มีอะไรมาก**

อาตมาก็อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ จะเพิ่มโทษอะไรก็ว่ากันไป แล้วนั่งเขียนบันทึกอ่านหนังสือ ก็เดินอยู่ในห้องแอร์นั่นแหละ

มีพวกเรา แล้วก็พวกทนาย ไปคุยกัน ตอนบ่ายก็ไม่มีอะไร

อาตมาเห็นว่า...ไม่มีอะไร ก็นอนตั้งแต่ยังไม่ ๒ ทุ่ม

๔ ทุ่มเศษ **พล.ต.ต. วิโรจน์ เปาอินทร์** ซึ่งเป็นผู้คุมหัวหน้าสอบสวนเรื่องนี้โดยตรง ไปปลุก บอกว่า *"เรื่องสำคัญ ท่านอธิบดียังไม่เซ็น จะเซ็นก็ต่อเมื่อแน่ใจ เพราะกลัวว่า **'จะเกิดม็อบ'** ถ้ารับปากว่า...จะไม่บิณฑบาต ๑ จะอยู่ในชุดนี้ไปจนกว่าสิ้นคดีอีก ๑ จะยอมเซ็นให้"*

อาตมาก็บอก ***"ตกลง"*** ไม่ได้ดื้อด้านอะไรหรอก จะให้เป็นยังงั้นก็เอา

แล้วอธิบดีก็เซ็นให้ประกัน **"นายประกัน" คือ "คุณสุกัญญา สุรภักดี"** *(หรือคุณฟ้างาย คำอโศก)* ก็ต้องไปเซ็น ยื่นเงินประกัน กว่าจะเรียบร้อยก็เกือบตี ๒

พออาตมาได้รับประกัน เดินออกมา นักข่าวเขาก็ชอบมาถามความรู้สึกอยู่เรื่อยว่า ***"ท่านรู้สึกยังไง ? ได้รับประกันแล้ว"***

อาตมาก็บอก... *"เฉยๆ ปกติ จะเอาเข้าห้องขังก็เฉยๆ เอาออกจากห้องขังก็เฉยๆ ไม่ได้ดีใจ เสียใจ อะไรสักอย่าง คุณถามมาก็อย่างเก่า เพราะคุณไม่เชื่อ คุณคิดอย่างคุณคิดน่ะ คิดอย่างมนุษย์ทั่วๆ ไป แต่อาตมาเห็นว่า...เป็นเรื่องธรรมดา"*

อาตมาแน่ใจว่า *"อาตมาทำความดี อาตมาก็ทำไป"* อาตมารู้จักวิบากของชีวิต วิบากของกรรม วิบากจะขึ้นเขาลงห้วย จะขึ้นสูง-ลงต่ำ จะมีอะไรขวางทาง ต้องเดินหลีก เดินชนอะไรบ้าง ก็เป็นเรื่องธรรมดา

มีนักข่าวตามมาถ่ายรูปจนถึงที่สันติอโศก กำลังปูที่นอนก็ถ่ายกันไปหมด

อาตมาก็บอก *"กลับเถอะ ไม่มีอะไรอีกแล้ว อาตมาก็จะนอน"*

จนตี ๓ ครึ่ง เคาะระฆัง ตื่นมาทำวัตรเช้า หลายคนเพิ่งรู้ว่า อาตมาได้มานั่งอยู่ที่นี่แล้ว เมื่อคืนไม่มีคนรู้เท่าไหร่หรอก เพราะตี ๑ กว่า กำลังหลับๆ กันดี

● จับนักบวชชาวอโศก

<u>๘ สิงหาคม ๒๕๓๒</u> จับครั้งใหญ่ได้จำเลยศาสนา ๑๐๕ รูป สมณะ และสิกขมาตุ รวม ๑๐๕ รูป ถูกควบคุมตัวไปที่ ร.ร. พลตำรวจนครบาล บางเขน เพื่อสอบสวน ตามที่ตำรวจได้รับแจ้งจากกรมการศาสนา ซึ่งตั้งข้อหาว่า ผิดกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ใจความว่า *"ผู้ใดแต่งกาย หรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช ในศาสนาใดโดยมิชอบเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่า ตนเป็นบุคคลเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"*

สมณะ ๒๖ รูป ที่บวชมาจากมหาเถรสมาคม ถือเป็นพระที่บวชถูกต้อง ไม่ถูกฟ้องในมาตรานี้ ได้รับการปล่อยตัว จึงเหลือเพียงสมณะ และสิกขมาตุ รวม ๗๙ รูป ที่ถูกฟ้องว่า *"ไม่ได้เป็นพระ แล้วแต่งกายเลียนแบบพระ"* โจทก์ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๖, ๙๑ และ ๒๐๘

จากการจับกุมครั้งนี้ สมณะ และสิกขมาตุ ถูกยึดผ้าครองไป จึงต้องเปลี่ยนผ้าครองกันใหม่ โดย **"สมณะใช้ผ้าครองสีขาว สิกขมาตุใช้ผ้าครองสีเทา"**

<u>๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๒</u> พ่อท่านได้รับหมายเรียกผู้ต้องหาคดีใหม่ คือ *"เป็นตัวการกระทำให้บุคคลอื่นแต่งกายเป็น ภิกษุ สามเณร ในศาสนาพุทธ โดย*

มิชอบ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่า เป็นบุคคลเช่นว่านั้น" พ่อท่านจึงกลายเป็นจำเลยที่ ๘๐ ในคดีใหม่นี้ ร่วมกับ...สมณะ และสิกขมาตุ"

คณะทนายความ ที่อาสาเข้ามาร่วมช่วยเหลือคดีนี้ มีกว่า ๕๐ ท่าน โดย "นายทองใบ ทองเปาด์" เป็นหัวหน้าคณะ

คณะทนายความเห็นว่า *"คดีนี้ต้องใช้เวลาที่นานมาก หากมีทนายความจำเลยจำนวนมากในการซักพยาน จะทำให้กระบวนพิจารณาคดียาวนานออกไปอีก"*

จึงได้คัดเลือกทนายความ ที่จะร่วมกันว่าความ ซักความ จำนวน ๙ ท่าน คือ

๑. คุณทองใบ ทองเปาด์
๒. คุณประดับ มนูรัษฎา
๓. คุณสงบ สุริยินทร์
๔. คุณสัมผัส พึ่งประดิษฐ์
๕. คุณสุทธิพงษ์ เล้าเจริญ
๖. คุณไชยวัฒน์ สินสุวงศ์
๗. คุณประสิทธิ์ พินิจพงศ์
๘. คุณเชาวลิต เมธยประภาศ
๙. คุณชำนาญ พิเชษฐพันธ์

● การดำเนินคดีกับคณะสงฆ์ชาวอโศก

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๓๒ ครั้งแรกในชีวิต ที่พ่อท่านขึ้นศาลแขวงพระนครเหนือ ตกเป็นจำเลย โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษ ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๒๗ และ ๔๒ **ศาลนัดสืบพยานโจทก์ ๑ กันยายน ๒๕๓๒**

๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๒ ทำวัตรเช้า ที่สันติอโศก พ่อท่านอ่านหมายเรียกข้อหาใหม่ พร้อมกับบอกถึงท่าทีกับหมายเรียกอันนี้

๕.๓๐ น. หลังทำวัตรเช้าเสร็จ เริ่มแจกผ้าครองสีขาว สมณะฯ ๒๖ รูป ที่ทางมหาเถรสมาคมถือว่า **"เป็นพระบวชถูกต้อง"** ฉลองครองผ้าสีขาวออกบิณฑบาต ผลปรากฏว่า *"ถูกหมาเห่ากันเกรียวกราว"*

๑๘.๒๖ น. ที่สำนักงานทนายความแมกไซไซ "ทองใบ ทองเปาด์" แถว บางยี่เรือ ฝั่งธนบุรี เป็นห้องแถวเก่าๆ แทบไม่น่าเชื่อว่า...*ทนายแมกไซไซ ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่ว จะมีสำนักงานที่เก่า และโทรมอย่างนี้ บอกถึงความเป็นผู้สมถะ*

ประโยคแรกที่ **ทนายทองใบ** ทักพวกเรา *"โอ้ย นึกว่า นักข่าวหนังสือพิมพ์"* เนื่องจากมีตากล้องวิดีโอ และช่างภาพตามพ่อท่านไปด้วย

เจตนาเป้าหมายของการพบกันครั้งนี้ ไม่มีอะไรลึกมากไปกว่า...การได้มาสัมผัสพบเจอ ทำความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน

ทนายทองใบ ได้พูดคุยบอกเล่าถึง...ลักษณะการสู้คดีในที่ต่างๆ ตามประสบการณ์ของตน และได้ถามพ่อท่านว่า *"จะสู้คดีแบบไหน ?"* ได้เสนอแนวทางการสู้คดี ๒ แบบ คือ **๑. สู้คดีเพื่อชนะ ๒. สู้ไปตามความจริง**

พ่อท่าน ...*"สู้ไปตาม...**ความจริง** เพราะ**ความจริง**...มีอยู่แล้ว จะแพ้...ก็แพ้ ! จะติดคุก...ก็ติด !"*

ทนายทองใบ *"ถ้าอย่างนั้นง่าย ผมเองก็อยากจะให้เป็นอย่างนั้น"*

ทนายคนอื่นๆ แนะนำให้ฟ้องกลับ เพื่อหยุดอำนาจความอยุติธรรมบ้าง

แต่ ทนายทองใบ ไม่แนะนำอย่างนั้น มีความเห็นว่า *"พวกเราเป็นผู้มีศีล-มีธรรม ฟ้องกลับดูไม่ดี ขอให้พวกเราอดทน-อดกลั้นเอาไว้"*

คดีเกี่ยวกับคณะสงฆ์ชาวอโศก หรือคณะสงฆ์สันติอโศก นั้น มีอยู่ด้วยกันทั้งหมด ๘๐ คดี แบ่งได้เป็น ๒ เรื่อง คือ

เรื่องที่ ๑ พนักงานอัยการ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง "พ่อท่าน" โดยกล่าวหาว่า *"มหาเถรสมาคมมีคำสั่งให้สละสมณเพศภายใน ๗ วัน แต่พ่อท่านไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕"*

เรียกขานคดีดังกล่าวว่า "คดีพ่อท่าน"

เรื่องที่ ๒ พนักงานอัยการ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง "สมณะ และสิกขมาตุ" จำนวน ๗๙ ท่าน โดยกล่าวหาว่า *"ไม่ได้เป็นพระในพระพุทธศาสนา แต่แต่งกายเลียนแบบพระภิกษุ หรือนักบวชในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา"*

และ **ฟ้องพ่อท่านเป็นจำเลยอีก ๑ คดี เป็นจำเลยที่ ๘๐** กล่าวหาว่า *"เป็นผู้ให้การสนับสนุนให้กระทำความผิด โดยการบวชให้แก่สมณะ และสิกขมาตุทั้งหมด"*

เรียกขานคดีดังกล่าวว่า "คดีสมณะ"

ทั้ง **"คดีพ่อท่าน และคดีสมณะ"** นั้น เดิมศาลได้แยกพิจารณาคดีเป็นรายสำนวน แต่ระหว่างพิจารณาคดี ศาลได้มีคำสั่งให้รวมคดีทั้งสองสำนวนเข้าด้วยกัน และพิจารณารวมกัน เพราะเห็นว่า *"ประเด็นแห่งคดีที่ต่อสู้และต้องวินิจฉัยมีลักษณะ*

ใกล้เคียงกัน เช่น เรื่องสิทธิในการนับถือศาสนาตามประเพณี ความเชื่อ หรือลัทธิของตน เรื่องนานาสังวาส และพยานที่จะนำเข้าสืบเป็นพยานชุดเดียวกัน อันเป็นไปเพื่อความสะดวกรวดเร็ว และประโยชน์แห่งความยุติธรรม"

● วันพิพากษา

<u>คดีพ่อท่าน</u> สืบพยานโจทก์ ๒๖ ปาก <u>คดีสมณะ</u> สืบได้ ๔๘ ปาก และสืบพยานจำเลยอย่างเร่งรีบอีกจำนวน ๑๓ ปาก รวม ๖ ปี ๖ เดือน

พ่อท่าน สมณะ สิกขมาตุ และญาติธรรม ต้องเดินทางไปขึ้นศาล ที่จังหวัดต่างๆ หลายจังหวัด มีเอกสารทั้งของโจทก์และจำเลยยื่นต่อศาล หลายกล่องใหญ่

ก่อนวันอ่านคำพิพากษา ญาติธรรมชาวอโศกหลายคนเป็นกังวล ด้วยเกรง ว่า *"สถานภาพของพ่อท่าน และสมณะ จะเลวร้ายเกินกว่าจะทำใจได้"*

พ่อท่าน ได้ใช้สำนวนโวหาร **"แพ้เป็นพระ ชนะเป็นสมณพราหมณ์"** เพื่อช่วยผ่อนคลายความกังวลแก่ผู้ที่ยังวิตกอยู่ *"เนื่องจากฝ่ายโจทก์ฟ้องอาตมาว่า* ***ไม่***

ยอมสึกตามคำสั่ง *ดังนั้น* ***ถ้าศาลตัดสินให้อาตมาแพ้ ก็เท่ากับศาลยอมรับว่าอาตมายังเป็นพระอยู่*** *หรือถ้าศาลตัดสินให้ชนะ อาตมาก็เป็นสมณพราหมณ์*

ในมหาจักรวาลนี้ สัจธรรมไม่มีทางแพ้ เพียงแต่ยังทำความจริงให้คนเชื่อถือไม่ได้เท่านั้น หรือไม่มีคุณภาพเพียงพอ จึงแพ้ !

เมื่อเราเชื่อมั่นเห็นว่า...ทำอย่างนี้ดีแล้ว การเสียสละเป็นประโยชน์คุณค่า เราก็ยืนยันต่อไป ***อาตมาเองตั้งแต่ทำงานศาสนามา ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไม่เคยหวั่นไหวเลย*** *แม้เขาจะขู่ ก็ไม่ได้ตื่นเต้นตกใจอะไร*

ถ้าจะต้องถูกตัดสินจำคุก จะจับเข้าคุก ก็เข้าไปซิ อาตมาไม่ได้เสียศักดิ์ศรี *ไม่ได้เสียรังวัดอะไร ไม่ได้ขาดความเป็นสงฆ์สาวกของ* ***'พระพุทธเจ้า'*** *โดยเนื้อหา* ***ปรมัตถสัจจะ...เราไม่ผิด*** *แต่ถ้าสังคมจะบอกว่า...ผิด ! สมมุติสัจจะ...ผิด...ก็ผิด !*

อาตมาไม่ต่อสู้กับใคร แต่อาตมาเจตนาจะสร้างคนพันธุ์ใหม่ ที่เป็นพันธุ์แท้ของ ***'พระพุทธเจ้า'*** *แล้วก็จะบำเพ็ญปฏิบัติต่อไปอย่างนี้ อาตมาแน่ใจว่า ที่พวกเราทำอยู่นี่ คือ* ***พันธุ์แท้*** *ซึ่งสามารถนำเอาลักษณะตัดสินธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ๘ ประการ หรือหลักฐานสำคัญๆ อื่นๆ มาตรวจสอบก็ได้"*

ที่สุด คดีก็มาถึงวาระที่ "ศาลแขวงพระนครเหนือ" *(ศาลชั้นต้น)* **นัดอ่านคำพิพากษาในวันที่ <u>๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘</u>**

ญาติธรรมจากหลายจังหวัดทยอยกันมาเรื่อยๆ เพื่อเดินทางไปร่วมเป็นพลังฟังคำตัดสินของศาลชั้นต้น เป็นการย้ำยืนยันให้สังคมได้รับรู้ว่า... *ณ วันนี้ พวกเขาก็ยัง...มั่นคง-ศรัทธา-เชื่อถือ-เคารพ...ในพระชาวอโศกอย่างไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น แม้พ่อท่านจะต้องนุ่งขาว-ห่มขาว แม้พระลูกศิษย์จะต้องใส่เสื้อแขนกระบอก ครองผ้าสีขาวก็ตาม*

คุณชำนาญ พิเชษฐพันธ์ เปิดใจว่า *"เมื่อได้ทบทวนการนำสืบต่างๆ ตามคำเบิกความ การตอบคำถามค้านของพยานโจทก์ รวมทั้งพยานเอกสารและวัตถุพยานต่างๆ ที่ได้นำเสนอต่อศาลแล้ว <u>จำเลยไม่น่าจะมีความผิดตามฟ้องของโจทก์</u>"* ก็คาดกันไป... เดากันไป...

ก่อนเดินทางไปศาล พ่อท่านย้ำให้ชาวอโศก...*มีความสุภาพ-อ่อนโยน-แข็งแรง-เรียบร้อย-ราบรื่น-ง่ายงาม* ไม่ว่าผลการตัดสินจะเป็นอย่างไร ?

ที่ **"ศาลแขวงพระนครเหนือ"** มีญาติธรรมจากต่างจังหวัดมาร่วมฟังคำตัดสินของศาลชั้นต้น ซึ่งมีการถ่ายทอดโทรทัศน์วงจรปิดด้วย

ศาลนั่งบัลลังก์ เวลา ๐๙.๔๒ น.
อ่านคำพิพากษายาวนาน และออกจากห้อง เวลา ๑๐.๔๗ น.

● ศาลชั้นต้นพิพากษา <u>คดีพ่อท่าน</u>

คดีนี้โจทก์ฟ้องโดยสรุปว่า *"จำเลยประพฤติล่วงละเมิดพระธรรมวินัย...เป็นอาจิณ ไม่สังกัดอยู่วัดหนึ่งวัดใด กับทั้งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง มหาเถรสมาคมจึงใช้อำนาจวินิจฉัย และมีคำสั่งลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ ให้จำเลยสละสมณเพศพ้นจากการเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ซึ่งจำเลยจะต้องสึกภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัยนั้น แต่จำเลยก็ได้ฝ่าฝืนไม่สึก..."*

สำหรับปัญหาที่จะต้องวินิจฉัย ของศาลชั้นต้นในประเด็นว่า *"จำเลยได้สละสมณเพศภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัยแล้ว หรือไม่"*

ศาลเห็นว่า...ตามพระไตรปิฎกฉบับสังคายนา พ.ศ. ๒๕๓๐ ของกรมศาสนา และหนังสือวินัยมุข เล่ม ๓ *(หลักสูตรนักธรรมชั้นเอก)* ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาชิรญาณวโรรส เอกสารหมาย จ.๓๔ และ จ.๓๕ ซึ่งเป็นหนังสือที่พุทธศาสนิกชนทั่วไปย่อมทราบกันดี มีข้อบัญญัติว่า ***"การลาสิกขาของพระภิกษุจะทำได้ด้วย...การปฏิญาณตนต่อหน้าผู้อื่นว่า...ไม่ยินดีในความเป็นสมณะปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนาความเป็นอุบาสก"***

นอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานบุคคล คือ นายเสนาะ พ่วงภิญโญ รักษาการ อธิบดีกรมการศาสนา ในฐานะเลขานุการมหาเถรสมาคม **นายสุชีพ ปุญญานุภาพ** ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาและภาษาบาลี กับพระภิกษุชั้นผู้ใหญ่ คือ **พระสุเมธาธิบดี** รองสมเด็จฯ แห่งวัดมหาธาตุ เจ้าคณะกรุงเทพมหานคร กับ **พระเทพเวที** หรือ **พระธรรมปิฎก** แห่งวัดพระพิเรนทร์ เบิกความสอดคล้องต้องกันว่า ***"การลาสิกขาจะต้องมีการสละเครื่องนุ่งห่มของพระภิกษุและต้องเปล่งวาจาลาสิกขาต่อผู้อื่นด้วย"***

แต่ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังครบ ๗ วัน นับแต่ วันที่จำเลยได้รับทราบคำสั่งของมหาเถรสมาคม ที่ให้จำเลยสละสมณเพศแล้ว **นาย**

เสนาะ พ่วงภิญโญ ได้สอบถามจำเลยว่า ***"จำเลยสึกแล้วหรือยัง จำเลยเป็นคฤหัสถ์ใช่หรือไม่"*** แต่จำเลยพูดว่า **"อาตมาไม่ขอตอบใดๆ"** นั้น ย่อมแสดงว่า **"จำเลยยังไม่ได้สละสมณเพศ"** เพราะไม่ยอมเปล่งวาจาลาสิกขาต่อผู้อื่น

นอกจากนี้จำเลยก็ตอบคำถามค้านของโจทก์ รับว่า *"ปัจจุบันจำเลยยังไม่ได้สึก จำเลยยังคงปฏิบัติกิจของสงฆ์ตามฐานะที่เป็นภิกษุของพระพุทธเจ้า ซึ่งรวมทั้งการบิณฑบาต การแสดงธรรม การเรียกตนเองว่า อาตมา"*

อันเป็นการแสดงตนต่อผู้อื่นว่า **"จำเลยยังคงเป็นพระภิกษุ"**

ศาลชั้นต้นวินิจฉัย ***"ให้พ่อท่านมีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา"***

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า *"จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๒๗, ๔๒* ***ให้ลงโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด ๖ เดือน*** *แต่จำเลยไม่เคยรับโทษถึงจำคุกมาก่อน จึงเห็นสมควร* ***ให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี*** *กำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤติของจำเลย โดยให้จำเลยละเว้นการประพฤติใดๆ อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดในทำนองเดียวกันอีก และให้พนักงานคุมประพฤติ สอดส่องจำเลยในการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด"*

พ่อท่าน ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ***"คำตัดสินวันนี้ ศาลไม่ได้บอกว่า เราผิดธรรมวินัย ไม่ได้สั่งให้สึก ไม่ได้ห้ามบิณฑบาต ไม่ได้ห้ามโกนหัว"***

ขณะนี้ผม (กล่าวกับนักบวช) เห็นความเมตตาปรานีของศาล เราถูกคุมประพฤติถือว่า ***"ศาลกรุณาเรามากแล้ว"***

จงรู้ว่า "ดีที่สุด...จะต้องออกมาในรูปนี้" เราต้องเห็นใจ จะเอาอย่างตะวันตกเลยไม่ได้ สังคมไทยยังอิงระบบศักดินาอยู่ ยังต้องอนุวรรตตามกระแสสถาบันหลัก ซึ่งเป็นเรื่องของวัฒนธรรมสังคมไทยโดยเฉพาะ ไม่ใช่เรื่องธรรมดาสามัญ

● ศาลชั้นต้นพิพากษา คดีสมณะ

ศาลชั้นต้นได้เริ่มวินิจฉัยด้วยการตั้งประเด็นว่า ***"จำเลยทั้งหมดเป็นภิกษุในพุทธศาสนาหรือไม่"*** และได้ยกคำให้การของพระธรรมปิฎก ซึ่งได้อธิบายพระไตรปิฎก ที่ระบุถึงองค์ประกอบที่จะทำให้การบวชสมบูรณ์ มี ๔ ประการ คือ ***"วัตถุสมบัติ กรรมวาจาสมบัติ สีมาสมบัติ และปริสสมบัติ"***

ซึ่งไม่มีข้อใดระบุถึง...***"คุณสมบัติของพระอุปัชฌาย์"***

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า "การบวชจะสำเร็จหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับสงฆ์ มิได้ขึ้นอยู่กับอุปัชฌาย์" และพยานโจทก์หลายปากก็ยืนยันว่า **"<u>ความเป็นพระนั้น เป็นด้วยพระธรรมวินัย</u>"**

เช่น พยานโจทก์ปาก **นายสุทธิพงษ์ ตันตยาพิศาลสุทธิ** เบิกความเมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๓๓ ไว้ว่า ***"...แต่ในการปฏิบัติวิธีการบวชพระนั้น ให้ถือตามพระธรรมวินัย ไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ไว้"***

พยานโจทก์ปาก **พระราชสิทธิเวที** เบิกความ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ว่า ***"ตามพระธรรมวินัย หากพระคู่สวด และพระอันดับครบถ้วน แม้พระอุปัชฌาย์จะเป็นพระที่มีใบอนุญาตปลอม ก็ถือว่า ผู้บวชนั้น เป็นพระตามพระธรรมวินัย"***

พยานโจทก์ปาก **พระครูปราการลักษาภิบาล** เบิกความ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ ***"...เมื่อมีการบวชถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็มีสิทธิ์ห่มผ้าสีเหลือง หรือสีหม่น..."***

พยานโจทก์ปาก **พระครูโกศลนวการ** เบิกความเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๔ ว่า ***"...พระและเณรที่บวชถูกต้องตามพระธรรมวินัยแล้ว ก็สามารถนุ่งห่มเหมือนกับพระภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนาได้..."***

พยานโจทก์ปาก **พระสุเมธาธิบดี** เบิกความเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๖ ***"ในการปกครองคณะสงฆ์ไทย ยึดมั่นในธรรมวินัยเป็นกฎหมายสูงสุด"*** *ตามประวัติการปกครองคณะสงฆ์ไทย นิพนธ์โดยสมเด็จพระญาณสังวร ที่ทนายจำเลยให้ดูหมาย ปล. ๒ ศาลแขวงดุสิต*

พยานโจทก์ปาก **พระธรรมปิฎก** เบิกความเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๗ ***"...พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ จะต้องไม่ออกขัดแย้งกับพระธรรมวินัย..."***

<u>ศาลชั้นต้นวินิจฉัย</u> ด้วยประโยคที่ว่า *"จำเลยที่ ๘๐ ไม่เคยได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์มาก่อน จำเลยที่ ๘๐ ทำการบวชให้แก่จำเลยอื่น จึงเป็นการบวชที่ไม่ชอบด้วย...พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ จำเลยจึงไม่ใช่ภิกษุในศาสนา ส่วนตามพระธรรมวินัย การบวชจะสมบูรณ์ตามที่จำเลยทั้ง ๘๐ นำสืบหรือไม่นั้น เป็นเรื่องการแปลพระไตรปิฎก"*

คดีสมณะ กับ สิกขมาตุ ศาลพิพากษาว่า *"จำเลยที่ ๑-๗๙ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ให้จำคุกคนละ ๓ เดือน*

ส่วน ***จำเลยที่ ๘๐*** *(พ่อท่าน) มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ประกอบด้วยมาตรา ๘๖ จำเลยที่ ๘๐ ทำการบวช และสมาทานศีลให้จำเลยอื่นรวม ๓๓ คน เป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระ จึงเป็นความผิดหลายกรรม ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๑ ให้จำคุกกระทงละ ๒ เดือน* ***รวม ๓๓ กระทง จำคุก ๖๖ เดือน***

จำเลยทั้ง ๘๐ ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกเห็นสมควรให้รอการลงโทษไว้ มีกำหนดคนละ ๒ ปี กำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติของจำเลยทั้ง ๘๐ คน โดยให้ละเว้นการประพฤติใดๆ อันอาจนำไปสู่การกระทำผิดในทำนองเดียวกันอีก และให้พนักงานคุมประพฤติสอดส่องจำเลยทั้ง ๘๐ ในการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด ของกลางริบ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก"

ข้อสังเกต กฎมหาเถรสมาคม ที่กำหนดให้การบวชเป็นพระ สำเร็จด้วย อุปัชฌาย์ ที่มีใบตราตั้งเท่านั้น ได้ถูกยกขึ้นมากวาดล้างความเป็น **"พระ"** ตามพระธรรมวินัย ที่พระธรรมปิฎก...ให้การไว้ ซึ่งโจทก์และจำเลย...ต่างก็เห็นสอดคล้องต้องกัน **พระไตรปิฎก กลับถูกยกเลิก ถูกกวาดทิ้งไปโดยสิ้นเชิง** มิได้นำมาใช้ในการวินิจฉัยเอาดื้อๆ ในคำพิพากษา...**ปฏิเสธพระไตรปิฎก** ที่โจทก์และจำเลยนำสืบตรงกัน**...แบบไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย...**

ทั้งๆ ที่ **การเป็น "พระ" ต้องเป็นโดยพระธรรมวินัย เมื่อบวชถูกต้องตามพระธรรมวินัย ย่อมแต่งกายเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนาได้โดยชอบ**

จึงไม่น่าจะมีกฎหมายใดๆ มาล้มล้างทำลายความเป็น "พระ" ตามพระธรรมวินัย และพยายามเอาโทษเอาผิด กับบุคคลที่มุ่งประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย อย่างเคร่งครัด มักน้อย สันโดษ นุ่งห่มผ้าเพียง ๓ ผืน *(ไตรจีวร)* ไม่มีสมบัติใดๆ ติดตัว นอกจากบาตร และอัฐบริขาร เป็นเครื่องยังชีพ และก็ได้ผ่านขั้นตอนของการบวชมาอย่างถูกต้อง ตามพระธรรมวินัยทุกประการ

อีกทั้งจำเลยดังกล่าวนี้ทั้งหมด นำสืบว่า *"ได้บวชโดยถูกต้องตามวิธีการบวชแบบ* ***'ญัตติจตุตถกัมมอุปสัมปทา'*** *มีองค์ประกอบครบถ้วนทั้ง ๔ ประการ"*

โจทก์นำสืบแต่เพียงว่า *"การบวชของจำเลยดังกล่าวนี้ ไม่มีอุปัชฌาย์ที่ได้รับ*

การแต่งตั้งจากมหาเถรสมาคม" และในขณะเดียวกันโจทก์ก็ยอมรับว่า *"...การบวชจะสำเร็จหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับองค์สงฆ์ มิได้ขึ้นอยู่กับอุปัชฌาย์..."* เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบ นำสืบว่า *"การบวชที่สำเร็จโดยถูกต้องตามพระธรรมวินัย ไม่จำเป็นต้องมีอุปัชฌาย์"* แล้วจะรับฟังว่า *"การบวชที่ถูกต้อง จะต้องมีอุปัชฌาย์ด้วย เท่ากับเป็นการรับฟังข้อเท็จจริง ที่แตกต่างไปจากที่โจทก์นำสืบ"* เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อนต่อกฎหมาย และเป็นการฟังพยานหลักฐานให้เป็นโทษแก่จำเลย

ถ้าเขาเหล่านั้น **เป็นพระจริงๆ ตามพระธรรมวินัย**

คำสั่งนี้ก็เท่ากับเป็นคำสั่งที่ขับไล่พระจริงๆ ออกจากพุทธศาสนาไปเลย

คุณทองใบ ทองเปาด์ *"ตั้งแต่ฟังคำพิพากษาคดีนี้ ผมเจ็บปวดมาก ผมท้อใจมาก ทำไมคนทำดีขนาดนี้ถึง ๘๐ คน กลับถูกตัดสินอย่างนี้ ถ้าพวกท่านทำชั่วผมจะไม่เสียใจเลย นี่ท่านทำแต่ความดี กลับถูกตัดสินอย่างนี้ ผมเศร้าใจมาก"*

● ยื่นอุทธรณ์

คณะทนายความมีความเห็นร่วมกันว่า *"สมควรที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแขวงพระนครเหนือ เพื่อให้ศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาและพิพากษาคดีใหม่"*

คำอุทธรณ์ "คดีพ่อท่าน และ คดีสมณะกับสิกขมาตุ" ยื่นเมื่อ วันที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ และศาลแขวงพระนครเหนือ ได้นัดอ่านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ เมื่อ **๓ ธ.ค. ๓๙** *(คดีพ่อท่าน)* และ **๒๓ พ.ค. ๔๐** *(คดีสมณะ)*

พ่อท่าน *"ศาลจะตัดสินแพ้หรือชนะ เราก็ยังคงปฏิบัติธรรมเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ คนที่เอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มาเป็นเครื่องบั่นทอนจิตใจของตนเอง คนอย่างนี้อาตมาบอกได้ว่า **โง่ !**" ...ฯลฯ*

ชาวบ้าน อ.วังสะพุง จ.เลย *ถามว่า "มีหลายคนไม่สบายใจกับการห่มผ้าของ*

สมณะ และสิกขมาตุ คนที่เขาไม่เข้าใจก็จะกระแนะกระแหน

อยากถามพ่อท่านว่า ถ้าคดีของเราแพ้... แล้วจะเป็นอย่างไรครับ"

พ่อท่าน ตอบยิ้มๆ ว่า *"ก็นุ่งห่มอย่างนี้ไป นี่เป็นวิบากของเรา ต้องยอมรับ คนที่จะศรัทธาหรือไม่ศรัทธา เพียงแค่การนุ่งห่มเท่านี้ คุณไม่ต้องไปหัวซา (ถือสา) เป็นเครื่องพิสูจน์สัจจะ เป็นการเลือกเฟ้นคน ถ้าเขาเห็นพระเพียงแค่จีวร เขาก็มีภูมิเท่านั้น จึงอย่าห่วงเลย คนที่มีดวงตาเห็นธรรม คบคุ้นกันแล้ว เขาก็จะศรัทธาตามความเป็นจริงที่เขาพบ ไม่ใช่ที่เครื่องนุ่งห่มเป็นสำคัญ"*

● ศาลอุทธรณ์พิพากษา <u>คดีพ่อท่าน</u>

ปัญหามีว่า *"จำเลยฝ่าฝืนไม่สละสมณเพศ หรือไม่สึกภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัย หรือไม่"*

โจทก์มี นายเสนาะ พ่วงภิญโญ และ พันตำรวจโทธวัชชัย พรหมประสิทธิ์ เบิกความเป็นพยานว่า *"เมื่อครบกำหนด ๗ วัน นับแต่วันที่จำเลยทราบคำวินิจฉัยของมหาเถรสมาคม พยานได้ไปสอบถามจำเลยว่า จำเลย หรือพระโพธิรักษ์ ได้สึกแล้วหรือยัง จำเลยตอบว่า **อาตมาไม่ขอตอบใดๆ** และต่อมาจำเลยยังประพฤติปฏิบัติเช่นเดียวกับพระภิกษุ เช่น ออกบิณฑบาต และขึ้นธรรมาสน์เทศน์ สั่งสอนประชาชนอยู่ อันแสดงว่า **จำเลยไม่ยอมสึก** ตามคำสั่งของมหาเถรสมาคม"*

จำเลยนำสืบว่า *"จำเลยได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากภิกษุในคณะสงฆ์ไทยเป็นแบบอื่น และไปยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวประชาชน ตลอดจนขอแก้ไขคำนำหน้านามจากพระ...เป็นนาย...แล้ว"*

ศาลเห็นว่า...*ตามพระไตรปิฎกฉบับสังคายนา พ.ศ. ๒๕๓๐ ของกรมศาสนา และหนังสือวินัยมุข เล่ม ๓ (หลักสูตรนักธรรมชั้นเอก) ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส เอกสารหมาย จ.๓๔ และ จ.๓๕ ซึ่งเป็นหนังสือที่พุทธศาสนิกชนทั่วไปย่อมทราบกันดีมีข้อบัญญัติว่า **"การลาสิกขาของพระภิกษุจะทำได้ด้วยการปฏิญาณตนต่อหน้าผู้อื่นว่า ไม่ยินดีในความเป็นสมณะ ปรารถนาความเป็นคฤหัสถ์ ปรารถนาความเป็นอุบาสก"***

นอกจากนั้น จำเลยยังเบิกความตอบทนายความจำเลยด้วยว่า ***"การที่จำยอมเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มดังกล่าวนั้น เปรียบเสมือนถูกโจรลักเครื่อง***

นุ่งห่มพระไป แต่ความเป็นพระยังไม่ได้ขาด"

ซึ่งแสดงว่า ***"จำเลยไม่ยอมสึก"*** อันเป็นการเจือสมกับพยานโจทก์ด้วย

ทั้งศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ต่างก็วินิจฉัยสอดคล้องกัน *"ให้พ่อท่านเป็นผู้แพ้ และมีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ฐานที่ไม่ยอมสึก แม้จะได้ยินยอมทำตามข้อตกลงกับกระทรวงศึกษาธิการแล้วก็ตาม"*

คดีของพ่อท่าน หยุดอยู่เพียงแค่ศาลอุทธรณ์ พ่อท่านไม่ประสงค์จะยื่นฎีกา

● ศาลอุทธรณ์พิพากษา คดีสมณะ

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า *"เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘* ***จำเลยที่ ๘๐ ซึ่งเป็นภิกษุในคณะสงฆ์ไทย ฝ่ายมหานิกาย และภิกษุอื่น ๒๐ รูป กับสามเณร ๒ รูป ได้ประกาศลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม เป็นคณะสงฆ์ชาวอโศก*** *ต่อมาจำเลยที่ ๘๐ และคณะสงฆ์ชาวอโศก ได้ทำพิธีบวชให้แก่จำเลยที่ ๑-๗๙ ตามกฎระเบียบของชาวอโศก โดยจำเลยที่ ๘๐ ไม่เคยได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ตามกฎมหาเถรสมาคม หลังจากบวชแล้ว* ***จำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖ และ ๖๔-๗๙*** *ซึ่งอ้างว่า* ***"บวชเป็นภิกษุสามเณร ของคณะสงฆ์ชาวอโศก ได้แต่งกายเช่นเดียวกับภิกษุสามเณรของคณะสงฆ์ไทย"*** ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้ง ๘๐ ว่า ***"จำเลยกระทำความผิด...ดังที่โจทก์ฟ้องหรือไม่"***

ก่อนวินิจฉัยปัญหาดังกล่าว เห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่า *"จำเลยที่ ๑-๗๙ เป็นภิกษุในศาสนาพุทธหรือไม่"*

สำหรับจำเลยที่ ๑–๓๑, ๔๕–๕๖ และ ๖๔–๗๙ ที่อ้างว่า...*ได้บวชโดยวิธี* ***ญัตติจตุตถกรรมอุปสัมปทา*** *มีคณะสงฆ์เป็นผู้อนุมัติการบวช และการบวชวิธีนี้ พระอุปัชฌาย์บกพร่อง หรือไม่มีพระอุปัชฌาย์ หากคณะสงฆ์รับรอง ก็เป็นการบวชที่ถูกต้อง จำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖ และ ๖๔-๗๙* ***บวชโดยคณะสงฆ์ชาวอโศก จึงเป็นการบวชโดยถูกต้องตามพระธรรมวินัย***

อีกทั้งจำเลยที่ ๘๐ และคณะได้ลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ เป็นคณะสงฆ์ชาวอโศก ซึ่งเป็นคณะสงฆ์อื่นในศาสนาพุทธ เช่นเดียวกับ คณะสงฆ์จีนนิกาย และคณะสงฆ์อันนัมนิกาย หรือคณะสงฆ์พม่า จึงไม่ต้องปฏิบัติตามกฎมหาเถรสมาคม นอกจากนี้รัฐธรรมนูญทุก

ฉบับรวมทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ ได้บัญญัติรับรอง "ให้บุคคลมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการนับถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อของตนได้"

เห็นว่า...*ในวันที่จำเลยที่ ๘๐ และคณะประกาศลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม จำเลยที่ ๘๐ ยังเป็นภิกษุในคณะสงฆ์ไทย ซึ่งมีมหาเถรสมาคมปกครองดูแลตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๘ และ ๒๐*

หากจำเลยที่ ๘๐ ไม่ประสงค์ที่จะอยู่ในความปกครองของมหาเถรสมาคม ***จำเลยที่ ๘๐ จะต้องลาสิกขาออกไปก่อน*** *จากนั้นจำเลยที่ ๘๐ จะไปนับถือ หรือบวชในนิกายของศาสนาใด หรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อของตน ก็ย่อมทำได้ แต่ต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย*

แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า...จำเลยที่ ๘๐ ยังไม่ได้ลาสิกขา ถือว่า จำเลยที่ ๘๐ ยังเป็นภิกษุในคณะสงฆ์ไทยฝ่ายมหานิกาย จึงต้องปฏิบัติตามกฎหมายคณะสงฆ์ไทย คือ พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ และกฎมหาเถรสมาคมที่ออกมา...

หลังจากนั้น จำเลยที่ ๘๐ ได้บวชให้แก่จำเลยอื่นอีกทุกรูป โดยทำหน้าที่เป็นพระผู้รับนำเข้าหมู่ และเป็นพระผู้ใหญ่ในการบวช รวมทั้งเป็นผู้มอบเครื่องแต่งกายและอัฐบริขาร ให้แก่จำเลยที่บวชทุกรูป โดยจำเลยที่ ๘๐ ไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ ตามกฎมหาเถรสมาคม การบวชของจำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖ และ ๖๕-๗๙ จึงเป็นการบวชโดยมิชอบตามกฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๖)

ส่วนที่จำเลยทั้ง ๘๐ อ้างว่า จำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๔-๕๖, ๖๔-๗๙ บวชโดยวิธี ***ญัตติจตุตถกรรมอุปสัมปทา*** *มีคณะสงฆ์ชาวอโศก เป็นผู้บวชให้ เป็นการบวชโดยถูกต้องตามพระธรรมวินัยแล้วนั้น*

ได้ความจากทางนำสืบของโจทก์ และจำเลยว่า ***"การบวชที่สมบูรณ์จะต้องมีสมบัติครบ ๔ ประการ..."*** *นอกจากนี้* ***คู่มือพระอุปัชฌาย์*** *เอกสารหมาย จ.๒๖ ยังได้กล่าวถึง* ***"กรรมวิบัติ ๔ อย่าง*** *คือ* ***๑. วัตถุวิบัติ*** *เช่น การให้อุปสมบทแก่คนมีอายุหย่อน ๒๐ ปี* ***๒. สีมาวิบัติ*** *เช่น สีมาเล็กหรือใหญ่เกินไป* ***๓. ปริสวิบัติ*** *เช่น องค์ประชุมไม่ครบหรือมีภิกษุอื่นอยู่ในสีมา* ***๔. กรรมวาจาวิบัติ*** *เช่น ความไม่*

ถูกต้องแห่งญัตติ หรือสวดญัตติบกพร่อง” **กรรมวิบัติ ๔ อย่าง แม้ทำแล้วก็ไม่เป็นอันทำ เป็นกรรมที่ใช้ไม่ได้** นอกจากนี้จำเลยที่ ๘๐ ยังได้เบิกความถึง **“ปริสสมบัติ”** ว่า *“สงฆ์ที่จะทำสังฆกรรมอุปสมบทต้องให้ครบถ้วน มีพระอย่างน้อย ๑๐ รูป และพระดังกล่าวจะต้องไม่อาบัติ ไม่เป็นนานาสังวาส การบวชไม่ต้องด้วยสมบัติ ๔ เรียกว่า **“วิบัติ”** ทำให้การบวชไม่สมบูรณ์”*

*สำหรับการบวชของจำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖, ๖๔-๗๙ ที่อ้างว่า บวชตามวิธี **ญัตติจตุตถกรรมอุปสัมปทา** โดยมีคณะสงฆ์ชาวอโศกเป็นผู้บวชให้นั้น **มีจำเลยที่ ๘๐** ซึ่งยังถือว่า **เป็นภิกษุสงฆ์ไทยฝ่ายมหานิกายร่วมเป็นองค์ประชุมอยู่ด้วย จึงเป็นนานาสังวาส** ถือว่า **มีภิกษุอื่นอยู่ในสีมา สังฆกรรมดังกล่าว เป็นปริสวิบัติ*

ดังนั้น การบวชของจำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖, ๖๔-๗๙ เป็นกรรมที่ใช้ไม่ได้ ถือว่า ไม่มีการบวช จำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖, ๖๔-๗๙ จึงไม่เป็นภิกษุในศาสนาพุทธ ไม่มีสิทธิแต่งกาย หรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า เป็นภิกษุในศาสนาพุทธ

การที่จำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖, ๖๔-๗๙ แต่งกายอย่างคณะสงฆ์ไทย โดยไม่มีสิทธิ และใช้บาตรออกบิณฑบาตจากบุคคลทั่วไป และยังอ้างว่า “เป็นภิกษุสามเณรในศาสนาพุทธ” จึงเป็นการแต่งกาย หรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า “เป็นภิกษุสามเณรในศาสนาพุทธโดยมิชอบ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่า ตนเป็นภิกษุสามเณรในศาสนาพุทธ” การกระทำของจำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖, ๖๔-๗๙ จึงเป็นความผิดดังที่โจทก์ฟ้อง

<u>ข้อสังเกต</u> คณะสงฆ์ชาวอโศก เป็นนานาสังวาส เกิดจากการประกาศแยกตัวมาด้วยกันของจำเลยที่ ๘๐ และคณะ เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ **และก่อตั้งคณะสงฆ์ชาวอโศกขึ้นด้วยกัน ย่อมเป็นนานาสังวาส...กับคณะสงฆ์ไทย** เมื่อจำเลยที่ ๘๐ เป็นพระภิกษุในคณะสงฆ์ชาวอโศกด้วย เช่นเดียวกับพระภิกษุรูป

อื่นที่ประกาศแยกตัวมาด้วยกัน *การอุปสมบทของจำเลยที่ ๑-๓๑, ๔๕-๕๖, ๖๔-๗๙ ที่ประกอบด้วยจำเลยที่ ๘๐ และพระภิกษุรูปอื่น ที่ประกาศแยกตัวมาด้วยกัน จึงไม่เสียไป* เพราะเหตุที่ไม่มีพระภิกษุนานาสังวาส รวมอยู่ในสังฆกรรมนั้นด้วย

...คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ ยังขัดแย้งกันเอง !...

<u>สรุป</u> <u>คดีของพ่อท่าน</u> ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น
<u>คดีของสมณะ</u> ก็ยังคงพิพากษาว่า ผิดตามโจทก์ฟ้อง
<u>คดีของสิกขมาตุ</u> ศาลอุทธรณ์ยกฟ้อง

● ศาลฎีกาพิพากษา <u>คดีสมณะ</u>

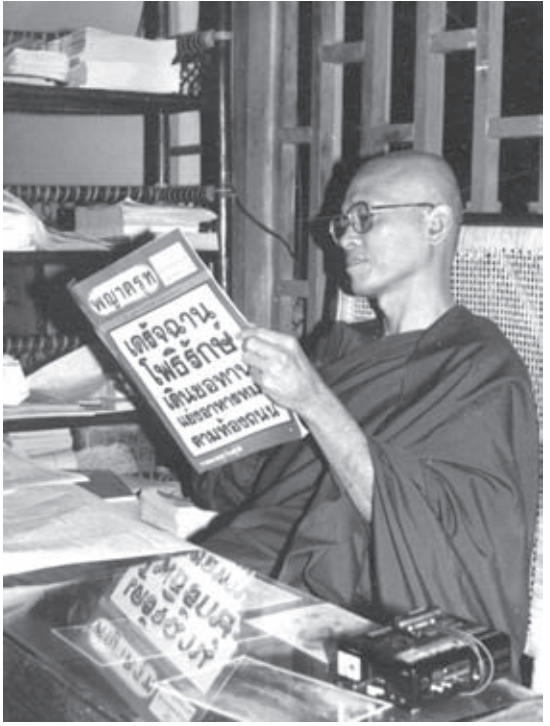
<u>๒๑ มกราคม ๒๕๔๑</u> <u>คดีของสมณะ</u> *(สมณะพิสุทโธ กับพวก)* **ขอยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์** *(เฉพาะคดีสมณะ จำเลยที่ ๘๐ ไม่ฎีกา)*

<u>๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๑</u> คำพิพากษาศาลฎีกา มีดังนี้ *"เมื่อจำเลยที่ ๘๐ ไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ตามกฎมหาเถรสมาคมฉบับดังกล่าว การบวชของจำเลยที่ ๑-๓, ที่ ๖-๙, ที่ ๑๑, ที่ ๑๓-๑๘, ที่ ๒๐, ที่ ๒๔-๒๗, ที่ ๒๙, ที่ ๓๑, ที่ ๔๕, ที่ ๔๗, ที่ ๕๒, ที่ ๕๔, ที่ ๕๕, ที่ ๖๔, ที่ ๖๖, ที่ ๖๘, ที่ ๗๐, ที่ ๗๔, ที่ ๗๗, ที่ ๗๙ จึงเป็นการบวชที่ไม่ชอบตามกฎมหาเถรสมาคม และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ จำเลยดังกล่าว จึงไม่มีสิทธิแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า เป็นภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา ต้องมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย"*

<u>ข้อสังเกต</u> ศาลฎีกาคงพิพากษายืน ตามศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ <u>โดยตัดสินความเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนา ในแง่ของกฎหมายอย่างเดียว ไม่เกี่ยวกับเรื่องพระธรรมวินัยใดๆ ทั้งสิ้น</u> เมื่อพ่อท่านไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ ตามกฎมหาเถรสมาคม การบวชของสมณะทั้งหมด จึงเป็นการบวชที่ไม่ชอบตามกฎมหาเถรสมาคม และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ จึงไม่มีสิทธิแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า *เป็นภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา ต้องมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย*

แม้คดีนี้ จะเป็นคดีที่เกี่ยวพันกับ "พระธรรมวินัย" โดยตรง ก็ตาม

และพยานโจทก์หลายปาก ก็ยืนยันว่า *"พระธรรมวินัยเป็นกฎหมายสูงสุดในพุทธศาสนา กฎหมายสงฆ์ใดๆ จะออกมาค้านแย้งกับพระธรรมวินัยไม่ได้ และความเป็นพระก็เป็นโดยพระธรรมวินัย ถ้าบวชถูกต้องตามพระธรรมวินัย (โดยสงฆ์เป็นผู้บวชให้) ก็มีสิทธิ์นุ่งห่มจีวรได้"*

คำพิพากษาที่ตัดสินว่า...*การบวชของจำเลยเป็นการบวชที่ไม่ชอบตามกฎมหาเถรสมาคม* *เพราะไม่ได้บวชโดยอุปัชฌาย์ที่มีใบตราตั้ง จำเลยจึงไม่มีสิทธิ์แต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่า เป็นภิกษุสามเณร ในพุทธศาสนานั้น*

น่าจะหมายถึง...*ภิกษุสามเณรในพุทธศาสนา ซึ่งปกครองโดยมหาเถรสมาคม (เพราะเป็นการบวชโดยมิชอบ ตามกฎมหาเถรสมาคม)* จึงจะไม่เป็นการยกเอากฎมหาเถรสมาคมหรือกฎหมายสงฆ์ เข้ามาทำลายล้างความเป็นพระตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าให้หมดไป ซึ่งจะทำให้พระในพุทธศาสนาทั้งหลายทั้งปวงที่มีอยู่ทั่วโลก พลอยไม่

ได้เป็นพระไปด้วย หากไม่ได้บวชโดยอุปัชฌาย์ที่มีใบตราตั้งจากมหาเถรสมาคม !

● สรุป <u>คดีพ่อท่าน</u>

<u>คดีพ่อท่าน</u> เริ่มสืบพยานโจทก์ ตั้งแต่ <u>๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๒</u> ถึง <u>๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘</u> ใช้เวลาประมาณเกือบ ๖ ปี

ศาลได้กำหนดนัดสืบพยานโจทก์ไว้ ๕๕ นัด สามารถสืบพยานโจทก์ได้ ๒๖ ปาก อ้างส่งเอกสารจำนวน ๕๙ อันดับ และวัตถุพยานอีก ๒ ชิ้น ซึ่งจำเลย พร้อมเหล่าญาติธรรมอีกหลายร้อย ได้ร่วมเดินทางไปขึ้นศาล เพื่อร่วมฟังการพิจารณาของศาล ตามจังหวัดต่างๆ ทั้งหมด ๗ ศาล คือ

๑) ศาลแขวงพระนครเหนือ ซึ่งเป็นศาลที่รับฟ้อง และเจ้าของสำนวน จากนั้นได้ส่งประเด็นไปสืบพยานตามศาลต่างๆ ในเขตที่พยานมีภูมิลำเนาอยู่

๒) ศาลจังหวัดบุรีรัมย์

๓) ศาลแขวงนครราชสีมา

๔) ศาลแขวงสมุทรปราการ

๕) ศาลแขวงนนทบุรี

๖) ศาลแขวงนครปฐม

๗) ศาลแขวงดุสิต

และสุดท้าย สำนวนคดีได้กลับมาพิจารณาสืบพยานจำเลยอีกครั้ง ที่ศาลแขวงพระนครเหนือ อันเป็นศาลเจ้าของสำนวน เริ่มสืบพยานจำเลยตั้งแต่ **<u>๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๘</u>** ถึง **<u>๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๘</u>** ใช้เวลาประมาณ ๖ เดือนเศษ โดยนัดสืบพยานจำเลยไว้ ๒๕ นัด สืบพยานจำเลยได้ทั้งหมด ๑๑๓ ปาก *(จำเลย ๘๐ ปาก พยานบุคคลอื่นอีก ๓๓ ปาก)* อ้างเอกสารจำนวน ๑๘๑ อันดับ

<u>๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘</u> ศาลแขวงพระนครเหนือ พิพากษาว่า *"จำเลย (พ่อท่าน) มีความผิดตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๒๗, ๔๒ ให้ลงโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด ๖ เดือน แต่จำเลยไม่เคยได้รับโทษถึงจำคุกมาก่อน จึงเห็นสมควรให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี"*

<u>๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙</u> จำเลย *(พ่อท่าน)* ยื่นอุทธรณ์ ต่อศาลอุทธรณ์

วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๓๙ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนว่า *"จำเลย (พ่อท่าน) กระทำความผิดดั่งที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยไว้ อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น"*

คดีของพ่อท่าน หยุดอยู่เพียงแค่ศาลอุทธรณ์ พ่อท่านไม่ประสงค์จะยื่นฎีกา ต่อ ด้วยเหตุผลที่ว่า ***"เรายอมเป็นผู้แพ้ได้ และเราไม่สนใจที่จะเล่นด้วยแล้ว"***

● สรุป คดีสมณะ

เริ่มสืบพยานโจทก์ตั้งแต่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๓ ถึง ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘ กำหนดนัดสืบพยานโจทก์ไว้ ๕๖ นัด สืบพยานโจทก์ได้ทั้งหมด ๔๘ ปาก อ้างส่งเอกสารจำนวน ๕๓ อันดับ และวัตถุพยานอีก ๕ ชิ้น

รวมเวลาที่ใช้สืบพยานโจทก์ทั้งหมดประมาณ ๕ ปี

จำเลยทั้ง ๘๐ พร้อมกับเหล่าญาติธรรมอีกหลายร้อย ได้เดินทางไปขึ้นศาลเพื่อร่วมฟังการพิจารณาของศาล ตามจังหวัดต่างๆ ทั้งหมด ๖ ศาล คือ

๑) ศาลแขวงพระนครเหนือ ซึ่งเป็นศาลที่รับฟ้อง และเจ้าของสำนวน จากนั้นได้ส่งประเด็นไปสืบพยานตามศาลต่าง ๆ ที่พยานมีภูมิลำเนาอยู่ในเขต

๒) ศาลแขวงนครปฐม

๓) ศาลแขวงนครสวรรค์

๔) ศาลจังหวัดเพชรบูรณ์

๕) ศาลจังหวัดศรีสะเกษ

๖) ศาลแขวงดุสิต

สุดท้ายสำนวนคดี ได้ถูกส่งประเด็นกลับมาสืบพยานจำเลยอีกครั้ง ที่ศาลแขวงพระนครเหนือ ซึ่งเป็นศาลเจ้าของสำนวน เริ่มสืบพยานจำเลยตั้งแต่ **๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๘** จนถึง **๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๘** สืบพยานจำเลยได้ ๑๑๓ ปาก *(จำเลย ๘๐ ปาก และพยานจำเลยปากอื่นอีก ๓๓ ปาก)* อ้างส่งเอกสารจำนวน ๒๕๕ อันดับ ใช้เวลาสืบพยานจำเลยทั้งหมด ๖ เดือนเศษ

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า *"จำเลยที่ ๑-๗๙ มิได้บวชเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนาโดยชอบ ได้บังอาจแต่งกายใช้เครื่องนุ่งห่มที่แสดงว่า เป็นสามเณร และภิกษุในศาสนาพุทธ อาทิ การใช้บาตรบิณฑบาตเป็นกิจวัตร เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่า เป็นสามเณร และภิกษุในศาสนาพุทธ ฯลฯ"* จำเลยที่ ๑ ถึง ๘๐ ให้การปฏิเสธ

<u>๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘</u> ฟังคำพิพากษาของ ศาลแขวงพระนครเหนือ ทั้ง ๒ คดีพร้อมกัน **ศาลพิพากษาว่า** *"จำเลยที่ ๑-๗๙ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ให้จำคุกคนละ ๓ เดือน*

ส่วนจำเลยที่ ๘๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ประกอบด้วยมาตรา ๘๖ จำเลยที่ ๘๐ ทำการบวช และสมาทานศีลให้จำเลยอื่น รวม ๓๓ คน เป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ให้จำคุกกระทงละ ๒ เดือน รวม ๓๓ กระทง จำคุก ๖๖ เดือน จำเลยทั้ง ๘๐ ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกเห็นสมควรให้รอการลงโทษไว้ มีกำหนดคนละ ๒ ปี ..."

<u>๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙</u> ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น ทั้ง ๒ คดี

<u>๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๐</u> ฟังคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ทั้ง ๒ คดี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า...ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๓๒-๔๔, ๕๗-๖๓ *(คือ สิกขมาตุทั้งหมด)* ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ ๘๐ ฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑๗-๓๑, ๕๔-๕๖, ๖๘-๗๑, ๗๕-๗๙ คงจำคุกกระทงละ ๒ เดือน รวม ๒๗ กระทง รวมจำคุก ๕๔ เดือน จำเลยที่ ๘๐ ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี และยุติคดีพ่อท่าน ไว้ที่ชั้นศาลอุทธรณ์

<u>วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๑</u> **<u>คดีของสมณะ</u>** *(สมณะพิสุทโธ กับพวก)* ขอยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ *(เฉพาะคดีสมณะ จำเลยที่ ๘๐ ไม่ฎีกา)*

<u>วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๑</u> ฟังคำพิพากษาของศาลฎีกาในคดีสมณะ ศาลฎีกา ได้พิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์

● ตามคำพิพากษา

(ตามคำพิพากษา ของ อัคนี หฤทัย น.ส.พ. แนวหน้า ๒๘ พ.ค. ๒๕๓๒)

ถึงเธอห่ม ครองผ้า กาสาวพัสตร์ ปฏิบัติ พระธรรมบท อันโชติฉาย
วัตรของเธอ คือการละ เลิกอบาย เธอก็ทำ ผิดกฎหมาย ในเมืองนี้

ถึงเธอเน้น พระวินัย ไม่ติดยึด มุ่งประพฤติ พรหมจรรย์ อันเปี่ยมปรี่
ถึงเธอเคร่ง คุณธรรม เชื่อความดี เธอก็มี ผิดใน หลายมาตรา

ถึงไม่สร้าง วัตถุมงคล เลี้ยงชนม์ชีพ ด้วยหวังจุด ดวงประทีป ที่เจิดจ้า
ถึงเพียรต้าน ต่อพิษ อวิชชา เธอก็อยู่ นอกศาสนา มาเนิ่นนาน

ถึงเธอสร้าง สันติอโศก บนโลกแล้ง หวังเป็นแหล่ง โลกธรรม นำสุขศานติ์
สำนักนี้ คือสำนัก แน่วหลักการ แต่ก็เหมือน เธอสร้างฐาน ทางการเมือง

เธอจึงถูก พิพากษา ว่าวันนี้ เธอเป็นเพียง ผู้ที่ ห่มสีเหลือง
ที่เธอทำ คือความดี ที่เปล่าเปลือง ถึงประเทือง คุณธรรม ก็ตามที

เธอทำผิด ข้อกำหนด ของกฎหมาย สร้างนิกาย อันเสื่อมเสีย เป็นเดียรถีย์
สำนักเธอ คือความเถื่อน เหมือนไม่มี เธอผิดที่ ทำแปลก คิดแยกตน

กับกฎเกณฑ์ หลายประการ เธอต้านอยู่ เธอต่อสู้ เธอปฏิเสธ อ้างเหตุผล
เธอได้ปลุก สังคมร้อน เกินผ่อนปรน จะหลุดพ้น ข้อกฎหมาย ได้อย่างไร

เธอคือเสี้ยน ศาสนา คือภาระ จึงเกินจะ ทนดู อยู่อีกได้
เธอทำผิด พิธีกรรม ธรรมวินัย เธอต้องไป โดยพลัน ตามบัญชา

ถึงเธอ ไม่เคยทำ ความเดือดร้อน แต่เธอก็ บั่นทอน พระศาสนา
เพราะเธอสร้าง เธอสรร อีกมรรคา แปลกปลอมมา ในนาม ผู้ทำลาย

เมื่อสังคม ไม่มี ที่ให้อยู่ ตามเงื่อนไข ของผู้ เขียนกฎหมาย
สงครามแห่ง ศรัทธา ซึ่งท้าทาย ก็มาถึง บทสุดท้าย ในวันนี้

เพราะการพูด ทุกคำ ย้ำกฎหมาย โดยยึดเอา อุบาย เป็นวิถี
การตัดสิน ว่าสิ่งใด ดีไม่ดี จึงอยู่ที่ กฎหมาย รายมาตรา

ถึงเธอห่ม ครองผ้า กาสาวพัสตร์ ปฏิบัติ ตามธรรม อันล้ำค่า
แต่จงรู้ เถิดว่าวัตร สร้างศรัทธา อาจต้องรอ เวลา กว่าชีวิต

● “แพ้” จึงต้องเป็น “พระ”

คดีของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ถึงที่สุดโดยคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
จำเลย คือ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ไม่ประสงค์จะยื่นฎีกาต่อไป

เพราะการนำสืบของโจทก์ พยานโจทก์ ต่างยืนยันว่า “พ่อท่านยังไม่สึก แม้จะเปลี่ยนรูปแบบแล้ว หรือไปทำบัตรประชาชนมาแล้ว ก็ตาม”

และทั้งโจทก์-พยานโจทก์ จำเลย-พยานจำเลย ต่างก็เห็นสอดคล้องต้องกันว่า “พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ยังไม่สึก”
นั่นหมายความว่า **“พ่อท่านยังอยู่ในสมณเพศ”**

ซึ่งในส่วนของจำเลย และพยานจำเลยนั้น ย่อมมั่นใจอยู่แล้วว่า...
“พ่อท่านไม่สมควรต้องสึกออกไปด้วยประการใดๆ แต่ด้วยราชภัย เมื่อถูกผู้ปกครองใช้อำนาจเข้าบังคับข่มขี่ พระพุทธองค์ก็ทรงอนุญาตให้อยู่ในรูปแบบอื่นได้ เพราะเป็นเสมือนผู้มี ‘จีวรอันโจรลักไป’ ภิกษุก็จำเป็นต้องนุ่งห่มอะไรอื่น หรือแม้แต่ห่มใบไม้แทนได้

เช่น เมื่อคราวพระพิมลธรรม ถูกอำนาจรัฐยึดเอาผ้าจีวรไป และบังคับท่านนุ่งขาวห่มขาว หลังจากพ้นยุคสมัยแห่งอำนาจเถื่อนนั้นแล้ว ท่านก็กลับมานุ่งห่มไตรจีวรและได้รับตำแหน่งสมเด็จพระราชาคณะในที่สุด

ในทำนองเดียวกับพ่อท่าน เมื่อท่านยัง “ไม่ได้คิดจะสึก” และไม่มีความผิดถึงขั้นต้องให้สึกตามพระธรรมวินัย เมื่อพ้นจากราชภัยแล้ว ก็ย่อมมีสิทธินุ่งห่มผ้า ๓ ผืน** *(ไตรจีวร)* ***ตามธรรมวินัยได้”

ดังนั้น ตราบใดที่อาตมา...“ยังไม่สึก” !!
ก็เป็นเหตุให้อาตมา...“ต้องถูกดำเนินคดี” !!
ต้องถูกพิพากษาว่า “มีความผิด” ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ฯ มาตรา ๒๗ **“ฐานไม่ยอมสึกตามคำสั่ง” ...ก็ต้อง “แพ้คดี”...!?!**

เพราะฉะนั้น “แพ้” จึงต้องเป็น “พระ” ด้วยเหตุนี้ !!!
ถ้า “มุ่งแต่ให้ชนะ ก็คงไม่ได้เป็นพระ” อย่างแน่แท้ !!!

● แพ้เป็น “พระ” ไม่ชนะเป็น “สมณะ”

อาตมานำพาพวกเราทำงานศาสนา ตามที่อาตมาเข้าใจ

โดยหลักประชาธิปไตย ย่อมมีสิทธิมนุษยชนในการคิด ต่างคน-ต่างคิดเห็น

เมื่ออาตมาเห็นว่า *“พุทธกระแสหลักสอนผิด”* พวกเราก็ไม่ทำตาม

ขอแยกออกมาจาก **มหาเถรสมาคม** แล้วก็พากันมาทำตามทฤษฎีพุทธอย่างที่เราเข้าใจ ๓๐ ปี ก็ได้คนอย่างนี้-แค่นี้ เขาก็ว่า *“อาตมาผิด !”*

เมื่อคำสอน “พุทธศาสนา” เหมือนกัน แต่เข้าใจต่างกัน ก็ต้องต่างคน-ต่างสอน ต่างคน-ต่างพิสูจน์กัน ที่ผลประสิทธิภาพของการปฏิบัติ ที่ไม่เหมือนกัน

ถ้าสิ่งที่อาตมาทำ-อาตมาสอน...ไม่ถูกต้อง-ไม่ถูกตรง พวกคุณเอาไปปฏิบัติประพฤติตาม ก็ต้องไม่หลุดพ้นจากความทุกข์ ไม่เป็นไปเพื่อมรรค-เพื่อผล อย่างที่พระพุทธองค์ทรงสอน

แต่นี่อาตมาทำงานศาสนา พาพวกคุณประพฤติปฏิบัติ พวกคุณก็เอาไปปฏิบัติประพฤติกัน ตามที่อาตมาพาทำ ได้มากมายถึงขนาดนี้ นี่เป็นเครื่องรองรับความจริง คุณทั้งหลายเป็นพยานให้อาตมาได้ทุกคน จะมาก หรือน้อยก็ตาม ว่า *“คุณได้ลดละจริงไหม ? ถ้าพวกคุณลดละได้จริง สิ่งที่อาตมาสอนก็ควรจะถูก-จะตรง ไม่เบี้ยว-ไม่เพี้ยน ไม่วิปริตจากธรรมวินัยใช่ไหม ?”* เมื่ออาตมาไม่ได้อธิบายธรรมวินัยให้วิปริต พวกคุณก็ไม่วิปริตไปจากธรรมวินัย

อาตมาว่า ***“อาตมาอธิบายถูกทาง เอาไปพิสูจน์ปฏิบัติตามได้ ได้มรรคได้ผลกันจริง”*** เมื่อพูดถึงมรรค-ถึงผล พวกเขาก็คันหัวใจกันเหลือเกิน !

และนี่แหละคือ ***ลักษณะ “นานาสังวาส”*** *(คือ เป็นพุทธเหมือนกัน แต่เข้าใจต่างกัน)*

อาตมาเห็นว่า “อาตมาได้ทำถูกต้องแล้ว ตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า”

อาตมาได้ลาออกจาก **มหาเถรสมาคม** โดยถูกต้องตามหลัก **“นานาสังวาส”** **“สัจจะ”** เป็น **“สัจจะ”** เขาไม่ยอมรับก็เป็นเรื่องของเขา อาบัติก็เป็นของเขา

ถ้าอาตมาไม่ลาออกจากวงจรของ **มหาเถรสมาคม** เขาก็มีอำนาจที่จะสั่งการต้องถูกอำนาจกฎระเบียบคำสั่ง...ไม่ให้ทำอย่างนั้น-ไม่ให้ทำอย่างนี้ ฝ่าฝืนคำสั่งก็ถูกลงโทษ ไม่เช่นนั้นก็ต้องสึกออกมา *(ขนาดประกาศลาออกแล้ว ก็ยังตามมาสั่งการกันอีก)*

จะให้อาตมาทำงานศาสนา ในฐานะ **“ฆราวาส”** ก็เป็นไปไม่ได้ !

เมื่อไม่ยอมให้อาตมาเป็น **“พระ” !** อาตมาก็ต้องเป็น **“สมณะ” !**

แม้แต่ขึ้นศาล เขาก็ไม่ยอมพูดกับอาตมาเลย ในเรื่อง "นานาสังวาส"

ไม่เอาเรื่องของหลัก **"ธรรมวินัย"** มาพูดกัน เอาแต่กฎหมายที่ออกกันเอง มาบังคับใช้...*"ออกคำสั่งสึกภายใน ๗ วัน แล้วไม่ยอมสึก ต้องผิดกฎหมาย !"*

เอ้า ! ก็อาตมาไม่ยอมสึกตามนั้นจริงๆ อาตมาก็ต้องผิดกฎหมายนะสิ !

ฉะนั้น อาตมาไม่ขอพูดต่อแล้ว อยากให้ผิด-ก็ผิด !

มีบทลงโทษ ก็ได้ลงโทษไปแล้ว แต่อาตมาไม่ได้ผิด **"ธรรมวินัย"**

เมื่อเขาพิจารณาว่า *"อาตมาผิดกฎหมาย เพราะไม่ยอมสึก"*

เมื่อไม่ยอมสึก...***อาตมาก็ยังคงความ "เป็นพระ-เป็นภิกษุ" อยู่...ใช่ไหม ?***

เมื่อตัดสินว่า ***"อาตมาผิดกฎหมาย เพราะไม่ยอมสึก อยากลงโทษก็ลงไปตามตัวบทกฎหมาย ติดคุก ๖ ปี ๖ เดือน แต่ให้รอลงอาญาคุมประพฤติ ๒ ปี"***

อาตมาก็ยอมในแง่ผิดกฎหมายแล้ว ให้ไปรายงานตัวก็ไป อยากจะมาตรวจสอบที่นี่...ก็มา แล้วเจ้าหน้าที่ศาลเขาก็มากันเอง ๒ ปี ทุกอย่างก็...จบไปแล้ว !

ตอนนี้ทางโน้นเขาเริ่มคาคอ ตีขลุมเอาว่า... *เมื่อผิดกฎหมายก็ต้องไม่ใช่ "พระ" ห้ามแต่งตัวอย่าง "พระ"*

เอ้า...! ฟังให้ดีๆ นะ ! นี่คือ "ความย้อนแย้ง"
เพราะคุณบังคับให้สึก...เราไม่สึก ! เราก็ยังเป็น "พระ" อยู่...ใช่ไหม ?!
จึงได้ตัดสินว่า *"เราผิดกฎหมาย ก็เพราะเราไม่ยอมสึก !"*

เดี๋ยวก็ว่า... *"ยังไม่สึก ยังเป็น **'พระ'** อยู่ !"*
แล้วก็ว่า...ใหม่อีก ...*"ไม่ใช่ **'พระ'** แล้ว !!"*
...อย่างนี้...ตอแหลหรือเปล่า ? ดูแล้วตลก !!!

อาตมาขอยืนยันอย่างนี้ว่า *"พวกเราเป็น 'สมณะของพุทธ' อยากจะมาจับใหม่อีก...เชิญ ! ก็ว่ากันไปใหม่"*

ฉะนั้น "แพ้" จึงเป็น "พระ" !
"ไม่ชนะ" ก็เป็น "สมณะ" !!

ใครรู้สึกตัวสำนึกว่า *"ได้มาทำผิดพลาดกับอาตมา"* แล้วปลงอาบัติ ก็ดีไป

ใครไม่สำนึก-ไม่รู้สึกผิด-ไม่รู้ตัว...เขาก็ไม่ปลงอาบัติก็เรื่องของเขา เป็นวิบาก-เป็นบาป-เป็นเวรกรรมของเขา ที่มาทำกับ "พระโพธิสัตว์"

● สิ้นสุดการรอลงอาญา

๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อการรอลงอาญา และคุมประพฤติครบ ๒ ปี ตามที่ศาลพิพากษา *(โดยไปพบเจ้าหน้าที่เพียงครั้งเดียว)* **พ่อท่านได้ตัดสินใจเปลี่ยนชุด** จากนุ่งขาว-ห่มขาว และสมณะได้เปลี่ยนชุด จากการใส่เสื้อแขนกระบอก-ห่มผ้าขาว **เปลี่ยนไปเป็นการนุ่งห่มสีกรัก ใน "รูปแบบของสมณะชาวอโศก"**

ซึ่งรูปแบบการนุ่งห่มแตกต่างไปจาก **"พระภิกษุสงฆ์ในคณะสงฆ์ไทย"**

อาตมาว่า *"ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น เป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา แพ้ก็แพ้ !"*

แพ้อย่างนี้...ดี ถ้าตัดสินว่า ***เราชนะ...เพราะเราสึกแล้ว อย่างนี้...เราเสีย*** *และเราก็ไม่ได้ให้การไปในทางสึก เราเห็นใจศาลนะ ศาลต้องตัดสินอย่างนี้...ก็ถูกแล้ว* ***ถ้าตัดสินว่า "เราชนะ ก็แปลว่า เราสึกแล้ว"***

อาตมาถึงบอกว่า *"อย่าไปให้ศาลลำบากใจเลย"* อาตมาจึงไม่ฎีกา แค่อุทธรณ์ก็พอแล้ว เพราะอาตมาเห็นใจศาล เรื่องอย่างนี้จะให้ศาลตัดสินอย่างไร ?

ตัดสินว่า *"เราแพ้ ศาลก็ลำบากใจจะตายอยู่แล้ว"*

ตัดสินว่า *"ให้เราชนะ ก็ทำไม่ได้ !"*

แล้วจะตัดสินอย่างไร ? ***แม้ให้เราชนะ*** *ก็หมายความว่า* ***"เราก็สึกแล้วนะสิ !"***

โดยเฉพาะคดีอาตมาเห็นไหม ? ก็วรรคนั้นบอกว่า *"สั่งให้สึกภายใน ๗ วัน ไม่สึกผิดกฎหมาย"* แล้วจะทำอย่างไร ? พูดกันยากนะ !

เรื่องพวกนี้ เป็นเรื่องละเอียด แต่เอาเถอะ ! มันก็แล้วไปแล้ว...จบไปแล้ว ติดคุกอยู่นอกคุก ๒ ปี ก็หมดไปแล้ว...จบ !...

● รูปแบบ "สมณะชาวอโศก"

อาตมาออกบวช ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓ ก็นุ่งห่มผ้าไตรจีวรเหมือนพระทั่วๆ ไป ในเมืองไทย จนถึง พ.ศ. ๒๕๓๒ รวม ๑๙ ปี ก็ถูกบังคับให้เปลี่ยนมานุ่งห่มสีขาว เมื่อ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ ก็เป็นเหตุการณ์ที่ต้องเปลี่ยนไปโดยรูป

ตอนเปลี่ยนชุดขาวที่ ร.ร.พลตำรวจบางเขน ยังถือว่า...ไม่สมบูรณ์ ต้องเอา ชุดขาวที่ **คุณรุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์** จัดหามาให้ ถือเป็นชุดขาวที่สมบูรณ์เรียบร้อย

ความรู้สึกก็ธรรมดาๆ จิตใจอาตมาไม่ได้ตกใจ-โกรธแค้น-เดือดร้อน-กังวล

เพราะรู้อยู่ทุกเหตุปัจจัยว่า *"เราต้องถูกฟ้อง แล้วเขาก็ต้องจัดการอย่างนี้กับเรา"*

อาตมาได้พยายามต่อรองกับตำรวจก่อนว่า *"ขอใส่เสื้อ-นุ่งผ้านุ่งสีกรักอย่างนี้ โดยไม่ต้องครองผ้าก็ได้ ต้องให้เปลี่ยนทำไมอีก แต่งอย่างนี้ก็ไม่เหมือนกับพระทั่วไปแล้ว ไม่ได้เลียนแบบเลย ยิ่งไม่ใช่ผ้าครองก็ยิ่งไม่เหมือน"* เขาก็ยังไม่ตกลงอะไร

ตำรวจก็เพื่อนกัน คือ เขาให้เพื่อน ๒ คน มากล่อมอาตมา

ตอนนั้น **พล.ต.ท.มนัส ครุฑไชยยันต์** ซึ่งเป็นเพื่อนเรียน ม. ๗ มาด้วยกัน แล้วเขาก็ไปสอบเข้าโรงเรียนนายร้อย แต่เวลาเลี้ยงรุ่นเขาก็มานะ

กับเพื่อนอีกคนชื่อ **วิโรจน์** เป็นทนายความ จบเนติบัณฑิตตั้งแต่อายุ ๒๐ เป็นคนที่ไม่ค่อยมาโรงเรียน ไม่ค่อยเรียนหนังสือเลย แต่ก็เรียนเก่งมาก

ทั้ง ๒ คน พยายามกล่อมอาตมา แล้วก็ให้พระเจ้าคุณมาช่วยกันต่อรอง มีกระดาษพิมพ์เตรียมไว้เสร็จให้นุ่งห่มสีขาวจนกว่าจะสิ้นสุดคดี

แล้วเขาก็เตรียมชุดขาวมาให้ด้วย เป็นกางเกงและเสื้อคอกลมขาว

อาตมาเห็นแล้วก็บอกว่า *"ถ้าจะให้ใส่สีขาวก็ได้ แต่ชุดอย่างนั้นไม่เอา"*

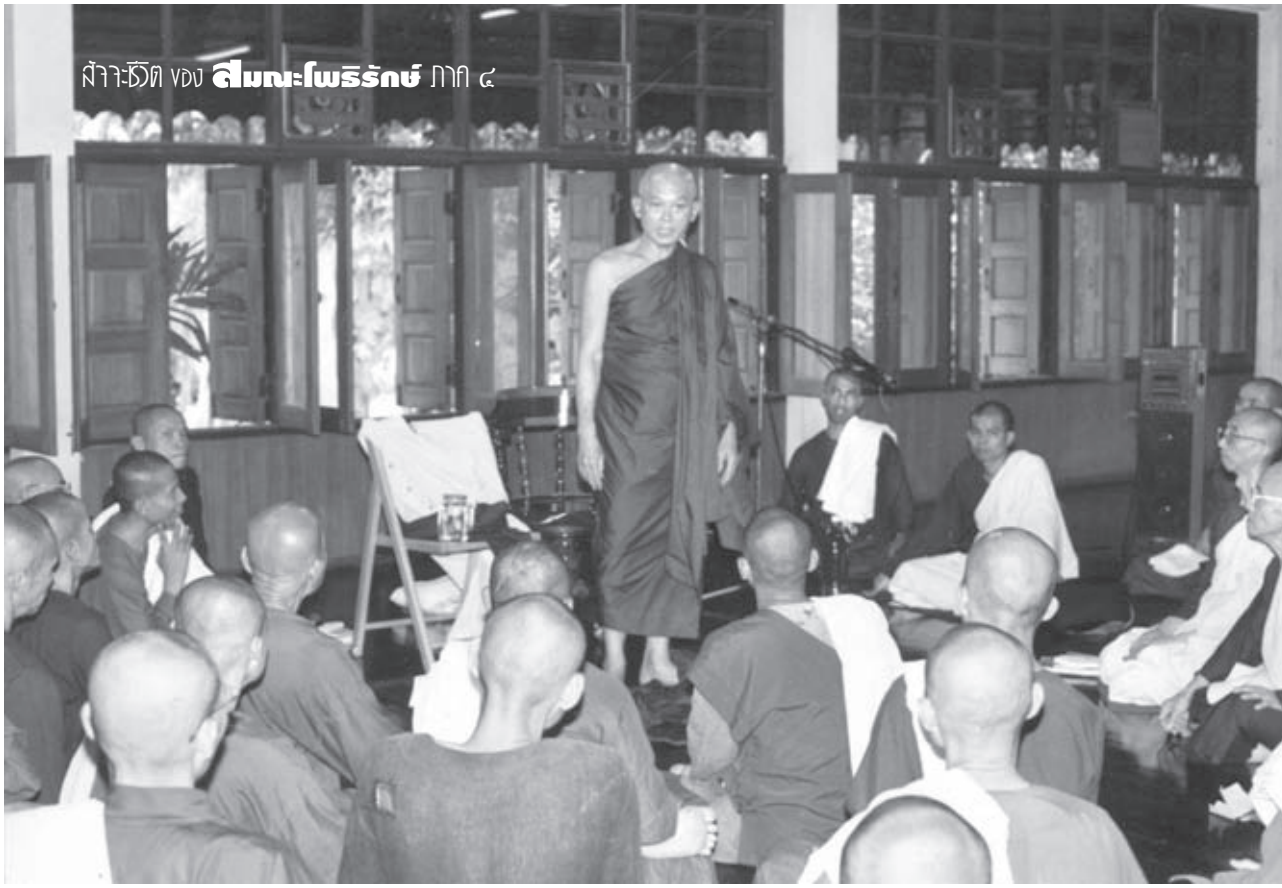
ที่สุดอาตมาก็ต้องยอม ไม่ได้ไปดึงดันอะไรมาก จะให้เปลี่ยนก็เปลี่ยน ก็ใช้สีขาวตลอดมา แม้คดีของอาตมาจะสิ้นสุดไปก่อน **แพ้ก็แพ้ คดีอาตมาไม่ยื่นฎีกา**

เมื่อศาลชั้นต้นตัดสิน เราก็ไปทำรายงาน พนักงานคุมประพฤติก็มาสอบประวัติอยู่ที-สองที **ตัดสินคดี พ.ศ. ๒๕๓๘ รอลงอาญา ๒ ปี จบไปแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๐** ผ่าน **"วันมหาปวารณา"** มาแล้วเป็นเดือน เราก็ยังไม่กล้าที่จะไปตกลงเปลี่ยนแปลงรูปแบบอะไรเลย สอบถามผู้พิพากษาหลายท่านดู เพื่อให้ทราบเรื่องนี้ชัดเจนก่อน ผู้พิพากษาก็ช่วยสอบถามให้ และขอหลักฐานต่างๆ ที่ถือว่า *"เป็นการสิ้นสุดคดีทางศาลแล้ว"* ก็เป็นอันว่า *"เรื่องของศาล...จบ !"*

จนมาถึงวันนี้ *(๘ พ.ย. ๒๕๔๑)* **ทุกอย่างจบเสร็จสิ้นเรียบร้อย ก็ถือเอาโอกาสใน "วันมหาปวารณา" ที่ตกลงกันว่า *"เราจะเปลี่ยนชุดกันอย่างไรดี ?"***

เพราะอาตมาคิดแล้ว ว่า ***"ถ้าปล่อยให้เนิ่นนานไป เราก็ยังใส่ชุดขาวอยู่อย่างนี้ ก็จะกลายเป็นว่า...เราเองมีรูปแบบเป็นอย่างนี้"*** ดังนั้นเมื่อจบคดีแล้ว เราก็ควรเปลี่ยนซะ ! **จะเปลี่ยนอย่างไร...ก็เรื่องของเรา !**

"ชุดขาว" เป็นชุดขึ้นศาล...เมื่อคดียังไม่สิ้นสุด เมื่อคดีสิ้นสุดแล้ว ก็ถือว่า *"อาตมาหมดสัญญาแล้ว รูปแบบก็ต้องเป็นไปตามที่ควรเป็น"*

เมื่อเขาไม่ยอมให้นุ่งห่มอย่างเขา

เราออกแบบของเราใหม่...ก็ได้ !!!

ก็นุ่งห่ม “<u>สบง-จีวร-ครองผ้า</u>” *(สีกรัก)* ตามแบบของเรา “<u>สมณะชาวอโศก</u>”

อาตมากับคณะ จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของเครื่องนุ่งห่ม เพราะเป็นเวลาวาระที่เหมาะสม **เสร็จคดีไปแล้ว เราก็จะต้องทำงานนี้ไปอีกตลอดชีพ และงานนี้ก็เป็นงานที่เราตั้งใจทำจริงๆ ไม่ได้ทำชั่วคราวเล่นๆ** แต่ทำด้วยปัญญา-ด้วยจิตวิญญาณทุกกระแส เพื่อที่จะตรวจสอบความเป็นจริง

อาตมาคิดถึง **"ธรรมวินัย"** เราเป็นสงฆ์ เป็นรัตนะหนึ่งของพระรัตนตรัย ก็ต้องอยู่ตาม **"ธรรมวินัย"** ของ **"พระพุทธเจ้า" ใช้ผ้า ๓ ผืน** ทุกวันนี้เรามีผ้า ๒ ผืน กับเสื้อ ๑ ตัว แถมผ้าครองเป็นสีขาวอีก **นุ่งสีขาวเป็นทุภาษิต ไม่ถูกต้องตาม "ธรรมวินัย" ไม่ใช่ชุดของสงฆ์ ผ้าขาวเป็นสีผ้าที่ "พระพุทธเจ้า" ไม่ทรงสรรเสริญ** พระองค์สร้างศาสนาท่ามกลางพราหมณ์ชุดขาว แล้วก็ข่มชุดขาวด้วยผ้าสีกรัก

ดังนั้น **ต้องไม่ใช้ "สีขาว" เราต้องใช้ "สีกรัก"** (สีน้ำตาล)

ทางมหาเถรสมาคม นุ่งห่มสีเหลือง ทางเราก็ไม่พยายามใช้สีเหลืองให้เหมือน เขาใช้ผ้าจีวรเย็บเป็นกระทง **ของเราไม่ต้องเย็บกระทง ใช้ผ้าธรรมดาง่ายๆ** เพราะ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ได้บัญญัติไว้ว่า *"ผ้าต้องเย็บเป็นกระทงถึงถูกธรรมวินัย"*

การนุ่งห่มผ้าครองของเราให้เปลี่ยนไป ไม่ห่มพันอย่างของเขา

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาเป็นสงฆ์ของพระพุทธเจ้า ทั้งกาย ใจ-เลือดเนื้อ-วิญญาณทุกกระแส อย่างไรๆ อาตมาก็ขอทำงานศาสนาอย่างนี้ อาจต้องอนุโลมบ้าง แต่ต้องไม่ผิด 'ธรรมวินัย' จนเกินการ"*

อาตมาไม่ได้คิดทำงานศาสนา แค่ช่วงอายุอาตมาเท่านั้น แล้วก็จบเลิก แค่อาตมาตาย ศาสนาจะต้องเป็นที่พึ่งของมนุษยชาติไปอีกนาน เป็นพันปี สองพันปี สามพันปี ถ้าหากจะให้เป็นไปได้ต่อ **ต้องสมบูรณ์ทั้งรูปและนาม ควรใส่ชุดให้ถูกต้องตาม "ธรรมวินัย"** ถ้าไม่เปลี่ยนก็ต้องนุ่งขาวกันไปอย่างนี้อีก...ร้อยปี-พันปี ก็ประดักประเดิดอย่างนี้ **"ธรรมวินัย"** ก็ไม่ถูก จะว่า *"อาบัติ...ก็ต้องอาบัติ"*

ขณะนี้ยังมีเหตุปัจจัย อาตมายังพอมีคนยอมรับนับถือ และเป็นผู้นำทางนี้มาแต่ต้น ก็ต้องทำเรื่องนี้ต่อไป ให้จบสิ้นเรียบร้อย และเป็นเรื่องที่เห็นเหมาะควรแล้ว ถ้าไม่ทำตอนนี้ ต่อไปไม่มีฤทธิ์-ไม่มีแรง แล้วใครจะทำ จะทำยากกว่า

เพราะฉะนั้น อาตมาต้องทำ อายุอาตมาขนาดนี้ ก็ไม่น้อยแล้วมากขึ้นๆ ถ้า ไม่ทำให้ถูกต้องตามจังหวะคดีเสร็จสิ้นนี้ ปล่อยไปอีกปีสองปีค่อยเปลี่ยน เหตุก็จะจางไป เสร็จเรื่องไปตั้งปี-สองปีแล้ว จะเปลี่ยนทำไมอีก ก็จะถูกตู่ท้วงได้ ก็ไม่ดี

ถ้ายังจะหาเรื่องอีกว่า *"แต่งกายลอกเลียนอีกแล้ว จะจับอีก !"*

อาตมาก็ต้องยอม ไม่พูดมาก ก็จะสู้ความกันอีก ว่าความกันไป คนดีๆ ต้องเข้าคุกตะราง เรื่องอย่างนี้ มีมาทุกยุคทุกสมัย ก็เข้าใจ

แต่อยากจะถามว่า *"อาตมาชั่วอะไร ? ผิดอะไร ? ทำเลวอะไร ?*

ทำงานนี้ เพื่อให้ได้โลกธรรม หรือให้ได้อะไรมาแลกเปลี่ยน ไม่เลย...!

มีแต่ถูกด่า-ถูกว่า ทำอะไรๆไม่เหมือนเขา ก็จริง ! แต่ไม่เหมือนนี่ ดีไหม ?

อาตมาเหน็ดเหนื่อยนะ พาคนทำดี พามักน้อย-สันโดษ พาประหยัด-ไม่ฟุ้งเฟ้อ-ฟุ่มเฟือย พาสามัคคี-สร้างสรร-เสียสละ ทำงานไม่เอาเงินเดือน หรือเอาน้อยๆ เกื้อกูลมากๆ *พาทำอย่างนี้ ชั่วเลวอะไร ? เป็นประโยชน์ต่อสังคมประเทศชาติหรือไม่ ?* อาตมาตั้งใจทำสิ่งที่ดีงามให้แก่สังคม แม้อาตมาเองก็พยายามปฏิบัติตัวให้ดีแล้วจะทำดีตลอดไป ไม่เคยทำเสียหายอะไร อยากจะจับ-ก็จับไป ตามที่พวกคุณมีอำนาจ คนเลวๆ คนชั่วๆ เละๆ เทะๆ ที่ควรไปจัดการมีตั้งมากมาย...ไม่ไปจับ !

ทำไมมาเสียเวลาจัดการกับอาตมา ? ทำไมต้องมาจองเวร-จองกรรมกันกับอาตมา...อะไรกันนักหนา ? **อยากจับคนดีเข้าคุกก็เอา อยากจะใช้อำนาจตัดสินว่า *"อาตมาควรเข้าคุก-ก็เข้า ก็จำนนประเทศไทยเป็นอย่างนี้ จะให้เข้ากี่ปีก็ตามใจ"***

ก็ขอพูดอย่างนี้แหละ คงต้องทำเป็นแผ่นเสียงไว้เลย แล้วก็เปิด !

ที่ต้องขึ้นโรงศาล ก็เพราะคุณอีกนั่นแหละ มากล่าวหาว่า *"อาตมามีความผิด ผิดเพราะสั่งให้สึก...ไม่ยอมสึก ! ก็เท่านี้แหละในชีวิตที่มีความผิด"*

ความผิดมากมายที่กล่าวอ้างกันขึ้น ก็ล้วนแต่พวกคุณหามาให้ทั้งนั้น เช่น *ทำธรรมวินัยให้วิปริต สอนธรรมะผิดๆ ฯลฯ*

อาตมาสอนอย่างไร ก็ไม่ได้ปิดบังมีการบันทึกเท็ป พิมพ์เป็นหนังสือกระจายออกไป แล้วพาคนไปชั่วอย่างไร ? พาคนไปต่ำ-ไปเลวอย่างไร ? ก็ไม่มี !

ตั้งแต่ถูกจับมา กว่าจะสิ้นคดีความตั้ง ๙ ปี ก็ไม่เคยก่อม็อบ-ก่อคณะไปทำให้ใครเดือดร้อน ตำรวจก็มาเก้อทุกที

อาตมาขอยืนยันว่า *"ธรรมวินัยก็ไม่ได้ทำผิด ! กฎหมายก็ไม่ได้ทำผิด !"*

แต่คุณเอากฎหมายของคุณมาจับ เคยมีฎีกาตัดสิน ม. ๒๐๘ ว่า *"ดูไกลๆ เหมือน พอมาดูใกล้ๆ ไม่เหมือน ก็ต้องปล่อยไป"*

เมื่อเขาไม่ยอมให้นุ่งห่มอย่างเขา เราออกแบบของเราใหม่ ก็ได้ !

ก็นุ่งห่ม "สบง-จีวร-ครองผ้า" (สีกรัก) ตามแบบของเรา "สมณะชาวอโศก"

● ปฏิญญาจากผู้รักสันติ

๑. เราผิดพลาดจริงในบางเรื่อง ตามที่ได้รับความรู้จากท่าน

๒. ท่านถูกต้องในส่วนที่ท่านถูกต้อง

๓. ท่านเข้าใจเราเพี้ยนไปในบางเรื่อง

๔. ส่วนที่เราเห็นชัดเจนอยู่ว่า **เราถูกต้อง เราก็เชื่อมั่น**

๕. บางส่วนเราเห็นว่า **ท่านก็เชื่อของท่านอย่างนั้นจริงๆ**
เราก็เชื่อของเราอีกอย่างหนึ่ง

๖. เราแน่ใจว่า **มันเข้าใจกันคนละทางแล้ว**
และ **เราก็ไม่สามารถจะชี้แจง หรืออธิบายแก่ท่านได้**

๗. แม้แต่ในเราด้วยกันแท้ๆ ยังรู้และเข้าใจ...หลายสภาพที่ไม่มีคำอธิบาย ทว่าเราก็รู้-ก็แจ้งชัดสภาพนั้นๆ...โดยไม่มีชื่อเรียก-อธิบายถึงไม่ได้ แต่เราก็เข้าใจถึงสภาพนั้นกันได้ ซึ่งผู้มีสภาวะเข้าถึงด้วยกัน ย่อมจะรู้ตรงกันได้

...สมณะโพธิรักษ์...

● ปัญหากฎหมาย

ในเรื่องปัญหาของ "กฎหมาย" อาตมาก็ขอตั้งข้อสังเกตขึ้นมา
สมมุติว่า "ลาออกจากมหาเถรสมาคม...ไม่ได้ จะเกี่ยวยังไงในแง่กฎหมาย ?"
สมมุติว่า "ลาออกจากมหาเถรสมาคม...ได้ จะไม่เกี่ยวยังไงในแง่กฎหมาย ?"

ยิ่งพิจารณาตาม "ธรรมวินัย" แล้ว ยิ่งลาออกได้ !
แล้ว **"คณะสงฆ์อโศก"** ก็จะเกี่ยวโยงกับ **"ธรรมวินัย"** โดยตรง คือ **ขึ้นตรงกับ "ธรรมวินัย"** *(ไม่เกี่ยวกับกฎหมาย พ.ร.บ.คณะสงฆ์)*

เขาไม่ได้สมมุติเลยว่า ***"ลาออกได้"*** เล่นตีขลุมลาออกไม่ได้ลูกเดียว เพราะเขาไม่ใช้หลัก **"ธรรมวินัย"** แล้วพิจารณาความเอาเองทั้งหมด **มาสั่งให้สึกออกไป**
ก็ยิ่งเห็นโดดเด่นชัดเจนเลยว่า *"พวกเขาไม่มีความซื่อตรงสักอย่าง !"*

การลาออกจาก "มหาเถรสมาคม" ไม่ได้ ต้องพิจารณาให้ชัดเจนด้วยว่า

"ขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ? ขัดต่อปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนหรือไม่ ?"

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ *"บุคคลย่อมมีเสรีภาพสมบูรณ์ ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน เมื่อไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่พลเมือง และไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน*

ในการใช้เสรีภาพดังกล่าวในวรรคหนึ่ง บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง มิให้รัฐกระทำการใดๆ อันเป็นการรอนสิทธิ หรือประโยชน์อันควรมีควรได้ เพราะเหตุที่ถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา หรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือแตกต่างจากบุคคลอื่น..."

พ.ร.บ. คณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ต้องมีเจตนารมณ์...ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ถ้าขัดต่อรัฐธรรมนูญแม่บทหลัก ก็ผิดหลักแล้ว ! ต้องโมฆะ ! ใช้บังคับไม่ได้ !

มาตรา ๔๖ *"การปกครองคณะสงฆ์อื่น นอกจากคณะสงฆ์ไทย ให้เป็นไปตามกฎกระทรวง"* เมื่อไม่เป็นไปตามกฎกระทรวง ก็มาวางกฎ วางระเบียบ ออกคำสั่ง เกี่ยวข้องกับคณะสงฆ์อื่นไม่ได้ เช่น *คณะสงฆ์รามัญ คณะสงฆ์พม่า คณะสงฆ์สันติอโศก ศาสนาคริสต์ อิสลาม หรือแม้ลัทธิอื่นๆ เป็นต้น*

คณะสงฆ์อื่น คือ **จีนนิกาย** และ **อนัมนิกาย** ที่ทำการอยู่ในเมืองไทย เขาก็อยู่ของเขาในฐานะคณะสงฆ์อื่น ก็ไม่ได้ขึ้นกับคณะสงฆ์ไทย แล้วทำไมไม่ไปจับเขา จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๒๐ จึงได้ออกกฎกระทรวงตกลงกันรับรอง **จีนนิกาย** และ **อนัมนิกาย** ก็เป็นอันชัดเจนว่า *"คณะสงฆ์อื่น ที่มหาเถรสมาคมมีอำนาจปกครองสั่งการ ให้เป็นไปตามกฎกระทรวง กฎมหาเถรสมาคม ตลอดจนระเบียบ คำสั่ง ประกาศ นั้นคือ คณะสงฆ์ **จีนนิกาย** และ **อนัมนิกาย** เท่านั้น"*

คณะสงฆ์พม่า กฎกระทรวงไม่ได้รับรอง เดี๋ยวนี้ก็ยังมีอยู่ทางเมืองเหนือในประเทศไทยนะ ไม่ใช่อยู่ในพม่า มีคณะ มีสำนักอยู่ ทำไมไม่เล่นงานเขา

*ทำไมจะต้องเจาะจงมาเล่นงาน **"คณะสงฆ์สันติอโศก"** อย่างเดียว ?*

ขณะนี้ **คณะสงฆ์พม่า** ขานรับมาแล้วว่า *"เมื่อทางนี้ (มหาเถรสมาคม) ไม่ให้บวช ไม่เป็นไรหรอก **คณะสงฆ์พม่า** ยินดีรับบวช **คณะสงฆ์สันติอโศก** ทันทีเลย"*

เมื่ออาตมา "ไม่ได้มีความผิด" ตาม "ธรรมวินัย" ถึงขั้น "ให้สึก" ! ก็จับอาตมา "สึก" ตาม "ธรรมวินัย" ไม่ได้ !

จึงเหลือหนทางเดียว คือ "ให้สึก" ตามแนว "กฎหมาย" !

ทาง **คณะสงฆ์ไทย** *(มหาเถรสมาคม)* **จึงบอกว่า** *"เขาไม่ได้พิจารณาตามหลัก **'ธรรมวินัย'** เขาสั่งให้เราสึก หรือมาจับเรา โดยอาศัยกฎหมาย"* **ก็ช่างกฎหมาย !**

ทั้งๆ ที่ **พ.ร.บ.คณะสงฆ์ มาตรา ๑๘** ยืนยันว่า *"มหาเถรสมาคม มีอำนาจหน้าที่ปกครองคณะสงฆ์ให้เป็นไปโดยเรียบร้อย เพื่อการนี้ให้มีอำนาจตรากฎมหาเถรสมาคม ออกข้อบังคับ วางระเบียบ หรือออกคำสั่ง **โดยไม่ขัด หรือแย้งกฎหมาย และพระธรรมวินัย** ใช้บังคับได้"*

ฉะนั้น เมื่อวิเคราะห์กันจริงๆ ตามกฎหมายแล้ว *"เราก็มีสิทธิและเสรีภาพในการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน ย่อมได้รับความคุ้มครอง มิให้รัฐกระทำการใดๆ อันเป็นการรอนสิทธิ หรือประโยชน์อันควรมีควรได้ เพราะเหตุที่ถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา"*

เรา **"คณะสงฆ์สันติอโศก" จึงไม่ผิดกฎหมายใดๆ ด้วยประการฉะนี้ !**

● รัฐธรรมนูญไทย

อาตมาเห็นว่า *"รัฐธรรมนูญ ที่พยายามร่างกันออกมาบังคับใช้ จะเป็นมาตราใดๆ ก็แล้วแต่* *...ได้มีความพยายามที่จะกลั่นกรอง และเอาคุณค่าที่ดีๆ เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญมากพอสมควร"*

อาตมาเชื่อจริงๆ เลยว่า *"ผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ไม่มีใครกล้าที่จะร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมา เพื่อประโยชน์แก่พรรคใดพรรคหนึ่ง คณะไหนคณะหนึ่ง หรือเพื่อตัวเองอย่างสมบูรณ์แบบ อาตมาเชื่อว่า ไม่มีใครกล้าทำ !"*

ฉะนั้น หลายๆ คนที่มาช่วยกันร่างรัฐธรรมนูญ จึงพยายามร่างเพื่อคนส่วนรวมส่วนใหญ่ เพื่อประชาชนผู้ด้อยโอกาส ให้ได้โอกาสมากกว่าเป็นแน่แท้ เท่าที่เขาจะสามารถประมวลประเมินแล้วว่า *"ควรจะต้องกำหนดออกมาประมาณนี้"*

แต่ก็มีแรงต้านจากคนที่ขาดผลประโยชน์ ที่เขาคิดว่า *"เขาควรจะได้ ที่จะต้านบ้างเท่านั้น"* ซึ่งเราห้ามไม่ได้ในลักษณะของ **"สังคมประชาธิปไตย"** ที่คนในสังคมจะรักษาผลประโยชน์ของตัวเองบ้าง เขาก็จะค้านบ้าง

เมื่อ "รัฐธรรมนูญ" ได้ถูกกำหนดกัน ออกมาอย่างนั้นแล้ว

"จะมีข้อด้อย-ข้อดี-ข้อเสียอะไรบ้าง ก็เป็นไปได้"

แต่อาตมาว่า *"ถึงอย่างไรๆ ก็...**ดี** คือ อยู่ในเปอร์เซ็นต์ที่...**ดี** มากกว่าเสีย"*

ข้อสำคัญ..."ไม่ได้อยู่ที่หลักการ ไม่ได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญ" มันอยู่ที่ "มนุษย์" ผู้ใช้กฎหมายเป็นสำคัญ จะมี "ความเข้าใจ" และ "ยุติธรรม" เพียงใด ?!?

ตัวอย่างเช่น ***อาตมาโดนฟ้อง ทั้งๆ ที่รัฐธรรมนูญ...ให้สิทธิ*** *มาตรา ๓๗ ของ สสร.ที่ร่างอยู่เดี๋ยวนี้ก็ให้สิทธิในการนับถือศาสนาใดๆ ก็ได้ แม้จะปฏิบัติไม่เหมือนใคร คิดไม่เหมือนใคร ถ้าไม่ได้ทำให้ประเทศชาติประชาชนนั้นเดือดร้อน หรือไม่เป็นพิษภัยต่อความสงบเรียบร้อยศีลธรรมอันดีงามของประชาชน* ***ก็มีสิทธิ์ที่จะทำได้***

พวกเขายังไม่เอามาตรานี้มาใช้เลยอาตมาต้องถูกพิจารณาตัดสินให้แพ้คดีความอุทธรณ์อีก-ก็ยังแพ้อีก *(ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำผิดหลักธรรมวินัย และกฎหมายบ้านเมืองเลย)*

พอถามว่า *"ทำไมมาตรานี้ไม่ใช้ ?"*

เขาก็ว่า *"เขาไม่ใช้หรอก เขาใช้กฎหมายลูก (พ.ร.บ.คณะสงฆ์) อย่างนี้ เป็นต้น"*

รัฐธรรมนูญ กับ **กฎหมายลูก** ใครใหญ่กว่า **"รัฐธรรมนูญใหญ่กว่าใช่ไหม ?"** *แต่เขาไม่ใช้ จะใช้กฎหมายลูก แล้วเอาอาตมาผิด เป็นธรรมหรือไม่...ใครจะทำไม ?*

เพราะฉะนั้น "ความเป็นธรรม" จึงอยู่ที่ "คน" !

อาตมาไม่อยากวิจารณ์กฎหมายลูก ที่เอามาใช้กับอาตมาว่า *"เป็นกฎหมายเผด็จการ ให้อำนาจต่อบุคคลกลุ่มหนึ่ง ที่จะสามารถบังคับให้สึกก็ได้"*

ซึ่งค้านแย้งแล้ว กับหลักการในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ที่ให้สิทธิในการนับถือศาสนา แม้จะไม่เหมือนคุณก็ตาม !

เมื่ออาตมาเองนับถือไม่เหมือนเขานี่แหละ แต่กฎหมายลูกให้อำนาจเขาแล้วอย่างนี้ ***เขาจะสั่งให้สึก...จะทำไม ? ก็ฉันไม่ชอบใจคุณ...คุณต้องสึกออกไป !***

แล้วไม่เอาอาตมาไปซักถามด้วยนะ **สั่งให้สึก...จะทำไม ?** ก็คิดเอาเองดูสิ !

● "นานาสังวาส" คือ อะไร ?

ตาม พ.ร.บ.คณะสงฆ์ มาตรา ๒๔ *"นิคคหกรรม ที่จะลงแก่พระภิกษุ ต้องเป็นนิคคหกรรม ตามพระธรรมวินัย"*

ก็คือ เมื่อมีปัญหา **"นิคคหกรรม"** ก็ต้องทำตาม **"ธรรมวินัย"**

"นิคคหกรรม" คือ ***"ขบวนการทางสงฆ์ ที่จะเพ่งโทษ-ปรับโทษ-เอาผิดกัน"***

ในแง่มุมของ **“กฎหมาย”** ก็จะต้องพิจารณากันไปอีกมากมาย...

ทีนี้มาลองเรียนรู้กันในเรื่องของ “ธรรมวินัย” นะ
ในหลักการของ **“นานาสังวาส”** ก็ดี **“สัมมุขาวินัย”** ก็ดี
ตาม **“ธรรมวินัย”** เรื่อง **“นานาสังวาส”** นี่ ฟังให้ชัดนะ !
ถ้าเข้าใจดีแล้ว **“คณะสงฆ์ไทย” ไม่ต้องทำการพิจารณาใดๆ เลย**

“นานา” แปลว่า *“แตกต่าง มีอะไรๆ ต่างกัน”*
“สังวาส” หมายความว่า *“อยู่ร่วมกัน”* คือ *“ยังเป็นพุทธอยู่ร่วมกัน”*
“นานาสังวาส” จึงเป็นความแตกต่าง ที่ยังมี **“หลักธรรมวินัยของพุทธ”** ใช้ร่วมกันอยู่ ยังไม่ถึงขั้นแตกแยกกันในแบบ...**“สังฆเภท”**

คำว่า **“สังฆเภท”** แปลว่า *“แตกแยก” (เภ-ทะ=แตกหัก)* คือ *“ขาดจากกันสนิท ไม่ยอมรับหลักธรรมวินัยร่วมกัน”*
เรียกว่า *“ไม่ดูดำดูดีกันเลย ไม่ร่วมกันเลย ไม่มีอะไรประสานกัน ต่างคน-ต่างไป ต่างคน-ต่างแยก ตีแตกกันไปเลย จากกันไปเลย”*

แต่ “นานาสังวาส” ไม่ได้จากกันทีเดียว เพียงแต่มีความแตกต่างกัน
“นานาสังวาส” หมายถึง ***“สงฆ์ที่ยังยึดถือหลักธรรมวินัยเดียวกัน แต่เกิดทิฐิต่างกัน กรรมต่างกัน อุเทศต่างกัน ศีลสิกขาไม่เสมอกัน”***
เมื่อเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น ก็คือ *“สภาพหมู่คณะสงฆ์ ที่เป็นพุทธด้วยกัน แต่เกิดความแตกต่างกันขึ้นมา (นานา) ไม่ใช่แตกแยกในแบบ **สังฆเภท**”*
“พระพุทธเจ้า” ถือว่า ***“ขนาดนี้ยังพอบำบัดได้”*** ไม่มีการลงโทษกัน ปล่อยไปตามธรรม ตามยถากรรม ตามที่จะเป็นไป จึงมีหลักเกณฑ์ของ **“นานาสังวาส”**
เป็นหลักแห่ง **“การประนีประนอม”** ที่วิเศษสุดยอดของ **“ศาสนาพุทธ”**
ไม่ใช่เรื่องของ “**การลาสิกขา**” ไม่ใช่ “**การทำสังฆเภท**” ไม่ใช่ **“การทำบัพพาชนียกรรม”** และไม่ใช่แม้แต่ **“การลงพรหมทัณฑ์”**
ฉะนั้น ***ถ้าใครกล่าวว่า “ภิกษุที่บวชอยู่ในคณะสงฆ์หมู่ใหญ่แล้ว ประกาศขอแยกตัวเป็น ‘นานาสังวาส’ ไม่ได้”*** **เป็นการกล่าว “ผิดธรรมวินัย”**

“นานาสังวาส” เป็นเพียงการประกาศแยกกัน...*ต่างคนต่างปฏิบัติตามศรัทธาและปัญญา ของผู้มีความเชื่อ และมีความเห็นต่างกันแล้วจริง ตามธรรมชาติแห่ง “ความจริง” ของแต่ละฝ่าย...ที่เชื่อ...และเห็นต่างกัน* เมื่อความเห็นต่างกันจริงๆ

ต่างคน-ต่างยึดถือ เป็นวิสัยที่สุดวิสัยแล้ว ก็เป็นเรื่องที่ไปบังคับกันไม่ได้

ดังนั้น ก็เป็น **"พุทธ"** อยู่ด้วยกัน นี่แหละ

แต่ ต่างคน-ต่างทำ-ต่างปฏิบัติ ตามความเชื่อ ที่ตัวเองรอบรู้ก็แล้วกัน

ฉะนั้น **สงฆ์ต่างคณะกัน** ก็ไม่สามารถเป็นผู้คัดค้านหรือประท้วง *(ปฏิกโกสนา)* ในท่ามกลางสงฆ์ได้ ผู้ใดละเมิดก็ต้องอาบัติ *(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๑๙๓)*

"นานาสังวาส" จึงเป็น "ทางออกสุดท้าย"
ที่จะ "ประนีประนอมกัน" แห่งวิสัยของ "มนุษย์"
ซึ่งแสดงถึง "การให้สิทธิ และอิสรภาพ ที่ยิ่งใหญ่สุดยอด แก่ความเป็นมนุษย์" ของ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

เป็นการป้องกัน **"เผด็จการ"** ไว้ด้วย **"หลักธรรมวินัย"** อย่างวิเศษยิ่ง ทั้งๆ ที่พระพุทธองค์ จะทรงตัดสินเรื่องที่สงฆ์ขัดแย้งกันเสียเองในคราครั้งนั้น ก็ย่อมได้ !

แต่พระองค์กลับใช้เป็นเหตุในการ **"บัญญัติหลักธรรมวินัย"** ไว้ให้มวลมนุษยชาติ อันแสดงถึงความเปี่ยมไปด้วย **"พระปรีชาญาณ"** อันหาที่เปรียบมิได้ของ **"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

"พระพุทธเจ้า" ทรงเป็นนักปกครอง ที่ยอดเยี่ยมสุดยอด
เป็นการปกครองที่ไม่ปกครอง เป็นการปกครองโดยสัจธรรม

เพราะว่า พระพุทธองค์ ไม่ทรงตั้งผู้ใดผู้หนึ่งขึ้น เป็นหัวหน้าใหญ่ที่สุด ไม่ได้ปกครองด้วยบุคคล ไม่ให้มีการบังคับกันอย่างโน้นอย่างนี้ ซึ่งเป็นการกดขี่ พระพุทธองค์ทรงให้ **"ธรรม"** เป็นใหญ่ ให้ปกครองกันด้วย **"ธรรม"** ให้ทุกคนทำตาม **"ธรรม"** และใช้หลักเกณฑ์ตาม **"ธรรมวินัย"**

ฉะนั้น **"สังฆกรรม"** ที่มีบทบัญญัติไว้ว่า *"กิจนี้ ต้องใช้หมู่สงฆ์รับผิดชอบทำกิจ จึงจะทำการนี้สำเร็จ ก็ต้องมีครบองค์สงฆ์ จะใช้สงฆ์ ๔ รูป, ใช้สงฆ์ ๕ รูป, ใช้สงฆ์ ๑๐ รูป, ใช้สงฆ์ ๒๐ รูป อะไรก็ตามแต่ ก็จะมีบัญญัติไว้สำหรับ **'สังฆกรรม'** แต่ละอย่าง"*

การครบองค์สงฆ์ ก็ต้องเป็นสงฆ์หมู่เดียวกัน ต้องไม่มีสงฆ์ที่เป็น **"นานาสังวาส"** หรือเป็น **"นิกาย"** เข้ามาร่วม

ถ้าไม่ใช่สงฆ์หมู่เดียวกัน ก็วินัยวิบัติ ใช้ไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น

*(อ่านเรื่อง **"นานาสังวาส"** เพิ่มเติมได้ใน ภาค ๓ บทที่ ๗ หน้า ๘๐-๑๑๗)*

● “นานาสังวาส” เรื่องที่แตกต่าง

เมื่อเกิด “คณะสงฆ์ที่ต่างกัน” ก็มีหลักอยู่ ๓ ประการ ที่ต่างกัน คือ
๑. กรรม ต่างกัน ๒. อุเทศ ต่างกัน ๓. ศีล ไม่เสมอสมานกัน
ถ้าเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นแล้ว ถือว่า “นานาสังวาส”

๑. กรรม-ต่างกัน คือ *การกระทำทาง พิธีกรรม-พฤติกรรม-กิจกรรม -ปฏิปทา ที่ทำต่างๆ นานา ต่างกัน ไม่เหมือนกัน*

เช่น ทางเรา...เห็นว่า “มีกิจกรรมอะไรควรทำ ต้องทำ ไม่นั่งหลับหูหลับตา” ทางโน้น...อาจเห็นว่า “ไม่สมควรจะทำ สมควรจะนั่งหลับหูหลับตา”

๒. อุเทศ-ต่างกัน คือ *ข้อที่ยกขึ้นแสดง-ชี้แจง-อธิบาย ต่างกัน ไม่เหมือนกัน*

เช่น เรื่องที่กำลังถกเถียงกันอยู่นี่ไง หาว่า...เราบัญญัติเองมั่ง หาว่า...เราทำให้ธรรมวินัยวิปริตบ้าง คือ “การชี้แจง หรือข้อที่ยกขึ้นแสดงต่างกัน อธิบายต่างกัน สาธยายต่างกัน ขยายความต่างกัน จับประเด็น-จับเนื้อหา-ชี้แจงกันคนละอย่าง”

๓. “ศีล” ไม่เสมอสมานกัน คือ *ศีลเข้ากันไม่ได้ อุเทศของศีล การชี้แจง การยกขึ้นแสดง ก็แสดงกันคนละอย่าง ทางโน้นก็อธิบายอย่างหนึ่ง เราก็อีกอย่างหนึ่ง*

*เช่น **“ศีลข้อ ๑”** ชาวอโศกเห็นว่า...การบริโภคอาหาร**มังสวิรัติ** เป็นการปฏิบัติศีลข้อที่ ๑ ให้บริสุทธิ์-บริบูรณ์ เป็นการตัดกิเลสความอร่อยทางลิ้น ทำให้สุขภาพกาย-ใจ-เศรษฐกิจดีขึ้น ได้ชื่อว่า...เป็นผู้เลี้ยงง่าย เป็นการดำเนินรอยตามพระศาสดา*

*ทางโน้นกลับเห็นว่า...การบริโภคอาหาร**มังสวิรัติ** เป็นข้อปฏิบัติของพระเทวทัต เป็นการทำตนให้เป็นคนเลี้ยงยาก ถ้ากินผักตัดกิเลสได้ วัวควายก็คงหมดกิเลสกันไปแล้ว การยึดมั่นในอาหาร**มังสวิรัติ** เป็นการสร้างความแตกแยกในพระศาสนา*

***“ศีลข้อ ๕”** เราอธิบายว่า “สุรา เมรยะ มัชชะ นี่ เมาคนละเมานะ ไม่ใช่เมากินแต่เหล้าเท่านั้นเอง เมาอื่นๆ ด้วยนะ...ขั้นหยาบ-กลาง-ละเอียด”*

***“เรื่องพระพุทธรูป”** ชาวอโศกเห็นว่า “กลายเป็นเครื่องมือสร้างความร่ำรวย ทำให้**ศาสนาพุทธ**...กลายเป็นพุทธพาณิชย์-กลายเป็นลัทธิเทวนิยม ออกนอกแนวทาง **‘อัตตา หิ อัตตโน นาโถ’** ชาวอโศกจึงไม่ส่งเสริมการมีพระพุทธรูป แต่ก็ไม่ได้รังเกียจพระพุทธรูป เพราะเป็นสัญลักษณ์ของ **‘พระพุทธเจ้า’** ที่ชาวอโศกกราบไหว้เคารพบูชากันตลอดมา”*

แต่ทางคณะของมหาเถรสมาคม *"มีแนวโน้มที่จะปลุกเสกพระ พุทธาภิเษกพระพุทธรูป ออกมาให้มากๆ ทำให้ประชาชนหลงงมงายกับวัตถุมงคล"*

"สิกขา" ไม่เสมอสมานกัน เข้าใจสิกขา ศึกษาต่างกัน

ก็เพราะ **"อุเทศ"** การชี้แจง-การยกข้อขึ้นแสดง-การอธิบาย **ไม่เหมือนกัน**

ส่วนใหญ่ที่เขา *อธิบายกัน-สอนกัน-ประพฤติกัน-ปฏิบัติกัน อย่างไร ?* เราก็รู้ เราก็เห็น ยิ่ง **"พิธีกรรม"** ต่างๆนานา ตั้งหลายอย่างมากมาย เราก็เห็นว่า ***"ไม่ถูกต้องนะ"*** เราก็เลิกละมาแล้ว เราไม่เอาด้วย !

"ศีล-สมาธิ-ปัญญา" ก็อธิบายไปคนละอย่าง มีความลึกซึ้งต่างกัน มีความขยายที่จะนำไปปฏิบัติประพฤติต่างกัน ไม่เหมือนกัน ความเคร่งครัดก็ต่างกัน

"สัมมาสมาธิ" เราก็ว่าอย่างนี้ เขาก็ว่าอย่างนั้น ก็ต่างกัน ไม่เหมือนกัน

"ปัญญา" ก็ได้ ไม่เหมือนกัน ของเขาจะได้ **"ปัญญา"** ก็ต่อเมื่อนั่งหลับตา-สะกดจิต-เป็นสมาธิเข้าไป จึงจะเกิด **"ปัญญาญาณ"**

เราก็เห็นว่า *"อย่างนั้นก็ได้เหมือนกัน เห็นอะไรได้เหมือนกัน ระลึกรู้อารมณ์ของตนเองในขณะนั้นก็ได้ ก็ดีเหมือนกัน ก็เป็น* ***ญาณ*** *แต่ไม่ใช่* ***ญาณแท้****"*

"ญาณ" แท้ ต้องลืมตาโพลงๆ กระทบทาง...*ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ* จับ "อาการจิต" ต่างๆ ได้ และรู้อาการนั้นๆ ได้ว่า...*เป็น "กิเลส"*

โดยจับ **"ปรมัตถสัจจะ"** หรือ **"ปรมัตถธรรม"** อ่าน **"อาการ-ลิงคะ-นิมิต"** จับ **"จิต-เจตสิก"** ของเราได้ สิ่งที่ถูกรู้-ก็เป็น **"นามธรรม"** มีเครื่องหมาย-มีนิมิต...ให้รู้ว่า *"อย่างนี้กิเลสนะ กิเลสสายไหนล่ะ อ้อ...นี้โลภมูล-นี้โทสมูล-นี้โมหมูล"*

การรู้จัก "กิเลส" เป็น "ปัญญา" เป็น "ญาณ" ชนิดหนึ่งแล้ว

ไม่ใช่ไปนั่งคิดเป็น **"ตรรกศาสตร์"** ต้องเห็นของจริงตามความเป็นจริง

เมื่อเกิด "ญาณทัสสนะ" แล้ว ต้องมีวิธีทำให้กิเลสลด เป็น "เจโตปริยญาณ"

ทำให้ลดลงได้ แต่ยังอืดอัดอยู่ ก็ยังไม่เก่ง ยังเป็น **สังขิตตจิต** เป็น **วิขิตตจิต** ทำให้ยิ่งขึ้นไปอีก ดีขึ้นได้อีกจริงๆ เป็น **มหัคคตจิต** ทำจนกระทั่งเป็น **สอุตตรจิต** ยังไม่ดีสุดยอด ก็ทำดีเข้าไปอีก จนเป็น **อนุตตรจิต**

เห็นด้วย **ญาณทัสสนะ** ของเราจริงๆ รู้ **ความเกิด-ความดับ** มี **จุตูปปาตญาณ** เห็น *"อาการเกิด-อาการดับสนิท ไม่เกิดอีกเป็นอย่างไร ?"* คือ ***ไม่มี "อวิมุตติจร"*** *(จิตไม่หลุดพ้น)* ***อย่างชัดเจน*** เป็นจิต **"อนุตตระ"** เป็นจิตที่สูงสมบูรณ์

แล้ว **"จิต"** เหล่านี้ เราพิสูจน์ได้ว่า *"เป็น **'สมาหิตจิต'** จิตสงบระงับ ตั้งมั่นแข็งแรงอยู่เหนือโลกียะได้ กระทบสัมผัส...รูป-รส-กลิ่น-เสียง-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขเสพสมใดๆ...ก็อยู่เหนือ โดยที่ไม่มีอวิมุตติจร"*

ถ้ามีจริง-เป็นจริงแล้ว จะรู้จักกิเลส รู้กิเลสดับ-ไม่ดับ เห็นอยู่-รู้อยู่เป็นปัจจุบันนั่นเทียว *(ฌานโต ปัสสโต วิหรติ)* ว่า *"นี่ไง...**อาสวักขยญาณ** อาสวะดับสนิท อยู่เหนือโลกียะ ไม่ต้องหลบหลีกหนีหายไปอยู่นอกโลกียะ"*

เราเห็นของจริงอย่างนี้ เรียกว่า **"ญาณ"** นี่ก็อธิบายต่างกัน !

การชี้แจง ก็ตู่ทัวงกันอยู่ ทางฝ่ายโน้นก็ว่า...*"เราอธิบายผิด"*

ทางเราก็ว่า ***"ทางโน้นอธิบายไม่ค่อยถูก"*** ก็ว่ากันไป

นี่ เรียกว่า **"นานาสังวาส" โดยสัจจะ เกิดแล้วขณะนี้ !** *เกิดตามธรรม เกิดตามความจริง เกิดตามความเห็นที่ต่างกัน...มีความเข้าใจ-มีความรู้สัจจะต่างกัน ก็เลยต้องต่างคน-ต่างพิสูจน์ นี่คือ **"นานาสังวาส" เกิดแล้ว !***

แต่เขายังไม่ยอมรับว่า เป็น "นานาสังวาส" เขาจะเอาเราเป็น "สังฆเภท" บ้าง จะเอาเป็นอะไรต่อมิอะไรไปอีกตามเรื่องตามราว

คนทำ **"สังฆเภท"** บาปนะ ! **อนันตริยกรรม** นะ ! เยียวยาไม่ได้แล้วนะ !

"นานาสังวาส" ไม่ถือเป็น "สังฆเภท" ยังเยียวยาได้ ค่อยๆ ประสานสมาน ก็ยอมรับกันได้ใหม่ ยังค่อยๆ อธิบายพิสูจน์สัจจะกันไปได้

"กรรม" ของผู้สร้าง "ความแตกแยก" *(สังฆเภท)* **นั้น ย่อมเป็น "อนันตริยกรรม" ที่เราทั้งหลายควรจะได้หลีกเลี่ยงให้ห่างไกล**

สภาพการณ์ในปัจจุบันนี้ คณะสงฆ์ของ "มหาเถรสมาคม" กับ "คณะสงฆ์ชาวอโศก" ต่างก็เป็นพุทธอยู่ร่วมกัน *(สังวาส)*

แต่มีความเห็น *(ทิฐิ)* **ไม่เหมือนกัน** *(นานา)*

มีกิจกรรม-พฤติกรรม-พิธีกรรม-รูปธรรมของกรรม *(การกระทำ)* **ต่างกัน** *(นานา)*

มีการชี้แจง อันเป็นข้ออธิบายให้ปฏิบัติ *(อุเทศ)* **ต่างกัน** *(นานา)*

มีการศึกษาไตรสิกขา *(อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา)* **ต่างกัน** *(นานา)*

ดังนั้น ข้อปฏิบัติในเรื่อง "นานาสังวาส" จึงเป็นนิติประเพณี และพฤติประเพณี ของ "พุทธศาสนา" *(ที่มีกล่าวไว้มากมายหลายกรรม-หลายวาระ ต่างๆ กัน)*

เพื่อระงับความกำเริบเสิบสานเกินการ-เกินเรื่อง *(อกุปปา)* จนเกิดความเคลื่อน

ไหว กระทั่งสะเทือนหวั่นไหวเป็นความรุนแรง จนแตกแยกเป็น **"สังฆเภท"** ในที่สุด

"ศาสนาพุทธ" ไม่เคยมีสงครามศาสนา เพราะเรามี "นานาสังวาส" เป็นหลักยืดหยุ่นอย่างดีที่สุด เป็นความแตกต่าง ที่ยังไม่ถึงขั้นแตกแยก

● ประกาศ "นานาสังวาส" พ.ศ. ๒๕๓๘

อาตมามั่นใจใน "ศรัทธา และปัญญา" ของอาตมาว่า...*อาตมาขอเสนอสูตรของ "พระพุทธเจ้า" เป็นอย่างนี้ๆ... สูตรนี้เป็นสูตรที่ถูกต้องของ "พระพุทธเจ้า"*

ท่านก็หาว่า...*อาตมาพูดผิดธรรมวินัย ออกนอกรีต ทำลายศาสนา ไปใหญ่ !*

แล้วท่านก็ใช้...*ความเป็นผู้ปกครองกดดัน-บังคับ-แกล้งเราต่างๆ นานาสารพัด*

เช่น *ไม่ให้นักบวชชาวอโศกสอบนักธรรมบ้าง สั่งอุปัชฌาย์ไม่ให้บวชให้บ้าง สั่งไม่ให้ออกจาริกบ้าง และยังมีคำสั่งจุกจิกอีกเยอะแยะ ฯลฯ*

อาตมาโดนย่ำยีมากมาย จนกระทั่งไม่สามารถอยู่ร่วม **"สังฆกรรม"** กันได้

เมื่อมีความขัดแย้งกันทั้ง ความเชื่อ-ความเห็น ต่างกัน กรรม ต่างกัน อุเทศ ต่างกัน ศีล ไม่เสมอสมานกันแล้วจริง ก็อยู่ร่วม "สังฆกรรม" กันไม่ได้แล้วจริงๆ

โดยหลักการของ **"นานาสังวาส"** ก็ย่อมเป็น **"นานาสังวาส"** กันได้

การจะเป็น "นานาสังวาส" กัน นั้น มีอยู่ ๒ วิธี

*๑. ประกาศแยกลาออกไปเอง เป็น **"นานาสังวาส"***

*๒. สงฆ์หมู่ใหญ่ให้ผู้นั้นออกไป เป็น **"นานาสังวาส"***

เมื่อเราหมู่เล็กๆ เราก็ประกาศแยกออกมาเอง

อาตมาได้นำพา "คณะสงฆ์อโศก" ปฏิบัติการลาออกจาก "มหาเถรสมาคม" โดยใช้หลัก "นานาสังวาส" นั้นแหละ !

อาตมาถือว่า...*อาตมาได้ประกาศ "นานาสังวาส" ถูกต้อง-ถูกตรง...ตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ของ "ธรรมวินัย"*

อาตมาว่า *"อาตมาได้ยืนหยัด-ยืนยัน" ทำตรงตามธรรมวินัยของ **พระพุทธเจ้***

อาตมาประกาศลาออก ไม่ร่วมสังฆกรรมกับมหาเถรสมาคม ตั้งแต่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ *ประกาศแยกจริงๆ ใช้คำ ใช้สำนวน แม้ในลายลักษณ์อักษรพยัญชนะ คำความเป็นตัวหนังสือก็ชัดเจน มีอยู่ ๒-๓ หน้ากระดาษ โดยพลความอื่นๆ อ้าง*

เหตุนั้น-เหตุนี้ ให้กระจะกระจ่างชัดเจนละเอียดลออ ก็ต้องมีคำที่ไปกระทบบ้าง

ทั้งๆ ที่จริงการประกาศ **"นานาสังวาส"** บอกแจ้งด้วยวาจา โดยประกาศต่อหน้าสงฆ์ก็ได้ อาตมาขอยืนยันว่า **"ได้ทำถูกต้อง"**

แม้ด้วยคำพูด อาตมาก็ได้ประกาศต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ ๑๘๐ รูป มีพระสังฆาธิการ และเจ้าคณะอำเภอต่างๆ ว่า ***"พวกอาตมาอย่างไรๆ ก็ร่วมทำสังฆกรรมกันไม่ได้แล้ว เราจะขอดำเนินการเป็นเอกเทศตามหลักธรรมวินัย"***

อาตมาได้พูดเปรียบเทียบว่า *"พวกอาตมาขอแยกออกไปตั้งร้านขายปาท่องโก๋ร้านเล็กๆ ข้างทาง ตามสูตรที่เราเชื่อว่า* ***ดี-ถูกต้อง-เป็นสัจธรรม*** *ถ้าสูตรของเราดีจริง ก็คงมีคนอุดหนุน ร้านก็คงอยู่ได้ แต่ถ้าสูตรของเราผิด-ไม่ดี-ไม่ถูกต้องจริง ทำให้คนกินเป็นพิษชีวิตเสียหาย คนก็เลิกอุดหนุน ร้านเราก็ต้องล้มละลายตายไปเอง ส่วนคณะสงฆ์มหาเถรสมาคมเปรียบเหมือนบริษัทใหญ่ ท่านก็ทำของท่านไป (ด้วยสูตรที่ทำให้คนไม่เจริญ ไม่เป็นอาริยะ) ยังไงๆ ก็ตั้งอยู่ได้ ไม่มีใครไปทำอะไรได้"*

ในเหตุการณ์ครั้งนั้น ที่อาตมากับคณะสงฆ์อโศก ประกาศ "นานาสังวาส" ได้รับการยืนยันการลาออกเป็นลายลักษณ์อักษร *(ตามเอกสาร ที่ ๖๖/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๑๑ ส.ค. ๒๕๑๘)* ว่า *"บัดนี้คณะสงฆ์แดนอโศก ได้ประกาศแยกตัวออกจากการปกครองของคณะสงฆ์ทุกระดับชั้นการปกครอง โดยกล่าวว่า* ***จะปกครองตัวเองตามธรรมวินัย*** *ไม่ยินดีที่จะปฏิบัติตามระเบียบการปกครองคณะสงฆ์ทุกประการ*

ดังนั้น ***คณะสงฆ์อำเภอกำแพงแสน จึงให้ออกไปเสียจากสังกัด โดยมิได้สังกัดวัดใดวัดหนึ่งตามประสงค์ ตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘ ต่อแต่นี้ไป คณะสงฆ์แดนอโศก ก็เป็นอยู่โดยเอกสิทธิ์ ผิดจากระเบียบการปกครองสงฆ์ในปัจจุบัน และไม่อยู่ในความรับผิดชอบของคณะสงฆ์ ของอำเภอกำแพงแสนอีกต่อไป"***

โดยเนื้อหาภาษาสาระสำคัญของการประกาศ "นานาสังวาส" ก็อยู่ตรงที่ว่า ***"เราขอแยกออกมา ไม่ร่วมทำสังฆกรรมด้วย ขอดำเนินการเป็นเอกเทศตามธรรมวินัย"*** ตรงนี้แหละคือ ***ความหมายแท้ของการประกาศ "นานาสังวาส"***

ซึ่งสาระภาษาหลักก็คือ ***เราต่างประกาศว่า "ทำสังฆกรรมร่วมกันไม่ได้"***

เมื่อมีคำๆ นี้ ก็คือ ***การประกาศ "นานาสังวาส"*** *นั่นเอง*

แต่ไม่ได้หมายความว่า ***เราขอแตกแยกเป็น "สังฆเภท"***

อาตมาไม่ทำหรอก **"สังฆเภท"** เพราะเป็น **"อนันตริยกรรม"** เป็นบาปหนา อาตมาทำตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** อนุญาตไว้ แค่ **"นานาสังวาส"** เท่านั้น

เมื่อ "ความเห็น" เราต่างกันจริงๆ "อุเทศ" ก็ต้องต่างกัน

"อุเทศ" คือ *"การเอาหัวข้อธรรมเดียวกัน มาอธิบายแตกต่างกัน"* เช่น *อธิบาย **"สมาธิ"** ผู้รู้ทางฝ่ายมหาเถรสมาคม ก็อธิบายไปแบบนั้นๆ* อาตมาก็ว่า *"อย่างที่อธิบายกันทั่วไปนั้น...ไม่ใช่"* อาตมาก็อธิบายไปอย่างนี้ ที่เป็น ***"สัมมาสมาธิ"*** *ซึ่งต้องปฏิบัติตามหลัก **"มรรคองค์ ๘"** เป็นต้น*

ก็เป็น **"ความเข้าใจ"** ต่างกันจริงๆ

ต่างมี **"ศรัทธา และปัญญา"** เชื่อว่า **"อย่างนี้ถูก อย่างนี้ผิด"** ต่างคน ต่าง **"จริงใจ"** ก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ไปบังคับกันไม่ได้

เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว "พระพุทธเจ้า" มีทางออก ให้ทั้ง ๒ ฝ่าย "ประนีประนอม" กัน โดยตั้งหลัก "นานาสังวาส" ไว้ให้

หลักนี้ ***ไม่ใช่สังฆเภท ไม่ใช่บัพพาชนียกรรม*** *(ขับออกจากหมู่)* ***ไม่ใช่อสังวาส ไม่ใช่พรหมทัณฑ์ ไม่ใช่การสึกหาลาเพศ*** แต่ให้ต่างคนต่างแยกกัน อธิบายความเห็นต่างกันก็แล้วกัน นี่คือ **"สุดยอดแห่งอิสรเสรีภาพ และไม่เผด็จการ"**

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๗๙ รัชกาลที่ ๔ พาหมู่คณะสงฆ์ขอแยกเป็น "ธรรมยุต" จนกระทั่งทุกวันนี้ ก็ยังเป็นสงฆ์อยู่ ไม่ได้สึก !

เห็นไหมเรื่องของ **"นานาสังวาส" ไม่ต้องสึก !** เมื่อมีอะไรร่วมกันได้ ก็ค่อยเจรจาร่วมกัน รับเข้าหมู่ใหม่ได้ เป็น **"สมานสังวาส"** กันได้ เมื่อ **"สมานสังวาส"** กันแล้ว ก็เพียงแต่สงฆ์ตามลำดับองค์คณะ ทำพิธีรับเข้าหมู่เท่านั้น

ไม่ใช่ **"สังฆเภท"** ที่ต้องสึกก่อน แล้วค่อยบวชกันใหม่อีก

เมื่อสงฆ์ ๒ ฝ่าย แยกเป็น "นานาสังวาส" แล้วจริง ก็ร่วมทำสังฆกรรมกันไม่ได้ สงฆ์ต่างฝ่ายย่อม "อธิกรณ์" ข้ามฝ่ายกันไม่ได้

แต่ทางฝ่าย **"มหาเถรสมาคม"** ไม่ยอม พยายามดึงดัน แล้วก็ **"กลับคำ"** ตั้งข้อ-ตั้งแง่ขึ้นใหม่ว่า *"ไม่ได้ๆ ยังไงๆ ก็ขอลาออกไม่ได้ ต้องอยู่ในหมู่นี่แหละ **ถ้าจะแยกออกจาก 'มหาเถรสมาคม' ต้องสึกเท่านั้น ! จะมาประกาศลาออกไม่ได้ !** ต้องสึก ?!? แล้วไปบวชใหม่ ?!? ไปถือนิกายอะไรใหม่ ?!? ไปตั้งลัทธิใหม่ ?!?"*

แล้วท่านก็ทำ **สังฆกรรม อธิกรณ์ ฟ้องร้อง บีบบังคับอาตมา-ให้สึก** จนถึงขั้นเป็นคดีทั้งทางโลก และทางธรรม ท่านรู้ตัวไหมว่า ***"ท่านได้รื้อฟื้นเรื่องที่จบไปแล้วขึ้นมาทำใหม่ อย่างผิดธรรมวินัย ไม่ปฏิบัติตามวินัยบัญญัติของพระพุทธเจ้า"***

อาตมาเห็นว่า ***"นี่แหละ...เป็นการไม่เคารพหลักธรรมะของพระพุทธเจ้า"***
และอาตมาก็ไม่อธิบายอย่างเขา เพราะ **"นานาสังวาส" ไม่ใช่เรื่องต้องสึก !**
เห็นไหมหลัก "นานาสังวาส" เดียวกันนี้แหละ ก็ยังอธิบายไปคนละอย่าง !

● "นานาสังวาส" เกิดแล้ว เป็นแล้ว

เมื่อเกิด "นานาสังวาส" ก็จะมีความต่างกัน คือ...*ทิฐิต่างกัน กรรมต่างกัน อุเทศต่างกัน สิกขาบทไม่เสมอกัน คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา-ไตรสิกขา...ไม่เสมอกัน*

"ทิฏฐิต่างกัน" นี่ *ก็เห็นชัดแล้วใช่มั้ย ความเห็นทางด้านโน้น กับด้านเรานี้...ต่างกัน ใครๆ ก็รู้แล้ว เพราะขณะนี้...กำลังถกกันอย่างกะอะไรดี*

"กรรมต่างกัน" ก็คือ *การกระทำ-พิธีกรรม-พฤติกรรม-กิจกรรม-ปฏิปทา ต่างกัน พวกเราก็กระทำอย่างนี้ ฝ่ายโน้นก็กระทำอย่างโน้น*

"อุเทศต่างกัน" คือ *การเอาหัวข้อหลักธรรม ความเห็นในธรรมวินัย ยกขึ้นมาแสดง-ชี้แจง-อธิบาย-ตีความ...ให้ยึดถือปฏิบัติต่างกัน นั่นคือ...*

การยกหัวข้อขึ้นแสดง **ปาติโมกข์ ๒๒๗ ข้อ** เราไม่ได้ต่างกัน เหมือนกัน
แต่ **การชี้แจงปาติโมกข์** คือ *อุเทศ-การแสดง-อธิบาย-ขยายความ...ต่างกัน ฉะนั้น พฤติกรรมการทำปาติโมกข์...ก็ต่างกัน เพราะว่า* ***"แปลไม่เหมือนกัน"***
และ **"วจีกรรม"** นั่นเอง ก็ย่อมต่างกันแน่ๆ

เมื่อเกิดลักษณะดังกล่าวอย่างนี้...จริง ก็ต่างกันแล้ว...จริงๆ
*ทางเรา (คณะสงฆ์อโศก) ก็บอกว่า "เกิด **นานาสังวาส** ขึ้นแล้ว...ตามธรรมวินัย"*
แต่เขาก็ดึงดัน ไม่ยอมรับว่า "เกิดขึ้น...ต่างกันแล้ว"
ซึ่งเรื่องนี้เป็นธรรมดาต้องมีอย่างนี้ ก็เพื่อพิสูจน์ **"ความจริง"** จากความจริง
ถ้าอาตมา...**ดี** อีกฝ่ายก็...**ดี** ต่างก็ต้องเป็น **"ศีลสามัญตา-ทิฐิสามัญตา"** *แล้วจะทะเลาะกันไหม ? ก็ต้องไม่ทะเลาะกันใช่ไหม ?*
ฉะนั้น **ประกาศความจริงได้เลย ต่างไม่เหมือนกันแล้ว ทิฐิ-กรรม-อุเทศ...ต่างกัน ศีลสิกขา-จิตสิกขา-ปัญญาสิกขา...ไม่เสมอสมานกันแล้ว**
ลักษณะต่างกันอย่างนี้ ก็คือ "นานาสังวาส" นั่นเอง !

อาตมากล่าวอย่างนี้ จงฟัง แล้วเอาไปพิสูจน์พิจารณา ฝ่ายไหนประกาศ "ความจริง" เป็น "ธรรมวาที" ก็เคารพฝ่ายนั้น คุณเลือกเอาเองตามภูมิปัญญา

● "นานาสังวาส" สมัยพุทธกาล

ในสมัยพุทธกาล ตามนิติประเพณี หรือพฤติประเพณีของ "พระพุทธเจ้า"

เมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ *ที่ต่างก็มีความเชื่อ-ความเห็น-การกระทำที่ต่างกัน เกิดขึ้นแล้ว* ...ก็มีผู้ไปกราบทูล **"พระพุทธเจ้า"** ให้ทรงตัดสิน

"พระพุทธเจ้า" ฟังเรื่องราวแล้ว ก็ตรัสเพียงว่า *"นี่เป็น **'นานาสังวาส'** กัน เมื่อเป็น **'นานาสังวาส'** ก็ต่างคน-ต่างทำ ไม่ทรงตัดสิน"*

ประชาชน ก็ทักท้วงอีกว่า *"เอ้า ! แล้วจะเคารพพระ-จะไปฟังธรรม พวกไหน-ฝ่ายไหน ดีล่ะ ! แล้วพระพวกไหนถูก-พวกไหนไม่ถูก ?"*

"พระพุทธเจ้า" ก็ว่า *"ให้ไปทำบุญ-ทำทาน-ใส่บาตร-ฟังธรรม ทั้ง ๒ ฝ่าย"*

เมื่อฟังธรรมแล้ว ฝ่ายไหนจริงเป็น "ธรรมวาที" *อธิบายเข้าใจ-สอนเข้าหลัก-เรื่องราวเข้าท่า...***ก็ให้ศรัทธาเลื่อมใสฝ่ายนั้น** ถ้าพิสูจน์แล้ว*...ไม่จริง-ไม่เข้าหลัก-ไม่เข้าท่า* ...ก็ไปพิสูจน์หาความจริงอีกฝ่ายหนึ่ง จะต้องอุดหนุนจุนเจือกันไปอยู่อย่างนั้น

นี่คือ **"พฤติประเพณี"** หรือ มี **"นิติประเพณี"** ซ้อนอยู่ด้วย

ทีนี้ใน "นิติประเพณี" ที่ชัดเจนขึ้นอีก "พระพุทธเจ้า" ตรัสยืนยันว่า

*...ฝ่ายที่กล่าวหา หรือผู้สนับสนุนฝ่ายที่กล่าวหา กับ ผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้สนับสนุนผู้ถูกกล่าวหา **เกิดเป็น ๒ ฝ่าย ขึ้นแล้ว** คือ ต่างฝ่าย-ต่างมีพวก*

*ทั้ง ๒ ฝ่าย **ถ้าจะทำการประชุม เพื่อตัดสินความอันใด** หรือ **พิจารณาธรรมอันใด ก็จงทำแต่ฝ่ายของตน แต่ละฝ่ายเท่านั้น ย่อมเป็นธรรมของตนๆ**...*

คือ ***ให้ทำได้ขนาดนี้*** *ก็จะไม่เกินเลย-ไม่กำเริบเสิบสาน-ไม่มากเรื่องมากราว-ไม่รุนแรงเกินไป หรือว่าหนักอะไรเกินไป เรียกว่ **"อกุปป"** (ไม่กำเริบ, ไม่หวั่นไหว, ถาวร)*

ต่างคน-ต่างทำ ตามสมควรแก่ฐานะ ถือว่า..."*เป็นธรรมของฝ่ายตน*"

พระบาลีว่า **"อกุปปา"** แปลในพระไตรปิฎกเป็นเนื้อความว่า ***"ไม่หวั่นไหว"***

อาตมาเห็นว่า *"แปลว่า...ไม่หวั่นไหว ก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง"*

อาตมาแปล **"อกุปปา"** ว่า ***"ไม่กำเริบเสิบสาน" จะดีกว่า***

ฝ่าย ก. เห็นอย่างนี้ ฝ่าย ข. เห็นอย่างนั้น ก็ต่างคนต่างประชุมของตัวเอง

อย่าเอาการประชุมนี้ มติของที่ประชุมนี้ มาตัดสินฝ่ายนั้น ถ้าฝ่ายไหนทำ...ถือว่า **"อาบัติ"** นี่โดยหลักของธรรมวินัย

กรณีการเกิด **"นานาสังวาส"** ขึ้นแล้ว **"พระพุทธเจ้า"** มีกฎระเบียบ ไม่ให้

ร่วมประชุมเพื่อตกลงตัดสินอะไรกันข้ามฝ่าย เพราะจะทะเลาะกันไปมากมาย !

ฉะนั้น การตั้ง "คณะการกสงฆ์" ขึ้นมาตัดสินความ "คณะสงฆ์อโศก" ตาม ที่การกสงฆ์ทำอยู่นี่ ดื้อ ! คือ *ทำเหมือนไม่รู้เรื่อง เลี่ยงไม่ปฏิบัติตามธรรมวินัย* **โดยไม่ยอมรับ** คณะสงฆ์อโศก **กับ** คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม **เกิด "นานาสังวาส" แล้ว**

ทำอย่างนี้ **ละเมิด "ธรรมวินัย" ของ "พระพุทธเจ้า" อาบัตินะ !**

ทำเป็นไม่รู้ว่า ***"นานาสังวาส"*** *มีบัญญัติอยู่ที่ไหน ?* ***"ศาสนาพุทธ"*** *มีด้วยเหรอ ? แล้วไปเข้าใจ* ***"นานาสังวาส"*** *เป็น* ***"นิกาย"***

...เฮ้อ ! ตัวเองไม่เข้าใจ **"นานาสังวาส"** แล้วก็พูดออกมาได้ เห็นมั้ย !

พฤติกรรมที่เป็น "นานาสังวาส" กับ "สังฆเภท" ก็ต่างกัน

"นิกาย" เป็น **"สังฆเภท"** ใครทำก็บาปหนานะ ! **"พระพุทธเจ้า"** ไม่มีหลักเกณฑ์ปฏิบัติ ตัดสินลง **"อนันตริยกรรม"** ไปลูกเดียว

เขาซิ ! ทำ "สังฆเภท" กับอาตมา ทุกวันนี้เราเข้าไปคบหาสมาคมด้วย ก็ไม่ยอมรับอะไรๆ ต่างๆ ลักษณะพฤติกรรมที่เขาทำ **จะแยก-จะแตก...ให้ขาด** ใช่มั้ย !

ส่วนเราสิ ! พยายามประสาน-ประนีประนอม นี่คือ "นานาสังวาส"

● "นานาสังวาส" ยังสมานกันได้

"นานาสังวาส" ยังพยายามพิจารณาประสานกัน พอที่จะปรับสิกขาเข้าหากันได้ การชี้แจงขยายความ *(อุเทศ)* เมื่อฟังกันรู้เรื่อง ก็เกิดเข้าใจศรัทธาเลื่อมใสกันขึ้นมาได้ ก็จะเป็นกรรม มีพฤติกรรม มีกิจกรรม มีพิธีกรรม เข้ากันได้

เช่น *พิธีกรรมสวดมนต์ของเรา ไม่ต้องมีดอกไม้-ธูป-เทียน อาตมาไปในวัดพระแก้ว เขาจุดดอกไม้ธูปเทียนบูชา...เขาก็ทำไป เราไม่กระทำร่วมด้วย เราก็ไม่ได้ทัดทานว่าเขา ไม่ได้ไปห้าม ไม่ได้ไปกล่าวจาบจ้วงเขา อาตมาก็แค่กราบพระแก้วมรกต ถ้าเขาเห็นดีด้วย-เอาด้วย อย่างนี้...ก็เป็น* ***"สมานสังวาส"*** *ขึ้นมา* เป็นต้น

หลักการของ "นานาสังวาส" นั้น ลึกซึ้งยิ่งกว่า "อนุญาโตตุลาการ" อีก

คือ *ไม่ให้ตั้งคณะขึ้นโดยเอา ๒ ฝ่าย มาผสมกันเป็นคณะที่จะทำสังฆกรรม*

หมายความว่า *"สภาสงฆ์ จะต้องมีคณะปูรกะ" (ผู้เต็ม ผู้ครบ)*

"คณะปูรกะ" หมายความว่า *"ถ้าสังฆกรรมนี้ จะต้องใช้สงฆ์ ๑๐ รูป หรือ ๒๐ รูป ถึงจะครบองค์สงฆ์ ก็ต้องมีให้ครบ จึงจะทำสังฆกรรมได้"*

เมื่อเกิดการขาดคณะสงฆ์ที่จะทำสังฆกรรมนี้ขึ้นมา ห้ามเอาสงฆ์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ที่ **"นานาสังวาส"** เข้ามาผสม เพื่อเติมให้ครบองค์คณะสงฆ์ตามหลักเกณฑ์ แม้จะเต็มใจยินดี ก็ถือว่า ***"สังฆกรรม"*** *นั้น* ***"โมฆะ"*** *ขืนทำลงไป* ***"อาบัติทุกกฏ"***

สงฆ์ก็มีอยู่ ๒ ฝ่าย **"นานาสังวาส"** กับ **"สมานสังวาส"** มีสงฆ์ที่แยกกัน กับรวมกันจริงๆ เข้าข้างใดข้างหนึ่งเท่านั้น จะเข้าด้วย ๒ ข้าง ไม่ได้ หรือไม่เข้าข้างฝ่ายไหนเลย ก็ถือว่า "ไม่มี" เพราะจะต้องแยกกันด้วย "กรรม-อุเทศ-ทิฐิ"

จะไปเอาสงฆ์ฝ่าย ๓ ที่เป็นกลาง เป็นสงฆ์ **"อนุญาโตตุลาการ"** เอาจากที่ไหนล่ะ ไม่มี ! ถึงบอกว่า **"นานาสังวาส"** ลึกซึ้งยิ่งกว่า **"อนุญาโตตุลาการ"**

ขณะนี้ "ธรรมยุต" กับ "มหานิกาย" ก็คือ "นานาสังวาส" โดยธรรมชาติแท้ๆ ที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ไม่ได้ศึกษากันจริงจังในเมืองไทย

และก็ยังไม่เข้าใจกันว่า ***"ธรรมยุต"*** *กับ* ***"มหานิกาย"*** *เป็น* ***"นานาสังวาส"***

เดี๋ยวนี้ก็ยังเข้าใจกันว่า *เป็น* ***"นิกาย"*** *นี่คือ "ความไม่เข้าใจต่อสภาวะต่อพฤติกรรม...ที่เป็นจริง" เรียกว่า "ยังไม่ได้ศึกษาให้เข้าใจถึงแก่นแท้"*

หลักการ **"สมานสังวาส"** ก็ไม่ได้นำมาใช้ ไม่ได้เอามาศึกษา ทั้งๆ ที่จบเปรียญ ๙ กันไปหลายร้อยหลายพันคนแล้ว

เรื่องนี้อาตมายกขึ้นมาอธิบาย แล้วเขาจะได้สำนึก-จะได้ศึกษากันแค่ไหน ?

เมื่อก่อน "ธรรมยุต" กับ "มหานิกาย" ทะเลาะกันยิ่งกว่านี้ !

แต่ด้วยความแน่นเหนียวของ **"ศาสนาพุทธ"** ในเมืองไทย บุคคลบางกลุ่มหมู่ก็รู้สึกตัวกัน และมีความพยายามที่จะประนีประนอมประสานสมานกันเข้า ต่างก็พยายามปรับเข้าหากัน โดยไม่ติดยึดความเป็น **"ธรรมยุต"** หรือ **"มหานิกาย"** มีความมุ่งมั่นที่จะสมานกัน ให้เป็น **"สมานสังวาส"** ให้ได้ จนกระทั่งมีความสัมพันธ์เป็นไปอย่างทุกวันนี้ ก็น่านับถือ ไม่แตกเป็น ๒ เสี่ยง กลายเป็นสังฆราช ๒ องค์

ส่วนพวกที่ยังติดยึดอยู่ ยังเข้ากันไม่ได้อยู่ ก็เป็น "นานาสังวาส" อยู่จริงๆ ยังลงโบสถ์ร่วมกันไม่ได้ ทำ **"สังฆกรรม"** ร่วมกันไม่ได้ ไม่ยอมร่วมพิธีกรรมกันอยู่ก็มากมาย เกิดจาก **"จิตวิญญาณ"** คือ *จิตใจไม่ยอมรับกันจริงๆ ก็ไม่ยอมรับกัน*

และเมื่อใดก็ตาม ที่ยังเข้ากันไม่ได้จริงๆ **พระพุทธองค์** ก็ให้ต่างฝ่ายต่างแยกกันอยู่ เป็น **"นานาสังวาส"**

แล้วเมื่อใดที่สามารถปรับ **"ทิฐิ"** เข้ากันได้ ก็ให้กลับเข้ามา

รวมกันอย่างเดิม เป็น **"สมานสังวาส"**

*(**"สมานสังวาส"** คือ ผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันได้ ผู้ทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกันได้)*

เรื่อง "นานาสังวาส" นี้ ไม่ใช่เรื่องเล็ก อาตมาวิเคราะห์ให้เห็นมุมเหลี่ยม กลับไปกลับมาได้ แม้ไม่ใช่นักอ่านเรียนรู้อะไรมาก แต่ก็อธิบายให้รู้ได้โดยละเอียด

อาตมาจึงพูด หรือให้สัมภาษณ์ใครๆ ก็บอกไปว่า...***อาตมาจะต่อสู้โดยอาศัยหลักธรรมวินัย เรื่อง "นานาสังวาส"***

● "นานาสังวาส" ห้ามก้าวก่าย

ถ้าเข้าใจหลัก "นานาสังวาส" เมื่อเป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็พิสูจน์สัจธรรมของแต่ละฝ่าย ค้านกันไม่ได้ ! ประท้วงกันไม่ได้ !

ยิ่งจะมาพิจารณาความอธิกรณ์กัน ทำสังฆกรรม **"อธิกรณสมถะ"** พิจารณาตัดสินกัน ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่ **"ผิดธรรม-ผิดวินัย" ชัดๆ !**

เพราะแม้แต่เข้าประชุมกัน-ค้านกัน-ท้วงกัน เพื่อที่จะถกกันเรื่องอะไรก็แล้วแต่ จะเป็น **"อนุวาทาธิกรณ์"** เป็น **"วิวาทาธิกรณ์"** ก็ยังทำไม่ได้เลย !

ฉะนั้น การตั้ง **"คณะการกสงฆ์"** ขึ้นมา เพื่อพิจารณาความตัดสินอย่างที่ทำกันอยู่นี้ จึงทำไม่ได้ตาม **"พระธรรมวินัย"** ของ **"พระพุทธเจ้า"**

"คณะการกสงฆ์" ของ **มหาเถรสมาคม** จึงได้กระทำการล่วงล้ำละเมิดข้อกำหนดของ **"พระพุทธเจ้า"** เป็น **"อาบัติทุกกฏ"**

"ทุกกฏ" คือ *"ละเมิดกฎที่ **พระพุทธเจ้า** ตราไว้ ต้องปลงอาบัติทุกกฏ"*

ดังนั้น ที่ **"คณะการกสงฆ์"** ทำกับเรานี่ *"ผิดทุกกฏ ผิดธรรมวินัย"*

เมื่อ **ผิดธรรมวินัย** ก็ **"โมฆะ"** แล้ว ! ตัดสินอะไรเราไม่ได้ !

ถ้าต่างยอมรับหลัก **"นานาสังวาส"** กัน เรื่องก็จะไม่เกิดมากมายอย่างนี้

แต่เขาไม่ยอมรับ ถือตัวใหญ่ แล้วก็สั่งการ *(กำเริบเสิบสาน)* **จนกระทั่งเราถูกข่มขี่-เบียดเบียน...สั่งจับ ! ตำรวจก็ทำตามด้วยนะ ! เพราะเขาไม่รู้เรื่องธรรมวินัย**

พวกเราก็ต้องโดนจับเอาไปกักขัง *นี่...เป็นการลิดรอนอิสรเสรีภาพของเรา*

อย่างที่เขาออกข่าวมาแล้ว เขาใช้มาตรา ๒๗ สั่งการได้เลยว่า *"เราผิดธรรมวินัยเป็นอาจิณ"* มาว่าเราผิดธรรมวินัย เราก็ว่าเราถูก แล้วเราผิดยังไงล่ะ ?

ว่ากันจริงๆ นะ ทางโน้นสิผิด ! เพราะโดยสัจจะ...ว่ากันไม่ได้-ตัดสินกันไม่ได้

"พระเทพเวที" *(ประยุทธ์ ปยุตฺโต)* จึงตีทิ้งเลย ไม่พูดถึง-ไม่อธิบาย-ไม่ตอแย กับหลักการ **"นานาสังวาส"** เลย พูดได้ที่ไหนล่ะ ! พูดก็แพ้ซิ ! เพราะตำราเล่มเดียวกัน ภาษาบาลีก็มี ภาษาไทยก็แปลออกมาชัดเจน ใครบ้างล่ะอ่านไม่ออก

พวกเขา จึงยอมรับหลักการ **"นานาสังวาส"** ไม่ได้ไง !

แม้ไม่เป็น "นานาสังวาส" ต่อให้เป็น "สมานสังวาส" เขาก็ยังทำผิดธรรมวินัยอยู่ดี ในเรื่อง "นิคคหกรรม" กรณี...ว่าความ-ตัดสินความ...ข้างเดียว !!!

เพราะฉะนั้น ขอถามหน่อย **พ.ร.บ.คณะสงฆ์ มาตรา ๑๘** *"มหาเถรสมาคม มีอำนาจหน้าที่ปกครองคณะสงฆ์ให้เป็นไปโดยเรียบร้อย เพื่อการนี้ให้มีอำนาจตรากฎมหาเถรสมาคม ออกข้อบังคับ วางระเบียบ หรือออกคำสั่ง* ***<u>โดยไม่ขัด หรือแย้งกฎหมาย และพระธรรมวินัย</u>*** *ใช้บังคับได้"*

เรื่องนี้ ท่านได้ทำสมบูรณ์ถูกต้องตามกฎหมายแล้วยัง ?

เมื่อทำยังไม่สมบูรณ์ถูกต้อง นั่นก็คือ ***กฎหมายก็ทำไม่ถูกต้อง ! หลักธรรมวินัยก็ไม่เอา !*** *พวกท่านก็เล่นลิเกเก๊ๆ กันอยู่อย่างนี้เอง*

● "นิคคหกรรม" ไม่สมบูรณ์

"<u>นิคคหกรรม</u> ต้องมีหมู่สงฆ์ พร้อมหน้าบุคคล พร้อมหน้าวัตถุ พร้อมหน้าธรรมวินัย" ***ไม่สมบูรณ์ ก็คือ ไม่พร้อมหน้า ไม่เป็น "สัมมุขาวินัย"***

"<u>พร้อมหน้าบุคคล</u>" คือ *มีทั้ง ผู้กล่าวหา และ ผู้ถูกกล่าวหา พร้อมหน้าโจทก์และจำเลย หลักฐานบุคคล หลักฐานคำพูด ก็ต้องมีทั้ง ๒ ฝ่าย*

"<u>พร้อมหน้าวัตถุ</u>" คือ *ต้องมีหลักฐานพยานอะไรๆ ต่างๆ นานา พร้อมหน้าพยาน ผู้สนับสนุนโจทก์ และจำเลย ก็จัดเข้ามาในหลักฐาน ถือว่า เป็นหลักฐานวัตถุ*

"<u>พร้อมหน้าธรรมวินัย</u>" ก็คือ *ทำถูกต้อง...ตามธรรม-ตามวินัย*

"สัมมุขาวินัย" คล้ายๆ กับหลักกฎหมายของโลก คือ...*ผู้ที่จะเข้าไปว่าความเป็นคณะการกสงฆ์ หรือคณะองค์ประชุม ต้องบริสุทธิ์ ต้องเป็* ***"พระปกตัตตะ"*** *(คือ* ***"พระบริสุทธิ์"*** *ปกติ ไม่มีอาบัติคา ไม่มีอาบัติติด)* คือ *มีอาบัติใดๆ ไม่ได้เลย แม้มีเงิน-มีทอง ก็ถือว่า ต้องอาบัติ* ***"นิคสัคคียปาจิตตีย์"***

เรื่องเงินนี่ชัด ! พระทางเถรสมาคมผิดอยู่ทั้งนั้น แล้วไปนั่งเป็นผู้ตัดสินความอยู่ ทำไม่ได้นะ ! หรือตรวจสอบกันจริงๆ พระพวกนี้มาสเตอร์เบทกันเท่าไหร่ แล้ว

ไม่ปลงอาบัติกัน ! แม้แค่โทรศัพท์เกี้ยวผู้หญิง ก็สังฆาทิเสสนะ ! รู้หรือเปล่า ?

นี่คือ **"หลักการแห่งพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า"**

แต่ที่ทำกันอยู่นี่ เอาหลักฐานของตัวเอง เป็นของคุณฝ่ายเดียวหมดเลย !?!

(นักข่าว) พระเทพเวที ให้สัมภาษณ์บอกว่า "พ่อท่านปฏิเสธที่จะไปร่วม" ...บอกว่า "อาตมาปฏิเสธ" นี่คือ "การพูดปด" เพราะยังไม่เคยขอมา

(นักข่าว) คือ ท่านคาดว่า...

*...คาดว่าได้เหรอ ต้องทำให้พร้อมหน้า **"ธรรมวินัย"** คาดว่าเอาไม่ได้ นี่เรื่อง **"ธรรมวินัย"** นะ มีหลักอยู่ ไปตัดสินกระทำลงอย่างที่คาดว่าได้อย่างไร ?*

เราจึงไม่มีโอกาสได้เข้าไปชี้แจง เป็นการตัดสินความลับหลัง ไม่ให้ จำเลยได้อ้าง-ได้ยก-ได้พูด-ได้กล่าว-ได้ชี้แจง-ได้ยืนยัน-ได้พิสูจน์ตัวเองบ้างเลย

ซึ่งโดยหลักสากลแล้ว เขาก็ไม่ทำกันอย่างนี้ !?!

จึงเห็นชัดว่า *"ไม่ชอบมาพากล ไม่ยุติธรรม เป็นการทำโดยผิดพลาด"*

แต่...ไม่มีปัญหาอะไร ก็เป็นอย่างนี้แหละ ประวัติศาสตร์บอกเรามากมาย

อาตมาไม่ได้ประหลาดใจนะ ถูกจับเข้าคุก...ก็ดี *เพราะจะเกิดปฏิกิริยาในสังคม ได้มีการศึกษาอะไรขึ้นมาบ้าง ก็ได้ประโยชน์อย่างหนึ่ง เราก็เสียสละหน่อย*

● "นานาสังวาส" ต้องทำให้ถูกธรรม

อาตมาประกาศ"นานาสังวาส" ขอลาออกมาอย่างถูกต้องตามหลักธรรมวินัย ตั้งแต่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ชัดเจนทุกอย่างตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘

และก็มีหลักฐานเป็นหนังสือรับรองยืนยัน ทั้งจากหน่วยงานศาสนา-ราชการ-รัฐวิสาหกิจ ที่ทั้งรับรู้และมีมติตรงกันชัดว่า ***"คณะสงฆ์สันติอโศก ไม่อาจจะร่วมทำ "สังฆกรรม" กันได้ กับคณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"*** *(อ่านเพิ่มเติมได้ใน ภาค ๓ บทที่ ๗)*

กรณีที่พูดกันว่า *"ได้บัพพาชนียกรรม (ขับไล่) เราแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๒"*

พวกท่านจะมากล่าวโทษขับไล่อะไรกันอีก มารื้อฟื้นคดีอย่างนี้ รื้อฟื้นไม่ได้

หลังจากเราลาออกไปอย่าง**"นานาสังวาส"** จะมาประท้วง-คัดค้าน-ตู่ท้วง-ขับไล่-กล่าวโทษ-อธิกรณ์ หรือทำสังฆกรรมอะไรข้ามฝ่าย ระหว่าง **สงฆ์มหาเถรสมาคม** กับ **"สงฆ์สันติอโศก"** ไม่ได้ ! ขืนทำ...ก็เป็นอาบัติ ! เป็นโมฆะสูญเปล่า ! เป็นการไม่เคารพบทบัญญัติธรรมวินัยของ **"พระพุทธเจ้า"** ในเรื่อง **"นานาสังวาส"**

นี่คือ **ประเด็นของปัญหา !!!**

ดังนั้น หลังจากที่เราประกาศ "นานาสังวาส" สำเร็จสมบูรณ์เรียบร้อย ถูกต้องตามธรรมวินัยแล้ว จะมาฟ้องร้องด้วยหลักธรรมวินัย **ทำปกาสนียกรรม ทำบัพพาชนียกรรม** หรือฟ้องร้องเอาขึ้นศาล ทำอะไรๆ เรา หลังจาก พ.ศ. ๒๕๑๘ **ไม่ได้ !** ขืนทำก็เป็นโมฆะ-ทำไปก็สูญเปล่า-ไม่เป็นผล-ใช้บังคับไม่ได้ทั้งนั้น

แต่เราก็ยอม ! แม้ทำไม่ได้ เราก็ยอมให้ทำ !

ดูสิ ! บังคับกันทุกอย่าง อาตมาต้องอ่อนน้อมถ่อมตน แล้วก็ยอมมาตลอด

แต่อาตมาสงสาร "สัจธรรมความจริง" ที่จะถูกบิดเบือน-บิดพลิ้วไป

นี่เป็น **"ศรัทธา และปัญญา"** ของอาตมา จะผิดถูกอย่างไร ก็รับกรรมอันนี้ของอาตมาเอง ถ้าเป็นอกุศลกรรมทุจริตบาปเป็นมิจฉาทิฏฐิ อาตมาก็รับบาปนั้นเอง

อาตมาก็ขอพูดบ้างตามหลักธรรมวินัย **"ทิฏฐาวิกัมม์"**

"ทิฏฐาวิกัมม์" คือ *"อาตมาขอพูดขอสาธยายความจริง เพื่อยืนยันแถลงความจริงให้ชัดเจน ซึ่งเป็นการแสดงความเห็นแย้ง ชี้แจงความเห็นที่ไม่ตรงกัน"*

อาตมาก็ขอพูดในขนาด **"ทิฏฐาวิกัมม์"** เท่านั้น

อาจกระทบกระเทือนฝ่ายโน้นบ้าง แต่ก็จำเป็นถึงครั้งคราว ก็ควรพูดให้รู้บ้าง แต่จะไม่พูดให้เกินขอบเขตไป จนกระทั่งรุนแรงเอาจริงจังเป็นเรื่องต้องชนะ ! พูดไปแล้ว อาตมาก็ต้องยอมแพ้อยู่เหมือนเดิมอีกนั่นแหละ !

อาตมาไม่เอาชนะคะคานหรอก ถ้าไปดึงดันเอาชนะ ก็ต้องโต้เถียงกัน อย่างเกิดเรื่องราวทะเลาะวิวาท ไม่สงบสุขสันติ อย่างนี้อาตมาไม่ทำ !

เพราะเป็นการทำเกินเขตของ **"ทิฏฐาวิกัมม์"** ไปแล้ว ไปเข้าข่าย **"ปฏิกโกสนา"**

"ปฏิกโกสนา" คือ *การกล่าวคัดค้านกันอย่างจังๆ การพูดแย้ง การประกาศประท้วงกันจังๆ การปฏิเสธ การห้ามแรงๆ การดูหมิ่น ดูแคลน ย่ำยี โต้ตอบ จนถึงขีดถึงขั้น **"เอาเรื่อง"** จน **"เป็นเรื่อง"** (เลยขอบเขตของ **"ทิฏฐาวิกัมม์"** ดังที่ **มหาเถรสมาคม** ได้กระทำต่อ **คณะสงฆ์ชาวอโศก** ด้วยการหาเรื่อง-เอาเรื่อง-จนเป็นเรื่อง)*

การที่ **"มหาเถรสมาคม"** **รื้อฟื้นเรื่อง** ละลาบละล้วง-โต้แย้ง-คัดค้านเราอย่างจังๆ ถึงขั้นฟ้องร้องเป็น **"อธิกรณ์"** ก็ทำผิดหลักธรรม เข้าข่าย **"ปฏิกโกสนา"** การกระทำกับเราอย่างนี้ ก็ผิดวินัยข้อนี้ด้วยเหมือนกันเป็น **"อาบัติ"**

หรือแม้แต่ **"องค์คณะสงฆ์"** ของ **"มหาเถรสมาคม"** ที่เอาทั้ง **มหานิกาย** ทั้ง

ธรรมยุต มาร่วมทำ **"สังฆกรรม"** กัน ก็ทำผิดหลักของ **"คณะปุรกะ"**

นั่นคือ *"องค์คณะพิจารณาความคดี จะเอาสงฆ์ต่างคณะมาร่วมกันไม่ได้ แม้เพียงองค์เดียว เพื่อให้เต็มคณะ ก็ทำไม่ได้"*

แต่นี่เอามาร่วม **"สังฆกรรม"** กัน **เพื่อทำคดีสันติอโศก** เป็นร้อย-เป็นพัน !

และแม้ "พิจารณาคดีความ" ก็ยังทำลับหลัง ไม่ได้เอาอาตมาเข้าไปร่วมฟังคำชี้แจงอะไรเลย... และก็ทำผิดหลัก "สัมมุขาวินัย" อีก !

แล้วยังมีอะไรๆ อีกหลายๆ อย่าง ที่ได้กระทำผิดหลัก **"ธรรมวินัย"**

ดังนั้น วิธีที่ **"มหาเถรสมาคม"** ได้ตั้ง **"คณะการกสงฆ์"** *(คณะสงฆ์ที่ทำการ)* ขึ้นมาคณะหนึ่ง โดยนำเอาสงฆ์ ๒ คณะ ทั้ง **ธรรมยุต** และ **มหานิกาย** มาร่วมกันกระทำ **"สังฆกรรม"** ในการ **"บัพพาชนียกรรม"** หรือ **"อธิกรณ์" อาตมา กับคณะสงฆ์สันติอโศก** นั้น *ท่านทราบไหมว่า...ท่านได้กระทำผิด **"ธรรมวินัย"** และไม่ใช่เรื่องของ **"การสมานฉันท์"** แต่นั่นเป็นการร่วมกัน **"รุมตี"***

● "สังฆเภท" ใครทำ ! ใครบาป !

"สังฆเภท" หมายความว่า *"เป็นคณะสงฆ์ที่แตกแยก-แตกกันแล้ว เป็นคนละพวก-คนละฝ่าย ไม่มีโอกาสที่จะประสานเข้าหากัน ไม่ปรับเข้าหากันแล้ว"*

แต่ **"นานาสังวาส"** นั้น หมายความว่า **"แตกต่าง"**

"นานาสังวาส" จึงไม่ใช่ **"สังฆเภท" !!!**

ทีนี้ "สังฆเภท" ก็มีลึกซึ้งอีกนะ ! เกิดโดยธรรมชาติอย่างไร ?

คือ เกิด **"นานาสังวาส"** ที่ความเห็นแย้งย้อน ก็ชักจะเข้มข้นขึ้นมา ความเมตตาอนุโลมที่จะพยายามปรับเข้าหากัน ก็ไม่มี ไม่ยอมกัน ต่างก็เห็นแก่ตัวจัด

และไม่มีประสิทธิภาพ ในการที่จะมี **"ปัญญาปทีปชลิโต"** ที่จะคัดเลือกว่า *"อันนี้ถูก อันนี้ผิด แล้วทำให้เกิดความเข้าใจกันให้ได้ ทั้ง ๒ ฝ่าย"*

ถ้าความโกรธแค้นทะเลาะวิวาทกันแก่กล้า มีความกระเหี้ยนกระหือรือ ต้องการจะปราบปรามกันลงให้ได้ หนักเข้าๆ อย่าว่าแต่ไม่ลงโบสถ์กันเลย จะแกล้งกันด้วยก็แยกกันจัด ไม่ใช่แค่แตกต่าง ถึงขั้นแตกแยกเป็น **"นิกาย"** จนเป็น **"สังฆเภท"**

ก็คือ ที่สุดถึงที่สุด ประสานกันไม่ได้เลย... ก็จะแยกกลุ่มกันไปเลย...

ถ้าถึงขีดนั้น ก็จะเป็นไปเองตามธรรมชาติ เป็น **"อนันตริยกรรม"** เป็นบาป

ของแต่ละฝ่ายเอง ใครทำความแตกแยก...ก็บาปใครบาปมัน ก็มีอย่างนี้ตลอดเวลา

คนใจคับแคบ **จะมีลักษณะ "สังฆเภท"** จะไม่ยอมอีกฝ่ายหนึ่งหรอก สุดท้าย ต่างคนต่างก็มีความคิดเห็นแตกต่างกันไป แตกแยกกันเลย ไม่พยายามประสานกันอีก ก็เกิดเป็น **"สังฆเภท"** ที่แท้ๆ อย่างนี้เป็นต้น

ใน "สังฆเภทสูตร" ท่านก็ตรัสไว้ชัดอีก กรณีผู้ที่ทำให้เกิดความแตกแยก หรือทำ "สังฆเภท" ขึ้นมา โดยไม่บาป โดยไม่ตกนรก !!!

คือ ลักษณะอย่างอาตมานี้ ถูกกล่าวตู่ว่า...เป็น **"สังฆเภท"** ไง

ก็คือ ผู้ที่อยู่ในฝ่ายสัจธรรมที่แท้จริง *(โดยญาณโลกๆ ไม่มีทางรู้)* แม้เราจะเป็นตัวก่อให้แยกออกมาจากมหาเถรสมาคม เราก็เริ่มต้นแยกออกมาแค่ **"นานาสังวาส"**

แต่ตอนนี้ *(ขอใช้ศัพท์ไทยโบราณ) เรากำลังถูกเขาถีบออกมา เขากำลังดันไล่เราออกมาให้ห่าง ให้เป็น **"นิกาย"** ให้เป็น **"สังฆเภท"** เลย (เขาเป็นคนทำนะ !)*

ฉะนั้น โดยสัจจะเท่านั้น จะตัดสินว่า *"ใครจะลงนรก หรือไม่ลงนรก"*

"สังฆเภท" ลงนรก !!! "นานาสังวาส" ไม่ลงนรก !!!

เพราะ **"นานาสังวาส"** เป็นธรรมชาติชนิดหนึ่ง ซึ่ง **"พระพุทธเจ้า"** ให้ **"สิทธิมนุษยชนสูงสุด"** เป็น **"พระปัญญาธิคุณ"** อันยิ่งใหญ่

● พระปัญญาธิคุณ (สิทธิมนุษยชนอันสูงสุด)

(จากหนังสือสู่อนาคต ฉบับที่ ๓๙๐ เมื่อ ๓๐ ส.ค. ๓๑)

ดร.สมชัย รักวิจิตร นักรัฐศาสตร์มีความเห็นต่อพุทธศาสตร์ว่า...

"...ธรรมะของพระพุทธองค์นั้น ลึกซึ้งมาก ความเข้าใจของพระที่เป็นปุถุชน นั้น เข้าใจได้ตามภูมิปัญญาของแต่ละบุคคล หรือตามจิตใจว่า *"ใครมีจิตสะอาดบริสุทธิ์ เข้าใจได้แค่ไหน"* แม้แต่สงฆ์บางองค์ที่บวชนาน หรือคงแก่เรียน ก็ไม่ได้หมายความว่า *"จะเข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์ทั้งหมด"* หรือบางคนอาจจะเรียนแก่ตำรามาก แต่จิตใจไม่บริสุทธิ์...ก็เข้าไม่ถึงอีก

การที่จะกำหนดให้ใครมีอำนาจในการตัดสินนั้น มันจะก่อให้เกิดความแตกแยก และดีไม่ดีคนตัดสินอาจจะเป็นคนที่ประพฤติไม่ถูกธรรมวินัยเสียเอง จะทำให้สงฆ์ที่ปฏิบัติดี ถูกกำจัดออกไปด้วย ท่านก็เลยไม่มอบอำนาจให้ใคร

ใครเห็นคำสอนของพระพุทธองค์อย่างไร ก็ปฏิบัติไปตามนั้นก็แล้วกัน

บุญของใคร คนนั้นก็ได้เอง ไม่ต้องไปเบียดบัง หรือบังคับฝ่ายอื่น

อันนี้ สมัยผมเรียนทางรัฐศาสตร์อยู่เมืองนอก ชาวต่างประเทศเขายกย่องว่า *"พระพุทธเจ้า เป็นนักปกครองประชาธิปไตย ที่เยี่ยมยอด"*

ที่ถือว่า ***"ทุกคนต้องการทำความดี มีสิทธิทำความดีในสิ่งที่ตนคิดว่า มันดี"*** แต่ไม่มีสิทธิที่จะบังคับความเชื่อหรือบังคับในการสร้างความดีของผู้อื่น

และด้วยเหตุผลนี้ **"ศาสนาพุทธเรา จึงไม่มีการฆ่ากัน !!!"**

ถ้าจะฆ่ากัน ! ก็แค่แย่งตำแหน่งเจ้าอาวาส ! (หัวเราะ)

*แต่ไม่ได้ฆ่ากัน ด้วยความเข้าใจใน **"พุทธธรรม"** ไม่เหมือนกัน..."*

.....ฯลฯ.....

เห็นไหมว่า...*แม้แต่ต่างประเทศอ่านพระไตรปิฎก พบหลักการปกครอง หรือหลักการสิทธิมนุษยชน เรื่อง "นานาสังวาส" ของ "พระพุทธเจ้า" ยังต้องอุทาน !*

โอ้โฮ...! ๒๐๐๐ กว่าปี **"พระพุทธเจ้า" มี "พระปัญญาธิคุณ" เลิศยอด !**

มีพระปัญญาเห็นก่อนมนุษย์สมัยใหม่นี้จะเห็น และได้กระทำไว้แล้วอย่างมีหลักฐานปรากฏเป็น **สิทธิมนุษยชนอันสูงสุด** เพราะท่านเข้าใจ **จิตวิญญาณมนุษย์**

เรื่อง "นานาสังวาส" นั้น ที่จริงเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งมาก เป็นสุดยอดหลักการที่สุดวิเศษ ของผู้ทรงภูมิระดับ...อัครอภิมหาอัจฉริยปราชญ์ คือ **"พระอนุตรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า"** แท้ๆ ผู้ที่จะเข้าใจเรื่องนี้ได้ละเอียดครบถ้วน...จึงยาก !

แต่อาตมาเข้าใจได้ทันทีในเรื่องนี้ เพราะอาตมามีฐานของปัญญา หรือมีฐานของความรู้นี้ ที่อยู่ในเนื้อหาเดียวกัน คล้ายๆ กันกับของ **"พระพุทธเจ้า"** แต่ไม่สูงเท่าก็แล้วกัน อาตมาถึงเข้าใจได้ !

โดยหลักการแล้ว อาตมาจึงมี **"สิทธิมนุษยชน"** ที่จะเชื่อถือว่า ***"ตนเองถูก และมีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติธรรมทางพุทธศาสนา...ในรูปแบบที่เห็นว่าตรงตามแนวทางของพระพุทธเจ้า"*** และอาตมาก็ย่อมมีสิทธิ์ที่จะคิดเห็นว่า ***"คนอื่นที่คิดเห็น หรือทำไม่ตรงกับอาตมานั้น 'ผิด' ได้เหมือนกัน"***

อาตมาเชื่อว่า ***"อาตมาไม่ได้กระทำผิดต่อสถาบันทางศาสนา หรือต่อรัฐ"***

และอาตมาขอยืนยันว่า อาตมามีสิทธิเต็มที่ที่จะนับถือ **"ศาสนาพุทธ"** เพราะ **"ศาสนาพุทธ" เป็นของสาธารณะ เป็นของสากล** ไม่มีคนหนึ่งคนใด หรือไม่มี

องค์กรหนึ่งองค์กรใด ไม่ว่าจะเป็นประเทศใดประเทศหนึ่ง มีสิทธิ์ที่จะจดทะเบียนสงวนสิทธิ์ **"ศาสนาพุทธ"** ไว้เป็นของตนแต่ผู้เดียวในโลกนี้

นั่นคือ **ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะถือว่า** *"ตนเป็นเจ้าของศาสนาพุทธ ชนิดมีลิขสิทธิ์เป็นเจ้าของเต็มที่แต่ผู้เดียว ซึ่งสามารถฟ้องร้องเอาเรื่องเอาผิดกับผู้ละเมิดสิทธิ์ได้"*

นอกจากอาตมาจะมีสิทธิ์นับถือ **"ศาสนาพุทธ"** ตามลัทธินิยมในทางศาสนาของอาตมาได้แล้ว อาตมายังต้องได้รับความคุ้มครอง *"มิให้รัฐกระทำใดๆ อันเป็นการรอนสิทธิ์ หรือประโยชน์อันควรมีควรได้ เพราะเหตุที่ถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในศาสนา หรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือแตกต่างจากบุคคลอื่น"* นี่ก็เป็นคำความที่ยืนยันอยู่ในกฎหมายรัฐธรรมนูญของไทย

● "นานาสังวาส" ธรรมชาติที่เป็นธรรม

(จาก น.ส.พ.ผู้จัดการปริทรรศน์ ฉบับวันที่ ๓-๔ กรกฎาคม ๒๕๓๒ โดย ชัยอนันต์ สมุทวณิช)

โลกของเรามีธรรมชาติ และธรรมดาที่แตกต่าง และขัดแย้งกันอยู่ในตัวเอง เสมอ ความเหมือนกันทุกอย่างโดยปราศจากความแตกต่าง ทำได้ก็โดยเครื่องจักรและสิ่งเหล่านั้น ก็ไม่อาจเรียกได้ว่า *"เป็นของธรรมชาติ"*

สิ่งที่เหมือนกันหมด มักจะไม่มีชีวิตจิตใจ ก็ดูหุ่นขี้ผึ้งที่ผู้ปั้นปั้นให้เหมือน คนที่สุดแล้วนั้น *สูงสุดที่ทำให้คนปั้นได้รับการยอมรับว่า "เก่ง" ก็อยู่แค่การที่คนดูคิดว่า หรือรู้สึกเข้าใจผิด ไปชั่วขณะหนึ่งว่า "เป็นคน" เท่านั้นเอง*

ความเข้าใจว่า <u>ธรรมชาติของสรรพสิ่งที่มีชีวิตในโลกนี้ คือ ความแตกต่าง</u> และความหลากหลายนั้น เป็นพื้นฐานที่จำเป็น และสำคัญที่สุด ในการเข้าถึง และจัดการกับปัญหาทั้งมวลของมนุษย์ และของระบบต่างๆ ไม่ว่า...จะเล็ก-หรือใหญ่ ไม่ว่า...จะเป็นระบบราชการ-หรือระบบธุรกิจ-หรือระบบต่างวัฒนธรรมกัน

หากเราไม่สามารถเริ่มต้นด้วยความเข้าใจในข้อนี้ได้

เราก็ไม่อาจเข้าใจสาเหตุแห่งความขัดแย้ง ที่เป็นธรรมดาของสังคมได้

ที่ว่า "รู้โลก เข้าใจโลก" จึงจะอยู่ในโลกร่วมกันได้อย่างเป็นสุข ไม่เบียดเบียนกันนั้น จึงเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นเบื้องแรก

ขั้นต่อไป คือ "ขั้นของการทำใจให้ยอมรับความเป็นจริงข้อนี้ให้ได้"

ปัญหาหลักของโลกเราทุกวันนี้ ก็คือ...

๑. คนไม่เข้าใจ **"ธรรมชาติ-ธรรมดา"** ของโลก จึงก่อปัญหา และไม่สามารถแก้ไขขจัดปัญหาให้ถึงแก่น แบบถอนรากถอนโคน หรือไม่อาจบรรเทา และจำกัดขอบเขตของปัญหาได้

๒. คนเข้าใจถึง **"ธรรมชาติ-ธรรมดา"** ของโลก แต่ไม่ยอมรับ และเมื่อเข้าใจแต่ยอมรับไม่ได้ ก็เท่ากับคงสภาพความขัดแย้งปัญหานั้นไว้ จนเรื้อรังนั่นเอง

ความยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์ และของศาสนาพุทธ อยู่ตรงความเข้าใจ และยอมรับความแตกต่าง ความหลากหลาย *(นานาสังวาส)*

เพราะศาสนาพุทธเอง เมื่อถือกำเนิดขึ้น ในสภาพการณ์ของสังคมอินเดียโบราณนั้น ก็เกิดขึ้นท่ามกลางความแตกต่างความหลากหลายของความคิด ความเชื่อ และความเข้าใจที่ผิดๆ ตลอดจนความเข้าใจถูกบ้าง ผิดบ้าง

"พุทธศาสนา" จึงเป็นทั้งปรัชญา และศาสนา มีคำสอนที่อธิบายทั้งธรรมชาติของโลก และธรรมชาติของมนุษย์ สามารถเชื่อมโยงกับส่วนย่อยได้อย่างดี และละเอียดพิสดาร

ความเข้าใจในกฎธรรมชาติ ที่เรียกว่า "ไตรลักษณ์" นั้น เป็นเพียงการปูพื้นฐานเบื้องแรกให้คนเรา เข้าใจธรรมชาติของสรรพสิ่งที่มีชีวิตเท่านั้น

แต่ก็ยังมีเงื่อนไขอีกต่อไปว่า *"เมื่อเข้าใจแล้ว ทำใจให้ยอมรับ **'ความจริง'** นี้...ได้หรือไม่"* เมื่อเข้าใจแล้ว ทำใจได้แล้ว จึงจะหาหนทางแก้ทุกข์ และความขัดแย้งต่างๆ ในสังคมได้

หากจะกล่าวว่า เหตุแห่งทุกข์ หรือเหตุแห่งความขัดแย้ง ก็คือ ธรรมชาติของมนุษย์ ที่มีความแตกต่าง-ความหลากหลาย ก็เห็นจะไม่ผิด เพราะหากปราศจากเสียซึ่งความแตกต่าง-ความหลากหลายแล้ว ก็จะไม่มีความขัดแย้ง

"ศาสนาพุทธ" จึงสอนให้เราเข้าใจเหตุแห่งความขัดแย้ง

และการดับความขัดแย้งนั้น ให้ได้อย่างเด็ดขาด ก็ต้องไม่มีความแตกต่าง แต่จะเป็นไปได้อย่างไรที่จะทำให้ธรรมชาติ กลายเป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรมชาติ

"ศาสนาพุทธ" จึงสอนให้คนเรามี "พรหมวิหารธรรม" เพื่อผ่อนคลายบรรเทาทุกข์อันเป็นธรรมดาโลกนี้ **"พรหมวิหารธรรม"** จึงเป็นธรรมที่มีความสำคัญยิ่งในการบรรเทาไฟที่โหมแรง และไหม้ลุกลามไปอย่างปราศจากขอบเขตจำกัด

เพราะมนุษย์เราเอง จิตของเราเป็นเชื้ออยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว การที่เรา

สร้างคุณธรรม ๔ ประการ ไว้ และยึดมั่นอยู่ในจิตใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จิตเราก็จะเป็นที่อยู่ของพรหม แทนที่จะเป็นที่สิงสถิตของ โลภะ โทสะ และโมหะ

<u>จิตที่เป็นพรหม</u> คือ "จิตที่เปี่ยมด้วย...เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา"

เป็นจิตที่ไม่ว่าง เพราะเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความปรารถนา และการช่วยเหลือให้ผู้อื่นมีความสุข โดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เรียกว่า *"ไม่มีที่ว่างสำหรับความเกลียด ความมุ่งร้าย การทำลายล้าง เพราะเต็มเปี่ยมด้วยเมตตา"*

"เมตตา" ต่างจาก "ความรัก" เพราะ "ความรัก" นั้น แคบกว่า "เมตตา"

เพราะ **"เมตตา"** เป็นด้านกลับของ **"ความรัก"** คือ ไม่เลือกที่รัก-มักที่ชัง **"เมตตา"** โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน **"เมตตา"** โดยเสมอหน้ากัน

มีแต่ **"เมตตา"** โดยไม่มี **"กรุณา"** ก็เปรียบเสมือนลม ที่ไม่พัดพาให้เกิดความเยือกเย็น เพราะ **"กรุณา"** คือ "ความเห็นใจ ความสงสาร จึงผลักดันให้เข้าช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นให้พ้นทุกข์"

อาจจะกล่าวได้ว่า **"เมตตา"** และ **"กรุณา"** เป็นส่วนของ **"พรหมวิหารธรรม"** ที่เป็นพลังขับดันให้มีการกระทำ เพื่อแก้ไขปัญหา

ส่วน **"มุทิตา"** และ **"อุเบกขา"** นั้น เป็นส่วนของธรรมที่คอยหล่อเลี้ยงให้ **"เมตตา"** และ **"กรุณา"** เป็นสายน้ำที่ไหล...อย่างใสบริสุทธิ์อยู่เสมอ

"มุทิตา" เป็นความชื่นชมยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น

และ **"อุเบกขา"** เป็นความมั่นคงหนักแน่นเหมือนขุนเขาใหญ่ ที่ไม่หวั่นไหวต่อความสุขของผู้อื่น **"อุเบกขา"** จึงไม่ใช่การว่างเปล่า หรือการวางเฉย

แต่ **"อุเบกขา"** หมายถึง *"ความมั่นคงหนักแน่น ที่จะเป็นรากฐานคอยประคับประคองจิตใจเรา"* ความมั่นคงนี้ ทำให้เกิดความมีใจเป็นกลาง แบบมั่นคง และมีพลัง ไม่ใช่เป็นกลาง...โดยว่างเปล่า แต่เป็นกลาง...อย่างเต็มเปี่ยมด้วยคุณธรรม เป็นความสงบที่เยือกเย็น และอบอุ่นในเวลาเดียวกัน

ตราบเท่าที่มนุษย์ และสังคมเรา ยังจะต้องอยู่อย่างมีปัจจัยธรรมชาติรอบนอก และภายใน "จิตใจ" ของเรา จึงต้องเคลื่อนไหวอยู่เสมอ

ลองคิดดูว่า ผลรวมของความไม่สงบทั้งมวลจะเป็นอย่างไร

ความสงบนิ่ง จึงไม่อาจมีได้ทั่วไป และอย่างสมบูรณ์

ความสงบนิ่ง มีอยู่ได้แต่เพียงบางส่วน และมีอยู่อย่างไม่สมบูรณ์

ส่วนที่เป็นแก่นแกนของสังคม อันได้แก่ สถาบันหลัก คือ สถาบันศาสนา จึงต้องเป็นแกนที่หมุนด้วยปัจจัย ที่กอปรด้วย **"พรหมวิหาร"**

ที่พูดกันว่า **ความสงบสยบความเคลื่อนไหว** นั้น น่าจะเป็นความจริงในหลายครั้ง ความสงบ จึงคือ การเคลื่อนไหวที่รุนแรง ยิ่งกว่าการเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น

"การแก้ปัญหา" ที่จะขจัดได้ถึงรากเหง้า ต้องมีทั้งความเข้าใจและการยอมรับ ใน "ความแตกต่าง-หลากหลาย" ควบคู่กันไป

"สูงสุด" คือ "ทำให้ความแตกต่าง-หลากหลายนั้น เป็นพลังด้านบวก แทนที่จะปล่อยให้เป็นความแตกแยก"

ความแตกต่างหลายอย่าง อยู่ในสภาพ "สมดุลอย่างมีพลัง" ได้ ดูธรรมชาติในป่าเป็นตัวอย่าง ไม้นานาพรรณ สัตว์นานาชนิด อยู่ได้อย่างสมดุล แม้ว่าจะมีลักษณะวิถี วงจรชีวิต จริตกิริยา ที่แตกต่างกันไป

ธรรมชาติต่างมี "พรหมวิหารธรรม" อยู่ในตัวของมันเอง จึงทำให้ "โลก" เติบโต-วิวัฒนาการมาได้ทุกวันนี้

ต่อเมื่อมนุษย์เริ่มแบ่งแยกความแตกต่าง แล้วฝืนธรรมชาติมากเกินขอบเขตที่ควรอาศัย กฎเกณฑ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นเอง กำหนดให้ความแตกต่างเป็นความเหมือนกันไปหมด เมื่อนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของความเสื่อม !

วันนี้ผมเดินไปในป่า หยิบใบไม้ร่วงใบหนึ่งมาพิจารณา แล้วกล่าว ขอบคุณธรรมชาติ ที่ยอมให้ใบไม้ร่วงหล่นอยู่บนพื้นดินทับถมเป็นปุ๋ยหล่อเลี้ยงลำต้น กิ่งก้าน และใบอ่อน ให้เจริญเติบโตงอกงาม คลุมแดด กันฝน เพื่อมิให้พลังธรรมชาติ ที่ผิดปกติในบางขณะ ถอนรากถอนโคนไม้ทั้งป่า...

● "นานาสังวาส" หลักการแห่งสิทธิมนุษยชน

"ศาสนาพุทธ" ถือเรื่อง "กรรม" เป็นเรื่องเอก-เรื่องใหญ่ "กรรม" จึงมีความสำคัญกับชีวิตของมนุษย์ตลอดกาลนาน จนกว่าจะ "ปรินิพพาน"

ยังไม่ปรินิพพาน **"กรรม"** ก็ยังมีผลอยู่ตลอดเวลา จะเป็นผลดี-ผลชั่วอย่างไร เราก็ต้องรับไปตาม **"กรรม"** ที่เราทำ เป็นเรื่องที่พูดกันชัดเจน

จึงจริงทีเดียว ที่ความเป็น **"พุทธ"** ต้องตามดูที่ **"ภาคปฏิบัติ"** และต้องทำ

ความเข้าใจกับหลัก **"ธรรมวินัย"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ให้ชัดๆ

ถ้าใคร **ปฏิบัติออก "นอกธรรม-นอกวินัย"** นั่นก็ไม่ใช่ **"พุทธ"**
ถ้าใคร **"ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ"** ตาม **"ธรรมวินัย"** นั่นก็ใช่ **"พุทธ"**
เรา **"ชาวสันติอโศก"** มั่นใจว่า **"เราทำตามธรรมวินัย อย่างสำคัญ"**

อาตมาทำงานศาสนา มาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ ก็มั่นใจว่า ***"อาตมาทำสิ่งที่ดี-ที่ถูก"*** เพราะอาตมาเชื่อมากที่สุด ก็คือ เรื่อง **"กรรม"** *(ถ้าทำกรรมใดไป แล้วเป็นความผิดบาป...ก็เป็นสิ่งที่ชั่วบาปอกุศลตามสัจจะ ถ้าเป็นความดี...ก็เป็นบุญกุศลตามสัจจะ)*

แต่ที่แย้งกันอยู่นี่ ก็แย้งกันที่ "ความเห็น" หรือ "ศรัทธา" และ "ปัญญา"
คือ *คนไหนที่เข้าใจโดยปัญญาตนเอง เมื่อเชื่อ และเข้าใจ หรือเห็นได้แค่นั้น แล้วก็เชื่อมั่นจริงๆ เข้าใจอย่างนั้นจริงๆ แต่ละคนก็แค่นั้นเท่านั้น ไปบังคับความฉลาดของคนไม่ได้ เพราะในเรื่อง* ***"ปัญญา ความเห็น ความเข้าใจ และศรัทธา"*** *ของแต่ละบุคคล เป็นจริตนิสัยของมนุษย์ ต่างคนต่างเฉลียวฉลาด จะมากจะน้อยอย่างไร ก็เป็น* ***"ความจริง"*** *ของแต่ละบุคคล*
ถ้า **เชื่อและเข้าใจต่างกัน** อย่างเป็นสิ่งที่แย้งกัน **ก็ต้องแย้งกันได้** เป็นสัจจะตามวิสัยที่เป็นจริง อาตมาจึงยกย่องเทิดทูนเชิดชู **"พระพุทธเจ้า"** มากที่สุด ในเรื่องที่พระองค์เข้าใจวิสัยของมนุษย์ และยอมรับความแตกต่างหลากหลาย

ดังนั้น เมื่อมีศรัทธา และปัญญาต่างกัน แล้วก็แย้งกัน ต่างคนต่างก็สุดวิสัย ของแต่ละคน **ก็ต้องอยู่ร่วมกันให้ได้** ต้องสามัคคีกันให้ได้ หรือสมานฉันท์กันอยู่
แล้ว **จะอยู่ร่วมกันอย่างไร** ก็ต้องทำความเข้าใจในธรรมะของ **"พระพุทธเจ้า"** ให้ดีๆ พระพุทธองค์ตั้งหลัก **"นานาสังวาส"** ขึ้น ให้เป็นทางออกของปัญหา
พระองค์ใช้หลักการสุดเยี่ยมยอดนี้ ตั้งแต่ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้วนะ หลักนี้เป็นหลักที่ให้ **"สิทธิ และอิสรเสรีภาพ"** แก่มนุษย์อย่างสูงสุด

"นานาสังวาส" เป็นหลักธรรมของ "พระพุทธเจ้า" ที่ให้ "อิสรเสรีภาพ" ในความแตกต่างกันเท่านั้นนะ *(ขั้นนานา)* **ไม่ใช่แตกแยก** *(ขั้นเภทะ)*

ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่ ในสังคม ในประเทศ ในโลก ต่างก็มีความแตกต่างกัน เรียกว่า **"นานา" เป็นความแตกต่าง ที่อยู่ร่วมกันในโลกใบนี้** ถ้าเราสามารถทำความแตกต่างเหล่านี้ **ให้อยู่ร่วมกันได้อย่างเป็น "เอกภาพ"** (unity of diversity) นั่นแหละ **เป็นความสามารถอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์** เป็นการทำ **"เอกภาพ"** ให้มีความ

หลากหลาย เป็นตัวเลือกของมนุษยชาติที่จะเลือกได้ ก็เป็นเรื่องดี น่านิยมชมชื่น

เพราะ **ความคิด-ความเห็น-จริต-นิสัย** และ **ความต้องการของคน ไม่เท่ากัน-ไม่เหมือนกัน** ก็ต้องแยกกันไป ต่างคนต่างอาศัย จะได้ไม่แย่ง-ไม่แย้งกันด้วย แล้วอะไรที่ประนีประนอมกันได้ ก็ว่ากันไป

ต้องทำความเข้าใจในเรื่อง "นานาสังวาส" ให้ดีๆ นะ !

การจะแยกออกมาเป็น **"นานาสังวาส"** *(นานา=แตกต่าง, สังวาส=ธรรมะอันอยู่ร่วมกัน)* ด้วยเหตุอย่างไรก็แล้วแต่ ก็ยังร่วมกันอยู่ใน **"ธรรมะของพระพุทธเจ้า"**

แต่มีสิ่งที่ "**แตกต่างกัน**" *(นานา)* หรือ **"ไม่เหมือนกัน"** *(นานา)*

คือ **อยู่ร่วมกันได้ไม่แตกแยก** ยังมีหลักใหญ่ๆ อะไรๆ ก็เหมือนกันเยอะ

เช่น *มีบท **"พระปาฏิโมกข์"** บทเดียวกันเหมือนกันเลย แต่**"ความเห็นต่างกัน-ตีความต่างกัน-อุเทศต่างกัน-กรรมต่างกัน-ศีลไม่เสมอสมานกัน"** ก็เป็น **"นานาสังวาส"** กัน (อย่าง **"มหานิกาย"** กับ **"ธรรมยุต"** เป็น **"นานาสังวาส"** กัน)*

อย่างนี้ **ไม่ใช่ "สังฆเภท" !** เพราะยังอยู่ร่วมกันได้

*("สังฆเภท" = แตกแยกออกไปคนละเสี่ยง-คนละกลุ่ม-คนละหมู่-คนละนิกาย แตกกันอย่างเกาะไม่ติด แตกกันอย่างต่างคนต่างอยู่จริงๆ แต่ **"นานาสังวาส"** ไม่ใช่อย่างนั้น ยังอยู่ร่วมกันได้)*

"นานาสังวาส" จึงเป็นเรื่องจริงของคนจริง เพื่อพิสูจน์ความจริงของคนจริง กัน ไม่ใช่เรื่องเกิดจาก **"กิเลส"** อยากแตกแยก-อยากใหญ่ หรือ อวดดี-เกลียดชัง-ไม่ชอบใจ แต่เป็นเพียงความ **"ยึดดี ยึดความเห็น ยึดความเชื่อ"** ของตนอย่างบริสุทธิ์ใจ ต่างคนต่างจริงใจใน **"ความเชื่อ ความเห็น"** ของตนจริงๆ ที่เกิดแตกต่างกันแล้วอย่างแท้จริง เป็น **"ศรัทธา และปัญญา"** ของแต่ละฝ่ายที่ต่างกันจริงๆ

*(กรณีที่ **ไม่มีความจริง** ดังกล่าวนี้ ก็เป็นเรื่องของ **กิเลสตัณหาอวดดี** ก็ต้องมีแน่ !*

แต่ถ้าหมู่ใหญ่ดีจริง-ถูกต้องจริง-แน่จริง-แข็งแรงจริง เป็นปึกแผ่นอยู่กันอย่างเป็นธรรม รอบรู้-สมบูรณ์-เจริญรุ่งเรือง-สุขสันต์ ก็ไม่ต้องกลัวเกรงว่า "ใครจะแยกออกไป เพราะมีแต่คนไม่ฉลาด-สติไม่ดี-มีกิเลสมานะอวดดีเท่านั้น ที่คิดจะแยกตัวออกไป ก็ปล่อยคนพรรค์นั้นไปเถอะ !")

เพราะฉะนั้น ก็อยู่ด้วยกันก็แล้วกัน แต่ต่างคนต่างทำตาม **"ความเชื่อ"** ตามที่ตัวเองรอบรู้ไม่กำหนดให้ใครมีอำนาจในการตัดสินใครเห็นคำสอนของพระพุทธองค์อย่างไร ก็ปฏิบัติไปตามนั้นก็แล้วกัน **นี่คือ หลักของ "นานาสังวาส"**

แล้ว **ประชาชนจะทำอย่างไร เรื่องนี้ พระนางโคตมี ได้ทูลถามพระพุทธเจ้า**

พระองค์ก็ตรัสว่า ***"ให้ประชาชนไปฟังธรรมทั้ง ๒ ฝ่าย ฟังฝ่ายไหนเห็นว่าเป็น "ธรรมวาที" ดี-ถูกต้อง ก็เลือกเอา ตัดสินเอาเองด้วยอิสรเสรีภาพ"***

● "ประนีประนอมกัน" ด้วย "นานาสังวาส"

(เก็บความจากหนนังสือ...ประนีประนอมกันด้วยนานาสังวาส คำนำ หน้า ๓-๔)

อาตมาทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา *(ประนีประนอมกันด้วยนานาสังวาส)* **เพื่อบันทึก** เหตุการณ์ในความเป็นมนุษย์ ของตัวอาตมาเอง และทั้งของผองเพื่อนมนุษย์ที่เกิดมาร่วมยุคสมัย ซึ่งได้ผ่าน **"กรรม"** อันได้มีส่วนเกี่ยวข้องกันจริงต่างๆไว้ เพื่อคนรุ่นหลัง หรือรุ่นหน้าใดๆ ก็ตาม เมื่อหยิบจับขึ้นมาอ่านศึกษา ย่อมเป็นประโยชน์แน่ไม่มากก็น้อย เพราะมันเป็นเรื่องราวที่เกิดจริงเป็นจริงของคน ของกลุ่มคน อันเต็มไปด้วยสังขารสุดจัดจ้านในสังคมโลกยุคสมัยนี้

ที่แน่ๆ นั้น ขอยืนยันด้วยสัตย์จริงว่า *"ไม่ได้ทำ เพื่อเอาชนะคะคาน เพื่อถกเถียง เพื่อต่อสู้ เพื่อทำลายตนเอง และผู้อื่น แต่อย่างใดทั้งสิ้น"*

อาตมาไม่มีสิทธิ์บังคับใคร ให้เชื่อได้หรอก มีสิทธิ์แค่พูดความจริง ให้จริงที่สุดเท่านั้น ออกจะเกรงใจอย่างมากด้วยซ้ำ ที่ต้องเขียนบันทึกออกมาเช่นนี้ แต่ก็เลี่ยงความจริงไม่ได้ เมื่อทำ...ก็ต้องบันทึกสิ่งจริง ก็จำต้องทำ

ที่จริงก็ทำประมาณหนึ่งเท่านั้น หากจะพูดรายละเอียดที่หนักหนาสาหัสจัดจ้านกว่านี้ ยังมีอีก แต่ขอทำพอประมาณเท่านี้ ก็แล้วกัน

อาตมาทบทวนตัวเองเสมอว่า *"ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร..."*

"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม...ของเรา ก่อกรรมอยู่ตลอดไปตามวันเวลานี้ ***เพื่อลาภ-เพื่อยศ****...หรือ ?"* **ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่า *"ไม่ใช่แน่"***

แม้เพื่อ "สรรเสริญ" คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ ? ก็เห็นแต่ว่า *"ผู้คนเขารับไม่ได้ เขาดูถูก-เหยียดหยามด้วยซ้ำ"*

จนตนเองรู้สึกว่า *"เราเหมือน **'นกแร้ง'** ตัวหนึ่ง ที่มีเพื่อนฝูงหมู่เล็กหมู่น้อย กระจัดกระจายอยู่ในสังคมประเทศ"*

แต่ไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้รู้สึกต่ำต้อยด้อยชีวิตอะไรหรอก รู้อยู่ว่า *"ตนเองทำอะไร และอะไรที่ทำอยู่นี้ ควรหรือไม่...เท่าใด"*

ก็เพียรตรวจสอบเสมอ เพราะชีวิตคนนั้น จะเกิดมาอย่างไร จะกี่ชาติ...

อาตมาชัดเจนจริงๆ ว่า *"ไม่มีอะไรจะประเสริฐ เท่ากับเกิดมาเพื่อปฏิบัติตนตามที่ **'พระพุทธเจ้า'** ได้ทรงค้นพบอย่างจบสมบูรณ์แท้จริงแล้ว ว่า หากจะเป็นคนที่มีความสุข-ความประเสริฐสุดนั้น จะเป็นคนอย่างไร ชนิดไหน ?"*

"พระพุทธเจ้า" เกิดมาแล้วๆ เล่าๆ ไม่รู้กี่ล้านๆๆๆ ชาติ เพื่อศึกษา-ค้นคว้า-พิสูจน์ "ความประเสริฐของมนุษย์" ที่เรียกว่า **"อาริยะ"** ด้วยพระองค์เอง จนตรัสรู้แล้วว่า *"เป็นอย่างไร"* พระองค์ก็ได้คำตอบสมบูรณ์แล้ว คือ ***"อรหันต์" นี่แหละ สุดยอดในความพ้นทุกข์ หรือเป็นสุขอันประเสริฐสุด*** *(วูปสมสุข หรือบรมสุข) ยิ่งยอดแล้วแห่งความเป็นคน ซึ่งจะมีพร้อมทั้ง...คุณภาพ-คุณวุฒิ-คุณลักษณะ-คุณสมบัติ-คุณค่า-คุณธรรม-คุณวิเศษ อันเป็นคุณากรในความเป็นคนบริบูรณ์ที่สุด*

ไม่มีวิชาความรู้แขนงไหนใดอื่นเลยในโลก จะรวมเอาความครบพร้อมแห่งสรรพความประเสริฐสุดยอดในความเป็นคนไว้ได้เท่า "วิชาพุทธศาสตร์"

อาตมา จึงขอมีชีวิตอยู่กับวิชานี้แล ตลอดกาลนาน...

แม้จะเกิดมาอีกกี่ชาติๆๆๆๆ ก็ตาม และแม้จะต้องได้รับการนินทาว่าร้าย ไม่ได้รับการสรรเสริญ ก็ขอแค่อยู่กับ **"สัทธรรม"**

สำหรับส่วนของ "สุข" อาตมาก็เข้าใจแล้วใน "โลกียสุข" กับ "โลกุตรสุข"

และอาตมาย่อมมุ่งอาศัย **"วูปสมสุข"** ที่เป็น **"โลกุตรสุข"** ตามความสามารถของตนแน่แท้ ดังนั้นหากจะเหลือ **ธุลีแห่งกามสุขัลลิกานุโยค** อันเป็นส่วนปลายข้าง **โลกียสุข** *(อันตา)* อีกฝั่งหนึ่ง อาตมาก็ต้องจัดการไม่ให้เหลือให้ได้จริงๆ

"สุข" อันสงบจาก "อัสสาทะแห่งโลกีย์" นี้แล สุดวิเศษยิ่งจริงแท้ !

...คุณล่ะ ! ...ไม่สนใจบ้างเลยหรือ ?...

สมณะโพธิรักษ์

๑๐ พ.ค. ๒๕๔๘

● คิดให้รอบ ๒ ด้าน

ในความขัดแย้งกัน ทุกคนต้องคิดพิจารณาไตร่ตรองให้ถ้วนรอบ ๒ ด้าน นั่นคือ "เราอาจจะผิด เขาอาจจะถูก" ก็ได้ !

ต้องตรวจสอบหลักฐานจริงๆ ว่า *"สภาพที่เราเป็นอยู่ ฝึกหัด อบรม ฝึกฝน แล้วก็ลดละจางคลายมาได้ต่างๆ นานา ทั้งพฤติกรรม-กิจกรรม-พิธีกรรม-กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม...**เป็นบุญ-เป็นกุศล**...จริงหรือไม่ ? **เป็นไปเพื่อโลกุตระ**...จริงหรือไม่ ? มาก-น้อย-ชัดเจน-มั่นใจ...ขนาดไหน ?"*

ทุกคนต้องพยายามตรวจสอบจริงๆ อย่าหลงใหลละเมอเพ้อพกง่ายๆ

ต้องตรวจสอบ...ตามธรรม-ตามวินัย-ตามคำตรัสสั่งสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** เท่าที่เราจะมีหลักฐานยืนยันว่า *"เป็นคำสอนของ **'พระสัมมาสัมพุทธเจ้า'** ไม่ผิดแน่ ไม่เพี้ยนแน่"*

แล้วในคำสอนก็มีความสอดคล้องอยู่ในตัวเอง มีหลักปรัชญา มีหลักแห่งสิ่งที่สื่อความหมายให้เราเข้าใจได้ เราก็เอามาตรวจสอบกับสภาพจริงที่เป็นไปทั้งกาย-วาจา-ใจ ถึงอารมณ์อาการของ **"จิตวิญญาณ"** ต่างๆ นานา ก็จะรู้ว่า *"เราสอดคล้องกับคำตรัสของ **'พระพุทธเจ้า'** หรือไม่ และใครสอดคล้องถูกต้องมากกว่ากัน"*

ต้องตรวจสอบจริงๆ ก็จะสามารถวินิจฉัยได้ ตัดสินได้ !

ใครไม่มีความแหลมคม-ไม่มีความแม่นตรง-ไม่มีความเฉลียวฉลาดเพียงพอที่จะตัดสินได้ ก็ตัดสินไม่ได้ ! ก็เป็นจริงในภูมิธรรมของแต่ละบุคคล

ผู้ที่ตัดสินได้ ก็ต้องมีแน่ๆ เมื่อตัดสินได้แล้ว ชัดเจนแล้ว **ก็ต้องลงมือทำ !**

หรือผู้ที่ได้ลงมือปฏิบัติพิสูจน์จน **"มีสิ่งจริง มีสภาวะรองรับ"** ก็จะยิ่งลึกซึ้งยิ่งจะเป็นความจริงที่จริงยิ่งขึ้น ก็ยิ่งจะมั่นคง-เที่ยงแท้-ถาวรขึ้นไปใหญ่

อาตมากล่าวกับพวกเราบ่อยๆ ว่า *"อาตมาไม่ได้หวั่นอก-หวั่นใจ ไม่เคยตกอก-ตกใจ"* และไม่เคยกลัวว่า *"พวกคุณจะหนีจากอาตมาไปทั้งหมด"*

อาตมาเคยสมมุติเล่นๆ ว่า *"แม้พวกคุณจะหนีจากอาตมาไปทั้งหมด"*

อาตมาก็ยังมั่นใจในตัวเอง มั่นใจในสภาวธรรม มั่นใจในสิ่งที่อาตมาได้ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** พาเป็น มีความเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มีความมักน้อย มีความสันโดษ มีใจพอ ไม่ได้อด ไม่ได้ทน ไม่ได้ฝืน ไม่ได้กดข่ม

อาตมาสบายแล้ว ใครไม่เชื่อ ! ก็แล้วแต่เขา...

● ใครกันแน่ ทำลายศาสนา

เขาว่าเรา *เราหรือ ? ถ่วงโลก-ทำลายโลก-ทำลายศาสนา ! ใครกันแน่ !?!*

เราปฏิบัติธรรม-เราทำงาน...อย่างสร้างสรรขยันเพียร เป็นคนมีประโยชน์ คุณค่าต่อโลก และกำลังกอบก่อเกิดอะไรๆขึ้นมาเรื่อยๆ มีกิจกรรม มีพฤติกรรม มีองค์ประกอบในการสร้างสรร-เสียสละ-ให้-ทาน-เอื้อเฟื้อ-เจือจาน-แจกจ่าย

แม้ยังไม่ลงตัว ยังไม่สมบูรณ์ ยังไม่เข้มข้น ยังไม่จัดชัดในการได้อุ้มชูเสียสละ แต่เรากำลังเป็นได้ แม้นิดหน่อยก็พอดูออก มีรูปร่างเป็นรูปธรรม ขอให้ดูให้ดี !

เขากล่าวหาเรารุนแรงว่า *"ที่เราสอนอยู่นี้ผิด ทำให้ธรรมวินัยวิปริต* *ซึ่งร้ายแรงยิ่งกว่าพวกที่วิปริตออกไปจากธรรมวินัย แล้วที่เราประพฤติปฏิบัติเคร่งครัดอยู่นี้ ก็กลายเป็นเสี้ยนหนามพระศาสนา"*

ขอให้พิจารณาให้ดีๆ ในความเป็นธรรมแล้วจะรู้ว่า *"ใครกันแน่ทำให้ธรรมวินัยวิปริต และใครกันแน่ คือ เสี้ยนหนามพระศาสนา ?"*

เขาว่า *"เราทำให้ธรรมวินัยวิปริต"* เราก็ว่า *"เขาทำให้ธรรมวินัยวิปริต"*

นี่ไง ชี้แจงเรื่องเดียวกัน แต่อธิบายต่างกัน อุเทศต่างกัน กรรมก็ต่างกัน เป็นเรื่องของเงื่อนไข ที่ชัดเจนอยู่ว่า ***"มันเกิดความต่างกัน"*** *(นานา)*

เขาก็เรียนกันมามากมาย แต่ทำไมนะ ไม่ฟังความจริง หลบเลี่ยงกันหมด ไม่ยอมรับว่า ***"เราต่างเป็น 'นานาสังวาส' กัน"*** ทั้งๆ ที่กำลังถกเถียงกันอยู่นี้ คือ *"เงื่อนไขของการเป็น **'นานาสังวาส'** นั่นเอง"* เขาก็ยังไม่ยอมรับความจริง !

นี่แหละ **ความมืด ความไม่ยอมรับ** *(เพราะอยากจะเอาผิดเราให้ได้)*

ฉะนั้น เรื่องนี้จะต้องหยิบยกมาพิจารณากันต่อไป เมื่อขึ้นศาลก็ต้องชี้แจงกันทั้งหมด ต้องเปิดเผย ต้องชี้แจง ต้องอธิบาย

คนเราจำนนต่อสัจจะ และจะชนะ เพราะ"ความจริง" ที่กอบก่อขึ้นมา ไม่ได้ชนะ เพราะไปอวดอ้างความรู้ ไม่ใช่เพราะไปโต้เถียง

"ความจริง" จะปรากฏเป็นคำตอบ ยืนยันให้คนเขาจำนนเอง !

อาตมาเห็นว่า *"ไม่ได้ดีเด่นอะไรนักหนาหรอก ที่จะไปคิดหาเหตุผลมาโต้เถียงเอาชนะกัน ! ล้มล้างกัน !"*

แต่ทำบ้าง เพื่อยืนยันให้มีหลักฐาน กล่าวแก้ไม่ให้เขาหลงผิด แต่ไม่ใช่หลัก

หลัก คือ *"เราจะต้องประพฤติปฏิบัติให้เกิดคุณธรรมจริงๆ"* เป็นนักลดละ กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน เป็นคนในโลก...ที่มีประโยชน์คุณค่า-อุ้มชู-สร้างสรร-เลี้ยงตนได้-พึ่งตนได้ ไม่เบียดเบียน-ไม่เป็นภาระ-ไม่ถ่วงโลก-ไม่หนักโลก

แม้เขาจะด่าว่า-ดูถูก-ดูแคลน-ใส่ร้าย-ใส่ความ ที่สุดเขาจะทำรุนแรงกับเรา จะทุบ-จะตีเอาบ้าง ก็ต้องไม่โกรธ-ไม่เกลียด-ไม่พยาบาท-ไม่อาฆาตมาดร้ายนะ !

ทุกวันนี้เขาก็ไม่ได้รุนแรงกับเราถึงขั้น...เข้ามาไล่ทุบ-ไล่ตี อย่างมากก็แค่...*พวกเราคนหนึ่งถูกตบหน้าเท่านั้นเอง !*

อาตมาถึงบอกว่า *"เรายังไม่ได้เดือดร้อนอะไรนักหนา ?"*

แต่จะมีวิบากถึงขั้นไหน... ไม่รู้ ! ไม่พยากรณ์ !

อาตมาไม่นั่งนึกตรวจตราอะไร ขอให้เตรียมใจไว้หน่อยก็แล้วกัน เราอยู่ในความไม่ประมาท **ทำดีที่สุด** ด้วยความบริสุทธิ์ใจ-จริงใจ ทำไป-สร้างสรรไป

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ว่า *"จงสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม"*

เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสั้น เราต้องขยันหมั่นเพียรมาก เพราะเราเป็นรุ่นหัวหอก จึงหนักหนาสากรรจ์ แล้วไม่ค่อยได้เสวยผลหรอก แต่ก็ต้องสืบทอด-ปลูกฝัง ให้จริงจัง-มั่นคง-แน่นหนา-สถิตสถาพรให้ได้ เพื่ออนุชนรุ่นหลัง

"สัจจะความจริง" ย่อมท้าทายต่อการพิสูจน์ยืนยัน ข้อสำคัญเรามั่นใจไหม ?

มั่นใจแล้ว **"ทำดี"** ลูกเดียว **"ดี"** เป็นดี-เป็นกรรม-เป็น **"กุศล"** อันทำแล้ว

คนรุ่นหลัง จะได้รับวิบากไม่แรงเท่าคนรุ่นแรกๆ เพราะรุ่นหลังๆ เหมือนกับ ลูกรับมรดกจากพ่อแม่ ผู้รับมรดกเป็นผู้ที่สบายหน่อย แต่ **"บุญ-กุศล"** ก็น้อยกว่าผู้สร้างจริงๆ ใช่ไหม **"บุญ-กุศล"** เป็นของผู้สร้าง ไม่ใช่ **"บุญ-กุศล"** ของผู้รับมรดก

ผู้สร้างจริงจะต้องได้ **"บุญ-กุศล"** มากกว่า เป็นธรรมดา เป็นเรื่องสัจจะ

● แพ้–ชนะ ก็ช่าง !

อาตมาไม่ต้องการชนะ ด้วยความเฉลียวฉลาด ด้วยคารมโวหาร-โต้เถียง หรือต่อสู้ด้วยเชิงกล-เล่ห์เหลี่ยม-เชิงชั้น อย่างนี้ไม่เป็นสารัตถะสมบูรณ์อะไร

ถ้าจะ **"ชนะ"** ก็ **"ชนะ"** ด้วยเนื้อหาชีวิตอันประเสริฐของมนุษย์แท้ๆ ที่ดำเนินไปดี ด้วยการสร้างคุณธรรมความดี ให้ออกมาเป็นความจริง

ฉะนั้น **จงสร้างความจริง-สร้างความดี** ขึ้นมาให้เต็มที่ **แพ้ หรือชนะ...ก็ช่าง !**

ถ้า "ความจริง" ไม่มาก-ไม่ดีพอ จนเขาเห็น-เขายอมจำนนได้ ก็แพ้ไป

ถ้า "ความจริง" โตชัด เรามี "ความจริง" เหล่านั้นออกไปจริง ผู้ที่กำลังมองผู้ที่กำลังหาหลักฐานข้อมูลจะตัดสินให้เราชนะหรือแพ้ ก็อาจช่วยให้เรา...**ชนะได้**

ถ้าเราแน่ใจว่า "เราดี" โดย "สัจจะ" สิ่งดีควรชนะสิ่งชั่ว ก็เท่านั้นเอง

บอกแล้วว่า ***"ไม่ได้อยากชนะ หรือแพ้หรอก"***

แต่ว่า ***"ควรจะชนะ"*** ก็พูดในสิ่งที่ควร เท่านั้นเอง

แม้จะไม่ชนะ ก็ไม่เสียใจ *อาตมาบอกแล้วว่า "ไม่ได้เสียใจจริงๆ"*

สรุปแล้ว มีแต่ "ความจริง" เท่านั้น ที่จะต้องเสริมสานอุตสาหะวิริยะบากบั่น กระทำให้เกิดขึ้นทั้งที่ตัวเรา และจะนำพาเราไปสู่ "ชัยชนะ"

ถ้าเร็ว ก็ยิ่งจะทันกาล **"ชัยชนะ"** ก็ใกล้เข้ามาทุกทีๆ

ถ้าช้า เหตุการณ์ก็ไปอยู่เรื่อยๆ เขาก็ไม่เห็น **"ความจริง"**

● จะติ–จะว่า ก็ช่าง !

เหตุการณ์ หรือประสบการณ์ที่เกิดขึ้น มีเหตุปัจจัยต่างๆ นานา เกิดจาก "กิเลส" ของคนที่ไม่เข้าใจ เป็น "อวิชชา" ตั้งมากมาย เราไปห้ามอะไร ไม่ได้เลย

โลกนี้ มีคนอยู่ ๒ ชนิด คือ...

๑. คนที่รู้ ก็สรรเสริญ **๒. คนที่ไม่รู้** ก็นินทา-ว่าร้าย-ย่ำยี เป็นธรรมดา

ถ้าแน่ใจว่า *"สิ่งที่เขาติเตียนนั้น ถูกต้อง เราก็แก้ไข"*

ถ้าเขาติเตียนผิดพลาดไป เพราะไม่มี "ปัญญา" รู้เท่าทัน หรือได้ "ข้อมูล" ไม่ครบครัน เราไม่ต้องไป "ถือสา" หรือเขาจะใส่อะไรๆ ร้ายๆ มาให้ ก็ไม่น่าจะต้องทำให้เรา "ท้อแท้"

แม้เขา...*ติเตียน-ด่าว่า-มองในแง่ร้าย-บกพร่อง-ผิดพลาด-เสียหาย* เราต้องไตร่ตรองตรวจสอบเหตุปัจจัยที่แท้จริง อย่างสุขุม-ประณีต-ถ่องแท้-แยบคาย มองไปในแง่ที่เกิดคุณค่า อย่ามองไปในแง่ทำให้ตัวเองหมดกำลังใจที่จะทำดีต่อ

"คนโง่" จะเก็บเอาเหตุการณ์-ประสบการณ์-เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต มาเป็นเครื่องบั่นทอนตนเอง ให้หมดกำลังใจ-ไม่มีพลังใจ

คนเหล่านั้น ใส่ยี่ห้อได้เลยว่า **"คนตระกูลโง่"** โง่จริงๆ โง่แท้ๆ

หรือ ได้รับคำยกย่อง-ชมเชย-ชูเชิด แล้วทำให้ตนเองเหลิง-หลงตัว เลยเถิดเกิดเป็นความเสียหายไปได้อีกเหมือนกัน คิดดูเถิด ! นี่ก็คนโง่ !

คนเราเมื่อมั่นใจว่า *"เราทำดี ก็ยิ่งถือดี-ถือตัวใหญ่"* ใครอย่ามาแตะต้อง-ลบหลู่-ย่ำยี-ดูถูกเป็นอันขาดเชียว *"มาว่าเราทำไม ?"* เป็น **"อัตตามานะ"** ที่แท้จริง

ถ้าเขาสามารถรู้ว่า *"เราดีจริงๆ" เขาจะมาว่าเราทำไม ?* ก็เพราะเขาไม่รู้ !

หรือแม้เขารู้ทั้งรู้ว่า *"เราดี แต่ก็ยังมาถล่มทลายย่ำยี"* คนนั้นเป็นคนใช้ไม่ได้แล้ว ต้องชั่วแน่ๆ เลิกคบหาสมาคมไปเลย อย่าไปเกลียดชังท้อแท้ให้เสียกำลังใจ

คำว่า **"ท้อแท้-หมดกำลังใจ"** ขอให้ตัดออกไปจากพจนานุกรมส่วนตัวได้เลย

คนในโลกโลกียะ ที่เขาโลภโมโทสัน ต้องสู้อยู่ในสังคมตลอดเวลา แก่งแย่ง-ชิงดี-แข่งขัน-เอาเปรียบ-เอาชนะคะคาน สิ่งที่เป็นกาก-เป็นเศษ เขายังไม่ท้อแท้เลย

ขอปราม ! ขอบอกกันไว้ ! พวกเราเข้าใจสัจจะอยู่แล้ว รู้อะไรๆ ตั้งมากมายกว่าเขา จงรู้จักเก็บเอาประโยชน์จากเหตุการณ์นั้นๆ ให้ได้

แม้จะมีผลเป็นไปอย่างไร ให้นำเอามาตรวจสอบดูรายละเอียด

ถ้าเราดีจริงๆ แล้ว ก็วางใจ เป็นมนุษย์ไม่ควรไปท้อแท้กับสิ่งที่ดีงาม

● เรื่องปกติที่ต้องเกิด เมื่อพุทธแท้ปรากฏ

"ชาวอโศก" คงได้รับรู้ ได้รับซับทราบ กันมาโดยตลอดว่า *"มีเรื่องราวอะไรๆ-มีสภาพอะไรๆ ต่างๆ นานาสารพัด เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๒"*

การเกิดขึ้นของเรื่องราว ที่บางคนมองอย่างตื้นๆ เผินๆ ว่า *"ไม่ค่อยดี"* ที่ดูแล้วเหมือน...เป็นเรื่องอุปสรรค-เป็นอกุศล-เป็นภัย-เป็นโทษ-เป็นบาป-เป็น

เรื่องทุกข์ร้อนอะไรต่างๆ อย่างนี้ ดูด้วยหมากรุกชั้นเดียวง่ายๆ เผินๆ ก็ใช่ !

แต่อาตมาก็ได้ยืนยันเสมอว่า ***"เป็นเรื่องดี"***

และเคยพูดด้วยซ้ำไปว่า ***"เป็นเรื่องปกติ"***

ที่ใช้คำพูดว่า ***"เป็นเรื่องดี"*** อาตมามีความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ หรือใช้คำว่า ***"เป็นเรื่องปกติ"*** ก็เป็นความจริงอีกเหมือนกัน

แต่อาตมาไม่อยากพูดว่า *"เป็นเรื่องดี บ่อยเกินไป มากเกินไปนัก"*

เพราะถ้าเราพูดมากเกินไป เกิดได้ยินไปถึงหูของผู้ที่เขาพยายามมุ่งหมายจัดการเรา ก็เหมือนกับเรายั่วยวน กลายเป็นสภาพที่จะทำให้เกิดความโกรธแค้น หรือเป็นผลกระทบที่แรงขึ้นมาเปล่าๆ

คำว่า "ปกติ" คือ "เป็นธรรมดาที่จะต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนี้"

ซึ่งเป็นเรื่อง "ปกติ" ตามสภาพความเป็นจริง *ของสังคม-ของมนุษย์-ของสังขารธรรม ที่เป็นโลกียะอันจัดจ้าน เป็นความบาป-ความเลว-ความผิดพลาด-ความไม่ดี ไม่งาม* **ที่ไม่เป็นไปเพื่อกุศล ไม่เป็นไปเพื่อโลกุตระ มีมากขึ้น มีมิจฉาทิฐิมากขึ้น**

สังคมมนุษย์ส่วนใหญ่ *มีอกุศล-ทุจริต-บาป-ความไม่ดี-ไม่งาม...มากจริงๆ*

แม้ในวงการของศาสนา *ก็มีมากกว่ามากจริงๆ ถ้ายอมรับความจริงเรื่องนี้ !*

และเมื่อในสังคมเดียวกัน เกิดมีสัมมาทิฐิ-มีความดีงามถูกต้องขึ้น ก็ต้องขัดแย้งกัน-ต่อสู้กัน เป็น "ธรรมาธรรมะสงคราม" ที่พยายามจะชี้กันและกันว่า *ท่านผิด-เราถูก ท่านถูก-เราผิด* เป็นธรรมดาห้ามไม่ได้จริงๆ เป็นสภาพความจริงที่ต้องเกิด

ผู้ที่คิดไม่ออก หรือผู้ที่เข้าใจยังไม่ถึง อาจจะเข้าใจยาก !

แต่ **ผู้มีภูมิปัญญา** หรือ **ผู้ที่คิดออกตามเหตุตามผล** มีความเข้าใจลึกซึ้งเพียงพอที่จะเข้าใจได้ ก็จะเข้าใจได้จริงๆ จะเห็นความจริงว่า ***"เป็นเรื่องปกติจริงๆ"*** หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ใช่เรื่องแปลก ผู้รู้จริงก็จะต้องรู้อยู่

เมื่อใด **เกิดเป็น ๒ ฝ่าย** ดังกล่าวแล้ว เป็นเรื่องธรรมดาปกติ ที่จะต้องเกิดเหตุการณ์ต่อสู้กัน-ขัดแย้งกัน ใครเข้าใจแล้ว จะรู้ว่า *"เป็นเรื่องปกติ"*

ถ้า **สิ่งหนึ่งถูก-อีกสิ่งหนึ่งก็ผิด** หรืออันหนึ่งขาว-อีกอันหนึ่งก็ดำ ต้องขบกัน-ขัดกัน-แย้งกัน ใช้ภาษาหนักๆ...ก็ต้องรบกัน-ต่อสู้กัน...เป็นธรรมดา

ทางฝ่ายโน้นเขาโพนทะนากล่าวร้ายว่า...เรา "ผิดๆๆๆๆ" !

มองในแง่ตื้นๆ เหมือนกับว่า...เรา "เสีย" ?!?

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า *"เขาจะประสพผลสำเร็จ ทำให้คนเชื่อถือ-เห็นจริงจังตามเขาเป็นที่สุด"* เขายังไม่ประสพผลสำเร็จหรอก ยังมีอะไรลึกๆ ละเอียดๆ อยู่

ยิ่งนานวัน ยิ่งมีปฏิกิริยา มีบทบาท มีลีลา มีความจริง-ไม่จริงอะไรก็แล้วแต่เป็นเนื้อหาของแต่ละฝ่าย ยิ่งนานวัน ยิ่งมีมากขึ้น ก็ยิ่งแสดงสิ่งจริง ที่จะขัดขาว-ขัดดำ ถ้าอันหนึ่งขาว-อันหนึ่งก็ดำ จะมีคนเห็นความจริงได้ จะเห็นใจ จะเข้าใจ

เป็น **"การต่อสู้"** ที่จะมีสภาวะปรากฏขึ้นมายืนยัน **"ความจริง"** ออกไป

● แยก ขาว-ดำ ชัดเจน

บุญบารมีระดับ "พระพุทธเจ้า" ก็ยังมีมารดลใจ หรือ "พระอานนท์" ก็ยังมีมารดลใจ หรือจะเป็นเทวดา จะเป็นอะไรๆ ก็แล้วแต่ ต่อให้เก่งกาจฉลาดแสนฉลาดเถอะ **ก็ต้องมีมารดลใจ ซึ่งเป็นภาษาธรรมะ**

อาตมาไม่รู้จะใช้ภาษารูปธรรมอย่างไร คือ *"ต้องมีมารดลใจให้มองไม่เห็นความจริงชัด เพื่อทำให้เหตุการณ์นี้ต้องเกิด หรือทำให้สิ่งนี้ต้องเป็นเช่นนี้"*

ถ้าไม่เป็นเช่นนี้ ก็จะไม่เป็นเหตุปัจจัย ที่ทำให้แรงขึ้น ฉีกชี้ "แยกขาว-แยกดำ, ชี้ถูก-ชี้ผิด" ให้จัดชัดขึ้น แจ้งขึ้น

ใช้คำว่า **"จัดชัด"** จะดีกว่าคำว่า **"รุนแรง"** แม้แรง ก็ไม่ใช่รุนแรงแบบร้ายเลว

เพราะฉะนั้น **เรื่องที่เกิดกับพวกเรา "ชาวอโศก" นี้ สร้างเอง...ไม่ได้ ! ไปบังคับให้ผู้ใดผู้หนึ่งเป็น...ก็ไม่ได้ !**

ดังนั้น ด้วยใจจริงของอาตมา ไม่ได้โกรธ ไม่ได้เกลียด ไม่ได้อาฆาต

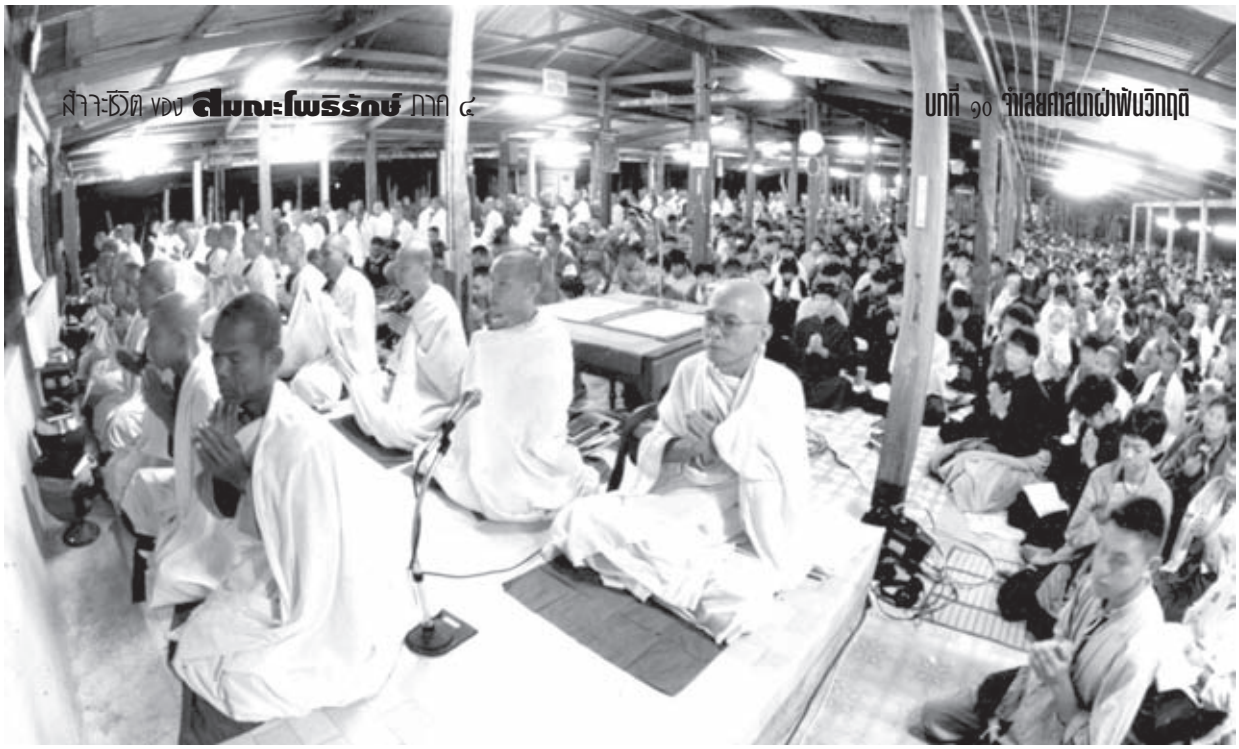
เพราะ "สัจจะ ต้องเป็นจริง ต้องเป็นไปอย่างนั้น"

"พระพุทธเจ้า" ไม่โกรธแค้นพระเทวทัตเลย ถ้ามองในมุมกลับ พระเทวทัต เสียสละนะ เป็นพื้นฐานที่จะเสริมหนุนให้ **"พระพุทธเจ้า"** สูงส่ง **พระเทวทัต...ยิ่งแสดงต่ำเท่าไหร่-แรงเท่าไหร่ "พระพุทธเจ้า" ยิ่งสูงมาก-ยิ่งเด่นชัดมากเท่านั้น !**

อาตมาก็มีมุมมองอย่างนี้ แล้วอาตมาจะไปโกรธเกลียดคนเหล่านั้นทำไม เขาให้ประโยชน์แก่อาตมา ไม่ได้ให้โทษเลย นี้เป็นเรื่องดี

แต่อาตมาจะไม่พูดว่า *"เป็นเรื่องดีให้มาก"* เพราะเหมือนไปยั่วยุ ไปยียวนตีคารมฝีปากอะไรกับเขา ฟังแล้วเขากระเทือนใจแน่ แล้วเขาก็หมั่นไส้ได้ด้วย

เพราะโดยสภาพโลก ที่มองกว้างๆ สามัญๆ ก็มองว่า *"เออ ! ดูซิ ไอ้นี่ ด่ามัน*

ทำร้ายมัน มันก็ยังทำเป็นแอ๊คอาร์ตตีคารมฝีปาก...ว่าเป็นเรื่องดี-เป็นเรื่องปกติ-เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ทำตัวให้น่าสงสารเลย น่าหมั่นไส้จริงๆ"

ไม่ต้องคู่ต่อสู้ที่จะรู้สึกหรอก แม้คนอื่นๆ ธรรมดาสามัญ เขาก็จะมองอย่างนั้น อาตมาจึงไม่ค่อยพูดกับสาธารณชนที่กว้างมากนัก แต่พูดกับพวกเราเท่านั้น !

พูดกับพวกข้างนอก อาตมาก็จะพูดแค่ว่า *"เป็นเรื่องปกติ"*

อาตมาขอยืนยันว่า *"เป็นสิ่งดีให้แก่อาตมา เป็นสิ่งดีให้แก่พวกเราด้วย"*

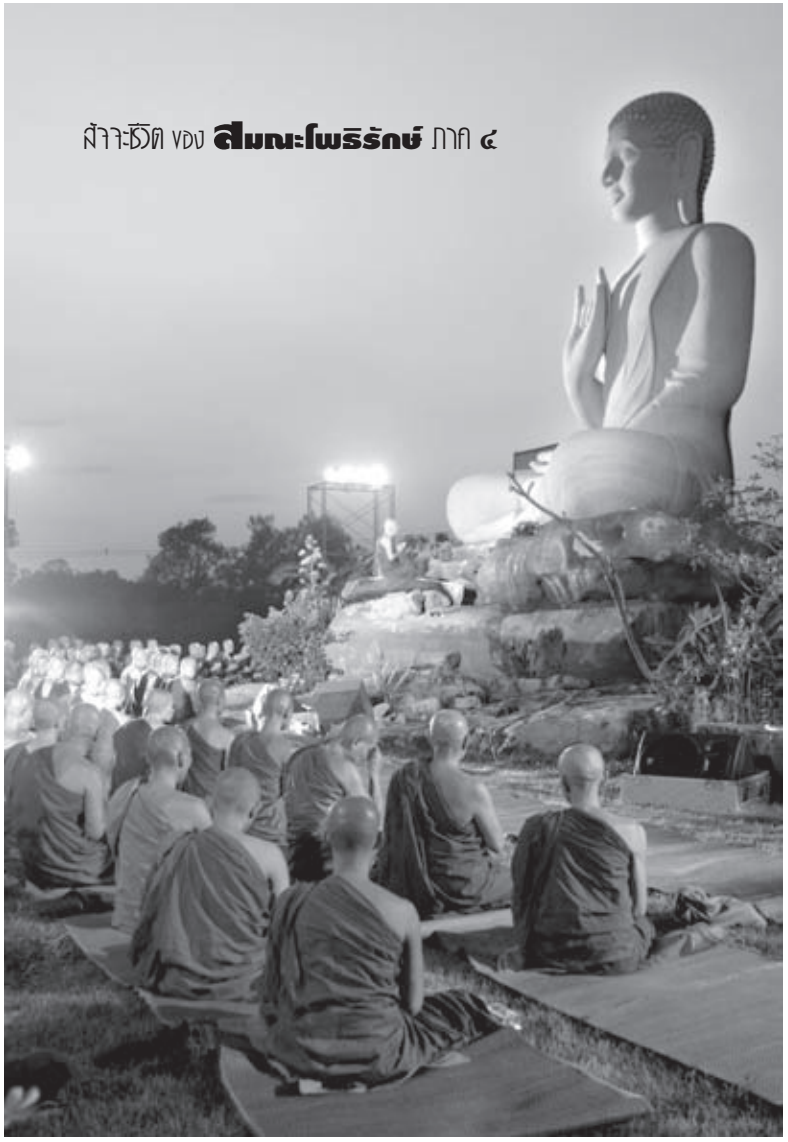
อย่างน้อยที่สุด ก็ได้รับการกระทบพิสูจน์ตัวเอง...*หวั่นไหวมั้ย ? หรือมั่นใจ-แน่ชัด-ยืนหยัด-ยืนยันมั้ย ?* เป็นเครื่องจุดไฟชีวิตให้แก่เรา ได้มีพลังรวมกันขึ้น เอาจริง-เอาจังขึ้น ต้องสู้-ต้องอดทนกันมากขึ้น พัฒนาขึ้น เป็นผลดีกับกระแสวงกว้างอีกด้วย เป็นการโปรปะกันด้าไป บอกให้คนอื่นสนใจศึกษา

ถ้าคุณมั่นใจว่า *"ทางนี้ถูก ทางเราถูก"* ก็จงยืนยัน "ความถูก" นี้ไปเรื่อยๆ

ผู้ที่ **มีดวงตา-มีปัญญา...แสวงหาความถูกต้อง** *(สัจธรรม)* **เขาจะเห็น-จะรู้-จะได้ประโยชน์จริงๆ** แต่ก่อนเขาไม่ใส่ใจ-ไม่สนใจเราเท่าไหร่นัก ตอนนี้เริ่มมีความสนใจใส่ใจแพร่หลายขยายออกไปกว้าง กระจายออกไปไกล

แม้ไม่ได้กระจายไปในรูปของ...*การยกย่องสรรเสริญเยินยอ*
ก็ไม่ได้หมายความว่า...*ไม่ได้แพร่กระจายสัจจะ*

"สัจจะ" ถูกเผยแพร่ออกไปในวงกว้างมากขึ้นเหมือนกัน อย่างนี้เราทำเองไม่ได้ง่ายๆ หรอก มีเงิน-มีทอง กี่ร้อย-กี่พันล้าน ยังทำไม่ได้เลย เรื่องดีๆ อย่างนี้

สลายภพ สละอัตตา
แสงอรุณไม่มา สุริยาไม่มี

● แสงสว่าง คือ ปัญญา

"ปัญญา นรานัง รัตนัง นัตถิ ปัญญา สมาอาภา"
ไม่มี "แสงสว่าง" ใด สว่างไสวเทียบเท่าแสงแห่ง "ปัญญา"
นั่นคือ **"ปัญญา" สว่างกว่า "แสงสว่าง" ใดๆ ที่เทวดาจะมีอานุภาพสร้างได้**
และ **"แสงสว่าง" นี้ ทำให้เราเข้าใจชัดแจ้งรู้เห็น "สัตว์นรก"** เห็นอย่างเป็นจริง-เห็นอย่างถูกต้อง-เห็นอย่างของจริง เป็น **"ญาณ"** หยั่งรู้ตามความเป็นจริง ไม่ใช่นั่งหลับตาเดาเอา แล้วปั้นเป็นตัวตน เทวดา สัตว์นรก

"สัตว์นรก" คือ ***คนผู้ที่มีภูมิจิตต่ำ-อวิชชา มีพฤติกรรมเป็นอกุศล-เป็นบาป***
"เทวดา" คือ ***คนผู้ที่มีภูมิจิตสูง-รู้สัจธรรม มีพฤติกรรมเป็นกุศล-เป็นบุญ***
"สัตว์นรก-เทวดา" คือ **"นามธรรม"** *(ใครมีจิตมีพฤติกรรมอย่างไร ก็คนนั้นแหละ)*

อาตมามีภูมิรู้อย่างนี้ คือ *"รู้เห็น สัตว์นรก แล้วก็เห็น สัตว์นรก ที่ทำบาปอยู่ในขณะนี้"* อาตมาพูดสิ่งนี้ ไม่ใช่พูดเล่น ถ้ามีจริงก็ต้องเป็นจริง
พูดไปก็เหมือน **"อวดอุตริมนุสธรรม"** ตลอดเวลา
อาตมาเปล่งกล่าวเสมอๆ ว่า ***"อย่าทำร้ายอาตมาต่อไปอีกเลย...มันบาป"***
อาตมารู้สึกสงสารนะ ขณะนี้ต่างก็ได้ **"บาป"** กันไปมากแล้ว **ยังไม่สำนึก !**
"สัตว์นรก" ยังคงตกอยู่ในที่มืดมิด ที่ไม่อาจสามารถเห็น **"เทวดา"** ได้
ผู้ที่อยู่ **"ฝ่ายขาว"** ข้าง **"โพธิสัตว์"** เท่านั้น จึงจะเห็น **"ฝ่ายดำ"**
ส่วน **"ฝ่ายดำ" จะมืดมิด มองไม่เห็น "ฝ่ายขาว" !!!** นี้เป็นสัจจะธรรมดา

ผู้ที่เห็นความถูกของคนถูกเป็นความผิด ก็เป็นธรรมดาของผู้ที่ไม่มีภูมิปัญญา
ผู้ที่เห็นความผิดของคนผิดเป็นความถูก นั่นก็เป็นความสว่างของผู้รู้แจ้ง

นั่นคือ *"ผู้ที่สว่างแจ้งแล้ว ย่อมเห็นความผิดของคนผิด เป็นความถูกแล้ว"*
เพราะ **"คนผิด"** ก็ต้องทำ **"ความผิด"** อยู่อย่างนั้น และเขาก็เห็น **"ความผิด"** ของเขาเป็น **"ความถูก"** อยู่อย่างนั้น ก็คือ *"เขาทำผิดอยู่อย่างเก่า..."*

อาตมาเห็นอยู่ เป็นเรื่องธรรมดาของโลก ที่ต้องเป็นอย่างนั้น
และเขายังหาเรื่องอยู่ไม่รู้จบ อาตมาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ให้เขาสว่างขึ้นได้
แต่อาตมาจบแล้วไม่พยายามที่จะต่อสู้คดีอะไรไปให้มากมาย
อาตมาได้แต่เห็นใจเขา เราไม่เก่งกว่านี้ *(๑๗ ก.ค. ๓๒)*

● วิบากศาสนา ก็แค่นี้

อาตมาเกิดมาเพื่อช่วยคนให้พ้นจาก "โลกียะ" จริงๆ แล้วก็ทำมาจน ๓๐ ปี *(พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๔๓)* ได้คนมาประมาณนี้ ยากมาก ไม่ใช่ง่ายๆ ก็ได้เท่าที่มี-ที่เป็น

อาตมาพาทำงานศาสนา ฟันฝ่ามาจนขนาดนี้ แล้วพวกเราต้องได้รับผลวิบาก สะท้อนถูกทำร้าย ด้วยเหตุแห่งสงครามศาสนาระหว่าง **"อโศก"** กับ **พุทธกลุ่มอื่นๆ** ตั้งแต่ **"มหาเถรสมาคม"** ลงมา **"ชาวอโศก"** ถูกทำร้ายก็มีเพียงแค่ **"หอกปาก"** ต่อว่าต่อขานกันบ้าง โดยภาษาเขียนบ้าง พูดกันบ้าง เท่านั้นเอง

ถึงไม้ถึงมือ อาตมาเห็นอยู่ครั้งเดียว เมื่อไปให้การนำสืบพยาน ที่วัดมหาธาตุ ผู้ที่ได้รับ ก็คือ *"หินไท ถูกผู้หญิงคนหนึ่งตบหน้า"* แล้วคนของเราก็ดีแสนดี เป็นผู้ชาย ที่ไม่ตอบโต้เลย นี่ก็เรื่องของศาสนาโดยตรง

มาก่อตั้ง **ปฐมอโศก** ใหม่ๆ **"ถูกยิงขู่"** นี้ก็ใช่ด้วย แต่ไม่ถูกใครรอดพ้นมาได้ ที่แรงที่สุด ก็มีเพียงแค่นี้ นอกนั้นมีแต่ **"ปากหอก"** เท่านั้น

แม้ต้องขึ้นโรง-ขึ้นศาล ก็ไม่เจ็บเนื้อเจ็บตัวอะไร ไม่มีปัญหาใจ-วางได้ เหนื่อยแต่กายเท่านั้น ที่ต้องขนกันไปขึ้นศาล ใช้เวลานานหลายปี ก็เท่านั้นเอง

<u>อาตมาได้ประมาณในการทำงานศาสนา ไม่ให้ก่อความรุนแรงได้อย่างประสพผลสำเร็จ</u> ไม่ได้เกินเลย หรือประมาณผิดพลาด นเกิดรุนแรงขึ้นแล้ว ไม่เลย

หลายคนก็ว่า *"อาตมาถูกจับขึ้นศาล นี้ผิดพลาดบกพร่องแล้ว"*

อาตมาทำงานเปิดเผย-ชี้แจงสัจธรรมอยู่ขนาดนี้ เกิดเหตุการณ์ประมาณนี้

อาตมาถือว่า ***"อาตมาไม่ได้ทำผิดพลาดบกพร่อง"*** ถ้าถือเป็นความบกพร่องก็เล็กน้อยมากใน ๓๐ ปี ที่ลุยงานมาไม่รู้กี่กิจกรรม-กี่พฤติกรรม

อาตมาไม่ได้อวดว่า *"ตัวเองเก่ง"* แต่อาตมาว่า ***"อาตมาได้ใช้สัปปุริสธรรม"***

เขาถามอาตมาว่า *"ใช้กลยุทธ์อย่างไร ในการนำพาศาสนากลุ่ม 'สันติอโศก' มาจนถึงวันนี้"* เพราะใครมาดูแล้ว ก็เห็นผลงานอยู่พอสมควร

อาตมาตอบว่า *"กลยุทธ์ คือ ทำตนให้มีคุณสมบัติ 'โลกุตระ' ให้ได้จริงจัง ให้ได้ 'มรรคผล' ให้ได้ 'อาริยธรรม' จริง"* นี่คือ กลยุทธ์

๑. ต้องมีคุณสมบัติ ***"โลกุตระ"***

๒. ใช้คุณสมบัติ ***โลกุตรธรรม*** *เผยแพร่อย่างประมาณด้วย* ***"สัปปุริสธรรม ๗"***

๓. ใช้ ***"กลปรานี"*** *เอื้อเอ็นดู-เมตตา...ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม*

ผู้มีคุณสมบัติได้ธรรมะขั้น **"โลกุตรธรรม"** จริงๆ จะมีฐานะเป็น **"สัตบุรุษ"** หรือมี **"สัปปุริสธรรม"** ตามฐานะ มี **"อัตตัญญุตา"** รู้ตัวเอง

โสดาบัน ยังไม่หมด **"อัตตา-มานะ"** ทำงานเผยแพร่ตามฐานะ จะมีกิเลสอวดดี มีบกพร่องอยู่บ้าง แต่ก็จะประมาณได้พอสมควร

สกิทาคามี มีความรู้ใน **"อัตตา-มานะ"** อวดดีจะลดลง จะประมาณถูกขึ้น

อนาคามี ลดละ **"อัตตา"** จางคลายเบาบาง ก็ยิ่งประมาณดีขึ้น

อรหันต์ ยิ่งประมาณได้ดียิ่งขึ้น เพราะหมด **"อัตตา"**

● อุปสรรค คือ พลัง

หนังสือพิมพ์เดลิมิเรอร์ เอาไปเขียนว่า *"นายรักสำคัญตัวเองเป็นศาสดา เทียบศาสดาของศาสนาอื่น"* แล้วก็ยกตัวอย่าง **"พระเยซู"**

อาตมาหมายอย่างนั้นหรือ ? *อาตมาพยายามอธิบายให้เห็นว่า "ลักษณะของวิบาก ของอุปสรรค ของใคร ก็ของใคร ลักษณะลีลาก็คล้ายๆ กัน มากน้อยเท่าบารมี ไม่เหมือนกันทีเดียว มีเรื่อง-มีรูปแบบ...แตกต่างกันไปนานาชนิด"*

แต่ก็เป็น **"อุปสรรค"** อันเดียวกัน ที่จะต้องเป็นโจทย์ ให้เราต้องเก่ง ต้องสามารถ ต้องฉลาดที่จะรู้โจทย์นี้ แล้วทำโจทย์นี้ให้ได้ อย่างมีคุณค่าประโยชน์

ฉะนั้น จะมี **"อุปสรรค"** ร้ายแรงอย่างไร ก็อย่าไปมีเจตนาร้าย

"พระเทวทัต" ทำร้าย **"พระพุทธเจ้า"** อาตมาเชื่อมั่นในน้ำพระทัยของพระพุทธองค์ ไม่มีเกลียด ไม่มีโกรธ ไม่มุ่งร้ายตอบจริงๆ

แม้ "จิตวิญญาณ" ของอาตมา จะไม่สูงส่งเท่า "พระพุทธเจ้า"

ความจริงใจของอาตมา รู้สึกอย่างไร ก็ย่อมรู้สึกตัวเองว่า *"อาตมามีจิตมุ่งร้ายเคียดแค้น มีความรู้สึกไม่ดี ต่อผู้ที่มาก่อเวรก่อกรรมทำกับอาตมาหรือไม่ ?"*

อาตมาย่อมรู้ความจริง *มีมาก มีน้อย หรือไม่มี ขนาดไหน* อาตมาย่อมใช้ **"ปัญญาญาณ"** ของอาตมา ตรวจสอบสิ่งเหล่านี้ของตัวเองอย่างแท้จริง

อาตมาตรวจสอบนะ พวกเราก็เหมือนกันทุกคน ขอให้ตรวจสอบ

ไม่ว่าจะมีอุปสรรคอะไร "จิต" ของเราเกิดกิเลสตัวร้ายๆ ลักษณะ...ราคมูล-โลภมูล-โทสมูล-โมหมูล ที่ทำให้เกิดเรื่องร้ายๆ เลวๆ ต่อไป เรามีหรือไม่ ?

นักปฏิบัติธรรมทุกคน ต้องตรวจสอบตนเอง อย่าสักแต่ว่า *"รับกระทบ...แล้วกดกบดานโยนทิ้งไปโดยไม่ได้พิจารณา ทำแค่นี้ไม่พอนะ"*

ต้อง **"โยนิโสมนสิการ" ตรวจตราดูจริงๆ ให้เห็น** อ่านให้ละเอียด-สุขุม-ประณีต *เรามีจริงไหม ? ถ้าหลอกลวงตัวเอง โกหกตัวเอง เห็นชัดๆ ว่า "จิตของตัวเองเลวร้าย โกรธ-เกลียด-อาฆาตเขาอยู่ แล้วก็ทำเป็นไม่มี ราวกับพระอรหันต์"* บาปนะ !

อาตมาไม่ได้พามาสะสมบาปอย่างนี้ อย่ามาเลวร้ายอย่างนี้

ถ้าตั้งใจมาแสวงหาสิ่งดี เอาทรัพย์สมบัติที่ดี เป็น **"อาริยสมบัติ"** แล้วกลับไปสะสมในสิ่งตรงข้าม มีแต่ **"บาป-เวร"** อย่างนี้โง่ไหม ?

เราจะมี "สมบัติ" เพราะรู้ว่า "กิเลส" คืออะไร ? แล้วเราก็ "ละกิเลส" นั้นๆ ให้ได้ นั่นเป็นสมบัติ-เป็นทรัพย์ ของนักปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งที่เราจะต้องได้-ต้องมี-ต้องเป็น อาตมาจะพาคนมาตามล่าหา **"อาริยทรัพย์"** ตามล่าหา **"วิมุติธรรม"** งานการสร้างสรรที่จะทำ...จะทำเรื่องอย่างนี้เท่านั้น จะเก่งเท่าไร ก็จะทำให้สุดเก่ง

อาตมาไม่พาทำงานอย่างอื่น ใครจะเอา-ก็เอา ! หรือไม่เอา-ก็ไม่มีปัญหา !

ดังนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกๆ อย่าง ทุกๆ กรรม หรือทุกๆ บทบาทลีลา สิ่งเหล่านี้ปรากฏเกิดขึ้น ยิ่งพิสูจน์-ยิ่งแสดงความจริง อะไรจริง-ไม่จริง

อาตมาเห็นว่า *"เป็นเรื่องดีทั้งนั้นเลย"* **ข้อสำคัญเราเองอย่าเสียท่า จนเกิด "กิเลส" ครองใจ...เศร้าหมอง-หดหู่-ท้อแท้-กำลังถดถอย ต้องไม่เป็นเช่นนั้น**

ใจเย็นๆ มีสติสัมปชัญญะ รู้เท่าทันต่อสภาวะเหตุการณ์

จะหนักหนาอย่างไร พวกคุณได้รับ ก็ไม่เท่าอาตมา น้ำหนักที่หวดลงหนักมาที่อาตมา อาตมารับอยู่แล้วตรงๆ หนักๆ ไม่ได้หวดที่ข้างๆ

พวกคุณก็แค่กระเส็นกระสายพอควร ไม่ต้องกลัว มีกิจการงานอะไรก็ดำเนินไป-พัฒนาไป ทฤษฎีต่างๆ ที่ได้ย้ำกันเป็นภาคปฏิบัติ ให้เอามาใช้

สิ่งนี้...เกิดเป็นโจทย์ ที่เกิดจริงๆ เป็นจริงแท้ๆ

คนรู้-คนเห็น...จะเห็นได้-จะเข้าใจได้ **"ตาวิเศษ"** เห็นนะ !

"ตาวิเศษ" นี้ เป็น **ญาณ** เป็น **ตาทิพย์** ที่แท้จริง จะเห็น **"อาริยคุณ"** จริงๆ

ถ้ารับเป็น-รู้ได้-เข้าใจได้ ย่อมพาเราเจริญ ไม่ได้พาเสื่อมต่ำ !

ข้อสำคัญต้องระวัง อย่าหลงผิด ! *...ไปแช่ง-ไปด่า-ไปเคือง-ไปอาฆาต-ไปเคียดแค้นเขา จะทำให้ตนเองเสียหาย แล้วตัวเองก็ขุ่นหมองไม่ชอบอยู่ในใจ* อย่าง

นั้น ก็เป็น **"กิเลสโทสมูล"** หยาบ-กลาง-ละเอียด...เป็นอย่างไร ก็ต้องรู้ตัวตน ขจัดออกเสีย พยายามปรับปรุงตน อย่าให้มีสิ่งเหล่านี้ในจิตใจ

เขาก็ว่า *"เขาถูก" เขาว่า "อาตมาหลงตัว-หลงตน"*

แต่อาตมาก็ว่า *"เขาผิด-เขาหลงตัว-หลงตน...เหมือนกัน"*

แค่อธิบายธรรมะต่างกันเท่านั้น ก็มาตู่ท้วงว่า *"เราผิด ต้องจับสึก จับติดคุก"*

ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องธรรมดาไม่เห็นแปลกอะไร ต่างคนต่างยึด ต่างคนต่างก็ทำไป

แล้ว **"ความจริง"** จะปรากฏอย่างไร ? ก็พิสูจน์กันสิ ! อาตมาชั่วอะไร ผิดอะไร ที่สอนให้คน **"ลดละกิเลส"** ให้เป็นพลเมืองดี เป็นประโยชน์ต่อสังคมประเทศชาติ เด็ก-หนุ่ม-สาว-แก่-เฒ่า ก็ปฏิบัติธรรมกันได้ แล้วก็เห็นกันอยู่ชัดๆ

เกิดเหตุการณ์นี้ *(คดีสันติอโศก)* **เราอาจจะเกิด "พระอรหันต์" ขึ้น ก็ได้**

อาตมาว่า *"อาตมาไม่ได้หลงเลอะ อาตมาชัดแจ้งนะ"*

"พลังวิมุติ" เป็นพลังที่แน่นหนา-มั่นคง-ยืนหยัด-ยืนยัน-ชัดเจน

คนที่ **"ศรัทธา"** เลื่อมใส ก็จะมีความมั่นใจ-แข็งแกร่ง-ถาวร-ทนทาน

● อุปสรรคพิสูจน์คน

อาตมาเกิดมาในชาตินี้ อาตมาไม่มีครูบาอาจารย์ในทางธรรม

เป็นคำกล่าวที่น่าหมั่นไส้มาก เพราะหมายถึงว่า *"อาตมาไม่ได้อยู่ในฐานะของสาวกภูมิ ที่จะต้องมีครูอาจารย์ อาตมาเป็นปัจเจกภูมิ อยู่ในภูมิที่รู้ได้ด้วยตนเอง"*

แม้อาตมาจะบอกกับพวกคุณว่า ***"อาตมาเป็นปัจเจก"*** นี่ก็อวดใหญ่โตขึ้นไปอีกแล้ว แต่อาตมาก็ยังไม่ได้เป็น **"ปัจเจก"** ระดับสูงเท่าไรหรอกนะ แค่ต้นๆ

เป็น **"สยัง อภิญญา"** เป็นผู้ที่รู้ได้ด้วยตน แต่ไม่ใช่รู้อย่างไม่มีเชื้อ-ไม่มีเค้า **"ธรรมะ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** ยังไม่รู้ถึงขนาดนั้น อาตมายังต้องอาศัยคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** อยู่มาก แต่เค้าเงื่อนคำสอนเหล่านี้ อาตมารู้ได้เอง

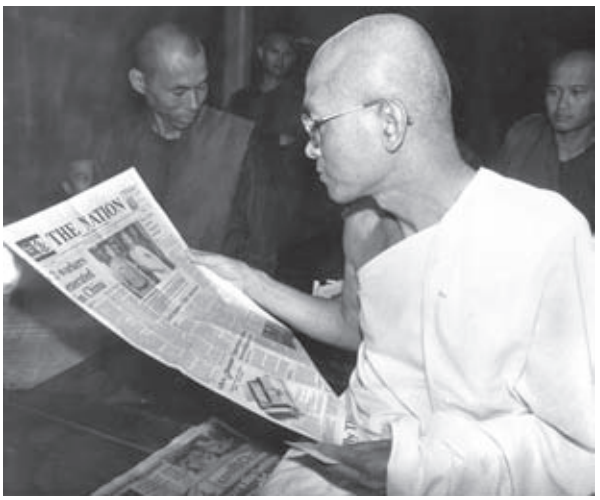
ที่ต้องเป็น "คดีความ" กันอยู่ ก็เพราะว่า *"สิ่งที่อาตมารู้นั้น ไม่ตรงกับ 'ผู้รู้' ที่ท่านยึด-ท่านถืออยู่ แตกต่างกันจริงๆ อย่างที่เป็นอยู่นี่แหละ"*

และอาตมาจำเป็นต้องเปิดเผยสัจจะ ต้องแสดงออก ต้องยืนยัน จึงเป็นภาวะที่แย้งกัน-ขัดกัน-ต่อสู้กัน เป็นภาวะธรรมดาธรรมชาติ ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะจะต้องเป็นไปอย่างนั้นจริงๆ

อาตมาไม่กังวลเรื่องอะไรๆ ที่เกิดขึ้น
เพราะอาตมามั่นใจใน “สัจจะความจริง”
และไม่กลัวว่า *“เขามาถล่มทลาย แล้วพวกคุณก็จะมีอันเป็นไปตาม”*

อาตมาไม่ได้แกล้งทำ เป็นเรื่องธรรมดา ที่จะต้องเกิด-ต้องผ่าน-ต้องพบ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ จะเป็นเครื่องพิสูจน์ "ความจริง" ด้วย

ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ! ถ้าพวกคุณไม่มี **"ความจริง"** อยู่ไม่ได้หรอก คุณจะหวั่นไหว ใจแป้ว-หวอมๆ-แหวมๆ กลัวลนลาน ถ้าอาตมาไม่ได้ทำ **"ความจริง"** ในหลายๆ ด้าน ให้เกิดขึ้นกับพวกคุณ ที่ได้คบคุ้นกันมาว่า *"อาตมามีความจริงใจจริงจังขนาดไหน โดยเฉพาะมรรคผล"* รับรองพวกคุณหวั่นไหวแน่ !

อาตมาไม่ประเล้าประโลมนะว่า *"พวกคุณอย่าทิ้งอาตมาไปนะ ต้องอยู่ช่วยกันนะ ต้องอย่างโน้น-อย่างนี้ อาตมาไม่ได้พูด ไม่ได้กล่อม ไม่ได้ใช้อะไรหว่านล้อมพวกคุณไว้ใช่ไหม ?"* นี่ก็เปิดเผย **"ความจริง"** บอกให้รู้

อาตมาใช้ **"ความจริง"** ให้ **"อิสรเสรีภาพ"** ทุกคน บอกตรงๆ ต้องการพิสูจน์พวกคุณเหมือนกัน ดูซิว่า *"พวกคุณนี่ หลงบัญญัติ หลงภาษา หรือเปล่า ?"*

อย่ามางมงายกับอาตมา ขอให้พวกคุณคิดเอง ตั้งใจปฏิบัติประพฤติ ให้เกิด "ญาณทัสสนวิเศษ" เกิด "ปัญญา" เกิด "อธิปัญญา" ที่แท้ ต้องให้เกิด "เห็นของจริง" ตาม "ความเป็นจริง"

"มรรคผล" คืออะไร มีอาการสภาวะจริงรองรับหรือไม่ *แล้วลดละโลภ-โกรธ-หลง ลดละโลกธรรม ลดละโลกียรส ลดละโลก ได้อย่างไร โดยเฉพาะกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ไม่อยากอีกแล้วจริงๆ จะรู้ตัว-รู้จิต...ไม่มีโลภ-ไม่มีความวนเวียน (สังสารวัฏ) ในเหตุปัจจัยนี้แล้ว* ดับโลกสนิท จึงจะ **"เหนือโลก"**

ถ้าเหตุการณ์นี้ อาตมาได้พิสูจน์ อาตมาก็มั่นใจใน "ความจริง" นั้นด้วย พวกคุณก็เป็นตัวจริงด้วย อาตมาไม่ต้องการตัวปลอม อาตมาทำ **"สัจจะความจริง"** ไม่ได้มาทำเพื่อลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ไม่ได้มาทำเรื่องโลกีย์ๆ

อาตมามีหน้าที่-มีสภาพของ "ภควา" น้อยๆ เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ เป็น "พระโพธิสัตว์" ก็ต้องทำหน้าที่นี้แน่นอน

"พุทโธ" เป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน คุณก็มี อาตมาก็มี

ถ้าไม่เบิกบาน ป่านนี้นะ คุณเอ๊ย ! *เหตุการณ์อย่างนี้ แต่ละคนๆ คงนั่งมองหน้ากันไป เห็นหน้ากัน เจอหน้ากัน ก็เหมือนกับคนโศกเศร้า พออีกคนโผล่หน้ามาก็คงโผเข้าหากัน แล้วกอดคอกันร้องไห้เท่านั้นเอง ต่างช่วยอะไรกันไม่ได้เลย*

แต่นี่เราช่วยกันได้ เขาร้องไห้โศกเศร้ามา เราเบิกบาน...ก็ค่อยเป็นตัวอย่าง

นำทางบอกสอนกันได้ **เรา "ทำดี" กลัวทำไม ? สู้ได้-สู้ไป สู้ไม่ได้-ก็ตายไป**

เกิดมาเป็นมนุษย์ใหม่-สู้ใหม่-ทำดีใหม่ ถึงคราวจะต้องตาย-ก็ตาย ตายโดยที่เราไม่ได้ทำร้ายใคร กลัวอะไร...? จะเป็นอะไร-ก็เป็นไป...!

ซึ่งอาตมาดูองค์ประกอบอะไรๆ ต่างๆนานา ด้วยความจริงใจ ที่จะไม่ให้ยาว หรือไม่ให้บานปลายออกไปมากมายนัก ให้เป็นไปในสภาพที่จะเรียบร้อยที่สุด

อะไรจะเกิด-ก็ต้องเกิด เป็นไปตามลักษณะทุกอย่าง ที่เกิดการสังเคราะห์

อาตมาได้ศัพท์ใหม่อีกคำ คือ **"ปฏิสังเคราะห์"** มีการกระทบ-มีการสะท้อน...แล้วสังเคราะห์กัน ทวนกลับไปกลับมา จะลด-จะเพิ่ม-จะขัดเกลากัน-จะเกิดการปรับตัว จนสุดท้ายจะลงตัวในสภาพหนึ่ง

อาตมาติดคุกได้สบายๆ อย่าว่าแต่คุกเลย หนักกว่านั้น อาตมาก็เป็นไปได้ แต่ถ้าอาตมาแข็งขืน ไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามเลย พวกเราก็จะฮึกเหิม คนที่มีใจยึดก็จะยึดแข็งกระด้างอยู่อย่างนั้น แล้วจะยอมกันไม่ได้เลย ที่สุดจะแตกร้าวไม่สงบ

คำว่า **"ยึด"** กับ **"ยืนหยัด"** มีความแตกต่างกันนะ !

"ยืนหยัด" คือ ***"หลักแน่ๆ หลักแท้ๆ หลักสุดท้าย"*** ที่ชัดว่า *"เป็นสัจจะ เป็นแกนจุดหนึ่งจุดเดียว เพื่อไม่ให้เสียธรรม ก็ต้อง **'ยืนหยัด'** ด้วยชีวิต-ด้วยทุกอย่าง"*

อาตมาไม่กังวลเรื่องอะไรๆ ที่เกิดขึ้น เพราะอาตมามั่นใจใน "สัจจะความจริง" และไม่กลัวว่า *"เขามาถล่มทลาย แล้วพวกคุณก็จะมีอันเป็นไปตาม"*

ถ้าไม่จริง-ก็หลอกลวง แต่ถ้าจริง-ก็ต้องสร้างสรรกอบก่อดำเนินการต่อไป

งานนี้เป็นข้อสอบใหญ่ *ใครจะไปหลงเข้าใจตามเขาที่ใส่ความอาตมา แล้วเชื่อไปตามเขา อาตมาก็ไม่กลัว เพราะใครเชื่อ-ก็เชื่อ ใครไม่เชื่อ-ก็ไม่เชื่อ บังคับไม่ได้*

ใครคนในๆ ถูกกระทบกระเทือน จิตตกหล่นร่วงไป จะออก-ก็ออกไปบ้าง เป็นธรรมดาธรรมชาติ ได้บ้าง เสียบ้าง อาตมาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ตกร่วงไปก่อน

หรือ คนข้างนอก จะเกลียดชังเพิ่มขึ้น ก็ไม่ว่าอะไร

แต่คนนอก ที่เข้าใจมากขึ้น ก็จะมีมาเพิ่มขึ้นเหมือนกัน

สรุป รวมค่าเฉลี่ยแล้ว "ได้" มากกว่า "เสีย"

แล้วได้ "คุณภาพ" ตามที่เราต้องการ ตามที่เรารู้ ตามที่เราเข้าใจแล้วด้วย

งานนี้ "อาตมาไม่ขาดทุน" แต่ก็พยายามที่จะให้หล่น-ร่วง-ขาด-หก-บกพร่อง-เสียหาย...ให้น้อยที่สุด จึงเรียกว่า **"ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด"** *นั่นคือ "เสียให้*

น้อยที่สุด แต่สิ่งที่จะให้ดี-ให้ได้ดีให้มากที่สุด" อาตมาก็พยายามกระทำเต็มที่เสมอด้วยเจตนารมณ์เท่าที่มีความสามารถ มีความเก่งเท่าไร ก็ไม่หย่อนข้อ-ไม่ย่อท้อ

● "อุปสรรค" ขนาดไหน ก็ไม่เข็ด !

เหตุการณ์ครั้งนี้ ไม่เลวร้ายอะไรนักในทางธรรม
อาตมาคุ้มที่สุด แม้ถูกย่ำยี อาตมา "เสียสละ" เท่านี้ คุ้ม !

และอาตมาก็ไม่ได้ยึดถือ **"ศาสนาพุทธ"** เป็นศาสนาของเราเท่านั้น

"มหาเถรสมาคม" ก็ **"ศาสนาพุทธ"** อาตมาก็ไม่เคยไปละลาบละล้วงคิดโค่นล้มทำลาย และไม่ได้คิดไปล้มล้างลัทธิไหนๆ

แต่อาตมาต้องติเตียน...สิ่งที่ควรติเตียน อันใดไม่ดี...ก็ควรเลิกละเสีย ควรปรับปรุงพยายามทำให้ดีขึ้น ก็พูดอยู่แต่อย่างนี้เท่านั้น

แต่วิธีการที่เขาใช้ทำกับอาตมาอย่างนี้ เป็นการ **"ไล่"** อาตมา

อาตมาเห็นแล้ว...รู้สึกว่า *"โอ ! นี่ท่านยึดมั่นถือมั่นเหลือเกิน **ศาสนาพุทธ** เป็นของท่านแต่ผู้เดียว แล้วไล่พวกเราออกจากศาสนา"* ...รุนแรงเกินไปนะ !

อาตมาไม่เคยรุนแรงอย่างนี้ แต่ท่านก็ทำกันอย่างนี้...!

ไม่ได้พูดโก้นะ ! อาตมายังรู้สึกยินดีจริงๆ และอาตมาก็ต้องการอย่างนี้ คือ *"เออ...ท่านเห็นอะไรไม่ถูก-ไม่ดี-ไม่ควร แล้วท่านก็พยายามปรับปรุงสะสางกัน"*

แต่ "ผู้สะสาง" ต้องสะสางตัวเองด้วย อะไรที่ตัวเองยังไม่เข้าท่าในธรรมวินัย โดยเฉพาะอาบัติข้อนิสสัคคียปาจิตตีย์...มีเงิน-มีทอง ก็สะสางกันบ้างสิ !

ข้อนี้ปลงอาบัติไม่ตกนะ...ถ้าไม่สละเงินทองออก ! แม้ฝากธนาคารไว้เป็นชื่อคนอื่น...ก็ไม่ได้อีกนะ ! ทำให้สะอาดสิ ! ขอพูดฝากฟ้าฝากดินไป...

อาตมาขอย้ำอีกนะว่า *"อาตมาไม่เข็ดหรอก ทิศทางนี้อาตมาต้องทำต่อไป"*

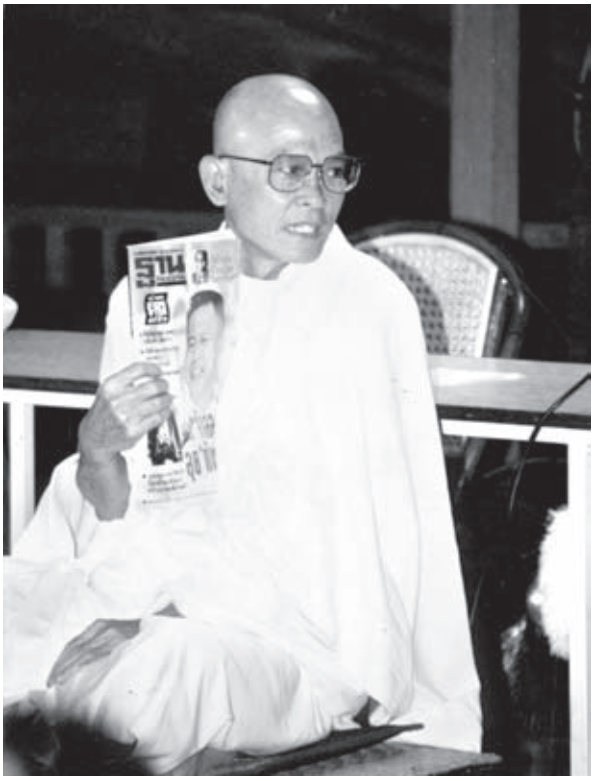
เราสงบ-สุภาพ-อ่อนน้อม-ถ่อมตน-กินน้อย-ใช้น้อย งานการก็สร้างสรรขยันช่วยกัน เราพยายามทำสิ่งดีที่สุดขนาดนี้ ก็ยังมาหาเรื่องปิดไม้ปิดมือไม่ให้เราทำงาน

ยังไงๆ **อาตมาก็ต้องทำงานนี้ตลอดไป เพราะงานนี้เป็นงานที่ดีที่สุดในโลก**

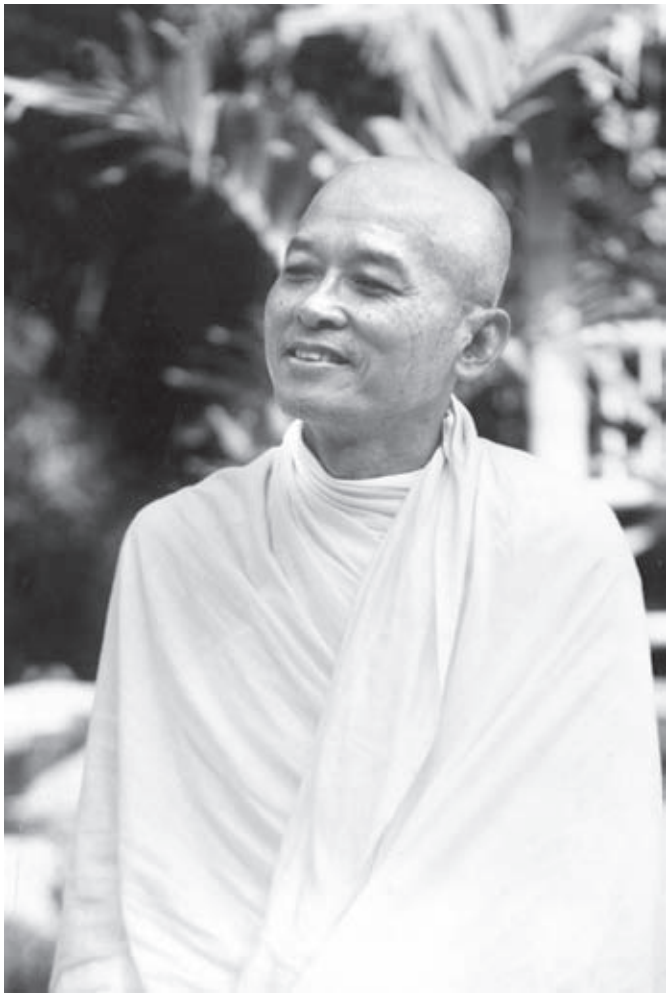
อย่าว่าแต่ชาตินี้เลย **แม้ตายแล้วชาติหน้าเกิดมาอีก ก็ทำดีอีก** แม้จะโดนต้านอีกก็ไม่เข็ด ติดคุกชาตินี้จะไปกลัวอะไร ชาติหน้าจับติดอีกก็ยังได้ไม่มีปัญหาอะไร

อาตมาถือว่า *"เหตุการณ์อย่างนี้ เป็นเหตุการณ์ที่มีประโยชน์กับพวกเราด้วย*

อาตมาไม่เข็ดหรอก
ทิศทางนี้อาตมาต้องทำต่อไป
แม้ตายแล้วชาติหน้าเกิดมาอีก ก็ทำดีอีก
แม้จะโดนต้านอีก ก็ไม่เข็ด

ทำให้เราตื่นตัว" ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้ เกิดขึ้นจริง พวกเราก็จะไม่รู้สึกตื่นตัว และอาตมาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงจะเข็นพวกเราให้กระตือรือร้นขึ้น

ถึงอย่างไรพวกเขาก็ไม่ได้ "โง่" กันหมดทุกคนหรอก มีผู้ฉลาดรู้คุณค่า

เราเป็นกลุ่มคนที่มีคุณค่าประโยชน์อยู่ในสังคมจริง เป็นคนที่ดูแลง่าย พูดกันรู้เรื่อง-ไม่หยาบคาย-ไม่ก่อเรื่อง-ไม่ก่อม็อบ-ไม่ทะเลาะวิวาท

เราไม่ทำเรื่อง "เลวร้ายเสียหาย" หรอก ! แต่เขากลัวเราจะทำ !!

● ไม่หวั่นไหว แพ้ก็แพ้ชะตาทราม

เรื่องของ "กิเลส" ก็คือ "ฤทธิ์ของกิเลส" อาตมาเห็นฤทธิ์เดชของกิเลสจริงๆ

ในหนังสือตกลงนี้ เราถูกลิดรอนสิทธิไปมากนะ ! รูปแบบก็ต้องเปลี่ยนไป

ขอยืนยันว่า *"เราเองเราก็เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า ขอให้พวกเราได้รำลึกว่า อย่าไปมีจิตใจโกรธเคือง อย่าไปมีจิตใจที่มีกิเลสอะไรอยู่ในจิต"*

อาตมาพูดด้วยใจจริงว่า *"อาตมาไม่ได้โกรธแค้นเลย แม้แต่สักนิดหนึ่ง ยังรู้สึกสงสารเมตตาท่านอยู่"*

อาตมาไม่ได้เศร้าเสียใจ ไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย เบิกบานร่าเริงอยู่ตลอดเวลา

อาตมาตอบคำถามของนักข่าวอยู่เสมอว่า *"อาตมาก็เบิกบาน-ร่าเริง-สบายๆ ปกติธรรมดา"* คือ *ตอบว่า..."จิตว่าง"...นั่นเอง !!!*

ถ้าเข้าใจลึกๆ เหมือน "อวดอุตริมนุสธรรม" เหมือนกัน

ปุถุชนคนข้างนอกไม่เข้าใจ ก็คะเนตามความรู้สึกของเขาว่า *"เจอเหตุการณ์แบบนี้ กดดันถึงขั้นนี้ ยังยิ้มออกอยู่หรือ ?"* ซึ่งอาตมาก็ยิ้มออก-เบิกบาน-ร่าเริง

แต่เขาฟังไม่ออก-ฟังไม่เป็น-ไม่เชื่อ ก็นึกว่า *"อาตมานี่ เก็บกด เก็บอารมณ์สงวนท่าที เต๊ะได้ดีจนคนอื่นเห็นไม่ได้"* ที่จริงก็ดีเหมือนกัน ถ้าจะเข้าใจอย่างนั้น

แท้จริงแล้ว อาตมาจริงใจ ใจจริง ไม่ได้ทุกข์ร้อน
อาตมาก็ยังเห็นว่า *"ไม่ได้หนักหนาอะไร ?"*

ใครเห็นอาตมาว่า *"โอ้ย ! หนักหนาสาหัส นอนไม่หลับ-ลำบากลำบน-วุ่นวาย-พลุ่งพล่าน-กลัวลาน-เดือดร้อน-ดิ้นรน จะต้องหาไอ้โน่นมาค้ำ-หาไอ้นี่มาช่วย จะต้องเรียกหมู่-เรียกมวลมาต่อสู้"* ก็เห็นชัดๆ ว่า *"อาตมาไม่ได้เดือดร้อนอะไร"*

อาตมาแต่งเพลง "ผู้แพ้" ไม่ได้แพ้ทางจิต แต่แพ้ชะตาทราม "ดวงใจทรงความมั่นคง" นะ ฟังเพลงนี้ให้ดี ซ่อนชัยชนะเอาไว้ในเพลง แพ้ก็แพ้ข้างนอกๆ

ใครๆ ก็คงเห็นว่า *"อาตมาแพ้"* แต่อาตมา *"ไม่ได้แพ้"*

อาตมาคืบหน้า-ก้าวหน้า-พัฒนาไปตลอดเวลา !

"ใจ" อาตมาไม่ต้องพูดเลย ยิ่งไม่ได้แพ้เลย ไม่มีโกรธ-ไม่มีเกลียด-ไม่มีอาฆาต-ไม่มีพยาบาท-ไม่มีโศกเศร้า ไม่มีเลย !

บทบาทหน้าที่การงานสิ่งที่ทำ ก็ทำอยู่ไม่ได้แพ้ แต่โดยค่ารวมภายนอกเขาก็บรรยายว่า *"แพ้"* เขากระหยิ่มยิ้มย่องกัน อาตมาต้องมาใส่ชุดขาว...แพ้แล้ว !

เขาก็ว่า *"อาตมาแพ้"* เขาน่ะ...เสร็จอาตมาแล้ว !

คือ *"เรื่องจะได้จบ ระงับความวุ่นวายเรื่องนี้ลงได้"*

"แพ้ก็แพ้ชะตาทราม ดวงใจทรงความมั่นคง"

อาตมามี **"ใจ"** อย่างไร ก็มั่นคงอย่างนั้น สร้างสรรทำอะไรๆ ได้อยู่ตลอดเวลา ไม่ได้พ่ายแพ้อะไรเลยในความจริง

เราต้องทำใจ-ให้ชนะให้ได้ ชนะใจเรา-ให้ชนะกิเลส

พวกเราบางคน ก็อาจจะตกอกตกใจเล็กๆ น้อยๆ วูบวาบประเดี๋ยวเดียว เสร็จแล้วพอตั้งหลักได้จริงๆ ก็มีความมั่นใจ-เที่ยงแท้-มั่นคง...ในสัจธรรม

อาตมาว่า *"มีหลายคนน่ะ แม้ฆราวาส ก็อาจจะไม่ตกใจเหมือนอาตมา ไม่ได้หวั่นไหว ไม่ได้สะเทือนสะท้านอะไร มั่นคง ยืนหยัด ยืนยันอยู่"*

ก็ไม่เห็นมีอะไรนี่ ปกติดี มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นมา ก็จัดการกับมันไป

อาตมาแน่ใจว่า *"อาตมาไม่ได้ทำชั่ว ไม่ได้ทำผิด"*

ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาตู่ว่า *"ไม่มีความจริงใจ คิดล้มล้าง-ทำลาย...ศาสนาพุทธ"*

เขาว่า *"อาตมาไม่ซื่อสัตย์ ไม่จริงใจต่อศาสนาพุทธ เขาพูดได้อย่างไรนะ"*

พูดอย่างนี้ *ใส่ความอาตมาไหม ? ทำไมไม่ฉลาดขนาดนั้นเชียวหรือ ?*

อาตมาจริงใจต่อศาสนาขนาดไหน ? ทำเพื่อศาสนาขนาดไหน ?

พวกเขาไม่รู้อะไรเลยจริงๆ หรือ ? อาตมาไม่ได้ว่า *"พวกเขาโง่นะ !"*

เขามีหลักฐานอะไร ที่ยืนยันว่า *"อาตมาทำลายศาสนา มาล้มล้างเพื่ออะไร ?"*

"แหม ! อยากถามเรียงตัวเหลือเกิน ทุกคนที่มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่นี่ ใครไม่จริงใจ ไม่ซื่อสัตย์ มาแอบแฝง เพื่อที่จะร่วมมือกับอาตมาทำลายศาสนาพุทธ...?"

● ฝึกตนให้ถึงปรมัตถ์

ธรรมะขั้นโลกุตระ ขั้นอุตริมนุสธรรม เป็นธรรมะขั้นสูงเหนือมนุษย์ ที่เป็นไปได้ เข้าถึงได้ แล้วก็จะได้พึ่งพระพุทธ ได้พึ่งพระธรรมจริงๆ อาตมามีสิ่งนี้จริง คือ *"การที่ออกจาก **'โลกียะ'** มาเป็นขั้นตอน อย่างที่อาตมาพาทำ พาพิสูจน์อยู่แล้ว"*

คุณปฏิบัติเข้าถึง **"คุณธรรม"** ได้ในวินาทีไหน **"จิต"** ถึงขั้น **"ปรมัตถ์"** เป็นจริงได้ชั่วขณะหนึ่ง-แวบหนึ่ง ก็ได้พึ่งขณะหนึ่งนั้น ยิ่งได้พึ่งติดต่อกันไป-ก็ยิ่งจริง

"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต"

เราได้เห็น **"พระธรรม"** ไม่ใช่เห็นธรรมดาๆ นะ

ต้องเห็นด้วย **"ญาณทัสนะ"** *โอ้โฮ ! ความละ-ความว่าง-ความวิมุติเป็นอย่างนี้ ได้พึ่งอย่างนี้ เบาสบายอย่างนี้ เขาด่ามา-ถล่มมา...ยังสบาย !*

แล้วคนไม่เชื่อ ก็หาว่า *"อาตมาเก็บกดเก่ง ควบคุมอารมณ์ได้เก่ง"*

เพียงแค่นี้ อาตมาก็ได้รับ **"คำชม"** แล้วนะ จริงไหม ?

แต่ที่จริง...**อาตมาไม่ต้องควบคุม-ไม่ต้องไปกด-ไปเก็บ-ไปกัก-ไปข่มอะไร**

คนที่ไม่แสดงอารมณ์ ก็มีลักษณะ ๒ อย่าง

คือ **"ได้จริง-บรรลุจริง"** *จึงไม่โกรธ ไม่เคือง ไม่แค้น ไม่ทุกข์ ไม่เศร้า*

กับ **"สมถะ" หน้าด้าน-หน้าทน** *เก็บกัก กดข่ม ไม่รับรู้ ไม่คิดนึก ไม่เปรียบเทียบวัด โยนทิ้งหมด ไม่ทบทวน ไม่พิจารณา*

คนที่"บรรลุธรรมจริง"นั้น มีความรู้ลึก-รู้ตื้น รู้ผิด-รู้ถูก เข้าใจนึกคิดเปรียบเทียบพิจารณารู้ความจริงในความเป็นจริง...เราผิดหรือไม่ ? ก็ตรวจสอบพิจารณาตนเอง เราก็จะได้ประโยชน์จากคำด่าว่า-คำติติงของเขาด้วย

แล้วใจเรา **"สะเทือน"** มาก หรือน้อย ก็เห็น **"ความจริง"** ของตนเอง

สะเทือนใจแม้น้อย-ก็ต้องรู้ แล้วพยายามปลดปล่อย-ให้ทุกอย่างสงบระงับ

หรือไม่สะเทือนเลย เพราะมี **"ปัญญา"** มี **"วิปัสสนาญาณ"** ก็อ่านรู้ให้ชัดเจน

ต้องรู้ตามเหตุ-ปัจจัย ถ้ามี **"ปฏิภาณปัญญา"** ก็จะรู้ จะเข้าใจละเอียด จะอธิบายได้ บรรยายได้ ไม่โกรธ ไม่ถือสา ไม่แค้นเคือง แม้ถูกฆ่า

"คุณธรรม" อย่างนี้ เป็นของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่ทรงอบรมสั่งสอน

อาตมารู้จัก"ปรมัตถธรรม" ได้ฝึกฝน-อบรม-ศึกษา...ทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

อาตมาจะพยายาม-อุตสาหะ-วิริยะ-เคี่ยวเข็ญ-ฝึกฝน-อบรม
นำพาพิสูจน์ “ความจริง” ให้เกิด ให้เป็น ให้ได้ “มรรคผล”

แล้วเอามาพิสูจน์สภาวะในตัวตนของเรา รู้จิต-รู้เจตสิก เห็นรูป-เห็นนาม เห็นอาการเหล่านั้นว่า *"มีอาการโลภ-โกรธ-หลง หรือมีอาการยินดี-ไม่ยินดี-ทุกข์ร้อนกับลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข...ขนาดไหน หรือไม่มี ?"* เราก็เห็นของเรา-รู้ของเรา

อาตมาแน่ใจว่า *"รู้อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ ตามที่**'พระพุทธเจ้า'** ยืนยัน"*

อาตมารู้ว่า *"การโกหก...เป็นบาป อาตมาไม่ได้พูดเล่นๆ นะ"*

อาตมาเอาสภาวะจริงมาพูดมาบอก จะเรียกว่า ***"อวดอุตริมนุสธรรม"*** ก็ใช่ !

ถ้า **"อวดอุตริมนุสธรรม"** ที่ไม่มีในตน-ไม่เป็นจริง-ไม่มีจริง ก็ยิ่ง **"บาปหนัก"** ประเภทที่ไป **"โกหก"** หลอกคนอื่นให้มาเชื่อในสิ่งที่ประเสริฐ **"พระพุทธเจ้า"** ลงโทษหนักปรับอาบัติถึงขั้น **"ปาราชิก"** บาปหนักมากเข้าข่าย **"ปาราชิก ๔"**

อาตมาพากเพียรปฏิบัติตน จนกระทั่งทิ้งโลกียะ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ทรัพย์ศฤงคาร-ญาติโกโหติกา ไม่ได้มาบวชเล่นๆ ไม่ได้หลงๆ เลอะๆ ไร้สติสัมปชัญญะ

ทำด้วยความรู้ตัว ด้วยความเข้าใจ ด้วยความเห็นจริงว่า *"โลกุตรธรรม เป็นสิ่งประเสริฐจริงๆ เป็นสิ่งที่เราได้ เรามี เราเป็น เราพอใจยินดีในสิ่งนี้จริงๆ"* แล้วก็เอามาเปิดเผย เอามาบอกกัน เอามาท้าทายให้พิสูจน์กัน เป็น **"เอหิปัสสิโก"**

คุณเอาไปพิสูจน์ได้ ก็เป็นสันทิฏฐิโก เป็นอกาลิโก เป็นโอปนยิโก เป็นสิ่งดี สิ่งจริง ที่มนุษย์พึงโน้มน้าวไขว่คว้าเอื้อมเอามาให้แก่ตนให้ได้ เหมือนเด็ดดอกฟ้า

คุณได้ ก็ได้ส่วนตน เป็น **"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"** เห็นของตน ซาบซึ้งของที่ตนได้-ตนเป็น-ตนมี แล้วคุณก็เชื่อตัวเอง

เป็นบัณฑิตอยู่ในตัวเอง **"เวทิตัพโพ วิญญูหิ"** ไม่ต้องมีใครแต่งตั้ง จะได้มาก-น้อย-ลึกซึ้งขนาดไหน เป็น **ธรรมรส** ถึงขั้น **วิมุติรส** ในรอบใดๆ ก็ตาม ก็เป็น **ธรรมรส-วิมุติรส**...ในรอบต้น-กลาง-ปลาย...หลายๆรอบซับซ้อน-หมุนรอบเชิงซ้อน ต้องพากเพียรประพฤติปฏิบัติจริงๆ ทำจริงๆ คุณก็จะมีของจริงนั้น รู้เอง เห็นเอง

แม้อาตมาจะพยายามอุตสาหะ-วิริยะ-เคี่ยวเข็ญ-ฝึกฝน-อบรม นำพาพิสูจน์ความจริง-ให้เกิด-ให้เป็น-ให้ได้มรรคผล...ไม่ได้ พวกคุณปฏิบัติไม่ได้ ก็เป็นความไม่สามารถของอาตมา ไร้สมรรถภาพที่จะสื่อ-จะสอน หรือเอาความจริงมาเปิดเผยแนะนำให้พวกคุณรู้ตามไม่ได้ อาตมาก็เป็นครูที่สอนลูกศิษย์ไม่ได้เท่านั้น

สมมุติว่า *"พวกคุณปฏิบัติไม่ได้สักคน"* อาตมาก็ยังมั่นใจในสิ่งที่อาตมาได้นี้ อาตมาจึงไม่หวั่นไหว-ไม่กลัว-ไม่ตกอกตกใจว่า *"จะไม่มีพวกคุณ-ไม่มีผู้ปฏิบัติได้"*

แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น ทุกวันนี้มีผู้ได้แล้ว และได้อย่างที่อาตมาได้นับวันๆ ตามสถิติที่จดมาให้อาตมาดู มีคนประพฤติปฏิบัติเพิ่มขึ้นๆๆๆ

พวกคุณก็จะต้องมีจิตศรัทธา มีความยินดีปรีดา **"จิตวิญญาณ"** อย่างนี้ เป็นจิตจริงของแต่ละคน มาเสียสละ-มาอด-มาลด-มาละ-มาวาง-มาจาง-มาคลาย

มีแต่มาเสียออก-สละออก...ไม่ใช่มาเอา ! ไม่ได้เหมือนโลกๆ มาแล้วจะต้องได้ลาภ-ได้ยศ-ได้สรรเสริญ-ได้สุขสมใจ-ได้ของพิเศษ-ได้โน่น-ได้นี่...กลับไป

● แบบฝึกหัดนักปฏิบัติ

เหตุการณ์ร้ายๆ แรงๆ อะไรๆ ก็ตาม เป็นแบบฝึกหัดจริง ให้ได้พิสูจน์รู้ตัวเองว่า *"เรามั่นใจ หรือหวั่นไหว มากน้อยแค่ใด ?"*

นักปฏิบัติธรรม ต้องพยายามรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่เสมอๆ ว่า *"เราเป็นนักปฏิบัติธรรมอยู่หรือไม่ ? กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ที่ดีกว่านี้ มีหรือไม่ ?"*

หรือได้โจทย์อย่างนี้ ขึ้นมากระทบสัมผัส เราได้รับความรู้ ได้เรียนรู้เพิ่มเติม ได้รับความจริงหนักแน่นมั่นคง หรือติดยึดเกินไป อ่อนแอเกินไป

ก็จะได้เห็น *"โอ ! จิตเป็นอย่างนี้ มี **อุปกิเลส ๑๖** เป็น **อภิชฌาวิสมโลภะ** มีการพุ่งเพ่งแรง จิตจะเอาเป็นเอาตาย หรือจิตมี **พยาบาท** เคียดแค้นเล็กๆ น้อยๆ หรือแรงๆ ก็เห็น **โกธะ** เห็น **อุปนาหะ** เห็น...ฯลฯ"*

ต้องเห็นด้วยปัญญา เห็นด้วยเหตุผล เป็น **"วิปัสสนาญาณ"** แล้วอโหสิ ! อย่าไปผูกพยาบาทต่อ หรือจะลดละด้วยการกดข่มก็ตาม ให้เป็นการปฏิบัติจริงๆ

อาตมาขอขอบคุณพวกเราทุกๆ คน ที่เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดแล้ว ก็สงบกันดี ทำอะไรก็ฟังกัน สอดคล้องกัน เป็นสามัคคี นี่เป็น **"สมรรถนะทางธรรม"** ไม่ใช่สงบเพราะหลับตา-ไม่รับ-ไม่รู้ แต่เรารู้รายละเอียดทุกอย่าง ยั่วยุแรงอย่างไร-เราก็รู้

บางคนรู้แล้วอ่อนเปลี้ยเพลียแรง การงานไม่เป็นอันทำ ***ก็ยังไม่สมบูรณ์นะ***

บางคนรู้แล้วจิตฟุ้งซ่าน ทนไม่ไหว วุ่นวายใจ นี่เรียกว่า ***"ยังอ่อนแอ"***

ขณะนี้เราเข้าสู่สภาพสอบไล่กันอย่างสำคัญ สอบได้กันก็คงเยอะ สอบตกก็มีบ้าง ก็จะต้องสอบซ่อม แต่ไม่รู้เมื่อไหร่โจทย์จะมาอีก

แต่ยังนะ **ห้องสอบยังไม่ปิด ! ยังคงมีอะไรต่อๆ ไปอยู่** เราจะต้องเป็นผู้มี **"สติสัมปชัญญะ"** อยู่เสมอ ไม่ประมาท รู้ตัวทั่วพร้อม พร้อมที่จะทำโจทย์ใหม่ๆ จริงๆ

อะไรๆ จะเกิดขึ้น ก็ต้องยืนหยัดอยู่ใน **"ฝ่ายศีล-ฝ่ายธรรม"** ยืนหยัดจริงๆ

เที่ยงแท้ มั่นคง ถาวร

เหตุการณ์ ปี ๒๕๓๒ เป็นเหตุการณ์ที่เขาพยายามจะชี้ว่า *"เราผิด เราเป็นพวกมิจฉาทิฐิ เป็นพวกมาทำลายศาสนา จะมาทำอะไรๆ ก็แล้วแต่ ที่เลวๆ ร้ายๆ หนักหนาสากรรจ์ ตามที่เขาพยายามลงทุนลงแรงโพนทะนาประกาศไป"*

พวกคุณน่าจะต้องหมดศรัทธา-ไม่เชื่อถือ หรือเห็นว่า *"พวกเราผิด"* แต่พวกคุณก็ยังยืนยง-มั่นคง มีคนใหม่ๆ เพิ่มเข้ามาอีกด้วย คนเก่าๆ อาตมาเชื่ออยู่นะว่า *"ไม่ได้มีผลกระทบจนกระทั่งออกไป"*

อาตมายิ่งเห็นสัจจะว่า *"ความจริงนี่ มีความมั่นคง มีความถาวร มีความเที่ยงแท้ มีความยืนยัน-ยืนหยัด-หนักแน่น"*

สัจจะของ "พระพุทธเจ้า" ถึงที่สุด คือ "นิพพาน" คือ เที่ยงแท้

อาตมาค้นพบหลักฐานพระบาลี แม้แต่แปลเป็นไทยแล้วด้วย ท่านใช้คำว่า ***"นิจจัง นิจจานิ"*** เป็นสิ่งที่กำหนดรู้ชัดเจนว่า ***"โอ้ ! นิจจานิ สัจจะเที่ยงแท้นะ"***

ไม่ได้หมายความว่า...*ทุกอย่างจะต้อง "อนิจจัง"*

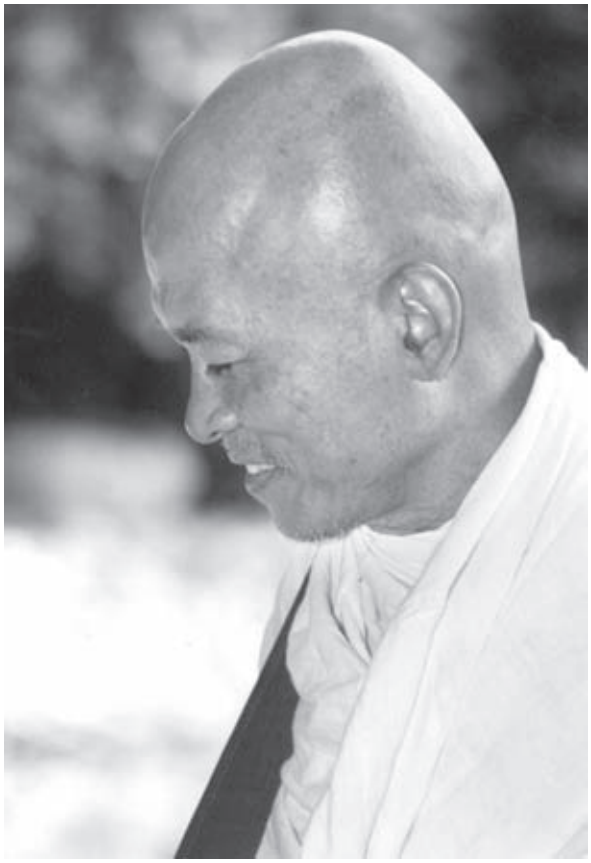
จริงๆ ในสภาพของความมี หรือสิ่งที่ยังวนเวียนอยู่เป็นวัฏสงสาร ไม่เที่ยง อะไรที่ยังเกิดขึ้นอยู่ ก็จะต้องตั้งอยู่ ก็จะต้องเสื่อมไปในที่สุด

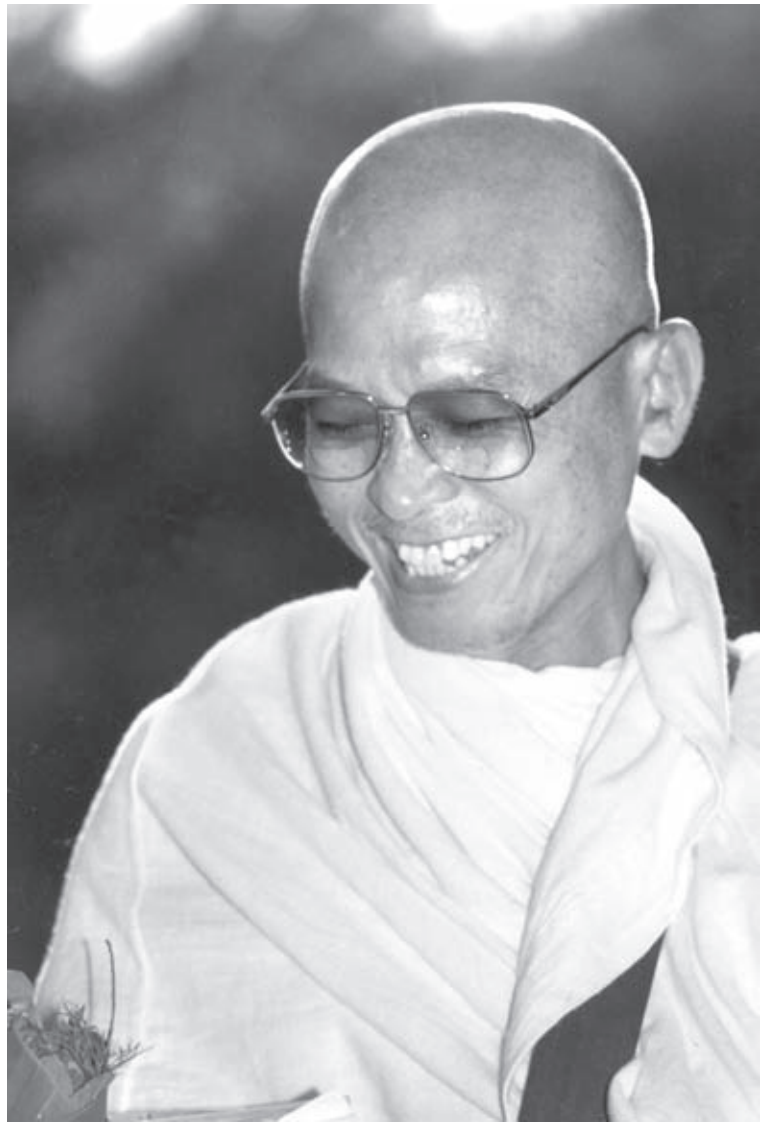
แต่ **"ความมั่นคง"** ของ **"สัจธรรม"** ที่เข้าหา **"โลกุตระ อนัตตา สุญญตา"** เข้าไปหาความว่าง ความสะอาดหมดจด ความดับสนิทของ **"กิเลส"** ที่แท้จริงแล้ว ได้แล้ว-ได้เลย เที่ยงแท้-ถาวร-มั่นคง

มีหลักฐานยืนยันประกอบว่า *"ตั้งแต่เริ่มเป็น **'พระโสดาบัน'** มีสภาวะเกิดแท้ใน **'จิตวิญญาณ'** มีการลด-ละ-หน่าย-คลาย มีคุณธรรม มีผลของ **'โสดาบัน'** มี **'อาริยคุณ'** นั้นจริง **'พระพุทธเจ้า'** ก็ตรัสว่า เป็นผู้เที่ยงแท้ต่อ **'นิพพาน'** แล้ว และเป็นลักษณะ...เที่ยงแท้-มั่นคง-ถาวร"*

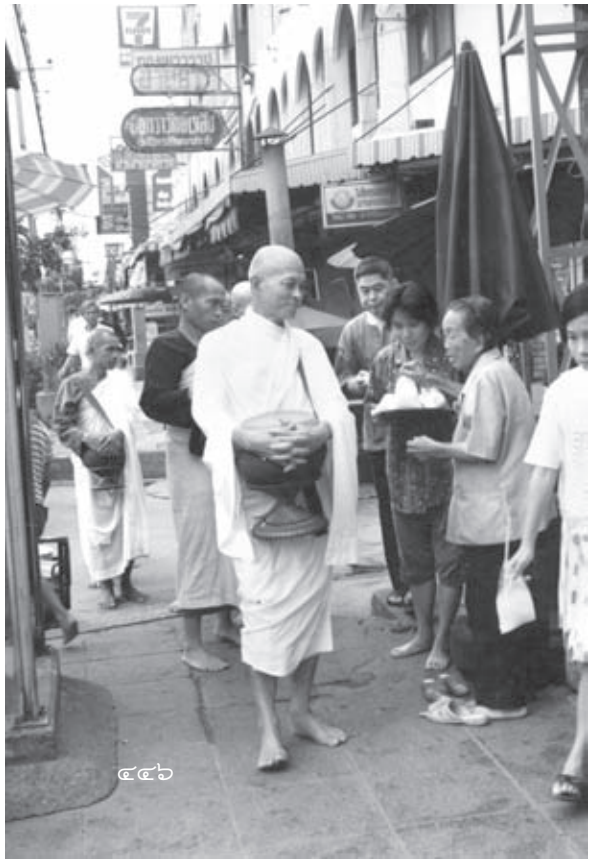
อาตมาบวชมานี่ ก็จะย่างเข้าปีที่ยี่สิบ *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๓๒)* ทำงานศาสนามาสองทศวรรษ ก็มีผล มีมวล ในเรื่องของความเที่ยงแท้ ในเรื่องของความเป็นปกติ

แม้จะมีเรื่องร้ายๆ ที่เขาพยายามจะป่าวประกาศ-โพนทะนา-ชี้เหตุ-ชี้ผล-ชี้

เขาก็ว่า *“อาตมาแพ้”*
พวกเขาน่ะ *เสียอีกอาตมาแล้ว*
คือ *“เยี่องอะได้จบ”!*

...แพ้ก็แพ้ชะตาทราม...
...ดวงใจทรงความมั่นคง...

หลักฐานอ้างอิง มีตรรกศาสตร์ อย่างโน้น อย่างนี้ ตามที่เขาเข้าใจ ถกเถียง โต้แย้ง ล้มล้างกันด้วยเหตุผลใดๆ ก็แล้วแต่ เพื่อที่จะให้เห็นว่า *"เราผิด เราชั่ว เราไม่ดี อย่าศรัทธาเลื่อมใส จงเลิกละมา จงหยุด จงปล่อย จงทิ้งอาตมาเสีย ปล่อยทิ้งพวกเราทางนี้เสีย ลัทธินี้เป็นลัทธิ...เลวร้าย-ไม่ดี-ไม่งาม...ต่างๆ นานาสารพัด"*

ก็เปิดเผยให้ฟัง เปิดหู-เปิดตาทั้งหมด พยายามให้พวกเรารู้ *"เขาว่ายังไง-มีเหตุผลยังไง-มีหลักยังไง ไม่ได้ไปปิดหู-ปิดตา-อำพราง-ซุกซ่อน"*

แต่พวกคุณก็ยังมั่นคง ยืนหยัด เชื่อถือ ศรัทธา เห็นจริง อยู่อย่างนี้

ลักษณะนี้ เป็น "ความเที่ยงแท้-ไม่หวั่นไหว-ไม่คลอนแคลน-มั่นคง-จริงจัง" เป็นหนึ่งเดียวขึ้นไปเรื่อยๆ เป็น**"เอกธัมโม"** เข้าไปหาเป้าจุดสุดท้ายเหมือนกัน อันเดียวกัน **"เอกภาพ เอกธรรม"** เป็นอย่างนั้นจริงๆ

ตั้งสติให้ดีนะ ! ไม่ได้กล่าวตู่ตีขลุมฮุบเอาพวกคุณ เป็นพวกที่ดีแล้ว ถูกต้องแล้ว เพื่อให้หลงคารมมาเป็นหนึ่งเดียวกับทางนี้ ไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้น

แต่อาตมาเอา **"สภาวะจริง"** นี้ มาอธิบายขยายความให้ฟัง เป็นองค์ประกอบของลักษณะธรรมะที่เที่ยงแท้ ที่เป็น **"เอกภาพ-เอกธรรม"** เป็นสภาพมั่นคง-ไม่หวั่นไหว-ไม่คลอนแคลน-ไม่แปรปรวน

มีสภาวะรองรับจริงไหม ? พวกคุณก็อ่านสภาพจริงของใจตนเองให้จริงๆ ว่า *"เรามั่นใจ-แน่ใจ-เห็นจริง-ไม่สงสัย-ชัดจริง-ชัดใจ มาก หรือน้อยขนาดไหน ? หรือตกกระไดพลอยโจนเสียแล้ว จำทนอยู่เท่านั้น"* คุณแต่ละคนๆ ก็ตรวจสอบเอาเอง

● พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

อาตมาโดนมรสุมขนาดนี้ ก็ยังคง เบิกบาน ร่าเริง แจ่มใส ครื้นเครง

อาตมาตอบนักข่าวว่า *"อาตมาเป็นปกติธรรมดา"*

อาตมาพูดความจริง ไม่ได้โกหก-ไม่ได้ทำชั่ว-ไม่ได้ทำผิดอะไร ใครจะหาว่า *"โกหก ทำเป็นพูดกลบเกลื่อน มีมายาหลอกล่อ"* ก็ตามใจ

เหตุการณ์คดีกรณีสันติอโศกนี้ เป็นปรากฏการณ์ ที่เกิดขึ้นในท่ามกลางยุคสมัยแห่งกาล เป็นการแสดงออกประกาศไป โดยธรรมชาติ โดยความจริง

ขณะนี้ **"สัจธรรม"** ได้ปรากฏตัว ทำให้ได้เห็น แล้วคนอื่นก็มาดู เช่น *คนถูกทำร้ายร่างกายจะรู้สึกอย่างไร จะร้องหน้าเบ้ ต่อสู้ตอบโต้หยาบ*

คายหรือเปล่า ? หรือมีผลสะท้อนกลับอย่างไร ? ก็เป็นความจริงที่ต่างก็แสดงออก *ใครจริง-ใครไม่จริงมากน้อยอย่างไร ?* ก็จะแสดงออกไป ทั้งเราและคุณก็เห็นได้

สิ่งนี้เกิดจริง เป็นจริง ก็เป็นเหตุปัจจัย ที่ทำให้เข้าใจกันได้ เห็นกันได้ ตามภูมิปัญญา อาตมาไม่ได้ถือว่า *"เป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด"*

แต่รู้ว่า *"เหตุการณ์นี้ แรง หรือเบา และเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ ดื่นดาษ จะต้องมีเหตุปัจจัยเพียงพอพิเศษจริงๆ นานๆ ปี"*

นักข่าวก็เอาไปเขียนว่า *"๒๐๐ ปี จะเกิดที"*

อาตมาว่า *"๒๕๓๒ ปี จึงจะเกิดนะ !"*

เหตุการณ์คราวนี้ ก็ดูใจเขาสิ ! ตั้งใจจะไล่อาตมาออกจากความเป็น "สงฆ์" ไม่ให้เรียก **พระ** ไม่ให้เรียก **ภิกษุ** ไม่ให้เรียก **นักพรต** ไม่ให้เรียก **นักบวช**

เอ้า ! ไปกันใหญ่เลย *เล่นตีอัดเราจนไม่มีทางไป* จะเอายังไงก็เอาเถอะ !

ไม่ให้เรียกตัวเองอย่างนั้น ทั้งๆ ที่ เราเป็นอย่างนั้น ก็จำเป็นต้องเรียกตัวเองใหม่ว่า **"สมณพราหมณ์"** ก็ตกลงยอมให้เราเรียกอย่างนี้

ทีนี้พอเขาไปเปิดตำราดู เอ้า ! **"สมณะ"** ก็ **"เป็นพระ-เป็นนักบวช"**

เอ้า **"พราหมณ์"** ก็ **"เป็นพระ-เป็นนักบวช"** อีก

ถ้ายังไม่ยอมให้เรียกตัวเราว่า **"สมณะ"** อีก *ก็ไม่ต้องเรียกอะไรเลย !*

เรียก **"ท่าน"** เฉยๆ ก็ได้ *ท่านโพธิรักษ์ ท่านถิรจิตโต ท่านอนุตตโร*

ถ้ายังไม่ยอมให้เรียก **"ท่าน"** อีก ก็ให้รู้กันไป !

"สังฆรัตนตรัย" ก็จะขจัดออก ไม่ให้เรามีพระ ไม่ให้มีภิกษุ ไม่ให้มีสงฆ์

โอ้โฮ ! ช่างโหดร้ายอำมหิตจริงๆ นะท่าน *เจตนาจะไล่เราออกจาก **"ศาสนาพุทธ"** ให้ไปตั้งลัทธิใหม่ ใจหนอใจ ช่างคับแคบจริงๆ จะยึด **"ศาสนาพุทธ"** ไว้เป็นของเฉพาะตน สงวนลิขสิทธิ์จัง*

ถ้าท่านคิดว่า *"ตั้งได้ ท่านเองก็เก่งกว่า ท่านว่า-ท่านชนะ เราก็ยอมแพ้มาเรื่อย ท่านก็ไปตั้งลัทธิใหม่กันเองสิ มาไล่เราให้ไปตั้งทำไม ?"* ช่างไม่คิดถึงตนไม่คิดถึงเขา

พูดกันง่ายๆ *แน่แค่ไหนที่คิดจะมาตั้งลัทธิใหม่-ศาสนาใหม่ ง่ายอยู่หรือ ?*

อาตมามิกล้า ! อาตมามิบังอาจหรอก !

ท่านบังอาจคิด ท่านก็ทำเถอะ ! อย่ามายัดเยียดให้คนอื่นทำ !

อาตมารู้ตัวเองดีว่า *"อาตมาไม่ได้มาตั้งลัทธิใหม่ ศาสนาใหม่"*

ขอยืนยันว่า *"อาตมาเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า"* เวลาพูดก็ต้องเอาตำรา-หลักฐาน-คำสอน-อุเทศของ **"พระพุทธเจ้า"** มากล่าวชี้แจงอธิบายบรรยายขยายความสู่กันฟัง ไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ อาตมาไม่พูด-ไม่ชี้แจงเลย ก็ไม่ได้

อาตมาเองคาคอนะ ! ถ้าหนักหนาสากรรจ์อัดเราให้ต้องเป็นอีกศาสนาหนึ่ง

มีผู้แนะนำว่า *"ไม่เป็นไร เขาไล่เราออกจาก **'ศาสนาพุทธ'** เราก็เป็น **'ศาสนาสมณะโคดม'** ก็แล้วกัน ?!?"*

ก็ขอเป็น **"ศาสนาสมณะโคดม"** อย่างที่มีผู้แนะนำ ก็แล้วกัน !

แหม ! จริงๆ นะ พ่อเจ้าประคุณเอ๋ย หวงอะไรก็ไม่รู้ !

เนื้อหาแก่นแท้ตัวเองก็ไม่มี แม้มี "อุตริมนุสธรรม" ที่เป็นเนื้อหาแก่นสาร ก็ *บอกไม่ได้-พูดไม่ได้ เลยไม่รู้ว่า "มี หรือไม่มี" กลายเป็น "ลัทธิบอกไม่ได้"*

"ศาสนาพุทธ" เป็นลัทธิ **"บอกได้-อวดได้"** แต่ให้เหมาะควรอย่างมีเงื่อนไข ต้องดูกาลเทศะฐานะบุคคล อวดให้เป็นคุณค่าประโยชน์

ไม่ใช่บอกเปรอะไป บอกไม่เข้าท่า และถ้าไม่มีจริงในตนแล้วอวด ก็ถูกปรับ **"ปาราชิก"** เหมือนกัน **พระพุทธเจ้า** สอนไว้ดีแล้ว สวากขาตธรรมท่านตรัสไว้ดีแล้ว

● ศาสนาใหม่ ศาสดามหาภัย !?!

"สมาธิ" ของ "พระพุทธเจ้า" เป็น "สัมมาสมาธิ" อย่างนี้
อาตมาก็อธิบายอย่างของอาตมา เขาก็อธิบายอย่างของเขา

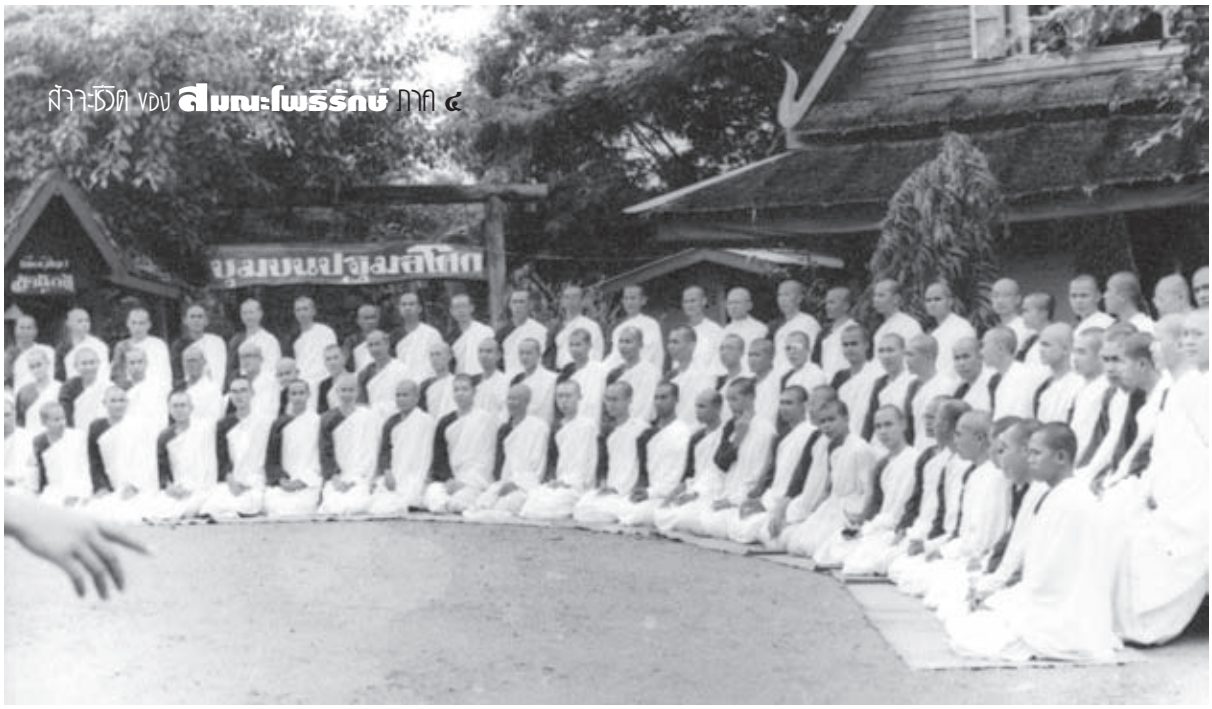
จนกระทั่ง มาเจอหลักฐานในพระไตรปิฎก **"มหาจัตตารีสกสูตร"** ถึงได้ร้องโอ้โฮ ! ช่วยอาตมาไว้ได้แยะ ถ้าไม่มี **"มหาจัตตารีสกสูตร"** รับรอง อาตมาจะเผยแพร่ทำงานศาสนาได้ช้ากว่านี้อีก แล้วพวกเราเองก็จะไม่มั่นใจเท่าไรด้วย

ยิ่งข้างนอก ยิ่งไม่เชื่อเลย หาว่า ***"อาตมาพูดเอาเอง มาตั้งศาสนาใหม่"***

แต่นี่เขาเถียงไม่ออก เพราะอาตมามีหลักฐานยืนยัน แม้แต่ในหลายๆ เรื่องหลายๆ อย่าง เช่น *อรหันต์ตายแล้วไม่เกิดอีก ซึ่งเป็นความเชื่อที่ผิดนะ* ถ้าไม่เจอหลักฐานในพระไตรปิฎก *เขาก็ว่าอาตมาตายอีกเหมือนกัน เขาไม่ยอมรับหรอก*

ดีนะที่มีหลักฐานยืนยัน เขาก็เถียงไม่ได้ อาตมาก็ค่อยยังชั่วหน่อย ไม่อย่างนั้น ไปกันใหญ่เลย ขนาดนั้นเขาก็ยังคิดว่า ***"อาตมาจะมาทำลายศาสนา"***

เพราะอาตมาคิด-เห็น-เข้าใจ...ไม่เหมือนกับเขา !

อาตมาได้ช่วยกอบกู้ “ศาสนาพุทธ”
ได้นำเอาเนื้อหาแก่นสาระแท้ๆ ของ “พระพุทธเจ้า”
บรรจุเข้าไปในชีวิต “พุทธศาสนิกชน”

เนื่องจากพระศาสนาได้ถูก "ปฏิรูป" ไปแล้ว จนเขาคิดเห็น-อธิบายกันมา -เข้าใจกันมา-ยึดถือกันมา เป็นความเห็น *(ผิดๆ)* **อย่างนั้นว่า *"ถูกต้องแล้ว"***

พออาตมาแสดงอย่างนี้ เป็นความเห็นที่ต่างกันไป ขยายความต่างกัน อธิบายต่างกัน รูปต่างกันมาเรื่อยๆ เขาก็เลยกล่าวหาว่า ***"อาตมาจะมาทำลายศาสนา"***

ซึ่งเราก็ทำให้เขาเข้าใจไม่ได้ *เพราะเขายึดถือผิดเสียแล้ว เขาไม่มีภูมิที่จะเพิ่มสูงขึ้น เขาติด-เขายึดอยู่แค่นั้น และเป็น **กิเลส "อัตตา-มานะ"** ซ้อนอีกด้วย ที่เขาแสดงความใหญ่-ความไม่ยอมออกมา* อาตมาเข้าใจนะ

เขาเป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่ได้ดูถูก-ดูแคลนนะ เหมือนเด็กๆ ที่มีภูมิอยู่แค่นี้ ก็ย่อมเข้าใจอาตมาไม่ได้ เขาจะทำอะไรรุนแรงกับอาตมา ก็เหมือนเด็ก แล้วอาตมาจะไปโกรธเขาได้อย่างไร ? อาตมารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

และเขาก็ยังกล่าวหาอีกว่า *"อาตมาตั้งศาสนาใหม่"*

ตั้ง "ศาสนาใหม่" ก็ได้เป็น "ศาสดา" สิ ! *แล้วเนื้อหาของศาสนา เป็นไปเพื่อมักน้อย สันโดษ เสียสละ เกื้อกูล สร้างสรร ขยันเพียร มีเมตตา มีกตัญญูกตเวที มีภราดรภาพ มีมนุษยสัมพันธ์อันดีอย่างพี่อย่างน้อง แล้วก็มีความจริงที่สามารถลด **"กิเลส"** ความโลภ-ความโกรธ-ความหลง พ้นทุกข์ได้จริงๆ*

ได้เป็น "ศาสดา" ที่มีเนื้อหาของศาสนาอย่างนี้นี่ โก้จริงๆ เป็นได้ก็ดีน่ะซิ !

อาตมาไม่ใช่คนอกตัญญู ไม่ใช่คนขี้โกงนะ ! *ก็บอกอยู่เสมอๆว่า...อาตมาเป็นลูกศิษย์ **"พระพุทธเจ้า"** ศาสนานี้-ลัทธินี้-ทฤษฎีนี้ เป็นของ **"พระพุทธเจ้า"***

คนอย่างอาตมา มีพฤติกรรม มีบทบาท มีกิจกรรมต่างๆ นานา กระทำอยู่กับสังคม ๑๙ ปี *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๓๒)* **มีประวัติ มีหลักฐาน ให้ตรวจสอบตั้งมากมาย**

แต่ทำไมคนที่เขานับถือกันว่า *"มีปัญญาล้ำเลิศ มีหลักฐานเป็นนักค้นคว้า ทำไมไม่รู้ความจริง ? ทำไมไม่พิจารณาตรวจสอบว่า...อาตมาทำตามทฤษฎี-ทำตามหลักการของ **'ศาสนาพุทธ'** หรือไม่ ? อาตมาจริงใจต่อ **'ศาสนาพุทธ'** จริงหรือไม่ ?"*

ทำไมไม่ค้นคว้าหาหลักฐาน **"ความจริง"** *ยืนหยัด-ยืนยัน ให้รู้ลึกซึ้ง ?*

ถ้าจะบอกว่า *"อาตมามีข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ อันโน้น-อันนี้บ้าง"*

อาตมายอมรับได้จริงๆ ว่า *"มีที่ผิดพลาดบกพร่องบ้างเล็กๆ น้อยๆ"*

แต่อาตมามั่นใจว่า *"ในหลักใหญ่ๆ ที่อาตมาได้ทำงานศาสนาของพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่วันออกบวชจนวันนี้ อาตมาได้ตั้งใจทำให้ถูกต้องจริงๆ ตั้งใจไม่ทำผิด"*

อาตมาไม่ได้หลงเลอะ อาตมามี "สติสัมปชัญญะ-ปัญญา" ตรวจสอบ-ตรวจทาน "ความจริง" อยู่เสมอๆ

อาตมาตัวน้อยๆ ขนาดนี้ อาตมาว่า ***"อาตมาได้ทำหน้าที่พุทธสาวก"***

แหม ! ไม่อยากจะกล่าวนะว่า *"อาตมาได้ช่วยกอบกู้* ***'ศาสนาพุทธ'*** *ได้นำเอาเนื้อหาแก่นสาระแท้ๆ ของ* ***'พระพุทธเจ้า'*** *บรรจุเข้าไปในชีวิต* ***'พุทธศาสนิกชน'*** *ให้ได้เนื้อหา-สารัตถะ-สัจจะ-ธรรมะ-สาระแท้ๆ ของ* ***พุทธคุณ****"*

แต่ทำไมผู้รู้ไม่ตรวจสอบหลักฐาน เอาสัจจะที่มีจริง-เป็นจริงเหล่านี้ ไปยืนยันไปเปรียบเทียบวัดดู จะได้รู้ว่า ***"อาตมาซื่อสัตย์ต่อ 'ศาสนาพุทธ' หรือไม่ ?"***

ทำไมท่านไม่ฉลาด ! ทั้งๆ ที่เขานับถือกันว่า "ท่านฉลาด"

● ธรรมาธรรมะสงคราม

ความเห็น หรือฉลาดล้น ใดใด
รู้ มาก รู้ดีไป ไป่สิ้น
ความเป็น สิหน้าไหน เป็นกว่า
จริง กว่า รู้เก่งสิ้น อวดแก้ข่มไผ่

<u>ธรรมชาติของสังคมมนุษย์</u> ตามความเป็นจริงมีทั้ง "<u>ปุถุชน</u>" และ "<u>อาริยชน</u>" ย่อมมี "<u>ธรรมาธรรมะสงคราม</u>" หรือ <u>ย่อมมีการรบราต่อสู้กัน</u> ระหว่าง "<u>ความรู้จริง</u>" กับ "<u>ความไม่รู้จริง</u>" อยู่ตลอดกาลนาน !!!

ผู้เป็น "อาริยชน" *(ผู้รู้จริง)* **ก็ย่อมถูกผู้เป็น "ปุถุชน"** *(ผู้ไม่รู้จริง)* **ติ ติง-ด่าว่า-โต้เถียง-ปราบปราม-ทำร้ายเอา ที่สุดถึงขั้น "ฆ่าตาย" ไป ก็มีมาตลอดกาลนาน ประวัติศาสตร์มนุษย์มีให้ศึกษามากมาย**

เพราะกระแสแห่ง **"ความรู้-ความเห็น-ความติดยึด"** เป็นคนละทาง-คนละแนว-คนละอย่างกันจริงๆ จึงต้องสวนกัน-ล้มล้างกัน-ต่อสู้กัน เป็น **"ความจริงปกติ"**

และ **"ปุถุชน"** *(ผู้ไม่รู้จริง) ย่อมทำชั่ว-ทำร้าย-ทำรุนแรง-ทำหยาบต่ำ ได้จริงๆ*

ดังนั้น **"อาริยชน"** *(ผู้รู้จริง) จึงต้องถูกทำร้าย...ถึงขั้นรุนแรง-ขั้นหยาบ-ขั้นตาย*

แต่ **"ปุถุชน"** *(ผู้ไม่รู้จริง) จะไม่ถูกทำร้าย ถึงขั้นรุนแรง-ขั้นหยาบต่ำแน่ๆ และจะไม่ถึงตาย* **เพราะ "อาริยชน"** *(ผู้รู้จริง)* **จะทำชั่ว-ทำร้าย-ทำรุนแรง-ทำหยาบต่ำ ที่สุดเจตนาให้ถึง "ตาย" ทำไม่ได้แน่ๆ**

ผู้เป็น **“อาริยชน” จะทำได้ก็แค่แรงตามฐานะตามระดับจริงของ “อาริยชน”** แต่ละระดับนั้นๆ จะพึงทำ-พึงเป็นอยู่ตามภูมิ หรือพึงประมาณตาม **“กุศลเจตนา”** แม้จะหยาบ-จะเลว-จะแรงอย่างไร ก็ไม่เท่า **“ปุถุชน”** *(ผู้ไม่รู้จริง)* ทำแน่นอน

ดังนั้น “ปุญญาภิสังขาร” คือ “การปรุงแต่งเพื่อขัดเกลาชำระกิเลส” จึงมีได้ทั้ง *“ติเตียน-ด่าว่า-กล่าวโต้-กล่าวแก้-กล่าวแย้ง-แจกแจง-อธิบาย-ชมเชย-ยกย่อง”* ตามแต่ **“อาริยชน”** นั้นๆ จะประมาณ และเห็นควร

พระพุทธองค์ ตรัสสอนไว้ว่ *“ให้ติ-ให้ข่ม...คนที่ควรติ-ควรข่ม และให้ชม-ให้ยก...คนที่ควรชม-ควรยก”* *(นิคคฺณเห นิคคฺณหารหำ ปุคคฺณเห ปุคคฺณหารหำ)* แต่ต้อง **ติ** หรือ **ข่ม** อยู่ใน **“หลักศีล-หลักธรรม”** ด้วยการใคร่ครวญประมาณให้ดีๆ ก่อน เสมอๆ

ดังนั้น เราอย่าหลงเข้าใจผิดจนเลยเถิดไปว่า *“ผู้เป็นอาริยะแล้ว จะไม่ติติงใคร-ไม่บริภาษใคร-ไม่ดุด่าว่าใคร”* มิฉะนั้นจะพาลให้ไม่ได้พบ **“อาริยบุคคล”**

ก็เพราะความหลงผิด-เข้าใจผิด-พาซื่อ-เชื่อถือไปตาม **“ความไม่รู้จริง”** ดังกล่าว จึงไม่รู้ทั้งๆ ที่ **“ผู้กำลังดุ-ด่า-ว่าเราอยู่”** นี่เอง คือ **“อาริยบุคคล”**

ผู้เป็น “อาริยบุคคล” เมื่อถูกตำหนิ-ติติง ด้วยข้อความไม่เป็นจริง ก็ไม่ใช่ว่า *“จะต้องนิ่งเฉยท่าเดียว”* ก็กล่าวแก้ได้ และควรจะกล่าวแก้ด้วยว่า *“ไม่จริงนั้นอย่างไร ส่วนจริงนั้นอย่างไร”* *(แต่ถ้าเขาตำหนิ-ติติงมาถูกต้องแล้ว ก็ต้องยอมรับความจริงนั้น แล้วควรขอบคุณผู้ตำหนิ-ติติงด้วย แม้ไม่ได้แสดงออกก็ต้องนึกขอบคุณอยู่ในใจให้จริง)*

เช่น *เขาติมาว่า “สันติอโศก ทำความแตกแยก ทำผิดกฎหมาย ทำลายความสามัคคี” เราก็แน่ใจว่า “เราไม่ได้ทำความแตกแยก เราไม่ได้ทำผิดกฎหมาย เราไม่ได้ทำลายความสามัคคี” เราก็กล่าวแก้ไปบ้างเท่านั้น*

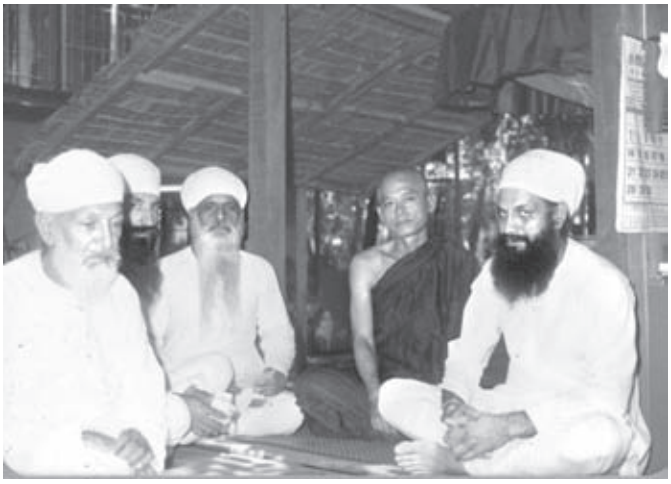
*แต่ใครจะมอง **“ความแตกแยก”** กันได้ตื้นลึกเพียงใด ? (ขึ้นอยู่กับภูมิปัญญา)*

จริง ! เราขอแยกออกมาจากการปกครองของ “มหาเถรสมาคม” ตามความเห็นของเราว่า *“แยก หรือลาออกได้...อย่างถูกต้องตามกฎหมาย”*

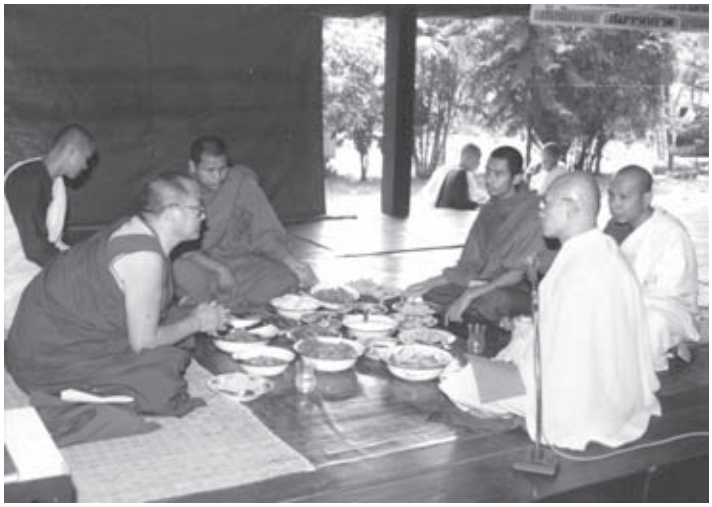
นั่นก็เป็น **“สิทธิมนุษยชน”** ที่เราจะคิดได้ เห็นได้ว่า *“ถูกต้องตามความจริงใจของเราอย่างมีเหตุผล มีหลักเกณฑ์ทางกฎหมาย ซึ่งก็ได้ชี้แจงแง่กฎหมายตามที่เราเข้าใจไปแล้ว”* นี่เป็นเพียง **“ความแตกต่าง”** ของ **“ความเห็น”** หรือ **“ความรู้”** เท่านั้นเอง ก็ไม่น่าจะเผด็จการทาง **“ความคิด-ความเห็น”** กันเกินไป

จะไม่ยอมให้มี **“ความแตกต่าง”** ทางความคิด-ความเห็น-วิธีคิด-วิธีทำ หรือ

สังคมโลกมนุษย์ ย่อมมี **“ความแตกต่าง”** ที่เคารพกันได้

“พุทธสถาน” ต่างๆ ของ “ชาวอโศก”
ยินดีต้อนรับ ช่วยเหลือ เกื้อกูล
ทั้ง พระธรรมยุต พระมหานิกาย พระจีนนิกาย และนักบวชลัทธิอื่นๆ

แม้แต่ **"ความแตกต่าง"** ทางรูปแบบ ฯลฯ กันเลยเชียวหรือ ?

จะเหมากันเป็น **"ความแตกแยก"** ไปหมดเชียวหรือ ?

ลองค้นหา **"ความจริง"** ของ **"ความแตกแยก"** กันให้ลึกซึ้งถึงแก่นกันบ้างสิ !

เพราะ **"ความแตกต่าง"** ที่ไม่ใช่ **"ความแตกแยก"** นั้น มีจริงๆ นะ !

หรือ แม้แต่ **ความ "ต้องแตก-ต้องแยก"** ที่สมควรที่สุด-ดีที่สุด-ถูกต้องที่สุดแล้ว ก็มีได้-เป็นได้จริงๆ ด้วยนะ !

การดันทุรัง-ดึงดัน เอาผู้ที่เขาไม่ประสงค์จะอยู่ใต้อาณัติเข้าไปอยู่ใต้อาณัติ เพื่อจะให้เขาทำตามที่ตนเห็นว่า *"อย่างนี้เท่านั้นถูกต้อง"* เป็นความดื้อรั้น มี "อัตตามานะ" หรือติดยึดในทิฏฐิของตน จนไม่เห็นแก่ "สิทธิมนุษยชน" ของผู้อื่น !!!

● ขอกล่าวแต่เพียงความจริง

ยังมีอีกมากมายถ้าจะกล่าวแก้ ก็จะขอกล่าวแต่เพียง "ความจริง" ที่เป็นอยู่ว่า *"พระชาวอโศกนั้น ได้รับความเมตตาเกื้อกูลจากพระของมหาเถรสมาคมน้อยกว่าที่ควรจะเป็นเอามากๆ เคยถูกตะเพิดออกจากวัดของท่านมาแล้วนักต่อนัก แม้แต่คำสั่งไม่ให้เกื้อกูลพระชาวอโศกด้วยประการต่างๆ ก็เคยสั่งห้ามออกมาจากพระผู้ใหญ่ และพระลูกวัดของมหาเถรสมาคม"*

ในขณะที่ทางพุทธสถานต่างๆ ของชาวอโศก และพระอโศกนั้น *"ยินดีต้อนรับช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทั้งพระธรรมยุต มหานิกาย หรือแม้จีนนิกาย และอื่นๆ ก็ล้วนเคยร่วมงาน-ร่วมศึกษา-ร่วมสังฆกรรม-ร่วมจำพรรษากันมาตลอดจนถึงทุกวันนี้"*

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาพยายามรวมอย่างสร้างสรร สร้างความจริงให้เป็นสามัคคีที่แท้จริง มิใช่รวมอย่างหลวมๆ ลวงๆ เล่นๆ เผินๆ โดยไร้ปัญญา หรือด้วยวิธีการตื้นๆ"* แต่สิ่งที่ **"ควรแยกกันอยู่ก่อน-ก็ต้องให้แยกกันก่อน"** จนกว่าจะมีอินทรีย์พละรวมกันได้ หรือใกล้กันได้ จึงค่อยให้เป็นไป

ก็ **ต้องรู้ต้นฐาน "ความจริง" และสิ่งประกอบกันให้ดีๆ**

แม้ **ในสังคม "อาริยชน" ก็ยังมี "ความขัดแย้งที่พอเหมาะ"** ตามสัจธรรม จึงจะเจริญได้ดี เกิดสามัคคีแท้ได้ ขอให้มีความจริงจากใจลึกๆ ที่ไม่โค่น-ไม่กระหน่ำ-ไม่ทำลายกันให้แท้ๆ เถิด ก็ไม่บาปแล้ว

ขอย้ำอีกทีว่า ***"ตราบใดในสังคมมนุษย์ ที่มีทั้ง 'ปุถุชน' และ 'อาริยชน' ก็ย่อมต้องมี 'ธรรมาธรรมะสงคราม' หรือมีการต่อสู้กันระหว่าง 'เทวะ' กับ 'อสูร' หรือสงครามระหว่าง 'พระเจ้า' กับ 'ซาตาน' หรือสงครามระหว่าง 'ความจริง' กับ 'ความไม่จริง' หรือแม้แต่สงครามระหว่าง 'ความจริง' กับ 'ความรู้' อยู่ตราบนั้น"***

มันเป็นธรรมดา หรือเป็นปกติของ **"ความจริง"** *(สมมุติสัจจะ)* ชนิดหนึ่งเท่านั้น

พยายามศึกษารายละเอียดของ **"ความรู้"** กับ **"ความจริง"** หรือ **"ความเห็น"** กับ **"ความเป็นไปได้"** กันให้ลึกซึ้งแม่นตรงเถิด !

แล้วจะเข้าใจ และรู้แจ้งประจักษ์สิทธิ์ใน **"ความยืนหยัด-ยืนยัน-มั่นคง"** ที่ไม่ใช่ **"ความหลงยึดติด"** และไม่ใช่ **"ความดื้อด้าน"** แต่เป็น **"ความจริง"** *(ปรมัตถสัจจะ)* ชนิดหนึ่ง ที่เป็น **"กุศลธรรม"** แท้ๆ

● คำแถลงจากสมณะโพธิรักษ์

(อันเนื่องจากการไม่อนุญาตให้ ***คณะสงฆ์สันติอโศก*** *ร่วมจัดงานวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่พุทธมณฑล)*

แม้จะนานมาจนกาลป่านนี้แล้ว อาตมา *(สมณะโพธิรักษ์)* **และสันติอโศกก็ยังถูกทั้งพระ-ทั้งฆราวาส องค์เล็ก-องค์ใหญ่ทั้งหลาย กล่าวหามาตลอดตั้งแต่ต้นจนถึงทุกวันนี้ว่า** ***"เป็น 'ผู้ผิด' อยู่ไม่สร่างซา"***

ทั้งๆ ที่ท่านทั้งหลาย ***ต่างก็ล้วนได้เรียนได้รู้ธรรมวินัยมาอย่างดีกันทั้งนั้นๆ***

อาตมายอมรับว่า ***อาตมาและสันติอโศก เป็น "ผู้แพ้"***
แต่ขออภัยเถิด ***ที่เราต้องขอยืนยันว่า เราไม่ใช่ "ผู้ผิด"***

อาตมาขออนุญาตพูดบ้างเถิด อย่าหาว่าแก้ตัวเลย...

เนื่องจากเกิดกรณีย่ำยี **"สันติอโศก"** ซ้ำซากขึ้นอีกแล้ว ซัดเราหนักไม่ยั้งมือ จากผู้ยังยึดมั่น-ถือมั่นว่า ***"อโศกเป็นผู้ผิด อโศกไม่มีความรู้ในธรรมวินัย อโศกไม่ปฏิบัติตามธรรมวินัยที่มีในพระไตรปิฎก"*** โดยได้รื้อฟื้นเรื่องเก่าขึ้นมากล่าวหาซ้ำซากว่า ***"สมณะโพธิรักษ์ และสันติอโศก เป็นผู้ผิด"***

เฉพาะอย่างยิ่งคำกล่าวหา ที่นำมาอ้างกับสังคมอยู่ในขณะที่กำลังมีเรื่องขัดแย้งกันช่วงเวลานี้ ก็คือ *"ประเด็นที่ว่า* ***'บัพพาชนียกรรม'*** *เราแล้ว"*

ซึ่งทาง **มหาเถรสมาคม** ยืนยันว่า *"ได้กระทำหรือได้ทำการขับไล่* ***'สันติอโศก'*** *ออกจาก* ***มหาเถรสมาคม*** *แล้ว เป็นที่ถูกต้องตามธรรมวินัย-ตามมารยาทที่ดี"*

แต่เราขอยืนยันอีกว่า ***ทางมหาเถรสมาคม กระทำ บัพพาชนียกรรม เราคราครั้งนั้น*** *(พ.ศ.๒๕๓๒)* ***ผิดธรรมวินัย สังฆกรรมนั้น จึงไม่มีผลบังคับ ใช้ไม่ได้ เป็นโมฆะ แม้จะมีคณะสงฆ์ของมหาเถรสมาคม กระทำสังฆกรรมลง บัพพาชนียกรรม อย่างมีพฤติกรรมจริงก็ตาม แต่ทำผิดธรรมวินัยหลายแง่ การกระทำของมหาเถรสมาคม จึง "โมฆะ" ไม่เป็นอันทำ*** *หรือไม่มีผลบังคับ หรือใช้ไม่ได้*

ชัดๆ ก็คือ ***"ทำไปเสียเปล่า ไม่มีผลบังคับ นั่นเอง" !*** **แต่ท่านก็ใช้บังคับเรา "ผู้แพ้" ที่ไร้อำนาจ-ไร้ปากเสียงจนได้** ดังที่เห็นๆ กันอยู่

อธิบายความกันให้ชัด และละเอียดขึ้นอีกหน่อย ก็คือ *"ทางหมู่มหาเถรสมาคมนั้น เป็นหมู่ใหญ่ได้ทำพิธีกระทำการขับอาตมา และคณะสันติอโศก ออกจากหมู่ใหญ่ หรือออกจากหมู่สงฆ์ที่ชื่อว่า มหาเถรสมาคม"* เรียกการกระทำนี้ว่า **"บัพพาชนียกรรม"** ซึ่งแปลว่า **"การขับออกจากหมู่"** อันเป็นวิธีการหนึ่งของ **"ธรรมวินัย"**

ท่านได้ทำจริงๆ แต่ทำหลังจากที่...**อาตมากับคณะได้กระทำการประกาศตนต่อคณะสงฆ์มหาเถรสมาคม สำเร็จเป็น "นานาสังวาส" ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ก่อนที่ทางมหาเถรสมาคม จะทำ "บัพพาชนียกรรม" กับเราเสียอีก**

[มหาเถรสมาคม ***"บัพพาชนียกรรม"*** *พ่อท่านกับคณะสงฆ์ชาวอโศก ในปีพ.ศ. ๒๕๓๒]*

เมื่อ **อาตมากับคณะสงฆ์ชาวอโศก เป็น "นานาสังวาส" กับ มหาเถรสมาคม** สำเร็จโดย **"สังฆกรรม"** ไปเรียบร้อยแล้ว อย่างถูกต้องตาม **"ธรรมวินัย"**

"มหาเถรสมาคม" ก็ไม่สามารถทำ "บัพพาชนียกรรม" เราได้ ***แม้ขืนทำกันไปจนได้ ก็เป็น "โมฆะ" ทำไปเสียเปล่า ไม่มีผลบังคับ หรือใช้ไม่ได้แน่นอน***

เพราะ **ตามธรรมวินัย** เมื่อภิกษุเป็น **"นานาสังวาส"** กันแล้ว **สงฆ์ต่างคณะ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้คัดค้าน-เป็นผู้ประท้วง** *(ปฏิกโกสนา)* **ในท่ามกลางสงฆ์ได้** พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๑๙๓ บ่งชี้ไว้ชัดเจน

แต่ **มหาเถรสมาคม ก็ยังขืนทำ "บัพพาชนียกรรม"** อาตมากับคณะอยู่นั่นแหละ

และ **ยืนยันว่า** ***อาตมากับคณะเป็น "นานาสังวาส" ไม่ได้ !!!***

มหาเถรสมาคม ไม่พยายามพูดภาษาที่เป็น "ธรรมวินัย" กับเรา

ทั้งๆ ที่การกระทำของเรา ก็คือ *การทำตนเป็น* ***'นานาสังวาส'*** *ด้วยตนเองตาม* ***ธรรมวินัย*** *ที่ว่าด้วย* ***"ภูมิของนานาสังวาส ๒ ประการ"*** *(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๒๔๐)* ***เราก็ประกาศต่อสงฆ์แล้วจริง*** *พร้อมทั้งมีลายลักษณ์อักษรยืนยัน มอบให้แก่เจ้าคณะอำเภอ แล้วท่านก็นำส่งขึ้นไปถึงระดับสูง จนเป็นที่รับทราบกันถ้วนทั่วอีกด้วยซ้ำ*

ซึ่งตาม **"ธรรมวินัย"** นั้น เพียงแต่ประกาศขอแยกเป็น **"นานาสังวาส"** ด้วย **"วาจา"** แค่นั้น ไม่ต้องถึงกับแถลงการณ์เป็น **"ลายลักษณ์อักษร"** ก็แยกตนเป็น **"นานาสังวาส"** สำเร็จแล้ว

และทาง **"มหาเถรสมาคม"** ท่านก็ยอมรับเป็นอันดี ในช่วงที่ท่านได้รับหนังสือประกาศขอแยกตน เป็น **"นานาสังวาส"** นั้น ว่า *"อาตมากับคณะได้ประกาศแยกตัว ไม่ขึ้นต่อการปกครองคณะสงฆ์ไทย (หรือมหาเถรสมาคมนั่นเอง) อย่างเปิดเผย ท่ามกลางสงฆ์เกือบ ๒๐๐ รูป กลางศาลาวัดหนองกระทุ่ม เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ ต่อหน้าพระสังฆาธิการหลายรูป"*

ในหนังสือ **"ปกาสนียกรรม"** ก็พิมพ์รายละเอียดเอกสารพวกนี้ไว้ครบทั้งหมด เพียงแต่ **ท่านทำทีเบี่ยงเบนไปเป็นว่า *"นั่น ไม่ใช่การประกาศตนเป็นนานาสังวาส"***

ซึ่ง **เป็นการ "เล่นแง่" หรือพยายาม "ตะแบง" กันไปเท่านั้นเอง**

"คณะสงฆ์สันติอโศก" ได้ปฏิบัติตาม "ธรรมวินัย" แล้วอย่างถูกต้อง

นั่นคือ **ได้ประกาศตนเองเป็น "นานาสังวาส"** กับ **คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม** อย่างเป็นกิจจะลักษณะ ต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ถึง ๑๘๐ รูป อันมีเจ้าคณะอำเภอเป็นประธานสงฆ์อยู่พร้อม ในวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

ซึ่งเจ้าคณะอำเภอ ก็ได้รายงาน ***การประกาศตนเองเป็น "นานาสังวาส" ของ "คณะสงฆ์สันติอโศก"*** *นี้ ต่อ* ***"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"*** *ให้รับทราบตามระเบียบ* ซึ่งมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ว่าราชการจังหวัด *(นายคล้าย จิตพิทักษ์)* ถึงอธิบดีกรมการศาสนา ยืนยันความจริงนี้ *(หนังสือที่ นฐ. 23/13430 วันที่ 10 กันยายน 2518)*

และ **"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"** ก็ได้รับทราบยอมรับความจริง ในความเป็น **"นานาสังวาส"** นี้แล้วด้วย ตามที่ได้แสดงออกในหนังสือจากกรมการศาสนา ที่มีไปถึงผู้อำนวยการฝ่ายการเดินรถการรถไฟ เมื่อ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ซึ่งมีลายลักษณ์อักษรยืนยันว่า *"...กรมการศาสนา ได้นำเรื่องเสนอ* ***'มหาเถรสมาคม'*** *พิจารณาแล้ว ที่ประชุมลงมติเห็นชอบด้วย ตามเหตุผลที่กรมการศาสนา เสนอว่า เนื่องจากในปัจจุบันนี้* ***'พระภิกษุสามเณรในสำนักสันติอโศก' มิได้ขึ้นอยู่ในปกครองของคณะสงฆ์ไทย*** *ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ๒๕๐๕ และไม่ได้อยู่ในความอุปการะของทางราชการ..." (หนังสือจาก กรมการศาสนา ที่ ศธ. ๐๔๐๗/๘๕๓๗)*

แต่แล้ว **"มหาเถรสมาคม" ก็ "กลับคำ" หน้าตาเฉย !!!**

ตาม "ธรรมวินัย" เมื่อสงฆ์เป็น "นานาสังวาส" กันแล้ว

ทั้งสองฝ่าย ***"ต่างก็ปฏิบัติกันไป ตามความเห็น และยึดถือที่แตกต่างกัน"***

และที่สำคัญ ก็คือ ***"สงฆ์ฝ่ายหนึ่ง ไปฟ้องร้องชำระความผิด หรืออธิกรณ์อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้"*** *ถ้าฝ่ายใดไป* ***อธิกรณ์*** *อีกฝ่ายหนึ่ง...* ***"ฝ่ายนั้นต้องอาบัติ"*** *และ* ***อธิกรณ์*** *นั้น เป็น* ***โมฆะ*** *การตัดสินความนั้น* ***ไม่เป็นอันทำ-ใช้ไม่ได้-ไม่มีผลบังคับ***

แต่ทาง **คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม** ก็ได้ **"กระทำ"** กับ **คณะสงฆ์สันติอโศก**

ถึงขั้น **"อนุวาทาธิกรณ์"** หมายความว่า ***"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม"*** *ได้โจทก์หรือฟ้องร้องกล่าวหา* ***"สันติอโศก"*** *แล้วก็ตั้งคณะพิจารณาตัดสินความกัน*

นี่ก็เป็น **"การกระทำ"** ของ **"คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม" !**

ซึ่งที่จริง **ตามธรรมวินัย "กระทำไม่ได้" !**

และอีกอย่าง "การทำสังฆกรรม" ตัดสินความคดีของ "สันติอโศก"

มหาเถรสมาคม ก็เอาสงฆ์ทั้งฝ่าย **ธรรมยุติกนิกาย** ทั้งสงฆ์ฝ่าย **มหานิกาย** ซึ่งเป็นสงฆ์ ๒ ฝ่าย หรือ **"นานาสังวาส"** มาร่วมกันพิจารณาคดีของ **สันติอโศก**

ซึ่ง **ผิด "ธรรมวินัย" ทำไม่ได้ ! แม้ทำ ! ก็ไม่เป็นอันทำ ! ไม่มีผลบังคับ เป็น "โมฆะ" ใช้ไม่ได้** *(วินัยวิบัติ ในประเด็น "คณะปุรกะ")*

และขอแถมอีก ที่ "คณะการกสงฆ์" ทำการวินิจฉัยตัดสินความอาตมา ก็ไม่เป็น "สัมมุขาวินัย" คือ *"พิจารณาความลับหลังจำเลย" (ผิดธรรมวินัย)*

เพราะไม่ได้แจ้งจำเลย-ไม่ได้เรียกจำเลย คือ *"อาตมา กับสงฆ์สันติอโศก ให้เข้าไปนั่งอยู่ในที่พิจารณาความ ร่วมรับรู้-รับฟัง-ร่วมให้การ แต่อย่างใดเลย"*

สงฆ์มหาเถรสมาคม กระทำเอาตามอำเภอใจ ดังกล่าวนี้จริงทั้งสิ้น !!!

กระนั้นก็ตาม คณะสงฆ์สันติอโศก ก็อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ได้ดื้อดึงดัน ยอมในสิ่งที่ยอมเสียสละได้ ซึ่งก็พยายามที่จะไม่ให้เสีย "ธรรม"

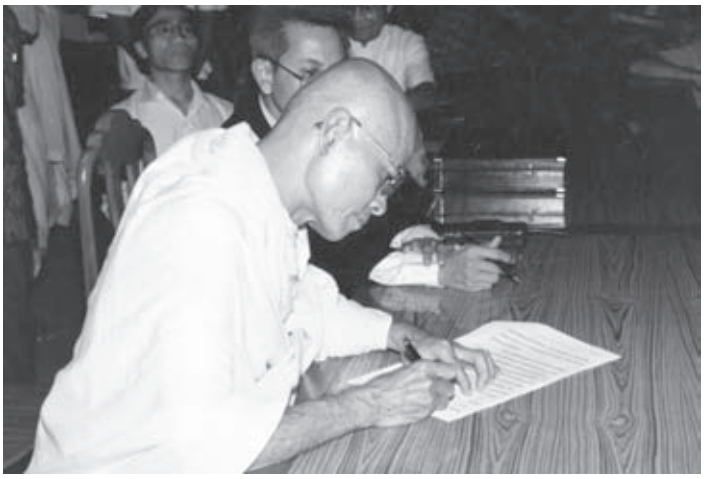
แม้ที่สุด **"ยอมขึ้นศาล ยอมเปลี่ยนสภาพหลายอย่าง"**

แต่ที่ไม่ยอม ก็คือ **"ไม่ยอมสละสมณเพศ"**

ยังขอยืนยัน...ความเป็น **"สมณะตามธรรมวินัย"** อยู่ตลอดเวลา

และ **การต้องแพ้คดีความ** ในศาลยุติธรรมทางโลกนั้น **ก็ไม่ใช่เรื่องธรรมวินัย** เลย เป็นเรื่องของ **ข้อกฎหมายที่ไม่ใช่บัญญัติของพระพุทธเจ้า** ศาลไม่มีสิทธิ์ตัดสินความผิดทางธรรมวินัยใดๆ ตัดสินได้แต่เฉพาะในแง่กฎหมาย ที่บัญญัติขึ้นมาใหม่ มิใช่ข้อบัญญัติของ **"พระพุทธเจ้า"** ซึ่งบางข้อนั้น ขัดแย้งกับของ **"พระพุทธเจ้า"**

“คณะการกสงฆ์” ทำการวินิจฉัยตัดสินความ
“คดีสันติอโศก” ไม่เป็น “สัมมุขาวินัย”

“พ่อท่าน” ไม่มีความผิดใดๆ ตาม “ธรรมวินัย”
ที่จะต้องถึงกับ “ให้สึก” แม้ข้อเดียว !

“พ่อท่าน“ ยังยืนยันความเป็น “สมณะ”
ตามธรรมวินัย

“ผู้กล่าวหา” ก็หาความเอาเรื่อง
ไปได้นานาสารพัด
จนเป็นคดีความกันใน “ศาลอาญา”

ใน "พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕" นี้

มาตรา ๑๘** ก็ว่าไว้ว่า **"ถ้าบัญญัติใดขัดกับธรรมวินัย ก็เป็นอันใช้ไม่ได้"

นั่นคือ ต้องให้ยึด **"ธรรมวินัย"** เป็นหลักด้วยซ้ำ แต่เราก็เล็กจิ๋วเกินไป ! ที่จะบังอาจถึงขั้น...ไปแย้ง-ไปชำระ...ข้อกฎหมายเหล่านี้ !

*(*เช่น ถ้ากฎหมายบัญญัติว่า ห้ามภิกษุลาออกจากมหาเถรสมาคม หรือห้ามภิกษุกระทำตน เป็น **"นานาสังวาส"** ก็เท่ากับ บทบัญญัตินี้ขัดกับ **"ธรรมวินัย"** ก็เป็นอันใช้ไม่ได้...)*

เพราะเหตุฉะนี้ ผู้ที่ไม่เข้าใจในความลึกซึ้งของ "ธรรมวินัย"

จึงหลงเข้าใจผิดไปได้ อย่างผิวเผินว่า ***"คณะสงฆ์สันติอโศก แพ้คดีในศาลของฆราวาสทางโลก ซึ่งที่จริงไม่ใช่ทางธรรมนั้น คณะสงฆ์สันติอโศก ก็ต้องขาดจากความเป็นสงฆ์ ไม่เป็นสมณะไปด้วย" !***

ทั้งๆ ที่ประเด็นของข้อกฎหมาย ที่ **"สมณะโพธิรักษ์"** ถูกฟ้องร้องนั้น ประเด็นของข้อกฎหมาย มีเชิงย้อนให้ชวนงงว่า ***ทางมหาเถรสมาคม มีมติสั่งให้สมณะโพธิรักษ์ สละสมณเพศ ถ้าไม่สละสมณเพศ ก็ผิดกฎหมาย***

ชัดๆในประเด็น ก็คือ ถ้า "ไม่สึก" ! นั่นคือ "ผิดกฎหมาย" !

และแล้ว **"สมณะโพธิรักษ์" ก็ไม่ยอมสละ "สมณเพศ" ยืนยันครองความเป็น "สมณเพศ" ตลอดมา "ไม่ยอมสึก" !!!**

นั่นก็หมายความว่า ***"สมณะโพธิรักษ์ ก็ยังคงเป็นสงฆ์ ยังเป็นภิกษุ ยังมีความเป็นสมณเพศอยู่ตามธรรมวินัย"***

ก็เพราะยังคงครองความเป็นสมณเพศ ยังเป็นภิกษุ เป็นสมณะอยู่นี่แหละ จึงได้ผิดกฎหมาย มาตรา ๒๗ ที่ว่า *"สั่งให้สึก ถ้าไม่สึกก็ผิดกฎหมายข้อนี้"*

แต่ในทาง **ธรรมวินัย ก็ยังคงไม่ได้สละสมณเพศอยู่นั่นเอง จึงยังคงเป็นภิกษุ**

ซึ่งต้องทำความเข้าใจให้ชัดๆ ว่า *"เมื่อไม่สึก ก็ยังคงครองเพศสมณะเป็นพระ-เป็นสงฆ์ อยู่อย่างเดิมตาม 'ธรรมวินัย' ใช่ไหม ?"* ผู้พิพากษาเป็นฆราวาส จะมีสิทธิ์เข้าไปทำ **"สังฆกรรม"** ตัดสิน **"ธรรมวินัย"** ได้อย่างไร ? ฉะนั้นจะมาตัดสินคดีอันเป็น **"ธรรมวินัยของพระ-ของสงฆ์"** ย่อมไม่ได้แน่นอน !

"การตัดสินธรรมวินัย" เป็น "สังฆกรรม" ผู้พิพากษาเป็นฆราวาส ยังมีศีลไม่เท่ากับภิกษุ ไม่มีฐานะเป็นภิกษุ ย่อมตัดสินธรรมวินัยไม่ได้

แม้เป็นภิกษุแท้ๆ ผู้จะเข้าร่วมคณะตัดสินคดีธรรมวินัยนั้น ต้องบริสุทธิ์ศีล

ถ้าเป็น **ภิกษุที่ไม่บริสุทธิ์ศีล** ก็เข้าร่วมคณะตัดสินธรรมวินัยไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็น **ภิกษุต่างนิกาย** หรือ **นานาสังวาส** ก็ยังร่วมตัดสินไม่ได้เลย

ดังนั้น **"ฆราวาส" จึงหมดสิทธิ์ที่จะตัดสิน "ธรรมวินัย" เด็ดขาด !**

แม้ **"ขืนทำ" ก็ "โมฆะ" ! ใช้ไม่ได้ ไม่มีผลบังคับ ตัดสินไปก็สูญเปล่า !**

เพราะมันไม่ถูกเรื่อง ผิดธรรม ผิดวินัย ผิดฝา ผิดตัว

ในทางกฎหมาย อาตมากับคณะ ก็ยอมทุกอย่าง ไม่ได้ขัดขืนใดๆ

เมื่อ **ตัดสินในข้อกฎหมายว่า "ผิด" ต้องโทษ !**

ก็ **รับโทษไปตามข้อกฎหมายแล้ว** ซึ่งทางศาลให้รอลงอาญา ๒ ปี ให้มีการคุมประพฤติ เราก็ทำตามศาลสั่ง จนครบทุกอย่าง ทุกวันนี้ก็ผ่านไปเรียบร้อยหมดแล้ว

ทาง "ธรรมวินัย" นั้น อาตมากับสงฆ์สันติอโศก ไม่ได้มีความผิดถึงขั้น "ปาราชิก" ดังที่กล่าวลือ หรือที่ตู่ว่า...*อาตมามีความผิดขั้น **"ปาราชิก"***

อาตมากับคณะ **ไม่ได้มีความผิดใดๆ ตาม "ธรรมวินัย"**

ไม่ได้เคยถูกเรียกไปสอบสวน **"อธิกรณ์"**

ที่จะต้องถึงกับ **"ให้สึก"** แม้ข้อเดียว !

แม้แต่ลักษณะ ๑๑ ประการ ที่มีบัญญัติไว้ในพระวินัย *(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๒๕-๑๓๒)* ว่า *"ไม่พึงให้บวช ที่บวชแล้วมารู้ภายหลัง ก็ต้องให้สึก" (เช่น กะเทย คนลักเพศ คนฆ่ามารดา เป็นต้น)* ในคณะสงฆ์สันติอโศกเรา ก็ไม่มี *นอกจากถูกใส่ความหรือถูกกล่าวหาไปต่างๆ* **อาตมากับสงฆ์สันติอโศก จึงคงเป็นสงฆ์-เป็นพระอยู่**

แต่ผู้กล่าวหา ก็หาความตู่อาตมากับคณะ ไปได้นานาสารพัด !

จึงทำให้ผู้ไม่เข้าใจถ่องแท้ เข้าใจผิดว่า ***"สงฆ์สันติอโศก ไม่ได้เป็นพระ–ไม่ได้เป็นสงฆ์แล้ว เพราะแพ้คดีทางกฎหมาย"*** นี่คือ *"ความสับสน ของผู้ที่ไม่ชัด -ไม่ตรง-ไม่คม-ไม่ลึก ในส่วนที่เป็นทั้งกฎหมาย และทั้งธรรมวินัย"*

คดีทาง "ธรรมวินัย" นั้น สำเร็จผลได้ด้วย "สงฆ์"

ส่วนคดีทาง "กฎหมาย" สำเร็จผลได้ด้วย ฆราวาสที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐ

มันคนละคดี คนละผล คนละเหตุกัน !

คดีทาง **"ธรรมวินัย"** ที่ **สงฆ์มหาเถรสมาคม** กระทำกับอาตมาไปนั้น อาตมาก็ชี้แจง และยืนยันหลักฐานไปแล้วว่า **"โมฆะ" ใช้การไม่ได้ !**

จะ ***"ปกาสนียกรรม"*** *อาตมากับคณะอย่างไร ?!?*

จะ ***"บัพพาชนียกรรม"*** *อาตมากับคณะกี่ครั้ง ?!?*

ก็ไม่เป็นผล บังคับใช้ไม่ได้ *เพราะกระทำภายหลัง ที่อาตมากับคณะสันติอโศก เป็น "นานาสังวาส" สำเร็จแล้ว อย่างถูกต้องตาม "ธรรมวินัย"*

ส่วนคดีทาง **"กฎหมาย"** ทางเจ้าหน้าที่ฆราวาส ก็ได้กระทำไปแล้ว เป็นผลแล้ว เราก็แพ้ ! รับโทษทุกประการแล้ว และจบไปแล้ว ! *(รับโทษรอลงอาญาไปแล้ว)*

เราก็ยอมทำตามกฎหมายทุกอย่าง ไม่ได้ดื้อดึงดัน ดังที่มีผู้ใส่ความเราเลย

ยิ่งกว่านั้นมีการกล่าวหาว่า "คณะสงฆ์สันติอโศก เป็น 'นิกาย' ซ้ำเสียอีก" !

ทั้งๆ ที่ **"คณะสงฆ์สันติอโศก" ยืนยัน และปฏิบัติตนแค่ "นานาสังวาส" ตาม "ธรรมวินัย" ตลอดมา อยู่ตราบเท่าทุกวันนี้**

ผู้ที่ **"กระทำ"** ให้เกิด **"แตกแยกกัน"** จนเกินเรื่องเกินสัจธรรมไปนั้น ***จึงมิใช่ "การกระทำ" ของ "คณะสงฆ์สันติอโศก"***

สงฆ์สันติอโศก "กระทำตนเอง" ให้เป็นแค่ "นานาสังวาส" ตามธรรมวินัย "สันติอโศก" ไม่ได้เป็น "นิกาย" เป็นแค่ "นานาสังวาส" เท่านั้นจริงๆ

แต่ก็ **"ถูกเหตุการณ์ และถูกกระทำ"** ให้เกิด **"แตกแยก"** *(เภท)* จนกระทั่งประชาชนที่ไม่รู้ลึกซึ้งในหลักธรรมวินัย เข้าใจผิดไปว่า **"สันติอโศก" เป็น "นิกาย"**

คนก็หลงผิดไปว่า ***"สันติอโศก เป็นผู้กระทำตน เป็นนิกาย"***

แต่จริงๆ แล้ว **"สงฆ์สันติอโศก"** เป็น **"ผู้ถูกกระทำ"** ให้เข้าใจผิดไปแท้ๆ

ทั้งๆ ที่ ***"สงฆ์สันติอโศก" กระทำตนเป็น "นานาสังวาส" ด้วยตนตาม "ธรรมวินัย" เท่านั้น*** ไม่ได้ปฏิบัติผิดไปจากหลัก **"นานาสังวาส"** เลย

ส่วนผู้ที่จะกลับคำ จะพยายามกลบเกลื่อน ไม่ให้เป็น "นานาสังวาส" ตาม **"ธรรมวินัย"** ก็เป็นจริงของผู้ที่ **"กระทำ"** *(กรรม)* จริงนั้นๆ

นั่นก็คือ **เลี่ยง** หรือ **บิดเบือน "ธรรมวินัย" !**

เมื่อทำให้เกิด "การเข้าใจผิด" จนกลายเป็น "แตกแยก" ถึงขั้น "นิกาย" ก็ยิ่งผิดเข้าข่าย **"สังฆเภท"** ไปเลย ผู้ทำก็ **"บาป"** ถึงขั้น **"อนันตริยกรรม"** ตาม **"สัจจะแห่งกรรม"** อย่าพยายามกันนัก !

เพราะด้วยความจริง "คณะสงฆ์สันติอโศก" เพียงทำตนเอง เป็น "นานาสังวาส" ตามวิธีของการเป็น "นานาสังวาส" *ในข้อที่ ๑ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๒๔๐ บอกไว้ชัดว่า **"ภูมิของนานาสังวาส มีอยู่ ๒"*** *คือ*

*๑. ภิกษุทำตนเป็น **"นานาสังวาส"** ด้วยตน*

๒. สงฆ์พร้อมเพรียงกันยกภิกษุนั้น (เป็นนานาสังวาส)

ดังนั้น **การทำตนเองเป็น "นานาสังวาส" นี้ ไม่ผิดธรรมวินัยใดๆ เลย !**

"พระพุทธเจ้า" ทรงอนุญาตให้ทำได้ เมื่อเกิดกรณีขัดแย้งกัน จนถึงขีด-ถึงขั้นตามที่เป็นจริง **วินัยข้อนี้เป็นทางออกประเด็นหนึ่งของสังคมมนุษย์ อันเป็นสุดยอดแห่งพระปัญญาธิคุณของพระพุทธองค์โดยแท้**

"นานาสังวาส" ความหมายง่ายๆ ก็คือ *"เป็นพุทธร่วมกัน แต่มีสิ่งที่แตกต่างกัน (นานา)" ยังไม่ถึงขั้นแตกแยกกัน (เภท) เป็นนิกาย"*

ซึ่งมี **"กรรม"** ต่างกัน มี **"อุเทศ"** ต่างกัน มี **"ศีล"** ไม่เสมอสมานกัน ถึงขั้นร่วมกันยากแล้ว เพราะต่างก็มีความเชื่อ *(ศรัทธา)* และความเห็น *(ปัญญา)* ไม่เหมือนกันจริงๆ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติ และสิทธิมนุษยชน

-มี "กรรม" ต่างกัน คือ ***"มีการกระทำแตกต่างกันไปแล้ว"***

*เช่น พฤติกรรม **ต่างกัน** พิธีกรรม **ต่างกัน** กิจกรรม **ต่างกัน***

-มี "อุเทศ" ต่างกัน คือ ***"คำสอน-คำอธิบายธรรมะ ไม่ไปทางเดียวกัน"*** *ยกหัวข้อธรรมข้อเดียวกัน แต่อธิบายความหมาย **แตกต่างกัน"***

-มี "ศีล" ไม่เสมอสมานกัน คือ ***"ศีลข้อเดียวกัน แต่ปฏิบัติไม่เหมือนกัน"***

เช่น ศีลข้อที่ว่า ไม่รับเงินทอง ไม่มีเงินทอง-ไม่สะสมเงินทองเป็นของตน ฝ่ายหนึ่งรับอยู่-สะสมอยู่-ใช้อยู่โดยมีข้ออ้างไปต่างๆ แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่รับ-ไม่สะสม-ไม่ใช้

*หรือ ศีลข้อที่ว่า ให้เว้นขาดการรดน้ำมนต์ ฝ่ายหนึ่งถือว่า...รดน้ำมนต์ **ไม่ผิด**-ก็รดน้ำมนต์อยู่ แต่อีกฝ่ายถือว่า...**ผิด**-ก็ไม่รดน้ำมนต์*

*หรือ ศีลข้อที่ว่า ให้เว้นขาดการบูชาด้วยไฟ โดยใช้สิ่งที่จุดเป็นเปลวหรือเป็นควัน ทุกวันนี้ใช้ธูปและเทียน ฝ่ายหนึ่งถือว่า...**ไม่ผิด**-ก็บูชาด้วยไฟโดยใช้ธูปใช้เทียนจุดไฟอยู่ แต่อีกฝ่ายถือว่า...**ผิด**-จึงไม่บูชาด้วยไฟเลยไม่ว่าจะใช้อะไรเป็นเชื้อไฟ*

*หรือ **ฝ่ายหนึ่งไม่นับว่า จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล เป็นศีลที่ภิกษุจะต้องยึดถือปฏิบัติสำคัญกันแล้ว** แต่อีกฝ่ายหนึ่งยังนับว่า "จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล เป็นศีลที่ภิกษุจะต้องถือปฏิบัติสำคัญยิ่งด้วยซ้ำ ก็ถือปฏิบัติกันเคร่งครัดอยู่"*

ดังนั้น **เมื่อขัดแย้งกันถึงขีดถึงขั้น** เหตุการณ์ก็ย่อมเป็นไปสุดท้ายแห่งความสุดวิสัย เพราะต่างฝ่ายต่างก็มี **ศรัทธา-เชื่อ** และต่างก็มี **ปัญญา-เห็น** ตามศรัทธาและปัญญาของแต่ละฝ่ายจริงๆ ซึ่งเกิดได้-เป็นได้ อันเป็น

วิสัยมนุษย์ **ก็ต้องจบด้วยหลัก "ธรรมวินัย" สุดวิเศษของ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"**

นั่นคือ **"นานาสังวาส"** นี่เอง เป็นข้อยุติเหตุการณ์จริงนั้นๆ

ซึ่งเป็น **"หลักการ" ที่ให้สิทธิ และอิสรภาพสุดยอด แก่ความเป็นมนุษย์**

แต่ผู้ไม่เข้าใจใน "ธรรมวินัย" ดีพอ ก็จะนับจะถือเอา "ความต่าง" ที่ "ต่างกัน-ไม่เหมือนกัน" *(นานา)* **จริงๆ นี้ เป็น "การแตกแยก"** *(เภท)* **ถึงขั้น "นิกาย"**

ยิ่ง **"ผู้รู้หลักธรรมวินัยดี"** ก็ไม่ช่วยกันทำความเข้าใจ ให้ผู้ยังไม่รู้...ได้รู้ และเข้าใจให้ถูกต้อง แถมกลับกระทำ และพูดบอกว่า ***"สันติอโศก เป็น 'นิกาย' ให้ 'ผู้ไม่รู้' เชื่อผิดๆ ซ้ำเข้าไปอีก" !***

ก็แน่นอน **"ผู้ไม่รู้"** ก็ต้องเชื่อตามคนที่เขานับถือว่า ***"เป็นผู้รู้"*** *บอก และชวนให้เข้าใจผิดนั้นๆ แน่นอน*

"กรรม" คือ *"อาการที่เกิดในตัวคน ทั้งทางกาย-วาจา-แม้แต่ใจ ที่มีอาการจริง มีจริงที่ใคร...ก็ของคนนั้น"*

ขอยืนยันว่า **"สันติอโศก" ไม่ใช่ "นิกาย" ตาม "ธรรมวินัย" โดยแท้ !**

"สันติอโศก" เป็นแค่ "นานาสังวาส" เท่านั้น !

"สังวาส" คือ *"ธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันของสงฆ์ อันมีการศึกษา (ศีล-สมาธิ-ปัญญา) เสมอกัน มีการทำสังฆกรรม และการชี้แจงร่วมกัน"*

"นานาสังวาส" จึงหมายความว่า *"ความแตกต่างในธรรมที่เป็นเครื่องอยู่ร่วมกันของสงฆ์ อันเป็นความหลากหลายใน* ***'พุทธศาสนา'*** *ที่มี* ***'เอกภาพ'*** *ในระดับหนึ่ง"* *(Unity of Diversity)*

เกี่ยวกับเรื่อง **"นานาสังวาส"** นี้ ศึกษาได้จาก *"วินัยมุข เล่ม ๓ กัณฑ์ที่ ๓๒"* จาก *"พระไตรปิฎก เล่ม ๔ เล่ม ๕ เล่ม ๖ เล่ม ๘"* จาก *"พระธัมมปทัฏฐกถาแปล ภาค ๑ เรื่องภิกษุชาวเมืองโกสัมพี"*

● สงครามเทพ-อสูร

เมื่อคืนนี้อาตมาคิดว่า *"วันนี้ (๑๕ ส.ค. ๒๕๕๓) จะเทศน์เรื่องอะไรดี ก็ไม่ได้* *เตรียมอะไรมาก มาวันนี้ก็มีเทวดา (ผู้ปรารถนาดี) ยื่นข้อมูลจากพระไตรปิฎกมาให้ ก็เอามาใช้ได้เลย จะเป็นอย่างนี้เสมอๆ บ่อยๆ สำหรับอาตมา"*

จาก พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๘๗๗ **"สุภาษิตชยสูตร"**

เป็นเรื่องของสงครามเทพ-อสูร ที่ต่อสู้กันด้วย **"สุภาษิต"** **"ชนะ"** *(ชย=ชนะ)* กันที่ **"ธรรมฤทธิ์"** ใครคิดทำดีกว่ากัน คนนั้น **"ชนะ"**

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่ เชตวันมหาวิหาร อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ในแคว้นโกศล

ณ ที่นั้น **"พระผู้มีพระภาค"** ได้ตรัส **"พระพุทธพจน์"** ขึ้น ว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว เกิดสงครามระหว่าง **เทพ** กับ **อสูร**

พวก "เทพ" มี "ท้าวสักกะ" จอมเทพ นำทัพ

พวก "อสูร" มี "ท้าวเวปจิตติ" จอมอสูร นำทัพ

เมื่อทั้งสองกองทัพเข้าประชิดกันแล้ว "จอมอสูร" ได้เอ่ยปากก่อนว่า...

..."ท่านจอมเทพ แทนที่เราจะรบกันด้วยอาวุธ คราวนี้เราจงมาชนะกันด้วยการกล่าวคำสุภาษิตเถิด" (คำที่มีคติสอนใจ)

..."ตกลงตามนั้น ท่านจอมอสูร เราจงเอาชนะกันด้วยการกล่าวสุภาษิต"

แล้วทั้งสองฝ่ายได้ร่วมกันแต่งตั้งผู้ตัดสิน โดยผู้ตัดสินต้องมีคุณสมบัติเป็น ผู้รู้ทั่วถึง **"คำสุภาษิต"** และ **"คำทุพภาษิต"** ด้วย เมื่อตั้งผู้ตัดสินเรียบร้อยแล้ว

"จอมอสูร" ได้กล่าวเชื้อเชิญว่า...

*"ท่านจอมเทพ ท่านจงเป็นผู้เริ่มเอ่ย **'สุภาษิต'** ขึ้นก่อนเถิด"*

*"จะได้อย่างไรกัน ท่านเป็นจอมอสูร ท่านอยู่ในที่นี้ก่อนเรา ขอให้ท่านได้กล่าว **'สุภาษิต'** ก่อนเถิด"*

จอมอสูรได้ฟังเช่นนั้น จึงได้กล่าวก่อนว่า ***"ถ้าบุคคลไม่กำราบ ไม่ตัดไมตรีเสีย พวกคนพาลยิ่งกำเริบ ยิ่งกริ้วโกรธ ฉะนั้นนักปราชญ์ผู้มีปัญญา จึงกำราบคนพาล ด้วยอาญาอันรุนแรง"*** สิ้นคำของจอมอสูร เหล่าอสูรพากันส่งเสียงชื่นชมยินดี

...แต่เหล่าเทพพากันนิ่งเงียบ เมื่อถึงคราวที่จอมเทพเป็นผู้กล่าวบ้าง

"ผู้ใดรู้ว่า ผู้อื่นโกรธ แล้วผู้นั้น...มีสติอดกลั้นสงบระงับไว้ได้ เราเห็นว่าการอดกลั้นสงบระงับไว้ได้นี่แหละ เป็นเครื่องกำราบคนพาล"

จบคำกล่าวของจอมเทพ เหล่าเทพก็พากันส่งเสียงชื่นชมยินดี

...แต่เหล่าอสูรต่างเงียบเฉย แล้วจอมอสูรก็ได้กล่าวแก้ขึ้นว่า ***"ดูก่อนจอมเทพเราเห็นโทษของการอดกลั้นไว้ เมื่อใดคนพาลสำคัญว่า ผู้นี้อดกลั้นต่อเราเพราะกลัวเรา เมื่อนั้นคนพาลปัญญาทรามจะยิ่งข่มขี่ผู้นี้ เหมือนโคชนะยิ่งข่มขี่***

โคแพ้ให้หนีไป" คราวนี้เหล่าอสูรก็โห่ร้องยินดีอย่างยิ่ง

...เหล่าเทพพากันนิ่งเงียบ แล้วท้าวสักกะจอมเทพ ก็ได้โต้ตอบว่า *"บุคคลใดเข้าใจว่า ผู้นี้อดกลั้นต่อเราได้ เพราะกลัว หรือไม่ก็ตามที* ***ประโยชน์ทั้งหลายของตนเป็นอย่างยิ่ง ประโยชน์ที่ยิ่งกว่า 'ขันติ' ไม่มี*** *ผู้ใดแลเป็นคนมีกำลัง อดกลั้นต่อผู้อ่อนแอกว่าได้ ความอดกลั้นไว้ได้ของผู้นั้น บันฑิตกล่าวว่า เป็น* ***'ขันติ'*** *อย่างยิ่ง แม้ผู้อ่อนแอ ก็ต้องอดกลั้นอยู่เป็นนิตย์ บัณฑิตจึงเรียกกำลังของคนพาลว่า 'มิใช่กำลังที่แท้จริง' เพราะไม่มีผู้ใดจะกล่าวโต้ได้เลย ต่อผู้ที่มีกำลังอันธรรมคุ้มครองแล้ว เพราะความโกรธนั้นเอง* ***โทษชั่วหยาบ จึงมีแก่ผู้โกรธตอบผู้ที่โกรธแล้ว 'บุคคลไม่โกรธตอบผู้ที่โกรธแล้ว' ย่อมชื่อว่า 'ชนะสงครามที่ชนะได้ยาก'*** *บุคคลใดรู้แล้วว่า* ***'ผู้อื่นโกรธแล้ว ผู้นั้นมีสติอดกลั้นสงบระงับไว้ได้' ย่อมชื่อว่า 'ประพฤติประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย'*** *คือ* ***'ประโยชน์ตน'*** *และ* ***'ประโยชน์ท่าน'*** *แต่คนพาลผู้โง่เขลาในธรรม ย่อมสำคัญผิดเข้าใจไปว่า ผู้รักษาประโยชน์ทั้งสองฝ่ายนั้น เป็นคนโง่"*

เมื่อเหล่าเทพฟังภาษิตนี้จบ ก็พากันส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

แต่เหล่าอสูรนิ่งเงียบอยู่ คราวนี้ถือว่า *"สิ้นสุดการโต้ตอบ ยุติการทำสงครามด้วยคำสุภาษิต"* กรรมการผู้ตัดสินทั้งเทพ และอสูร ได้กล่าวคำตัดสินว่า...

...**ท้าวเวปจิตติจอมอสูร** ได้กล่าวคำสุภาษิตทั้งหลาย อันเกาะเกี่ยวอยู่กับอาชญา *(อำนาจ)* พัวพันอยู่กับศัตราอาวุธ เพราะเหตุนี้ จะเกิดความหมายมั่น ความรุนแรง ความแก่งแย่ง ความทะเลาะวิวาทขึ้น

...ส่วน **ท้าวสักกะจอมเทพ** ได้กล่าวคำสุภาษิตทั้งหลาย อันไม่เกาะเกี่ยวกับอาชญา ไม่พัวพันอยู่กับศัตราอาวุธ เพราะเหตุนี้ จะไม่เกิดความหมายมั่น ไม่รุนแรง ไม่แก่งแย่ง ไม่ทะเลาะวิวาทกัน

ดังนั้น **สงครามครั้งนี้ ท่าน "จอมเทพ" เป็นฝ่าย "ชนะ" โดยแท้**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย "ชัยชนะ" ด้วยการกล่าวคำ "สุภาษิต" ได้เป็นของ "ท้าวสักกะจอมเทพ" ด้วยประการฉะนี้แล.

ฟังแล้วก็คงเข้าใจกันได้ทันที สงครามระหว่างเทพ-อสูรนี้ ใช้แค่ปากหอก *(มุขสัตรี)* **ใช้วาจาโวหาร ซึ่งประกอบไปด้วยปัญญาความลึกซึ้งของนัยแห่งธรรมะ**

ผู้ใดที่สามารถรู้ลึกในธรรมะ ก็ย่อมนำมาประกอบเป็นภาษาพูดสู่กันฟังได้

และตั้งแต่ "ยุคนี้" เป็นต้นไป จนถึง "กลียุค"

เรื่องของ **"ภูมิปัญญาแห่งธรรม"** จะแหลมคมลึกซึ้งไปเรื่อยๆ แล้วก็จะถูกนำเอามาใช้กับสังคม จนกว่า **"กลียุค"** จะเกิด สังคมจะแตกสลาย

ผู้ที่หยาบคาย-รุนแรง-ก่อเวร-ก่อบาป ย่อมพ่ายแพ้-ย่อมสูญสลาย-ย่อมพินาศ-ย่อมวิบัติ-ย่อมถึงที่ฉิบหายเป็นที่สุด !

ส่วน ผู้ที่มี "ปัญญา" ผู้ที่มี "บุญ" หรือผู้ที่มี "สัจจะ" แท้จริง จะเป็น "ผู้ชนะ" หรือเป็น "ผู้รอด" นี้คือ ความรู้ที่เป็น "อจินไตย"

● สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์

อาตมาตั้งใจทำงานศาสนามา ๔๐ ปี *(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๕๓)* **แม้หนัก-เหนื่อย-ยาก ก็ไม่เคยท้อกับ "ธรรมาธรรมะสงคราม" ในยุคนี้ อาตมาเข้าใจในสิ่งเหล่านี้**

ถูกด่า ถูกว่า ถูกเกลียดชัง ถูกถือสา หาว่า *"อาตมานอกรีต ปฏิบัติไม่ตรงตามที่สอนกันมา ซึ่งก็จริง ว่ามาก็ไม่ผิด และอันนี้แหละเป็นวิบากที่อาตมาได้รับ เป็นเรื่องยาก อาตมาก็เลยต้องทำงานยาก"* **แม้ยากอย่างไร...อาตมาก็ไม่ท้อ !**

อาตมาถือว่า *"ยากนี่แหละ ท้าทาย ! ความยากเป็นบันได ไม่ใช่กำแพง เป็นโจทย์ที่ต้องขอบคุณมาก"* ฉะนั้น คนที่เขากระทำโดยซื่อจริงใจ ...ว่ากล่าว-ติเตียน อย่างโน้น-อย่างนี้-อย่างนั้น อาตมาขอบคุณนะ เพราะเป็นโจทย์ให้อาตมาเอามาใช้ตรวจสอบ เอามาใช้สร้างให้เกิดการพัฒนาก้าวหน้าเจริญขึ้น

สิ่งยากจึงเป็นสิ่งท้าทาย และอาตมาก็ต้องสู้-ฝึกฝน-พยายาม-อดทน ทำไปให้ได้ดี ด้วย **"สันติ-อหิงสา-ซื่อสัตย์-บริสุทธิ์"** ทั้ง ๔ คำนี้ **จงจำกันไว้** แล้วนำไปศึกษากันให้ดีๆ เป็น **"ธรรมาวุธ"** ที่พวกคุณจะต้องใช้

แม้จะถูกจัดการอย่างรุนแรง อาตมาก็ใช้ศิลปะ ใช้วรยุทธต่างๆ ที่จะพยายาม รักษาตัวให้ทำงานได้ปลอดภัย จึงประนีประนอมด้วยความตั้งใจ ด้วย **สัปปุริสธรรม** มาตลอด ที่ได้ประนีประนอมมานั้น อาตมาก็ทำสำเร็จ จนกระทั่งไม่รุนแรง

ถูกลงโทษพิพากษาจำคุก ให้รอลงอาญา ๒ ปี ถูกลงโทษลงทัณฑ์แค่นี้ ก็สูงสุดแล้ว ยินดีรับ ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจอะไร ใน ๒ ปี ระหว่างการคุมประพฤติ ก็มีเจ้าหน้าที่มาตรวจสอบคุมประพฤติ แรกๆ ก็มาทุกอาทิตย์ แล้วก็เว้นไป ๑๕ วัน อาทิตย์เว้นอาทิตย์ เดือนมาครั้ง พบกันแล้วก็ได้มาสัมผัสความจริงจนเขาศรัทธามาถึงก็ยกมือไหว้ก้มกราบเคารพ แล้วก็บันทึกเหมือนเดิม คือ *"สงบ เรียบร้อย*

สุภาพ ไม่ได้ก่อความวุ่นวาย" มาไม่ถึง ๖ เดือน แล้วก็ไม่มาอีกเลย

เพราะความประพฤติของเรา ***ดีจริงแล้ว ทรงสภาพแล้ว ไม่ต้องคุมแล้ว*** เป็น **"ตถตา"** คือ ***"เป็นเช่นนั้นเองแล้ว ดีคงที่แล้วโดยอัตโนมัติ"***

นี้เป็นสัจจะของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่เราต้องปฏิบัติให้เข้าถึง **"ตถตา"** ให้ได้ ระดับ **"พระพุทธเจ้า"** ก็เป็น **ตถาคตา** หรือ **ตถาคต** *(ระดับสาวกก็แค่...**ตถตา**)*

อาตมาทำงานมาถึงวันนี้ ก็ยังคงมุ่งมั่นตั้งใจว่า *"เราจะใช้ธรรมะอันบริสุทธิ์ ไม่ตกเป็นทาส...ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข อันประกอบไปด้วย...กาม-อัตตา"*

ซึ่งเป็นเรื่องของลักษณะ ๒ อย่าง ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสเทศน์กัณฑ์แรกใน **"ธรรมจักรกัปวัตนสูตร"** ว่า ***กาม** นั้น-อย่างหนึ่ง **อัตตา** นั้น-อีกอย่างหนึ่ง*

ผู้ปฏิบัติศึกษาต้องรู้ ความเป็น **"กาม"** ความเป็น **"อัตตา"**

● ไม่หลงเป็นเจ้าลัทธิ ไม่ล้มล้างลัทธิใด

อาตมามุ่งมั่นตั้งใจทำงานศาสนา ไม่ใช่เห็นว่า *"งานนี้เป็นอานิสงส์ ที่จะได้ลาภ-สักการะ-เสียงสรรเสริญเยินยอ-ผู้คนเคารพนับถือบูชา และมิใช่เพื่ออานิสงส์จะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิใดให้ล้มไป"* อาตมาไม่ได้ทำเพื่ออย่างนั้น

เพราะอาตมาซาบซึ้งดื่มด่ำในคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** และเดินตามรอยพระองค์ อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาไม่ได้มีเจตนาจะเป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิใดๆ ให้ล้มไปเด็ดขาด"*

อาตมาไม่ได้คัดค้าน ไม่ได้มาต่อต้าน-ต่อตี เพื่อล้มล้าง แต่สิ่งที่ **"ไม่ดี"** ก็ควรจะจางคลาย และควรจะเลิกไปบ้าง

ตั้งแต่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ อาตมาประกาศต่อหน้าสงฆ์ ว่า *"อาตมาขอตั้งร้านปาท่องโก๋เล็กๆ ทำตามสูตรที่อาตมาเข้าใจ ถ้าร้านนี้คนนิยมตั้งอยู่ได้-ก็ตั้งอยู่ไป ส่วนบริษัทใหญ่ที่อาตมาเห็นว่า ทำผิดสูตรแล้ว ท่านก็ต้องทอดของท่านไป อาตมาไม่อาจหาญจะไปล้มล้างร้านใหญ่ของท่าน"*

ตั้งแต่วันนั้นจนวันนี้ อาตมาก็ไม่ได้คิดจะล้มล้าง ไม่ได้คิดจะตั้งลัทธิใหม่ อาตมาเป็นลูกของ **"พระพุทธเจ้า"** มาสืบทอดเจตนารมณ์ ทำงานศาสนานี้ต่อไปเท่านั้น และขอยืนยันว่า *"อาตมาทำงานสืบสานศาสนาของพระพุทธเจ้า อย่างอุตสาหะ-วิริยะ-บากบั่น-ไม่ท้อถอย อาตมาเลือดขันติยังไม่จาง อาตมาต้องทำแน่ สู้*

ไม่ถอย อดทน ทำจนตลอดชีพของอาตมา แล้วอาตมาก็จะตายไป"

แต่อาตมาต้องบอกว่า "นี่ดี นี่ไม่ดี ต้องพูดความจริง"

สิ่งที่เป็น **ทุจริต** ก็ต้องว่า **ไม่ดี** ก็มีลักษณะข่ม-รุนแรง สิ่งที่ **ดี** ก็ต้องว่า **ดี** อย่างที่เคยบอกแล้วว่า *"โลกเลือกส่วนดีๆ ไปพูดหมดแล้ว"* อาตมาจำนนที่จะต้องพูดส่วนไม่ดี แม้พูดแล้ว-เทศน์แล้ว คนจะเกลียดชังอาตมา ก็จำเป็น

ก็ขอยืนยันอีกว่า *"อาตมาไม่ได้มาทำงานเพื่อล้มล้างลัทธิอื่น ยิ่งนับวันก็ยิ่งขีดขอบชัดลึกลงไปเรื่อยๆ"* อาตมาไม่ได้แพ้ ไม่ได้ท้อถอย แต่อาตมามักน้อยลง แม้กลุ่มนี้จะได้น้อย อาตมาก็จะขีดขอบเขตขึ้นไปเรื่อยๆ

เพราะอาตมาอุตสาหะที่จะเกลาพวกเรา ให้แหลมลึกให้ถึงที่สุด อาตมาจะไม่ทำงานขยะๆ ทำแต่แค่เปลือกๆ ฟ่ามๆ มีมวลปริมาณมากเฉยๆ แต่ฟ่ามลงเรื่อยๆ อาตมาจะไม่เดินงานทิศนั้น อาตมาจะเดินงานทิศที่จะเคี่ยวแก่น

ฉะนั้นผู้ที่ถูกเคี่ยวมาได้ "ภูมิฐาน" ขนาดหนึ่ง ถูกอาตมาบีบอีก แล้วเขาไม่เอาอีก หาว่าเคี่ยว ว่าเคร่งเกินไป ก็จะร่วงออกไป ปริออกไป หล่นออกไปจากวงนี้เขตนี้ แม้จะได้ภูมิบ้าง ได้ปัญญาบ้าง ได้เจโตบ้าง อาตมาก็เข้าใจอยู่ **"ผู้ใดไม่ทนทนไม่ได้ ก็ต้องหลุดร่วงออกไปเป็นธรรมดา"** *(ผู้มีมรรคผลจริงเท่านั้น ที่จะทนอยู่ได้)*

แต่อาตมาก็จะทำงานด้วยรู้จักประมาณ มีภูมิปัญญาเท่าไหร่ ทำสุดที่ และอาตมาจะพยายาม **"ไม่ประมาท"** จริงๆ

● หลวงพ่อตรง จริงใจ ปรารถนาดี

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาเกิดมา เพื่อค้นหาความดี-ค้นหาความถูกต้อง-ค้นหาความจริง และจะสะสมไว้ในตนทุกภพชาติ"*

อาตมาจะเอาสิ่งนี้เป็น **"สมบัติ"** จะไม่สะสมอะไร นอกจากสะสม **"ความดี-ความถูกต้อง-ความจริง"** ให้เป็นไปได้ อย่างที่ไม่มีวันผิดเพี้ยน

นี่คือ "สมบัติ" ที่อาตมาจะต้องเอาให้ได้

...เพราะอาตมา คือ "หลวงพ่อตรง"...

และจะนำพาพวกคุณ...ทำให้ได้ ! เราไปด้วยกัน ใครจะเอา...มาเอา ! ขอบอกชัดๆ ไม่ได้พาพวกคุณแสวงหา **"โลกธรรม"** พูดกี่เที่ยวๆ-กี่ครั้งๆ ก็อย่างนี้ เงิน-ทอง-ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข ขอประกาศจริงๆ ตั้งแต่อาตมาละวาง-ละ

ทิ้งออกมาจาก **"โลกีย์"** อาตมาเลิกจริงๆ ไม่ได้ยินดีอีกเลย หลักฐานต่างๆ...มี

ที่พูดนี้พูดจากของจริง-จากใจ ที่ตัวเองมี-ตัวเองรู้ สื่อออกมาด้วยความจริง

คนที่รับฟัง ถ้าไม่ **"อคติ"** มากเกินไปจะรู้ว่า *"อาตมาเป็นคนพูดตรงๆ แจ้งๆ กว้างๆ ผ่าๆ ไม่เกรงใจใคร ไม่มีมายาซับซ้อน หรือพูดให้เข้าใจยาก"*

อาตมาสื่อลักษณะที่เป็น **"ตัวจริง"** ของอาตมาให้ฟัง

อาตมาทำงานศาสนา ด้วยความจริงใจตลอดมา และตลอดไป จะมีสิ่งที่ผิดพลาดบกพร่องบ้าง มากไป น้อยไป ไม่ถูกต้องตรงทีเดียว อาตมาก็คงต้องมีแน่นอน

แต่ก็ยืนหยัดยืนยัน ทำเท่าที่อาตมามีความฉลาด มากน้อยแค่ไหน ก็เป็นความจริงใจ ใครจะพิสูจน์-จะจับผิด-จะตรวจสอบ หาความซ่อนแฝง-ความพรางลวง ฯลฯ อาตมายินดีให้ตามสอดส่อง ไม่ได้ท้าทายนะ !

อาตมาว่า ***"หัวใจดวงนี้ ซื่อสัตย์ สุจริต"*** อาตมาขอบอก **"ความจริง"** อย่างนี้

อาตมารู้สึกสบายใจ *จะรับวิบากอะไรอย่างไร อาตมาก็ไม่ทุกข์ร้อนจริงๆ*

อาตมาเข้าใจชีวิต-เข้าใจวิบาก *เพราะอาตมาเป็นลูกศิษย์ของ **"พระพุทธเจ้า"***

การทำคุณงามความดี ต้องเจอมาร "มารบ่มี-บารมีบ่เกิด"

เรื่องอุปสรรค เรื่องของวิบาก เป็นเรื่องธรรมดาๆ มาก อาตมาเข้าใจจริงๆ อย่ากลัวกันเลย เราต้องสู้-ต้องฟันฝ่า **"ทำความดี"** ต่อไปให้ได้

คนอ่อนแอ เจอะเจออุปสรรค-วิบากเล็กๆ น้อยๆ นิดๆ หน่อยๆ ก็ท้อถอย-ท้อแท้-หมดกำลังใจ ที่จะยืนหยัด **"ทำความดี"** ต่อไป !

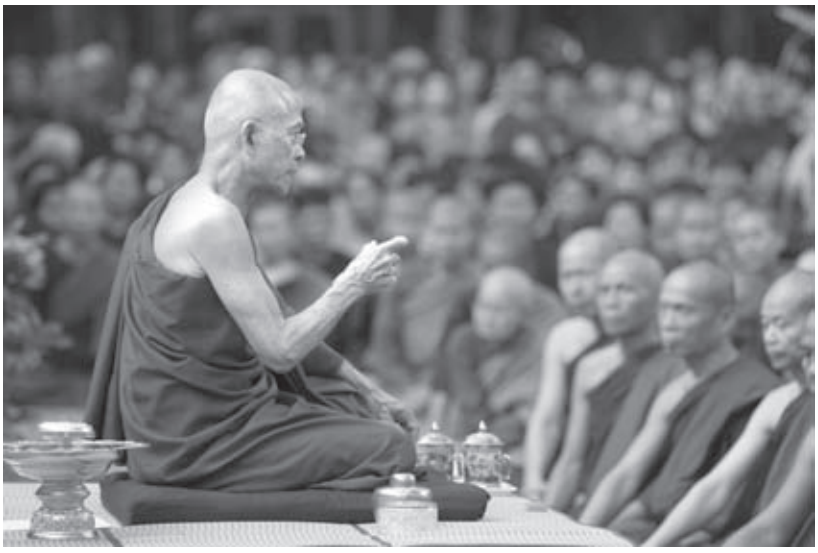
● เทอกเอียงออกอ้างเองเอย

อาตมาทำงานทางธรรมะมา ด้วยการเอาตัวเองออกมาทำงานนี้ อย่างตั้งใจและอย่างเต็มใจออกมาทำ ไม่เคยรู้สึก...วอกแวก-เหลาะแหละ-หวั่นไหว

ตั้งแต่วันตัดสินใจแล้ว *ก็สลายทุกสิ่งที่มีที่เป็นสมบัติพัสถานต่างๆ ออกหมด มอบหมายแจกจ่ายทุกสิ่งอย่างให้แก่บรรดาน้องๆ และคนอื่นๆ ที่ควรแจก ก็แจกไปจนจบหมดสิ้น แม้กระนั้นก็ยังได้เซ็นกระดาษเปล่าทิ้งไว้ให้น้องๆ เผื่อมีผลประโยชน์อะไรตกค้างที่จะรับได้อีก ก็ไปตามเก็บตามรับกันเอง*

ไม่เคยคิดว่า *"จะต้องเหลือ...ตรงนั้น-ตรงนี้...เผื่อเอาไว้ หากไปไม่รอดอาจจะต้องกลับมาใช้ อาตมาไม่เคยคิดเหลือเผื่ออะไรไว้เลย"*

“ศาสนาพุทธ” ยังมี “เนื้อธรรมแท้”
อันเป็นลักษณะวิเศษ

การทำคุณงามความดี
ต้องเจอมาร
“มารบ่มี-บารมีบ่เกิด”

เมื่อได้ออกมาทำงานศาสนาแล้ว อาตมาก็ชัดเจนใน “สัจธรรม”
จนกระทั่งอาตมาได้มารู้ตัวเองว่า ***“การทำงานของอาตมานั้น ทั้งกิจที่ทำ-งานที่รับ-ภาระที่แบกนี้ เป็นการทำงานของ ‘โพธิสัตว์’ และอาตมาจะต้องทำงานนี้”***

ขออภัยจริงๆ เท่าที่พูดนี้ *ไม่ได้คุยโม้โอ้อวด หรือแสดงสิ่งเด่น-สิ่งดี-สิ่งงาม-สิ่งที่น่าชื่นชม เพื่อจะหาเสียงให้แก่ตนเอง*

อาตมาขอเพียงแค่กล่าวอย่าง...*“เทอกเอียงออกอ้างเองเอย”*

เอาความจริงจากอกจากใจของตัวเอง ออกมาเทเปิดเผย อ้างยืนยันว่า *"ฉันมีของดีนะ ฉันทำงานธรรมะจริงๆ ทำงานศาสนาจริงๆ ด้วยสุจริตใจ"*

แทนที่จะให้คนอื่นพูดชมเชยบอกความจริงถึงตัวเอง ก็ขอเทอกออกพูดเองเลย เพื่อประกอบในสิ่งที่จะทำต่อไป...

โดยสัจจะตั้งแต่ต้นจนวันนี้ อาตมาเห็นว่า *"อาตมาไม่ได้ผิดพลาดอะไรและประสพผลสำเร็จในการทำงานศาสนา"* แต่หลายท่านเข้าใจไม่ได้เท่านั้นเอง

ฉะนั้น ก็เอาล่ะไม่เป็นไร อาตมาเข้าใจแล้วว่า *"มันต้องเป็นอย่างนั้น-แค่นั้น"*

เพราะธรรมะนี้ **"สัมผัสเห็นถึงสัจธรรมความจริงได้ยาก" ลึกซึ้งนัก** *(คัมภีรา)* **เห็นตามได้ยาก** *(ทุททสา)* **รู้ตามได้ยาก** *(ทุรนุโพธา)* **สงบ** *(สันตา)* **ประณีต** *(ปณีตา)* **คาดคะเนเดาไม่ได้** *(อตักกาวจรา)* **ละเอียด** *(นิปุณา)* **รู้ได้เฉพาะบัณฑิต** *(ปัณฑิตเวทนียา)*

และอาตมารู้ธรรมะ ก็ไม่ได้รู้ตามพยัญชนะ ที่แปลกันมาเท่านั้น ก็ต้องขออภัยอีก อย่าหาว่าอาตมาอวดตัวเองดีเลย

ภาษาบาลีว่าอย่างนี้ เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ก็นำไปสู่สภาวะ อาตมาตามสภาวะเข้าไป ก็จะรู้ตัวสภาวะตั้งแต่...ต้น-หยาบ-กลาง-ละเอียด

พอรู้สภาวะนั้น ละเอียดๆ ยิ่งๆ ขึ้นไปแล้ว ก็หยิบละเอียดขึ้นมาบอกกล่าว

ท่าน "ผู้รู้" ที่ยกย่องกันอยู่ทุกวันนี้ บางท่านมีสภาวะพอสมควร บางท่านไม่มีสภาวะเท่าไร แต่มีพยัญชนะมาก-เรียนมาก-รู้ตำรามาก-สาธยายได้มาก เป็นภันเต ในด้านความรู้ **อาตมาก็รู้อยู่โดยภูมิอาตมา แล้วว่าพาดพิงถึงท่านอยู่บ้าง** ซึ่งก็เกรงใจนะ เพราะท่านมีดีอยู่มิใช่น้อย...ที่กราบเคารพได้ อาตมาก็กราบเคารพ เพราะอาตมาเป็นอาวุโส *(ผู้บวชภายหลัง)* ไม่ใช่ภันเต *(ผู้บวชก่อน)* ตามสมมุติสัจจะ

ท่านหาว่า *"อาตมานี่ กล่าวนอกคำสอน ที่สอนกันมา !"*

ก็ใช่...ท่านสอนกันอยู่เท่านั้น *แต่ลึกไปกว่านั้น ท่านสอนไม่ถึง !*

อาตมาหยิบยกมาพูด *ก็กล่าวหาว่า "ไม่มีในคำสอน ไม่มีในตำราเรียน"*

จะทำอย่างไรล่ะ ท่านจึงจะรู้สภาวะที่ไม่มีคำสอนให้รู้ ซึ่งเป็นความรู้นอกตำรา

ต้องขอบอกว่า *"ความรู้ทางพุทธที่เรียนกันอยู่นี้ ตื้อตื้นขึ้นมาหมดแล้ว เสื่อมถอยไปมาก ปฏิบัติกันได้แค่เบื้องต้นตื้นๆ ไม่ไปไหน"*

นี่แหละคือ **"การเทอกเอียงออกอ้างเองเอย"**

ผู้ใดสนใจในธรรมะ "พุทธศาสนา" จริงๆ ขอเชิญ จงตั้งใจมาศึกษา

และมาจับผิดอาตมาได้ เท่าที่คุณมีภูมิรู้จะมาจับผิด ขอให้ตั้งใจจับจริงๆ แล้วอย่าอคติ ตามอ่านศึกษาให้จริง จะให้ดีต้องพิสูจน์ปฏิบัติด้วย

เมื่อปฏิบัติได้มรรคได้ผลจริงแล้ว คุณจะรู้เองว่า *"อาตมาพาผิด หรือถูก"*

อาตมาพาคุณมาเป็นโสดาบันแบบนี้ กับอาจารย์อื่นสอน ก็จะได้กันคนละอย่าง เปรียบเทียบได้เลย หรือศึกษาความเป็นอรหันต์ทางโน้น เปรียบเทียบกับอรหันต์ทางนี้ **ขอให้ตามพิสูจน์ด้วยการปฏิบัติจริงๆ ก็จะชัดเจนจริงๆ**

อาตมามี **"มโนสัญเจตนาหาร"** จริงๆ พยายามที่จะมีอายุให้ยืน

เพราะอาตมามีความมั่นใจว่า ***"ประเทศไทย จะนำพาหลักศาสนานี้ ไปกอบกู้มนุษยโลกได้ ไม่ใช่ได้แค่ประเทศไทย"***

● เนื้อธรรมแท้อันเป็นลักษณะวิเศษ

นับจากวันที่ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ตรัสรู้ "ศาสนาพุทธ" ก็ได้อุบัติขึ้นในโลก มาถึงวันนี้ *(วันมาฆบูชา พุธที่ ๒๓ ก.พ. ๔๘)* **๒๕๔๓ ปีมาแล้ว**

มีการกล่าวกันว่า **"ศาสนาพุทธ"** จะอยู่ได้ ๕,๐๐๐ ปี ตอนนี้ก็ผ่านมานานโขเลยกึ่งหนึ่งมาแล้ว เข้าไปหาความเกลี้ยง-ความหมดไปของศาสนา

กระนั้นก็ดี **"ศาสนาพุทธ" ก็ยังมี "เนื้อธรรมแท้" อันเป็นลักษณะวิเศษ** ที่สามารถเอาประโยชน์คุณค่าความเป็น **"ศาสนาพุทธ"** นั้น มาเกิดขึ้นในตน ให้ตนแต่ละคนสามารถพิสูจน์เข้าถึง **"เนื้อแท้"** ของ **"พุทธธรรม"** ได้ เป็น **"อกาลิโก"**

อาตมากล่าวอย่างนี้ ก็เพราะเมื่ออาตมาเข้ามาสู่ "พิธีการบวช" เป็นพระภิกษุ ทางรูปธรรมตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นสู่ความเป็นผู้สืบทอด มีหน้าที่รับผิดชอบทำงานศาสนาของ **"พระพุทธเจ้า"** อย่างสมบูรณ์เต็มที่ อาตมานำ **ธรรมะ** ของ **"พระพุทธเจ้า"** มาเปิดเผย-อธิบาย-บอกแจ้ง...ให้พวกเราปฏิบัติกัน ทั้งๆ ที่ **"เนื้อแท้" ของ "ศาสนาพุทธ" เป็น "โลกุตระ"** คือ *"ธรรมะที่ทวนกระแสโลกีย์ หรือทวนกระแสสามัญของโลก (เข้าใจยาก) ซึ่งพ้นวิสัยของโลกีย์ หรือคนสามัญชาวโลกๆ"*

"เนื้อแท้" ที่ลึกซึ้ง *(คัมภีรา)* เห็นได้ยาก *(ทุทฺทสา)* รู้ตามได้ยาก *(ทุรนุโพธา)* สงบแท้อย่างพิเศษ *(สันตา)* ที่ต้องรู้ว่า *"สงบจากอะไร อะไรสงบ สงบจริงๆ หรือไม่"* ประณีตสุขุม ***(ปณีตา)*** ด้นเดาไม่ได้-คาดคะเนไม่ได้-ใช้หลักเหตุผลไม่ได้ ***(อตักกาวจรา)*** ละเอียดลออลึกซึ้งที่สุด จนไม่มีคำแปลตรงๆ ***(นิปุณา)*** ต้องใช้ญาณปัญญาฉลาด

ระดับรู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้เท่านั้น ***(ปัณฑิตเวทนียา)*** ที่จะเข้าไปร่วมรู้-สัมผัส-เห็นสาระสัจจะของ **"ศาสนาพุทธ"** *(นิพพาน)* นั่นก็คือ **เราต้องเข้าถึง "ความจริง"**

"บัณฑิต" คือ ผู้มี "ภูมิธรรมปัญญาแท้" มี "วิชชา" ของ "พระพุทธเจ้า" รู้ยิ่ง-รู้จริงถึง "ปรมัตถธรรม" สามารถวิเคราะห์-วิจัย-แยกแยะ "ความจริง" ตาม "ความเป็นจริง" ของ "จิต-เจตสิก" ขั้น "รูป-นิพพาน" ได้

อาตมาก็ได้เห็น และได้ใช้ปัญญาเท่าที่ตัวเองมี ตรวจสอบจากพวกเรา "ชาวอโศก" ที่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม อย่างมีทิศทาง มีทิฏฐิ มีความเข้าใจในอัตถสารสัจจะแท้ มีความรู้ในเป้าหมายอันสูงสุด ที่เป็นสภาพของ **"เนื้อแท้แก่นธรรมะ"** ของความเป็น **"พุทธ"** เป็นอย่างไร

จนกระทั่งมีผู้เห็นจริง-เห็นดี-เห็นชอบ ปฏิบัติจนเกิด **"ความจริง"** กับตน แล้วก็เดินทางออกจาก **"โลกีย์"** ***(เนกขัมมะ** คือ การออกจากโลกีย์ ที่เต็มไปด้วยกาม กับอัตตา)*

จากวันนั้น พ.ศ. ๒๕๑๓ ถึงวันนี้ พ.ศ. ๒๕๔๘ ระยะเวลา ๓๕ ปี ที่ทำงาน "ธรรมะ" ของ "พระพุทธเจ้า" มานี้ อาตมาพอใจ และขอยืนยันว่า "เห็นผล"

ผลที่เกิดนี้ ก็มีเป็นกอบเป็นกำ เป็น **"กลุ่มมนุษย์"** ทั่วไปในประเทศไทย ทั้งผู้ที่เป็น **"พุทธศาสนิกชน"** ทั้งผู้ที่นับถือศาสนาอื่น ทั้งผู้ที่ปฏิบัติประพฤติตนเองไม่ปรากฏแสดงตัว ก็ยังมาประพฤติปฏิบัติธรรมสายอโศกก็มี แล้วก็มี **"เนื้อแท้-เนื้อธรรม"** เป็น **"สาระสัจจะ"** ที่จริงอย่างไรของผู้นั้น ก็เป็นของผู้นั้น จะเปิดเผยหรือไม่ จะนับถือศาสนาไหนๆก็ตาม **"สัจจะ"** ก็คือ ***"กรรม"** อันเป็นจริง อย่างที่เป็นจริง*

เมื่อเกิดกลุ่มหมู่สังคม จนกระทั่งเป็น **"ชุมชน"** มีวัฒนธรรม-จารีตประเพณี-วิถีการดำเนินชีวิต อย่างที่เป็นๆ เห็นๆ ก็เป็นเครื่องยืนยัน-ชี้บ่งให้เห็นว่า **"ความจริง"** ได้เกิดขึ้นแล้วว่า **"ธรรมะ" ของ "พระพุทธเจ้า" นั้น "มีมรรค-มีผล"**

หลักตรวจสอบตนต้นๆ ง่ายๆ ก็คือ *"ปฏิบัติธรรมแล้ว 'ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ' ซึ่งเป็น 'กิเลสหลักๆ' รู้กันทั่วไป ลดลงไปได้จริงไหม ?"*

ยิ่งมีพฤติกรรมคบคุ้นอยู่ด้วยกันนานๆ ๕ ปี ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปี **"กิเลส"** ลดลงได้จริงๆ แล้วคนนั้นจะเป็นอย่างไร ? ก็เป็นยอดคนนะสิ !

กระทั่งกลายเป็น "ชุมชน" ที่ไม่มี "อบายมุข" มีการสังวรใน "ศีล ๕" ตัวเล็กตัวน้อย...ไปจนถึงคนแก่ **ต่างรู้ดีตั้งใจประพฤติธรรม** ก็พอบอก-พอที่จะวัดให้คะแนนกันได้ โดยเอาหลักเกณฑ์ต่างๆ ของ **"พระพุทธเจ้า"** มา

เทียบวัด เอามาใช้ตรวจสอบยืนยัน **"ความจริง-ของจริง"**

หมู่กลุ่มชุมชนสังคมเรา ไม่มีคดีหยาบคายจนเกินการ จะมีบ้างก็แค่สงครามปากหอก *(วิวาทะ)* ไม่ถึงขั้นตบตีแทงกัน มี **"อวิวาทะ"** ให้ตรวจสอบได้ เป็นสังคมที่มี **"ศีล ๕"** ซึ่งเป็นองค์คุณแห่งความเป็น **"โสดาบัน"** เราก็มีกันได้จริง !

อาตมาภาคภูมิใจในพวกเรา "ชาวอโศก" ที่มี "วิญญาณจริง" จากจิตลึกๆ มี "สามัคคียะ" มีความผนึกแน่นพร้อมเพรียงเต็มพรืดเป็นหนึ่งเดียว *(เอกีภาวะ)*

จนเขาว่า ***"พวกชาวอโศก ทำอะไรๆ (ดีๆ) เหมือนๆ กัน" !***

อาตมายังอยากมีมวลดีๆ ให้หนาแน่นมากขึ้นกว่านี้อีก ***ผู้มีศีล ที่ยังไม่มา...จงมา*** *(ยิ่งผู้ใดมี "ศีลสัมปทา" เข้าถึง "ศีล" ได้จริง ยิ่งประเสริฐ)*

มวลเศษสวะ ***ผู้คนไม่มีศีล-ไม่มีธรรม ไม่เอานะ อย่ามา !***

ผู้ฟังธรรมะอาตมารู้เรื่อง ก็เป็นคนมี "บุญ" แล้ว ยิ่งปฏิบัติได้มรรคผล ก็เป็น "เวไนยสัตว์" จะมัวเนิ่นช้าไปทำไม ? พยายามพากเพียรเพิ่มคุณธรรมในตัวเรา

มิฉะนั้น เราจะไม่ได้ในสิ่งที่ควรได้-ควรเป็น-ควรมี เกิดมาเป็น **"โมฆบุรุษ"** เกิดอีกกี่ชาติๆ ก็วนเวียนแย่งชิง เกินพอแล้วที่จะเกิดมาในวัฏฏสงสารโลกีย์

คนที่เฉลียวฉลาดใน **"โลกโลกีย์"** *ชาตินี้ทั้งชาติเรียนรู้แค่ "กัลยาณธรรม" เสพสุขด้วยลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ไม่เอา "โลกุตรธรรม" (คือ "อเวไนยสัตว์")*

แม้พยายามกดข่ม **"ทำดี"** *ก็ยังลงนรก-ขึ้นสวรรค์อยู่อย่างนั้น อีกกี่ชาติๆ นับไม่ถ้วน ยิ่งกดข่มเก่ง-ก็เสวยสวรรค์นาน แล้วก็ต้องตกสวรรค์-ลงนรกจนได้*

ก็ยังเป็น **"ปทปรมบุคคล"** เพราะไม่สามารถ **"บรรลุธรรมจริง"**

คือ ***"แม้รู้ธรรมะมาก รู้พุทธพจน์มาก จำทรงได้มาก แต่ไม่บรรลุธรรมเป็นอาริยะ"*** ก็ยังคือ ***"บัวใต้โคลน (ปทปรมบุคคล) อยู่นั่นเอง"***

● ต่างคนต่างพิสูจน์สัจจะ เมื่อเห็นต่าง

"ศาสนาพุทธ" เป็นศาสนาแห่ง "อิสรเสรีภาพ" ให้เกียรติคนทุกคน เมื่อฟังธรรมแล้ว จงใช้จิตวิญญาณ ใช้สติปัญญา ใช้วิจารณญาณของตน ตัดสินเอาเอง

คนที่ได้ฟังอาตมา **"แสดงธรรม"** อาตมากล้ากล่าวว่า *"หลายท่านได้ฟังสิ่งที่ขัดหู และบางท่านอาจจะถึงขัดใจบ้าง ก็ขออภัย !"*

ท่านที่ฟังแล้วเข้าใจได้ และใช้วิจารณญาณตัดสินแล้วว่า **"ดี"** ก็ลองเอาไป

ปฏิบัติดู **ศาสนาพุทธ** เป็นวิทยาศาสตร์ ที่ต้องเอาไปปฏิบัติพิสูจน์ให้เกิดผลที่ตนเอง เมื่อพิสูจน์ได้ตรงกัน ! ผลก็จะตรงกัน !

อาตมาบวชแล้ว *(เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓)* **ก็ทำงานศาสนามาโดยตลอด มีความเห็นใน "สาระสัจธรรม" ของ "ศาสนาพุทธ" อย่างจริงใจมั่นใจของอาตมาเองจริงๆ**

"ธรรมะ" ต่างๆ หลายๆ นัย ของ **"พระพุทธเจ้า"** ที่อาตมาเข้าใจนั้น อาตมาขอบอกตรงๆ ว่า ***"รู้ตามภูมิของอาตมาเอง"*** ซึ่งไม่เหมือนกับโบราณาจารย์ และท่านผู้รู้อีกหลายท่าน ซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือกันในประเทศไทย

เพราะรู้เห็นต่างกันนี่เอง จึงเกิดปฏิกิริยาต่อต้านขัดแย้งกันขึ้นมาตลอดเวลา

ซึ่งอาตมาไม่มีปัญหา เพราะอาตมาเข้าใจดี ในเรื่องความเห็นนั้น ย่อมขัดแย้งกันได้ แต่ของใครจะถูก หรือผิด ไม่มีใครตัดสิน เป็น **สัจจะ** ที่จะตัดสิน **สัจจะ** เอง

พระพุทธองค์ ก็ทรงดับขันธ์ปรินิพพานแล้ว ตัดสินให้ก็ไม่ได้ **ก็ต้องต่างคนต่างเข้าใจ** แล้วต่างคนต่างพิสูจน์ **"สัจธรรม"** ตามความเข้าใจของตนเอง

กรณีขัดแย้งกับ "ผู้รู้" กระแสหลักของศาสนา คือ "มหาเถรสมาคม"

ถึงขั้นกล่าวว่า *"อาตมาเป็นผู้มาทำลายศาสนา มาทำให้ธรรมวินัยวิปริต หรือเป็นผู้ทำตัวเองวิปริตไปจากธรรมวินัย เป็นต้น"*

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาไม่ได้ผิด ตามที่ท่านว่ากล่าวมานั้น"*

เพราะความเห็นของท่าน ท่านก็เข้าใจของท่าน อาตมาก็เข้าใจของอาตมา ซึ่งต่างกันได้ อาตมาขอหยิบยกเอาหลักธรรมคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** ในเรื่อง **"นานาสังวาส"** มาเป็นหลักในการตัดสินธรรมวินัย

นานา คือ *"ต่างๆ ต่างกัน"* **สังวาส** คือ *"การอยู่ด้วยกัน การอยู่ร่วมกัน"*

"นานาสังวาส" ก็คือ *"เป็นพุทธอยู่ด้วยกันร่วมกัน ยังอยู่ในสังวาสเดียวกัน ไม่ใช่คนละสังวาส หรืออสังวาส เพียงแต่มีความแตกต่างกัน"* ยังมีโอกาส **"สมานสังวาส"** กันได้ เมื่อเห็นว่า *"หมู่ไหนที่ควรเข้าร่วมด้วย"* ก็ไม่ต้องสึก **สมานสังวาส** กันได้เลยกับอีกหมู่ เมื่อทิฏฐิตรงกันแล้ว เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอยู่กับหมู่ไหนก็ได้

*(**"นิกาย"** นั้น แตกแยกกันไปเป็น คนละพวก คนละหมู่ คนละกลุ่ม เข้ากันไม่ได้อีก สมานกันไม่ได้เลย จะเข้าหมู่นี้ ก็ต้องสึกจากหมู่นั้น ออกมาเข้าหมู่นี้ใหม่)*

...เรื่องนี้เกิดกับตัวอาตมาเอง เป็นเรื่องที่อาตมารู้ดี และเข้าใจได้...
...อาตมาไม่มีจิตถือสาเลย ไม่ได้โกรธเคือง ไม่ได้ติดใจอะไร...

อาทิตย์ที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ นัดรวมพลคนทนไม่ไหว ที่สนามม้านางเลิ้ง กับ “องค์การพิทักษ์สยาม”

❤ นัดหน้า ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

ล้านคนล้านใจรวมพลังต้าน “ยิ่งลักษณ์”

นำโดย...พลเอกบุญเลิศ แก้วประสิทธิ์
(เสธ-อ้าย)

● สังคม ธรรมะ การเมือง

❍ **การเมืองเครื่องบ่งชี้**
ธรรมะ เอกอัครผสม
ขาด **ธรรม** ล่มล้มจม
เมือง มอด **สังคม** ม้วย

❍ **เป็นไฉนผลจากผู้**
เจ็ดสิบแปดปีผลาญ
หนี้อ่วมนอกในบาน
เสี่ยงแผ่นดินเสียซ้อน

❍ **ทนไปอีกบ่ได้**
ต้องจบ **การเมือง** กล
ใหม่ต้องไม่มีฉล
งานรับใช้ชาติชี้

❍ **ขอไขความชัดแท้**
คือกิจต้องตัวเปลือง
เพื่อชาติเพื่อชนเรือง
ไม่ใช่เพื่อตนอ้วน

❍ **ซึ่งทำด้วยจิตเอื้อ**
ใช่เพื่ออำนาจหา
คุมเบ็ดเสร็จภารา
แต่เพื่อทุกคนต้อง

❍ **แข่งรวยนั้นเท่าแท้**
เป็นไปได้อย่าดัน
แข่งจน ต่างหากสรรค์
ทั้ง **กษัตริย์** ทั้ง **พุทธ** ชี้

สังคม
สื่อด้วย
หายนะ วายวอด
ป่นปี้เห็นเห็น

บริหาร
ชาติร้อน
ทับท่วม
กระหน่ำซ้ำทุกข์ไทย

แล้วคน
เก่านี้
ชนชั่ว
ชัดนั้นคือไฉน

การเมือง
สละล้วน
รมย์สุข สราญแฮ
อิ่มแปล้โลกธรรม

อาสา
เพื่อนพ้อง
รวบเผด็จ การเลย
เท่าแท้เทียมกัน

เทียมกัน ไฉนฤๅ
ทู่ซี้
ระบบสู่ สุขแล
ช่องให้จงศึกษา

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ ส.ค. ๒๕๕๓

อาตมาจะไม่ทำงาน แค่เปลือกๆ
มีมวลปริมาณมากเฉยๆ
แต่ฟ่ามลงเรื่อยๆ

● ถูกเขาปรับอาบัติ ?

เขา "ปรับอาบัติ" อาตมาเหมือนกัน กรณี "อวดอุตริมนุสธรรม"

"เจ้าคุณโสภณคณาภรณ์" ไง ที่บอกว่า "อาตมายอมรับหรือเปล่าว่าวิกลจริต ถ้าวิกลจริต...ก็รอดตัวไป ฐานเป็นคนบ้า" (ไม่ปาราชิก)

อาตมาไม่ได้บ้า แล้วจะให้ยอมรับได้อย่างไรว่า ***"วิกลจริต"***

อาตมาก็เลยไม่รอดตัว เพราะไม่ยอมรับว่า ***"บ้า !"***

ประเด็น "หลงตัว" เขาไม่กล่าวอ้างถึงเลยนะ !

น่าจะถามอาตมาบ้างว่า *"ท่านหลงตนหรือเปล่า ถ้าหลงก็ไม่ปรับอาบัตินะ !"*

เขาไม่กล้าพูด เพราะถ้าพูดประเด็นนี้นะ ก็เท่ากับช่วยอาตมา

จริงๆ แล้ว...น่าจะมาคบหา-พิสูจน์-ตรวจสอบกันดูว่า *"อาตมาพอมีเนื้อหาอะไรไหม ? หลงตนจริงหรือ ? หรืออาตมาก็มี 'ภูมิธรรม' พอสอนได้-แนะนำได้"*

ที่จริงอาตมาพูดอะไรๆ...เข้าท่าอยู่นะ น่าจะลองมาพิสูจน์กันบ้าง

อาตมาจะเข้าข่าย "หลงตน" หรือ "มีจริง" ก็จงตามพิสูจน์ต่อไป !

● สัจจะ คือ สัจจะ (ไม่ใช่ใครตัดสิน)

อาตมายืนยันไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ว่า *"อาตมาจะทำดีที่สุด เท่าที่มีความจริง*
เท่าที่อาตมาฉลาด ใช้ความจริง-ความซื่อ-ความตรงเท่านั้น อาตมาอ่านความจริงใจของตนเอง อ่านสิ่งที่เป็นกุศลมุ่งหมาย เห็นจริงๆ อย่างนี้ ไม่เบี้ยว ไม่คดโกง"

"กุศล" คือ อะไร ? เราเข้าใจได้มากมายเท่าไหร่ ? ก็พยายามทำให้เป็นกุศล
ให้เป็นสุจริตสูงสุด เท่าที่เรามีความรู้ ไม่พราง ไม่โกง ไม่เล่ห์เหลี่ยม

"กุศล" เป็นเช่นนี้ **"สุจริต"** เป็นเช่นนี้ ตรงๆ ตรงเปรี้ยง ! แล้วก็จบ

ผู้เป็นเจ้าหน้าที่...ที่มีอำนาจตัดสิน เขาจะฉลาดน้อย-จะฉลาดมากอย่างไร ? จะเห็นเราผิด-เราถูกอย่างไร ? เขาก็ร่วมกันตัดสิน ตามกรรมวิธีที่เขามีอยู่

จะตัดสินเราอย่างไหน ก็เป็นอย่างนั้น เราจะไปบังคับให้โลกนี้ ต้องมีคนที่ฉลาดยิ่งกว่าเรา ตัดสินได้ดีกว่าเรา เราไปบังคับไม่ได้

หากเขาฉลาดเท่าเรา หรือฉลาดกว่าเรา เขาก็ต้องตัดสินได้ถูกต้องแน่

ถ้าเขาตัดสินมา **บอกว่า "เราผิด" ! ผิด-ก็ผิด !**

ถ้าเขาฉลาดกว่าเรา เราก็ต้องเข้าใจอะไรผิด เราก็ต้องผิดแน่ !
แต่ถ้าเขาฉลาดไม่เท่าเรา เขาตัดสินเราผิด เราก็เข้าคุกฟรี ก็ฟรีไปสิ !
ทำไมเราต้องเกิดมาอยู่ในยุคสมัย...ที่คนตัดสินมีความไม่ฉลาดล่ะ !
แล้วบังคับให้คนฉลาดได้ไหมล่ะ ! เราบังคับไม่ได้ แต่งตั้งเองก็ไม่ได้
เขาต้องตัดสิน อย่างที่เขามีภูมิปัญญาเท่าที่เขามี เราก็ต้องยอมรับในสิ่งนั้น ในยุคสมัยนั้น ตามนั้น ซึ่งประวัติศาสตร์บอกเรามากมาย

"ความถูก-ความผิด" จึงอยู่ที่ "สัจจะ" !!!
ไม่ได้อยู่ที่ใครตัดสินว่า *"จะต้องติดคุก จะต้องถูกประหารชีวิต"*
ถ้าเราถูกต้อง แม้ถูกตัดสินประหารชีวิต เหมือนอย่าง **พระเยซู** เหมือนอย่าง **โสเครตีส** เหมือนอย่างใครต่อใครอีกมากมาย ที่ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตตามอำนาจรัฐ ก็ไม่ได้หมายความว่า *"สัจจะต้องสูญ-ต้องฝ่อ"*

"สัจจะ" คือ "สัจจะ" ถ้าเราถูกต้อง ก็จะต้องถูกต่อไป !!!
ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า *"**สัจจะ** นั้น ได้หยั่งลงใน **จิตวิญญาณมนุษย์** แล้วหรือยัง ? ถ้า **สัจจะ** หยั่งลงไปใน **วิญญาณมนุษย์** แล้ว ก็จะมีเชื้อ-มีผู้สืบทอด"*
"พระเยซู" เผยแพร่ศาสนาแค่ ๓ ปี มีพระสาวกหลักๆ อยู่ ๑๒ รูป ใน ๑๒ มีขบถอยู่ด้วย ๑ ก็ยังนำสัจจะมาเผยแพร่ขยายต่อ นำพาศาสนาคริสต์มาได้ถึงวันนี้ จนเป็นศาสนาที่ยิ่งใหญ่ได้ วิเศษจริงๆ เก่งนะ !

เกิดคดีคราวนี้ ตัดอาตมาออกไป ผู้ที่เป็นสมณะมีตั้ง ๗๙ รูป มากนะ !
จะแยกไปกี่รูป จะมีขบถอยู่เท่าไหร่ ยังไม่รู้เลยนะ ยังไม่รู้ได้ !
แต่อาตมามั่นใจใน "สัจจะ" ถ้าสัจจะหยั่งลง...พวกคุณก็ต้องนำพากันต่อไป

● ปลุกหมอบ ยอมสงบ

ชีวิตอาตมาเกิดมา ไม่รู้สึกว่า *"ลำบากลำบนต้องทนทรมานอะไรนัก"*
อาตมา **"สายราคะ"** เรื่อง **"ราคะ"** นี่ วิ่งไปหาเองตาม **"กระแสโลกียะ"**
ส่วน **"สายโทสะ"** ไม่เคยไปก่อเวรภัยทะเลาะวิวาทบาดหมางกับใคร ไม่เคยมีวิบาก ไม่เคยมีศัตรูมาตบตีเตะถีบต่อย ชีวิตนี้ไม่เคยเจอ

มีเหตุการณ์ครั้งนี้แหละ ที่อาตมาทำงานมาก ก็กระทบกระเทือนมาก
แล้วเป็นเรื่องที่ดูยากว่า ***"กุศลธรรม ที่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น คืออะไร ?"***

7UP

เราถูกจับ-ต้องขึ้นศาล เราก็ได้แสดงพลัง-แสดงธรรม ไปที่ไหนๆ ก็มีหมู่มวล ทั้งสมณะ-สิกขมาตุ-ฆราวาส...เดินขบวนขึ้นศาลอย่างสงบเรียบร้อย...น่าดู

ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์นี้ พวกเราก็ทำไม่ได้อย่างนี้

แม้ถูกจับ มีนักข่าวมาดู มาเห็น มาสัมผัสกับพวกเรา เขาก็ได้รับอะไรดีๆ ไป ทั้งนั้น ไม่มีนักข่าวคนไหนที่มาทำข่าวเราแล้ว ได้สิ่งที่ไม่ดีไป ไม่มี !

นักข่าวต่างๆ ทุกแขนงสื่อ ไม่มีใครมาถล่มทลายคุ้ยเอาเรื่องที่ไม่ดีไป ไม่มี !

พวกเราไปเดินขบวนขึ้นศาลที่ไหนๆ หลายจังหวัด เป็นภาพเหตุการณ์ที่เยี่ยมมาก เป็นประวัติศาสตร์ที่สวยงามมาก ต้องจารึกไว้

เป็นเรื่องที่ไม่ได้คิดวางแผนวางผัง จะต้องเป็นอย่างนั้น

สิ่งเหล่านี้เกิด เป็นปรากฏการณ์ที่ดี เป็นไปเองตามธรรมชาติ *(ของสัจธรรม)*

เป็นการแสดงให้เห็นว่า *"พวกเราชาวอโศกไม่เคยก่อความไม่สงบ รูปธรรมทุกอย่างสงบเรียบร้อยมาตลอด แม้ถูกย่ำยี ถูกทำร้าย ถูกก่อกวนนานาสารพัด"*

ทุกคนที่ได้เห็น-ได้สัมผัส เห็นได้-สัมผัสได้

ถ้าอาตมาทำงานศาสนาไปเรื่อยๆ ไม่มาก ไม่หนัก ไม่เน้น ไม่มีอะไรเป็นเหตุปัจจัยกระทบกระเทือน ก็จะไม่เกิดเหตุการณ์นี้

ปรากฏการณ์ที่ได้แสดงรูปธรรมพวกนี้ ไม่มีเกิด ก็ไม่มีพลังที่เกิดคุณค่า

เพราะมีเหตุนี้ ก็ทำอย่างนี้ได้ วิเศษ ! เท่ากับ "ประกาศศาสนา" อย่างหนึ่ง

แม้ฝ่ายโน้น *(มหาเถรสมาคม)* **สารพัดจะมีคำสั่งบังคับ เราก็ต้องฟังบ้าง**

อะไรที่จะไปบาด-ไปเสียด-ไปทะเลาะเบาะแว้ง ทำให้เกิดความไม่สงบ ก็ต้องไม่พยายามทำ เพราะเราไม่ต้องการทะเลาะวิวาท ไม่ต้องการให้เกิดเหตุร้ายรุนแรง

ถ้าเราไปทำยั่วยวน **"กิเลส"** เขามากเกินไปนัก ก็จะเกิดความไม่สงบเรียบร้อย

แต่ถ้าพอที่จะขัดเกลากันได้-ก็ต้องทำบ้าง เราไม่ได้เถียง-แต่วิภาษ คือ *"แย้งให้เห็นสิ่งที่ไม่ตรงกัน ให้คุณได้พิจารณาบ้าง"* ต้องประมาณดีๆ ไม่ให้ถึงกับโกรธ

ซึ่งขณะนี้ เขาก็หยุดไปบ้าง เงียบสงบไป ไม่กล้าหือ ไม่กล้าเถียงแล้ว

เป็นศิลปวิทยานะ ไม่เช่นนั้นจะไม่มีอะไรกระเตื้องขึ้น แล้วเขาก็หลงตน-หยิ่ง-ผยอง-หยาบ-ย่ามใจ ที่จริงตัวเองไม่ถูก ก็จะเข้าใจผิดนึกว่า *"ตัวเองถูกเรื่อยไป"*

คนที่แสวงหา "สัจธรรม" ไม่มี "มานะทิฐิ" อะไรเกินการมากมายนัก เมื่อ "ถูกท้วงติง" ด้วยวิธีการต่างๆ ให้รู้สึกสำนึก...อะไรดี-อะไรไม่ดี เขาก็จะรู้จักเลือก

ที่ทำงานของศูนย์

เฟ้น-ศึกษา-ปรับเปลี่ยน เขาจะได้รับประโยชน์ และได้ปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นๆ

แม้จะทำได้น้อย เราก็ต้องท้วงติงบ้าง ต้องมีบทบาท-มีกรรมกิริยา อันพึงกระทำให้เกิดคุณค่า เป็นความหวังดีนะ ตามประสาที่ยังมีความปรารถนาดีต่อกัน

ถ้าทำได้มากขึ้น เห็นผล-เห็นประโยชน์ ก็จงทำให้มากขึ้น...

กรณีเกิดความเห็นต่างกันเป็น "นานาสังวาส" แล้วเรามีหลักการไหม ?

ถ้าเราไม่มีหลักจริงนะ หมู่ใหญ่ *(คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม)* **ก็ทับท่วม ล้มเราไปนานแล้ว เรามีมวลสักเท่าไรกัน ๑ ต่อ เท่าไหร่ก็ไม่รู้ คิดเองก็แล้วกัน**

คิดดูซิ ! เหตุผลฝ่ายเขาก็มาก-น้ำหนักก็มาก-มวลก็มาก เราจะไปเหลืออะไร

ฉะนั้น **หลักการที่ถูก...ต้องมี ! เราอยู่ได้ด้วย "สัจจะ"** ถ้าไม่มีหลักยืนหยัด จะอยู่ได้ยังไง ยืนไม่ได้หรอก เราเล็กนะ ! **ก็ต้องมีน้ำหนัก "นามธรรม" อะไรสักอย่าง ที่ล้มไม่ได้ง่ายๆ ยังคานอยู่** และยังมีคนเห็น-คนมอง-คนเข้าใจ

แล้วหลักนี้ ***มีดีอะไร-มีจริงอะไร-ถูกต้องอย่างไร-เป็นยังไง ?*** ศึกษาสิ !

ที่เรายังยืนหยัดอยู่ได้นี่ เพราะทางฝ่ายโน้นคงมองเห็นไรๆ อยู่ ถึงไม่ได้ตีทิ้งง่ายๆ ยังมีคนฉลาด-มีสำนึก-มีความตระหนัก ยังไม่ผลีผลาม-ไม่บ้าระห่ำ ถ้าเขาผลีผลาม-เป็นคนโง่มืด-บ้าระห่ำ-เอาแต่ใจตัวมากกว่านี้นะ เราไม่เหลือหรอก

นี้เป็น **"กุศล"** ของเรา ที่อยู่ในยุคสมัยที่คนไม่ถึงขนาด **"มืดบอด"** จนกระทั่งไม่ยอมเข้าใจอะไรเลย เป็น **"กุศล"** นะ ที่ยังมีคนดี-มีผู้มีญาณปัญญา-มีผู้มีความรู้

ยังรู้ว่า *"เออ...เรานี่ก็ทำดี มีสิ่งที่ถูกต้อง มีเนื้อหา"* ต้องให้ชัดนะ ให้แน่นะ อย่าเพิ่งไปทำลายสิ่งที่ถูกต้อง-สิ่งที่ดีจริง...เป็นบาปนะ ! **ยังรู้สึกบาป-รู้สึกบุญ**

เมื่อเขายังไม่ชัดว่า *"ไม่ดีจริงๆ หรือดีจริงๆ ?!?"* เขาก็เลยไม่กล้าทำเต็มที่

ไม่มีอำนาจแห่งความมืดบอดบดบัง จนกระทั่งลุแก่อำนาจโทสะมากเกินไป

สิ่งนี้ก็เป็นสัจจะที่ชี้บอกเราว่า *"เออ ! อย่างนี้...ก็ยังพอมีความหวังใช่ไหม ?"*

ยังพอมีความหวังว่า ***"พอเป็นไปได้นะ เรายังมีโอกาสที่จะทำดี แสดงความจริง"*** ก็จงแสดงให้มากขึ้น ทำความเข้าใจของเราให้ถูกต้องมากขึ้น

เรามีหน้าที่เดียว คือ *"เราต้องพิสูจน์ตนเอง ด้วยการประพฤติปฏิบัติให้เกิดกรรมกิริยา...กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม...ที่ดีจริงๆ ขึ้นมาให้ได้"*

เพราะฉะนั้น ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้อง **รีบเร่ง-เคร่งครัด-พัฒนา** พวกเรากันเอง **ให้ดีขึ้นกว่านี้ให้ได้** โดยไม่ต้องไปโต้-ไปเถียงอะไรกันมากนัก

ผู้ที่พยายามชี้แจง-กล่าวแก้-ให้การ-ให้ความอะไร...ก็ว่ากันไปบ้างตามหน้าที่เท่านั้นเอง ไม่ได้ไปโต้แย้งปะทะคารมโวหารมากมายอะไร

ส่วนของจริงนี้สิ สำคัญ ! *ขณะนี้เขาจำนนของจริงที่เรามี ไม่ใช่จำนนโวหาร*
ทั้งโวหาร-ทั้งประชาสัมพันธ์ *ทางเรายิ่งถูกตัดไม้-ตัดมือ เงียบเชียบเรียบร้อย*
ฉะนั้น *โดยโวหารเราแพ้เขาตั้งแต่ไหนๆ แล้ว ใช่ไหม ?*

ขณะนี้ ***หลายคนเข้าใจเราผิดไป ไม่ใช่น้อยนะ*** แต่บางคนก็ยังเห็นไรๆ เรื่องๆ อยู่เหมือนกัน คนที่ลึกซึ้งละเอียดมองทะลุเข้ามาสัมผัสความจริงได้ แล้วไปช่วยเราบ้างเล็กๆ น้อยๆ ก็พอถูไถ เป็นสัจจะที่ช่วยเหลือเฟือฟายเราอยู่เหมือนกัน

แต่เราต้องช่วยตัวเองให้มากขึ้น ในการขมีขมัน-อบรม-ฝึกฝน-ขยัน-หมั่นเพียร ทำดีให้มากๆ สังวรระวังให้มากขึ้น ปฏิบัติธรรมให้มีมรรค-มีผลมากขึ้น เป็นคนมีเมตตา-อ่อนโยน-อดทน-ไม่ก่ออกุศล-ไม่ก่อทุจริต พยายามรักษาความสงบที่แท้จริง เกื้อกูลที่แท้จริง เป็นคนอ่อนน้อม-ถ่อมตน-ยินดีรับใช้ให้จริง

จงแม่นในเนื้อหาที่ **"เป็นสาระ-เป็นกุศล-เป็นคุณค่า-เป็นความดีงาม"** สิ่งนี้ดีแล้ว จงทำดีจริงๆ ทำไปเรื่อยๆ ยิ่งแน่ใจก็ยิ่งต้องทำมากขึ้น ให้มีเนื้อหามากขึ้นๆ

เมื่อมีเนื้อหา **"คุณความดี"** มากขึ้นๆ นั่นแหละคือ **สิ่งที่จะพิสูจน์-ที่จะแสดง**

● "ชาวอโศก" รวมใจป้องกันรักษา...

"พระพุทธเจ้า" ตรัสไว้ว่า...

*เพราะอาศัยการ **"พะวง"** จึงเกิดการ **"ยึดมั่น-ถือมั่น"***
*เพราะอาศัยการ **"ยึดมั่น-ถือมั่น"** จึงเกิดความ **"ตระหนี่"** (มัจฉริยะ)*
*เพราะอาศัยความ **"ตระหนี่"** จึงเกิดการ **"ป้องกัน"***
*เพราะอาศัยการ **"ป้องกัน"** จึงเกิดเรื่องในการ **"ป้องกัน"***

เรื่องในการ **"ป้องกัน"** ก็คือ **"อกุศลกรรม"** ทั้งหลาย และเพราะเหตุแห่ง **"ตัณหา"** เรื่องราวจึงบานปลาย

ฉะนั้น ถ้าเรามีความตระหนี่ มีการรักษาป้องกัน "สันติอโศก" ต้องไม่สลาย อาตมาต้องไม่พรากจากไป พวกคุณก็จะเกิดจิตหวงแหน-ตระหนี่-ยึดมั่น-ป้องกัน

แล้วจะเกิดเรื่องราวในการ **"ป้องกัน"** หาอาวุธบ้าง-ตู่ว่าบ้าง-ยื้อแย่งบ้าง-ขับไล่บ้าง เกิด **"อกุศล"** ชั่วช้าลามกขึ้น เรื่องราวก็จะเกิดบานปลายไปใหญ่โต

ถ้าวางได้ ปล่อยได้ ทำใจให้สงบ มีแต่ความรู้ ก็ไม่เกิดอาการเหล่านั้น

จะรักษาป้องกันสิ่งดีงามนี้ ก็ต้องมีความรู้ลึกซึ้งว่า *"แม้อาตมาจะต้องตายไป อะไรที่อาตมาได้ให้ ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุติญาณทัสนะ ก็เอาสิ่งนี้ไว้"*

แม้อาตมาจะต้องติดคุก หรือจะต้องตายจาก ก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะคุณได้ **"อาริยทรัพย์"** ที่ให้ไว้แล้ว

ถ้ามั่นใจว่า *"ได้อาริยทรัพย์แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องไปติดยึดตัวตนสิ่งที่เป็นรูปเท่านั้น"* จงเอาสิ่งที่เป็น **"นามธรรม"** ไม่ต้องไปยื้อแย่ง-ยื้อยุด ไม่ต้องหวงแหน-รักษาป้องกัน ให้มากเกินไปนัก ก็จะไม่เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายในสังคม

ถ้ายังไม่ได้ **"อาริยทรัพย์"** ได้แค่ความรู้ **"ปริยัติ"** ก็ต้องเอาสิ่งที่รู้มา **"ปฏิบัติ"** จนเกิด **"ปฏิเวธธรรม"** ให้ได้

ทางโน้นเขาจะปราบปราม ทำร้ายทำลายอะไรต่างๆนานา ก็เป็นเรื่องเพราะเขาไม่เข้าใจ-เขาไม่รู้ ก็ปล่อยไป ถ้าเขาเข้าใจเขาจะมาทำร้ายเราทำไม ?

ถ้าเขาเห็นว่า *"สิ่งนี้ของดีควรรักษาไว้ให้มีประโยชน์คุณค่า เขาก็ไม่ทำลาย"*

ถ้าเราหวงแหน-ยื้อยุด...จนเกินไป ก็จะเกิดสงคราม เกิดทะเลาะวิวาท เกิดเรื่องในการรักษา เกิดเรื่องในการป้องกัน ดังที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้

พวกเรานี่ ขอชมว่า *"ดี บอกให้สงบ ให้กลับไปเถอะ ! ก็ยอมสงบกันได้ดี"*

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เรารักษาความสงบ เราทำได้สุภาพเรียบร้อย ไม่ถึงขีดขั้นทะเลาะวิวาท ไม่เป็นตัวเหตุให้เกิดเรื่อง "ในการป้องกันรักษา"

แต่เราก็ต้องแสดงออกเหมือนกันว่า *"เราไม่ผิดอะไร เอาครูบาอาจารย์ของเราคืนมา"* ก็เป็นการรักษาอาตมาไว้ในขนาดหนึ่ง *(อารักขสัมปทา)* ไม่ถึงขั้นทะเลาะวิวาท ไม่ด่าหยาบคาย ไม่ทำสิ่งร้าย-สิ่งเลว ไม่ไปประชดประชันทำร้ายเขา เพราะเขาก็มีหน้าที่-มีตำแหน่ง-มีงานที่จะต้องกระทำ ก็ให้เกียรติเขา

พวกเราก็ได้พยายามดูแล-ช่วยเหลือ-เฟือฟาย ตามที่ได้ช่วยกันทำไปแล้ว และได้ช่วยกัน **"รักษาความสงบเรียบร้อย"** เอาไว้ ก็ดีแล้ว

เหตุการณ์อยู่ในขั้นสงบ-เรียบร้อย-สุภาพ อาตมาเห็นแล้ว "ดี" พอเป็นไป หวงแหน-รักษา-ป้องกัน *พอเหมาะ-พอควร-พอประมาณ ไม่ได้แรงเกินไป*

แสดงให้เขาเห็นว่า *"สิ่งนี้เป็นสิ่งมีค่า ควรแก่การอารักขสัมปทา" ไม่ใช่ไม่แยแส-ไม่เสียดาย-ไม่รักษา-ไม่คุ้มครอง-ไม่ช่วยเหลือ-ไม่ป้องกันเลย*

ถ้าอย่างนี้ *อาตมา ก็คือ "เศษอะไรอันหนึ่ง ให้เขาย่ำยีอย่างไรก็ได้"*
เราต้องรู้คุณค่าของสิ่งมีค่า ที่ไม่ควรสูญเสียไป ต้องดูแลรักษากันด้วย
ฐานจิตมนุษย์ ก็วัดค่าด้วยการหวงแหนรักษาอย่างนี้เหมือนกัน

พวกเราต้องพยายามทำดีที่สุด ไม่ให้เกิด "อุปกิเลส" ภายใน จนเกิดการรักษาแก่งแย่งถึงขั้นทะเลาะวิวาท...ถือมีด-ถือไม้-ถืออาวุธ

*(ถ้า **"กิเลส"** สูงรุนแรง จะเกิดการแย่งชิง-ทะเลาะ-วิวาท โดยนัยที่ละเอียดลึกซึ้งอย่างที่ว่า)*

ดังนั้น แม้แต่ **"ภาษา"** ก็ต้องไม่ด่าว่า-หยาบคาย-เป็นปากหอก-ส่อเสียด-ประชดประชัน ยิ่งพูดเท็จ...ก็ยิ่งไปกันใหญ่ ! ใช้ไม่ได้ !

● "พุทธ" ไม่มีสงคราม (อหิงสา อโหสิ)

"ศาสนาพุทธ" ๒๕๐๐ กว่าปี ไม่เคยมี "สงครามศาสนา" ระหว่างกันเอง

หรือ **"ศาสนาพุทธ"** ไปรบกับศาสนาอื่น ก็ไม่เคยมี !

คนใน **"ศาสนาพุทธ"** ตั้งหน้าตั้งตารบกันเอง ฆ่าแกงกันเอง อย่างบางศาสนา โดยเอาเรื่องของศาสนาเป็นตัวเหตุ ก็ไม่เคยมีด่างพร้อยในเรื่องนี้เลย จนทุกวันนี้

เพราะหลักทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** เยี่ยมยอด ถ้าทุกคนฝึกฝนได้ อย่างที่อาตมาอธิบายให้ฟัง มี **"พุทธธรรม"** ไปเรื่อยๆ ก็จะไม่มี **"สงครามศาสนา"** เลย

"เนื้อหาสัจธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" เป็นโลกุตระ เป็นอาริยะ

ก่อให้เกิดเป็นชุมชนใหญ่ๆ เป็นเครือข่ายรวมกัน มีปริมาณมาก มีคุณภาพ สร้างคุณงามความดีเกื้อกูลให้แก่คน จนเป็นสังคมมนุษยชาติที่แท้จริง

การต่อสู้ที่เราทำอยู่นี้ ไม่ใช่การต่อสู้แบบโลกๆ รบราฆ่าฟันกัน ล้มล้างกัน

...ประเภทยิงกัน ถล่มกัน แล้วเอาข้าวไปส่ง ไม่เอา !

แต่เป็นการต่อสู้ **ที่มีการให้สิ่งที่ดีแก่กันและกัน** เราต้องการเปลี่ยนแปลงจากอกุศล-มาสู่กุศล เปลี่ยนแปลงจากทุจริต-มาเป็นสุจริต เปลี่ยนแปลงจากผู้มีบาป-มาเป็นผู้มีบุญ ไม่ต้องการรบราฆ่าฟัน ให้ล้มหายตายจาก ให้ทรมานทรกรรม

ถ้า *การต่อสู้ คือ การเข่นฆ่า...ก็ฆ่ากิเลส-ทรมานกิเลสในตัวคุณ* ไม่ได้ไปฆ่าตัวคุณ เมื่อทำให้กิเลสของคุณตาย คุณจะพบความสุขที่แท้ คุณจะไม่ตกต่ำ หายจากเจ็บปวด หายจากทุกข์ หายจากโรคภัย **โรคภัยทางกิเลสนี่ เป็นโรคภัยที่ลึกซึ้ง**

อย่างนี้ต่างหากที่เราปรารถนา เราไม่ต้องการเข่นฆ่ากันแบบโลกๆ

หรือ เอาชนะคะคานทำร้ายทำลายกัน ให้ถึงขั้นชีวิตบรรลัยอยู่ยาก

ยิ่งมีเหตุการณ์แบบนี้เกิด ประวัติศาสตร์บอกเราว่า *"อำนาจอาณาจักร อิทธิพลแบบโลกๆ ของคนมีจริง"* อาตมาอาจถูกขจัดได้สำเร็จก็ได้ ก็ไม่มีปัญหาอะไร

อาตมามีความเห็น-ความจริงใจ-ความซื่อสัตย์อย่างไร ก็เปิดเผยกับพวกคุณ ใครจะเลือกเฟ้นอย่างไร ก็เป็นอิสรเสรีภาพของแต่ละบุคคลจะเลือกเอา

ไม่ใช่ว่า *"จะต้องมาจำนน แล้วก็หลงคารมอาตมาอยู่ตลอดเวลา ไม่เอา !"*

ถ้าเห็นจริงจังชัดแล้วว่า *"อาตมาพาผิดจริงๆ ไม่ถูกสัจธรรม มีอะไรซ่อนแฝงพรางลวง จับได้ชัดเจน ทำอะไรไม่เข้าท่าในสังคมมนุษยชาติ ก็ต้องถอนตัว"*

อาตมาไม่น้อยใจจริงๆ ไม่ว่าจะเหลือกี่คน ที่มาปฏิบัติธรรมกับอาตมา หรือจะต้องถูกผลักดันออกไปจาก **"ศาสนาพุทธ"** ให้เป็น **"ลัทธิใหม่"** ก็ตาม

ส.ศิวรักษ์ ตั้งชื่อลัทธิให้เสร็จ เขาก็เจตนาปรารถนาดีเหมือนกัน อาตมาก็ฟัง

ความเชื่อถือ-ศรัทธา...ด้านศาสนา-ด้านธรรมะนี่ ไม่ใช่เรื่องธรรมดาๆ

จึงมี **"สงครามศาสนา"** กัน ในศาสนาอื่น แทบทุกศาสนา

แต่ **พุทธไม่มีสงครามศาสนา** เพราะมีความละอาย-มีความโหดร้ายไม่มากพอ

เราต้องเห็นความสำคัญ ต้องรีบด่วนอบรมประพฤติ เอา **"คุณธรรม"** เอา **"พุทธธรรม"** ใส่ **"จิตวิญญาณ"** ให้มากๆ เราจะได้เป็นจุดน้ำหนักศูนย์ถ่วงของประเทศชาติ ไม่ให้เกิด **"กลียุค"** ความเดือดร้อนที่ไม่น่าเกิด

ถ้า พวกเราไม่มีเนื้อหา ไม่มีสัจจะสาระ จะต้องเกิดความรุนแรงแน่

อาตมาก็พยายามปรามกันทั่วประเทศ ติดต่อกัน บอกกัน ให้พยายามระงับ ให้ได้ สงบให้ได้ แม้จะสุดทน...ต้องร้องห่มร้องไห้กันบ้าง ก็เอาเถอะ ! แต่อย่าไปปะทุระบายออกที่รุนแรง อาตมาก็ได้เห็น **"สัจจะ"** มีจริง ! เป็นไปได้จริง !

เหตุการณ์ครั้งนี้ ถ้าจะต้องเกิด "สงครามศาสนา" ถึงขั้นต้องรบราฆ่าฟันกัน

อาตมาจะต้องขอ **"ยอมตายก่อน"** เลย เพื่อให้เกิดความสงบ

อาตมาถือมากเลยนะว่า *"ศาสนาพุทธนี้ ไม่มีสงครามมาตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปี"*

ไม่ว่าสงครามในเรื่องของนิกาย ไม่ว่าสงครามที่จะไปทะเลาะกับศาสนาอื่น จนเกิดสงครามรบราฆ่าฟันห้ำหั่นกัน ก็ไม่เคยมีเลยทั้ง ๒ นัย

เพราะ **"ชาวพุทธ"** มี **"อหิงสธรรม"** ที่สูงพอ มีความกำหนดประมาณที่สูงพอ ที่จะไม่ให้เกิดรุนแรง เมื่อรู้สึกว่า **"รุนแรง"** ก็ต้องลดดีกรีลง

"ศาสนาพุทธ" สอนในเรื่องความประมาณ ให้ได้สัมมา ให้ได้มัชฌิมา ได้กลางๆ ได้พอเหมาะ ไม่เดือดร้อนรุนแรงเกินไป แต่ให้ได้คุณภาพ ให้ได้ประโยชน์ ให้ได้พัฒนาก้าวหน้าขึ้น ภาษาพระเรียก **"มัตตัญญุตา"**

อาตมาขอยืนยันว่า *"พวกเราไม่ใช่ฝ่ายทำสงคราม"*
ที่เป็นไปอยู่นี้ ฝ่ายอาตมาถูกตี-ถูกกระหน่ำ-ถูกย่ำยีอยู่ !

*ถ้า **"คณะใหญ่"** ไม่สามารถรักษาความสงบของคณะตนเองได้ กระทำการรุนแรงขึ้นๆ แสดงว่า "คณะใหญ่นั้น ไม่มีความสามารถจะเป็นพุทธอยู่ได้แล้ว"*

อาตมาแม้มีมวลน้อย แม้ถูกกระทำย่ำยี อาตมาก็ต้อง **"รักษาความสงบสันติ"** ของอาตมา ไม่ให้ไปก่อเกิดการรุนแรงตีรันฟันแทงอะไรกันขึ้น

ไม่ให้เกิด **"สงคราม"** เป็นอันขาด เพราะเราเอง **"อหิงสา-อโหสิ"** พอ

● พระโพธิรักษ์ ดื้อรั้น มากทิฐิมานะ

กระแสข่าวส่วนใหญ่ ไปในแนวทางเดียวกันว่า *"พระโพธิรักษ์ ดื้อรั้น ดื้อด้าน อวดดี มีมานะทิฐิ อะไรต่อมิอะไรต่างๆ นานา"*

อาตมาก็ขอยืนยันเปิดเผยตัวเองว่า *"อาตมา...ที่จริงเป็นคนว่าง่ายนะ ! ไม่ได้เป็นคนดื้อด้าน เป็นคนสุภาพ เป็นคนรับฟัง เป็นคนแก้ไขปรับปรุง"*

แต่สิ่งที่อาตมาแก้ไขเปลี่ยนไปไม่ได้ ก็คือ **"สัจธรรม"**

อาตมายืนหยัดใน "สัจธรรม" ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสิ่งที่อาตมาแน่ใจแล้ว

เขากล่าวหาว่า *"อาตมายึดติด ดื้อด้าน อวดดี ไม่ยอมเปลี่ยน ไม่ยอมโค้ง ไม่ยอมงอ ไม่ยอมโอนอ่อน ไม่ยอมผ่อนตาม"*

ก็เพราะเรื่องของ **"สัจธรรม"** เปลี่ยนแปลงไม่ได้ โอนเอนไม่ได้ โค้งงอไม่ได้

ฉะนั้น **ถ้าถูกต้อง...ก็เอาตาม ! แต่ถ้ายังไม่ถูกต้อง...ก็ขอสู้ก่อน !**

มีความรู้-มีความจริงเท่าไหร่ **ขอเทความจริงสู้ !** ความรู้อาจจะสู้ไม่ได้ ! แต่โดย **"ความจริง"** อาตมาว่า ***"อาตมามีมาก" สิ้นสุดกันที่ "ความจริง"***

ถ้าใครเข้าใจความหมาย และคุณสมบัติของ "ยืนหยัด" *(ทำในสิ่งที่ถูกต้อง)* **กับ "ดื้อด้าน"** *(ทำทั้งที่รู้ว่าไม่ถูกต้อง)* **ไม่ได้ ! ก็พูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว**

ขอให้พิจารณากันให้ดีๆ ว่า *"อาตมาอยู่ในฝั่งไหนกันแน่ อยู่ฝั่งดื้อด้าน หรืออยู่ฝั่งยืนหยัดในสัจธรรม"* นี่เป็นเรื่องสำคัญ !

เขาว่าเรา "ดื้อด้าน" แต่จริงๆ เรา "ยืนหยัด" ในสัจธรรม

อาตมามีแต่ถูกด่า-ถูกว่า ทั้งๆ ที่อาตมาไม่ใช่ **"ดื้อด้าน"** นะ คนว่าเราดื้อด้าน *"ก็ต้องรับฟัง-ตรวจตราตัวเอง อาจจะเป็นท่านเองดื้อด้าน"* อาตมาก็ว่า *"เราไม่ดื้อด้าน เราลดหย่อน เราถอย พยายามทำให้ดีที่สุดอยู่"*

ใครกันแน่ ที่ไม่ลดละ-ไม่ยอมหย่อน-ไม่ลดราวาศอก ยังดึงดันต่างๆ นานา จนเกินไป-มากไปแล้ว เห็นแก่ตัวจัดแล้ว จะเอาแต่ใจตัวทุกๆ อย่างเลย

ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร ที่เขาไม่ให้เรียกเราว่า *"พระ ภิกษุ นักบวช นักพรต"* *ใครกันแน่...ดื้อด้าน ? ให้สำนึกตรวจตราดู...เป็นเราหรือไม่ (แต่อย่าไปเพ่งโทษกัน)*

ถ้าไม่เสียธรรม...เราก็จะทำ ! อะไรเสียธรรม...เราก็ไม่ทำ !

เช่น บังคับให้พูดโกหก จะให้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เป็นนักธรรมะแล้ว อยากสึกแล้ว" ทั้งๆ ที่ใจเรายังเป็นนักธรรมะ ยังประสงค์จะอยู่ในสภาพนักบวชนั้น

ให้กล่าวอย่างนี้ ก็โกหกตัวเอง โกหกให้ประชาชนฟัง เสียหมด ! ใครมาบังคับให้เรา **"โกหก"** ก็เสียธรรม-ผิดธรรม เราก็ไม่ทำ !

● โอกาสทองเผยแพร่สัจจะ

อาตมาเห็นว่า *"โอกาสนี้ เป็นโอกาสที่ดีมากทีเดียว ในการเผยแพร่สัจจะ"*

แม้เขาจะสื่อเรื่องของเราออกไปผิดเพี้ยนบกพร่องบ้าง และได้สื่อสารกันออกไปแล้ว ก็ต้องเห็นใจกัน *เพราะเรื่องศาสนาไม่ใช่เรื่องง่าย เป็นเรื่องลึกซึ้ง*

อาตมาเอง *ไม่ได้หนักอกหนักใจเดือดร้อนอะไร ไม่ได้ถือสาอะไรมากมายนัก* เพียงแค่ *ขอพูดบ้าง ท้วงติงบ้าง เตือนบ้าง แนะนำบ้าง เท่านั้น*

ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์นี้ ไม่ได้สื่อสารกระจายเผยแพร่ออกไปขนาดนี้ พวกเราก็จะจมอยู่แต่ในนี้ ไม่ได้เกิดการร่วมมือเอาจริงเอาจังมากผู้มากคนขึ้นอย่างนี้

เรื่องที่จะต้องชำระ-เจาะ-ลึก...*เข้าไปหาสิ่งที่ถูกต้องจริงที่สุด-มีประโยชน์คุณค่าที่สุด-สมควรที่สุดสำหรับมนุษย์*...ก็จะไม่เฟื่องฟูขึ้นมา

มนุษย์ในโลก ย่อมจะรักความจริง-ความยุติธรรม-ความซื่อสัตย์สุจริต อยากรู้ความจริงที่แท้จริง **สิ่งที่จริงแท้แน่ๆ คือ อะไรกัน** อาตมาเชื่อว่า *"มนุษย์ทุกคนอยากจะรู้ แม้แต่เป็นไอ้มหาโจร ก็ยังอยากจะรู้ความจริงเหมือนกัน เป็นธรรมดา"*

เมื่อ **"ความจริง"** ของ **"จิตวิญญาณ"** มนุษย์ เป็นอย่างนี้ ก็ย่อมต้องออกบทบาทมีฤทธิ์แรงทำงาน **เพื่อค้นให้รู้ความจริง** ขณะนี้จึงเกิดการทำงานขึ้นมาแล้วกระทั่งมีการอภิปรายกัน เสวนากัน ทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง แม้ในต่างประเทศ

(ที่ธรรมศาสตร์ เรื่อง "สันติอโศกกับสิทธิมนุษยชน", ทางเหนือ เรื่อง "สันติอโศกกับทัศนะสังคมไทย", ที่อเมริกา LA. เรื่อง "สันติอโศกกับพุทธศาสนา" ฯลฯ)

ชื่อเรื่องที่จะอภิปรายกัน มีชื่อ **"สันติอโศก"** เข้าไปเอี่ยวด้วยทั้งนั้น

ถ้าไม่แน่จริง "สันติอโศก" แหลกเป็นขี้ผงจริงๆ !!!

ดังนั้น อาตมาจึงยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่จะให้วิเคราะห์วิจัยกัน...ให้แหลกละเอียดแจกแจงคลี่กระจายออกมา ให้ชัดเจนลงไปเลย... *(สิ่งที่จริงแท้แน่ๆ คือ อะไรกัน)*

● "ยืนหยัด" สัจจะ

อาตมาพยายามรักษาความสงบ ก็เพื่อไม่ให้เสียธรรม
"ธรรมะ" คือ "ความไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลง"

อาตมาพยายามรักษาธรรม แต่ผู้อื่นจะแสดงออกอย่างไร ก็ห้ามยาก !

อาตมาก็ต้องพยายามหาหนทางด้วยความจริงใจ ไม่ให้เขาแสดงความโลภ-ความโกรธ-ความหลง...ออกมามาก จนน่าขายหน้า

เพราะเราก็อยู่ใน **"สถาบันพุทธ"** เดียวกัน นี่เป็นความลึกซึ้ง !

ตั้งแต่แรกเลยนะ "สมมุติสัจจะ" บางอย่าง...
อาตมาก็พยายามจะ "ยึดถือ" เอาไว้ใช้อาศัยก่อนเท่านั้น

แต่เราเป็นตัวแทนศาสนา จะแสดง **"ความยึดถือ"** ออกไปมากนัก ก็ไม่ดี

อะไรพอยืดหยุ่นได้ เราก็ยืดหยุ่น จนกระทั่งลดหย่อนลงมา ยอมเปลี่ยนเครื่องแบบ รูปแบบ และยอมอีกหลายๆ อย่าง แม้เรื่องการไปทำ **บัตรประชาชน**

(พระมีใบสุทธิ จะไม่ทำบัตรประชาชนก็ได้ หรือจะไปขอทำก็ได้ กฎหมายไม่ได้ห้ามอะไร)

"บัตรประชาชน" ระบุว่า เป็น "นาย" ก็ยอม !!!

ใครจะว่าเราไม่เป็นพระ ก็ไม่เป็นไร เราเสียสละได้-สงบได้ เรื่องจึงไม่ลุกลาม

อาตมาไม่ได้ถือโกรธ-ถือเคือง เห็นว่า *"บางอย่างควรยอมเพื่อความสงบเรียบร้อย เราก็ยอมไปขนาดนั้น"*

แต่ท่านก็ควรต้องยอมลงมาบ้าง จะเล่นไม่ยอมอะไรกันเสียเลย ไม่ลดราวา

ศอกสักด้าน ไม่รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นบ้าง ก็คงไม่ดีนะ !

ถ้าเป็นศาสนาอื่น ป่านนี้อาจจะประกาศกฎอัยการศึกแล้วก็ได้

ไม่ใช่ธรรมดาแล้วนะ ! ฝ่ายบ้านเมืองมีการเตรียมพร้อมถึงขั้น **"ศูนย์ปฏิบัติการแห่งชาติ"** เพื่อความสงบเรียบร้อยมั่นคงแห่งชาติ

แต่จะให้อาตมา "ยอม" จนกระทั่ง "เปล่งกล่าวสึก" นั้น เปล่งกล่าวไม่ได้ เพราะเสียธรรม-เสียวินัย ที่ "พระพุทธเจ้า" ตราไว้อย่างละเอียดลออ

คนที่บังคับให้คนโกหกน่ะ เป็นธรรมะหรือ ?

อย่างนี้เราก็ยอมไม่ได้ ที่จะเสียธรรม และท่านก็ต้องเสียธรรมด้วย

ท่านบังคับให้เราโกหกคนในสังคม เปล่งกล่าวคำเท็จลงไปในโลก ถ้าเราทำตาม ท่านก็ได้ชื่อว่า *"เป็นผู้บังคับให้ผู้อื่นกล่าวเท็จ ท่านก็เสีย เราก็เสีย"* เสียไปด้วยกันทั้งหมด อย่างนี้ไม่สมควร อาตมาก็ต้อง **"ยืนหยัดสัจธรรม"**

ที่จริงการเปล่งกล่าวลาสึก ด้วยใจไม่ได้ยินยอม ก็ได้ !
แต่ก็เป็น "ปรมัตถ์" เท่านั้น ซึ่งใครก็ไม่รู้ใจใคร !
เรื่องนี้จึงยาก ! อาตมาก็เลยไม่ได้เปล่งกล่าว !

อาตมาได้ยอมขนาดนี้ ไม่ถอยอีกแล้ว ถ้ายังเล่นแง่อะไรๆ อีก อาตมาจะไม่ต่อรองด้วยเลย จะขอยืนอยู่ตรงนี้ เท่าที่ลดลงมาได้ และจะก้าวหน้าเดินต่อไป

อาตมาขอขอบคุณพวกเรา ที่ยังปฏิบัติอยู่ในความสงบ ควบคุมตน เองได้ ไม่วู่วามทางกายกรรม-วจีกรรม ที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงอะไรๆ ขึ้นมา อย่างนี้เราได้ทำแล้วได้คุมสถานการณ์ให้สงบระงับติดต่อกันทั่วประเทศ

โทรศัพท์ถูกตัดบ้าง ก็ว่ากันไป ติดต่อโทรศัพท์ โทรเลข ตัวบุคคลวิ่งขึ้นวิ่งลง วันนี้ไป-พรุ่งนี้กลับมา เพื่อจะส่งข่าวบอกให้รู้กันทั่วว่า *"เราจะทำอย่างไร ?"*

พวกเราก็ว่านอน-สอนง่าย-เชื่อฟัง-สงบ-เรียบร้อย นี่เป็น **"ประสิทธิภาพ"**

เราสงบ เรายอม แม้อีกฝ่ายหนึ่งโถมตีๆ ฝ่ายเดียว เราก็ยอม !!!

ไม่ใช่ถูกตีน้อยๆ *"อาตมาเกือบหมดเนื้อหมดตัว"*

บางคนมองว่า *"หมดเลยนะนี่"* บางคนมองติดลบเลย

ถ้าพวกเรารุกล้ำ-แข็งขืน-ไม่ยอม... อีกฝ่ายหนึ่งอาจจะคุมสถานการณ์ไม่ได้ ก็จะเกิดการกระเหี้ยนกระหือรือรุนแรงออกมา...

อาตมาขอยืนยันว่า *"ศาสนาพุทธ...ไม่ก่อ-ไม่เกิด...สงครามศาสนา"*

อาตมาเชื่อว่า *"จะมีวิธีต่อรองบอกกับพวกเรา ให้สงบได้ ไม่ให้เกิดสงคราม"*
ถ้าอาตมายังมีชีวิตอยู่นะ ! ก็ต้องทำให้สงบที่สุด !
และเพื่อให้สงบที่สุด ! แม้อาตมาจะต้องตายก่อน ก็ต้องยอมตาย !

● อยากดังหรือ ?

อาตมาโดนเขากล่าวหามากเลยว่า "อยากดัง" !!
โธ่ ! ดังเอง โดยไม่ได้อยากเล้ย ! เจ้าประคุณเอ๋ย !
แล้วดังแบบถูกถล่มอย่างนี้ น่าอยากดังอยู่หรือ ? ปั๊ดโธ้...!
อาตมาอยู่ทางโลกหาทางดังแบบโลกีย์ๆ สมัยเป็น **"นายรัก รักพงษ์"** ดังแบบนั้น ก็ยังพอทำเนาสอดคล้องกับโลกเขาบ้าง ไม่ค้าน-ไม่แย้งอะไร

พออาตมาหันมาทำงานศาสนา คนทั่วไปก็ไม่เข้าใจ จะรู้สักกี่คนว่า "ดี"
ดังอย่างนี้ ก็ดีเหมือนกัน ได้ชื่อว่า ***"เราต่อสู้...เพื่อสัจธรรม ใครไม่เข้าใจ จะด่าอะไร... จะว่าอย่างไร... ก็ไม่เป็นไร..."***
แต่แปลกนะ ! โทรศัพท์ก็ดี จดหมายก็ดี ที่ตำหนิติเตียนด่าเรา มีน้อยนะ !
มีแต่เห็นใจ ช่วยคิดหาทางออกให้ อยากช่วยเหลือ อย่างน้อยก็ให้กำลังใจ บ้างก็ว่า *"ผมอยู่ข้างท่าน ดิฉันอยู่ข้างท่าน"* มากนะ ! อาตมาอ่านยังไม่หมดเลย
ส่วน *เจ้าคุณโสภณฯ ท่านว่า "คืนเดียว ๕ ราย โดนคนโทรมาด่า"*
น่าคิดนะ *โอ้โฮ ! ท่านทำดี ทำไมถึงถูกคนโทรมาด่าคืนเดียวตั้ง ๕ ราย*
ถ้าคิดไปอีกแง่ *ก็แน่นะซิ ! พวกเราเลวร้ายโทรไปด่า...*
พวกท่านน่ะดี ไม่โทรมาด่าเรา *คิดยังงี้ก็ได้ ไม่ขอวิเคราะห์ต่อ...*

เราปฏิบัติธรรมมีสภาวะรู้กิเลส ทำให้กิเลสลดได้ เป็นของจริง จึงเกิดสภาพที่สงบได้ มีอินทรีย์พละทางจิตใจ ถูกกระทบ ความโกรธก็ไม่ค่อยขึ้น
ถ้าเป็นที่อื่นนะ ถูกบีบคั้น-กดดัน-เอาเปรียบเอารัด สารพัดที่จะอัดบีบ เหตุการณ์อย่างนี้ อาตมาว่า "รุนแรงแล้ว" จริงๆ นะ !
ผู้คนเขารับรู้กันนะ ผู้รู้ก็พอรู้ว่า *"เขาทำรุนแรงแค่ไหน...?!"* ก็ขนาดสภาความมั่นคงแห่งชาติ ต้องลงมือเข้ามาดูแล-ควบคุม *(สถานการณ์)* ก็ไม่ใช่เรื่องเบาๆ
แต่ **พวกเราก็ยังทนได้** อาตมาขอขอบคุณทุกๆคน ทั่วประเทศเลยนะ ที่ไม่ทำให้สังคมต้องเดือดร้อน เกิดความระส่ำระสาย เกิดเหตุการณ์ความไม่ดีไม่งามขึ้น

เหตุการณ์นี้นานๆ หลายพันปีเกิดที เป็นเรื่องทาง **"จิตวิญญาณ"** ลึกซึ้ง !

อาตมาขอบอกพวกเราทุกคน ให้วางใจ เห็นทุกอย่างเป็นธรรมดา

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ เราได้ฝึกหัดในทางลดละ เสริมสร้างกุศล ไม่ผลาญพร่า มีคุณค่า มีคุณภาพ มีคุณประโยชน์ ต่อสังคมมนุษยชาติ เราได้ทำดีแล้วใช่ไหม ?

เราได้ทำดี...ก็ดีแล้ว อะไรจะเกิด ก็วางใจ !
ต้องหัดฉลาดมอง เก็บเอาประโยชน์จากสิ่งที่เกิดขึ้น

● ชีวิตต้องติดคุก

เหตุการณ์กรณีคดีสันติอโศกนี้ มีคนสั่งให้เราหยุดมากที่สุด หยุดไปเลย เงียบไปเลย ไม่ต้องไปมีปฏิกิริยาอะไร จงเฉยๆ มองดูตื้อๆ ง่ายๆ ก็ดี

คือ *เราได้จิตวิทยามวลชน ว่า "เราสงบ ไม่สู้ ยอมทุกอย่าง" ทางโน้นมาตีเรามาหาเรื่องเราทำไม ?* ซึ่งเราก็ทำอยู่ ไม่ใช่ไม่ทำในเชิงนั้น

แต่ถ้าไม่สะกิดสะเกาตอบโต้เขาบ้าง ก็ไม่เกิดปฏิกิริยาที่เกื้อกูลฝ่ายโน้นเลย

หลายคนเห็นว่า *"อาตมาทำอย่างนี้ ผิดพลาดแล้ว"*

อาตมาขอยืนยันว่า *"อาตมาทำไม่ผิดพลาดเลย"*
แล้วอาตมาประมาณที่ไหน ก็ประมาณที่ตัวอาตมาเอง !

อาตมารับลูกระเบิดขนาดนี้ *(ถูกจับเข้าคุก)* อาตมายังไม่รู้สึกกระเทือนอะไร อาตมายังเฉยๆ อยู่จริงๆ ยังเหมือนกับขนนก ไม่ได้พูดท้าทายนะ !

คุณไม่เชื่อ ไม่เชื่อได้ เพราะว่า *"เหตุการณ์ครั้งนี้ ไม่ใช่เบาๆ !"*

อาตมาไม่มีปัญหาอะไร จะเข้าคุก...ก็เข้า ! เออ...ดวงเราจะต้องเข้าคุก ก็ยังมองไปในแง่ดี เข้าคุกก็มีบทบาทปฏิกิริยากระทบสังคมอย่างหนึ่ง

คุกก็มีหลายระดับนะ คุกระดับอาตมา ถูกขังห้องแอร์ ขังก็ขัง ไม่ว่าอะไร

ที่จริงก็บ่นให้ฟังบ้างเหมือนกัน อาตมาก็ต้องยอมในฐานะผู้น้อย *ทางโน้นจะว่ายังไง...ก็ว่ากันไป เอาไปกักขัง-ควบคุม-ห้ามเยี่ยม-ห้ามประกัน...ก็ทำกันไป !*

แหม ! ทำอย่างกับเราเป็นอาชญากรใหญ่ เยี่ยมก็ไม่ให้เยี่ยม ให้ญาติโยมไปแหงนมองอยู่อย่างนั้น โบกไม้โบกมือทักทายมากๆ อาตมาก็เกรงใจเขา

สุดท้ายก็ให้ประกัน เพราะมันจะบานปลาย ไม่เป็นธรรม

แต่จะต้องเข้าคุกอีกไหม เข้าก็เข้า ก็ยังดูอยู่ ดูไปตามจริง ไม่ดูหมอ ไม่เดา

ถ้าเรามั่นใจว่า ***"เราถูกต้อง เราก็พิสูจน์กันไป ไม่ต้องไปกระเหี้ยนกระหือรือ เรื่องเหล่านี้เป็นธรรมชาติ เป็นเรื่องธรรมดา ต้องเกิดอย่างนี้"***

แล้วเราก็เข้าใจอยู่ว่า ***"สังคมขณะนี้ส่วนใหญ่เลอะเทอะ แม้แต่หลักการ-หลักวิชาความรู้-คำสอนของพระศาสดา...ก็เบี้ยวๆ เพี้ยนๆ"*** ก็ต่างคนต่างเห็นอย่างนี้

เราเป็นผู้ยอมเสียสละแท้ๆ แล้วเราจะได้รับผลร้ายขนาดไหน ?

เหตุการณ์ครั้งนี้ ใครคิด ! อาตมาอาจถึงขั้นถูก **"ประหารชีวิต" !!!**

ไม่ถึงขั้นนั้นหรอก ชาตินี้อาตมาไม่หนักถึงขนาดนั้น อย่างเก่งก็แค่ติดคุก ยังไม่รู้กี่เดือน-กี่ปี จะเทียวเข้า-เทียวออกอีกกี่ครั้ง...ไม่รู้ ยังไม่หมดเกมหรอกนะ !

อาตมาแน่ใจว่า *"อาตมาไม่ใช่คนรุนแรง-โหดร้าย-ทารุณ-เลวร้ายขนาดหนัก อาตมาไม่มีการหมายร้ายอะไร ไม่มีแม้การประชด-ประท้วง"*

ถึงจะใส่ความกันยังไง ก็ไม่มีความผิดร้ายเลว ถึงขั้นต้องสั่ง **"ประหารชีวิต"**

ขืนสั่ง "ประหารชีวิต" อาตมานะ รับรอง...ระเบิดทั้งโลกเลย !
สะเทือนหวั่นไหวทั้งโลกแน่ ! พวกสิทธิมนุษยชน...เอาแน่เลย !

ที่สุดแม้เราต้องถูกฆ่าตาย คนอื่นก็สืบทอดต่อ !

ถ้าเราไม่ตาย เราก็ทำ **สัมมาอาชีวะ** ของเราต่อไป เท่าที่ยังมีชีวิต-มีเรี่ยวแรงทำอยู่ ตามที่เราจะฉลาดที่สุด ไม่ไปประชดประชัน เรื่องประชดประชัน-แดกดัน-ทำเสียดสีเขา พวกเราอย่าไปคิด-อย่าไปทำ ไม่เจริญ-ไม่สงบ แล้วก็ไม่เป็นอยู่สุข

ถ้าเราจะทำให้เขาได้รับการกระทบบ้าง ในเชิงที่จะต้องอย่าให้เขาย่ามใจ

เราก็จะต้องติติงเขาบ้าง เตือนเขาบ้าง มีศิลปวิทยาประมาณเท่านี้ๆ ก็ต้องทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพื่อเขาจะได้รู้สึกตัว หรือเป็นข้อศึกษาแก่เขา ให้รู้สึกสำนึกดีขึ้นบ้าง แต่ต้องไม่ใช่ไปทำร้ายให้เขาเจ็บปวด เบียดเบียนเขาจนเกินการ

แม้แต่แค่แต่งเพลง เพื่อติงเตือนเขา อาตมาก็ดูจังหวะอยู่ตั้งนาน

อย่างเพลงที่จะทำ ก็สุนทรีย์หลายอย่างอยู่นะ *(เพลงชุดอภัย)*

อาตมาอ่านดูเนื้อไม่รู้กี่เที่ยวแล้ว *"เอ๊...จะบาดเสียดทิ่มแทงแรงมากไปไหม ?"*

ก็คิดว่า *"ทำต่อน่ะ เอาน่ะ"* แม้บางคนคิดว่า *"ไม่ควรทำ"* แล้วก็ไม่มาร่วมมือทำด้วย ก็ไม่เป็นไร บทบาทจะออกไปแค่ไหน ทุกอย่างอยู่ที่การประมาณ

เรารู้เราเองดีว่า *"ถ้ากระทบประมาณขนาดนี้แล้ว เขาจะรับได้ไหม เขารับได้*

น่ะ แล้วจะเกิดอะไรๆ ดีๆ ขึ้นมา คลี่คลายขยายตัวได้ดี" เราก็ประมาณของเรา

ถ้าเราประมาณผิด เขารับไม่ได้ เราก็แบน ก็กรรมของเราเอง !

● เมื่อสังคมถูกปลุกเร้า

ก็จงดูฝ่ายโน้นสิ ! *(คณะสงฆ์มหาเถรสมาคม)* **พยายามปลุกเร้ากันด้วยสื่อสารต่างๆ นานาสารพัด ให้โกรธ-ให้เกลียดอาตมา**

กล่าวหาว่า *"อาตมาจะมาทำลายล้มล้างศาสนาพุทธ ทำธรรมวินัยให้วิปริต"*

*เขาก็เชื่อตามๆกันไปซะด้วย ชาวพุทธทุกคนก็ย่อมหวงแหน **"ศาสนาพุทธ"** เขาก็จะต้องเอาอาตมาตายนะสิ !*

ทีนี้ขืนเที่ยวไปเดินโชว์เชพ... ในหมู่ที่เขายึดถือกันมากๆ ไม่รู้จะโดนขว้างปาทำร้ายเอาหรือเปล่า ? ที่จริงไม่ได้กลัวนะ ! แต่ก็ไม่ได้ไปลองพิสูจน์ดู !

แล้วเขาก็ห้ามอาตมา...ไม่ให้ออกไปบิณฑบาตด้วย

อาตมา...ก็เลยรอดตัวอยู่ตรงนี้ จนทุกวันนี้...

อาตมามั่นใจในสัจธรรม ขอพึ่งสัจธรรม ไม่ขอพึ่งโลกธรรม

อาตมาขอพึ่งธรรม แต่ **"โลกธรรม"** จะมีเอง จะมีไปตามธรรม

ฉะนั้น **รูปแบบการแต่งกาย ก็เป็นเพียงเปลือก-กระพี้-สะเก็ด**

พวกคุณต่างก็รู้กันดีอยู่แล้ว อาตมามีเนื้อหาสาระอะไร ก็จงพึ่งเนื้อหา-เคารพสาระนั้น ไม่ใช่มาพึ่งรูปแบบแค่การห่มครองผ้าสีขาว-สีกรัก

แต่คนที่ยังติดยึดในรูปแบบอยู่ เมื่อไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์แล้ว ก็อาจจะเคารพน้อยลง อันนี้ก็เป็นเรื่องความติดยึดของใครของมัน

คนที่ไม่ยึดถือ ก็ไม่เห็นประหลาดอะไร อาตมาเทศน์ ก็เทศน์เหมือนเก่า

บางทีอาจจะบรรยายลึกซึ้งเจ๋งกว่าเก่าด้วย ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับผ้านุ่งห่ม

อาตมาไม่ได้พานำเนื้อหาตกต่ำอะไร มีแต่ดีขึ้นเรื่อยๆ

คุณสันติยา วีระพันธุ์ *(ผู้ถวายที่ดินให้เป็นที่ตั้ง พุทธสถานสันติอโศก)* บอกว่า *"หลังจากพ่อท่านได้รับประกันตัวออกมาจากที่กักขัง เทศน์แต่ละครั้งๆ เนื้อหาดีมาก ฟังแล้วเข้าใจลึกทันที ต้องซื้อเท็ปเก็บไว้ทุกชุดเลย"* ผู้ที่คบคุ้นกันอยู่ก็จะรู้

อาตมาก็คิดว่า "จริง" เพราะอาตมาก็ต้องเซาะลึกลงไปในเหตุปัจจัยที่เกิดขึ้น เอามาใช้ให้เป็นประโยชน์คุ้มค่า เพราะเหตุการณ์อย่างนี้ เป็นโจทย์ เป็นสภาวะที่แท้

อาตมาต้องเอาสภาวะนี้ มาประกอบในการบรรยาย

อาตมาทำอย่างนี้มาแต่ไหนๆ แล้ว ที่เอาเหตุการณ์จริงๆ มาเป็นธรรมะ

เรื่องเหล่านี้เป็นของจริง ที่จะสื่อให้เราได้เข้าใจอะไรๆ ดี-ไม่ดี ควร-ไม่ควร ทำอย่างนี้...เป็นทุกข์-เป็นบาป-เป็นอกุศล...ไม่ดี หรือดีอย่างไร ก็ว่ากันไป...

คนที่จะให้คะแนนนิยมแก่ "ชาวอโศก" จะต้องเป็นคนที่มี "ญาณปัญญา" แบบ "โลกุตระ" ไม่ใช่แบบโลกียะ แม้มีน้อยคน ก็มีฤทธิ์แรงอยู่ในสังคมนะ

แต่ถ้ามีมากพอ ก็ล้มล้างกันไม่ได้ ซึ่งจะมากพอ หรือไม่มากพอ ก็เป็น **"ความจริง"** ที่เกิดจากพวกเรา ต้องทำคุณธรรม **"โลกุตระ"** ให้มีฤทธิ์-มีแรงจริง

ฉะนั้น ทุกคนต้องทำดี-มีศีล-มีธรรมที่แท้จริง ให้ละเอียดลึกซึ้งจริงๆ ในกาย-วาจา-ใจ มีอินทรีย์สังวร อย่าละเมิดศีล *ผู้ใดได้ช่วยกัน **"กระทำดี"** อย่างนี้ๆ ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่า "ทำให้ทรงไว้ซึ่งโพธิสัตว์ หรือโพธิสัตว์จะอุบัติได้"*

ใครมาทำรุนแรง-มายั่วยวนอย่างไร เพื่อให้เราตบะแตก ระวัง !

ต้องสงบระงับให้ดี ยังกุศลให้ถึงพร้อม *อาตมาเห็นพวกเราสงบระงับได้ขนาดนี้ ก่อให้เกิดผลดีที่ออกไปเป็นกระแสสังคมสงบได้ เพราะพวกเราสงบ ยอมแพ้ !*

● "พระโพธิรักษ์" อาจหัวเราะทีหลัง

(จากหนังสือพิมพ์ **"บางกอกโพสต์"** ฉบับวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๐)

POTIRAX may have the last laught

"พระโพธิรักษ์" อาจหัวเราะทีหลัง โดย ***สนิทสุดา เอกชัย***

มีคนแปลบทความนี้มาให้อาตมาเสร็จเรียบร้อย ดังนี้...

อดีต "พระโพธิรักษ์" แห่งสันติอโศก พ่ายแพ้ในการต่อสู้อีกครั้งหนึ่ง แต่ว่า *ถ้ายังไม่มีการปฏิรูปศาสนา สายหลักของศาสนาอาจเป็นผู้ที่แพ้อย่างแท้จริง*

สัปดาห์ที่ผ่านมา ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนคำตัดสินให้จำคุก ๖ เดือน รอการลงอาญา ๒ ปี แก่อดีต **พระโพธิรักษ์** ในข้อหาละเมิดคำสั่งสอนของ **พระพุทธเจ้า** และไม่เชื่อฟังคำสั่งของ **มหาเถรสมาคม** ที่สั่งให้สึก !

สงสัยว่า... *ทำไม **"มหาเถรสมาคม"** จึงกร้าวใส่ผู้นำ **"สันติอโศก"** ผู้ซึ่งโดยเนื้อแท้แล้ว...กำลังอัดฉีดความเรียบง่าย และเคร่งครัดในวินัยศาสนา ให้กลับคืนจากศาสนาพาณิชย์ และจากความย่อหย่อนอย่างที่สุด*

โดยข้อเท็จจริงแล้ว เราอาจจะกล่าวได้ว่า *“การเกิดขึ้น และความเป็นที่นิยมของ **‘สันติอโศก’** เกิดจากความอ่อนแอของพระสายหลัก”*

“พระพุทธเจ้า” ทรงสอนความเรียบง่าย ความเมตตา และความอดทน ละเว้นจากความโลภ ความโกรธ และความหลงตนเอง

“พระพุทธเจ้า” ได้ทรงทำความแน่ชัดแก่หมู่สงฆ์ว่า *“จะต้องเป็นผู้ที่ทำตามพระธรรมวินัย หรือประมวลวินัยสงฆ์เป็นที่สุด”*

เห็นได้ว่า *พระสงฆ์ได้หลงตนออกจากคำสอนของ **“พระพุทธเจ้า”***

เรามักได้ยินเสมอว่า *พระสงฆ์มีระดับรอง นำสิ่งที่บิณฑบาตได้ในตอนเช้า...ขายแก่แม่ค้า สิ่งนี้นับว่า...น้อยมาก เมื่อเทียบกับพระสงฆ์ที่มีชื่อเสียง แล้วอาศัยวัดทำธุรกิจใหญ่ จากสัญลักษณ์ทางศาสนาและการเสกเป่าเวทมนตร์คาถา ให้ประชาชนผู้เชื่อถือโชคลาง*

เราได้เห็น *พระสงฆ์ดูมวยทีวี. มีที่อยู่อย่างดี เดินทางด้วยรถยนต์หรูหรา และรับเงินบริจาคเข้ากระเป๋าตนเอง จนเราเห็นเป็นสิ่งปกติ*

บ่อยครั้งที่...***พระที่มีอำนาจสูง กลับทำตัวเป็นตัวอย่างที่เลว*** *ใครก็ตามที่ไม่เห็นด้วยจะต้องเงียบ ด้วยกลัวว่า...จะถูก **“มหาเถรสมาคม”** ข่มเหงรังแก*

แม้ว่า...ศักดินาจะเป็นการปกครอง โดยโครงสร้างแบบเผด็จการ ซึ่งเป็นการละเมิดหลัก “ประชาธิปไตย” ของ “พระพุทธเจ้า” ทั้งหมด

สิ่งที่ “พระโพธิรักษ์” อายุ ๖๓ ปี ได้กระทำ...

คือ “การเสนอสิ่งที่พุทธศาสนิกชน ที่ไม่มีความพอใจ ให้ได้มีทางเลือกใหม่ ซึ่งขัดแย้งกับพระสงฆ์สายหลัก”

สาวกของ “สันติอโศก” จะเคร่งครัดหลักของศีลธรรม รับประทาน อาหารมังสวิรัติ และใช้ชีวิตอย่างทรหดอดทน พวกเขาปฏิเสธวัตถุบูชา และพิธีกรรมโชคลาง และตำหนิติเตียนอย่างตรงไปตรงมาต่อสงฆ์ ที่ใช้ความเชื่อถือทางศาสนาพุทธในทางพาณิชย์

ขณะที่สงฆ์ศักดินา *ขาดความรู้สึกสัมผัสกับในโลกภายนอก*

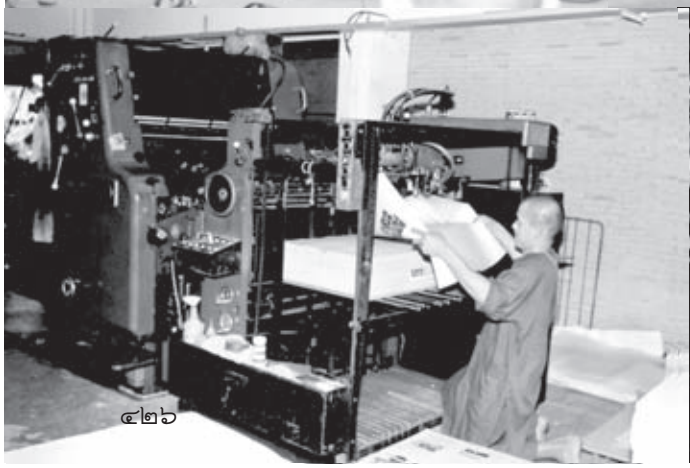
“สันติอโศก” จึงเป็นที่ดึงดูดอย่างได้ผลแก่ผู้ที่ไม่หลงใหลในวัตถุนิยม โดยการเสนอสามัญสำนึก และอยู่ภายใต้สังคมที่ถักทออย่างใกล้ชิด

ความหลักแหลมของ “พระโพธิรักษ์” สะท้อนออกโดยการ

รักดิน
รักน้ำ
รักคนที่มา
18 5 2004

ทำงานเกษตรกรรมธรรมชาติ และการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งเน้นความสมดุลระหว่าง จิต สสาร มนุษย์ และธรรมชาติ พระผู้ปฏิรูปรูปนี้ ใช้สื่อหนังสือ และนิตยสาร ในการสร้างสามัญสำนึกของชุมชนระหว่างลูกศิษย์ด้วยกัน ในขณะที่พระสงฆ์ที่มีฐานะมั่งคั่ง ไม่เอาใจใส่กับการขยายช่องว่างกับฆราวาสชาวพุทธ

สิ่งนี้ยังพูดไม่ได้ว่า "พระโพธิรักษ์" ไม่มีอะไรผิดเลย !!!

ท่านถ่อมตนอย่างลำบาก และมีความภาคภูมิใจใน **"สันติอโศก"** ที่เคร่งครัดเหมือนทหาร และใช้โจมตีผู้อื่นว่า *"มีศีลธรรมจรรยาด้อยกว่าตน"*

อีกทั้งกฎของพระ ที่ **"พระอุปัชฌาย์"** ต้องบวชอย่างน้อย ๑๐ พรรษา ตามชีวประวัติ ของ **"พระโพธิรักษ์"** ท่านบวชให้ลูกศิษย์ขณะเมื่อบวชเพียง ๖ พรรษา ทั้งยังบอกด้วยว่า **"ท่านได้บรรลุจิตวิญญาณขั้นพิเศษแล้ว"**

ฝ่าฝืนนักปราชญ์ทางพุทธศาสนา โดยแปลภาษาบาลี ให้ความหมายใหม่ในการสอนนอกรีต-นอกรอย

โดยไม่ต้องนึกถึงข้อบกพร่องเหล่านี้

เชื่อเถอะว่า *ผู้นำแห่ง "สันติอโศก" จะไม่ต้องมีปัญหาอะไรเลย ถ้าไม่ออกมาตำหนิติเตียน "มหาเถรสมาคม" อย่างดุดัน*

อาชญากรรมที่แท้นี้ ไม่ใช่ละเมิดพระธรรมวินัย !!!

แต่เป็นการท้าทายอำนาจต่างหาก !!!

สนิมเกิดจากเนื้อในเหล็กตามคำไทยๆ *การปราบปรามผู้ที่ไม่เห็นด้วย โดยไม่ให้ความสนใจข้อบกพร่องที่ (ตน) มีอยู่ ฝ่ายสงฆ์ (มหาเถรสมาคม) จะถูกติเตียน ที่ไม่สนใจความศรัทธาของประชาชน*

และในที่สุด "พระโพธิรักษ์" จะเป็นผู้ที่หัวเราะทีหลัง !!!

.....

ยิ่งมีบทความจากสื่อมวลชน ก็ยิ่งเป็นการขยายให้เห็นว่า *"อาตมาทำถูก"* เหตุการณ์นี้ขยายผลไปสู่ **"ปัญญาชน"** และ **"ปัญญาชน"** นี่แหละ จะค่อยๆ เข้าใจขึ้นเรื่อยๆ เพราะเขาติดตามสอดส่องตรวจสอบข้อมูล *"ถ้าเราไม่ดีจริงๆ รับรองเรียบร้อยไม่เหลือหรอก **ทุกคนต้องรู้ตัวเอง ต้องดีขึ้นๆ-ไม่ใช่อยู่เท่าเดิม** แล้วทุกๆ อย่างจะดีขึ้นเอง ไม่ว่าเราและเขา จะดีขึ้นตามกันไปหมด"* อาตมาเห็นอย่างนั้นนะ

เสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕
รวมพลคนทนไม่ไหว ร่วมกับ "องค์การพิทักษ์สยาม"

● การทำงาน เพื่อส่วนรวม เพื่อชาติ

อาตมาทำงานตามระดับ "ภูมิปัญญา" ที่มี *(เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓)* **ได้หมู่กลุ่ม "พุทธบริษัท" จำนวนหนึ่ง และใน "พุทธบริษัท" นี้ ก็มีทั้งฝ่ายบู๊-ฝ่ายบุ๋น หรือฝ่ายเหยี่ยว-ฝ่ายพิราบ หรือสายเจโต-สายปัญญา**

พวกบู๊-สายเจโต *ก็จะเอาเป็นเอาตาย เอาชนะคะคานให้ได้ จะเข้าใจได้ช้า มักจะทำอะไรๆ ขาดๆ เกินๆ กว่าขีดที่กำหนดเสมอ สายนี้จะได้รับการกำราบที่แรง*

พวกบุ๋น-สายปัญญา *ใช้แค่สะกิดด้วยปัญญา ก็จะเข้าใจได้เร็ว*

นี่เป็นเรื่อง **"สัจธรรมธรรมชาติ"** เป็นเรื่อง **"สัจจะ"** ที่เป็นไปอย่างนั้นจริงๆ

ขณะนี้เราก็มี "พุทธบริษัท" ทั้งข้างนอก และข้างใน มาช่วยกันทำงาน และในที่นี้เองก็เกิดมี "สงคราม" กันเอง ซึ่งอาตมาทำงานด้วยกันมา...ก็ยาก !

ทำงานกับคนข้างนอกยากอย่างหนึ่ง แต่อาตมาไม่มีปัญหามาก เพราะอาตมาตัดง่าย ! แต่ทำงานกับคนข้างใน...อาตมาตัดยาก !

ธรรมยาตรา ส. ๒๔ พ.ย. ๕๕

รวมพลังทาง "ศีลธรรม" ขับไล่รัฐบาลฉ้อฉล

เพราะ ข้างใน คือ **"ลูก"** *(ใกล้ชิด)* และแม้ข้างนอก ก็คือ **"ลูก"** ด้วยวิสัย **"โพธิสัตว์"** แล้ว จะมีลูกมากจำนวนพันเป็นอเนก ฉะนั้น **"ลูกโพธิสัตว์"** ต้องมีคุณธรรมคุณสมบัติโดยสัจจะ แล้ว **"สัจจะ"** จะเป็นผู้ตัดสินเอง *(ใครเป็นลูก หรือไม่เป็น)* อาตมาไม่ตัดสิน

การทำงานร่วมกัน แล้วเกิดรบรากันเอง เป็น "สงคราม" ในสังคมระดับสูง ขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะพวกเรามีความจริงใจที่จะทำงานให้แก่สังคม ทำประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ตน ไม่ได้ทำเพื่อล่าหา **"โลกธรรม"** ส่วนตนมักน้อย-สันโดษ ก็จะเกิดความถือดี **ในความหลงก็จะถือดียิ่งกว่าใครๆ ไม่กลัวใคร** เลยซัดกันไป **หนักเข้าก็ไม่รู้ที่ต่ำ-ที่สูง** เขกหัวพี่บ้าง เขกหัวพ่อบ้าง เป็นต้น

พอมีปัญญารู้ตัว ก็ขอสุมาเต้อะ-ขอขมา-ขอโทษ จะเป็นเช่นนั้นมาเรื่อย... แต่เราก็ยังทำงานร่วมกันไป ใช้ระยะเวลาออกๆ เข้าๆ รวมตัวกันบ้าง ไม่รวมตัวกันบ้าง เช่น *ขณะนี้ (พ.ศ.๒๕๕๓) เรามาช่วยกันทำงานให้แก่ประเทศชาติ เพื่อจะปกป้องแผ่นดิน ที่เขมรกำลังจะมายึดเอาไป พวกเราก็ออกมาช่วยกันทำงาน เพื่อส่วนรวมทั้งสิ้น ทำเพื่อประเทศชาติด้วยกัน เป้าหมายเดียวกัน แต่* ***"อัตตา"*** *มันรบกัน-มันแย่งชิงกัน เกิด* ***"สงครามภายใน"*** *คือ* ***"โง่"*** *(อวิชชา)* ***ที่แสดง "อัตตา" ออกมา***

ยากแค้นไกลแสนกรากกรำ
ครำทรมานปานไหน
เจอมารพาลโหดโฉดภัย
ร้อนร้ายกว่าไฟก็ทน

เสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕
ชุมนุมประท้วงรัฐบาล "น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร"

แน่วจริงแล้วใจไม่หน่าย
เกิดตายแล้วตายกี่หน
มุ่งเพียรขอเพียงให้คน
เมตตาผองชนจริงใจ

❍

"ผู้มีดวงตา" ก็เห็น-ก็รู้ "ผู้ไม่มีดวงตา" ก็หลงไปตามฝ่ายที่ตัวเองเชียร์ หรือมีจริตแบบนั้น จริตแบบบู๊...ไปหาบู๊ จริตแบบบุ๋น...ไปหาบุ๋น

จึงเหมือนมี ๒ ฝ่าย รบกันอยู่ภายในนี้เอง แล้วก็มีร่องรอยให้สาธารณกรรมการคนข้างนอกที่ไม่ได้แต่งตั้ง เขาเห็นได้ตั้งแต่...หยาบ-กลาง-ละเอียด

บางคนเอาไปวิจารณ์ว่า *"ภายในยังแตกความสามัคคีเลย แล้วจะไปกอบกู้ชาติปกป้องแผ่นดินได้อย่างไร ?"* เขาคิดกันอย่างนี้...ก็ไม่ผิด !

หรือบางคนเอาไปเป็นเงื่อนไข ในการโจมตีด่าพวกเราส่งเลย...ก็สะใจเขา !

สงครามฝ่ายบู๊กับฝ่ายบุ๋น โดย **"สัจจะ"** ต้องมีสิ่งเหล่านี้เกิด ไม่มีปัญหาอะไร ผู้ฉลาดจะเก็บเอาสิ่งที่เกิดเหล่านี้ มาเป็นเหตุปัจจัยในการศึกษา ก็จะได้กำไร

ในความลึกซึ้งนั้น มีความซับซ้อน บู๊กับบุ๋น...เขาไม่ได้ทะเลาะกันจริงหรอก พวกคุณไม่รู้อะไร ที่พวกเราทะเลาะกัน ไม่เหมือนกับที่พวกคุณทะเลาะกัน !!!

เพราะในระดับความหยาบ-ละเอียด ของการทะเลาะกัน ของทุกๆ จักรวาลทุกๆ มวลนั้น มีมวลของจักรวาลแต่ละมวลคนละฝ่ายคนละระดับอยู่ซับซ้อน

จึงมีรูปร่างของความทะเลาะกัน ที่มีนัยละเอียดต่างกัน อาตมาพยายามให้พวกเราศึกษาถึงสิ่งที่...ขบกัน-ขัดกัน-ทะเลาะกัน...แล้วทุกคนก็ควรจะต้องปรับ...

ผู้ที่ "สงบ-สันติ-อหิงสา" ลดความรุนแรงได้ก่อน มี "ญาณปัญญา" ทำความ "ซื่อสัตย์-สุจริต-บริสุทธิ์" ได้ละเอียดกว่าโดยจริง คือ *"ทำได้ลึกเข้าไปถึงใน 'จิตวิญญาณ' ตนเอง"* ผู้ใดทำได้ก่อน...ผู้นั้น "ชนะ"

ชัดที่สุดโดยโวหาร คือ "ผู้ยอมแพ้...ลด 'อัตตา' ตัวเองได้" คือ "ผู้ชนะ" นั่นคือ **"จิต" ของผู้นั้น...ยอมจริงๆ** เพราะ **"การยึดติด"** ไม่ง่ายที่จะยอม !

แต่ผู้ยอมได้แล้ว **"ไม่ยึดติด"** ผู้นั้นจะ...*ปลอดโปร่ง-โล่ง-ว่าง-ง่าย-เบา-สบาย-สะดวก-สุข-สงบ* **การลด-การดับ "กิเลส" ได้ ใจจะเป็นสุข**

ผู้มีประสบการณ์ จะรู้ **"ความจริง"** นี้ ใครๆ บอกแทนเรา ก็ไม่ได้ เป็นเรื่องลึกซึ้ง เป็น **"ปัจจัตตัง"** *(รู้ได้เฉพาะตน)*

ก็ขอเตือนพวกเรา ให้ศึกษาเอา "ประโยชน์ตน" *(ลดกิเลส)*

"พระพุทธเจ้า" ได้ตรัสเตือนว่า **"อย่าพร่าประโยชน์ตน เพราะประโยชน์ผู้อื่นแม้มาก"** เช่น *ไปอ้างประโยชน์ใหญ่ระดับประเทศ แต่ประโยชน์ตนเสีย เป็นต้น*

เราต้องเอา **"ประโยชน์ตน"** เป็นหลักก่อน คือ **"ต้องลดกิเลสตัวเองให้ได้"**

อย่าไปสมใจใน **"อารมณ์กิเลส"** ตัวเอง บำเรอความต้องการ บำเรอความมุ่งมั่นตั้งใจ *(มโนสัญเจตนา)* ซึ่งก็ไม่ผิดหรอกคุณทำเพื่อประเทศชาติแต่มันเกินขีด...เป็นการ

ส. ๒๔ พ.ย. ๕๕ "สงบ-สันติ-อหิงสา" ประจันหน้ากับกองกำลังตำรวจพิทักษ์รัฐบาล "ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร" บริเวณสี่แยกมิสกวัน

○

ทะเลาะหรือยัง ? **พวกเราอย่าทำอะไรที่ไม่น่าดู คือ "การทะเลาะกันเอง"**

อย่าทะเลาะกัน ให้สาธารณกรรมการเห็น !!!

ระวังนะ ! ร่องรอยการทะเลาะกันของเรานี่ ตาวิเศษเห็นนะ ! ใครทำไม่ให้เห็นร่องรอยแห่งการทะเลาะกันได้ก่อน คนนั้น **"ชนะ" !** เราก็มีกันอยู่เท่านี้ จะกัดกันไปทำไม ? นี่พ่อพูดนะ !

ขอให้พวกเราฟัง "ธรรมะ" กันให้ดีๆ เราต้องพยายามปรับเข้าหากัน ทุกเรื่องมีความสลับซับซ้อนหลายชั้น

สังคมข้างนอก เขาอยู่ระหว่างการศึกษา **"ธรรมะ"** เราต้องพยายามเชื่อมประสานสัมพันธ์ ติดต่อทำงานไปกับสังคม

มีหลายคน ที่ค่อยๆ ศึกษาเรียนรู้ร่วมกับเราขึ้นไปเรื่อยๆ ก็ปรับเปลี่ยนทิฏฐิไปบ้าง บางคนเคยเพ่งโทษโจมตีอาตมาอย่างหนัก แต่ตอนนี้ลดลง เพราะเขาเริ่มเข้าใจได้ด้วย **"ปัญญา"**

เสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ...ในที่สุด "ตำรวจ" ก็ไม่อดทน...
ระดมยิงแก๊สน้ำตาใส่ "มวลชน" ตั้งแต่ช่วงเช้า-สาย-บ่าย

● การเมือง เศรษฐกิจ สังคม

อาตมานำพาพวกเรา "ชาวอโศก" ทำงานข้องเกี่ยวกับ "การเมือง-เศรษฐกิจ-สังคม" แต่คนในสังคมไทยยังเข้าใจไม่ได้ ! *(ก็ต่อต้าน)*

สายปัญญา ไม่สงสัยในเรื่องของ **"การเมือง-เศรษฐกิจ-สังคม" กับ "ธรรมะ"** แต่เขาก็ยังคลางแคลงใจ และไม่มีปัญญาจะรู้สัจจะให้ลึกละเอียด

สายเจโต เชื่อหนักไปในทางตัวเอง ดิ่งเข้าไปในภพ ไม่เก่งที่จะเข้าไปสัมพันธ์กับสังคม ทนไม่ได้ ปฏิบัติไม่ได้ ก็จะไม่เอา ตัดเรื่องเหล่านี้ไปเลย

อาตมาขอยืนยันว่า "สิ่งที่อาตมาพาทำอยู่นี่ เป็นเรื่องอุ้มชูโลก-ช่วยโลก-ช่วยมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง"

*(เป็น **โลกานุกัมปายะ พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ พหุชนตา อริเยยาเย ปัตติฐาปิตา**)*

โลกที่ใกล้กลียุคนี้ คนมีบุญบารมีน้อย อาตมาพบกับความหยาบ *(แรงต่อต้าน)* ของคนในยุคนี้ได้ เพราะไม่ต้องรักษาภาพพจน์เท่า **"พระพุทธเจ้า"**

แม้แต่ “พ่อท่าน-สมณะ-สิกขมาตุ” นั่งอย่าง “สงบ-สันติ-อหิงสา” ก็ไม่ละเว้น โดนแก๊สน้ำตากันทั่วหน้า จึงต้องประกาศสลายการชุมนุมในช่วงเย็นวันนั้น ดูเหมือนพ่ายแพ้ *แต่วันนั้นไม่มีใครสูญเสียชีวิต* และเรายังไม่ยอมแพ้

❍

แม้แต่ในหลวงของเรา ก็เป็น **“โพธิสัตว์”** ที่ต้องรักษาภาพ จะทำสิ่งที่หยาบลงมากว่านั้นไม่ได้ สิ่งนี้อาตมาไม่อยากพูดมาก เท่าที่พูดนี้ ก็มากไปแล้ว

“ศาสนาพุทธ” เป็นศาสนาสังคม ไม่ใช่ศาสนาฤาษี
พระพุทธเจ้า ทำงานกับคน กับสังคม
พระพุทธองค์ ทรงเป็น “นักการเมือง” ชั้นยอด
ทรงเป็น “นักเศรษฐศาสตร์” ชั้นหนึ่ง

ธรรมะของ “พระพุทธเจ้า” อยู่กับสังคม เข้าใจสังคมเป็น “โลกวิทู” แล้วก็ ทำงานให้กับสังคม เป็น **“ประโยชน์ตน”** และ **“ประโยชน์ท่าน”** ที่จะได้รับทั้ง ๒ ส่วน

แต่เราต้องได้ **“ประโยชน์ตน”** ก่อน และยืนหยัดอยู่กับ **“สัจธรรม”** ที่ตนเองมี คือ *“เราต้องทำคุณอันสมควรก่อน แล้วค่อยพร่ำสอนผู้อื่น จักได้ไม่มัวหมอง”* นั่นคือ *“เราต้องสร้างฐานของตนเองให้ได้ก่อน เมื่อพร่ำสอนผู้อื่นจะได้ไม่ผิดพลาด”*

อาตมาพาพวกเราไปทำงานกับสังคมอย่างนี้ จะมีผลภาคภูมิใจ จะหลงยินดี-หลงยึดดี แล้วเกิดผลกระทบทะเลาะกัน พวกเราก็อย่าเพิ่งหลงตน-อวดดี

“พุทธธรรม” เป็นเรื่องยากที่จะรู้จะเข้าใจได้ง่าย *(**คัมภีรา**-ลึกซึ้ง, **ทุททสา**-เห็นตามได้ยาก, **ทุรนุโพธา**-รู้ตามได้ยาก, **สันตา**-สงบ, **ปณีตา**-ประณีต, **อตักกาวจรา**-คาดคะเนเดาไม่ได้, **นิปุณา**-ละเอียด, **ปัณฑิตเวทนียา**-รู้ได้เฉพาะบัณฑิต)*

แต่ก็เข้าใจได้ สำหรับผู้ที่มี **“บุญบารมี”** ซึ่งก็มี-ก็เป็นไปได้น้อย

เพราะฉะนั้น มวลของเราจะไม่มาก ถ้าพวกเราประสานสามัคคีกันไม่ได้ พลังจะยิ่งน้อย กิจการงานน้อยใหญ่ ก็จะดำเนินไปไม่ได้ราบรื่น

งานการเมือง งานเศรษฐศาสตร์ เป็นงานของสังคม ในอนาคตข้างหน้า "ชาวอโศก" จะต้องเดินหน้าไปสู่เส้นทางเศรษฐกิจ -เข้าไปสู่งานการเมือง เพื่อให้มี "การเมืองอาริยะ" ให้มี "เศรษฐกิจอาริยะ" ให้มี "สังคมอาริยะ" พวกเราต้องช่วยกันทำให้เป็นเรื่องจริง

ผู้ที่ “ลดกิเลส” ได้จริง จะเห็นจริง จะทำจริง
และ จะสร้างระบบ “อาริยะ” ให้แก่สังคม

ด้าน “เศรษฐกิจอาริยะ” ชาวอโศกก็กำลังทำ ขายขาดทุนได้ เสียสละให้สังคมได้ เพราะ *๑. เรามีแกนสัจจะของตนเองสมบูรณ์ ๒. เราไม่เป็นหนี้ ๓. เราทำงานคุ้มตนเอง คือ ทำได้มากกว่าที่กินใช้ ๔. เราไม่สะสม ยิ่งเราสะพัดออกให้ผู้อื่นได้มากเท่าไร ก็เป็น **“บุญ”** ทั้งนั้น* **นี้เป็นคุณสมบัติของ “อาริยบุคคล”**

พวกเราชาวอโศกอยู่ในสังคม พวกเราต้องใช้ **“เศรษฐศาสตร์”** *(อาริยะ)* บทนี้

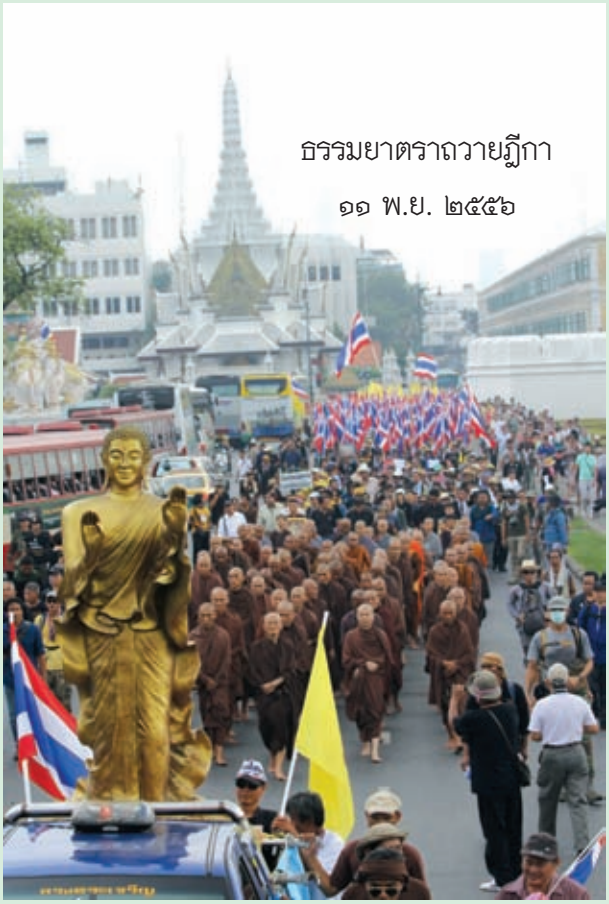
๒๔ พ.ย. ๕๕ จากสนามม้าฯ สู่ลานพระรูปฯ ขับไล่รัฐบาลฯ

๑๓ ม.ค. ๕๗ shut down bangkok restart Thailand

ทุกวันนี้คนทำงานด้าน“เศรษฐกิจ”ในระดับ“โลกีย์” ก็ได้แต่พยายามจัดสรร ทรัพยากรตามภูมิปัญญา บางคนไม่ประสีประสากับการเมือง แล้วไม่ศึกษาธรรมะ ก็ขบถต่อวิชาชีพเศรษฐศาสตร์ เอาตัวเองเป็นตัวใช้ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์...โลภมาให้ตัวเอง-บำเรอตัวเอง แล้วเบียดเบียนผู้อื่น ให้ตนเองเป็นบาปกรรมซับซ้อน

ด้าน“การเมืองอาริยะ” ชาวอโศกก็กำลังทำ แต่ทำยากกว่าเศรษฐกิจ เพราะ กว้างกว่า ไกลกว่า ครอบคลุมกว่า เป็นเรื่องลึกซึ้งละเอียดกว่า ยิ่งใหญ่กว่าเศรษฐกิจอีก

เพราะ **“งานการเมือง”** ต้องทำเรื่องเศรษฐกิจอยู่ในตัว และเป็นการบริหารที่มีสภาพเป็นอำนาจใหญ่ แต่ไม่ใช่เรื่องของการแย่งอำนาจ-สร้างอำนาจอย่างโลกๆ

ถ้าผู้ใดสนใจศึกษา “พุทธศาสนา” สายที่อาตมาพาทำ ก็จะต้องเดินทางศึกษาฝึกฝนทำงาน “การเมือง-เศรษฐกิจ-สังคม” แน่นอน

ขอไขความบอกให้ทราบว่า “การเมือง-เศรษฐกิจ-สังคม” เป็นกิจที่เราจะต้องตั้งใจเสียสละ ตั้งใจที่จะทำงานเพื่อประเทศชาติ นี่เป็น “งานอุดมคติ” เป็นงาน “อุดมการณ์” ที่มุ่งหมายทำประโยชน์เพื่อสังคมส่วนรวม *แม้ต้องเสียสละจ่ายทั้งทรัพย์สิน-แรงงาน-เวลา-อะไรต่างๆ นานา เราก็ต้องมีส่วนร่วม และต้องเข้าใจว่า “พวกเราชาวอโศก ไม่ได้ทำงานนี้ เพื่อลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข”*

ธรรมยาตราถวายฎีกา
อังคารที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ซึ่งลึกๆแล้ว มองตาม"ภูมิ"ของอาตมานะ เห็นว่า *"ประชาชนคนไทย* *ส่วนมากยังไม่มีการเสียสละต่อประเทศชาติเพียงพอ ยังเห็นแก่ตัว-แก่ตน ยังเห็นแก่ประโยชน์รายได้ธุรกิจของตัว คือ ยังเป็นไปเพื่อกิเลสตัวเอง"*

เมื่อไม่มีใครทำ จึงจำเป็นที่เราจะต้องทำ เพื่อประเทศชาติ ซึ่งเรื่องนี้ไม่ง่าย

เพราะคนไทยส่วนใหญ่ ยังเข้าใจ และเชื่อมั่น อยู่ลึกๆว่า *"งานการเมือง คือ งานการเมือง ไม่ใช่งานทางธรรม พวกชาวธรรมมายุ่งอะไรกับการเมือง ?"*

ดังนั้น **เมื่อเราทำ แล้วผู้คนในสังคม...ไม่เข้าใจ ก็เกิดความขัดแย้ง !**

ขนาดพวกเรากันเองแท้ๆ ยังไม่ค่อยจะเข้าใจเลย หาว่า *"อาตมาผิดพลาด แล้ว ไม่ถูกต้องแล้ว (เป็นจำเลยสังคม) ที่นำพา **'ชาวอโศก'** ออกไปยุ่งกับการเมือง"*

อาตมาเองก็ไม่เก่งพอ ที่จะทำให้พวกเราเข้าใจได้ทุกคน

เพราะความคิดอุดมการณ์ เรื่องชาติบ้านเมือง อาจจะกว้าง อาจจะใหญ่ อาจจะดีเกินไป หรือพวกเราอยู่ในภพ ก็เลยต้องขัดแย้งกันอยู่อย่างนี้ ซึ่งเป็นเรื่องจริงของแต่ละคนๆ คงต้องค่อยๆ กระด๊อกกระแด๊กไป

หวังว่า ***"พวกเราคงจะกระจ่างใจ และการปฏิบัติธรรม ไม่ใช่แค่หมกมุ่นอยู่แต่เรื่องของตัวเอง ต้องคิดถึงประเทศชาติด้วย"***

จึงยากมากๆ ทำได้ขนาดนี้ เป็นที่ยอมรับได้ขนาดนี้ อาตมาก็ว่า...ดี

และนี่คือ **"การปฏิบัติธรรม...สายโพธิรักษ์"**

ซึ่งเอามาแก้ไข **"เถรวาท"** และ **"มหายาน" ที่โต่งไปสองข้าง**

อาตมาอายุเลย ๗๒ มา ๔ ปีกว่าแล้ว *(๕ มิ.ย. ๒๔๗๗-๑๕ ส.ค. ๒๕๕๓)* **ระยะต่อไปอีก ๓๐ ปี ข้างหน้านี้ จงช่วยกันทำงาน จงพยายามช่วยกันดีๆ รักษาประโยชน์ตนให้ดี** *(คือ เจริญในกุศลธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้น)* **อย่าพร่าประโยชน์ตน** *(คือ อย่าตกร่วงไปจากกุศลธรรม)* **เพราะประโยชน์ท่านแม้มาก จากปีนี้** *(พ.ศ. ๒๕๕๓)* **ไปอีก ๓๑ ปี** *(พ.ศ. ๒๕๘๔)* **ก็จะครบ ๓ เส้า ของรอบหลักนักษัตร* ถ้าเป็นไปได้อาตมาจะพยายามรักษาขันธ์ให้เลย ๑๐๘ ปี**

อาตมาว่า *"โลกจะเปลี่ยน พวกคุณจะเห็นผลในการทำงานนี้มากเลย"*

ปีที่ ๑๐๙ *(คือ พ่อท่านอายุ ๑๐๙ ปี ทำงานศาสนามา ๗๓ ปี)* **เราจะได้ฉลองชัยกันน่าดู !**

(๑ รอบนักษัตร = ๑๒ ปี, ๒ รอบนักษัตร = ๒๔ ปี, ๓ รอบนักษัตร = ๓๖ ปี หรือ คือ ๑ เส้าของนักษัตร, ครบ ๓ เส้าของนักษัตร = ๑๐๘ ปี)*

● “การเมืองอาริยะ” ต้องอภิวัฒน์พัฒนา

ทุกวันนี้เทคโนโลยีพัฒนาไปเรื่อยๆ โลกก็ก้าวรุกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่คนทุกคน ที่มีตาปัญญาแห่งธรรมมองเห็นได้ ก็คือ *“ความเลวที่ซ่อนอยู่ในความเร็ว ซึ่งเป็นความเสื่อมที่ซุกซ่อนอยู่ใน คำว่า พัฒนา-ทันสมัย-ก้าวหน้า”*

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเสื่อมทาง **“จิตวิญญาณ”** ได้นำพาผู้คน และสังคมให้ตกต่ำเดือดร้อนไปทุกด้าน ยิ่งเป็นความเสื่อมตกต่ำทาง **“จิตวิญญาณ”** และไร้ **“จริยธรรม”** ของผู้นำชาติ ก็ยิ่งสร้างความเดือดร้อนตกต่ำไปทุกหย่อมหญ้า

อาตมาเห็นชัดว่า *ความตกต่ำทาง **จิตวิญญาณ** เป็นเรื่องสำคัญที่ต้อง **กอบกู้***

อาตมาจึงประกาศหลักการแห่ง **“เศรษฐกิจบุญนิยม”** รวมไปถึงหลักการแห่ง **“การเมืองอาริยะ”** ขอประกาศก้องไปในสังคม อย่างอาจหาญท้าทายให้มาพิสูจน์

เพราะนี่คือ **“วิถีแห่งการกอบบ้านกู้เมือง สร้างสรรสังคมอาริยะ”**

อาตมาขอย้ำอย่างหนักแน่นว่า *"นักการเมือง" หรือ "นักบริหาร" จำเป็นต้องฝึกหัดขัดเกลาพัฒนา "จิตวิญญาณ" ตนเอง ให้เกิดการ "เสียสละ" สูงขึ้นๆ สู่ระดับ "โสดา-สกิทา"* *กระทั่งถึงระดับ* ***"อนาคามี"*** *เป็น* ***"นักการเมือง"*** *หรือ* ***"นักบริหาร" ที่ไม่หลงใหลใน "โลกธรรม" ไม่สะสมทรัพย์สินศฤงคาร ไม่หลงยศชั้นตำแหน่ง ไม่มัวเมาในคำสรรเสริญเยินยอ และไม่ระเริงหลงใน "ความสุข" ใดๆ**

หากประพฤติปฏิบัติตนได้จริงๆ จนมีเหตุปัจจัยบารมีครบพร้อม จะเป็นผู้ไม่อดอยาก-ไม่ลำบากลำบน จะมีแต่คนให้...!! และจะได้รับการเคารพยกย่องนับถืออย่างแท้จริง จริงๆ

ดังนั้น "งานการเมือง" จึงเป็นงานขันอาสาเสียสละทำงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อมวลประชาชน มิใช่งานทำมาหากินเลี้ยงชีพเป็นอาชีพ ผู้จะทำงานนี้ได้ต้องมีความมั่นคงในเศรษฐกิจส่วนตัวพอเพียงแล้ว มี "จิตวิญญาณ" สูงส่งระดับ "อนาคามี"
(การตั้งเงินเดือนสูงๆ ให้ผู้ทำงานการเมือง เพื่อแก้ปัญหาทุจริต จึงมิใช่ทางแก้ปัญหา)

ตราบใดที่ "นักการเมือง" ยังไม่อภิวัฒน์พัฒนา "จิตวิญญาณ" ตน ไม่ยึดหลัก "นิติรัฐ-นิติธรรม" ขาด "ศีลธรรม-จริยธรรม" ประจำตน และขาด "จิตสำนึกนักประชาธิปไตย" ที่แท้จริง !!!

การเมืองไทย ก็ยังคงเน่าเฟะ เห็นแก่ตัว โกงกินกันจนแทบจะสิ้นชาติ วนอยู่ในวัฏฏสงสาร เป็นรอยกรรมรอยเกวียนที่ย้ำรอยเดิม ชนิดที่ ***"เหี้ยไป-จัญไรมา"***

ปัญหาก็ยังคงเป็นปัญหา ที่ไม่ได้แก้ไขต่อไป หมักหมมรอวันระเบิด...

บทบาทของ "สงคราม-สังคม-ธรรมะ-การเมือง" ก็ยังไม่มีวันจบสิ้น !!!

ประชาธิปไตย ประชาชนประทับใจ

"ข้าพเจ้ามีความเต็มใจ ที่จะสละอำนาจ อันเป็นของข้าพเจ้าอยู่แต่เดิม ให้แก่ราษฎรโดยทั่วไป แต่ข้าพเจ้าไม่ยินยอมยกอำนาจทั้งหลายของข้าพเจ้า ให้แก่ผู้ใดคณะใดโดยเฉพาะเพื่อใช้อำนาจนั้น โดยสิทธิขาด และโดยไม่ฟังเสียงอันแท้จริงของประชาราษฎร"

๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๕

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗

ประเทศไทย มีประวัติศาสตร์การบริหารปกครองบ้านเมืองให้ สุขสงบ ร่มเย็น เป็นเอกราช มาตั้งแต่สมัยสุโขทัย อยุธยา จนถึงวันนี้ยุครัตนโกสินทร์

ด้วยหลักแห่ง "ทศพิธราชธรรม" ขององค์พระประมุข คือ พระมหากษัตริย์ ผู้เป็นใหญ่ในผืนแผ่นดิน ซึ่งสืบเชื้อสายถักทอส่งทอด **"หลักธรรม"** ในการบริหารปกป้องกอบกู้คุ้มครองบ้านเมือง ให้สงบสุข-ร่มเย็น กันมายาวนานนับพันปี

"ชาติ-ศาสนา-พระมหากษัตริย์" จึงเป็นเสาหลักที่ค้ำจุนสังคมไทย

นับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองจาก “สมบูรณาญาสิทธิราช” ไปเป็นระบอบ “ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕

โดยหลักการแล้ว **“อำนาจอธิปไตย”** ก็ย่อมเป็นของปวงชนชาวไทยทุกคน **“ประเทศไทย”** จึงมีกฎหมายรัฐธรรมนูญ มีรัฐสภา มีพรรคการเมือง มีนักการเมือง มีผู้แทนราษฎร มีนายกรัฐมนตรี มีคณะรัฐมนตรี มีข้าราชการ ฯลฯ ในการบริหารกิจการบ้านเมือง แล้วก็บริหารบ้านเมืองกันมา *(อย่างล้มลุกคลุกคลาน)*

ก่อเกิดประวัติศาสตร์...การทำ “รัฐประหาร”...ครั้งแล้วครั้งเล่า !!!

และเกิดการต่อสู้ลุกฮือขึ้นของ **“ปวงชนชาวไทย”** ประท้วงความไม่ชอบธรรมในการบริหารบ้านเมือง เกิดการชุมนุมต่อสู้เรียกร้องทวงคืน **“อำนาจอธิปไตย”** ของประชาชน ก็หลายครั้งหลายครา ตั้งแต่ ๑๔ ตุลา ๑๖, ๖ ตุลา ๑๙, พฤษภาทมิฬ ๓๕ รวมถึงปฏิบัติการ **“กู้ชาติ”** ในปี ๔๙, ๕๑, ๕๔, ๕๕, ๕๖, ๕๗ เรื่อยมา...

▲ อา. ๔ สค. ๕๖ เริ่มต้นชุมนุมประท้วง โดย กองทัพประชาชนฯ

ร่วมมือ-ร่วมใจ-ร่วมสู้

ลุถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ยุคสมัยรัฐบาล "น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร"

"ศีลธรรม-จริยธรรม" ของ **"นักการเมือง"** ตกต่ำลงสุดขีด **"ขาดหิริ"** *(ความละอายต่อบาป)* **"ขาดโอตตัปปะ"** *(ความเกรงกลัวต่อบาป)* มีการทุจริตสุดพิสดาร โกงกินกันมโหฬาร ขายชาติ ขายแผ่นดิน ปล้นทรัพยากรของคนทั้งชาติ บังอาจออกกฎหมายเพื่อตนและพวก...ฯลฯผลาญงบประมาณชาติเสียหายปีละหลายแสนล้าน

เผยให้เห็น **"ค่ายกลการเมือง"** ที่ประกอบกันขึ้นจาก**"กลเกมการเมือง"** ซึ่งออกลวดลายหลากหลายสารพัดลีลา ที่สุดแสนแสบพิสดารล้ำลึก จนหาที่เปรียบเปรยมิได้ของ **"คนการเมือง"** อันเป็นข้อเท็จจริง ที่เกิดขึ้นแล้วจริง จริงๆ และได้แสดงตัวเปิดเผยออกมาให้เห็นชัดแจ้ง ดั่ง **"รูปโป๊ทางการเมือง"**

แม้ภาคประชาชนจะท้วงติง หรือลุกขึ้นประท้วงอย่างไร รัฐบาลก็มิได้ใส่ใจ สำนึก ยังคงเดินหน้าบริหารงานรัฐ อย่างทุจริตฉ้อฉลหนักขึ้นๆๆ อย่างที่ไม่เคยมีรัฐบาลใดกล้าทำ เช่น *ออกกฎหมายนิรโทษกรรม ช่วยเหลือผู้กระทำความผิดต่อแผ่นดิน, แก้รัฐธรรมนูญ เพื่อประโยชน์พรรคพวกตน, ทุจริตโครงการรับจำนำข้าว, ทุจริตโครงการแก้ปัญหาน้ำท่วม ๓.๕ แสนล้าน, วงเงินกู้กว่า ๒ ล้านๆ ที่ส่อเค้าว่ากู้มาโกง, ข่มขู่คุกคามศาล องค์กรอิสระ...ฯลฯ* ซึ่งทั้งหมดล้วนผิด **"ศีลธรรม"**

ยามชาติมีภัย ปวงชนชาวไทยทุกคน ต้องร่วมมือร่วมใจกันกอบกู้

อาทิตย์ที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ **"กองทัพประชาชน โค่นระบอบทักษิณ เพื่อปฏิรูปประเทศไทย"** *(กปท.)* โดย **พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ และคณะเสนาธิการ** ได้เริ่มต้นชุมนุมประท้วงรัฐบาล "น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร" ที่สวนลุมพินี

พุธที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ **"กองทัพธรรม"** *(กทธ.)* เห็นความสำคัญของปฏิบัติการ **"กู้ชาติ"** ในครั้งนี้ จึงเข้าร่วมขบวนการ และยกระดับเป็นการชุมนุมประท้วงยืดเยื้อปักหลักพักค้าง อย่างสงบ-สันติ-อหิสา-ปราศจากอาวุธ ที่สวนลุมพินี

กลายเป็นสังคมสาธารณโภคี "ชุมชนดูไป"

อาตมาต้องออกโรงรับภารกิจหนัก ในการนำพา “ชาวอโศก” เข้าสู่ “ธรรมาธรรมะสงคราม” ในครั้งนี้ เพราะเห็นสังคมมนุษยชาติ ลำบาก ทุกข์ยาก ทรมานหนัก อันมีเหตุปัจจัยจริง จาก **“กิเลส”** ความชั่ว-ความเลว เป็นตัวหลัก

ก็ต้องออกมาช่วยกัน*(กู้ชาติ)* เท่าที่เห็นว่า *“พวกเราพอจะทำได้ และมีความรู้ความสามารถอยู่ จะใจจืดใจดำเพิกเฉย ก็ไม่ควร”*

เมื่อออกมาสู่ “สนามปฏิบัติการจริง” เราได้ประสบการณ์ต่างๆ เป็น “ประโยชน์ตน” ที่สำคัญจริง นั่นคือ **“ผัสสะจริง”** จะได้ยืนยันจริงว่า ***“ในจิตเราเกิดกิเลสตัวไหน ? เกิดอย่างไร ? หรือไม่เกิด ? สามารถเห็นกิเลส รู้จักกิเลส ดับกิเลสได้ และดับกิเลสได้ถูกได้สนิทหรือไม่ หรือดับไม่ได้ ?”*** นี่คือ <u>ประโยชน์ตน</u>

อาตมาพาพวกเราออกมาทำงานสังคม ทำงานการเมือง ออกมาประท้วง !!!

เพราะเชื่อว่า ***“การประท้วงเป็นการแสดงอธิปไตยของประชาชน เป็นกิจทางการเมือง ที่เป็นระบอบประชาธิปไตย อันมีคุณธรรม หรือมีความเป็นสากล”***

ซึ่งอาตมารู้ความหมาย รู้นิยามตามความเป็นจริงว่า ***“ความเป็นประชาธิปไตย คือ การมีอำนาจของประชาชนแต่ละคนๆ”*** จึงนำพากันมาปฏิบัติให้เป็น-ให้ถูก

ในปัจจุบันสังคมชาติเรา ***<u>ประชาธิปไตย</u>-ก็ไม่ใช่ <u>ประชาธิปไตย</u>...ที่แท้จริง***

เราปล่อยให้เขาละเมิด **“อธิปไตย”** ของตนอยู่มากแล้ว ในประเทศนี้

เพราะ **เราไม่รู้ว่า *“อธิปไตย คืออะไร ? และตัวเองมีอำนาจไหม ?”***

<u>เมื่อเราไม่รู้จักสิทธิหน้าที่ ไม่รู้จักสิ่งที่ตัวเองมี และไม่รู้จักใช้อำนาจของตน</u> ***ก็ปล่อยให้เขาคุกคามข่มขู่-ขโมยอำนาจ-ริบเอาอำนาจไป <u>ถึงได้เดือดร้อนกันหนัก</u>*** !!

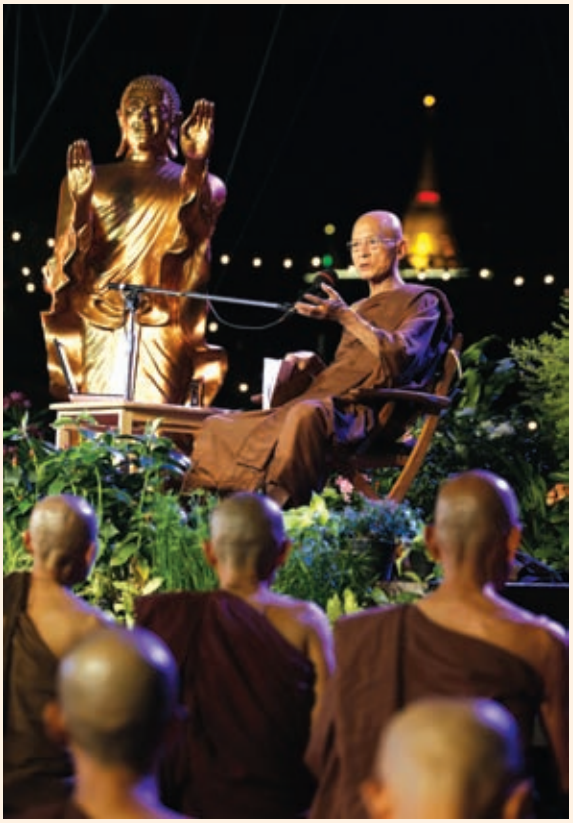

การออกมาแสดงตัวตนจริง ร่วมชุมนุมเดินขบวนประท้วงสดๆ นี่แหละคือ *“การแสดงอำนาจอธิปไตย โดยตรงของประชาชน”*

อาตมา จึงต้องพาพวกเราออกมาพยายามปฏิบัติ-อธิบาย-สาธยาย-แนะนำ-บอกแจ้งให้รู้ว่า ***“สิทธิหน้าที่ของประชาชน คืออะไร ? ประชาธิปไตย คืออะไร ?”***

ประชาธิปไตย คือ *“ประชาชนออกมาประท้วง แสดงอธิปไตยของตน ๑ คน ๑ เสียง ออกมาประท้วงเมื่อไร ก็เป็นการแสดงประชาธิปไตยของตนเมื่อนั้น”*

การที่ประชาชนตื่นตัว รับรู้เรื่องประชาธิปไตย หรืออำนาจของตัวเอง แล้วได้ออกมาแสดงตัวชุมนุม ได้ออกมาร่วมกันประท้วง ด้วยความเสียสละอย่างแท้จริง และชัดเจนดีมากนั้น นับเป็นประโยชน์ต่อชาติยิ่ง และได้ผลเป็นที่น่าพอใจเกินคาด

ตามสิทธิหน้าที่ในรัฐธรรมนูญ บัญญัติไว้ว่า *"เราต้อง...ดูแล-รักษา-พิทักษ์-ปกป้อง...ชาติ-ศาสนา-พระมหากษัตริย์ หรือทรัพยากรต่างๆ นานาของชาติ"*

อาตมา จึงต้องนำพาพวกเรามาฝึกฝนปฏิบัติ เพื่อให้เป็นประชาชนที่ดี

เราออกมาชุมนุมประท้วงหลายครั้งหลายคราว แต่ละครั้งก็กินเวลานาน

อาตมาคิดว่า *"คราวนี้ เป็นครั้งที่* ***หนักหนาสาหัสที่สุด และน่าจะเป็นครั้งสุดท้าย ที่เราจะได้กระทำอย่างเต็มที่*** *เพราะเหตุปัจจัยต่างๆ ตามที่อาตมาได้ประเมินแล้ว* ***มันเป็นขั้นที่มีขีดเขตของความเป็นปฏิกิริยาทางการเมือง ที่เราทำได้สูงมาก*** *และไม่จำเป็นว่า เราจะต้องชนะ หรือแพ้"* เสร็จภารกิจคราวนี้ พวกเราก็น่าจะพัก

และจบการงานนี้ไปสักระยะ เพื่อพัฒนาตนเองและสังคมกลุ่มหมู่พวกเรา ทั้งในด้านคุณภาพ คุณธรรม และคุณค่าทางด้านอื่นๆ ที่พวกเราสร้างกันอยู่ทุกด้าน

แล้วค่อยออกมาทำงานกับสังคมอีก ก็คิดไว้อย่างนี้...

● มวลมหาประชาชนร่วมกู้ชาติ

จากการไข “ความจริง” ออกมาให้มากๆ หมดๆ หลายครั้งหลายครานับตั้งแต่ พศ. ๒๕๔๙ *(ยุครัฐบาลทักษิณฯ เรืองอำนาจ)* เรื่อยมา **ประชาชนได้รับรู้ “ความจริง”** และ **ตระหนักชัดถึงมหันตภัยอันเกิดจาก “นักการเมือง” ที่ต่ำทรามทาง “จิตวิญญาณ”**

๗ ต.ค. ๕๖ กปท. และ กทธ. ร่วมงานรำลึกวีรชน แล้วนัดชุมนุมกันต่อ ที่หน้าทำเนียบรัฐบาลบริเวณประตู ๓ และ ๔ ประท้วงขับไล่รัฐบาลยิ่งลักษณ์ฯ

๙ ต.ค. ๕๖ ครม.ประกาศใช้ **พ.ร.บ.ความมั่นคง** ในเขตดุสิต เขตพระนคร และเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย มีการเจรจาขอให้สลายการชุมนุมหน้าทำเนียบรัฐบาล

๑๐ ต.ค. ๕๖ พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ จำต้องประกาศยุติการชุมนุม ที่หน้าทำเนียบรัฐบาล แล้วขอให้ทุกคนกลับไปปักหลักชุมนุมกันต่อที่สวนลุมพินี

เกิดความไม่พอใจของผู้ประสงค์ชุมนุมต่อ จึงเกิดกลุ่มใหม่ขอปักหลักชุมนุมที่แยกอุรุพงษ์ เพื่อให้พ้นเขตการใช้ **พ.ร.บ.ความมั่นคง** ในนาม **“เครือข่ายนักศึกษาประชาชนปฏิรูปประเทศไทย”** ***(คปท.)*** นำโดย **นายอุทัย ยอดมณี** นายกองค์กรนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งมี **นายนิติธร ล้ำเหลือ** เป็นที่ปรึกษา

๑ พ.ย. ๕๖ สส.พรรคเพื่อไทย ลงมติผ่านร่าง...***พ.ร.บ.นิรโทษกรรม*** *ในเวลา ๐๔.๒๕ น.* จึงเกิด **"กลุ่มสามเสน"** ตั้งเวทีประท้วงคัดค้าน ที่บริเวณสถานีรถไฟสามเสน นำโดย **นายสุเทพ เทือกสุบรรณ** สส.พรรคประชาธิปัตย์ และคณะ

๔ พ.ย. ๕๖ จากสามเสน สู่ราชดำเนิน ตั้งเวทีอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

๑๘ พ.ย. ๕๖ นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ประกาศระดมประชาชน ที่ไม่เห็นด้วยกับการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ให้ออกมาแสดงพลังพร้อมเพรียงกัน ในวันอาทิตย์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖ เป้าหมาย ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน

๒๔ พ.ย. ๕๖ วัน **"ปฏิบัติการกู้ชาติ"** ที่นำไปสู่ **"มวลมหาประชาชนคนไทยใจเกินล้าน"** ที่ต่างพร้อมใจมุ่งหน้าพากันเดินทางมาร่วมชุมนุมประท้วง ตั้งแต่บริเวณสนามม้านางเลิ้ง, มัฆวานรังสรรค์, ผ่านฟ้าลีลาศ, อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย เป็นคลื่นมวลมหาชน...ยาวสุดสายตาถึงสนามหลวง ข้ามฝั่งไปยังสะพานพระปิ่นเกล้า

มีการคำนวณว่า ***"มีผู้มาร่วมชุมนุมประมาณ ๒,๓๖๐,๐๐๐ คน ทุบทำลายทุกสถิติการชุมนุม"*** นี่คือ **"พลังแห่งความรักชาติ"** แต่รัฐบาลก็ยังไม่สำนึก !!!

๒๙ พ.ย. ๕๖ เพื่อผนึกพลังเป็นหนึ่งเดียวในการโค่นระบอบทักษิณ ทุกกลุ่มได้รวมตัวกันเป็น **"คณะกรรมการประชาชน เพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข"** *(ใช้ชื่อย่อว่า กปปส.)* โดยมี **"นายสุเทพ เทือกสุบรรณ"** เป็นเลขาธิการ

เป็นพัฒนาการที่ตื่นตัวทาง **"การเมือง"** เป็นความก้าวหน้าของ **"ประชาธิปไตย"**

คลื่นมวลมหาประชาชน ยาวสุดสายตา ถึงสนามหลวง ข้ามฝั่งไปยังสะพานพระปิ่นเกล้า

การชุมนุมประท้วงเคี่ยวข้นเข้มขึ้นเรื่อยๆๆ

๙ ธ.ค. ๕๖ นัดชุมนุมใหญ่อีกครั้ง เป็นเหตุให้เช้าวันนั้น รัฐบาลยิ่งลักษณ์ฯ ได้รีบประกาศ**ยุบสภา** เวลา ๐๘.๔๕ น. โดยไม่รอพระปรมาภิไธย จากพระเจ้าอยู่หัว ประกาศคืนอำนาจให้ประชาชน และจะจัดให้มีการเลือกตั้งใหญ่ทั่วประเทศ ในวันที่ ๒ ก.พ. ๕๗ เพื่อหวังให้ประชาชนเลิกล้มการชุมนุมประท้วง แต่ก็ไร้ผล ไม่อาจยุติมติมหาชนได้ จำนวนผู้ประท้วงกลับเพิ่มทวีมากขึ้นกว่าเดิม **"มวลมหาประชาชน"** กว่า ๕ ล้าน ยังคงไหลเลื่อนเคลื่อนตัวมาประท้วง อย่างต่อเนื่องล้นหลามมากกว่า ๑๐ ทัพ กระจายไปตามถนนต่างๆ ทะลักล้นไหลไปตามตรอกซอกซอย

จนไม่มีภาพใด ที่จะเก็บภาพ **คลื่นมวลมหาประชาชน** ได้ครบทั้งหมด

ในเวลา ๒๒.๓๓ น. เลขาธิการ กปปส. ได้อ่านแถลงการณ์ ฉบับที่ ๑/๒๕๕๖ ให้ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ลาออกจากนายกฯ รักษาการ ภายใน ๒๔ ช.ม. แต่รัฐบาลรักษาการ ก็ยังคงเพิกเฉย ไม่นำพาต่อเสียงเรียกร้องของประชาชน

๒๒ ธ.ค. ๕๖ นัดชุมนุมใหญ่ **"ปิดกรุงฯ กดดันรัฐ"** มวลมหาประชาชนมากมายมหาศาลกว่า ๖ ล้าน ปิดกรุงฯ ครึ่งวัน กดดันให้รัฐบาลรักษาการลาออก

๑๘ ก.พ. ๕๗
ตำรวจล้อมปราบ ที่ผ่านฟ้าลีลาศ

๒๙ มี.ค. ๕๗
สองเท้าเก้าเดิน เพื่อการปฏิรูปประเทศไทย
ก่อนการเลือกตั้ง

<u>๑๓ ม.ค. ๕๗</u> ร่วมกันปิดกรุงเทพฯ shut down bangkok เพิ่มขึ้นอีกที่
ศูนย์ราชการ, ลาดพร้าว, อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ, ปทุมวัน, ราชประสงค์, อโศก, สีลม

<u>๒ ก.พ. ๕๗</u> วันไม่ไปเลือกตั้ง **NO VOTE** ชุมนุมปิดนิครื่นเริงสนุกสนาน
<u>๑๘ ก.พ. ๕๗</u> รัฐบาลรักษาการณ์ ได้ระดมกำลังตำรวจหลายหมื่นนายเข้าสลายปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วง บริเวณสะพานผ่านฟ้าลีลาศ ด้วยโล่-กระบอง-ปืน-ระเบิด-แก๊สน้ำตา จนมีผู้เสียชีวิตในวันนั้นถึง ๕ คน บาดเจ็บเกือบร้อย

<u>๒๙ มี.ค. ๕๗</u> สองเท้าเก้าเดิน จากสวนลุมพินี สู่ลานพระบรมรูปทรงม้า และรัฐสภา เพื่อแสดงพลังประชาชน ที่ต้องการปฏิรูปประเทศไทย *(ก่อนการเลือกตั้ง)*

วันฉัตรมงคล

๕ พ.ค. ๕๗

๕ พ.ค. ๕๗ วันฉัตรมงคล ตั้งสัตยาธิษฐานบำเพ็ญเพียรสู่ชัยชนะอธรรม

๗ พค. ๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญ มีคำวินิจฉัยเป็นเอกฉันท์ ๙:๐ ในความผิดที่ย้าย นายถวิล เปลี่ยนศรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ *(สมช.)* อย่างไม่ชอบธรรม ทำให้ความเป็นนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง หมดความชอบธรรมในการรักษาการนายกรัฐมนตรี และรักษาการรัฐมนตรี ทันที

๘ พ.ค. ๕๗ มติ ปปช. เอกฉันท์ ๗:๐ มีการทุจริตโครงการรับจำนำข้าว ซึ่งนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง จะถูกดำเนินคดีทางอาญาด้วย

๙ พ.ค. ๕๗ เดินขบวนใหญ่อีกครั้ง มีการปิดล้อมสถานีโทรทัศน์ทุกช่อง ให้เสนอข่าวตามจริง และห้ามมิให้รัฐบาลรักษาการที่ไม่ชอบธรรม ใช้สื่อโทรทัศน์สร้างความแตกแยก และความเข้าใจผิดต่อสาธารณชนทั่วไป

๑๓ พ.ค. ๕๗ วิสาขบูชามหากุศล ทำบุญใหญ่ให้ประเทศ ณ ถนนราชดำเนิน เพื่อประกาศ...สู่ชัยชนะของมวลมหาประชาชน **"ธรรมย่อมชนะอธรรม"**

ทั้งประชาภิวัฒน์ ทั้งตุลาการภิวัฒน์ ได้พยายามทำหน้าที่ อย่างเต็มที่แล้ว แต่รัฐบาลรักษาการ ก็ยังคงเพิกเฉย กลับเดินหน้าตอบโต้ **"มวลมหาประชาชน"** ทุกรูปแบบ ทั้งบนดิน *(ใช้กลไกอำนาจรัฐ)* และใต้ดิน *(ใช้อันธพาล ใช้อาวุธลอบทำร้าย)* สร้างความสูญเสียให้กับชีวิต และทรัพย์สิน ของประชาชนผู้เข้าร่วมการชุมนุมประท้วง

๒๐ พ.ค. ๕๗ ทหารต้อง **"ประกาศกฎอัยการศึก"** ในนาม **"กองอำนวยการรักษาความสงบแห่งชาติ"** *(กสช.)* โดย **พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา** ผบ.ทบ.

๒๑-๒๒ พ.ค. ๕๗ ทหารได้เชิญทุกฝ่ายมาหารือร่วมกัน มีการขอร้องให้รัฐบาลรักษาการลาออก เพื่อหาทางออกให้กับประเทศไทย แต่ผลการเจรจาไม่สามารถหาข้อยุติลงได้...

๒๒ พ.ค. ๕๗ เวลา ๑๖.๓๐ น. โดยการนำของ **พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา** ผู้บัญชาการทหารบก *(ผบ.ทบ.)* ก็จำเป็นต้องประกาศควบคุมอำนาจการปกครองประเทศอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ในนาม **"คณะรักษาความสงบแห่งชาติ"** *(คสช.)*

...ยุติการชุมนุมของทุกฝ่ายลงด้วยประการฉะนี้...

ตลอดระยะเวลา "การชุมนุม" อย่างยืดเยื้อปักหลักพักค้างยาวนานหลายเดือน ก่อให้เกิด **"มวลมหาประชาชน"** ลุกฮือขึ้นชุมนุมประท้วงใหญ่ หลายครั้งหลายหน อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย ก็เพียงเพื่อหวังกระตุ้นเตือนจิตสำนึกของผู้บริหารรัฐ ให้รู้สึกละอาย และเกรงกลัวต่อบาปกรรม ที่กระทำต่อชาติ

แต่ไม่มีสัญญาณแห่งจิตสำนึกตอบรับ...จากรัฐบาลรักษาการ *เป็นเหตุให้จำต้องมีการทำรัฐประหารอีกครั้ง ในหน้าประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศไทย*

ระยะเวลาการชุมนุมครั้งนี้ ตั้งแต่ ๔ ส.ค. ๕๖-๒๒ พ.ค. ๕๗ รวมทั้งสิ้น ๒๙๒ วัน เป็นการชุมนุมประท้วงที่ยืดเยื้อยาวนานทรหดอดทนที่สุด *(ในโลก)*

● ปรากฏการณ์ "การเมืองไทย"

(คำนิยม โดย สมณะโพธิรักษ์ ๑๐ พ.ค. ๕๗ จากหนังสือ อหิงสา ปาฏิหาริย์-สันติ-ปฏิวัติ)

ปรากฏการณ์ทาง "การเมือง" ที่เกิดขึ้นใน "ประเทศไทย" ขณะนี้ เป็น "เหตุการณ์" ที่ปรากฏขึ้นจาก "เหตุ"

คือ *"...**การเมือง** ที่ได้บ่มเพาะกันมา ด้วย **'อำนาจของกิเลส'** จนสุกงอมไปด้วย **'ความเลวร้าย'** แห่งองค์รวมกองกำลัง ๓ พวก"*

พวก ๑ *คือ* ***"ทุนสามานย์"***
พวก ๒ *คือ* ***"พลังความรู้"*** *กับ* ***"พลังความแรง"***
พวก ๓ *คือ* ***"ธรรม"*** *กับ* ***"อธรรม"***

"ทุนสามานย์" ไม่ต้องสาธยายในตอนนี้ เพราะมันบ่มเพาะ **"ความสามานย์"** เป็นกำลังให้แก่ **"การเมือง"** จนทำให้ **"การเมือง"** ตกต่ำเลวร้าย สุดแสนสาหัส ที่มีปรากฏการณ์ **"การเมือง"** และ **"นักการเมือง"** กล้าด้านจนเกินบรรยาย

"พลังความรู้" กับ **"พลังความแรง"** นั้น ก็ได้ใช้ความรู้ความฉลาดกัน ชนิดที่ออกฤทธิ์ออกเดชกันให้เกิดความแรงได้ ทั้งด้านรูป-ด้านนามกันเสื่อมสุดๆ

"ผล" ที่เกิดจากเหตุทุน **"สามานย์"** ผนึกพลังกันกับ **"ความรู้** และ **ความแรง"** เกิดพลัง **"อธรรม"** เป็นผลจนกระทั่งทำ **"คนไทยตื่นรู้"**

และออกมา **"ต่อต้านจัดการ"** กับ **"การเมือง"** ที่เลวร้าย อย่างเป็นปรากฏการณ์ของ **"มวลมหาชน"** ซึ่งมากมายเป็นประวัติการณ์

และที่เยี่ยมยอด ก็คือ *"ร่วมแรงร่วมใจกันออกมาทำหน้าที่ประท้วงได้อย่าง...งดงาม-ดีงาม-วิเศษ-วิสุทธิ์-วิสิฏฐ์ เป็นพลังแห่ง **'ธรรม'** ที่ออกมา **'ปฏิวัติ'** ได้สงบไม่รุนแรง-ไม่มีอาวุธ"* จึงชื่อว่า ***"การปฏิวัติ...โดยประชาชนครั้งแรกในโลก ที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์การเมือง"***

แม้ "การปฏิวัติของประชาชน" ครั้งนี้
จะไม่ประสพผลสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ประชาชนได้ <u>รัฏฐาธิปัตย์</u> มาจัดการ "ปฏิรูปการเมือง" ใหม่ ให้ดีงามตามประสงค์ ก็ตาม

*ปรากฏการณ์ทาง **"การปฏิวัติโดยประชาชน"** ในคราครั้งนี้*
*ก็เป็นการปฏิวัติทาง **"การเมืองโดยประชาชน"***
*ที่ทำได้วิเศษ-วิสุทธิ์-วิสิฏฐ์ **"เป็นปฐมบทการเมืองของโลกแล้ว"***

ขอให้รักษา **"พฤติกรรมทางการเมือง"** เยี่ยงนี้ไว้

แล้วช่วยกัน **"อภิวัฒน์-พัฒนา"** หน้าที่อันสำคัญของความเป็นประชาชน ที่ต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่ง **"ชาติ-ศาสนา-พระมหากษัตริย์"** และ **"การปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข"**

ตาม **"รัฐธรรมนูญ"** นี้ ดังที่ **มาตรา ๗๐** บัญญัติไว้ ให้ยิ่งๆ เถิด

...รักน้ำใจ และคุณธรรม ของประชาชนคนไทยจริงๆ...

ขอให้ศึกษา สำนึก ฝึกฝน ปฏิบัติตน แต่ละคน ให้เจริญสู่ **"อาริยธรรม"** เป็นผลสำเร็จเสร็จสมมโนรมย์ อันประเสริฐเถิดเทอญ

● ผู้แพ้ ! ผู้ชนะ !

เรื่องใหญ่เรื่องยากที่สุด ที่ "ผู้ชนะ" เกือบรอบโลก ทำไม่ได้ ก็คือ การเป็น "ผู้แพ้" ถ้าเขาทำได้ เขาจะเป็น "ผู้ชนะ" รอบโลกที่แท้จริง

"คุณทักษิณ ชินวัตร" พูดว่า *"ผมสะกดคำว่า 'แพ้' ไม่เป็น ในชีวิตนี้"*

ก็ขอบอกคุณว่า *"คุณได้เอาเปรียบสังคมไปมาก แล้วฟูใจว่า **กูคือผู้ชนะ กูต้องเป็นใหญ่** เชิญคุณเอาความคิดนี้ ติดตัวข้ามชาติไปกี่กับกี่กัลป์ ก็เอาไปเถอะ !"* และก็คงจริงว่า *"คุณก็จะเป็นผู้แพ้ไปตลอดกาล เพราะคุณเป็นผู้ชนะรอบโลกไม่ได้"*

สำหรับอาตมาก็จะเอาความคิด *"เป็นผู้แพ้-เป็นผู้เสียสละ-เป็นผู้เสียเปรียบไปตลอดกาล ทำได้ขนาดไหน ก็ทำให้แก่สังคม"* ไม่ใช่ไปเอาเปรียบ ไม่ใช่ไปขูดรีดเอาจากสังคม แต่เราต้องเสียสละเผื่อแผ่ให้สังคม เพื่อแก้ไขช่วยเหลือสังคม...

อาตมาสงสารคุณทักษิณฯ นี่ไม่ได้พูดเล่น !

คำว่า **"สงสาร"** หมายความว่า *"เห็นเขาจะต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร หรือสังสารวัฏอยู่ และเขาจะต้องไปอยู่ในนรกนานนัก"* นี่ไม่ได้พยากรณ์นะ

แต่อาตมาขอยืนยันว่า *"พูดตามหลัก **'ความจริง'** ผู้ที่ร่วมไม้ร่วมมือ กับทุจริตกรรม หรืออกุศลกรรม ก็ย่อมได้ส่วนเป็นอกุศลกรรม หรือทุจริตกรรมนั้นด้วย อันเป็นส่วนแห่งบาป มิใช่บุญเลย เป็นเรื่องธรรมดาเช่นนั้นเอง ตามสัจจะ"*

ฉะนั้น ผู้ใดกระทำ **"อกุศลกรรม"** เป็นหัวหน้า-เป็นต้นทาง...ก็รับเอาไปมาก ผู้ใดรองลงมา ก็เอาไปตามลำดับของ **"สัจธรรม"** ซึ่งมีรายละเอียดมากยิ่งกว่ามหาทศนิยม ที่ไม่สามารถจะไปแยกรายละเอียดของพวกนี้ได้ ก็รับกันไปเต็มๆ ทั้งนั้น

กัมมัสสกตา ***กรรมเป็นของๆ ตน*** *กรรมใดที่ตนทำแล้ว จะหลีกเลี่ยงไม่เอา -ก็ไม่ได้ แบ่งปันให้คนนั้นคนนี้-ก็ไม่ได้* **กัมมทายาท** ***เป็นทายาทกรรมของตน เต็มๆ*** *ไม่มีหก-ตก-หล่น-ระเหย-ระเหิด* ***รับ "มรดกกรรม" ไปเต็มๆ***

พูดจริงๆ กรรมที่เขาทำนี้ หนักหนา ร้ายเลว และยาวนาน น่าสงสารไหม ?

ฉะนั้น **อย่าไปถือโทษ-ถือภัย** เป็นแต่เพียงว่า *"ช่วยกันตั้งใจพยายามที่จะต้านไม่ให้เขาทำบาปต่อ ที่เรามาชุมนุมนี่ เรามาช่วยกันระงับไม่ให้เขาทำบาปต่อ"* ด้วยวิธีการของ **"พระพุทธเจ้า"** คือ **"สันติ-อหิงสา"** เราไม่ได้มาทำร้ายใคร ไม่ได้มาก่อเรื่องเลว เรามาประท้วงความไม่ถูกต้อง ไม่ได้มาหาเรื่องปะทะอะไรกับใคร

ในการทำงานของคนเรานั้น ก็มีจุดมุ่งหมายกันอยู่ ๒ จุดใหญ่ๆ
คือ ๑. เพื่อชัยชนะสุดยอด
๒. เพื่อการก้าวหน้า

สำหรับอาตมานั้น เป็นคนทำงาน เพื่อ "การก้าวหน้า"

การทำงานของอาตมา ไม่เคยตั้งใจว่า ***"จะต้องชนะ"*** ไม่เคยถือการ **"ชนะ"** เป็นหลักใหญ่ **"ชนะ-ก็ดี" "แพ้-ก็ไม่มีปัญหา"** แต่เราต้องมีอัตรา **"ก้าวหน้า"** ในการทำงาน ได้ความรู้มากขึ้น ได้ความสามารถพัฒนาตน และองค์รวมสูงขึ้น

ในชีวิตอาตมา จึงไม่เคยมีคำว่า **"ชนะ"** และไม่เคยหาเหตุผล เพื่อชัยชนะสุดยอดในอะไร เพราะอาตมาเรียนรู้มาจาก **"พระพุทธเจ้า"** ว่า *"ชัยชนะสูงสุดยอด ขึ้นแท่นอย่างยั่งยืนนานถาวร...ไม่มี มีแต่สมบัติผลัดกันชมเท่านั้น แล้วก็แข่งดี-แข่งเด่นกันไป ทุกอย่าง...เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป...ไม่มีอะไรถาวรแน่นอนเลย"*

อาตมาเอาแต่ "**สาระสัจจะ**" ที่ชัดเจน **"ไม่เอาแพ้-ไม่เอาชนะ แพ้ก็แพ้-ชนะก็ชนะ"** ทำตามครรลองคลองธรรมทำอย่างพึ่งเกิด-แก่-เจ็บ-ตายกันอย่างสมบูรณ์แบบ

● ลีลาประยุทธ์ ต้องร่ายทวนธรรมาวุธ

(เก็บความจากการเทศนา ***"วิถีอาริยธรรม"*** *ที่สันติอโศก วันอาทิตย์ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗)*

วันนี้อาตมาขอเทศน์ ให้ทันยุค-ทันกาล-ทันสมัย ที่ประเทศไทยได้ "พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา" เป็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่ *(คนที่ ๒๙)*

"ประยุทธ์" แปลว่า *"รบ, ต่อสู้, สงคราม"*

ทำการ "ประยุทธ์" ก็คือ *"ทำสงคราม, ทำการรบ, ทำการต่อสู้"*

ยุคนี้เป็น**ยุค "ประยุทธ์"** จริงๆ *(ต้องสู้)* อาตมาขอพูดพาดพิงถึงบุคคล ๒ ท่าน คือ **"พระประยุทธ์ ปยุตโต"** *(พระพรหมคุณาภรณ์)* ท่านเกิด พ.ศ. ๒๔๘๑ อ่อนกว่าอาตมา ๔ ปี ท่านก็สู้ชีวิต เป็นนักรบธรรมมาตลอด กำทวนธรรมาวุธ ด้วยลีลาสวย-ดี-สุภาพมาก ต่างกับลีลา **"โพธิรักษ์"** ซึ่งได้ฉายาว่า *"ขวานจักตอก"*

ส่วน **"พลเอกประยุทธ์"** จะใช้ลีลาสุภาพทำงานในยุคนี้ ที่คนหยาบกร้านมาก ก็เท่ากับเอาสำลีไปปราบหนามทุเรียน จึงไม่ใช่ยุค-ไม่ใช่องค์ประกอบ-ไม่ใช่กาล

สังคมยุคนี้ บางทีก็ต้องใช้อำนาจ-ใช้ไม้หน้าสามอยู่เสมอ **"พลเอกประยุทธ์"** ใช้ลีลาท่าที...มีน้ำหนัก-มีอำนาจ-มีความมั่นใจ-มีความตั้งใจ อย่างนี้เหมาะสมแล้ว

คนรู้-ก็รู้-ก็เข้าใจได้ว่า *"นายกหญิง กับนายกชายคนใหม่ คนละคุณภาพ"*

อาตมามั่นใจว่า *"**ประยุทธ์** ทั้งคู่ ใช้ธรรมะกัน และลีลาการร่ายทวนธรรมาวุธก็จะได้ใช้อยู่ตลอดเวลา ซึ่งลีลาก็ต้องคนละลีลาต่างกันแน่นอน"*

เราก็ฝากความหวังไว้กับ "พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา" *(บิ๊กตู่)* **คนนี้ว่า *จะร่ายทวน ซึ่งอยากจะให้มี คำว่า "ธรรมาวุธ"***

ยิ่งเป็น **"นามธรรม"** ของคนที่อยู่ในแดนธรรมะอย่าง **"พระประยุทธ์"** กับ **"พลเอกประยุทธ์"** ต้องต่างกันแน่ ความรู้ทางธรรม **"พลเอกประยุทธ์"** สู้ไม่ได้แน่ และ **"นามธรรม"** ที่เอามาใช้ ก็ต้องหยาบกว่ากันแน่

ก็ขอให้ **"พลเอกประยุทธ์"** ใช้ **"ธรรมะ"** เท่าที่มี ให้มากก็แล้วกัน !!!

แต่ก่อนอาตมาบวชใหม่ๆ เคยนิ่มนวลสุภาพ คนติดเยอะ แต่ไม่ค่อยได้เนื้อ อ่อนแอ ทุกวันนี้อาตมาเห็นชัดแล้วว่า *"ต้องใช้...นัจจะ-คีตะ-วาทิตะ...แบบนี้ ท่าที-ลีลา-สุ้มเสียง-สำเนียง-ภาษา...อย่างนี้ คนเข้าใจ-คนได้รับประโยชน์...จากคำสอน"*

แล้วใครจะตำหนิว่า *"หยาบ ไม่สุภาพ ไม่เรียบร้อย ไม่มีสมณะสารูป"*

โดนตำหนิไม่เป็นไร *อาตมาเข้าใจแล้ว ไม่มีปัญหาอะไรกับคนติดยึด*

อาตมาเอาประโยชน์ *ลีลาเท่สวยสุภาพ แต่ไม่ได้ประโยชน์ ไม่เอาแล้ว*

เลิกเท่ เอาประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติดีกว่า อาตมาจึงตัดสินใจทำอย่างนี้

เมื่อเราได้นายกรัฐมนตรีคนใหม่ ที่มีบุคลิกท่าทีจริตอย่างนี้ ก็ต้องมองให้ถูก กับเวลา-กาล-เทศะ-ฐานะให้ชัดเจน ยังไม่เคยมีนายกคนไหน ที่ประพฤติเอาจริงเอาจังไม่รอช้าอย่างนี้นะ คุณว่า *"ขณะนี้ควรจะต้องปฏิรูปการเมือง ทำงานกับสังคม ...ช้าหรือเร็ว ? ควรทำเร็วใช่ไหม ?"* **ลักษณะทำเร็วนี่ ถูกต้องกว่าลักษณะทำช้า ก็**

ทำถูกสัจจะแล้ว อาตมาว่า ***"ช้าไปด้วยซ้ำ"*** เพราะความรีบด่วนของสังคมที่บรรลัยจักรขนาดนี้ ต้องรีบทำ !! ลักษณะของพฤติกรรมที่รีบทำ ก็ต้องมีความหยาบกว่า

อาตมากำลังอธิบายว่า *"นายกคนนี้ กำลังมุ่งมาดปรารถนา" (มีมโนสัญเจตนา)*

ซึ่งอาตมาฟัง...*โวหาร-คารม-ภาษา-น้ำเสียง-ลีลา ที่มี**"วิญญาณ"** ประกอบด้วย* พอสิริรวมได้ว่า *"เป็นความจริงใจ อย่างมุ่งมั่นของ**'พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา'** ที่จะพยายามพลิกฟื้นประเทศไทยขึ้นไปให้ดี"* ก็ขอให้สัญญาณแก่คนไทยในประเทศว่า *"นี้...เป็นนิมิตดี-เป็นสัญญาณดี...ที่เกิดขึ้น ที่มีผู้ตั้งใจจะปฏิรูปบูรณะประเทศ"*

อาตมากำลังเชียร์นะ *ให้ **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา"** ทำให้เต็มที่*

อาตมาหวังในใจว่า ***"พลเอกประยุทธ์ฯ จะเป็นคนใช้ ธรรมาวุธ"***

คนที่ใช้ **"ธรรมาวุธ"** เป็น จะต้องเข้าใจคำว่า **"องค์ประชุม"** ซึ่งเป็นองค์รวมของทุกอย่างรวมทั้งหมดเลย ของมหาจักรวาล ของประเทศ ของมวลมนุษยชาติ

ต้องรู้ในความมีองค์รวมนี้...อย่างไร ? ทุกอย่างเป็นเหตุ-เป็นปัจจัย ...ร่วมกันทั้งสิ้น แล้วต้องนำเอามา...บวก-ลบ-คูณ-หาร...ทำงานให้แก่สังคม ให้ได้สัดส่วนที่พอเหมาะพอสม จะได้ประโยชน์สูงสุด

อาตมาหวัง "ประยุทธ์ คนที่ ๒" อย่างมาก น่าจะดี กาลยุคนี้-วาระนี้ ใช่แล้ว

จึงอยากบอกทุกคนว่า *"เรื่องข้อด้อยต่างๆ เก็บไว้ก่อน"*

พวกเราอย่าเพิ่งไป...เพ่งโทษ-ตำหนิ-ติเตียน...เกินไปนัก !!!

ยุคนี้ความบกพร่องของสิ่งที่บกพร่องในมนุษยชาติ พร่อง "ธรรมะ" ยิ่งกว่าพร่องความรู้-ความสามารถ-วัตถุ โลกนี้ขาดแคลน "ธรรมะ" มากที่สุด

ถ้า **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา" เอา "ธรรมะ" เป็นแกนแก่น** และเอาความรู้ความสามารถที่จะใช้กับโลกีย์ ทั้งพฤติกรรมลีลาท่าทาง มีการประมาณทุกอย่างตามหลัก **"สัปปุริสธรรม ๗"** เมื่อได้สัดส่วนแล้ว ก็จัดสรรให้ดี เท่าที่มีปัญญาเอามาใช้ให้พอเหมาะพอดี ถ้าทำได้ดี สมสัดส่วนองค์ประกอบ ที่พอเหมาะพอสมพอดี จะเป็นประโยชน์สูงสุด ประเทศชาติบ้านเมือง จะเจริญแน่นอน !!!

แล้ว **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา"** จะได้เป็นนายกไปอีก จนต้องขอร้องว่า *"ขอพักเถอะ !"* แล้วจะมีคนยกให้ว่า *"อย่าพักๆ ทำต่อๆ !"* คนจะตีกลองเชียร์ไปตลอด เหมือน **"พระพุทธเจ้า"** รีบปรินิพพานทำไม *(แต่งานเลี้ยงก็ย่อมมีวันเลิกรา)*

เพราะเราต้องการ **"ความจริง"** ของ **"คนดีจริง"** ที่จะ **"ทำจริง"**

ก็อย่าเพิ่งไปว่า *"ต่อไปจะหลงอำนาจเป็น ฮิตเลอร์, มุสโสลินี, มาร์กอส ฯลฯ"*

อย่างที่อาตมาว่า *"อาจจะอยู่ในอำนาจนาน แล้วเราก็ยินดีให้นานด้วย* ***ถ้าทำงานได้ดี-อยู่นานเลย...ทำไปเถิด !*** *เป็นความเห็นอาตมาที่แสดงออกวันนี้"*

จะเป็นคนอื่นๆ อีกก็ตาม ที่จะเข้าไปรับตำแหน่งหน้าที่บริหารสังคมบ้านเมือง ตรงๆ ก็คือ ***"งานรับใช้สังคม"*** โปรดทำความเข้าใจในเรื่องนี้ให้ดี ตั้งใจทำให้ดีๆ เถิด เข้าใจ **"ธรรมะ"** ให้ได้ ถ้าคุณ **"ทำดี-ทำไม่ดี"** กรรมเป็นของใคร ? ก็ของคุณ

ทำดี-ทำชั่ว...เป็นทรัพย์ ไม่ว่าจะทำในที่ลับ-ที่แจ้ง ก็เป็นทรัพย์ของคุณรับไปเต็มๆ เพราะคุณเป็นคนทำ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ถ้าเชื่อก็จะเป็นผลดีของมนุษยชาติไป ถ้าไม่เชื่อก็จะเป็นผลกระทบถึงคนอื่นๆ ทุกข์ร้อนเป็นภัย...

เป็นเรื่องทันสมัยสมกับยุค ที่ขอฝากลมฟ้าไปว่า *"อย่าไปหลงในสิ่งที่เป็นโลกีย์ อย่ายึดในอำนาจบาตรใหญ่เลย"* ทำให้ดีๆ เป็นโอกาสอันดีแล้ว ที่จะได้ทำในสิ่งประเสริฐต่อตนเอง และผู้อื่นร่วมกัน จงใช้ "ธรรมาวุธ" เถิด !!!

ความรู้ส่วนอื่นๆ ที่พวกคุณเชี่ยวชาญกันอยู่ ก็ทำได้เลย เป็นทหารมีอำนาจตามตำแหน่งหน้าที่ คนก็เกรงอยู่แล้ว ทำไปเถิด แม้ **"พลเอกประยุทธ์"** จะควบ ๓ ตำแหน่ง *๑.นายกฯ ๒.ประธาน คสช. ๓.รมต.กลาโหม* ก็ขอให้ทำ...ให้ดีๆ

ขอให้คุณจริงใจ และเข้าใจ "ธรรมะ" ให้ถูกต้อง แล้วเอาไปใช้ให้เกิดผลดีที่สุด ก็จะเป็นคุณต่อตน และสังคมมนุษยชาติ จะเป็นตัวอย่างอันดีของโลก

แต่ถ้า "ผู้มีอำนาจ" ไปทำผิดพลาดเข้า ไปเหลิงในอำนาจ ไปเห็นแก่ตัว ไปหลง "โลกธรรม ๘" ไม่ใช้ "ธรรมะ" ไม่ใช้ "โอกาส" ไม่ใช้ "สิ่งที่เป็นประโยชน์" ไปเป็นเหตุ-เป็นปัจจัย ในการทำหน้าที่การงานของตนเองให้ดีที่สุด

คือ "ไม่ได้เป็นไปดังที่อาตมาหวัง" ก็จะกลายเป็นเรื่อง "อบาย" *(เสื่อมต่ำ)*

และนี่แหละ **"อบาย"** ระดับขั้น **"อบายมุข"** คือ *หัวหน้าใหญ่ของความเสื่อมต่ำเลวร้ายที่ร้ายแรงที่สุด* ทุกประเทศถ้ามีคนชนิดนี้ นี่คือ **"ผีร้ายของประเทศ"** เป็นเรื่องที่เลวร้ายใหญ่มาก เลวยิ่งกว่านักเลงอันธพาลประจำถิ่น ซึ่งเป็นโจรชั้นต่ำ

ผู้นำเลว-ผู้บริหารเลว ก็เป็นจอมโจรบัณฑิต-เป็นจอมโจรชั้นสูง จะเลวทรามซับซ้อนซ่อนร้ายยิ่งกว่ามาก มีผลกระทบเลวร้ายต่อมนุษยชาติ ต่อคนส่วนใหญ่เดือดร้อนไปทั่วโลก ทำที่เมืองไทย คนไทยก็รับผลวิบากไป ก็ไม่ดี ก็ขอพูดไว้

นี่คือ ความเป็น **"อบายมุข"** ที่คนไม่ค่อยรู้เรื่อง ที่อยากให้เข้าใจกันไว้ด้วย

ยิ่งไม่มองว่า นี่คือ **"อบายมุข"** ก็เข้าใจความเสื่อมต่ำเลวร้ายของมนุษย์ไม่ได้

มนุษย์เสื่อมต่ำด้วยความซับซ้อน ที่หลงลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข แล้วก็รวม กันเป็นอำนาจใหญ่เผด็จการ ที่เลวร้ายในโลก ไม่ว่าใครทั้งนั้น ซับซ้อนอย่างนี้ทั้งนั้น

ในโลกนี้ ซับซ้อนซ่อนร้ายอย่างนี้จริงๆ คนทั้งโลกเป็นแบบนี้ทั้งนั้น เพราะอวิชชา-โง่ หลงโลกธรรม-แล้วก็ใคร่อยาก-แล้วก็ทำชั่ว ก็แค่นี้เท่านั้นที่เป็นอำนาจใหญ่

ขอให้ทุกคนตรวจสอบพฤติกรรมของตัวเองดีๆ เคยเป็นอย่างนี้บ้างไหม ?

ทุกคน...เคยเป็น-เคยทำ มากน้อยแล้วแต่ ซ่อนร้ายลึกไว้ในใจมากกว่าที่แสดงดีโชว์ออกมาภายนอก **"ความฉลาด"** ที่มีกิเลส-เต็มไปด้วยอวิชชา จะล่อลวงคนเป็นธรรมดา *(ทำดีโชว์ ๑ ร้ายซ่อนไว้ ๑๐)* ยิ่งลวงได้แนบเนียน ก็ยิ่งเก่งฉิบหายเลย

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ที่อาตมาอธิบายนี่ เป็นความรู้ของ "ศาสนาพุทธ" และกำลังอธิบายถึง **"อบายภูมิ-อบายมุข"** เพื่อให้เข้าใจความเป็น **"อบาย"** ถ้าเข้าใจแล้ว ทุกคนก็จะได้ระมัดระวัง มิให้เกิด **"อบาย"** ขึ้นไง ดีไหมล่ะ !

● รัฐบุรุษเอกของโลก

ตั้งแต่วันปฏิวัติ ๒๒ พ.ค. ๕๗ จนถึงวันนี้ *(อา. ๒๔ สค. ๕๗)* **อาตมาก็เห็น** ว่า *"ราบรื่นเหมือนฝั่งทะเลดีมาก ก็ขอภาวนาให้ราบรื่นไปตลอดกาลนานเทอญ"*

อาตมาในฐานะผู้ศึกษา **"โลกุตรธรรมของพุทธ"** อาตมาไม่ใช่หมอดู อาตมาพูดแต่ความจริง แล้วธรรมะนี้ ก็มีเหตุปัจจัยซับซ้อน หลายคนมองว่า *"เพราะเกิดการประท้วงของประชาชนก่อน แล้วประชาชนก็ทำเต็มที่แล้ว ทำจนสุกงอมแล้ว"*

"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา" ก็มารับช่วงต่อ เป็นวิ่งผลัดต่อ ที่ง่ายดาย-สะดวก-กลมกลืน-เรียบร้อย-ราบรื่น-สวยสด-งดงาม และทำได้พอเหมาะในลีลาที่ทำ เป็นประเทศที่มี **"การปฏิวัติ"** ได้นิ่มนวล-สวยงาม-เท่ที่สุด เท่าที่เคยมีมาในโลก

ทันทีที่ **ประกาศปฏิวัติ** คนก็ยอมรับ !!! *มีแต่คนโง่ๆ คนเสียผลประโยชน์เท่านั้น ที่ท้วงทันที เช่น อเมริกา-ท้วงทันที* ...พวกไม่โง่-ก็จะคอยดูไป...

แม้ที่สุด "การชุมนุมประท้วง" นาน ๙ เดือน มีที่ไหนในโลกชุมนุมได้นาน อย่างนี้ แล้วชุมนุมกันอย่างสวยงาม-จริงใจ ไม่ได้ไปทำร้ายรุนแรง เพราะอาตมาร่วมด้วย ก็ขอพูดเอาดีเข้าตัว มีแต่คนอื่นทำร้ายรุนแรงกับเรา เราก็ต้องเป็นฝ่ายสูญเสีย-เจ็บ-ตาย-พังพินาศ ก็มีป้องกันตัวกันบ้าง จะไม่ให้ป้องกันตัวเลยได้ไง

เช่น ***วันอังคารที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗*** *กำลังตำรวจหลายหมื่นนาย*

พรักพร้อม ตั้งใจจะเข้าไปจัดการสลายผู้ชุมนุม ที่บริเวณผ่านฟ้าลีลาศ ตำรวจทำก็ทำได้ ก็พวกเรามือเปล่ากันทั้งนั้น อาจจะมีใครที่เราไม่รู้ซุกซ่อนปืนไว้ป้องกันตัว แต่จะไปสู้ปืนตำรวจที่ขนกันมาหลายคันรถได้หรือ ?

ด้วย **"คุณธรรม" ของตำรวจเอง** เขาก็ทนไม่ได้กับภาวะที่สัมผัสแล้ว เขาต้องถอย **จิตใจไม่กล้าทำ !** ทั้งๆ ที่ ตั้งใจว่า *"ต้องปราบให้เรียบ"* เชื่อว่า *"ตำรวจไม่ได้ตั้งใจจะมาถอย ตั้งใจจะมาลุย"* ถอยไปแล้วโดนนายด่าหรือไม่ ไม่รู้ ! แต่ก็ต้องถอย

เมื่อตำรวจพ่ายแพ้ไปแล้วตั้งแต่ตอนนั้น ก็เบาแล้ว หนักไม่ได้แล้ว คลี่คลายมาถึงขั้น **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา" ปฏิวัติได้อย่าง "บริดวก" สำเร็จผล** ซึ่งครบความกว่าคำว่า **"สะดวก"** อันเป็นเหตุปัจจัยต่างคนต่างช่วยกันทั้งสิ้น

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เป็นเรื่องเหตุการณ์จริง ที่เกิดจากองค์ประกอบที่เหมาะสมลงตัว ทั้งรูปธรรม และนามธรรม

ถ้า "พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา" นำพาประเทศไป แล้วใช้ "ธรรมะ" เป็น แกนแก่น ทำอย่างที่อาตมาว่านี้ อาตมาบอกได้เลยว่า ***"ประเทศไทย" จะเป็นประเทศที่ "ปฏิวัติก็สวยสุด-ปฏิรูปก็งามสุด-ปาฏิหาริย์ก็จะเกิดขึ้นในเมืองไทย"***

จะเป็นที่กล่าวขานไปทั่วโลกว่า *"ประเทศไทยนี้ ได้เปลี่ยนแปลงสังคมประเทศชาติ ด้วยวิธีการเอา **'ธรรมะ'** เป็นหลัก"* พูดจริงๆ ไม่ใช่โมเมนะ !

"ประเทศไทย" จะเป็นตัวอย่าง **"การเมือง"** แบบไทยๆ **"ประชาธิปไตย"** ก็แบบไทยๆ สัดส่วนองค์ประกอบทุกอย่างต่างกันหมด ไม่เหมือนประเทศไหนจริงๆ และจะเป็น **"แบบอย่าง"** ให้แก่ชาวโลกได้อย่างแท้จริง

อาตมาไม่รู้ว่า *"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา จะเกิดจิตนึกสะดุดตัวเองบ้างหรือไม่ว่า...เฮ้ยทำไมง่ายดายอย่างนี้วะ !"* มีอะไรขัดบ้าง แต่ก็ไม่ยาก เป็นทหารจะรู้ดีว่า *"อะไรยาก-ไม่ยาก"* ยิ่งทหารที่ออกรบก็ยิ่งจะรู้ดี เหตุปัจจัยของศัตรูมันเอาตาย-สู้ยิบตา นี่ก็เหมือนกัน ใครจะว่า...*วางแผนก็ได้ ! ไม่วางแผนก็ได้ !*

อาตมาว่า ลึกๆ น่ะ ที่จะไขความ ตรงนี้สำคัญนะ ฟังดีๆ !

พลเอกประยุทธ์...จะปฏิวัติ *ก็แค่เรียกมาทั้งหมด แล้วก็..."ผมขอคุมอำนาจ"* ง่ายดายเบ็ดเสร็จทันที *ดำเนินการอะไรต่อๆ ไป ก็สะดวกทุกอย่าง* ถึงวันนี้จะเห็นว่า *"สะดวกดายสบายดี" คนคัดค้านต่อสู้-ก็แรงน้อยถอยไป*

สิ่งเหล่านี้ เป็น **"อจินไตย"** ที่เกิดองค์ประกอบจากเหตุปัจจัย ที่หมักหมม-สะสม-กอบก่อ...มีทั้งสิ่งที่ทำเน่า-ทั้งสิ่งที่ทำดี และนี่ก็คือ ***"ผลที่เมืองไทยคนไทยมิได้หยุดทำดี"*** เหตุปัจจัยเกิดตลอดเวลาทุกเศษเสี้ยวของวินาที

เป็นพลังที่คนมองไม่ออก เป็นพลังงานศักย์ที่อ่านไม่ได้ง่ายๆ ลึกซึ้งซับซ้อน เกิดอยู่เหมือนยีสต์แตกตัวทำงานขยายผลตลอดเวลา เราไม่เห็นตัวมันหรอก

แต่ก่อนนี้ มีแต่ **"ความชั่ว"** ผงาด-ข่มทับ-กดขี่ **"ความดี"**

มาถึงวาระนี้อาตมามองว่า *"ความดีกำลังแรง-จะขยายออกผล ส่วนความชั่วที่ทำมามากๆๆ ก็พยายามสู้ๆๆ แต่ในที่สุดความชั่วกำลังลดแรงลง"*

สรุปแล้ว "เมืองไทยไม่สิ้นไร้ไม้ตอก" เรื่องจริงนะ ! ถ้าคนไทยไม่ขยายผล ช่วยกัน **"ทำดี"** อยู่นะ ! ไอ้ชั่ว-ชนะแล้ว ! ทุกอย่างเกิดจากพฤติกรรมมนุษย์จริงๆ

ถ้าไม่มีมนุษย์คนไทย **"ทำดี"** มาถึงวันนี้นะ ! ไม่เกิดเหตุการณ์นี้หรอก

ในยุคกาลนี้ของประเทศไทย **อาตมาขอเตือนสติว่า** *"พวกเราอย่างเพิ่งไปตั้งข้อสังเกต...ที่เลวร้ายเสียประโยชน์มากมายนัก ตั้งใจดีๆ แล้วตั้งรับ อย่าเพิ่งไป*

รับโปรดเกล้าฯ...พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เปิดกรวยและถวายบังคมต่อหน้าพระบรมสาทิสลักษณ์ ในพิธีรับสนองพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี คนที่ ๒๙ ของประเทศไทย ที่กองบัญชาการกองทัพบก ก่อนสัญญาจะทำงานเพื่อชาติอย่างซื่อสัตย์สุจริต *(จ. ๒๕ ส.ค. ๕๗)*

เพ่งโทษ ขอให้คณะของท่านประยุทธ์ ทำงานให้เต็มที่เถิด"

เมืองไทย จะตั้งใครขึ้นมาทำหน้าที่ทำงานของประเทศทั้งประเทศ ก็มีเขตขีดจำกัด ต้องมีบ้างที่จะให้ถูกใจคนทั้งหมดไม่ได้

อาตมาก็นึกเอง และมั่นใจว่า *"ไม่ผิด"* ผู้ที่ทำงานในระดับหัวขณะนี้ มีระดับหัวกะทิ-ที่ถูกขจัดออกไปแล้ว หัวกะทิหน้าใหม่ๆ แปลกๆ กำลังขึ้นมา หน้าเก่าก็มีเมื่อผสมส่วนแล้วจัดการกัน ก็ให้เขาผสมส่วนกันเถอะ ส่วนผสมดีมากกว่าแย่แน่นอน

ไม่เหมือนก่อนๆ นี้ *หาดีไม่ได้เลย...มีแต่เสือ-สิงห์-กระทิง-แรด-วรนุช...ฯ*

อาตมาเชื่อว่า *"ประชาชนไทย เข้าใจประชาธิปไตย แม้จะเรียกว่า...แบบไทยๆ ก็ตาม จึงได้ออกมาประท้วงกันเป็นหลายล้าน แล้วก็อยู่ชุมนุมกันยาวนานหลายเดือน ถ้าไม่เข้าใจทำไม่ได้หรอก และคนไทยอีกนั่นแหละ ก็ยังมีจิตใจดีงาม"*

จึงอยากจะบอกประชาชนคนไทยว่า *"จะคอยจับผิดอยู่บ้าง ก็ทำเถิด ส่วนที่บกพร่อง-ผิดพลาด...ก็จับไป-ดูแลกันไป แล้วก็ให้สัญญาณกัน"*

คราวนี้ตั้งใจดูไปเถิด ! **"ถ้าคุณทำไม่ดี"** อาตมาเชื่อว่า ***"ประชาชนพอรู้นะ"*** ไม่ได้อยากพูดหรอก ทหารขู่ไม่ได้ แต่จำเป็นต้องพูดความจริง***..."เขาเอาคุณแน่"***

เหตุการณ์บ้านเมืองกำลังอยู่ในช่วงที่ดีมาก เกิดอะไรดีๆ ขึ้นมามาก

ถ้า **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา"** ทำอย่างดี ทำอย่างที่อาตมาหวัง ไม่ใช่พยากรณ์ ขอยืนยันว่า *"เป็นความจริง เหนือชั้นกว่าพยากรณ์"* **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา"** จะได้เป็น **"รัฐบุรุษของโลก"** จริงๆ !?!

แล้วก็จะมีสูตรการเมืองใหม่ของโลก อย่าง **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา"** จะทำอย่างไรก็แล้วแต่ สูตรที่กำลังพยายามทำนี่ ทำให้พอเหมาะพอดีนะ !

ก็มิบังอาจจะไปแนะนำ ท่านผู้รู้ ที่รู้สูตรการบริหารปกครอง ช่วยกันทำเถิด คราวนี้เป็นโอกาสอันดีมาก เหมาะที่สุด...ที่จะได้ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์

เพียงแต่ว่า *"จะทำกันอย่างไร ?"* อาตมาก็ได้บอกถึงหลักการ-สัจธรรม...ไปแล้วว่า *ขณะนี้ตามหลักเศรษฐศาสตร์ อุปสงค์ของโลก คือ* ***"ธรรมะ"***

ขอยืนยันว่า *"พูดไม่ผิด"* โลกต้องการ **"คุณธรรม"** ของมนุษยโลก ทุกประเทศ-ทุกหย่อมหญ้า ต้องการ **"ธรรมะ"** ถ้าเอา **"ธรรมะ"** มาแก้ปัญหาสังคมประเทศชาติ-มวลมนุษย์...จะแก้ได้ ซึ่งสำคัญเหมาะกับยุคสมัยมากเลย

อาตมาช่วยตีกลองเชียร์ แล้วก็ช่วยเก็บกวาดให้ด้วย อยู่ตีนภูโดยปณิธานอาตมาตั้งใจทำงานจริงๆ *(ปณิธานโพธิสัตว์เข้าใจไม่ได้ง่ายๆ)*

และขอยืนยันว่า ***"อาตมาไม่หยุด-จนกว่าจะตาย แล้วตั้งใจจะอยู่ ๑๕๑ ปี"*** สังเกตไหมว่า *"อาตมากำลังเปลี่ยน...หนุ่มขึ้น" (น้ำหนักลงไป ๕๑ กก. กำลังขึ้น ๕๔ กก.)*

ถ้า **"พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา"** ฟังอาตมาพูดนี้ เข้าใจได้ แล้วทำได้ดี ทำเถิด...**จะเป็น "รัฐบุรุษของโลก" !** ไม่ใช่ของประเทศไทยเท่านั้น ขอยืนยัน !

● ยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลง

โลกถึงวาระถึงยุค "จะต้องมีอะไรเปลี่ยนแปลง" บอกได้เท่านี้ !!!

ในยุคกาลนี้ ขอไขความว่า *"สังคมส่วนใหญ่นั้น ยังจะทำลายสังคมต่อไปอีก สุดท้ายสิ่งใหญ่-สิ่งกว้างจะหมดฤทธิ์ เพราะฟาม-หลวม-ทะเลาะ-ทำลายกันเอง"*

นัยสำคัญ คือ *"ยุคสมัยต่อไปนี้ สิ่งเล็ก-สิ่งน้อย ที่เล็กลึกแน่นจริงขั้นอมตะ (คือ มีทั้งตาย และไม่ตาย) จะเป็นตัวนำสังคม โลกส่วนน้อยจะเป็นตัวพัฒนารังสรรค์*

สังคมต่อไป" ส่วนน้อยนี่แหละ จะรวมตัวกันไปเรื่อยๆ เพื่อแก้ไขส่วนใหญ่ จะเข้าไปเป็นตัวเปลี่ยนแปลง กระทั่งถ่วงดุลกันสมดุลจนอยู่ได้ตลอด นี่คือ *"คำพูดของโพธิรักษ์"* ทำความเข้าใจนี้ไว้ แล้วมีปฏิภาณสังเกตสิ่งนี้ไว้เรื่อยๆ จะเป็นไปอย่างนี้แล้วดำเนินไปเถิด *(มักน้อย-สันโดษ-ซื่อสัตย์-ขยัน-ประหยัด-เสียสละ-อดทน-บริสุทธิ์-สะอาด)*

เช่น *ใครจะคิดว่า โอบาม่าผิวดำเป็นมุสลิม จะได้เป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา นี้เป็นอจินไตย ที่อาตมาอธิบายไม่ได้ แต่รู้นัยๆ สำคัญของมันว่า...เป็นยุคที่อย่าไปดูถูกสิ่งที่คุณนึกว่า...เป็นไปไม่ได้-ไม่มีทาง-ไม่เข้าท่า-ไม่มีน้ำยา* เป็นต้น

"ความรู้" ทุกวันนี้ ด้านวัตถุ-เทคโนโลยี-ฝีมือ ก็เก่งมาก เป็นปาฏิหาริย์ฤทธิ์ หูทิพย์-ตาทิพย์-เหาะเหิน-เดินน้ำ-ดำดิน อิทธิปาฏิหาริย์ทุกอย่าง เป็นวิทยาศาสตร์ทำได้ครบหมดสมบูรณ์แบบ มีแต่จะดีขึ้น-เก่งขึ้นกว่านี้ **ก็ใช้ให้เป็นประโยชน์สิ ! อย่าเอาไปใช้ทำเลวทำร้ายก็แล้วกัน มันเป็นดาบ ๒ คม !**

เหลือแต่ **"ความรู้"** ด้าน **"ธรรมะ"** อย่างเดียว ที่ยังไม่เก่งเท่าวัตถุ จึงเป็นอุปสงค์-ดีมานด์สูงสุด ที่เราจะต้องอุปทาน-ซัพพลาย ศาสนาใหญ่ๆ ในประเทศ ก็มี...**พุทธ-คริสต์-อิสลาม** ในเรื่องที่จริงจังเข้มงวดต่อศาสนา ทั้งพฤติกรรม และความเป็นจริงที่เกิดอยู่-ดำเนินอยู่นะ **พุทธ**-สู้คริสต์ก็ไม่ได้ **คริสต์**-ก็สู้อิสลามไม่ได้

*ศาสนาที่มากที่สุดในโลกขณะนี้ คือ **"ศาสนาคริสต์"** ก็มากขึ้นอย่างหลวมๆ*
*แต่ศาสนาที่มากขึ้นอย่างแน่นๆ คือ **"ศาสนาอิสลาม"***
*และสงครามในสังคมโลกขณะนี้ คือ สงครามระหว่าง **คริสต์** กับ **อิสลาม***

"ศาสนาพุทธ" เข้าใจศาสนาอื่นๆ เข้าใจได้ทั้ง **"เทวนิยม"** และ **"อเทวนิยม"**
"ศาสนาพุทธ" จึงไม่มีปัญหากับศาสนาใดๆ ทั้ง **"คริสต์-อิสลาม-ฮินดู"**

อาตมาขอเตือนไว้ก่อนล่วงหน้าว่า *"การเปิดเขตสัมพันธ์กันต่างๆ นานา เป็นกลุ่มอาเซี่ยน-ก็ไม่มีปัญหา ขอให้แต่ละประเทศในเอเชียคำนึงถึง **'ธรรมะ'** ให้มาก"*

อาตมาทำงาน ก็ทำแค่ประสาอาตมา แล้วดูที่นี่ มีอัตราการก้าวหน้าไหม ?
มีอัตราการก้าวหน้าอยู่ *อาตมาก็มีเรี่ยวแรง มีจิตใจ-ตั้งใจ*
แม้จะไม่ได้ผลตามคาด *ก็ไม่ท้อง่ายๆ เพราะอาตมาสั่งสม **"เลือดขันติ"** ต่อสู้พากเพียรทำงานมานานมากมายหลายชาติแล้ว*

อาตมาเห็นชัดแล้วว่า *"การทำงานเพื่อมนุษยชาตินี้ เป็นสิ่งที่ดีที่สุดจริงๆ"*

คุณเชื่อไหมว่า *"เราไม่ทำงานเพื่อตัวเอง ทำงานเพื่อผู้อื่น เจ็บป่วย-ก็ช่างมัน จะมีกินมีอยู่หรือไม่-ก็ช่างมัน มีชีวิตทิ้งให้คนอื่นเลี้ยงไว้ เราอยู่ได้ในสังคม"*

ตราบใดที่เราทำงานเพื่อสังคม เป็นประโยชน์คุณค่าต่อโลก-ต่อสังคม

มนุษย์ไม่โง่ที่จะรู้ ไม่ต้องห่วงเลย เขาจะเกื้อกูล ขาดแคลน-เขาจะอุดหนุน เจ็บป่วย-เขาจะดูแล แม้จะตาย-เขาก็ยังไม่อยากให้ตาย ขอให้อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร

มนุษย์พึ่งพาอาศัยสังคมได้จริงๆ ขอให้ทำเพื่อมนุษยชาติอย่างจริงใจเถิด !!

● ขอแสดงออกจากใจจริง

*(เก็บความจากการแสดงธรรม และจากหนังสือ **"ธรรมที่เป็นพุทธ"** หน้า ๘๖-๘๙)*

"ศาสนาพุทธ" ทุกวันนี้ น่าสงสารมาก !!!

อาตมาเห็นความอุตสาหะของภิกษุสมณะทั้งหลายมากมาย ที่พยายามทำงาน รักษาศาสนา เพื่อสืบสานศาสนาไว้ด้วยความจริงใจ อย่างเหน็ดเหนื่อยหนักหนา

ซึ่งอาตมาก็เห็นใจ ที่ท่านก็ต้องทำไปตามที่ท่านรู้ท่านมั่นใจว่า *"นี่จริง นี่ถูก นี่ดี"* เป็นความบริสุทธิ์ใจของท่านจริงๆ อาตมาเชื่อ !

แต่นั่นแหละ "ความรู้...ในธรรมที่เป็นพุทธ" มันลดลงมาเหลือแค่เท่าที่เป็นอยู่จริงนี้ ทุกวันนี้อย่างดีก็ได้ประโยชน์แค่ "กัลยาณธรรม"

หมายความว่า ***"เป็นธรรมแค่...โลกียธรรม ที่ไม่ถึงขั้น...โลกุตรธรรม"***

คือ ***"ไม่เป็น 'อาริยธรรม' กันเลย"***

*ซ้ำมิหนำ **เป็น "เทวนิยม" กันหนัก** ออกนอกลู่นอกทางไปเป็นเดียรถีย์ เดรัจฉานวิชา กันเต็มวงการศาสนา ท่านผู้รู้จริงก็จะเห็นจริงได้ ตามที่อาตมายืนยันนี้*

อาตมา จึงสงสาร **"ศาสนา"** มากยิ่งจริงๆ !!!

ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับอาตมา ย่อมมีแน่นอน ก็ต้องขออภัยอย่างมากๆ ที่ตำหนิ หรือพูดเชิงข่ม แต่ขอพูด **"ความจริง"** เถิด

อาตมาขอรับผิดตรงนี้ *(ที่ตำหนิ หรือพูดข่ม)* แต่ก็ต้องพูด

อาตมาอนุโมทนาสาธุ ด้วยใจจริงนะ กับท่านผู้พากเพียร ตั้งใจ **"ปฏิบัติตน"** เท่าที่ตนมี **"ความรู้"** และได้พากเพียรพยายาม **"สืบสานศาสนา"** ด้วยความเสียสละ อย่างต่อเนื่องมาได้ถึงทุกวันนี้

แม้จะยังเหลือแต่ชื่อว่า **"พุทธ"** ก็ต้องขอบคุณ เหมือนอย่าง **"กลองอานกะ"** ตามที่ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสไว้ ก็ต้องเป็นจริงตาม **"สัจจะ"** นั้น

ขอขอบคุณอย่างยิ่งด้วยใจจริง จริงๆ อีกครั้ง
สำหรับท่าน**ผู้ประพฤติจริง ที่ต้องอนุโมทนาสาธุ** ตามที่ได้กล่าวมานั้น
ท่านที่ทำอย่างใด ที่เข้าข่าย **"บุญ"** ก็ต้องได้ **"บุญ"**

*(**"บุญ"** คือ **"การชำระกิเลสออกไปให้หมด จนหมดตัวหมดตน"** **"กรรมกิริยาใดๆ"** ไม่เป็นไปเพื่อ **"การชำระกิเลส"** ไม่เรียกว่า **"บุญ"** **"ชาวพุทธ"** ส่วนใหญ่ เข้าใจ **"บุญ"** ไม่ถูกต้อง !! หลงผิดเข้าใจว่า **"ได้บุญ"** คือ "การได้สิ่งใด หรือภาวะใดมาเป็นของตน" จึงมีการปรุงแต่งกิจกรรมหลอกกันในรูปแบบต่างๆ ให้หลงใหลเชื่อถือว่า นี้คือ **"บุญ"** แล้วก็ค้าขาย **"บุญ"** กันใหญ่โต อันคือ **"บาป"** แท้ๆ ตามที่เห็นๆ อยู่)*

ส่วนผู้ที่ "บวช" เข้ามาหากิน มาสร้าง...*ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข* ตามประสา "โลกีย์" นั้น อาตมาไม่อนุโมทนานะ ไม่สาธุจริงๆ

ท่านที่ทำอย่างใด เข้าข่าย **"บาป"** ท่านก็ต้องได้ **"บาป"**
ทุกอย่างที่ท่านทำ ก็เป็นไปตาม **"สัจจะ"** ทั้งนั้น ไม่มีใครหนี **"สัจจะ"** ได้ ยิ่งผู้ใดทำ **"บาป"** อย่างยิ่ง ทั้งเหน็ดเหนื่อยหนักหนาอีกด้วย ระวังเถอะ ! ซวยนะ !

"กรรม" เป็นอันทำ ! ทำแล้วเลี่ยง หรือโกหกซ้ำอีก ก็ยิ่งซวยหนักเข้าไปอีก
เพราะยิ่ง **"บาปซ้ำ-บาปซ้อน"** ให้ยิ่งทวีย้ำ ตามจริงนั้นๆ
อย่าเล่น กับ **"กรรม"** เชียว ! *ใครจะเชื่อ หรือไม่ แค่ใด อาตมาไม่รู้ !*
แต่อาตมาเชื่อที่สุดว่า ***"กรรม" นี้แหละคือ "ความจริงที่สุด ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด" สำหรับความเป็น "ชีวิตสัตวโลก" โดยเฉพาะ "มนุษย์"***

ดังนั้น จะรู้ตัว หรือไม่รู้ตัว จงตรวจตนดีๆ เถิด ว่า...*"การงานที่เราทำนั้น เป็นการงานไม่มี 'โทษ' หรือเป็นการงานที่มี 'โทษ' กันแน่"*

ผู้ที่สามารถเข้าใจใน **"การงานอันไม่มีโทษ"** ได้ดีลึกซึ้ง จะต้องเป็นผู้มี **"สัปปุริสธรรม ๗"** *(เหตุ-ผล-ตน-ประมาณ-กาล-หมู่-คน)* จึงจะสามารถ **"ประมาณงาน"** *(มัตตัญญุตา)* สมยุค-สมสมัยอันเป็นประโยชน์
...ก่อเกิดคุณค่าประโยชน์ แก่มวลมนุษยชาติ (พหุชนหิตายะ)
...สร้างสรรให้มวลมนุษยชาติ เป็นอยู่สุข (พหุชนสุขายะ)
...อนุเคราะห์โลก ให้งดงามสงบร่มเย็น (โลกานุกัมปายะ)
ซึ่งเป็นไปได้อย่างเป็นจริงตาม...**"ธรรมที่เป็นพุทธ"**

"การงานอันไม่มีโทษ" หรือ "อนวัชชะ" นี้ จึงต้องอาศัยกำลัง "ปัญญา" อย่างสำคัญยิ่งจริงๆ *(ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นการงานที่มีโทษ ย่อมทำลายตน-ทำลายผู้อื่น)*

ถ้าไม่มีกำลัง **"ปัญญาอันอาริยะ"** ยิ่ง **"ขยัน"** ก็ยิ่งพาฉิบหาย !!!
อาตมาเห็นคุณค่าของกำลัง **"ปัญญา"** ว่า *"จะช่วยการงานได้ชัดแจ่มยิ่งๆ ขึ้น"*
จะรู้จัก *งานมีคุณค่า-เป็นประโยชน์...**ทำ** งานไร้คุณค่า-เป็นโทษ...**ไม่ทำ***
และจะมีความรู้ทาง **"เศรษฐศาสตร์"***...ที่จะคัดเลือกงานใดสำคัญก่อนหลัง*

● พุทธชีวศิลป์

"ศาสนาพุทธ" คือ "ศาสตร์แห่งศิลปะเพื่อชีวิตอันเป็นมงคลอุดม"
จึงเรียกว่า "พุทธชีวศิลป์"

คำว่า **"ศิลป์"** อาตมาเห็นว่า **มีคุณค่าสูงกว่าคำว่า "ศาสตร์"**
เพราะ **"ศิลป์"** นั้น **มีความเป็น "ศาสตร์" อยู่ในตัวแล้ว**
แต่ความเป็น **"ศาสตร์"** นั้น มีความเป็น **"ศิลป์"** บ้าง ไม่เป็น **"ศิลป์"** บ้าง
ซึ่ง **"ศาสตร์"** ที่มีความเป็น **"ศิลป์"** ก็มีอยู่มากมายหลากหลาย
ทั้ง **"ศิลป์"** และ **"ศาสตร์"** ก็เป็นเรื่องที่ต้องเผยแพร่ออกไป

"ศาสตร์" แขนงใดๆ ก็ตาม ล้วนเป็นการแสดง "ความรู้" ออกมาจากเจ้าของ "ศาสตร์" ถ้าไม่แสดงออกเลย **"ศาสตร์"** ก็ไม่เกิด **"ความรู้"** ก็ไม่แพร่กระจายไป

แล้วการแสดงออกเผยแพร่ **"ศาสตร์"** นั้น มี **"ศิลป์"** อยู่ในตัวไหม ? หรือมีแต่ **"ศาสตร์"** ที่เป็น **"ความรู้"** โดดๆ เดี่ยวๆ ไม่มี **"ศิลปะ"** อะไรเพิ่มจากความรู้เลย

ถ้า "ความรู้" หรือ "ชิ้นงานอะไรๆ" ที่สื่อแสดงออกสร้างขึ้นเพื่อให้คนสัมผัส รับรู้ รับเห็น รับได้ยิน รับลิ้มรส ทาง **"ทวาร ๖"** ให้แต่ **"สาระ"** อย่างเดียว

ไม่มี **"สุนทรียะ"** ไม่มีรสที่เป็น **"โลกียะ"** ประกอบบ้างเลย คือ *"ไม่มีสิ่งที่...น่ารื่นรมย์ยินดี-น่าชี้ชวนชื่นชอบ-ให้สนใจ-รื่นเริง-เบิกบาน-สนุกสนาน-เพลิดเพลิน หรือให้น่าประทับใจ" พาซื่อเน้นแต่เนื้อหา **"ความรู้"** อย่างเดียว เอาแต่ **"สาระ"** เท่านั้น ผลงานก็แข็ง-ยาก-ไม่หล่อลื่น-ไม่ชี้ชวน-ไม่น่าสนใจ-ฝืดฝืน-ลำบาก*

*...งานนั้น ไม่ใช่ งาน **"ศิลป์"***
*...งานนั้น คือ **"สารคดี"** หรือ **"สาระแท้ๆ"** หรือ **"วิชาการ"***
"ศาสตร์" จึงไม่มี **"ศิลป์"** ได้ ดังนี้

จึงมีคนทำงาน **"สารคดี"** ที่ประกอบไปด้วย **"สุนทรียะ"** มากบ้าง น้อยบ้าง

ตามความสามารถ ถ้ามากเกินไปจนกลบ **"สาระ"** คนก็จะหลงเสพแต่สิ่ง **สุนทรียะ** แล้วคนก็จะติด **"สุนทรียะ"** ไม่ได้เนื้อหา **"สาระ"** ก็ต้องประมาณให้พอดี

ใครที่สามารถสื่อแสดง **"ศาสตร์"** ออกมา แล้วมี **"ศิลปะ"** ประกอบด้วย อย่างพอเหมาะพอดี คนจะรับรู้ได้ดีกว่า ก็เป็นงานที่มีประโยชน์มาก

ความเป็น "ศิลปะ" จึงมีความสำคัญ มีความหมาย ที่จำเป็นต้องใช้ทั้ง ๒ สภาพนี้ ประกอบกัน ถ้าไม่มี...ก็ไม่ได้ชื่อว่า เป็น "ศิลปะ"

ทั้ง ๒ สภาพนี้ คือ *๑. สุนทรียศิลป์ ๒. สารศิลป์*

"พุทธะ" คือ "ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน"

"พระพุทธเจ้า" รู้ว่า *"มนุษย์ต้องมีความร่าเริง เบิกบาน มีสิ่งอาศัยที่เป็นความสุนทรีย์ ความรื่นรมย์ น่ายินดี มีรสชาติชี้ชวนให้เกิดอาศัย"*

"วิถีแห่งอาริยธรรม" งานของพระพุทธองค์ เป็นงาน "ศิลปะ" การให้ "สาระ-ความรู้" อันวิเศษยิ่ง ที่ทำให้คนเข้าใจ-ซาบซึ้งใจ-ประทับใจ-รื่นเริง-ยินดีในธรรม จนเปลี่ยนแปลงจิตใจ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงชีวิต นำพาชีวิตมนุษย์ไปสู่มงคลอันอุดม นำไปสู่ความประเสริฐสูงสุด ถึงขั้น **"นิพพาน"** *(สุดยอดงานศิลป์)*

"ศิลปะ" มีอำนาจถึงขนาดนั้น อันเป็นคำจำกัดความ **"ศิลปะ"** ของ **"พระพุทธเจ้า"** *(คือ มีอำนาจเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ให้ดีขึ้นถึงที่สุดได้)*

นั่นคือ **"ศิลปะ"** มีคุณสมบัติในตัวมันเองมากว่า **"ศาสตร์"** เพราะมี **"สาระ-ความรู้"** เช่นเดียวกับ **"ศาสตร์"** แต่มี **"สุนทรียะ"** ประกอบด้วย

งาน "ศิลปะ" จึงขาด **"สาระ-ความรู้"** ไม่ได้ ขาด **"สุนทรียะ"** ไม่ได้

*...เห็นความต่างของ **"ศาสตร์"** และ **"ศิลป์"** ไหม ? เข้าใจไหม ?...*

ในโลกนี้ มนุษย์ถูกมอมเมากันด้วย คำว่า "ศิลปะ"

ทั้งๆ ที่ในเนื้องานที่แสดงออกมา ไม่มี **"สาระ"** เลย มีแต่ **"สุนทรียะ"** นั่นคือ *"มีแต่สิ่งที่บันเทิงเริงรมย์ชี้ชวนให้คนสนใจ"*

เพราะเข้าใจว่า **"ศิลปะ"** คือ *"สิ่งที่สัมผัสแล้ว ต้องแปลก-ติดใจ-นิยม-ชม-ชอบ ก็ใช้หลักของ **'กิเลส'** เป็นตัวตั้ง เอา...ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ...มาประกอบ ก็ทำให้คนเกิด **'กิเลส'** มากขึ้น หรือทำให้คนโมหะไม่รู้เรื่อง เดาด้นฟุ้งซ่านสร้างวิมานประหลาดๆ กลายเป็นมอมเมามวลมนุษยชาติ แล้วสร้างตัวเองให้มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับนับถือในสังคม แค่ขอให้งานที่ตนทำขายได้ จึงมีแต่สุนทรียะ"*

สุดท้ายไม่เป็น **"ศิลปะ"** เพราะ **"ไร้สาระ"** ไม่เป็นประโยชน์แก่มนุษยชาติ

เช่น *บรรดาเหล่าดารากระดี๊กระด๊าทั้งหลาย หรืองานเขียน งานปั้น งานวาด ที่ไม่เข้าข่าย **"ศิลปะ"** เป็นงานอนาจาร-มอมเมา-หลอกลวง-เลอะเฟอะ-ไม่มีสาระ บางทีเป็นงานลามกจกเปรตด้วย ทำให้ **"กิเลสราคะ"** เพิ่ม ไม่ใช่งาน **"ศิลปะ"** เลย*

ทุกวันนี้ *คนที่ถือตัวว่า เป็น **"ศิลปิน"** ได้สร้างผลงานขึ้นมา เป็น **"อนาจาร"** เป็นงานที่ทำให้คนมัวเมาหลงใหลเลอะเทอะ จมเปรอะอยู่กับกอง **"กิเลส"***

ดังนั้น ผลงานแขนงใดๆ ที่ทำให้ผู้คนสัมผัสแล้ว
เกิด **"ราคะ-โลภะ-โทสะ-โมหะ"**
งานนั้น ไม่ใช่งาน**"ศิลปะ"** ที่เป็นมงคลอันอุดม
เป็นงานที่เป็น **"ข้าศึกแก่กุศล"** ไม่ใช่งาน **"ศิลปะ"** เลย

การทำงาน "ศิลปะ" จึงต้องมี "ความรู้" ว่า *"จะให้เกิดความรู้อะไรในสังคม"*

ส่วน **"สุนทรียะ"** นั้น เป็นเรื่องรอง และอย่าให้คนหลงติด จนหาสาระไม่เจอ เพราะมันเป็น **"กิเลส"** *รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส เป็นสิ่งประเทืองให้อาศัยเท่านั้น*

เช่น *หนัง ละคร ดนตรี ที่ได้แต่บันเทิงเริงรมย์ หาสาระไม่ได้ หรือได้น้อย หรือเป็นอนาจารลามกด้วย ก็ได้ **"กิเลส"** มากกว่า ทำ **"จิตวิญญาณ"** ให้ตกต่ำ*

ผู้จบปริญญาเอก ทาง "ศิลปะ" ก็ยังไม่เข้าใจความหมาย **"ศิลปะ"** ตามนัยนี้

ขออภัยนะ ! อาตมาขอเบ่งข่มทั้งโลกด้วย ว่า *"ไม่มีอาจารย์ **'ศิลปะ'** คนไหน ที่มี **'ภูมิรู้ศิลปะ'** ถึงระดับขั้น **'โลกุตระ'** เลย"*

อาตมาจบ "ศิลปะ" ก็แค่อนุปริญญา ปวส. แล้วไม่เคยคิดจะต่อปริญญาตรี

สำหรับความรู้ใน **"ศิลปะ"** ที่เป็น **"โลกุตระ"** อาตมาก็ไม่ได้เรียนรู้มาจากที่ไหน ไม่มีใครสอน อาตมามีของเก่า-มีความรู้เดิมมา ก็เอามาวิจัยวิจารณ์ขยายความไป

ทุกวันนี้ อาตมาใช้ "ศิลปะ" ในการทำงานศาสนามาโดยตลอด

ทั้ง จิตรกรรม ปฏิมากรรม สถาปัตยกรรม คีตการ นาฏกรรม วรรณกรรม ใช้หมดทุกอย่าง มีทั้ง **"สุนทรียศิลป์"** และ **"สารศิลป์"** แต่ไม่ให้ติด **"สุนทรียะ"** อาศัยประกอบแค่เป็นกระสายเครื่องนำพาพอลื่นพอคล่องเท่านั้น

แล้วสื่อออกมา ให้คนได้รับเนื้อหา **"ความรู้"** แท้ๆ ที่เป็น **"โลกุตรธรรม"** เป็น **"สัจธรรม"** ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์...*ควรได้-ควรมี-ควรเป็น...อยู่ในวิถีชีวิต*

อาตมาทำงานธรรมะ จึงเป็นทั้ง **"ศาสตร์"** และ **"ศิลป์"** เป็น **"พุทธชีวศิลป์"** ...เรื่องของ **"ศาสตร์"** และ **"ศิลป์"** เราจะได้เรียนรู้กันต่อไปอีก...

● พระไตรปิฎก พระอภิธรรม

"ธรรมะ" ของ "พระพุทธเจ้า" เป็น "ธรรมะ" ที่สุดยอดสมบูรณ์แบบ

อาตมาพยายามสื่อ-ถ่ายทอด-อธิบาย-แจกแจง-ขยายความ มากว่า ๔๐ ปี *(พศ.๒๕๑๓-๒๕๕๗)* ยังมีอีกมากที่จะต้องอธิบายไว้ ซึ่งมีผู้รู้ที่รู้ตามต่อๆ กันไปเรื่อยๆ

อาตมาเป็นคนขยายความ-ขยายผล อาตมาก็มีหน้าที่-ที่จะทำให้มากที่สุด

"ศาสนาพุทธ" แบบ "เถรวาท" หมายความว่า *เป็นศาสนาที่รับเอาคำสอนพระเถระผู้ใหญ่ ที่ได้เกิดพร้อมยุค **'พระพุทธเจ้า'** และได้รับคำสอนความรู้ตรงจากพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก เช่น พระอานนท์ พระสารีบุตร เป็นต้น*

นั่นคือ **"พระเถระ รุ่นที่ ๑"** ซึ่งเป็นคำสอน ที่ใกล้ชิด **"พระพุทธเจ้า"** ที่สุด

ส่วนเรื่องราวคำสอน ที่ต่อทอดรองลงมาจาก "พระเถระ" อีกทอดหนึ่ง เป็น ครูบาอาจารย์รุ่นหลังๆ ก็เป็น **"อาจาริยวาท"** ไม่ใช่ **"เถรวาท"**

ซึ่งอาตมารับเอามาใช้บ้าง ตามที่เห็นว่า *"ท่านมีแนวคิดดี มีแนวที่ตรง รับได้ ก็เอา หรือแม้องค์นี้ ไม่มี **อาริยธรรม** แต่ท่านเป็นนักศึกษาคงแก่เรียนค้นคว้ารวบรวมตำราหลักฐานต่างๆ ไว้ ก็เลือกเอามาใช้"* นี้เป็นประโยชน์ ก็ขอขอบคุณท่าน

อาจารย์บางท่านไม่ได้เรียนรู้อะไรมาก แต่มีของเก่า **มี ปัจเจก-มี สยังอภิญญา** มีความรู้เดิมของท่านติดตัวมาแต่ปางไหนก็แล้วแต่ เรียกว่า **มี "พรสวรรค์"**

คนทางโลก **"โลกีย์"** ก็มีคนที่มี **"พรสวรรค์"** ติดตัวมา ซึ่งมีความสามารถมาแต่ชาติเดิม ไม่ต้องใช้ **"พรแสวง"** ที่ต้องพากเพียรสั่งสมเอาในชาตินี้

แต่ **"พรสวรรค์"** ทางธรรม ที่เป็นธรรมแท้ เข้าขั้นเป็น **"อาริยะ"** ระดับ **โสดาฯ -สกิทาฯ-อนาคาฯ** ถึงขั้น **"นิยต"** เที่ยงแท้แล้ว เป็นของจริง เป็น **"สัจธรรม"** แท้ ก็ยิ่งแน่แท้-แน่นอน สามารถตกทอดติดตัวข้ามภพข้ามชาติมาได้ ไม่มีหายไปไหน

ดังนั้น เรื่อง "ธรรมะ" อาตมาสามารถขยายความ ให้ลึกซึ้งละเอียดลออไปได้เรื่อยๆ ไม่มีหมด อาตมาก็ได้แต่พูดสาธยายอธิบายไป ไม่มีเวลาเอามาเรียบเรียง รอให้คนรุ่นหลังๆ มาเก็บความ-เรียบเรียง-จัดหมวดหมู่ให้ในอนาคต

คล้ายๆ กับ **"พระพุทธเจ้า"** ตรัสสอนไปเรื่อยๆ เรื่องนั้น-โน้น-นี้-นี่-นั่นไม่ได้รวบ

รวมเรียบเรียงไว้ พระสารีบุตรก็เอามาไล่เรียงบ้าง แต่ไม่ได้จัดหมวดหมู่เอาไว้ เป็นตระกร้าๆ ที่เรียกว่า **"ปิฎก"** รุ่นหลังๆ มารวบรวมตามที่ พระสารีบุตร พระอานนท์ และพระเถระรูปอื่นๆ รวบรวมไว้ แล้วนำมาจัดหมวดหมู่เป็น ๓ หมวดใหญ่ จึงเรียกว่า **"พระไตรปิฎก"** คือ **"พระวินัย พระสูตร และพระอภิธรรม"**

มีคนบอกว่า "พระอภิธรรม" เป็นคำสอนของคนรุ่นหลัง ก็ไม่แปลก !!

เพราะมีแต่รุ่นหลังๆ ทำไว้ทั้งนั้นแหละ ที่รวบรวมเป็น**พระสูตร-พระวินัย-พระอภิธรรม** ก็รุ่นหลังทำทั้งนั้น ในยุค**"พระพุทธเจ้า"**ไม่ได้รวบรวมเอาไว้อย่างนี้

จะบอกว่า **พระอภิธรรม** เป็นของคนรุ่นหลังเลย ก็ใช้ความคิดเห็นของตนเอง อาตมาขอบอกได้เลยว่า *"อาจจะมีบ้าง แต่ก็น้อย"* ประมาณว่า *"มีน้อย"*

ความรู้ใน **"พระอภิธรรม"** ไม่มีใครสามารถจะคิดบัญญัติขึ้นมาได้ ลักษณะธรรมที่ละเอียดต่างๆ ที่ใช้เรียกใน **"พระอภิธรรม" ปรมัตถ์-จิต-เจตสิก-สุญญตา** ไม่มีใครสามารถคิดบัญญัติเอาเองได้ ถ้าไม่ได้เรียน **"พุทธศาสนา"** มาจาก **"พระพุทธเจ้า"** คิดเอง-บัญญัติเอง...ไม่ได้ ไม่มีใครบังอาจ ! และ **"พระพุทธเจ้า"** ก็ได้ทรงปรามไว้แล้วว่า ***"อย่าบัญญัติในสิ่งที่พระองค์มิได้บัญญัติ"***

คนที่สามารถบัญญัติรวบรวมเรียบเรียง **"พระอภิธรรม"**ได้นั้น จะต้องมี**"ภูมิธรรม"** *เขาไม่รู้โทษภัยหรือ ? เขาไม่มีความรู้หรือว่า* ***"อย่าบัญญัติในสิ่งที่พระองค์มิได้บัญญัติ"*** เขาก็รู้ว่า *"มันลึกซึ้งแค่ไหน"* เขามิบังอาจไปบัญญัติในสิ่งที่พระองค์มิได้บัญญัติ แม้จะบัญญัติอะไรเพิ่มเติมขึ้น ก็ต้องรู้ว่า *"นี้เติมนิดหน่อย"*ไม่ได้หมายความว่า *"ออกนอกความหมายของพระพุทธเจ้า"* เขาไม่กล้าทำหรอก !!!

อาตมานี่ บัญญัติภาษาต่างๆ ขึ้นเองบ้าง !!!

อาตมาก็ต้องดูอย่างชัดเจนให้อยู่ในกรอบสาระสัจจะของ**"พระพุทธเจ้า"** ออกนอกคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** ไม่ได้ ขืนออกนอกจะนำพาให้ศาสนาเสื่อม !!!

เรื่องนี้...เป็นเรื่องไกล ก็ขอพูดทิ้งไว้แค่นี้

● อายุ ๑๕๑ คือ ความคาดหวัง

(เก็บความจากหนังสือ "ธรรมที่เป็นพุทธ" หน้า ๙-๑๒)

ถึงวันนี้ *(๒๙ ก.ค. ๒๕๕๕)* **อายุตัวเลขของอาตมา ก็เริ่มปาเข้าไป ๗๙ ปี อีกไม่นานก็จะถึง ๑๐๐ ปี แต่จะถึงหรือไม่ ยังไม่รู้ !**

อโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๓
วันที่ ๔-๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๗
ฉลอง ๘๐ ปี วิชิตชัย (๘๐ปี ไม่มีแก่)

ทว่าอาตมาตั้งใจจะพยายามอยู่ให้ถึง ๑๕๑ ปี

ซึ่งเป็นที่รู้กันดีในหมู่ชาวอโศก และคนอื่นที่ได้ยินได้ฟังกัน ต่างก็หัวร่อในใจกันไป โดยเฉพาะคนข้างนอกที่ไม่ใช่ชาวอโศก

จะมีไม่หัวร่ออยู่บ้าง เพราะค่อนข้างจะเชื่อว่า ***"น่าจะเป็นไปได้"*** ก็ช่วยลุ้น และช่วยทำ *(แบ่งเบาภาระ)* คนละไม้ละมือ

เพราะคนที่จะอยู่ได้ถึง ๑๕๐ ปี นั้น มันไม่ใช่เรื่องธรรมดาสามัญ อย่าโม้ดีกว่า... มนุษย์ยุคนี้จะเป็นไปได้หรือ ?

ก็จริงนะ ! สถิติอายุคนยุคนี้ ที่บันทึกนำมายืนยันกันอยู่ในสังคมโลก ก็แค่ไม่เกิน ๑๒๐ ปี อย่างเก่งก็เกิน ๑๐๐ กว่า นิดหน่อย

อาตมา "ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น" หรอก จะถึงหรือไม่ถึงที่พูดไว้ ก็ไม่มีปัญหาเลยสำหรับอาตมา เพียงแต่ตั้งตัวเลขไว้โก้ๆ เท่านั้น

ใครจะคิดอย่างไร...? จะว่าอย่างไร...? ไม่มีปัญหา

เพราะ **อาตมา "ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น" จริงๆ**

ถ้าเป็นจริงได้ ก็วิเศษสิ ! แต่แม้จะไม่ถึง ๑๕๑ ก็ช่างปะไร ได้เท่าไรก็เอา

อาตมาอยู่มาถึงทุกวันนี้ อายุปูนนี้ *(ย่าง ๗๙)* ก็ยังปราดเปรียว กระปรี้กระเปร่า จิตผ่องใส ใจสบาย กายแข็งแรง ทำงานได้ผลเจริญ ดังที่เป็นไปอยู่ทุกวันนี้ ก็ดีเป็นไหนๆ แล้ว !

อาตมา "ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่น" จริงๆ คำว่า "ไม่ยึดมั่นถือมั่น" เนื้อหาสาระของคำความนี้ อาตมาหมายถึงอย่างนั้นจริงๆ ไม่ใช่พูดว่า **"ไม่ยึดมั่นถือมั่น"** เล่นๆ หรือเปรยโก้ๆ เท่ๆ ตามที่โลกเขาชอบทำกัน

แต่ขอยืนยันว่า **"ไม่ยึดมั่นถือมั่น" จริงๆ**

ที่ว่า **จริงๆ** ในที่นี้นั้น **มันจริงไปถึงขั้น "ปรมัตถธรรม" ทีเดียว** ตามที่อาตมามีจริงในใจของอาตมา ซึ่งก็คือ ***"ไม่ยึดมั่นถือมั่น"*** *ที่เป็น* ***"ปรมัตถธรรม"*** *นั่นเอง*

อาตมาพูดจริง อาตมาหมายถึงว่า...*อาตมามีความ **“ไม่ยึดมั่นถือมั่น”** ที่เป็น **“สัจธรรม”** ขั้น **“ปรมัตถธรรม”** จริงๆ ที่อาตมามั่นใจว่า...“อาตมามีได้-เป็นได้”*

ที่อาตมาเป็นได้มีได้ ก็เพราะอาตมาศึกษาธรรม-ปฏิบัติธรรมของ **“พระพุทธเจ้า”** ซึ่งอาตมามั่นใจว่า **“เป็นธรรมที่เป็นพุทธ”**

และอาตมาเห็นชัดว่า *“ที่ได้อย่างนี้ เป็นได้อย่างนี้ เพราะอาตมา **‘ปฏิบัติธรรมที่เป็นพุทธ’** ตามที่อาตมาเข้าใจ และเป็นได้-ทำได้จริง”*

คำว่า “ธรรมที่เป็นพุทธ” นี้ อาตมาต้องขออภัย ที่บังอาจยืนยันของอาตมาเองว่า “เป็นธรรมที่เป็นพุทธ”

มันเหมือนกับว่า *“ไปว่าคนอื่นที่เขาปฏิบัติกัน ซึ่งเป็นอย่างอื่น เพราะไม่เป็นดังที่อาตมาเป็น ไม่ตรงตามที่อาตมาพูด และเป็นอยู่”*

ซึ่งที่จริง ใครๆ ก็สามารถยืนยันว่า *“ของตนเอง **‘เป็นธรรมที่เป็นพุทธ’** ตามแบบของตนได้ทุกคน ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะคนมีความเห็นต่างกันไป”*

ต่างคนก็มั่นใจว่า ***“ของตนถูก ของคนอื่นผิด”*** เป็นปกติธรรมดาแท้ๆ ก็แย้งกันไปตามที่เห็นที่เป็น ไม่เห็นจะต้องสงสัยอะไร

แย้งกัน-ค้านกัน *(ความเห็นต่างกัน)* ก็ธรรมดา เพียงแต่...*อย่าปด-อย่าหยาบ-อย่าวิวาท-อย่ามุ่งร้าย ต่อศาสนานั้น หรือศาสนาอื่นใด ก็แล้วกัน !!!*

เมื่อเห็นต่างกัน-ก็ทำต่างกัน ต่างคนต่างทำของตนไปสิ !

“ศาสนาพุทธ” เป็นสาธารณะ ใครๆ ก็มีสิทธิ์ศึกษาปฏิบัติ และเชื่อถือ-นับถือ-บูชา ตามที่ตนเข้าใจ-มั่นใจ อย่างบริสุทธิ์ใจ

เมื่อเข้าใจต่างกัน...!!!

ต่างคนก็ต้องมีสิทธิ์พูดว่า *“ของตนถูก ของที่ต่างจากตนผิด”*

มันก็ถูกแล้ว !!! จะให้เป็นอื่นไปจาก “ความจริง” นี้ได้อย่างไร

ในเมื่อ **“ความมั่นใจ”** ของแต่ละคน ยืนยันอย่างนั้นแล้วจริง

ผลที่ได้ตามที่ตน **“เข้าใจ-มั่นใจ”** ก็ต้องเกิดต่างกันอีกนั่นแหละ เมื่อใครพอใจผลที่ได้ของตน ตนก็ต้องมี-ต้องเป็นอย่างนั้นๆ มันก็เป็นเรื่องจริง

งงอะไรล่ะ...!?! ต่างคนก็ต่างได้-ต่างเป็น...!!!

เมื่อเชื่อว่า “นั่นคือ ประโยชน์จากศาสดาตามที่...ตนรู้-ตนเชื่อ-ตนเข้าใจ-ตนมั่นใจ ตนปฏิบัติตาม...ตนก็ได้-ตนก็เป็นไปตามนั้น”

● สังคมพุทธ นำพาพุทธยาน

อย่าว่าอาตมาอวดโอ่อะไรเลย ในสังคมพุทธ หรือ พุทธบริษัท ๔ ที่อาตมามีอยู่ทั้ง "อุบาสก-อุบาสิกา-ภิกษุ-ภิกษุณี" ต่างมีความเป็น "อาริยบุคคล"

ความเป็น **"อาริยบุคคล"** ไม่ได้อยู่ใน...**ภิกษุ-ภิกษุณี**...เท่านั้น

ความเป็น **"อาริยบุคคล"** อยู่ใน...**อุบาสก-อุบาสิกา**...ด้วย

และบรรดา "พุทธศาสนิกชน" ทั้งหลายนั้น มี "ฆราวาส" มากกว่า "นักบวช" ผู้ซึ่งได้ทำพิธีผ่านการบวชขึ้นมา

ฉะนั้น จำนวน **"อาริยบุคคล"** จึงอยู่ใน **"ฆราวาส"** มากกว่าอยู่ใน **"นักบวช"** *(แม้ในยุค **"พระพุทธเจ้า"** จำนวน **"อาริยบุคคล"** ก็อยู่ใน **"ฆราวาส"** มากกว่า)*

แล้วทั้ง **ฆราวาส** และ **นักบวช** ต่างก็ช่วยกันนำพา **"พุทธยาน"** เดินทางไป สาย **"เถรวาท"**...ก็นำพาไป สาย **"มหายาน"**...ก็นำพาไป

อาตมาก็นำพา "พุทธยาน" นี้ เดินทางไปเหมือนกัน มาถึงวันนี้ ได้พาเดินทางมากว่า ๔๐ ปี ***(พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๕๗)***

เกิดหมู่กลุ่มชุมชน ที่ขอยืนยันว่า มี "อาริยะ" ตามที่อาตมานิยามไว้

*...อาจไม่ตรงกับ **"อริยะ"** ของกระแสหลัก **"เถรวาท"** นิยาม*

*...และอาจไม่ตรงกันทีเดียวกับความเป็น **"โพธิสัตว์"** ของ **"มหายาน"** นิยาม*

ทั้ง **"อริยะ"** และ **"โพธิสัตว์"** ไม่ว่าจะเป็น **"เถรวาท"** หรือ **"มหายาน"** ก็เข้าใจกันได้ส่วนหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงแกนแก่น ตามที่อาตมาเข้าใจ

พวกเรามาช่วยกันทำงานในกลุ่มของเรา มีทั้งสาย "ศรัทธานุสารี" และสาย "ธรรมานุสารี" หรือมีทั้งสาย **"ศรัทธา"** *(บุ๊-เจโต)* และ **"ปัญญา"** *(บุ๋น-ปัญญา)* หรือมีทั้งสาย **"สารีบุตร"** และสาย **"โมคคัลลานะ"** เมื่อไม่รู้ตัวก็จะขัดกัน เป็น **"ธรรมาธรรมะสงคราม"** ซ้อนกันอยู่ในนี้ บางทีก็งอนกัน ถือสากัน แล้วก็ไปไหนไม่รอด

ขอยืนยันว่า *"โดยสัจจะไปไหนไม่รอด" ยังอีกหลายกับกัลป์นัก แม้ชาตินี้จะไม่เอาตาดูหูแลกัน ในอนาคตก็จะต้องมาเจอะเจอกัน ถ้าถึงแกนแล้วมันจะเข้าหากันเอง "ศรัทธาก็ต้องเข้าหาปัญญา ปัญญาก็ต้องเข้าหาศรัทธา"*

ดังนั้น **คลื่นอยู่ในใจใคร ก็คลื่นใครคลื่นมันนะ !** *ใจใครสันติก่อน ใจใครลดความรุนแรงก่อน ใจใครสงบก่อน หรือสงบทีหลังเขา ก็มีได้ซ้อนลึกนะ ผู้ที่ระงับ*

ได้ก่อน เย็นได้ก่อน สันติได้ก่อน เกิดปัญญาเห็นความซื่อสัตย์-เห็นความถูกต้อง แล้วทำใจได้-หยุดความรุนแรงได้ ก็เกิดความบริสุทธิ์ขึ้น ผู้นั้นจึงเป็น ***"ผู้ชนะ"***

ผู้ใด **อ่านจิตตัวเอง**ได้ว่า *"เราสงบได้ดีหนอ ความพลุ่งพล่าน ความเดือดร้อน ดิ้นรน การเอาชนะคะคาน ลดหย่อนลงมาได้"* คนนั้นแหละฉลาดจะเป็น **"ผู้ชนะ"**

เราก็มีกันน้อย ถ้าเอาแต่ขบกัดกัน กลายเป็นพลังขัดแยก ไม่รวมพลังกันเป็นหนึ่ง ก็จะสูญเสีย-รั่วซึม-ไม่เต็มที่-ขาดผลที่ควรได้ เรื่องเหล่านี้เป็น "ธรรมาธรรมะสงครามของสัจจะ" ที่ต้องมีต้องเป็นอย่างนี้ไปตลอดกาลนาน

ลักษณะธรรม ๒ อย่างนี้ *(ศรัทธานุสารี-ธรรมานุสารี, เจโต-ปัญญา, บุ๊-บุ๋น)* **ต้องศึกษาดีๆ จะรู้จักสัจธรรมที่ลึกซึ้งขึ้น ซึ่งต้องอาศัยกัน และต้องจัดสัดส่วนกันให้ได้**

● ช้างมาตังคะ

การประชุมวันนี้ *(๖ ก.พ. ๕๕)* **ก็เพื่อจะบอกถึงเนื้อหาสาระสัจจะ ซึ่งอายุของ**อาตมาเลยเลข ๗๗๗๗ ไปแล้ว *(อายุ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ในวันโพชฌังคาริยสัจจายุ ๑๒ ม.ค. ๕๕)* เป็นนิมิตหมายที่สำคัญจริงๆ จะมีอะไรๆเกิดรอบใหม่ ที่มันจะเกิดขึ้น

ถ้าใครยังหลับไม่รู้ นอนคู้ไม่เห็น ไม่รับรู้ ไม่รู้เรื่องรู้ราว

ระวังเถิด ! หมู่กลุ่มเขาก้าวไปกันถึงไหนๆ แล้ว ก็อย่ามาทำเป็นทะเล่อทะล่าว่า *"...เฮ้ย ! ไปไหนกันหมดแล้ว ทำไมไม่ให้สัญญาณ ไม่เตือน !"*

อาตมาเคยอธิบายให้ฟังแล้วว่า *"แม้เราเองไม่ก้าวหน้า และเราก็ไม่ได้ถอยหลังด้วย แต่เพื่อนเขาก้าวไปเรื่อยๆๆ กระทั่งถึงขีดหนึ่ง...มันก็ห่างไกลกันลิบลับแล้ว"* เมื่อนั้นคุณก็คลำไม่ถูก-นึกไม่ออกแล้วว่า *"เพื่อนๆ ไปทางไหน ซ้าย-ขวา-บน-ล่าง ?!?"*

ทั้งๆ ที่คุณไม่ได้ถอยหลัง...แค่คุณไม่เดิน แต่หมู่เขาเดินไปเรื่อย คุณก็ตกยุค-ตกหมู่-ถูกทิ้ง ป่วยการกล่าวไปไยถึงผู้ถอยหลัง-ผู้เสื่อม *(ปหานะ)* คุณอยากเป็นอย่างนั้นไหม ?

"พระพุทธเจ้า" ไม่สรรเสริญคนหยุดอยู่ จึงเป็นคำตรัสที่สุดยอด เราต้อง "วุฒิๆๆ" นั่นคือ "ต้องเจริญก้าวหน้าตลอดเวลา"

อาตมาบอกเตือนหลายครั้งแล้วว่า "คุณมาที่นี่ คุณเลือกหมู่แล้วใช่ไหม ?"

ถ้าคุณเลือกแล้วว่า *"หมู่นี้ดี...คุณอย่าหลงผิด ! ถ้าหมู่นี้ยังดีอยู่ หมู่ยังไม่เสีย ก็อย่าหลงตัวว่า...คุณดีกว่าหมู่"*

ถ้าคุณคิดว่า *"คุณดีกว่า และหมู่เขาก็ไม่เอาด้วยกับคุณ คุณก็ว่า ...หมู่นี้ไม่ดีแล้ว คุณไปสิ ! ไปอยู่กับหมู่อื่นที่ดีกว่านี้"*

หรือ ถ้าไม่มีหมู่อื่นที่ดีกว่านี้ คุณดี...คุณก็ออกไปสร้างหมู่ใหม่สิ !

จงฟังความนี้ดีๆ ให้ลึกเข้าไปถึงกึ๋นเลยนะ !

คุณอยู่ที่นี่ ***แม้คุณดีกว่า ถ้าหมู่เขาไม่เอาด้วยกับคุณ คุณต้องเอากับหมู่***
หมู่เขาเอาอย่างนี้ ***แล้วคุณจะไม่เอากับหมู่ คุณออกไปเลย...!***
ฟังให้ชัดนะ !!! ***นี้ไม่ใช่ไล่นะ ไม่ใช่พูดอย่างแรงๆ ดูถูกดูแคลนอะไร***
สัจจะเป็นอย่างนี้ ! จำไว้ให้ชัดๆ เลย !

ทวนอีกทีนะ คุณเห็นว่า *"หมู่นี้ดี คุณก็มาอยู่ เสร็จแล้วอยู่ไปๆๆ..."*
คุณก็นึกว่า *"ตัวเองดี เอ้อ...คุณดีกว่าหมู่นี่ หมู่ไม่ถูก หมู่นี้ใช้ไม่ได้แล้ว ไปไม่รอดแน่"* ไปเข็นเขาก็ไม่ขึ้น หมู่ไม่เอาด้วยกับคุณแน่ แล้วคุณก็พัฒนาหมู่นี้ให้แก้ไขปรับปรุงไม่ได้ หมู่เขาก็เป็นไปอย่างนี้ คุณก็เห็นว่า *"เสื่อมลงๆๆ"* แล้วคุณจะอยู่ไปทำไมล่ะ ? ขืนอยู่ไปคุณก็จะพลอยซวยเสื่อมไปกับหมู่ด้วย ดังนั้น...

๑. *คุณก็ต้องออกไป* ***แล้วไปหาหมู่ใหม่ที่ดีกว่านี้ !***
๒. *ถ้าไม่มีหมู่ไหนดีกว่า* ***คุณก็ต้องออกไปตั้งหมู่ใหม่...ให้ดีกว่าหมู่นี้ !***

เหมือนกับ อาตมาต้องลาออกมาจาก "มหาเถรสมาคม"

เพราะเขาไม่เอาด้วยกับอาตมาจริงๆ แล้วมันจะเป็นไปได้อย่างไรล่ะ ! อาตมาจะอยู่ไปทำไมล่ะ ! อาตมาจำเป็นต้องออกมา แล้วก็มาทำอย่างนี้ นี่คือ **"สัจจะ"**

ต้องเป็น ช้างมาตังคะ ออกจากกลุ่ม แล้วไปตั้งกลุ่มใหม่ สัจจะเป็นอย่างนั้น

อาตมาอยู่ในหมู่ใหญ่นั่น ๕ ปีเอง ถึงได้รีบออกมา *(เพราะถูกขัด-ถูกแย้ง)* ไม่งั้นมีเวลาทำงานกันทันที่ไหนล่ะ พวกเราช่วยกันทำอย่างหนักขนาดนั้น ยังไม่ง่ายเลย !

อาตมาพูดได้เพราะออกมาแล้ว และมาทำเต็มที่กว่า ๔๐ ปี ก็ได้แค่นี้...แต่ได้

ตราบใดที่คุณอยู่กับหมู่ ถ้าหมู่ว่าอย่างนี้ คุณต้องเอาตามหมู่

ถอดตัว ถอดตน อย่านึกว่า *"ตัวเองเก่งอยู่"* พยายามทำดีๆ เข้าใจดีๆ

คุณอย่าไปติดตัวเองอยู่สูงๆ แม้คุณสูงจริง-ถูกจริง-ดีจริง แต่หมู่ใหญ่เขาทำกันไม่ได้ เขาไม่ทำ แล้วจะทำได้อย่างไรล่ะ คุณต้องโยน *(ความคิดดีๆ)* ทิ้งไปก่อน

เพราะความเห็นของ **"สัจจะ"** เป็นองค์รวม จะมีความรู้สึกของเขาแต่ละฐานๆ เมื่อมารวมกันเป็นค่าเฉลี่ยแล้ว ได้แค่นี้ ก็ต้องเอาแค่นี้

สักวันหนึ่ง...ค่อยว่ากันอีกที ยังไม่ถึงเวลา...ก็ต้องเอาแค่นี้แหละ

"สัจจะ" คือ *"สิ่งที่เป็นเหตุปัจจัย"* อย่าไปนึกว่า *"เรานี่แน่นอน เรานี่ดี"* ไม่เลย ไม่จริงหรอก ถ้าอาตมายึดถืออย่างนั้น อาตมาทำมาไม่ได้ขนาดนี้หรอก

ซึ่งอาตมาก็บอกเสมอว่า *"อาตมารู้ว่า...อันนี้-อย่างนี้...ดีนะ !"*

แต่ เอ๊ะ ! ทำไมหมู่ไม่เอา *หมู่ยังไม่เอา-ไม่เป็นไร ก็ต้องเอาอย่างหมู่ว่านี้แหละ*

หมู่ตัดสินอย่างนี้ ก็ต้องเอาตาม *อาตมาก็ถอดตัว-ถอดตน สิ่งนั้นก็โยนทิ้งไป*

อาตมาพูดมาแต่ไหนแต่ไร "สัจจะ" มันเป็นธรรมดาอย่างนั้นจริงๆ

เมื่อ **ไม่เข้าใจสัจจะ ก็ยึดมั่น-ถือมั่น มีตัวกู-ของกู !**

เมื่อ **มีตัวกู-ของกู มันก็เสื่อม เจริญ-ก็ไม่เจริญ !**

ตราบใดที่คุณยังไม่เห็นหมู่ใหม่ดีกว่านี้...ที่คุณจะไปอยู่ด้วย หรือจะไปตั้งหมู่ใหม่เอง...ก็ไปไม่ได้ **"ดี" ที่ตัวเองยึดอยู่-ก็ไม่ได้ทำ แล้วก็ไม่เอาด้วยกับหมู่** อะไรๆ ก็ไม่เกิด **คุณก็เสียเวลาเปล่า ! ตัวคุณเองก็เสื่อมอยู่ตรงนี้แหละ !** เพราะตัวเองยอมตามหมู่ไม่ได้ มันก็เสื่อม เสร็จแล้วก็ถึงวาระตาย ในที่สุดก็ไม่ได้อะไร !

ค่อยๆ ศึกษาไป แล้วจะค่อยๆ เข้าใจในรายละเอียดลึกซึ้งขึ้น

ไทยโพสต์
เสด็จสวรรคต

● วันมหาวิปโยคของชาวไทย ●

ประกาศจาก...สำนักพระราชวัง ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรามาธิบดี จักรีนฤบดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร สวรรคต

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรามาธิบดี จักรีนฤบดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร เสด็จพระราชดำเนินไปประทับรักษาพระอาการประชวร ณ โรงพยาบาลศิริราช ตั้งแต่วันศุกร์ที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ ตามที่สำนักพระราชวังได้แถลงให้ทราบเป็นระยะแล้วนั้น

แม้คณะแพทย์ ได้ถวายการรักษาอย่างใกล้ชิด จนสุดความสามารถ
แต่พระอาการประชวร หาคลายไม่ ได้ทรุดหนักลงตามลำดับ

ถึงวันพฤหัสดี ที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ เวลา ๑๕ นาฬิกา ๕๒ นาที เสด็จสวรรคต ณ โรงพยาบาลศิริราช ด้วยพระอาการสงบ สิริพระชนมพรรษาปีที่ ๘๙ ทรงครองราชสมบัติได้ ๗๐ ปี

.....

ในหลวงรัชกาลที่ ๙
ทรงครองราชย์ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๙
พระชนมายุ ๑๙ พรรษา
สวรรคต ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ ค.ศ. ๒๐๑๖ (๒+๐+๑+๖=๙)
พระชนมายุ ๘๙ พรรษา

.....

❍ สัจธรรมแห่งชีวิต *(เทศนาที่ราชธานีอโศก ๑๓ ต.ค. ๕๙)*

"การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป...เป็นธรรมชาติ...ไม่มีใครจะหลีกเลี่ยงได้"

ประเทศไทยมีในหลวง ร.๙ พระองค์นี้ เป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เป็นที่ "รัก" ของประชาชนมาก เมื่อสิ้นพระชนม์ คนไทยทุกคนก็เกิดความเสียดายระลึกถึง

"รัก" คือ *"ผูกพัน-ลึกซึ้ง-เทิดทูน-บูชา"* *เพราะพระองค์ทรงงานของประเทศ*

หนักมากเด่นชัดเหนือกว่ากษัตริย์พระองค์ใดในโลก มีพฤติกรรม มีพระจริยวัตรต่างๆ เสด็จไปทรงงานกับราษฎรทั่วประเทศ พระองค์เสด็จไปในที่ที่มีประชากรประชาชนคนไทยอยู่ แม้ป่าเขาลำเนาไพรเสด็จไปหมด อย่างเป็นที่ประจักษ์ชัดของชาวโลก

เหมือน "พระพุทธเจ้า" ที่เสด็จโปรดคนไปทั่ว ซึ่งเป็นเรื่องลึกซึ้งที่สุด

ในต่างประเทศ ก็มีประเทศที่มีพระมหากษัตริย์ ข่าวคราวเท่าที่สดับตรับฟังก็ไม่เห็นประเทศไหน มีกษัตริย์ที่ทรงงานหนัก อย่างประเทศไทยของเรา

นี่คือ **"สิ่งที่ประเสริฐที่สุด-ดีที่สุด" สมควรประกาศอธิบายเป็นตัวอย่าง** ย้ำยืนยันแก่มนุษยชาติให้รู้ว่า ***"ทุกคนควรจะได้รับรู้ ควรเชิดชูบูชาพฤติกรรมนี้ ควรน้อมนำมาประพฤติปฏิบัติใส่ตน ให้เป็นคนชนิดนี้อย่างนี้"*** จะได้น้อย หรือได้มากก็ขอให้ได้กันเถิด นี่คือ **"สัจธรรม"** ที่ปรากฏขึ้นในประเทศไทยขณะนี้

โลกยุคนี้ **เป็นยุคที่มุ่งไปสู่ปัญญา** ต่างเข้าใจว่า ***"จิตวิญญาณสำคัญกว่าวัตถุ ก็ควรทำจิตวิญญาณให้เป็นปัญญา เป็นจิตใจที่ไม่เห็นแก่ตัว-ไม่หวงแหนเป็นตัวเป็นตน-เป็นของตัวของตน"*** แม้ศาสนาอื่น หรือคนชาติอื่นๆ โดยปฏิภาณความเฉลียวฉลาดลึกๆ ของแต่ละคน...ก็รู้ โลกกำลังกลับมาหาจุดหนึ่งเดียวนี้ เหมือนกันหมดแล้ว

❍ พลังงาน"จิตวิญญาณ"ที่เกิดโดยธรรม *(เทศนาที่ราชธานีอโศก ๑๔ ต.ค. ๕๙)*

วันนี้ **วันศุกร์ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ ขึ้น ๑๓ ค่ำเดือน ๑๑** เพิ่งจะผ่านวันที่ **๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙** มาหยกๆ เหตุการณ์กำลังอุบัติร้อนๆ

เมืองไทย กำลังมีทั้ง **"รูปธรรม"** และ **"นามธรรม"** ที่เป็นปรากฏการณ์แสดงให้ชาวโลกได้รู้-ได้เห็น-ได้สัมผัส โดยเฉพาะทาง **"นามธรรม"** ด้าน **"จิตวิญญาณ"**

คือ ***"มีทั้งสภาพตัวตนบุคคล และพระจิตวิญญาณ"*** *อย่างในหลวงในพระบรมโกศ (ร.๙) ที่สิ้นไปนี้ พระองค์มีพระจริยวัตรของพระองค์ ที่มีพระกรุณาธิคุณ มีพระบริสุทธิคุณต่างๆ ที่แสดงถึงพระจิตวิญญาณอันสูงส่ง ที่เป็นเนื้อแท้ของเจโตของจิตจริงๆ ซึ่งแสดงออกมาตลอดเวลา ๗๐ ปี* ผู้คนต่างได้รู้-ได้เห็น...มีหลักฐานยืนยัน ไม่ได้หาเสียง-ไม่ได้โฆษณา-ไม่ได้หลอก-ไม่ได้หว่านล้อม-ไม่ได้เลียบเคียงให้คนอื่นมาช่วยอย่างโฆษณา ทุกอย่างเป็นไป-นำพาไป...ตามธรรม กระทั่งมีพลังอำนาจทาง **"จิตวิญญาณ"** มีพลัง **"อธิปไตย"** มี sovereignty *(มีพลังอำนาจสูงสุดในการปกครอง)* พระองค์ทรงมีอย่างแท้จริง คนที่มีปัญญา-มีปฏิภาณ...สามารถเข้าใจได้

ประชาธิปไตยขาเดียว จากคนสะเปะสะปะ คือ *"ประชาธิปไตย ที่ไม่มีการสั่งสมสืบทอด DNA ทางจิตวิญญาณ โดยเฉพาะทางธรรม"* ใครจะมีอำนาจทางบริวารผู้คน และอำนาจทางการเงิน ก็ไม่เหมือนอำนาจทาง **"ธรรม"**

ขอสรุปว่า **พลังงานทางด้าน "จิตวิญญาณ" มีพลัง มีประสิทธิภาพ มีผลทางธรรม** ขอยกตัวอย่างที่ปัจจุบันทันด่วน *"ขณะนี้ ใครไปบังคับมนุษยชาติ ให้ร้องไห้กันทั่วบ้านทั่วเมือง ร้องไห้กันไม่หยุด ไม่ใช่แค่ในเมืองไทยเท่านั้น ไม่ใช่เฉพาะคนไทยเท่านั้นนะ ทั่วโลกเลย เป็น crying world"*

เป็นสัจจะยืนยันว่า ***"มีพลังที่แท้จริง เป็นพลังงานที่ลึกซึ้งสุดจะบรรยาย"***

ยืนยันให้เห็นเป็นปัจจุบัน phenomenon **ที่ใหม่สดที่สุด** มี continuum ให้เห็นต่อไป คือ *"ปัจจุบันหลัดๆ ก็ยังมี อนาคตก็จะยังมีพลังงานที่เป็นพฤติกรรมต่อเนื่องไปอีก...ยังไม่สิ้นสลายไปเลย"* สิ่งนี้เป็น phenomenon ที่อ้างอิงได้ของในหลวงในพระบรมโกศ **พระองค์เป็นตัวแบบปรากฏการณ์จริง ในยุคปลายภัทรกัป**

ทุกวันนี้ **เรื่องของคุณธรรม "โลกุตระ" ก็จืดจางเต็มที่แล้ว** เข้าสู่กลียุคก็จะหมดสิ้นยุค **"พระพุทธศาสนา"** ของ **"พระสมณโคดม"** นี้ ซึ่งจะหยุดพักหมดไปใน ๕,๐๐๐ ปี ต่อไปก็จะเข้าสู่ **"พุทธันดร"** คือ *"ช่วงที่ว่างจากศาสนาพุทธ"*

❍ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ คือ "พระโพธิสัตว์" *(เทศนาที่ปฐมอโศก ๖ พ.ย. ๕๙)*

อาตมาว่า ***"ไม่มีใครรู้ เหมือนอาตมารู้"***

อาตมารู้ว่า ***"ในหลวงท่านเป็นพระโพธิสัตว์ มีภูมิธรรมของพระโพธิสัตว์"***

คำตรัสของในหลวงเป็นปรัชญาชัดเจน...***"บริหารประเทศด้วย...แบบคนจน"***

ลึกลงไปอีก ***"ขาดทุนของเรา คือ กำไรของเรา"*** คือ ***ต้องมาเป็นคนขาดทุน***

อาตมาถือว่า เป็น The great word เป็นพระราชดำรัสที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ ทรงพระแกล้วกล้าชัดเจน ประกาศออกมาได้ว่า ***"ต้องบริหารด้วยวิธีแบบคนจน"***

ต้องมีความลึกซึ้ง ในความรู้ ในพระปัญญาธิคุณ ที่ในหลวงมีอย่างชัดเจนว่า ***"แบบคนจน"*** *คือ ภาษาชัดๆ อยู่แล้ว ต้องมาทำตัวให้จน เป็นคนจนกัน อย่าไปแย่งกันร่ำรวย เป็นคำศัพท์ที่สอดคล้องกับคำสอนของ* ***"พระพุทธเจ้า" ธรรมใดวินัยใดเป็นไปเพื่อความมักน้อย ธรรมนั้นวินัยนั้นเป็นของเราตถาคต***

สิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้ สังคมไทยกลับรับรู้ไม่ได้ นำมาขยายผลปฏิบัติประพฤติไม่ได้

โดยเฉพาะนักวิชาการผู้รู้ ที่จะมาสนองพระราชดำรัส อันเป็นปรัชญาที่ยิ่งใหญ่นี้ คือ *"มาเอาแบบคนจนนี้ ไม่มีเลย ไม่มีสะท้อนตอบรับเลย เงียบสนิท no respond"*

ก็ยาก !! เป็นการชี้บ่งแสดงให้เห็นถึง "ภูมิธรรม" ของพุทธศาสนิกชนทั่วไป และทั้งนักรัฐศาสตร์-นักเศรษฐศาสตร์ ฟังแล้วไม่กระดิกหูรู้ในเรื่องนี้เลย ไม่มีใครโดดเด่นสามารถนำเอาปรัชญานี้ *(แบบคนจน, ขาดทุนของเรา คือ กำไรของเรา)* มาขยายผลเอามาใช้ปฏิบัติประพฤติทำงานในสังคมให้เห็นเด่นชัด ยังไม่เห็นมีเลย

ก็น่าสงสารประเทศชาติ ที่มีพระเจ้าอยู่หัวทรงพระปัญญาธิคุณขนาดนี้ ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีถึงขนาดนี้ แต่ตามรอยพระยุคลบาทไม่ได้ น่าเศร้าใจจริงๆ

แต่ชาวอโศกนี้ ประพฤติอยู่ และขยายผลอยู่ *(กระทั่งตั้งเป็นนามสกุล เช่น มุ่งมาจน, ตั้งใจจน, จนดีจริง ฯลฯ)* พวกเราทำตามพระราชดำรัสของในหลวง สังคมก็ยังมองไม่เห็น ยังไม่รู้สึกรู้สาว่า *"ชาวอโศกนั้น สนองพระราชดำรัสจริง"*

ขณะนี้ขานรับกันแล้วว่า "ในหลวงเป็นโพธิสัตว์" อาตมาก็บอกเช่นกัน

"โพธิสัตว์ คืออะไร ?" *คือ "เห็นแก่มนุษยชาติ ทำประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติให้เจริญสูงสุด" (เป็นผู้ที่มีอาริยะคุณ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า รู้แจ้งในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน)*

❍ "ความยินดี"กับ"การเสียสละ" *(เทศนาที่ร.ร.ผู้นำ จ.กาญจนบุรี ๗ พ.ย. ๕๙)*

อาตมาว่า... ***เหตุการณ์ที่เกิดในประเทศไทยขณะนี้*** *โดยเฉพาะแกนกลางที่เกิดพฤติกรรมของมนุษยชาติ เป็นหมู่มวลที่สนามหลวง เป็นแหล่งกลางที่คนไทยมารวมกันแสดงออกในการ **"เสียสละ"** แย่งกัน **"เสียสละ"** ยินดี **"เสียสละ"** แล้วเข้าใจลึกซึ้งในการ **"เสียสละ"** ซึ่งทุกศาสนาก็จบอยู่ที่ **"การเสียสละ"***

เป็น **"ราชประชาสมาสัย"** เกิดต่อเนื่องอยู่ไม่หยุด นี่คือ ***"สิ่งจริงที่ยิ่งใหญ่เป็นเรื่องประหลาด"*** คำว่า **"ราชประชาสมาสัย"** เป็นพลังงาน และพลังงานนี้ รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ระหว่าง **"พระเจ้าอยู่หัว"** กับ **"ประชาชน"**

ดีที่สุด จนอาตมาไม่รู้จะใช้ภาษาอะไร ในความยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ซึ่งเกิดจาก "พระเจ้าอยู่หัว" มีพระจริยวัตรงดงามทรงงานมากว่า ๗๐ ปี

ประชาชนคนไทย มีปัญญารู้ มีความเข้าใจ ก็ซาบซึ้งประทับใจ
พอถึงวาระนี้ คนไทยก็แสดงอาการ **"เสียสละ"** ออกมาได้เรื่อยๆ
ก่อเกิดคลื่น A bomb of love ที่เป็นคำพยากรณ์ของ **"ไอน์สไตน์"**

โพธิสัตว์อย่างไอน์สไตน์ ได้เขียนจดหมายฝากลูกสาวไว้เกี่ยวกับ A bomb of love ซึ่งไม่มีพยัญชนะ-ไม่มีปฏิภาณ...ที่จะอธิบายให้คนเกิดความรู้-ความเข้าใจ คนก็ยิ่งเข้าใจได้ยาก !!! อาตมาก็เอามาเชื่อมโยงต่อจากเหตุปัจจัยที่มีหลักฐาน

เหตุการณ์เกิดที่สนามหลวงนี้ มันยิ่งใหญ่ จะต้องพยายามรักษาสภาพเป็น **"ผู้ให้"** ที่มีแต่ผู้ต้องการจะ **"ให้"** เป็นพฤติการณ์ของความประเสริฐ เป็นความจริงใจที่ประทุออกมา **ต่างคนต่างจะไปให้ สังคมจึงเต็มไปด้วยการให้** ก็จะมีการให้ไป-ให้มา-ให้กลับคืน...ให้กันไป-ให้กันมา แล้วก็ดีใจ-ปลื้มใจ-ประทับใจที่เราได้ให้ **เป็นปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่มาก-วิเศษมาก** คำตอบมีคำเดียวว่า *"การให้...เป็นความดีงาม"* ใครได้ร่วมให้ทาน-ได้เสียสละในครั้งนี้ คุณค่าของกุศลนั้นสูงมาก

คนไทยที่ฐานะดี-ร่ำรวย-มีเงินทอง อาตมาขอพูดซ้อนว่า *"เงินทองของหลายคนที่ร่ำรวยขณะนี้ ได้จากการเอาเปรียบ พัวพันกับอบายมุข ยังเป็นเงินบาป เป็นโอกาสที่จะไถ่บาปแล้ว"* ที่พูดนี้ไม่ได้พูดเละเล็มเลียบเคียง คุณไม่ทำ-ก็ช่างคุณ

ถ้าคุณศึกษาจนเข้าใจแล้วว่า ***"บุญ คือ อะไร ?"*** คุณทำใจในใจของคุณเป็นก็ได้ทั้งกุศล และได้ทั้งบุญ คือ ***"ได้ชำระตัดกิเลส...จากทรัพย์ของคุณที่เสียสละ"***

ความละเอียดลึกซึ้งซับซ้อนปลายสุดของ "ความประเสริฐ" ที่อาตมายกปรากฏการณ์จริงมาอธิบาย ณ ลมหายใจเฮือกนี้ ก็คือ *"การให้"*

พวกเราก็รู้ได้ลึกขึ้น...เข้าใจได้-ทำได้-ปล่อยวางได้...ก็อาศัยได้ ถ้าปล่อยวางไม่ได้ ไม่เหนือมันจริงๆ *(กิเลส-ตัณหา-อุปทาน)* มันจะกิน-จะควบคุมคุณ ก็อาศัยไม่ได้ ประโยชน์จริง จะเกิดที่ **"ใจ"** ถ้าทำได้ถูกต้อง

..."พรปีใหม่" *(อ. ๓๑ ธ.ค. ๔๕)* **ของ "ในหลวง ร.๙" เกี่ยวกับ "การให้"...**

คุณธรรมข้อหนึ่ง ที่ยังมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจของคนไทย คือ ***"การให้"***
"การให้" *นี้ ไม่ว่าจะให้สิ่งใด แก่ผู้ใด โดยสถานใดก็ตาม*
ล้วนเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่ง
เพราะเป็นเครื่องประสานไมตรีอย่างสำคัญ ระหว่างบุคคลกับบุคคล
และทำให้สังคมมีความมั่นคง เป็นปึกแผ่นด้วยสามัคคีธรรม
นอกจากนั้น ***"การให้"*** *ยังเป็นบ่อเกิดแห่ง* ***"ความสุข"*** *กล่าวคือ*
ผู้ให้*...ก็มีความสุข*
ผู้รับ*...ก็มีความสุข-มีกำลังใจ*
สังคมส่วนรวม-ตลอดถึงประเทศชาติ*...ก็มีความสุข-มีความร่มเย็น*

❍ นิยาม คำว่า “รัก” ของ “อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์”

ปลายทศวรรษ 1980 Lieserl Einstein ลูกสาวของ Albert Einstein ได้บริจาคจดหมายของพ่อ ให้แก่มหาวิทยาลัยฮีบรู หนึ่งในนั้นเป็นจดหมายถึงเธอ มีใจความว่า...

*“ตอนที่พ่อนำเสนอ **ทฤษฎีสัมพัทธภาพ** ออกไป ไม่ค่อยมีใครเข้าใจพ่อหรอก สิ่งที่พ่อจะเปิดเผยในเวลานี้ เพื่อสื่อถึงมนุษยชาติ ก็จะปะทะกับความเข้าใจผิดและอคติในโลกด้วยเช่นกัน พ่อขอให้ลูกรักษาจดหมายเหล่านี้ไว้ให้นาน ตราบเท่าที่จำเป็น หลายๆ ปี หลายๆ สิบปี จนกว่าสังคมจะก้าวหน้าพอ ที่จะยอมรับสิ่งที่พ่อจะอธิบายต่อไปนี้*

*มีพลังที่มี **“อานุภาพมหาศาล”** อย่างหนึ่ง ซึ่งจวบจนขณะนี้วิทยาศาสตร์ยังไม่มีคำอธิบายอย่างเป็นทางการ เป็นพลังที่รวม และควบคุมพลังอื่นๆ ทั้งปวงเอาไว้ กระทั่งอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ใดๆ ที่ปฏิบัติการอยู่ในเอกภพ และเรายังไม่ได้ทำการระบุเสียด้วย พลังจักรวาลนี้ คือ **“ความรัก”***

เมื่อนักวิทยาศาสตร์มองหาทฤษฎีรวมของจักรวาล เขาลืมพลังที่มองไม่เห็น ซึ่งมีอานุภาพสูงสุดนี้ไปเสีย

***“ความรัก”** คือ **“แสง”** ซึ่งให้ความสว่างแก่ผู้ให้ และผู้รับ*

***“ความรัก”** คือ **“แรงโน้มถ่วง”** เพราะมันดึงดูดคนบางคนเข้าหาคนอื่น*

***“ความรัก”** คือ **“อำนาจ”** เพราะมันทวีคูณสิ่งที่ดีที่สุดที่เรามี และช่วยให้มนุษยชาติไม่ดับสูญไปในความเห็นแก่ตัวอย่างมืดบอดของตนเอง*

“ความรัก”** คลี่คลายเผยตัวออกมา **“เรามีชีวิตอยู่และตาย เพื่อความรัก”

“ความรัก”** คือ **“พระเจ้า”** และ **“พระเจ้า”** คือ **“ความรัก”

*พลังนี้อธิบายทุกสิ่งทุกอย่าง และให้ความหมายแก่ชีวิต นี่คือ ตัวแปรที่เรามองข้ามมาเนิ่นนานจนเกินไป ที่เรากลัว **“ความรัก”** อาจเป็นเพราะมันเป็นพลังงานเพียงอย่างเดียวในจักรวาล ที่มนุษย์ยังไม่รู้จักขับเคลื่อนได้ตามใจปรารถนา*

*เพื่อให้มองเห็นภาพ **“ความรัก”** ได้ พ่อจึงขอแทนค่าสมการที่ขึ้นชื่อที่สุดของพ่ออย่างง่ายๆ แทนที่จะเป็น E (พลังงาน) = mc^2 (มวล x ความเร็วแสง^2)*

*ถ้าเรายอมรับว่า พลังงานที่จะเยียวยาโลกได้ สามารถได้มาโดยผ่าน **ความรัก** คูณด้วย **ความเร็วแสง^2** เราก็จะได้ข้อสรุปว่า **“ความรัก เป็นพลังที่ทรงอานุภาพ***

ที่สุดที่มีอยู่ เพราะมันไม่มีขีดจำกัด"

หลังจากที่มนุษยชาติ ประสบความล้มเหลวในการใช้ และควบคุมพลังงานอื่นๆ ในจักรวาล ที่ขัดขวางเราแล้ว

จึงเป็นเรื่องเร่งด่วน ที่เราจะหล่อเลี้ยงตัวเองด้วยพลังงานอีกประเภทหนึ่ง...

*หากเราต้องการ...**ให้ species ของเราอยู่รอด***

*หากเราต้องการ...**ค้นหาความหมายของชีวิต***

*หากเราต้องการ...**ช่วยโลก และสิ่งมีชีวิตที่มี sense รับรู้***

ซึ่งอาศัยอยู่ในโลกแล้วละก็

"ความรัก"** คือ **"คำตอบเดียวที่มี"

*เราอาจจะยังไม่พร้อมที่จะผลิต**"ระเบิดรัก"** ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่มีแสนยานุภาพพอที่จะทำลาย...ความเกลียดชัง-ความเห็นแก่ตัว-และความโลภ...ซึ่งย่ำยีโลกได้อย่างราบคาบ (ขณะนี้คนไทยกำลังช่วยกันผลิต **"ระเบิดรัก"**)*

*แต่ทุกคนก็มีเครื่องกำเนิด**"ความรัก"** เล็กๆ อันทรงพลังอยู่ในตัว ซึ่งรอคอยการปลดปล่อยพลังงานออกมา **เมื่อเราเรียนรู้ที่จะ "ให้" และรับพลังงานจักรวาลนี้ เราก็จะพิสูจน์ได้ว่า "ความรัก...พิชิตทุกสิ่งทุกอย่าง สามารถก้าวข้ามทุกอย่างไม่ว่าสิ่งใด" ทั้งนี้เพราะ "ความรัก" คือ "แก่นแท้แห่งชีวิต"***

พ่อเสียใจ ที่ไม่สามารถถ่ายทอดสิ่งที่อยู่ในหัวใจของพ่อ ซึ่งเต้นเพื่อลูกอยู่เงียบๆ มาตลอดชีวิต ออกมาได้ บางทีอาจจะสายเกินกว่าจะขอโทษ

*แต่โดยที่เวลาเป็นสิ่งสัมพัทธ์ พ่อจึงต้องบอกลูกว่า **"พ่อรักลูก"***

*และเพราะ **"ลูก"** พ่อจึงบรรลุคำตอบขั้นสุดท้ายนี้ได้ !*

พ่อของลูก/Albert Einstein (จาก www.posttoday.com ๘ มิ.ย. ๕๘)

.....

นี่คือ "จดหมายที่ลึกซึ้ง และยิ่งใหญ่"

เมืองไทยขณะนี้ กำลังเกิดสิ่งนี้จริงๆ คือ **"ระเบิดความรัก"** ที่มีต่อในหลวง ร.๙ ไม่มีใครสามารถยับยั้งได้ ไม่มีใครเก็บไว้ หรือปิดบังได้ เป็น **"ความรัก"** ในสิ่งประเสริฐ ที่ในหลวงมีพระจริยวัตรทรงงานมาตลอดพระชนม์ชีพ

ขณะนี้ในเมืองไทยกำลังเกิด **A bomb of love**

อาตมาว่า *"ไอน์สไตน์ พูดไว้ตอนนั้น พยายามจะอธิบายลักษณะของระเบิดนามธรรม ที่แกรู้ว่า...จะเกิด แล้วไอน์สไตน์ ก็บอกว่า มนุษย์ไม่รู้จักสิ่งนี้ได้ง่ายๆ"*

ในหลวง
สุขสันต์

จริงที่สุดเลย !!! อาตมาขอรับรอง !!!

การแสดงออกของคนไทยขณะนี้ เป็น "ระเบิดรัก" ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ทุกคน มีแต่อยากจะให้ๆๆ มีแต่ให้กับให้ มีแต่การเสียสละ-การให้ มีคนมารับสิ่งที่เราให้ได้ เราก็ปลาบปลื้มใจจนต้องร้องไห้ มีสภาวะสะท้อนสะท้านใจกันทั้งนั้น

คนไทยที่ได้ฟังอาตมาพูด จงรักษา "ความรัก" อันยิ่งใหญ่นี้ให้ยาวนาน !!!

*ขอให้ **"ระเบิดรัก"** ที่คุณกำลังแสดงออกนี้ ต่อเนื่องไป ๑๐ ปี หรือ ๒๐ ปี สนามหลวง...อย่าหมดพลังงาน **A bomb of love** นี้เลย ถ้ารักษาไว้ได้นานๆ จะมีคนมาศึกษาวิจัยพฤติกรรมมนุษย์นี้ จาก **"จิตวิญญาณ"** มนุษย์*

..."พระราชดำรัส" ของ "ในหลวง ร.๙" เกี่ยวกับ "ความรัก"...

เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนอยู่ในยุโรป ข้าพเจ้าไม่เคยตระหนักว่า...

"ประเทศของข้าพเจ้า คืออะไร ? และเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าแค่ไหน ?"

*ไม่ทราบ...**ตราบจนกระทั่งข้าพเจ้าได้เรียนรู้ ที่จะ "รัก" ประชาชนของข้าพเจ้า***

*เมื่อได้มีการติดต่อกับเขาเหล่านั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสำนึกใน **"ความรัก"** อันมีค่ายิ่ง*

*ข้าพเจ้า...ไม่เป็น **"โรคคิดถึงบ้าน"** ที่จริงจังอะไรนัก*

*แต่ **ข้าพเจ้า...ได้เรียนรู้โดยการทำงานที่นี่ว่า "ที่ของข้าพเจ้าในโลกนี้"***

*คือ **การได้อยู่ท่ามกลางประชาชนของข้าพเจ้า นั่นคือ "คนไทยทั้งปวง"***

❍ พลังงาน "ระเบิดรัก" *(เทศนาที่ร.ร.ผู้นำ จ.กาญจนบุรี ๘ พ.ย. ๕๙)*

"ความรัก" ที่ไอน์สไตน์ เรียกว่า A bomb of love "ระเบิดรัก" เป็นความรักชั้นสูง-มิติที่สูง-เป็นสิ่งที่เจริญพัฒนา มีแรงระเบิดกระจายออกไป เป็นกระแส **"พลังรัก"** เป็นเหตุการณ์ที่แต่ละยุคแต่ละปาง...จะเกิด-จะมีในโลก เมื่อถึงครั้ง-ถึงคราวเหตุปัจจัยต่างๆ ครบ ในภัทรกัปนี้ ขณะนี้เป็นความจริงที่เกิดในประเทศไทย พลังงาน **"ความรัก"** ที่เกิดนี้ อยู่ในระดับมิติที่ ๘ เหนือมิติที่ ๗ คนในระดับสามัญเข้าใจซาบซึ้ง และประทับใจ ได้รับพลังงานที่ซ้อน คือ ***"พลังงานเสียสละ"***

ในแต่ละภัทรกัป...จะมีครั้งเดียว สิ่งที่เกิดนี้ ครบเหตุปัจจัย...จึงเกิดได้ ใครจะไปสร้าง หรือแกล้งทำไม่ได้ *(จบกัปอื่นอีก ก็จะเกิดมีอีก แต่อีกนาน)*

ในหลวง ร. ๙ ทรงงานอย่างอุตสาหะวิริยะมาตลอด ๗๐ ปี เป็นกลุ่มก้อน

พลังงานรวมของพระองค์ ที่ "รัก" ประชาชน "รัก" มวลมนุษยชาติ เป็น A bomb of love ซึ่งไม่มีในประเทศไหนๆ พวกเราต้องพยายามรักษาพลังงานนี้ไว้ให้นานๆ เพื่อให้ผู้ที่จะมาศึกษา...ได้ศึกษาความจริงที่มีคุณค่านี้ *(ศาสตร์ของพระราชา)*

พวกเรามีความรู้ มีความจริง มีความยินดี มีพลังงาน มีสมรรถนะ มีความถูกต้อง ที่จะไปเสริมสานขึ้นมาได้ ก็ต้องช่วยกันกระตุ้นพลัง A bomb of love ให้ยิ่งใหญ่ขึ้นอีกนานๆ มีจุดกลางสนามหลวง...ที่ไปแสดงพฤติกรรมจริงใจ **ด้วยการให้...อย่างบริสุทธิ์สะอาด-อย่างไม่หวังอะไรตอบแทน** มีของกินของใช้ไร้สารพิษ ...ก็เอาไปให้ ให้มีรูปธรรม มีปรากฏการณ์ phenomena ที่ต่อเนื่องไว้ ให้ท่วมท้นเหลือเฟือไว้ ไม่ง่าย !!! แต่เราต้องอุตสาหะพยายามทำให้จริงๆ

อาตมามั่นใจว่า *"สิ่งประเสริฐเกิดแล้ว"* ก็จะต้องช่วยกันทำให้ยาวนาน สร้างตัวเองไปเรื่อยๆ ทุกอย่างจะมีสัมประสิทธิ์ซ้อนกันสองอัน อันหนึ่งเป็นตัวแปรที่จะทำลาย อีกอันเป็นตัวแปรที่จะเกิดสร้างสรร ที่หายไป คือ fission ก็ปล่อยมันไปเลย ส่วนตัวที่รวบรวมได้เป็น fusion ก็จะต้องรวบรวมอันนี้ไว้

การรวมกัน-สามัคคี-ประสาน-ปรองดอง...เพื่อทำสิ่งดี เป็นประโยชน์คุณค่าต่อผู้อื่น จะเกิดขึ้นที่ไหนก็ตาม ต้องเสริมสานพลังงานนี้ ให้เป็นตัวตั้ง-ให้อภิวัฒน์ต่อไป ไทยต้องทำให้ได้ และขณะนี้ทำได้แล้ว-เป็นเค้าเงื่อนแล้ว-เป็นพลังงานแม่เหล็กรวมตัวแล้ว-เป็นธาตุหนัก รวมแล้วเป็นนิวเคลียร์ fusion แล้ว

อาตมาถึงบอกว่า *"เราต้องไม่ประมาท ต้องเสริมสานพลังงานนี้ต่อไป"*

มาร่วมกัน...ตอนนี้ต้องทำ-ตายเป็นตาย อาตมาได้แต่พูดๆๆ แต่หลักการไม่ขัดแย้งกับในหลวงเลย พวกคุณเป็นลูกในหลวง ก็ต้องมาช่วยกันทำให้เป็นจริง

คนไทย...มีสมอง-มีปัญญา...รู้แล้วว่า *"มีสิ่งที่ประเสริฐสุดเกิดขึ้นในสังคมโลก เป็นคนผู้หนึ่ง คือ พระเจ้าแผ่นดินรัชกาลที่ ๙ มีพฤติกรรมประเสริฐสุด ในยุคนี้-กาลนี้-กัปนี้"* คนที่มีภูมิปัญญาก็จะติดตามมาศึกษา คนไหนไม่แสวงหา-ก็ปล่อยชีวิตไป คนไหนแสวงหา-ก็มาค้นหา ก็เป็นของจริงของแต่ละคนขับดันตัวเอง

พระเจ้าแผ่นดิน ประเทศภูฏาน รู้สิ่งที่ดีนี้ ก็มีความพอใจ-มีความยินดี-มีฉันทะ-มีพลัง...**มาเอาความรู้สิ่งประเสริฐนี้ไป** ก็เป็นลักษณะจริงของพระองค์

"สัจจะความจริงของสัจจะ" *ก็คือ "สิ่งที่ดีจริง ประเสริฐจริง จะลึกซึ้งซับซ้อนเกินกว่าคนโลกีย์สามัญธรรมดาๆ ทั่วไป จะคาดเดา"*

❍ โรงงานแห่ง “ความรัก” อันบริสุทธิ์ *(เทศนาที่สันติอโศก ๒๙ พ.ย. ๕๙)*

พระจริยวัตรของในหลวงที่ทรงงานตรากตรำทำงานช่วยเหลือคนต่ำต้อยต่างๆ เป็น phenomenology เป็นสิ่งปรากฏจริง **“ปาตุสัจจะ ปาตุภาวะ”** มีสิ่งจริงให้สัมผัสศึกษาได้ ผู้เป็นเลือดเนื้อ-ผู้ใกล้ชิด-คนใหญ่-คนโต...จะขวนขวายพากเพียรปฏิบัติตาม...ก็เชิญ !!! *(ช่วยกันเป็นโรงงานผลิต **“ความรัก”** อันบริสุทธิ์กัน)*

ทุกอย่างมาแต่เหตุทั้งนั้น ไม่มีอะไรได้มาลอยๆ-ฟลุค-บังเอิญ เมื่อสั่งสมเหตุให้ครบเป็นอันนี้แล้ว ก็เป็นอื่นไม่ได้ ไม่มีเปลี่ยนแปลง จะต้องเป็นเช่นนี้ *(ตถตา)*

“กัมมัสกะ” กรรมเป็นอันทำ ไม่เป็นอื่น ทำแล้ว-ไม่เอา ทำแล้ว-ไม่อยากได้ ก็เป็น **“กรรม”** ของตนแล้ว ชั่วก็ตาม-ดีก็ตาม **“กรรม”** จึงยิ่งใหญ่ที่สุด

อาตมาเข้าใจ ถึงทำงานได้อย่างสบายใจ คือ *“อาตมาไม่รอ-ไม่หวัง...ทำเต็มที่อย่างเดียว”* ทำอย่างไม่หวัง...มีแต่ได้-ไม่มีเสีย ถ้าไปมีความหวัง-ก็จะต้องมีเสีย

ขอกำชับ **การทำใจในใจ** *(มนสิการ)* **ทำให้ดีๆ เจตนาแต่อย่าอยาก** อย่าไปสร้างอาการหวังใส่จิต อย่าสร้างพลัง ***สาเปกโข*** *ว่า “จะหวังได้อะไรตอบแทน”* ขอกำชับกำชา อย่าทำ !!! เป็นการปฏิบัติธรรมระดับ **“โลกุตระ”** ของ **“พระพุทธเจ้า”** ที่จะไม่ให้เกิด **“ภพชาติ”** ซึ่งเป็นคำสอนใน **“พระพุทธศาสนา”**

ขณะนี้บรรยากาศที่ท้องสนามหลวงนั้น ทำดีได้ง่าย ทุกคนต่างมาทำดีเพื่อพ่อ มีแต่มาให้ๆๆ ไม่มีจิตสั่งสมหวังเอา *(ในหลวงทำให้พลังงานแห่ง **“ความรัก”** ชัดเจนขึ้นมา)* เป็นพลังงานดีใจปลาบปลื้ม...ที่ได้ให้ เขารับสิ่งที่เราได้ให้ไป...ก็ดีใจที่เราได้ให้ **สำหรับโลกียะ-จะดีใจที่ได้รับ แต่โลกุตระ-จะดีใจที่ได้ให้** นี่คือ *“สัจจะที่ซับซ้อนมาก เป็นสนามแม่เหล็กแห่ง **‘ความรัก’ A bomb of love** อันประเสริฐสุด เกิดเป็นพลังงานกัมมันตภาพรังสีทางประเสริฐที่วิเศษอบอวลอยู่ เกินกว่าการบรรยาย”*

พูดอย่างไร...ก็ไม่เหมือนการไปสัมผัสเอาเอง แล้วศึกษาเหตุปัจจัยเขาฝึกฝนกันอย่างไร ? ทำใจ *(มนสิการ)* อย่างไร ? แล้วจัดการใจในใจอย่างไร ?

ชื่นใจ-ชอบใจ...ที่ได้ให้ ยิ่งเขารับอย่างบริสุทธิ์ยินดีขอบคุณ...ก็ยิ่งวิเศษ

เป็นโอกาสสุดยอดแล้ว ให้เราได้ประพฤติปฏิบัติต่อไปให้นานๆ

ทำจริง-ก็จริงของคนทำ ถ้าไม่ทำ-ก็ได้แต่มอง เมื่อไหร่คุณมาทำ-คุณก็จะได้

แค่ “ให้” กับ “รับ” แต่ลึกซึ้งขึ้น สุดยอดไหมพฤติกรรมของมนุษยชาติ

๕ ธ.ค. ๕๙ ชาวอโศกจะระดมจัด “โรงบุญแจกอาหารมังสวิรัติ” ทั้งประเทศ

ให้ได้ ๙๙๙ โรงบุญ และจะไปร่วมจัดที่สนามหลวงให้ได้ ๙๙ โรงบุญ

ที่ **"สนามหลวง"** เรื่องที่ต้องต่อเนื่อง คือ **"เรื่องกิน"** *ชาวอโศกจะทำโรงบุญมังสวิรัติต่อเนื่องไปเรื่อยๆ โดยไม่มีกำหนดหยุดจัด จนกว่าเหตุปัจจัยจะทำให้หยุด*

มี **"นโยบาย"** คือ ***"ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มากๆ หมดๆ และความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก...ในที่สุด"***

มี **"ยุทธศาสตร์"** คือ ***"อ่อนน้อม-ถ่อมตน...เป็นคนรับใช้"*** *(อย่าเป็นคนเจ้ากี้-เจ้าการ-ชี้ใช้ หรือแสดงว่า ตนเป็นผู้นำ-ผู้พาทำ-เป็นเจ้าเข้า-เจ้าของ)*

เหตุการณ์พลังแห่ง "ความรัก" ซึ่งคนไทยแสดงออกที่สนามหลวงนี้ เป็น "ความรัก" ที่เสียสละ อย่างไม่ต้องการหวังอะไรตอบแทน มีแต่ให้เลย...

ถ้าต่อเนื่องไป ๒-๓ ปี จะเกิดผล มนุษยชาติในโลกนี้ จะสงบเรียบร้อย ความอบอุ่นของโลกจะเกิดขึ้น จะสามารถรังสรรค์อะไรได้มาก

ทำไปเถิด...สิ่งดีงาม-ถูกต้อง-ไม่ผิด ตั้งแต่ต้นตอในหลวงทำ เราก็มาทำตาม คือ ***"มาเสียสละต่อๆ กันไป"*** ผู้ให้-ให้แล้วก็ชื่นใจด้วย ผู้รับ-ก็รับได้สำเร็จ

อาการของ **"ความรัก"** คือ *"ชื่นใจ-ชอบใจ มีลักษณะ...ต่อ-ติด"*

ถ้าจัดจ้านเลยขีดเป็น **"กามราคะ"** *จะสัมผัส-ผูกพัน...แล้วเรียกร้อง (หวัง)*

ขณะนี้ ประเทศไทย กำลังเกิดโรงงานสร้างพลังงาน "ความรัก" อันยิ่งใหญ่ โรงงานใหญ่อยู่ที่สนามหลวง พระเมรุยังสร้างไม่เสร็จ...คงเป็นปี *"สนามหลวง" คือ "ทุ่งพระเมรุ สร้างไว้สำหรับถวายพระเพลิงพระเจ้าแผ่นดิน และพระบรมวงค์ศานุวงศ์"* ก็ได้ใช้งานจริงๆ ผ่านมาหลายพระองค์ แล้วจะสืบสานกันไปอย่างแท้จริง

ถวายพระเพลิงแล้ว อาจมีกิจกรรมต่อเนื่องอีก อาจเป็นประเพณีต่อไปอีก ก็ไม่มีอะไรเสีย มีแต่สร้างพลังงานวิเศษที่ดีต่อกัน นับเป็นเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ ที่เกิดในประเทศไทยกลางกรุงเทพฯ กลางสนามหลวง ข้างพระบรมมหาราชวัง

❍ "สาธารณโภคี" ที่สนามหลวงจะเปลี่ยนโลก *(เทศนาที่ราชธานีอโศก ๒๑ พ.ย. ๕๙)*

พลังแห่ง "ความดีงาม" อันน่าอัศจรรย์ เป็นพลัง "นิวเคลียร์" ของ A bomb of love มีแต่เวลาให้ทำ "กุศล" ไม่มีเวลาให้ทำ "ชั่ว" *เด็กที่เฮี้ยวๆ ก็ถูกสลายพลังกลายเป็นบรรยากาศที่แฮปปี้สนุกสนาน เรี่ยวแรงพลังงานทั้งหมดก็ถูกใช้ทำสิ่งดีๆ*

จะได้พิสูจน์ความเชื่อว่า *"กิจกรรมที่* ***'สนามหลวง'*** *จะเปลี่ยนประเทศไทย จะ*

เปลี่ยนโลกได้ คือ "ทุกคนที่ไป บางคนไปทั้งครอบครัว ไปช่วยแจกอาหาร-ช่วยเก็บขยะ ฯลฯ" เด็กๆ ของเราเห็นคนอื่นทำดี ก็ต้องดีด้วย ภายใน ๑ เดือน มีอาสาสมัครลงทะเบียนช่วยงาน ๓๐,๐๐๐ คน ที่ไม่ได้ไปลงทะเบียนก็อีกมาก

"ชาวอโศก" ไปสนามหลวง ๓.๓๐ น. เพื่อบริการคนจองคิวกราบพระบรมศพตั้งแต่ ๕.๐๐ น. และกว่าจะได้กราบพระบรมศพ ก็ต้องอดทนรออีก ๑๐ ชั่วโมง *(ชาวต่างจังหวัดไกลๆ ต้องนอนค้าง เพื่อคิวแรกๆ ในวันรุ่งขึ้น)* วันนี้ *(จ. ๒๑ พ.ย. ๕๙)* ทางการ จึงขอร้องคนกรุงเทพและปริมณฑล ให้มากราบพระบรมศพหลัง ๑๐๐ วันจะได้ไหม ? เป็นความร่วมมือของทุกฝ่าย ที่จะลดความลำบากของประชาชน เราก็ได้เห็นความพร้อมเพรียงของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย ที่พยายามช่วยเหลือประชาชน

พวกเราชาวอโศก ใครจะไปช่วยได้-ให้ไปเสริม ก็มีการสนับสนุนเข้ามาเรื่อยๆ

-ญาติธรรม จ.ชัยภูมิ บริจาคมันเทศ ๑๕ ตัน ให้โรงบุญทั้งหมดไม่ขายเลย

-ข่าวจาก นสพ.ผจก. ...ชาวนาสุรินทร์ใจบุญ ! บริจาคข้าวอีก ๒๐ ตัน มอบโรงทานสนามหลวงเลี้ยงประชาชนถวาย "พ่อหลวง"...

-พรุ่งนี้ ๒๒ พ.ย. ๕๙ รัฐบาลจะจัดงาน "รวมพลังแห่งความภักดี"

*-**"กองทัพธรรม"** ก็ไปร่วมสร้าง **"ทานบารมี"** ที่ท้องสนามหลวง*

*และ **"สันติอโศก"** ก็เป็นสถานที่บำเพ็ญในการเย็บกระทงใบตองใส่อาหาร*

.....ฯลฯ.....

ขณะนี้ ประเทศไทย กำลังมีปรากฏการณ์ใหญ่ อันโอฬารเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ของ **จิตวิญญาณมนุษย์** เป็น **"พฤติกรรมสังคม"** ทางเศรษฐศาสตร์-สังคมศาสตร์-รัฐศาสตร์ อันบริบูรณ์ยิ่งใหญ่ที่ทำได้ เป็นพลังงานของความเป็น **"สาธารณโภคี"** ที่สวยงาม และแผ่ราศีรังสีออกไปยังต่างประเทศ

เป็นการ **"สละให้ผู้อื่น"** ด้วยจิตบริสุทธิ์สะอาดอย่างบริบูรณ์เต็มจิตใจ เป็นจิตใจที่ **"ศาสนาพุทธ"** สอน-อบรม-ฝึกฝน...ให้จิตใจเป็นอย่างนี้ให้ได้จริงๆ แม้ชาวศาสนาอื่น ก็ยังมาประพฤติปฏิบัติ...พฤติกรรมอันนี้...ในสังคมขณะนี้

ทั้งหมดนี้ ๑. เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ๒. ติดต่อกันยาวนาน ๓. เป็นความงดงามประเสริฐวิเศษสุดยอด เกิดขึ้นได้จริงๆ และเป็นเรื่องที่ไม่ได้เสแสร้งทำ

เพราะ **"คุณค่าแห่งคุณธรรม" ที่ในหลวง ร.๙ ทรงทำมาตลอด ๗๐ ปี** เป็นคุณธรรมระดับ **"โลกุตระ"** ที่เป็น **"อาริยะ"** ระดับ **"พระโพธิสัตว์"** ที่แสดงออก ครบพร้อม ซึ่งทุกคนปฏิเสธไม่ได้

ทุกสังคมในโลกนี้ ล้วนต้องการให้คนเสียสละ...เอามารวมกัน...เพื่อเข้าไปสู่ส่วนกลางสาธารณะ แล้วก็กระจาย-แจกกัน-แบ่งกันกิน-แบ่งกันใช้ เรียกว่า **"หลักเศรษฐศาสตร์"** โดยมี **"เจ้าหน้าที่"** ซึ่งมีคุณธรรม-ไม่เห็นแก่ตัว-ไม่โลภมาก-ถ้อยที-ถ้อยอาศัย...คอยแบ่ง ถ้าไม่พอแบ่งก็เห็นแก่ใครที่จำเป็นต้องได้ก่อน เป็นเรื่องของ **"สาธารณโภคี"** เป็น **"สาราณียธรรม ๖"** เกิดจากจิต **"พุทธพจน์ ๗"** สังคมแบบนี้จะต้องเกิด จะเกิดได้กว้างใหญ่เท่าใดก็ตาม ก็จะได้รู้ความจริงของมนุษย์ในกับปนี้

..."พระราชดำรัส" ของ "ในหลวง ร.๙" เกี่ยวกับ "การทำงาน"...

*"...**ทำงาน-ทำการ** ในหน้าที่-ในฐานะ...ของแต่ละคน ที่จะต้องทำ*
***ให้ทำอย่างดีๆ ทำเรื่อยไป** ไม่ใช่ทำอย่างที่จะอยากดีเด่น*
***ทำดีเด่น...ไม่ใช่อยากดีเด่น** ทำได้ดี...แล้วก็จะดีเด่นเอง*
***ไม่ใช่ว่าจุดประสงค์ที่จะทำ...เพื่อให้ดีเด่น** ทำ...เพื่อให้ดีเรื่อยๆ*
***ทำหน้าที่ที่มี...ให้สำเร็จ** แต่ไม่ใช่จุดประสงค์...ที่จะดีเด่น*
*ก็อย่างที่ว่า **ไม่ใช่ทำเพื่อดัง** แต่ว่าถ้าต้องการจะดังเมื่อไหร่...ก็จะดังเอง*
แล้วดังดี...ด้วยไพเราะ ไม่ใช่ดังอย่าง...น่ารำคาญ หรือน่าเกลียด..."

.....

อาตมาว่า ***"ในหลวง เป็นผู้ที่ทรงงานกว้างช่วยทั้งประเทศ"*** ท่านทรงใช้แผนที่ลงไปในพื้นที่จริง ที่ไหนมีความเดือดร้อน...ก็ไปช่วยได้จริง นี่คือ **การรับใช้ประชาชน** ในหลวง จึงเป็น **"นักประชาธิปไตยเบอร์ ๑"** แต่ข้าราชการ-ข้าราชบริพาร ที่ได้ปฏิญาณตนรับตำแหน่งหน้าที่ ว่าจะเป็นผู้ที่ช่วยงานพระราชานั้น ทำงานในวงจำกัดแค่จังหวัด อำเภอ ตำบล หรือรับผิดชอบเป็นหย่อมๆ เท่านั้น

ในหลวง เป็น **"พระโพธิสัตว์"** ที่ทรงทำงานทางกายกรรมมาก ไม่ตรัสมาก

แต่ **"โพธิรักษ์"** เอาแต่พูดมาก ไม่ได้เกิดการกระทำมากเหมือนพระองค์

ส่วน **"มโนกรรม"** นั้น อาตมาขอยืนยันว่า *"เหมือนกัน คือเป็นผู้ที่จะมาทำความรู้ และความจริง"*

❍ พลังงาน"รัก"อันยิ่งใหญ่ครั้งเดียวในกับปนี้ *(เทศนาที่สันติอโศก ๓๐ พ.ย. ๕๙)*

A bomb of love จากจดหมายของ **"ไอน์สไตน์"** ที่เขียนไว้ให้ลูกสาว เป็นเครื่องยืนยันชัดเจนว่า *"ถ้าไม่มี **'ของจริง'** จะเข้าใจไม่ได้ว่า เป็นพลังงาน **'ความรัก'***

แบบไหน ที่ออกมาจากพลังงานจิต ? เป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่อย่างไร ? มีลักษณะ-มีองค์ประกอบ-สูงส่ง-ละเอียดลอออย่างไร ?" พลังที่เกิดอยู่ขณะนี้ เป็นสภาพพลังงาน **"ความรัก"** ที่มวลมหาประชาชน **"รัก-เทิดทูน-บูชา"** ในหลวง

เพราะในหลวงมีความรู้ความสามารถกว้างขวางเป็น **"โลกวิทู"** ทรงเสียสละทำงานสร้างสรรเห็นแก่มวลมนุษยชาติ *(พหุชนหิตายะ)* อย่างมโหฬารพันลึกใหญ่โตระดับเขื่อนใหญ่ๆ สอยน้ำ สอยเมฆ ลงมาให้คนได้ใช้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อแล้วพระองค์ก็ทรงทำได้อย่างแท้จริง กระทั่งละเอียดลึกซึ้งจนถึง **"นามธรรม"** โดยไม่ต้องการหวังอะไรตอบแทน เป็นความบริสุทธิ์สะอาด...ที่จริงจัง-มั่นคง-ยืนนาน เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชน *(พหุชนสุขายะ)* รับใช้โลก-ช่วยโลก *(โลกานุกัมปายะ)* ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"**

การรับใช้มวลมนุษยชาติ และการรับใช้โลกอย่างแท้จริง *(โลกานุกัมปา)* **ซึ่งเป็นลักษณะการเสียสละอุทิศตนรับใช้ประชาชน นี่คือ "ประชาธิปไตย"**

ผู้มีดวงตา-มีภูมิธรรม-มีปัญญาจะเห็นจะรู้เอง คือ ประชาชนรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถเข้าใจได้ว่า *"เป็นความจริง เป็นคุณค่าความดีงามอันประเสริฐยิ่งใหญ่ ที่คนคนหนึ่งมี และแสดงออกให้แก่ประชาชน ยอมเสียสละให้แก่ประชาชน ทำงานเพื่อประชาชน อย่างไม่ได้เห็นแก่ตัว ไม่ได้เห็นแก่อัตตาตัวตน"*

เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่นานๆ จะมี *(กษัตริย์)* **อย่างนี้ การได้มีชีวิตอยู่ร่วมกับสิ่งประเสริฐนี้ ไม่ใช่โอกาสง่ายๆ ขณะนี้ทั่วโลกมีคนหลายชาติรู้แล้ว** เช่น *ประเทศภูฏาน...ก็รู้แล้ว ตั้งแต่ในหลวงของประเทศภูฏาน ประชาชนของประเทศภูฏานเข้าใจอย่างมากว่า ในหลวง ร.๙ คือ "ไอดอลต้นแบบของในหลวงจิกมี่เลย"*

อาตมาภูมิใจว่า *"คนไทยมีภูมิปัญญา เห็นสัจธรรมอันประเสริฐละเอียดลึกซึ้ง นี้ ไม่ใช่จะเห็นกันได้ง่ายๆ จึงมี* ***'พลังงานรัก...ที่เชิดชู-บูชา-เคารพ-นับถือ'*** *พระองค์ท่านอย่างชัดเจน เป็นสิ่งที่ยืนยันประกอบ"*

พลังแห่ง "ความรัก" อันยิ่งใหญ่ ของมวลมหาประชาชนชาวไทย ที่มีคนประพฤติไม่ใช่แค่คนเดียว แต่ทำร่วมกันมีปฏิกิริยาลูกโซ่ไปอีกมากมาย **ที่ระเบิดเถิดเทิงเป็นปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่** อย่างที่เกิดตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นมา ยืนยาวต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ณ วันนี้ ยังไม่มีท่าทีที่จะเบาบางลง ดูจะยิ่งทวีความลึกซึ้ง และกว้างไกล ก็ยิ่งมีอะไรต่อมิอะไร ที่ผู้มีการศึกษาจะได้แสวงหา และติดตาม ผู้ที่มีญานปัญญาเห็น...ก็จะรู้-จะเห็น-จะได้

มวลมหาประชาชน คนเล็ก คนน้อย เด็ก ผู้ใหญ่ คนแก่ คนเฒ่า คนพิการ ออกมาแสดง **"ความรัก"** อันอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ อย่างไม่เคยมีสภาพแบบนี้ เกิดปรากฏมาก่อน ในยุคกัปที่เรามีประวัติศาสตร์ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกครั้งเดียว

อาตมาบอกได้ว่า ***เมืองไทยเราจะเป็นชมพูทวีป จะเป็นเมืองที่มี "คุณธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า"*** *ซึ่งเป็น* ***"ประชาธิปไตย"*** ในยุคปลายภัทรกัปนี้ เป็นความพอเหมาะ-พอดี ที่จะเกิดหยั่งลง ณ ประเทศไทย เพราะประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ ก็เอา **"โลกุตรธรรม"** มาหยั่งลงไปเป็นเชื้อสำคัญ ที่จะก่อตัวขึ้นเป็น **"ประชาธิปไตย"** อย่างได้สัดส่วน แล้วจะได้ประโยชน์สูงสุด มีประสิทธิภาพสูงสุด

❍ จิตวิญญาณเนื้อแท้ของประชาธิปไตย *(เทศนาที่ราชธานีอโศก ๑๑ พ.ย. ๕๙)*

พระจริยวัตรของในหลวง ที่ทรงงานอย่างมีพระปรีชาญาณมาตลอด ๗๐ ปี ไม่มีอะไรแฝงจริงๆ ทรงงานเต็มกายกรรม *(กายวิญญัติ)* ทรงตรัสน้อย *(วจีวิญญัติ)* มาจาก **"มโน"** เป็นประธาน กระทั่งคนที่ไม่เข้าใจ-ก็เข้าใจ จนสหประชาชาติต้องทูลเกล้าถวายรางวัล **ประชาธิปไตย ๒ ขา** จะมี **"จิตวิญญาณ"** อย่างนี้นำ ผู้นำสูงสุดเบอร์ ๑ ของสังคมนั้นๆ จะต้องมีความประเสริฐอย่างแท้จริง

ประชาธิปไตยขาเดียว อย่างมากก็อยู่ ๒ สมัย ๘ ปี ตั้งใจอดทนทำงานในระยะสั้นๆ ๘ ปี ก็ทำได้ง่ายกว่า ที่พูดนี้...พูดเพื่อเป็นการศึกษา ต้องดูความจริงที่เกิดขึ้น...เป็นสิ่งยืนยัน ผู้ที่ตั้งใจเรียนรู้...อย่าละทิ้งโอกาสนี้ ขอให้ศึกษา-ให้ดูพฤติกรรมจริง ไม่ว่าจะด้านสังคม-เศรษฐกิจ หรือด้านอื่นๆ ตามความรู้ที่เขาจะสร้างประชาธิปไตยขาเดียว เขาก็จะพิสูจน์ตัวเองว่า *"ไปได้รอด ไปได้ดี"*

แต่ในหลวงทรงงานรักษาสถานะ ไม่ให้เพี้ยน-ไม่ให้เปลี่ยนแปลง ยาวนานถึง ๗๐ ปี คุณภาพ ๘ ปี เทียบกับในหลวง ๗๐ ปี ไม่ได้เลย โดยเฉพาะในหลวง เป็น **"พระโพธิสัตว์"** มีทฤษฎีของ **"พระพุทธเจ้า"** อยู่ในสายของ **"ศาสนาพุทธ"**

"ภูมิธรรม" ที่ในหลวงทรงแสดงออกมา...เป็นเรื่องลึกซึ้งในยุคนี้
ประชาธิปไตย ๒ ขา ที่มี "จิตวิญญาณ" ในหลวงได้นำพามาแล้ว

อาตมาจะนำพาต่อ เพราะอาตมา "สายพุทธ" แล้วจะเชื่อมโยงต่อกันไปอีก พวกเราก็ช่วยกันสร้างขึ้นมาด้วย ปฏิบัติประพฤติทำกันอย่างจริงๆ

คนที่อยู่ในฐานของประชาธิปไตยขาเดียว จะเรียนรู้ประชาธิปไตย ๒ ขา ไม่รู้เรื่อง เช่น *อเมริกา ก็ปฏิบัติเต็มที่ตามความเฉลียวฉลาดสามารถ เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นหนึ่ง จะเป็นหนึ่งทางอะไรก็แล้วแต่ และเขาก็ต้องทำเต็มที่*

จงเฝ้าดู **ไทย** กับ **อเมริกา** ต่อไปอย่ากระพริบตา !!!

อาตมาขอยืนยันว่า "เมืองไทย เป็นประชาธิปไตย" หลายคนก็ยังยากที่จะเข้าใจก็มันเป็นการปฏิวัตินี่นา! คนก็ผิวเผินไม่เข้าใจลึกซึ้งถึง **จิตวิญญาณประชาธิปไตยที่แท้** ว่า *"นี่แหละ ที่เขาต้องทำการปฏิวัติ ก็เพื่อประชาชน"*

แน่นอน **อเมริกา** ก็ยืนยันว่า "อเมริกา เป็นประชาธิปไตย" ต้องมีการเลือกตั้ง เมื่อเลือกตั้ง...แล้วได้คนอย่างนี้ ต้องยอมรับ จะบอกว่า...ไม่ใช่ประธานาธิบดีของฉัน...ไม่ได้นะ ขณะนี้ก็เริ่มจะรู้แล้วว่า *"การเลือกตั้ง...ไม่ใช่คำตอบ ถ้าได้คนไม่ดี...ฉันจะประท้วง เลยออกมาประท้วงกันเต็มบ้านเต็มเมือง"* ก็ต้องมาดูการชุมนุมประท้วงของไทยว่า *"ทำกันอย่างไรจึงสงบเรียบร้อย...ไม่ใช่เผานั่น-เผานี่"*

สิ่งที่จะปรากฏในลมหายใจเฮือกต่อไป ก็คือ ปรากฏการณ์ระหว่าง *"ผู้อยากเป็นมหาอำนาจ (โลก) คือ อเมริกา"* กับ *"ผู้ไม่อยากเป็นมหาอำนาจ คือ ไทย"*

ติดตามดูไปอย่าได้กระพริบตา อาตมามั่นใจว่า *"เมืองไทยเป็นชมพูทวีปแล้ว"* ความบังเอิญไม่มีจริงๆ ในโลก ตถตา สัจจะจะต้องเป็นเช่นนี้ ถ้าไม่เป็นเช่นนี้ ก็ไม่ใช่ *(ของจริง)* **"สัจธรรม"** เป็นเช่นนั้นจริงๆ เป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาต่อไป

"จิตวิญญาณ" คนไทย มี DNA ของ "พระพุทธเจ้า" และไม่ใช่แค่เป็น "พุทธมามกะ" หรือ "พุทธศาสนิกชน" แต่จะเป็น **"พุทธบริษัท"** ด้วย

"พุทธบริษัท" คือ *"อุบาสก-อุบาสิกา-นักบวชหญิง-นักบวชชาย...ผู้บรรลุธรรม...ตั้งแต่ 'โสดาบัน' เป็นต้นไป"*

"การให้ประชาชนเลือกตั้ง" เป็นเพียงส่วนเล็กน้อยของ "ประชาธิปไตย"

แต่ **เนื้อแท้ของ "ประชาธิปไตย" คือ *"จิตวิญญาณที่ไม่เห็นแก่ตัว มีจิตใจเพื่อมวลมนุษย์ เพื่อประชาชนจริงๆ"***

*เช่น ในหลวงมีพระจริยวัตรทรงงานช่วยมนุษยชาติมา ๗๐ ปี มีมากมายหลายพันโครงการ ชีวิตส่วนตัวก็มักน้อยสันโดษ ดินสอ...ก็ใช้จนเหลือแท่งเล็กนิดเดียว ยาสีฟัน...ก็ใช้จนหมด รองเท้า...ก็ซ่อมแล้วซ่อมอีก ทั้งๆที่จะใช้รองเท้าทองคำก็ได้ นี่แหละคือ **"ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด"***

ก็ขอยืนยันว่า ***"พระเจ้าแผ่นดินไทย รัชกาลที่ ๙ เป็นพระโพธิสัตว์"*** *เป็นผู้* ***"บรรลุธรรม"*** *จริง ไม่ใช่แค่* ***"อรหันต์"*** *เป็น Good and kind King เป็นพระมหากษัตริย์ ที่เป็* ***"อาริยะ"*** *เป็นประมุขของประเทศไทย เป็นประชาธิปไตย ๒ ขา*

คนไทยทุกคนต่างซาบซึ้งประทับใจเท่าที่จะมีปฏิภาณปัญญาความฉลาดของตน ใครต่อใครก็กำลังพยายามประพฤติทำตามอย่างพ่อ ตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ เดินตามรอยพ่อ *(สานต่อคุณธรรมที่พ่อสร้างไว้)* ใครเห็นดี-เห็นด้วย...ก็ร่วมมือกันทำ ก็ดูไป ไม่ต้องไปดูไบ...ให้เสียเงิน และไม่ใช่ดูเฉยๆ แต่ต้องประพฤติปฏิบัติด้วยช่วยกัน

แต่ซ้อนแม้อยู่ในไทยที่เป็นประชาธิปไตย ๒ ขา แท้ๆ ยังมีคนไทยประเภทขาเดียวที่อวดดีอยู่ ยังไม่สนิทใจกับในหลวง ยังแอ๊คว่า *"ข้าแน่...จะแข่งเอาชนะ"* แทนที่จะมาร่วมมือกันได้แล้ว...ยังไม่หยุด !!! ก็เอาเถอะ อาตมาบอกได้เลยว่า *"เขายังไม่รู้ว่า...เขาจะหมดตัว"* บอกให้เป็นสัญญาณ อย่าหาว่า *"โพธิรักษ์ใจดำ...ไม่เชื่อก็แล้วไป"* คุณ *(ปู)* เอาข้าวมาขายเรียกคะแนนจะได้สักเท่าไหร่...? คุณขายก.ก.ละ ๒๐ บาท แต่ในหลวงแจกฟรีนะ ที่สนามหลวงเขาแจกกันนะ ใครมาขาย...เขาไม่ให้เข้าเลย มีแต่การแจกกันอย่างเดียว คุณก็ประพฤติไปตามประสาคุณ

บาปในปางนี้-ชาตินี้...หนักแล้ว จะมีแต่ตกต่ำไปเรื่อยๆ ถูกด่า-ถูกย่ำยี-ถูกรังเกียจ ทั้งที่น่าจะมีเกียรติ แล้วชาติหน้าจะเป็นอย่างไร ? จะได้ไปเกิดอยู่ที่ไหน ?

พูดแล้วเหมือนเย้ยหยัน แต่ก็เพื่อการศึกษานะ ขออภัย...!!!

จนกว่าพวกคุณจะเข้าใจว่า "ประชาธิปไตย คืออะไร...?"

"ประชาธิปไตย" *ไม่ได้หมายถึง "การเลือกตั้ง...เป็นใหญ่"*

"ประชาธิปไตย" เนื้อแท้ๆ คือ "การเสียสละ"

เหตุการณ์ที่สนามหลวง นี่แหละคือ "ประชาธิปไตย" เป็นเรื่องของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน *(ทุกคนมีใจหนึ่งเดียวรวมตัวกันเสียสละให้แก่กันและกัน)*

อาตมาไม่เก่งที่จะบอกจะพูด แต่อาตมาถนัดพาทำ เรื่องการเมือง-รัฐศาสตร์ อาตมาไม่มีภาษา technical term ตามทฤษฎีต่างๆ ที่เขาเรียนกัน แต่อาตมารู้ความเป็นจริงของสิ่งเหล่านั้นตั้งแต่ปางก่อน พอมาชาตินี้...ศัพท์ภาษาตามที่เขามี-อาตมาไม่มี เอาภาษาวิชาการมาอธิบาย-ก็พูดไม่เหมือนไม่ตรงกันนัก ก็จะเหมือนได้อย่างไร เพราะบางคนรู้ผิดจากสภาวะแท้ด้วย แล้วสมมุติผิด ก็หาว่า *"อาตมาพูดผิด คือ ผิดจากเขา"* ภาษาจะว่าอย่างไรก็ช่าง แต่อาตมาอธิบายให้ถูกสภาวะจริง

ขณะนี้ amazing phenomena ก็คือ *"ปรากฏการณ์... ที่น่าชื่นใจ-น่าประหลาดใจ ที่ผู้คนหลั่งไหลกันมา **"เสียสละ"** เพื่อพ่อหลวง เป็นไปได้ยังไง...?"*

อาตมาว่า *"ปีนี้ (พ.ศ.๒๕๖๐) ก็คงจะมีงานพระบรมศพต่อไปอีก"* คนต่างประเทศจะเข้ามา มีคนบอกว่า *"ฝรั่งเศสตีพิมพ์ (เรื่องในหลวง ร.๙ สวรรคต) ไปทั่ว"* แล้วฝรั่งเศสนี่แหละ เริ่มเรียกร้องหาสถาบันพระมหากษัตริย์...ให้กลับคืนมา แสดงว่า *"เขาเริ่มลืมตา-มีชาคริยาแล้ว" (เริ่มรู้ว่า ประชาธิปไตย ๒ ขา ดีกว่า)*

..."พระราชดำรัส ของในหลวง ร.๙" *(พ.ศ.๒๕๑๒)* **เกี่ยวกับ "ประชาธิปไตย"...**

คำว่า **"<u>พอสมควร</u>"** นั้น เป็น **"<u>หัวใจของประชาธิปไตย</u>"**

*เพราะว่า **"การเลือกตั้ง"** ก็ตาม*
*หรือ **"การถกเถียง"** อะไรทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ตาม*
*ต้อง **"ได้ผลพอสมควร"** ทั้งนั้น...*

เพราะทุกคน **มี "ผลประโยชน์" มี "ความต้องการ"** แตกต่างกัน
และก็ **มี "เสรีภาพ"** ตามความแตกต่างกันนั้น
อาจทำให้ **"เบียดเบียน"** กันได้ ก็ต้องมีผลพอสมควร
จึงจะ **มี "ความเรียบร้อย" มี "ความเงียบสงบ"**

*แต่ถ้าแต่ละคน **"เห็นแก่ตัว"** มีแต่จะเอาผลเต็มที่สำหรับตัว*
*เชื่อว่า **"อีกคนหนึ่งเขาจะเดือดร้อน"***

"ประชาธิปไตย" หรือ **"ความเป็นอยู่ของสังคมของชาติ"**
อยู่ที่แต่ละคน มี **"ความสุขพอสมควร"** จะได้ไม่เบียดเบียนกันอย่างเปิดเผย

❍ <u>"ไทย" กับ "สถาบัน" ต้องอยู่เป็นคู่กัน</u>

อาตมาก็ขอต่อเลยว่า *"<u>ไทยกับสถาบัน</u> (พระมหากษัตริย์) <u>ต้องอยู่เป็นคู่กันตลอด</u>"*

และขอยืนยัน **"ประชาธิปไตยสองขา"** คือ **"ประชาธิปไตย ที่มีกษัตริย์"** ดีที่สุด ดีกว่าประชาธิปไตยขาเดียว หรือไม่มีขาเลย

"ประชาธิปไตยขาเดียว" ที่ไม่มีกษัตริย์ ไม่มีคุณสมบัติทาง "จิตวิญญาณ"

"ประชาธิปไตย ที่มีกษัตริย์" ที่มี **ทศพิธราชธรรม** มี **พระจริยวัตรอันประเสริฐวิเศษ** เป็น **อาริยะ** เป็น **โลกุตระธรรม** เป็น **พระโพธิสัตว์** ประชาชนก็เคารพ-ยกย่อง-นับถือ-เทิดทูน-บูชา-จงรัก-และภักดี เช่น *พระมหากษัตริย์ รัชกาลที่ ๙*

ประเทศไทยนี้ สถาบันพระมหากษัตริย์ มีกฎมณเฑียรบาล คือ *"กฎหมายเฉพาะในสถาบันกษัตริย์ เป็นกฎระเบียบหลักการสืบสายสันตติวงศ์ ที่ต้องอยู่ในระเบียบความงดงาม-ความประเสริฐ เป็น **'คุณธรรม'** ประมวลไว้หมดแล้ว จึงเป็นบุคคลที่จะเกิดอยู่ในสายนั้น ใน DNA นั้น ผู้สืบสายพันธุกรรม ก็ต้องอยู่ในกฎมณเฑียรบาลทั้งสิ้น จะไปทำตาม **'กิเลส'** ทั้งหมดไม่ได้ สืบสานกันมาตลอด"*

สิ่งที่สมบูรณ์ด้วยกฎระเบียบ **"จิตวิญญาณ"** จะถูกหล่อหลอมพัฒนาการ มีการสืบต่อ มีการคัดเลือกออกมาสืบสาย ทั้งสรีรพันธุ์ และกรรมพันธุ์

"มนุษย์" เป็นสัตว์สังคม ที่มี "ชีวิต-จิตวิญญาณ" ก็ต้องใช้-ต้องอาศัย **"จิตวิญญาณ"** อันประเสริฐ หรือทาง **"ธรรมะ"** เป็นหลัก เป็นตัวดูแล-ควบคุม หรือบริหาร-จัดการ คือ *"มีเมตตา-กรุณา มีกตัญญู-กตเวที และรู้จักอนุโลม-ปฏิโลม"*

ถ้า **นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี** เป็น **"อรหันต์"** เป็น **"อนาคามี"** จะซื่อสัตย์-ไม่โลภ-ไม่เห็นแก่ตัว-ไม่มีอคติ จะจัดสรรเศรษฐศาสตร์-เศรษฐกิจ, รัฐศาสตร์-รัฐกิจ, สังคมศาสตร์-สังคมกิจ อย่างเสมอภาค-ได้สัดส่วน มี **"สัปปุริสธรรม ๗"** *(คือ ๑.ธัมมัญญู-รู้ธรรม ๒.อัตถัญญู-รู้สาระประโยชน์ ๓.อัตตัญญู-รู้ตน ๔.มัตตัญญู-รู้ประมาณ ๕.กาลัญญู-รู้เวลาอันควร ๖.ปริสัญญู-รู้หมู่คน ๗.ปุคคลปโรปรัญญู-รู้บุคคล)* มี **"มหาปเทส ๔"** *(คือ ๑.สิ่งใดไม่ห้ามว่า-ไม่ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งไม่ควร-ขัดกับสิ่งควร สิ่งนั้นจึง-ไม่ควร ๒.สิ่งใดไม่ห้ามว่า-ไม่ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร-ขัดกับสิ่งไม่ควร สิ่งนั้นจึง-ควร ๓.สิ่งใดไม่อนุญาตว่า-ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งไม่ควร-ขัดกับสิ่งควร สิ่งนั้นจึง-ไม่ควร ๔.สิ่งใดไม่อนุญาตว่า-ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร-ขัดกับสิ่งไม่ควร สิ่งนั้นจึงควร)* **"สังคม"** จะอยู่เย็น-เป็นสุข อยู่กันอย่างดีงาม

ยุคนี้ "เมืองไทย" เป็นชมพูทวีป จะมีคุณสมบัติคุณธรรมเหล่านี้ เกิดขึ้นในมนุษยชาติ เพราะ "ประชาธิปไตย" ที่เป็นพุทธ จะมี "อาริยบุคคล"

ไม่ได้เป็นการพยากรณ์ แต่เป็นการพูดตามหลักวิชาการ ก็ไม่รู้ว่า *"ใคร...?"*

นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี แม้กระทั่งกษัตริย์ จะเป็น "อาริยบุคคล" ถึงขั้น "อรหันต์" ก็ได้ มีหลักเกณฑ์ในการบริหารตามคำสอนของ **"พระพุทธเจ้า"** ซึ่งมีความเป็นไปได้ ของสิ่งที่จะต้องเกิด และควรเกิด ก็เพื่อยืนยันความจริงของศาสนาจนกว่าจะสิ้น **"ศาสนาพุทธ"** ของสมณโคดม ในอีกสองพันกว่าปี

❍ "สาธารณโภคี" เพราะพระบารมี "พ่อหลวง" *(เทศนาที่สันติอโศก ๓๐ ต.ค. ๕๙)*

อาตมาขอตั้งต้นด้วยคำว่า "สาธารณโภคี"

"สาธารณะ" คือ ***"ทั่วไปทั้งหมดเลย...เป็นส่วนรวมทั้งหมด"***

"โภคี" คือ ***"การบริโภค"***

รวมคำว่า **"สาธารณโภคี"** คือ *"คนทั่วไปรู้สึกว่า...ได้บริโภคร่วมกัน"* หมายเอา **"จิตวิญญาณ"** เป็นหลัก-เป็นประธาน ให้เกิดความเป็น **"สาธารณโภคี"**

"บริโภค"...อะไร...? คือ *"คนในโลกขณะนี้ เกิดการ **'บริโภค'**...ความดีงามของในหลวง ร.๙ เป็นการ **'บริโภคทางจิต'** คือ จิตเกิดลักษณะเห็นดี-เห็นงาม-ศรัทธา-เลื่อมใสใน **'ความดีงาม'** นั้น ร่วมกัน"*

ปรากฏการณ์ในสังคมไทยขณะนี้ ไม่เคยเกิดมาก่อนในยุคนี้ เกิดจากจุดกลาง คือ "ในหลวงรัชกาลที่ ๙ สวรรคต" เป็นจุดระเบิดรังสีรัศมีของ **"ความรัก"** A bomb of love เกิดเป็นคลื่น **"พฤติกรรม"** คนไทยมีจิตใจเกิดเป็น **<u>สาธารณโภคี</u>** มีเล็ก-มีน้อย-มีมาก...ก็หอบกันมา อยู่ต่างจังหวัดก็มากัน ต่างนำพากันเสียสละมีจิตใจ...ที่-จะแบ่ง-จะแจก-จะให้ ทำกันไปทั่วจุดศูนย์กลางรวมอยู่ที่สนามหลวงให้แล้วก็ปลื้มครื้นเครงกัน แสดงออกเป็นกรรมกิริยากระจายไปทั่วโลก

ดังที่เห็นปรากฏการณ์อย่างสมบูรณ์แบบ แม้คนเบื้องบน-เบื้องสูง-อัตตาใหญ่-มีฐานะยศชั้น-นักธุรกิจ-คนรวย-คนมีหน้ามีตาทางสังคม ก็ยอมลงมา **เกิดจิตใจ "สาธารณโภคี" มีจิตใจอยากจะให้** ก็มาแสดงออก...เกื้อกูล-เอื้อเฟื้อ-เจือจานกันของอุปโภคบริโภคเท่าที่ตัวเองจะหาได้-มีได้...ก็ทำกันเต็มที่ เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาในระยะเวลาอันยาวนาน และจะเกิดไปอีกนานเท่าไหร่...ไม่รู้...!?!

อาตมาได้ประกาศไปในสาธารณชนหลายครั้งแล้วว่า ***"เมืองไทยเป็นเมืองพุทธมาถึงวันนี้มีสิ่งเป็นปรากฏการณ์แท้เกิดขึ้นแล้วว่า มีเนื้อหาโลกุตรธรรมของพุทธ"***

"สาธารณโภคี" อยู่ใน **"สาราณียธรรม ๖"** เป็นหลักการอยู่ร่วมกัน คือ

๑. เมตตัง กายกัมมัง *(กายกรรม ประกอบด้วยเมตตา ทั้งลับ-แจ้ง)*

๒. เมตตัง วจีกัมมัง *(วจีกรรม ประกอบด้วยเมตตา ทั้งลับ-แจ้ง)*

๓. เมตตัง มโนกัมมัง *(มโนกรรม ประกอบด้วยเมตตา ทั้งลับ-แจ้ง)*

๔. ลาภาธัมมิกา *(แบ่งปันลาภผลแก่กัน เป็นสาธารณโภคี)*

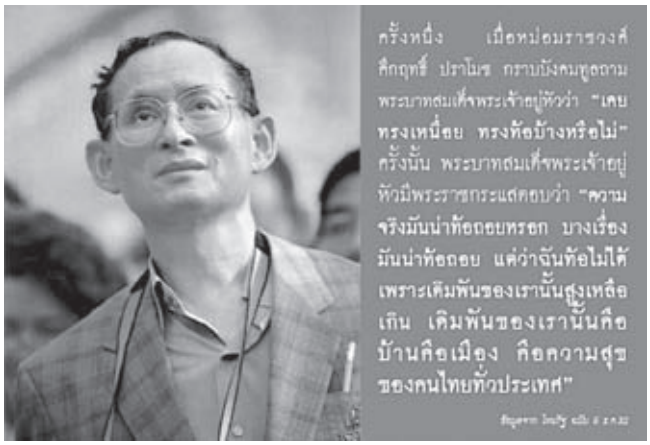
๕. สีลสามัญญตา *(มีศีลบริบูรณ์เสมอสมานกันกับเพื่อนพรหมจรรย์)*

๖. ทิฏฐิสามัญญตา *(มีความเห็นอย่างอาริยะเสมอสมานกันกับเพื่อนพรหมจรรย์)*

เกิดจาก **"จิต ๗ ลักษณะ"** ใน **"พุทธพจน์ ๗"**

๑. สาราณียะ *(รู้จักระลึกถึงกัน คำนึงถึงคนที่ควรเอื้อ)*

๒. ปิยกรณะ *(รักกัน สัมพันธ์ดี ปรารถนาดีต่อกัน) .*

<u>ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดี และคนไม่ดี</u>
<u>ไม่มีใครที่จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด</u>
<u>การทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อย</u>
<u>จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี</u>
<u>หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีปกครองบ้านเมือง</u>
<u>และควบคุมคนไม่ดี ไม่ให้มีอำนาจ</u>
<u>ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้</u>

พระบรมราโชวาทในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ
ค่ายลูกเสือวชิราวุธ จังหวัดชลบุรี ๑๑ ธันวาคม ๒๕๑๒

*๓. **ครุกรณะ** (เคารพกัน รู้จักฐานะ รู้จักคุณวุฒิ)*
*๔. **สังคหะ** (สงเคราะห์เกื้อกูลช่วยเหลือกัน)*
*๕. **อวิวาทะ** (ไม่วิวาทแตกแยกกัน รู้รักสามัคคี)*
*๖. **สามัคคียะ** (พร้อมเพรียงกัน มีพลังรวมยิ่งใหญ่)*
*๗. **เอกีภาวะ** (เป็นปึกแผ่น มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน)*

(พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓)

.....

หมายเหตุ : *"วันมหาวิปโยคของชาวไทย" (วันสูญเสียที่ไม่สูญสิ้นความจงรักภักดี) และ"พลานุภาพแห่งความรัก ของพระเจ้าแผ่นดินไทย A bomb of love" นี้ รวบรวม เรียบเรียงและเก็บถ้อยคำความสำคัญๆ จากธรรมเทศนาของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ที่ได้เทศนาไว้หลายสถานที่ ต่างกรรมต่างวาระ ตั้งแต่ วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ จนถึง วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐*

.....

● "พินัยกรรม" นี้ มอบให้คุณ

(เก็บความจากการเทศน์เปิดงานอโศกรำลึกครั้งที่ ๓๖ เมื่อ จ. ๕ มิ.ย. ๖๐ ที่สันติอโศก)

พูดจริงๆ มาถึงปีนี้วันนี้ *(จ. ๕ มิ.ย. ๖๐)* **อาตมารู้สึกเหนื่อย !!!**

ธรรมดาก็ไม่เคยเกิดอาการอย่างนี้ อาการเหนื่อยนี้...ไม่ดีแน่ๆ เป็นความรู้สึกนะ ไม่ใช่เรื่องของร่างกายเหนื่อยนะ ! **พลังงานทาง "จิต" มันสุดเหนื่อย !!!**

ถ้าเหนื่อยที่หนักหนาสาหัสกว่านี้ *มันจะเหนื่อยหน่าย ถ้าอาการถึงหน่ายแล้ว อาตมาว่า "ไม่รอดๆๆ อาการหน้าเป็นห่วง ตายแน่ๆ ไม่ดี !!!"*

ก็ต้องบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเรา ให้พวกเรารับทราบว่า ***"อาการของอาตมาเป็นอาการน่าเป็นห่วง"*** บอกให้พวกเรารู้ ทีนี้บอกไปแล้วจะเกิดผลดีได้อย่างไร พวกคุณก็จะต้อง...ขมีขมัน-กระตือรือร้น-ช่วยอาตมาคนละไม้คนละมืออย่างแท้จริง

ที่พูดนี่...ก็พูดความจริง-พูดสัจธรรมออกไป ก็ไม่ใช่เชิงขอร้อง...

แต่จะบอกว่า *"อาตมาขอร้องก็ได้ ไม่มีปัญหา"* ขอร้องว่า *"น่าจะช่วยอาตมาบ้าง เพราะอาตมาก็อายุยาววันยาวคืน อายุก็ยืนยาวไปตามการหมุนของโลก"*

.....

"พระพุทธเจ้า" ถ่ายทอด "พุทธธรรม" ให้สาวก แล้วสาวกก็ถ่ายทอดต่อให้กับพวกเรา แม้รูปร่างตัวตนของ "พระพุทธเจ้า" สลายไปหมด ก็ไม่เดือดร้อน !!

อาตมาไม่ได้ยิ่งใหญ่เท่า "พระพุทธเจ้า" สักวันหนึ่งก็จะต้องจากพวกคุณไป

อาตมาไม่รู้สึกหนักหนากังวลห่วงใยในอะไร ถ้าพวกคุณมีความรู้-มีปริยัติ-มีการปฏิบัติ ให้เกิด "ปฏิเวธ" ที่แท้จริง พวกคุณก็เป็นผู้มีสิ่งนี้จริง

ใครยังไม่มี ! ต้องพยายามพากเพียรให้มี ให้ทรงขึ้นในตนให้ได้ ! ถ้าเรามีแล้ว-บรรลุแล้ว แม้ใครๆ ในโลกทั่วโลกจะว่า "ไม่บรรลุ" เราก็แสนจะไม่กลัว

บอกตรงๆ นะ ! ***อาตมาไม่กลัวใครๆ ในโลกนี้จะว่า "อาตมาไม่บรรลุธรรม" ไม่กลัวใครเลยจริงๆ*** *แล้วก็...ไม่โศกเศร้า-ไม่เสียใจ-ไม่ดีใจ-ไม่เดือดร้อนอะไรเลย* เพราะอาตมารู้อยู่ว่า *"อาตมาได้ หรือไม่ได้ หรือได้จริงแท้อย่างไร..."*

แม้ในการทำงานสืบสานศาสนา ใครจะว่าอาตมาอย่างไรๆ ก็ไม่เป็นไรจริงๆ คนหลงใหญ่ ก็เอาแต่ใหญ่ เอาแต่ปริมาณมากๆ ให้เห็นว่า **"ใหญ่"** ใหญ่โดยปริมาณ อาตมาไม่ต้องการ **อาตมาต้องการของแท้-ของจริง แม้ไม่มาก** แต่ถ้าสามารถมีปริมาณได้มาก-ได้ใหญ่ ก็ต้องมี **"คุณภาพ"** จริงๆ ที่เป็น **"คุณธรรม"** แท้ๆ อยู่ในตัวบุคคลแต่ละคนด้วย...

เมื่ออาตมาเป็นผู้นำพาหมู่กลุ่ม *(อโศก)* **นี้ ก็ต้องมีผู้รองๆ ลงไป มีคนที่สงสัยถามว่า** ***"อาตมาจะตั้งใครผู้ใดเป็นผู้สืบทอด"***

การแต่งตั้งคนมาสืบทอดนั้น ***ไม่เป็น "ประชาธิปไตย" เป็น "อัตตาธิปไตย" เป็น "เผด็จการ"*** **ไม่ใช่หลักการของ "พุทธศาสนา"**

ก่อนพระพุทธองค์จะ "ปรินิพพาน" ได้ตรัสสั่งความแก่ "พระอานนท์" ว่า "ธรรมใด และวินัยใด ที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้ว จักเป็นศาสดาของท่านทั้งหลาย เมื่อเราล่วงลับไปแล้ว"

<u>อาตมาก็ไม่ตั้งใคร ให้บริหารจัดการโดยคณะสงฆ์ มีเรื่องราวอะไรก็ใช้ที่ประชุมสงฆ์ ตามหลักการของธรรมวินัยในแต่ละเรื่อง และเลือกประธานในที่ประชุมกันแต่ละคราว อย่างนี้เป็น "ประชาธิปไตย" อย่างยิ่ง และเป็น "ธรรมาธิปไตย" ด้วย</u>

ในการทำงานของอาตมานี่ ขอบอกให้ลูกๆ ทั้งหลายรับซับทราบ พยายามฟังอาตมาบ้าง อาตมาเป็นคนที่ไม่ใช้ "อาชญา" ! ไม่ใช้การบังคับ ! ให้รู้สึกเอง...

จะเห็นได้ว่า ***"อาตมาไม่ค่อยสอนสมณะตรงๆ จะสอนทั่วไปมากขึ้นๆ เพราะถือว่า...'โตแล้ว-เป็นพี่แล้ว' อาตมาจะต้องดูแลน้องๆ ดูแลลูกใหม่ๆ ที่จะเกิดขึ้นไป***

อีกมาก ต้องขยายตัวออกไปอีก" สมณะต้องมีสำนึกรู้จักขวนขวายเอาเอง-หาเอาเอง แล้วต้องช่วยเลี้ยงน้องด้วย **อาตมาเทศน์ลึกซึ้งขึ้นทุกวันๆ** เหมาะที่สมณะรุ่นนี้จะฟัง **อาตมายังมีนัยที่จะแทงลึกขึ้นๆ ไปอีกมาก** อาตมาจะขอไปลิ่วๆ ก่อน

สมณะผู้ใด ใฝ่ศึกษา-ฝึกฝน-ใส่ใจ-พากเพียรเอา ท่านจะได้ !
สมณะองค์ใด ที่ไม่รู้ทัน-ไม่ขวนขวาย-ไม่พากเพียรเอา ท่านก็ไม่ได้ !
จนกระทั่งประมาณอายุ ๑๐๐ ปี อาตมาจะค่อยกลับมาสู่เบื้องต้นอีกที

ขอบอกลูกๆ ทั้งหลายแหล่อาตมาอายุ ๘๔ ย่างแล้วนะ ***(พ.ศ. ๒๔๗๗-๒๕๖๐)***

แม้อาตมาจะตายลงวันนี้...*"คุณจะมัวไปนั่งร่ำไห้อยู่กับศพเน่าเหม็นหรือ ?"*

แล้วจะได้ประโยชน์อะไร ? ต้องนั่งทำใจให้สบายๆ ทำความเข้าใจให้ดีๆ ระลึกนึกทบทวนคำสอน ***"ปริยัติ"*** *แล้วเอามาพากเพียร* ***"ปฏิบัติ"*** *ให้เกิด* ***"ปฏิเวธ"*** *ให้ได้*

สิ่งที่อาตมามี ก็มีแต่ผลของ "ธรรมะ"
คือ "ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุติญาณทัสนะ" เท่านั้นแหละ

พวกคุณต้องขวนขวาย เอาสิ่งนี้มาเป็น **"อาริยสมบัติ"** ให้ได้

จงปรึกษาหารือกัน... *ใครขาดตกบกพร่อง ? ใครได้รับแจกมรดกอะไรไว้บ้าง ? หรือใครไม่ได้รับ ?* ...ตรวจสอบกันเอาเอง ?!?

อาตมาทำ "พินัยกรรม" ทุกวัน !!!
"พินัยกรรม" นี้ ไม่ต้องเขียน ให้ทุกวัน !!!

...แต่อาตมาไม่รู้นะ ! ใครจะรับอะไรไปได้เท่าไร ?
...พออาตมาตายไปแล้ว ไปเปิดดู ***"พินัยกรรม"***
...แจกคนนั้น แจกคนนี้ แจกคนโน้น ใครๆ ได้รับกันหมด

แต่ **<u>เราไม่ได้อะไรเลย</u>** ***จำ****-ก็ไม่ได้,* ***ศีล****-ก็ไม่รู้,* ***สมาธิ****-ก็ไม่เป็น,* ***ปัญญา****-ก็ไม่เกิด,* ***วิมุติ****-ก็ไม่มี, มีแต่มุดกับมุด...*

ก็ต้องนั่งเด๋อไปวันแล้ววันเล่า ไม่ได้รับ **"มรดก"** อะไรเลย !

"พินัยกรรม" ที่ไม่ต้องเขียนนี้ ผู้ที่รับไม่เป็น ก็ไม่ได้ !
ถ้าใครรับเป็น ก็จะได้รับ "พินัยกรรม" ตลอดเวลา !!!

อาตมาจะตายไปวันไหนเมื่อไร ก็ไม่เดือดร้อน ถ้าคุณได้รับ "มรดก" จาก "พินัยกรรม" นี้ คือ ได้ "วิมุติ-วิมุติญาณทัสนะ" มากมาย
นั่นก็คือ "ทรัพย์" นั่นก็คือ "สมบัติ" นั่นก็คือ "สิ่งที่ได้"

อาตมาทำ "พินัยกรรม" ทุกวัน

"พินัยกรรม" นี้ ไม่ต้องเขียน ให้ทุกวัน
แต่อาตมาไม่รู้นะ ! ใครจะรับอะไรไปได้เท่าไร ?
...ถ้าใครรับเป็น ก็จะได้รับ "พินัยกรรม" ตลอดเวลา...

❐

ขอให้พวกเราตั้งใจพากเพียรปฏิบัติ "ศีล-สมาธิ-ปัญญา-มรรค ๘" ให้ยิ่งๆ ขึ้น คำสอนที่มีก็ขอให้นำไปทบทวนปฏิบัติ แล้วเราจะได้สิ่งที่เป็นทรัพย์แท้ๆ จริงๆ

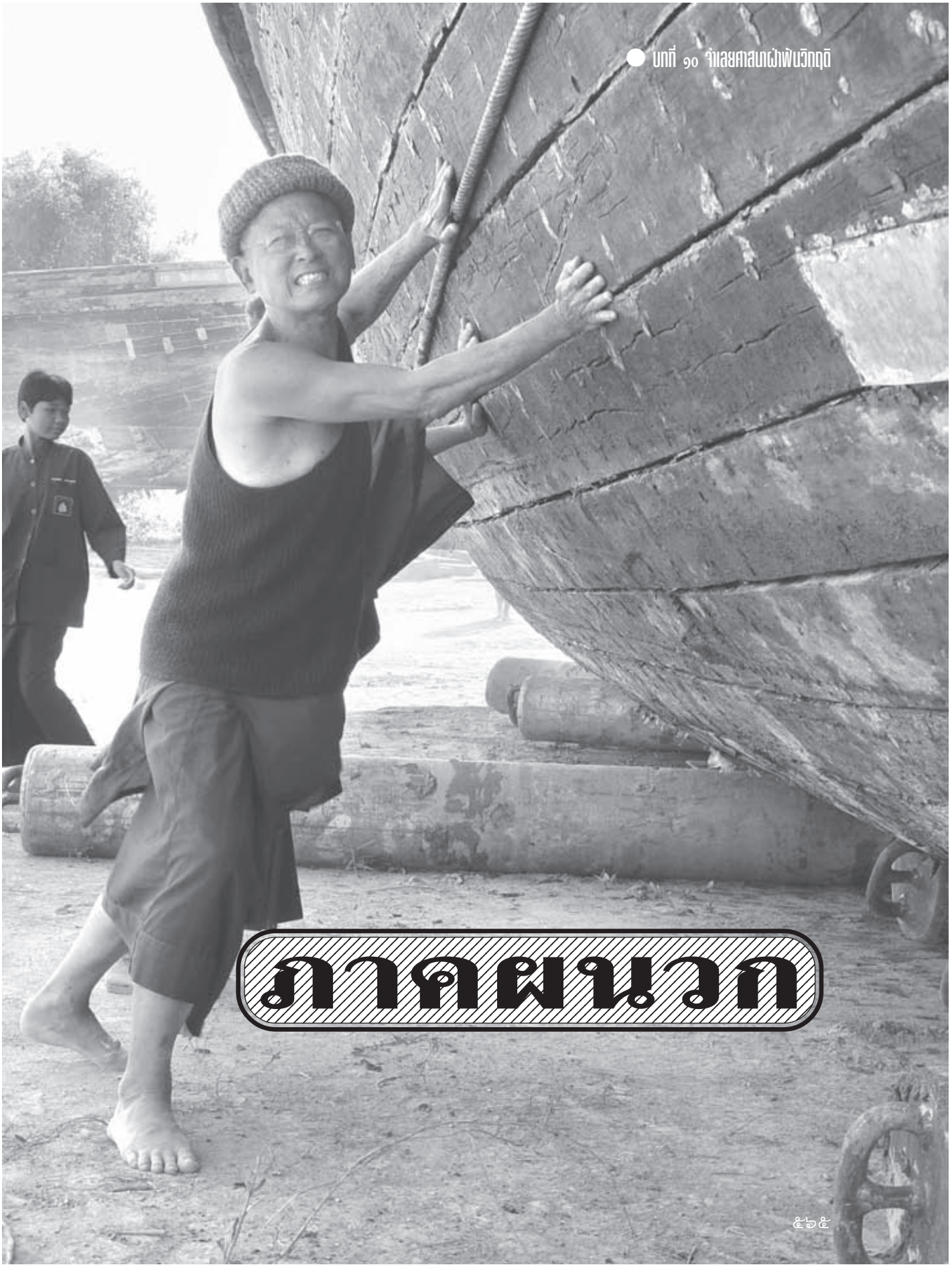
เมื่อคุณได้ทรัพย์สมบัติ **"อาริยะ"** อย่างนี้แล้ว คุณก็จะเข้าใจ **"สัจจะ"** ลึกซึ้ง

แม้อาตมาจะต้องพลัดพรากจากไปชั่วคราวบ้าง หรือนิรันดร์ ก็ตามแต่ เป็นเรื่องธรรมดา อาตมาก็ต้องมีวิบากของอาตมา เป็นวิบากที่แท้จริงด้วย ก็ต้องเป็นไป

จะให้อาตมา **อยู่ยั่งยืนถาวรนิรันดร์ เป็นไปไม่ได้ !!!**

เพราะฉะนั้น **พวกเราต้องไม่ทะเลาะวิวาทกัน...!!!** ***(อวิวาทะ)***

●

ภาคผนวก

ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ใน "สัจจะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์"

เกิดเมื่อ **วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๗ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๗ ปีจอ**

อยู่กับลุง พ.ศ. ๒๔๗๙-๒๔๘๓ **อายุ ๒-๖ ปี**

สู่อ้อมอกแม่ พ.ศ. ๒๔๘๓ **อายุ ๖ ปี**

การศึกษา พ.ศ. ๒๔๘๔ **อายุ ๗ ปี** จบ ป.๒ ร.ร.วัดหลวงพ่อโต จ.ศรีสะเกษ
พ.ศ. ๒๔๘๕ **อายุ ๘ ปี** จบ ป.๓ ร.ร.วัดหลวงพ่อโต
พ.ศ. ๒๔๘๖ **อายุ ๙ ปี** จบ ป.๔ ร.ร.เทศบาลวารินฯ จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๗ **อายุ ๑๐ ปี** จบ ม.๑ ร.ร.เทพอำนวย จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๘ **อายุ ๑๑ ปี** จบ ม.๒ ร.ร.สิทธิธรรมวิทยา จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๘๙ **อายุ ๑๒ ปี** จบ ม.๓ ร.ร.วัดกลาง จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๐ **อายุ ๑๓ ปี** จบ ม.๔ ร.ร.วัดกลาง จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๑ **อายุ ๑๔ ปี** จบ ม.๕ ร.ร.อุบลวิชาคม จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๓ **อายุ ๑๖ ปี** จบ ม.๖ ร.ร.เบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลฯ
พ.ศ. ๒๔๙๓ **อายุ ๑๖ ปี** เข้ากรุงเทพฯ เพื่อศึกษาต่อ ม.๗
พ.ศ. ๒๔๙๔ **อายุ ๑๗ ปี** จบ ม.๗ ร.ร.สีตบุตรบำรุง กรุงเทพฯ
พ.ศ. ๒๔๙๖ **อายุ ๑๙ ปี** เรียนต่อ ร.ร.เพาะช่าง กรุงเทพฯ
พ.ศ. ๒๕๐๑ **อายุ ๒๔ ปี** จบ ปวส. ร.ร.เพาะช่าง กรุงเทพฯ

การงาน **พ.ศ. ๒๕๐๑ อายุ ๒๔ ปี** เข้าทำงานที่ บริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด

ไสยศาสตร์ **พ.ศ. ๒๕๐๓ อายุ ๒๖ ปี** เริ่มศึกษาเรียนรู้วิชา **"ไสยศาสตร์"**

ปฏิบัติธรรม **พ.ศ. ๒๕๑๐ อายุ ๓๓ ปี** เริ่มปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนาพุทธ

ลาออกจากงาน **วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๓๖ ปี**

ออกบวช **วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๓๖ ปี**
ที่วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ

ชาวอโศก **วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ อายุ ๓๗ ปี**
สิกขมาตุมาบรรจบ เถระวงศ์ *(สม.นัยนา เถระวงศ์)* ลาออกจากงาน ขอสมัครเป็นศิษย์ **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางของ **"พ่อท่าน"** นับเป็น **"ชาวอโศก"** คนแรก *(ปัจจุบันลาออกจากนักบวชชาวอโศกแล้ว)*

แดนอโศก **๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๓๙ ปี**
เกิดหมู่กลุ่มร่วม **"ปฏิบัติธรรม"** ตามแนวทางของ **"พ่อท่าน"**
ทั้งนักบวชชาย นักบวชหญิง และนาค รวม ๑๖ ชีวิต
ทั้งหมดตัดสินใจเดินทางออกจาก **วัดอโศการาม**
ก่อตั้งหมู่กลุ่ม**"ชาวอโศก"**ร่วมบำเพ็ญธรรม ณ **แดนอโศก**

โปรดสัตว์ **๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๓๙ ปี** ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์
ช่วยดับยุคเข็ญในเหตุการณ์วันมหาวิปโยค **๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖**

พระบรมสารีริกธาตุ **๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ อายุ ๔๑ ปี**
ได้รับ "พระบรมสารีริกธาตุ ๑๒ องค์" จากโยมผู้หญิงท่านหนึ่ง
ขณะบิณฑบาต เมื่อกลับมาฉันที่ลานด้านทิศตะวันออกของ
องค์พระปฐมเจดีย์ จ.นครปฐม **ก็เกิดแผ่นดินไหว**

นานาสังวาส **๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ อายุ ๔๑ ปี ประกาศ"นานาสังวาส"**
ไม่ขึ้นต่อการปกครองคณะสงฆ์ไทย ท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์
ประมาณ ๒๐๐ รูป กลางศาลาวัดหนองกระทุ่ม

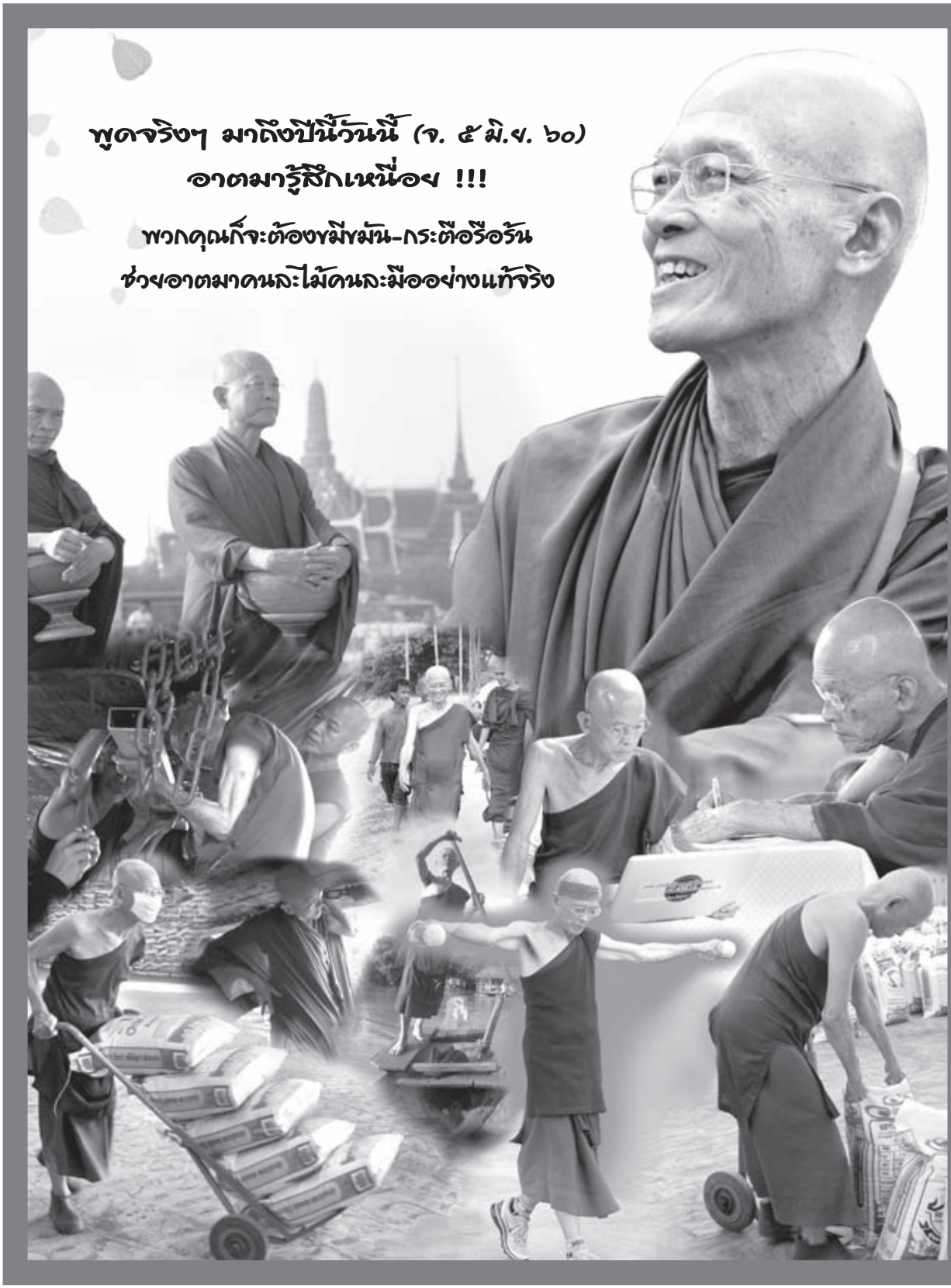
ถูกควบคุมตัวดำเนินคดี **๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ อายุ ๕๕ ปี**
ในความผิด ก. ผิดกฎหมายบ้านเมือง ข. ประพฤติผิดวินัยสงฆ์
(ยอมเปลี่ยนชุดสมณะสีกรัก เป็นชุดขาวอย่างชีพราหมณ์ นุ่งผ้าถุง ใส่อังสะ และมีผ้าห่มครอง)

ขึ้นศาลครั้งแรกในชีวิต **๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ อายุ ๕๕ ปี**

ศาลชั้นต้นพิพากษา **๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ อายุ ๖๑ ปี**
(ลงโทษจำคุกมีกำหนด ๖ เดือน แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี)

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน **๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ อายุ ๖๒ ปี**

รูปแบบสมณะ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑ อายุ ๖๔ ปี รอลงอาญาครบ ๒ ปี
พ่อท่านได้เปลี่ยนชุดจากนุ่งขาว-ห่มขาว และสมณะได้เปลี่ยนจาก
การใส่เสื้อแขนกระบอกสีกรัก-ห่มผ้าขาว มาเป็นการนุ่งห่มสีกรัก
ในรูปแบบของ **"สมณะชาวอโศก"**
ซึ่งแตกต่างไปจาก **"พระภิกษุสงฆ์ในคณะสงฆ์ไทย"**

พูดจริงๆ มาถึงปีนี้วันนี้ (จ. ๕ มิ.ย. ๖๐)
อาตมารู้สึกเหนื่อย !!!
พวกคุณก็จะต้องขมีขมัน-กระตือรือร้น
ช่วยอาตมาคนละไม้คนละมืออย่างแท้จริง

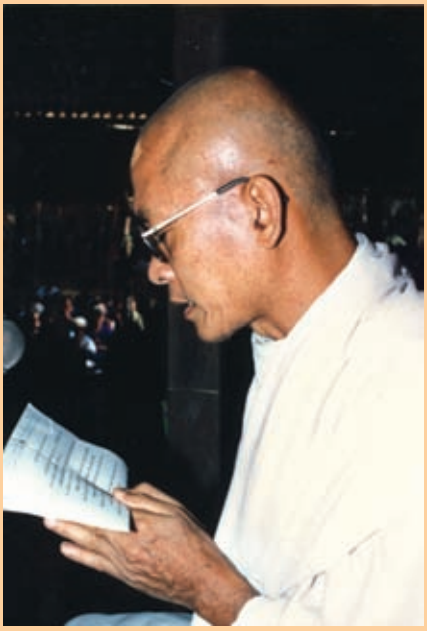

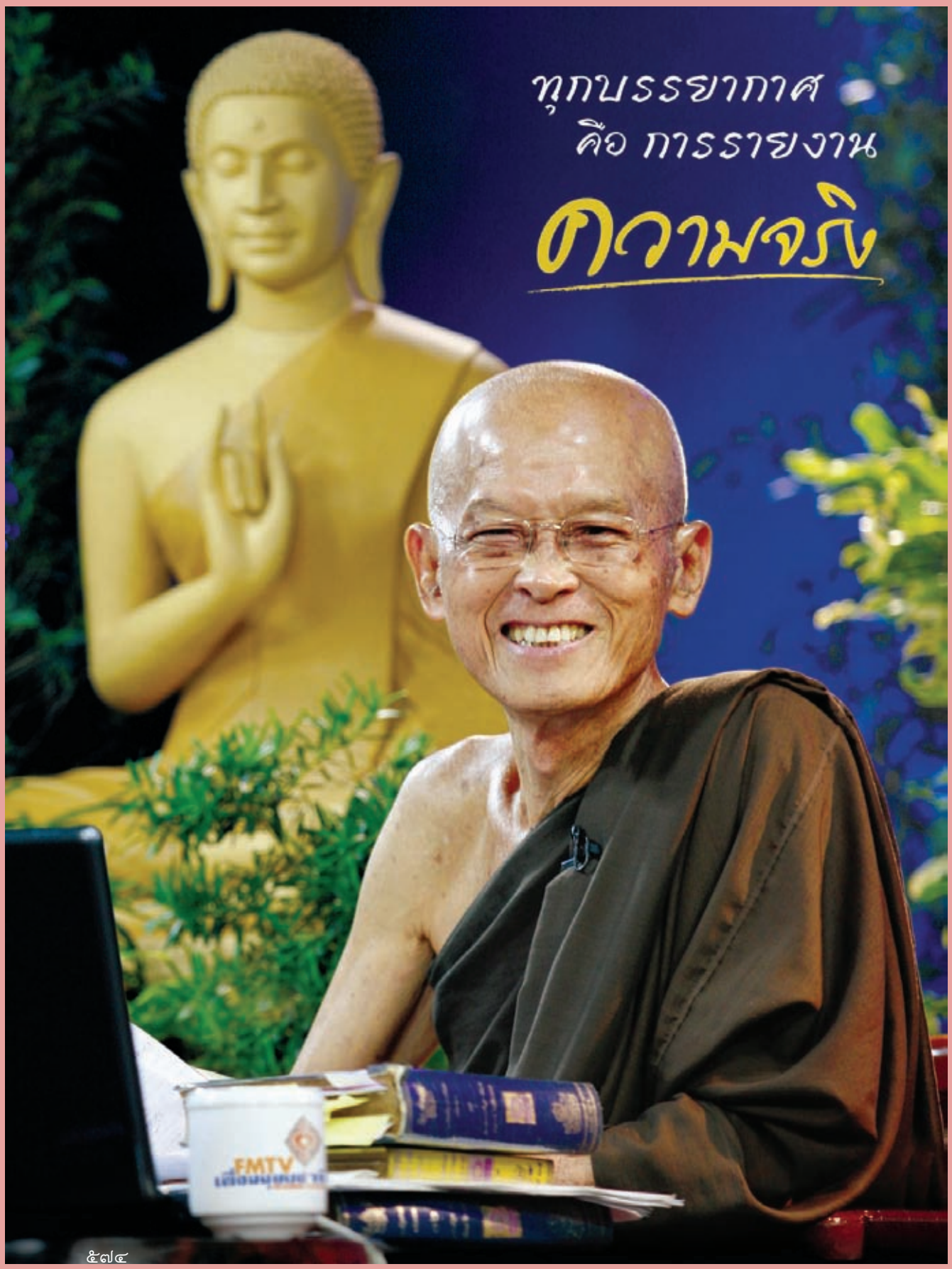

ทุกบรรยากาศ
คือ การรายงาน
ความจริง
FMTV

ส. ๒๔ พ.ย. ๕๕ “สงบ-สันติ-อหิงสา” ประจันหน้ากับกองกำลังตำรวจ
พิทักษ์รัฐบาล “ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร” บริเวณสี่แยกมิสกวัน

ออกมา
ปฏิวัติประชาชน
ปฏิวัติ
ประชาชน
ปฏิวัติ
ประชาชน
Get Out

ไม่รอ
ไม่หวัง แต่เราทำ

พิธีรับกลด
นักเรียนสัมมาสิก
ธรรมยุท

งานพุทธาภิเษก
สุดยอดปาฏิหาริย์
ครั้งที่ ๓๘

18 5 2004

2003 2 16

โครงการพัฒนาประชาธิปไตย
ด้วยการเมืองระบบบุญนิยม
ครั้งที่ ๑/๒๕๔๖
2003 2 16

๑ ทศวรรษ

2002 3 17

18 5 2004

เอื้อมวลชน พัฒนาตน
วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ -
พื่อฟ้าดิน

2003 6 9

อาตมาไม่ได้คิดทำงานศาสนา แค่ช่วงอายุอาตมาเท่านั้น
“ศาสนา” จะต้องเป็นที่พึ่งของมนุษยชาติไปอีกนาน...

โครงการสมาชิกสัมพันธ์
ภราดรภาพซาบซึ้งใจ
พรรคเพื่อฟ้าดิน
ณ ชุมชนทะเลธรรม
สาขาที่ ๑๒ จังหวัดตรัง

"สันติธรรม เพื่อ มวลมหาชน"
2006 2 25

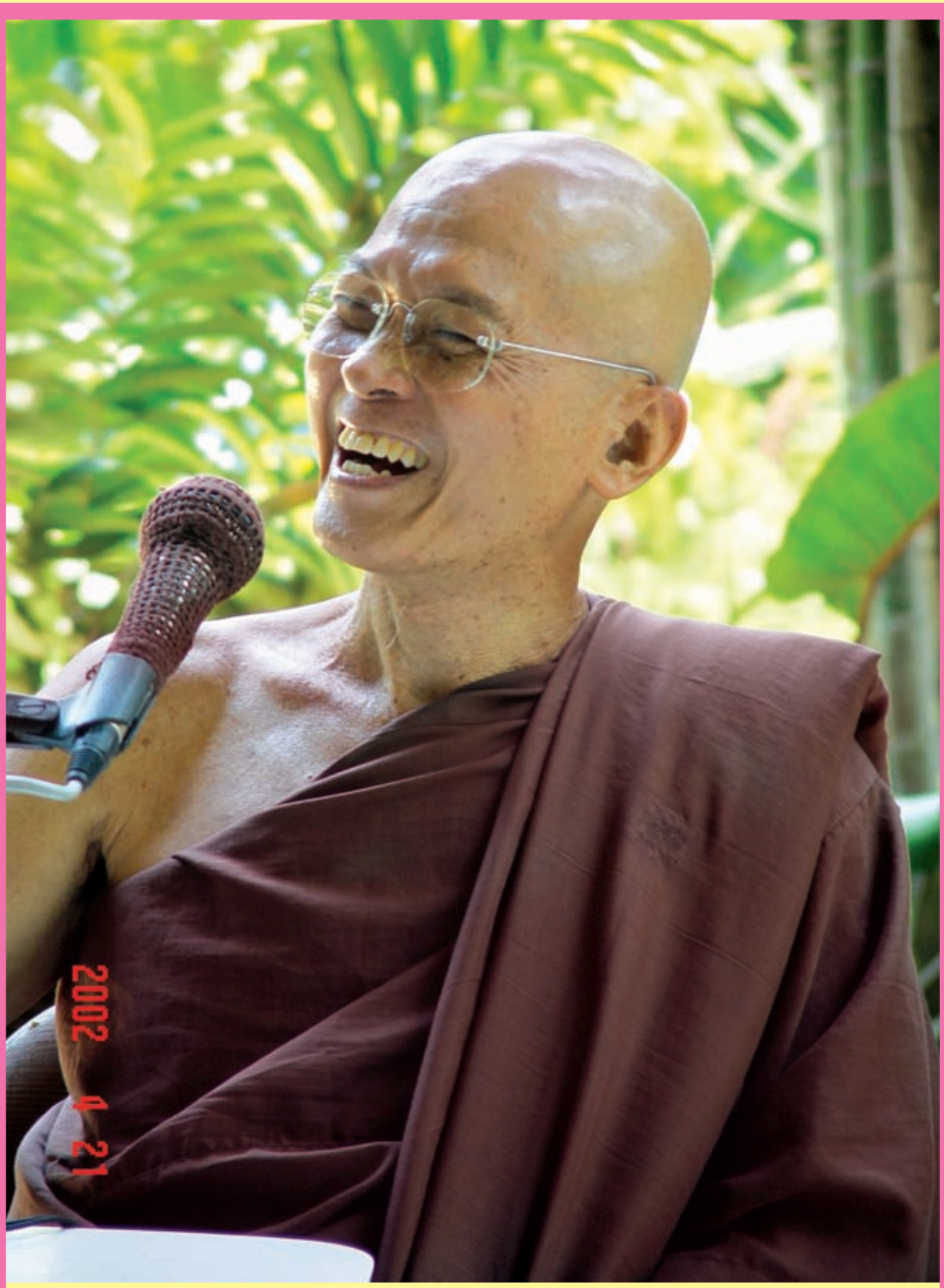

2002

2002

“ศาสนาพุทธ” ก็เป็นสาธารณะ ใครๆก็มีสิทธิ์ศึกษาปฏิบัติ
และเชื่อถือ-นับถือ-บูชา ตามที่ตนเข้าใจ-มั่นใจ อย่างบริสุทธิ์ใจ

ก่อนสิ้นแสงตะวันจะจากลับไกล
โปรดจำไว้คือวัยล่วงไปพร้อมกัน
จึงควรตรองเสียก่อนอย่านอนหลงมั่น
วัยและวันจะผ่าน.

"คน" ผู้มีความสุขที่สุด
ก็คือ ผู้ที่รู้ว่าตัวเองกำลังเป็นผู้ "ให้"
หรือ "เสียสละ" แก่ผู้อื่นได้จริงที่สุด
สันนิกดีปีใหม่ ๒๕๕๐ ปิตุบูชา ๗๓ ปีพ่อท่าน

พิธีเปิดงานและพ่อท่านพุทธ
ฝึกหยุด

2004 12 29

2002 6

ฝั่งฟ้าฝากฝัน

คำร้อง-ทำนอง “ครูรัก รักพงษ์” *เพียงดาว ประดับดิน ขับร้อง*

ฝั่งฟ้าเคยฝันว่าฟ้าคงซื่อคงซื้ง เชื่อฟ้าจึงฝันอยากถึงแดนอันสุขศรี
เพราะโลกทุกวันเสื่อมลง หลงโลภหลงโกงสิ้นดี ไม่มีความหวังมาฝัน
ฝั่งฟ้าเคยฝันว่าฟ้าคงส่งคงสูง ให้ฟ้าจูงหวังข้ามพ้นแดนอันหยาบหยัน
เพราะโลกทุกวันเสื่อมลง หลงเกียรติหลงกามมั่วกัน ไม่เคยรู้ทันเกียรติกาม

โดดเด่นก้าวหน้าทว่าล้มเหลว เลวซ้อนความเลวเพราะเก่งแล้วทราม
ทั้งกินเกียรติกามสูงเด่นงดงาม มันฝังความทรามท่ามกลางสังคม
เป้าหมายฝากฝันฝั่งฟ้าคงไม่ไยดี โลกนี้จึงล้วนโลภหลงโกงกามหมักหมม
ฟ้าขาดเมตตาแน่เลย ถึงได้เฉยเมยให้ตรม ต้องคนระดมช่วยตน.

ฟากฟ้าฝั่งฝัน

คำร้อง-ทำนอง “ครูรัก รักพงษ์” *“มณีนุช เสมรสุต” ขับร้อง*

แม้ไกลปานไปฟากฟ้า ข้ามสุริยาอีกดวง
เลยจักรวาลทั้งปวง อยู่สรวงฤๅห้วงแดนใด
ยากแค้นไกลแสนกรากกรำ คร่ำทรมานปานไหน
เจอมารพาลโหดโฉดภัย ร้อนร้ายกว่าไฟก็ทน

แน่วจริงแล้วใจไม่หน่าย เกิดตายแล้วตายกี่หน
มุ่งเพียรขอเพียงให้คน เมตตาผองชนจริงใจ
นั้นคือแดนดังฝั่งฝัน ช่วยกันและกันดีไหม
หลงโลภหลงโกรธอยู่ไย บุญไซร้ใครสร้างต่างเป็นของตน.

Bomb of Love
ระเบิดรัก
ครั้งที่ ๔๑
วันที่ ๑๑-๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
ณ พุทธสถานปฐมอโศก

อาศิรพจน์

อิติปิ โส ภควา
อรหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชาจรณะสัมปันโน
สุคโต โลกวิทู
อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ
สัตถา เทวมนุสสานัง
พุทโธ ภควาติ

ขอนอบยอบ หมอบกราบคารวะ ด้วยสุดเกล้า สุดเศียร สุดกระหม่อม ของข้าน้อยนี้ แนบเช็ด เกลือกถู รองรับ อยู่ใต้ละอองผงคลีธุลีแห่งฝ่าพระบาทของสมเด็จพ่อ ผู้เป็น "พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า" พระผู้มี "พุทธคุณ" ดังกล่าวข้างต้นนั้น อย่างสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

ข้าน้อย ผู้เป็น.....

สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา
เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง
สยัง อภิญญา
สัจฉิกัตวา ปเวเทนฺตีติ

.....ได้ทำกิจแล้ว อันคือ "**ย่อมประกาศให้ผู้อื่นได้รู้ทั่วตามแล้ว**" *(ปเวเทนฺตีติ)* ตามที่ข้าน้อยได้ "**ทำให้รู้แจ้งแล้ว**" *(สัจฉิกัตวา)* อย่างจริงๆ เป็นใจของตัวเอง จริงๆ เป็นเจตนาแท้ของข้าน้อยเอง (**สยัง อภิญญา**)

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมฯ
ข้าน้อย **"สัมมาสัมพุทธสาวก"**

คณะทำงานฝ่ายสมณะ

๑. สมณะเดินดิน ติกขวีโร
๒. สมณะบินบน ถิรจิตโต
๓. สมณะเสียงศีล ชาตวโร
๔. สมณะพิสุทธิ์ พิสุทโธ
๕. สมณะแน่วแน่ สีลวัณโณ
๖. สมณะกอบชัย ธัมมาวุโธ
๗. สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ
๘. สมณะดินไท ธานิโย
๙. สมณะหนักแน่น ขันติพโล
๑๐. สมณะแสนดิน ภูมิพุทโธ

คณะทำงานฝ่ายสิกขมาตุ

๑. สิกขมาตุจินดา ตั้งเผ่า
๒. สิกขมาตุรินฟ้า นิยมพุทธ
๓. สิกขมาตุบุญจริง พุทธพงษ์อโศก
๔. สิกขมาตุพูนเพียร ชาวหินฟ้า
๕. สิกขมาตุมาลินี โภคาพันธ์

คณะทำงานฝ่ายฆราวาส

๑. พลตรีจำลอง ศรีเมือง
๒. พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
๓. เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
๔. นายสมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
๕. นายแสงศิลป์ เดือนหงาย
๖. นายธำรงค์ แสงสุริยจันทร์
๗. นายวิชาญ จิระเวชบวรกิจ
๘. นายวิสูตร นวพันธ์
๙. ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี
๑๐. นายอภิสิน ศิวยาธร
๑๑. นายดาบบุญ ดีรัตนา
๑๒. นายดินหิน รักพงษ์อโศก
๑๓. นายธีรศักดิ์ ลิ้มประสิทธิศักดิ์
๑๔. นพ.วีระพงศ์ ชัยภัค
๑๕. นายวิศิษฏ์ จิตตนุปัสน์
๑๖. ทพ.ทศพล เปี่ยมสมบูรณ์
๑๗. นางวนิดา วงศ์พิวัฒน์
๑๘. นางพิมพ์เพชรรุ้ง อโศกตระกูล
๑๙. น.ส.วรรณภาณุ์ กาญจนาลัย
๒๐. ทญ.ฟ้ารัก ทิพยธรรม
๒๑. น.ส.ผ่องบุญ อโศกตระกูล
๒๒. น.ส.เกร็ดดิน อโศกตระกูล
๒๓. น.ส.ดินนา โคตรบุญอาริยะ
๒๔. น.ส.รัตนศิริ สุขัคคานนท์
๒๕. น.ส.รวงข้าว ชาวหินฟ้า
๒๖. น.ส.รุ่งทิพย์ ธัญวงษ์
๒๗. น.ส.เพ็ญเพียรธรรม สิ้นป่าโลกีย์
๒๘. น.ส.ฟ้านวล นาวาบุญนิยม
๒๙. น.ส.แววฟ้า สิทธิพันธุ์
๓๐. น.ส.ฟ่องฟ้า ศรีวรพรกุล
๓๑. น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ
๓๒. น.ส.ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
๓๓. น.ส.ปัทมาวดี กสิกรรม
๓๔. พันโทหญิงสุวิไล วงศ์ธีระสุต
๓๕. นางฟ้างาย คำอโศก
๓๖. น.ส.เบ็ญจวรรณ เจริญวงษ์